ORENDA

GÖNÜLÇELEN

LAPİS

@ayisigikitap

Gönülçelen
Orenda

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin

1. Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-90290-0-9

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Orenda, 2026 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

ORENDA

GÖNÜL ÇELEN

LAPIS

1. BÖLÜM

Herkesin çok afili sözlerle bir hikâyeye girişi olur, değil mi? Muhtemelen benden de beklenen budur. Ama üzgünüm, sizi pek mutlu edemeyeceğim. Şu an şartlarım ve yorgunluktan mahvolmuş bedenim isteksiz.

Tek elim belimde, önümdeki kâğıda bir kez daha baktım. Sonra da burun kıvırdığım, indirim diye elden çıkarmaya çalıştığımız ürünlerle göz göze geldim.

Salim abi de zevksiz. Satılmayacakları bu kadar belliyken getirmesi...

"Elimizde kaldınız! Onca ay askıyı işgal edip, utanmadan satılmadınız."

Çok çalışmanın getirisiyle eriyen nöronlarım bu kez de vitrin ürünü olarak sergilenecek parçalara bulaştı.

"Ama siz her bedenden beşer tane getirtilmeyi hak ediyorsunuz, bebeklerim. Not düşelim bakalım."

Raflar, koliler, askıdaki ürünler derken bu ayın sayımını da tamamlamış bulunmaktaydım. Son koliyi elden geçirip, envantere kaydını da yapınca olduğum yerde gözümle eksik var mı diye depoyu bir kez daha turladım.

Allah'ım, çok şükür bitti. Elim belimde iç giyim reyonunda vitrin ürünü olacak takımlara baktım bu sefer de. Melike'ye gün doğdu, çeyiz diye hepsinden stoklayacak olmayan kocasına. Benim pek tarzım değiller ama arkadaşım için üç beş tanesini kolinin dibinde bırakmayı ihmal etmedim.

Sen git beş yıl veterinerlik oku, daha sonra gel, sutyen vitrininden arkadaşına sutyen sakla! Derin, içli bir nefes bıraktım havaya.

Asude, hatırlatmak gibi olmasın ama sen online üzerinden mezun olan bir veterinersin!

Dudağımı kemire kemire kabullendiğim gerçekle kaşlarım çatıldı. Canım, bunun suçunu da bana yüklemesin kimse. Allah'ın gavırları gidip yarasa yedi diye ömrümüzün iki yılı israf oldu zaten.

Asude, o iş de öyle değilmiş aslında ama yine sen bilirsin.

"Asude, bitti mi?"

Melike'nin sesiyle şu kendi kendine sohbet etme işini çok şükür bıraktım. Ağrımış bedenimi esnetip belimi ovuşturdum. Canım arkadaşım, benden ses gelmeyince başını içeri doğru uzattı. Merakla halimi tartıyordu gözleri.

"Bitti, canım, bitti. Ben de bittim. Yeni gelenlerin içinde tam senlik birkaç parça var. Senin saftirik kocan seni bulmayı başarırsa belki görebilir."

Hemen gözleri dört açıldı ve içeride dolaşmaya başladı. "Ay, vallahi mi?"

Şu haline yaşlılar gibi cıkladım. "Saf! Koca mı var ortada? Ay, çıkalım şuradan, ne olur, Melike. Saat kaç oldu, ölüyorum ya. Belim koptu resmen."

"Deme öyle eniştene, Asude. Biraz yön duygusu zayıf bir bey olabilir ama ben inanıyorum, bulacak beni. Hadi çıkalım, ben de bittim."

Mağazanın ışıklarını Salim abi kapatınca, kapı ağzında bekleyip beklememek konusunda kararsız kalmıştık. Saat neredeyse on olmuştu ama cadde hâlâ oldukça hareketliydi.

"Elinize sağlık, kızlar. Asude sana iki kere sağlık, kızım. İki güne İstanbul'a gidiyorum, sayımda belirttiğin eksikleri de hallederiz. Valla şu işi hiç sevmiyorum, sen olmasan yediydim naneyi."

Dudaklarım kıvrıldı bu haline.

"Salim abi, bakmadın değil mi sayım raporuna? Valla dolandırırım seni, haberin olmaz. Eksik gedik var mı bir kontrol et, Allah aşkına ya."

Ne dediğimi zerre umursamadan, sırıtarak yanımıza doğru adımladı. "Kızım, hatayı ben yaparım, sen yapmazsın. Neyini kontrol edeceğim?"

Yine oyunbaz bir sırıtışla göz kırptım. "Abi, hiç esnaf kurnazlığı yok sende. Nasıl hayatta kaldın, bilmiyorum ki. Yahu, personele bu kadar güvenilir mi?"

Alışmışlık dolu bir hareketle zorbela kontrol ettiğim kıvırcık saçlarıma elini attı. "Hey yavrum, hey! Ben seni babandan boşuna mı dükkânda çalış diye istedim? Esnaf kurnazlığı diye asıl buna derler, Asude Hanım. Sen haram yemeye meyletsen miden kaldırmaz. Babasının kızı seni. Hadi kaçtım ben, kâtibe selam söyle. Uğramaz oldu hiç bu taraflara, göze batıyor, haberi olsun."

Bu haline gülümseyip baş salladım. "Aleykümselam Salim abi, sen de yengemle yavukluma selam et. Bu sene o sınavı kazanamazsa beni ellere kaptıracak, sen de bunu hatırlat."

Caddede birçok gözü üstümüze çekecek şiddetle kahkaha attı Salim abi. Biraz uzaklaşmıştı ama sesini duyurmaktan çekinmedi.

"Az sabır, Sultan gelinim. Benim it gezmekten fırsat bulup, bir de üniversiteyi kazanıp bitirirse seni gelin alacağım."

Ben de her zamanki şakasına aynı arsızlıkla eşlik edip, "*Kocadım*, diyorum ve sen *sabır*, diyorsun, abi," dedim. "Başkaları alıp giderse görür Görkem Efendi. Saçları yağlayıp caka satmayla olmuyor bu işler."

Salim abi kahkahasını daha da yükselten şen bir gülüşle, "Deli kız," diyerek, ardını dönüp ilerledi. Biz de iki arkadaş, sırıtan bir suratla birbirimize bakıp kıkır kıkır güldük. Melike koluma girip, beni yönlendirirken, hâlâ bizim Salim abiyle şakalaşmamızı gülerek seyreden birkaç çift gözle çarpıştı gözlerim. Aile gibiydi buranın esnafı. Hepsine ya gözlerimle ya da dilimle selam verdim. Ama tek bir an tanımadığım iki kahve gözde duraksadım. Yan dükkân berber Sinan abinin kapısında uzun boylu, kalıplı bir adam dikkatle suratımı izliyordu. Belli ki tuhafına gitmişti bizim gülüşmelerimiz. Neyse ki alışkın bünyem, yargılayan bakışlarına çok takılmadı. Koluma asılarak yürütmeye çalışan arkadaşımla gözünü dikmiş bakan adamın yanından geçip ilerledik.

Veteriner olmuşsun, ne işin var kızım senin orada, diyen sesleri duymama gerek yoktu açıkçası. Zira çok duydum bunları. Okuldan mezun olduktan sonra maalesef tecrübesizliğim, beceriksizlik olarak dönüş yaptı. Gerçi bölüm seçerken de çok aklı yerinde tercihler yapmadığımı anlamış bulundum. *Canım, on sekiz yaşında da veteriner olursun*, dediklerinde aklıma kedi, köpek tatlılığından başka bir şey gelmemişti ki benim. Nereden bileyim ben bir ineğe rektal muayene yapmam gerektiğini? Cesaretimi toplayıp ben bu bölüme olan inancımı yitirdim diye babamın karşısına çıkacak olmuştum ama bu kez de korona kasıp

kavurmuştu ortalığı. Bak, yine benim suçum yok. Ben de aklı olan her insanın yapacağı gibi *online mezunlar kervanına katılayım bari*, dedim.

Eh... Dedim de çalışma hayatı öyle değilmiş, onu da yaşayarak öğrendim. Rektal muayeneye dayansak doğum müdahaleleri çok zordu. Hadi onu da halledelim, desek cerrahi drenajlar, otopsi, parazit temizliği gözümde büyüdükçe büyüdü. Sonunda evdeki koltuklar bana, ben onlara bakmaktan yıldığım için *neresi olursa olsun*, diye başvuru yaptım her yere. Benim kariyer planı BİM mağazalarının birinde beş yıl sonra müdür olmaya evrilirken sağ olsun, babamın vasıtasıyla buraya girdim. Zalim hayat, satış elemanı olmam için bile baba torpili gerektirdi bana.

"Bak, sen dalga geçiyorsun ama Görkem ergeni babasının şakasını ciddiye alıp yarın damlayacak mağazaya. Sonra horoz sesine benzeyen sesiyle dinle ilanıaşkını."

Melike'nin söylenmelerine tekrar kıkır kıkır güldüm. "Ama ablası, nasıl tatlı... Bu sene mezuna kaldı ya, utanıyor benden. Çok çıkamaz karşıma o şimdi. Ödü kopuyor sıralamasını sorarım diye."

Melike de bu gerçeği hatırlamış olacak ki o da gülüşüme eşlik etti. "Yazık yavruma. Ama şu oğlan biraz büyük olsa bir de eli iş tutacak yapıda olsa Salim abi kesin gelini diye alırdı seni. Adam mağaza geliriyle giderini sana yıktı tamamen. Harbiden dolandırmaya niyetin varsa tam zamanı, Asude."

Bu güvenin babamdan geldiğini biliyordum esasında. Ama biraz da yanında çalışıp da hiç falsomu görmeyişi, ekmek kapısını emanet ederken iyice rahatlatmıştı onu.

"Haram bende ödem yapıyor da hiç bulaşmıyorum be Melike'm. Ay, hadi, hızlanalım. Daha tek lokma yemedim, ölüyorum açlıktan. Belim de koptu zaten."

Melike'yle kol kola Çanakkale'nin en işlek caddesinde evimize doğru adımladık. İlk zamanlar benim canım babam ilkokul çocuğu gibi bırakıp alırdı ama her gün bu kadar yol gelip gitmesine dayanamadığım için bir şekilde ikna etmiştim onu. Zaten her akşam da bu kadar geçe kalmıyorduk. Sağ olsun, Salim abi çalışanına değer veren biriydi. Çoğu mağaza ondan önce kapanmazken o yedide kapatıyordu. Kış bastırdığında saat beş demeden *hadi evlere*, diyerek çok yollamışlığı vardı. Bazen böyle hesapsız mal tesliminde kendi aramızda idare ediyorduk.

Sayımlar da ayda bir oluyordu, öyle durumlarda da sabah geç gelmemizi kendi istiyordu.

Yirmi dakikalık yoldan sonra ilk Melike ayrıldı evine. Aynı sokakta otursak da benim evim sokağın sonundaydı. On dakika sonra paslı kapımızı zorla iteleyip içeri girdim. Üç katlı bir apartmanın birinci katıydı evimiz. Orta katta Hasibe teyze yaşıyordu. Yaşlı, kendi halinde, kulağı da pek duymayan biriydi. Üçüncü katta Aylin abla ve eşi vardı. Aylin abla hemşire, kocası Ahmet abi polisti. Onları da pek gördüğümüz yoktu açıkçası. Salonun ışıklarını yanarken görünce istemsiz gülümsedim. Bizim onda yatağa konan tavuklar, ben eve girmeden tüneyememişlerdi demek ki.

Anahtarla kapıyı açıp, "Ben geldim, evimin bebekleri," diye seslendim. "Yatmamışsınız siz daha. Bak, bu gece hayatına çok çabuk alışıyorsunuz, ayıp ama." İçeri girdiğimde annem yemek masasının başında, babam ise koltukta oturmuş, öylece dışarıya bakıyordu. Benim girdiğimi bile sonradan fark etti. Durgun yüzü bana dönünce gülümsedi. "Hayırdır, Harun Kâtip, Çanakkale'de olmayan kayıkların mı battı?"

Soruyu babama sorsam da gözüm anneme kaydı. O da babamı izliyordu. Bana bakınca *bilmem*, der gibi omuzlarını silkti. Babam durgun yüzünü hemen şenlendirdi. En sevdiğimden, yamuk bir gülümseme ekledi.

"Hoş geldin, kıvırcık kızım. Dalmışım babam, geçe kaldın."

Kapıdan girdiğimde ilk yaptığım şey olduğu için yanına yaklaşıp sesli sesli iki yanağına da öpücüğümü bıraktım. Sonra ıslattığım yanaklarını kâtibim huylanmasın diye kendi ellerimle sildim.

"Öyle oldu biraz, babam. Melike'yle mesaiye kaldık. Beklenilen mallar akşamüstü geldi, mecbur depoya çektik. Yarın öğlen gideceğim, uzun uzun kahvaltı yapalım beraber."

Ben açıklamamı bitirirken annem de sandalyeyi çekip benim için hazırlamıştı bile.

"Gel, annem, bir şeyler ye. Açsın, değil mi yavrum? Ovmaç çorbası yapmıştım, başka bir şey ısıtmadım. Isıtayım mı?"

Bu kez ona doğru adımlayıp eve giriş seremonimi tamamladım. Uzanıp annemin benden kısa kalmasının sefasını sürdüm. Boyayarak kamufle etmeye çalıştığımız ama diplerden fışkıran beyazlarına öpücük bıraktım.

"En sevdiğimden. Ellerimi yıkayıp geliyorum. Hemen yiyip yatayım ben, Hatun annem."

Annem, ismine sürekli atıfta bulunmama yine gülümsedi. Bence annemin ismi onun şansıydı. Babam sürekli ismini güzel bir tınıda seslenirdi. *Hatun'um*, diye seslenilmek her kadına nasip olmalı bence. Nasıl da yakışıyor! Bir de bana bakın, biri bana iyelik eki eklese en fazla *Asude'm* olur. Ama Hatun öyle mi? Başlı başına kendini sevdirmek için bulunmuş bir isim.

Çorbamı bitirir bitirmez ayaklandım. Zaten benimkiler de yatıp uyumak için gözümün içine bakıyordu. Yorgun bedenime de acıdığım için gidip ikisinin de yanaklarını öptüm. *Şu hayatta neyi çok seversin*, deseler ilk *annemle babamı*, derdim. İkincisi onları çok çok öpmeyi sevdiğimi söylerdim. Gerçi ben genel olarak öpmeye pek düşkün büyüdüm galiba. Tadı yok, tuzu yok meretin ama bir doygunluk geliyor insana.

"İyi geceler, bu ihtiyar yatar. Ne vakıt geççek bu gavırın ağrıları?"

Anneannemin tarafı Rumeli göçmeniydi. Anneannem on beş yaşında ailesiyle Çanakkale'ye göçtüğü için köklerimizle bir bağımız yoktu ama onun bazen kayan göçmen ağzını hep çok sevmiştim. Gelir gelmez de dedem düşürmüş ağına erik gibi kızı, hemencecik evlenmişler canlarım. Ara ara onunla, onun diline yaraşır takılırdık.

Çok da severdi rahmetli. Şimdi ise çocukluğumdan kalan eğlence için dilime eklerdim. Kendi konuşmamda ağız yoktu ama anneannem öldükten sonra böyle konuştuğum zamanlarda annemin bana o sıcacık bakışlarının hürmetine arada kullanırdım. Annemin de Rumeli'den hatırası yoktu esasında ama kan istiyordu demek ki. Yine öyle tatlı tatlı baktı.

"Ağrı kremi süreyim mi yavrum? Ağır mı kaldırdın, bal kızım?"

Hemen içine dert etmesine de gülümsedim. Canını yediklerim, gözünden sakınmayla çocuk mu büyütülür ama?

Yirmi beşinde çocuk mu olur, Asude? Az haddini mi bilsen?

Doğru, yirmi beş yaşında da çocuk olunmuyor. Neyse. Evimizin içinin sırrı olsun bu. İçine dert olmasın diye göz kırptım Hatun'uma.

"Hiç ağız tatıgıyla ağrıklarını söyletmezsin adama. Bi rahat bırakıver da kemigımın ağrısına inleyam doya doya."

Annemle babam kahkaha atınca, saçımı savurup banyoya doğru

ilerledim. Kısa bir duştan sonra yatağıma girdim. Benim duşların on dakikası yıkanmak, bir saati taranmaktı. Saçlarımla günlük kavgamızı da ettikten sonra bir rahatlık çöktü üstüme. Başımı yastığıma koyduğumda hiç telefonuma bakmadığım geldi aklıma. Yattığım yerden az milleti inceleyip uyuma ümidiyle elime aldım. Birkaç mesaj, sosyal medya bildirimi derken öğlen saatlerinde gelen maile tıkladım.

Melike'yle bir ara hazırladığım CV'mi birçok kliniğe yollamıştım. Onlardan birinin dönüş yaptığını görünce yattığım yerden ateşe değmiş gibi kalktım. Ben derdimi, tasamı anlatınca sağ olsun, Melike *sosyetik kliniklere bak; onlarda kedi, köpek, taş çatlasın kuş olur*, dediydi.

Tekrar gelen maili okudum. Cihangir'de oldukça iyi bir klinik görüşme talebimi kabul etmişti. Deneme süreci için kliniklerine davet ediyorlardı.

İlk başta oldukça güçlü bir heyecan sardı bedenimi. Sonra yatağımın karşısındaki kapıya gözüm takıldı. Klinik İstanbul'daydı. Altdudağımı ısırdım. Üniversitesini bile evinde okumuş biri için o yataktan kalkmak çok zordu.

Tercih sonuçları açıklandığı gün düştü aklıma. Annemin dudaklarını kıpırdatarak ettiği dualar kulağımda yankılandı sanki. O gün bir şeyi daha gördüm ikisinde. Sonuçlar açıklanıp da Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi* yazısını gördükten sonra hangi bölüm olduğuna bakmadan, birbirine sarılarak ağlayan, kahkaha atan annemle babama öylece bakıp kalmıştım. Onlar o gün üniversiteyi kazanmamdan çok Çanakkale'yi kazanmama sevinmişti. Bir kere bile böyle bir istekte bulunup beni darlamamışlardı aslında. Ben de hiç başka şehir düşünmemiştim gerçi.

O gün benim iki pamuğum benden ayrılmak zorunda kalmayacaklar diye çocuk gibi ağlamıştı. Beş yılım yine dizlerinin dibinde geçti. Bundan da çoğu insana göre hiç şikâyetçi değildim. Ben, babaevinde çok mutlu olan o kızlardandım. Ben, doğduğu toprakları bırakıp başka yerlerde kök salamazdım.

Okul bitince ve beni iş bulma telaşı sarınca sağa sola gönderdiğim CV'lere babam gözlüğünün üzerinden bakmış, istemezsem hiç çalışmama lüzum olmadığını söylemişti. Kapı gibi babası olan bir kızdım

* Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi'nde Veteriner Fakültesi yok ama kurgu gereği eklenilmiş bir detay.

sonuçta. Harun Kâtip'im tam da böyle demiş, *kapı gibi baban var burada, istemediğin işte çalışma sakın*, diyerek kaşlarını çatmıştı.

Onların bana olan düşkünlüğünün belki de beş misli bende de vardı. Annem beni kucağına alana kadar iki düşük yapmış. *Biri üç aylıkmış, pek bilemedim*, demişti. Ama ikincisi beş aylıkken karnında ölmüş. Çok zor zamanlar geçirmişler babamla. *Hareketlerini hissettim ya bir kere, rüyalarımdan çıkmadı uzun bir zaman*, diyerek hâlâ gözlerini doldurur. Sonra benim haberimi almışlar ama nasıl bir dokuz ay geçirdiklerini anneannem her seferinde sesi titreyerek anlatmıştı. Korktukları olmamış, dört kilo küçük bir dana olarak doğan kızlarıyla bahar bahçe olmuş hanemiz. Ama ben üç yaşındayken annem aynı yerden bir kez daha kan akıtmış. Bir erkek kardeşim olmuş, beş saat dünyada kalan. Öyle zor bir doğummuş ki giderken annemin tekrar anne olabilme ihtimallerini de götürmüş. Çok çocuklu, kocaman bir aile hayali kuran annemle babama ağır bir imtihan olmuş bu. Nur içinde yatsın, canım anneannem yıkılmalarına izin vermemiş. *Elinizdekine sahip çıkın*, diyerek yaslarını uzatmalarına müsaade etmemiş. Babam da uymuş tabii kayınvalidesinin nasihatine. Beni kucaklamış, annemi sarmalamış, çabucak iyileşmesi için elinden geleni yapmış. Hâlâ lafı geldiğinde *pek güzel bir bebekti*, derken sesi kısılır annemin. Dile getirmese de *onlara bir şey olur, ben yapayalnız kalırım* korkusu eşeleyip durur içini. Her duasında *bana kocaman aile*, diye el açar Allah'a. Velhasılıkelam, böyle anne babadan ayrılmak kolay mı? Hem de kendimi ait hissetmediğim bir meslek için.

Elimde ışığı sönen telefona geri döndüm. Ayaklandığım gibi yatağa geri çöktüm. Dişimle dudağımı kestirip bir de kanattım durup dururken.

"İstanbul kalabalık şehir. Ayrıca çok pahalı, canım. Benim kafam kaldırmaz gürültüyü bir kere. Yok yok, hem geçim zor orada, gidip yaban ellerde sürüneyim mi? Kirası, yemesi, içmesi derken emekli adamdan para isteyecek fukaralığa düşsem utancımdan ölürüm. Yok yok, babaevi candır." Kendi kendime sohbetin boyutunun artacağını anlayınca başımı gerisin geri yatağa koydum. Gözlerim uykuya dalacakken geveze çenem durmadı yine. "Hem sabah ekmeğini kim alacak babama? Yaşlı adamı fırına kadar yorayım mı? Annem haftalık temizliği yapacak diye sakatlar kendini bensiz. Tek evlatları var, hiç mi hayrını görmesinler, değil mi ama? Pazarı da zaten ben yapıyorum. Lazım olurum, kalayım ben burada." Mırıl mırıl uyku ve uyanıklık arasında söylenmeye devam ettim. "Babaevi iyidir, iyi."



2. BÖLÜM

Günlerim olağan seyrinde, düzenini bozmadan devam ediyordu. Mağazaya gidiyorum, vâris olma yolunda sağlam adımlarla ilerliyorum, ortalığı karıştırıp, hiçbir şey almadan giden müşterilerin ardından söyleniyorum ve akşam olup evime giriyorum.

Gayet olması gerektiği gibiydi yani. Yok olması gerektiği gibi değildi aslında. Bir şey vardı! Annemle beni tedirgin eden bir şey.

Babam son günlerde çok durgundu. O gülümsemeden konuşmayan adamın suratı dümdüzdü artık. Önceden *gel, iki sohbet edelim de neşem yerine gelsin*, diyen kâtibin yanında ağzımızı bıçak açmasa *neden konuşmuyorsunuz*, demiyordu. Okuma koltuğunda, o çok sevdiği kitapların arasında iyice suskunlaşmıştı.

Annemle beni korkuttuğunun belki farkında değildi ama hasta olacak diye aklımız çıkıyordu.

Hiç görmemiştik ki biz ondan böyle bir sessizlik. Nasıl evham yapmayalım? Kaç akşamdır kıvırcıklarımla bile oynamaz oldu, nasıl derde düşmeyelim? Olacak iş mi? Kâtip Harun, Asude'sinin saçlarıyla oynaya oynaya kitap okumuyor artık. Başımıza gelecek dert mi bu?

Mağazadan çıkıp, koşturarak, eve gitmenin derdindeyken Melike ve Sena yanıma geldi. Sena da bizim gibi mağaza çalışanıydı.

Üzerimi değiştirip zorbela bir toka boyunduruğuna soktuğum kıvırcık saçlarıma özgürlüklerini geri verdim. Gevşeyen saçlarımla nasıl bir ağrının içindeymişim, o vakit fark ettim.

"Oy, güzel nenem. Dünya varmış, rahatladım ya." Elim saçlarımda bana bakan kızlara kaşlarımı çattım. "Hiç utanmanız da yok, arkadaş

olacaksınız bir de! Ben bunları böyle sıktırmışım, biriniz de *günah sübyanlara, sal onları*, demediniz."

Sena gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakarken Melike kısık bir kahkaha attı. "Ruh hastası, bizim suçumuz ne?" dedi.

Hiç üzerime alınmadım ithamını. Yanlarına doğru ağır adımlarla ilerledim. "Sus, çemkirme bana," dedim. "Suçluyorsam demek ki var bir suçunuz, az kabahatinizi bilin de yüzünüz kızarsın."

Melike koluma girip yaşlılar gibi *cık cık*, demeye başlamıştı bile.

"Hatun teyzem üç kere atıp bir kere tutmasa böyle olmazdın sen. Hadi, çıkalım artık."

"Ay, çıkalım çıkalım. Gidip serileyim hemen."

Ben lafımı bitirdiğim an Sena önümüze doğru geçip, yüzünü bize dönerek ters yürümeye devam etti. "Asude, hemen gitme eve bugün. Beraber sinemaya gidelim diyoruz, sen de gel bizimle."

Sena'nın heyecanlı heyecanlı ettiği davete maalesef aynı duygularla yaklaşamadım. Normalde beni bilen bilirdi. Gezme olunca ölüm döşeğini terk edecek bir güç, kudret verirdi Allah'ım. Hiç *yorgunum*, demezdim ama aklım babamda olduğu için sinema bana eğlence değil, dert olacaktı.

"Çok isterdim valla ama eve gitmem lazım, Sena."

Düşen yüzüne mahcupça baktım. Melike bir şey demese de yan yan baktığını biliyordum. Bu ikinci daveti de reddetmem gözüne batmaya başlamıştı.

"Geçen gün de böyle söyledin. Açıkça söyle, Asude. Bizimle takılmak istemiyorsan bilelim, zorlamayalım seni."

Sena'nın tepkisinin aksine Melike sadece yüzümü izliyordu. Çocukluğumuz birlikte geçmişti, haliyle biliyordu bendeki tuhaflığı.

"Geçen hafta regl oldun diye çok laf etmedik ama şimdi derdin ne? Bin yılın başı çıkıyoruz, hiç *yok*, demezdin sen, Asude. Bizi mi istemiyorsun? Hayırdır sen?"

Moralim bozulmuş bir halde ikisine baktım. Haklılardı, neredeyse on beş gündür babamda olan aklımdan sebep kimsenin, hiçbir teklifini kabul etmiyordum.

"Öyle değil. Ne demek istememek? Babam iyi değil, aklım onda. Çıkar çıkmaz eve koşuyorum, biliyorsunuz."

Sena hâlâ bahane sunuyorum sanıp omuzlarını silkse de Melike'nin

gözleri kısılmıştı bile. "Neyi var Harun amcamın?" diye sordu. "Babam da *ne zamandır kahveye hiç gelmiyor*, diyordu."

"Bilmiyoruz ki. Soruyoruz, söylemiyor. *İyiyim*, deyip geçiştiriyor. Zayıfladı da sanki. Azıcık yiyor yemeğini. Defalarca *doktora gidelim*, dedim ama *bir şeyim yok*, demenin ötesine geçmiyor. Bir derdi var, belli ama demiyor ki anlayalım. Saçlarımla oynamıyor adam, saçlarımla! Deli çıkacağız."

Sena çok fazla beni ya da ailemi tanımazdı. Onunla kurulan arkadaşlığımız dokuz ayda, çalıştığı zaman kadardı. Ama Melike çocukluğumdan beri aynı mahallede yaşamanın getirisiydi bana. O, liseden sonra okumamıştı. Mağazada da neredeyse dört yıldır çalışıyordu. Annelerimiz birbirlerinde gün yapan, kapı aralığında sohbet eden kadınlardı. Bir şekilde aile ilişkilerimize hâkimdik. O yüzden şu an benim derdim Sena için *bir şeyi yoktur, sıkılıyordur* olarak algılansa da Melike sorunun kokusunu almıştı. Çünkü onun da tanıdığı Harun Kâtip öyle uzun uzun eve tıkılıp kalmazdı.

"Sen ısrar et, Asude. Hastaysa falan üzülmeyin diye söylemiyordur. Ben babama da söylerim, yarın uğrasın yanına."

Melike'nin derdimle dertlenişi niyeyse iyi hissettirdi. Hem gerçekten Naim amcam babama iyi gelirdi. Canı neye sıkkınsa söylerdi ona, o da bize. Hemen çözerdik biz de derdini.

Üzülmesin benim canım babam. Sabahları yumurta bile tokuşturmuyordu benimle artık. Hemen düzelip eski babam gibi olsun. Kıvırcık saçlarımı karıştırmayacaksa niye kıvırcıktı ki bu saçlar?

"Çok iyi olur vallahi. İkna eder, evden çıkarır, neşesi gelir."

"Ay, adam dinlenmek istiyordur belki. Bir şeyi de yokmuş hem. Neden bu kadar büyüttünüz hiç anlamadım."

Sena'nın biz konuşurken yanımızda olduğu aklımdan çıkmıştı bir an. Sorusunda bir art niyet hissetmediğim için gülümsedim. Dedim ya, dışarıdan bakan biri için evhamlı görünebilirdik. Belki sahiden evhamlıydık da ama annemle benim, babamdan başka kimimiz vardı? Hem ben tanıyordum babamı, vardı bir derdi işte. Hissediyordum.

"Öyle değil işte. Harun amcayı uzun uzun evde tutamazsın sen. Hiçbir şey yapmasa alır bir kitap, denizin karşısında saatlerce okur.

Kahveye gitmiyormuş iki haftadır adam. Bak, Asude'yle de oynamıyormuş. Yok yok, olacak şey değil."

İşte bundan bahsediyordum ben de. Melike için bile tuhaf görünen bu durum, bizim tedirgin olmamızı haklı kılıyordu.

Kızlardan tekrar özür dileyip yanlarından mahcupça ayrıldım. Bir an evvel eve gidip benim iki güvercini kontrol etmem lazımdı.

Havayı kokladığımda yüzümde istemsiz bir tebessüm oluştu. Yazı seviyordum. Gerçekten çok seviyordum. Akşam geç kararan havayı, insanların evlerinden çıkıp caddeleri doldurmasını, ağaçlardaki çiçekleri çok seviyordum.

Köşeyi döndüğümde neredeyse biriyle çarpışacaktım. Elimle tarar gibi kabarttığım saçlarım tüm yüzüme dağıldı.

"Ay, pardon! Kusura bakmayın."

"Sorun değil."

Ben kollarımı tutan ellerden hızla uzaklaşıp, geri çekilirken saatçi Şevket amcanın sesini duydum yandan. "Ne hızlı hızlı yürüyorsun, deli kız?" dedi. "Kapı gibi adamı görmedin bak. Çarptın mı?"

Dağılmış saçlarımı elimle süpürürken, gülümseyerek Şevket amcaya baktım. Sadece bir an, birkaç adım uzağımda bana bakan adama değdi gözlerim ama hızla geri çektim.

"Yorgunluktan ben ne yaptığımı biliyor muyum Şevket amca? Salim abi de bir gitti, gelemedi İstanbul'dan."

"O daha gelmedi mi yahu? Bu nasıl mal almak?"

"Hep yalan dolan bunlar. Mecbur yengemi arayıp *Salim abi ada gezmelerini ne zaman bitiriyor*, diye soracağım artık."

Şevket amca tiz bir kahkaha attı. "Mal almaya gidip ada gezisine mi çıkmış o çakal?"

Dudağımı büküp, "Yoo," diye uzattım. Şevket amca anlamak ister gibi kaşlarını çattı.

"O zaman nereden çıktı bu ada muhabbeti?"

"Bir yerden çıkmadı, ben uydurdum. Ne yapayım, Şevket amca, kendi özgür iradesiyle gelip dükkânının başına geçeceği yok. Mecbur pisleşeceğim ben de. Zerrin yengeme *adada geziyormuş*, desem akşama Salim abi burada olur."

Şimdi daha tiz bir kahkaha attı. "Allah iyiliğini versin, kıvırcık. Ben

de *Salim'in ne işi olur adada*, diyorum. Kızım, şu saçını da az kes, gözünü seveyim, boyun fıtığı olacaksın."

Şevket amca çok titiz, aşırı düzenli bir adamdı. Dağınık görünen, fazla olan her şey adamı deli ediyordu. Tabii gönlüm kırılır diye *saçlarının kabartısı beni anksiyete ediyor*, diyemiyordu da olmayan fıtığıma laf atıyordu. Tatlı su kurnazı saatçiye kıkır kıkır güldüm.

"Sen bu fikri kâtibe söyle de bak ne oluyor? Hem güneşten koruyor o saçlar beni. Beynime zararlı ışınlar girmeyince ne olacak, biliyor musun?"

Kıpır kıpır etti gözleri. Biraz önce düşmüştü halbuki. Bir sohbette iki kere yapmazdı bu alıklığı da o da yorgundu demek ki.

"Ne olacak?"

Gözlerimi iri iri açarak suratımı yaklaştırdım. "Hepinizden akıllı olacağım," dedim. "Buranın tek ve yegâne esnafı olarak beni bileceksiniz. Hepiciginizi ele geçirecem o vakıt, hepiciginizi."

Biraz önceki gibi yine gözlerini kırpıştırdı. Sonra onunla eğlendiğimi fark edip koca bir kahkaha attı. "Yürü git evine, deli. Çok çalışmak seni böyle yapıyor. Yahu yürü Savaş'ım, yürü. Ben de bir şey diyecek diye dinliyorım."

Yanımızda dikilen adamın koluna girerken yine kahkaha attı. Sadece bir an kahve iki gözle çarpıştı gözlerim. Bir tanıdıklık çöktü üstüme ama çıkaramadım. Adamın dikkatle bana bakan gözleri yüzünden de hızla yönüme dönüp yürümeye başladım. Niye bakıyorsa öyle? Çok ayıp bir kere, ben bakıyor muyum hiç?

Ağır ağır yürürken evimizin oradaki hareketliliğin sebebini anlayamadım. Sonra babam düştü aklıma. Korkuyla harekete geçen bacaklarım hızla koşmaya başladı. Kalbimin ortasına düşen közle nefesim bile acı verir gibi oldu. Niye kapı ağzında insan vardı? *Ya bir şey olduysa*, diyen aklım, korkumu daha da harladı.

Bahçe kapısı açıktı. Üç beş komşu da evden gelen seslere bakıyordu. İçeriden gelen bağırtılarla ne olduğunu bilemedim. Mahalleden Ümüs teyzeyi kapıdan ittirip içeri hızla daldım. Babamla amcamın bağırarak kavga etmesi, annemin ve yengemin sakinleştirmek için araya girme çabaları derken küçük evimiz mahşer yeri gibiydi.

"Baba! Baba, ne oluyor? Amca!"

Geldiğimi bile fark etmedi babam. Yüzü kıpkırmızı olmuş, boynu-

nun damarları gerilmiş, elleri titreyecek kadar sinirlenmişti. Amcamın boynuna asılmış hali dumur etti beni. Onu hiç böyle görmemiştim. Bir an bakıp kaldım bu haline.

"Yazıklar olsun senin gibi kardeşe! Ben sana babalık yaptım, babalık! Nankör bir köpekmişsin!"

"Abi, ağır konuşuyorsun bak! Abisin diye susuyorum, yeter artık! Bile isteye mi yaptım?"

"Harun abi, Hasan da böyle olsun istemezdi ki. Az anlayışlı olun, canım. O da günlerdir perperişan!"

Annemin gözünden akan yaşa bakıp kaldım. Necla yengemin içli içli kurduğu cümlenin maksadını yine anlamadı zavallı aklım.

"Ne diyorsun sen, Necla? Mahvettiniz bizi, ne diyorsun sen?"

Ne olmuştu ki bize? Gözlerim hepsinin yüzünde dolaşırken hâlâ varlığımı fark edemediler.

"Hatun abla, canımız istedi diye mi yaptık? Sen de yangına körükle gitme, Allah'ını seversen! Oldu bir kere, ne yapalım? Canımızı mı alacaksınız?"

Annemin, yengemi yaşlı gözlerle izleyişi kanıma dokundu. Sesim benim bile beklemediğim bir şiddette doldu odaya.

"Ne oluyor burada? Necla yenge!"

Sonunda bağırtılar içinde benim varlığımı fark edince babam durdu. Yüzüne bakınca da o kızarmış gözleri hızla gözlerimi doldurdu. Benim babam ağlamazdı ki. Ne olmuştu da gözlerinden yaş akıyordu? Benim ağlamam için de ne olduğunu bilmeme gerek yoktu zaten.

Benim babam ağlamazdı çünkü.

"Baba... Babacığım, ne oldu?"

Necla yengem anneme ters ters bakıp bana döndü. "Gel, Asude, sen konuş," dedi. "Sanki bile isteye biz batırdık dükkânı. İnsan bu kadar ağır konuşur mu? Kardeş kardeşe öyle laf eder mi? Ayıp, canım!"

Yengeme bakıp yüzümü anneme çevirdim. "Anneciğim, ne diyor yengem? Ne oldu?" Benim sorumla annem bir anda ağlamaya başladı. Kendini âdeta yığılır gibi yemek masasının yanındaki sandalyeye bırakıtı. "Anne! Biri anlatsın, ne oluyor?"

Hasan amcam başını eğdiğinde ondan da bir şey olmayacağını anladım. Konuşmaya hevesli yengeme döndüm.

"Kızım, nasip bu işler, Allah müsaade etmedi, ne yapalım? Amcanın açtığı dükkân zarardan başka bir şey etmedi. Battı işte."

Kaşlarım çatıldı, bizimle alakasını anlamaya çalıştım. "Babamla ilgisi ne, yenge?" diye sordum. Babamın utançla yere eğilen bakışlarından ayırmadan sordum bu soruyu.

"Asude'm... Kızım..."

Babamın mahcup sesi içime oturdu sanki. O benimle ilk kez böyle bir tonda konuşuyordu. Benim babam benden utanarak gözlerini çekmezdi, ezilerek *kızım*, demezdi.

"Baba, ne oldu? Biriniz anlatsın, korkuyorum bak."

Yine kimse konuşmayınca yengemin sesini duydum. Yengem konuşuyordu ama benim bakışlarım utançla gözlerini benden saklayan babamdan başkasına dönmüyordu.

"Harun abi, Hasan'a kefil olmuştu ya..." Bu lafla babamdaki yüzüm hızla yengeme döndü. *Ne kefil olması?* "İşte biz battık. Borcu ödeyemiyoruz, Asude. Ama kızım, ne yapalım, Allah aşkına? Var da vermiyormuşuz gibi neler dedi baban. Günah! Valla Hasan da kaç gündür doğru düzgün yiyip içmiyor, zayıfladı adam."

Yengemin kendi kendine konuşmasıyla amcama döndüm yüzümü. *Ne demek kefil olmak?*

"Amca?"

Yüzü sıkıntılı, bir bana bir babama baktı. "Ne yapayım, Asude?" dedi. "Piyasa berbat, tutmadı ucuzluk pazarı. Toptancıya, oraya buraya dünya borç oldu, satılmadı hiçbir şey. Ben de krediyi ödeyemedim haliyle. Yahu, siz şimdilik az idare edin beni, ödeyeceğim ben size borcumu."

"Ne? Ne kadar borç?"

Sesimin titremesini engelleyememiştim. Ben babamın amcama kefil olduğunu bile bilmiyordum ki zaten. Niye böyle bir şey yapmıştı? Niye sormamıştı bize bir şey?

"Aslında o kadar değildi de işte ödeyemedikçe faiz binmiş."

"Amca, borç ne kadar?"

"Dört. Dört milyon. Yahu, sizin ev bark bir şeyiniz var, ödersiniz. Ben ne yapayım? Öldüreyim mi kendimi şimdi?"

Bir insan silahsız da beyninden vurulurmuş. Bana bunu yirmi beş yıllık amcam öğretti. Babama baktım tekrar. O utançla benden kaçışı,

omuzlarını düşürüşü tam iki göğsümün ortasında şu zamana kadar hiç hissetmediğim bir ağrıya neden oldu.

"Baba... Babacığım..."

Bir şey desin diye gözlerine baktığım babam, bakamadı yüzüme. Bu sefer annemden medet dilenip ona baktım, onun da kan çanağına dönmüş bakışları babamdaydı.

"Aileyiz canım biz. Tamam, şimdi biraz sıkıntı olacak haliyle de toparlarız sonuçta. Ben de bileziğimi vereceğim, Harun abi. Ölü çıkmış gibi ağlayıp durmanın ne faydası var?"

Necla yengemin sesi, kanımdaki acıyı öfkeye çevirdi sanki. Hırslı bakışlarım konuşan kadına çevrildiğinde hâlâ konuşmaya devam etmek isteyen ağzı bana değince açık kaldı.

"Defolun!" Sesim ilk fısıltı gibi çıktı. Yengemin kınama sözlerini düşünemeyecek kadar çığırımdan çıkmıştım. "Defolun evimizden! Defolun, gidin buradan!"

"Asude, ayıp oluyor ama!"

Amcamın sert sesi zerre geri adım attırmadı bana. Şu an mesele para bile değildi. Ben gerekirse canımı verir, yine bulurdum o parayı ama babamın utançtan gözüme bakamayan yüzünün hiçbir oluru yoktu bende. Kimse annemin içine içine ağlayıp sesi çıkmasın diye eliyle ağzını kapatışının sebebi olamazdı. Hırsla öne doğru atılıp iki elimi de ölse artık ölüsüne gitmeyeceğim amcama vurdum.

"Sana babalık etmiş adama teşekkürün bu muydu?"

Bir kez daha çarptım ellerimi. Bileklerimden tutmak istedi ama ben daha atiktim. *Babamı ağlattı benim, kimin gücü yeterdi artık bana?*

"Asude, tepem atıyor bak!"

"Atsa ne olur? Senin o tepen atsa ne olur? Sen yediği kaba sıçan, iğrenç bir adamsın! Sen sana babalık yapmış, seni evlendirmiş, iş sahibi ol diye canını dişine takmış adama kazık atacak kadar nankör bir adamsın! Doğru düzgün kapısını açmaya elin gitmedi o dükkâna, bilmiyor muyum? Tembel, basiretsizin tekisin, bilmiyor muyum?"

Amcamın beyaz yüzü kıpkırmızı oldu.

"Asude! Elimin tersindesin, susuyorum diye haddini aşma!"

Bu sefer ellerim daha hırslı çarpıp durduğu yerden geriye doğru savrulmasına neden oldu. "Kimsin sen?" diye bağırdım. "Kimsin de bana çarpacaksın? Beceriksizin teki, abisinin oturduğu eve bile göz dikecek,

sülükten başka nesin? Çıkın evimizden! Ölseniz ölünüzü ortada bırakacağız artık!"

"Asude'm..."

"Kızım..."

Annemle babamın aynı anda bana seslenişini bile umursamadı öfkeyle deliren aklım.

"Al karını, defol evimizden! Allah belanı versin senin! Herkese anlatacağım! Herkes senin nasıl bir dolandırıcı olduğunu öğrenecek! Abisini dolandıran, haysiyetsiz Hasan'a selam bile vermeyecek kimse!"

Amcamın iri iri açılan gözleri bunu yapacağımdan hiç şüphesi olmadığının kanıtıydı zaten.

"Bak! Bak, biri duysun! Daha elden borçlular var. Bir yayılsın, canımı alırlar! Sebebim olursun, Asude!"

"Asude, sakın yengem! Ev sahibi bile zaten çıkarmak için fırsat kolluyor, çoluğumla çocuğumla sokağa düşmeme sebep olursun. Vallahi hakkımı haram ederim."

Bunlar benim aklımla oynayacaktı. Bunlar hâlâ ağızlarını açacak yüzü bulup beni zıvanadan çıkaracaktı!

"Öl! Öl, bana ne! Bizi bu hale getirdikten sonra! Sen babamı ağlattın benim! Bilerek yaptın, değil mi? *Nasıl olsa abim ardımı toplar*, diyerek bilerek battın!" Gözüm ardında korkuyla bakan karısına döndü. "Sokakta kalırmış! Sizin yüzünüzden biz ne olacağız? Sen de kal! Babama bunu yaptın ya..."

"Asude'm... Dur, kızım. Dur, babam, lütfen. Gidin, Hasan. Daha da gözüm görmesin seni! Ne ölüme ne dirime artık!"

Sanki hakkı başkaymış gibi iri iri açtığı gözleriyle babama baktı bu sefer. "Abi!" dedi. "Sen bu edepsiz böyle konuşuyor diye susturacağına beni mi kovuyorsun? Ne demek ne ölüme ne dirime? Ölüm döşeğindeki babama verdiğin sözü ne çabuk unuttun?"

"Kes sesini, Hasan!"

Babam sesli sesli iki nefes alınca bir adım ona doğru ilerledim. Gözlerinin içine kan oturmuştu sanki. Aldığı nefesteki hırıltı korku düşürdü içime.

"Ben babama verdiğim sözü tuttum da sen bana kardeş olamadın! Yazıklar olsun emeklerime!"

Hasan amcam, babamın kararlılıkla onu kovuşuna ilk önce şaşırdı. Alışmıştı tabii bunca yıl ne yaparsa yapsın eli sırtındaki abisine. Şimdi telaş sarmıştı belli ki içini. Bana öfkeyle bakan gözleri hemen yumuşadı.

"Abi, deme öyle. Adamın kemikleri sızlar yattığı yerde. Bak, şimdi sinirlisin ama yine beraber olursak hemen toparlarız. Abi, elden borcum var. Az anla, bir sakinleş. Sizin bu ev aslında tüm borcu kapatır da artar bile. Az düzlüğe..."

Ağzım aralandı, arsızlığı benim bile dimağımı çatlattı. Ne olduğunu bile anlamadan, masanın ortasında duran vazoyu kaldırıp fırlatışımı, fırlattıktan sonra anladım. Omzuna çarpan vazo yere düşüp, bin parçaya bölününce yengemin çığlığı ve annemin adımı bağıran sesiyle anca kendime geldim.

Ben kendimi tutamayıp, üstüne saldıracakken bir çift kol sarıldı belime. "Asude'm..." dedi. "Dur, yavrum, kurban olayım, dur!"

Annemin çığlığı, girdiğim öfke deryasında boğuk bir yankı gibi ulaşıyordu kulaklarıma. Ben sadece arsızca babamın tüm birikmişine, tüm gençliğine göz diken adamı ellerimle boğma isteğindeydim.

"Allah belamı versin, beş saniye içinde çıkıp gitmezsen mutfaktan kaptığım bıçakla keseceğim gırtlağını! DEFOL!"

Yengem koluna asılıp, amcamı çekiştirirken amcam hâlâ olanı idrak edememişti. Şu zamana kadar benden bir kere bile böyle bir çıkış görmediği için o da şaşırmıştı besbelli.

"Kafayı yemiş bu kız, Hasan. Hadi, gidelim! Allah sorsun bize dediklerinin hakkını. Edepsiz!"

"*Defolun*, dedim size!"

Çığlığım tüm mahallede duyulmuştu kesin. Ancak o zaman geçirdiğim cinnetten emin olup koşar adımlarla çıktılar kapıdan. Kapanan kapı sonrasında evimize çöken sessizlik, başımıza gelen felaketi tekrar düşünmeye itmişti beni.

Gencecik yaşında babasını kaybedince halama da amcama da babalık yapan babam, bunları hak etmemişti. Genzim yandı. Öylece çıkıp gittikleri yere bakıyordum ama zihnimde yankılanan dört milyon, tüm gözeneklerimden acı olarak akıyordu.

"Harun! Harun, ne oldu?"

Annemin bağırtısıyla hızla arkama döndüm. Babam eli göğsünde, öylece hep oturduğu tekli koltuğa yığılmıştı.

"Baba!" Göğsünü sıkar gibi tutup gözlerini sıkı sıkı yummasıyla acı çektiğini anladım. "Anne, ambulansı ara!"

Gömleğinin göğsünü aralarken elimi tuttu. Gözleri açıldı. Kahvelerinden inci gibi yaşlar kaydı. Onun akan yaşları benim gözlerimi de doldurup taşırdı.

"Yavrum... Geç... Geçti, babam. Yok, dur, geçti."

Elimi kavradığı elini defalarca öptüm. Sanki biri benden alacakmış gibi sıkıca sarıldım koluna. "Tamam, babacığım, geçti. Yok bir şey. Derin nefes al, tamam mı?"

Annem kollarına kolonya sürerken ben de bir süre bileklerini ovaladım. Yavaş yavaş küle dönmüş rengi düzelince derin bir soluk aldım. Ama o yüzündeki utanç mahvediyordu beni.

"Özür... Özür dilerim. Ben ne yaptım? Vallahi bilmeden... Beş yüz bindi. Hiç ödememiş ki. İyi kazanıyordu, çok yalvardı. Ben ne yaptım?"

Boştaki elini dizine çarpa çarpa, tekrar ağlayınca bu sefer annem tuttu o elini. Onun da ağlamaktan helak olan yüzüne baktım bir an. Korku, gözlerini boyuyordu sanki.

"Tamam, Harun. Dur, düşünelim. Ne olur, bir şey olacak bak! Az sakinleşelim. Buluruz çaresini. Annemden kalan arsayı satsak hemen, ha?"

Sanki cevap bendeymiş gibi bana baktı umutla. Ben de sığınılacak tek dal oymuş gibi hızla başımı salladım.

"Evet! Dur, babacığım, bulacağız çaresini. Derin nefes al."

Aldığı soluğu bile boğuluyormuş gibi alışı ödümü koparıyordu. Yüzündeki şu utanç, böyle bize bakamayışı, ona bir şey olma ihtimali çıkıp giden amcamı bulup parçalama isteği doğuruyordu içimde. Sonra bir anda omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı ya, mahvoldum.

"Kardeşim o benim. Korumak için canımı vereceğim kardeşim. Babama söz verdim diye... O bilerek..."

Benim çekinmeden dile döktüğümü ağzına alamadı. *Öz kardeşim kendi keyfi için beni ateşe attı*, diyemedi. Yıllardır yaptığı fedakârlıkların teşekkürü olarak amcam, babamın göğsüne kapanmaz bir yara açtı.

Annem dediklerini duysa da duymamış gibi yine, "Arsayı satacağız," diye mırıldandı.

Ben de yalancı bir inançla, "Benim de biriktirdiğim var, hemen kuyumcuya gidip kaç lira ediyor, sorarız," diyerek çare aradım.

Babam kucağındaki bakışlarını kaldırdı. Anneme gözündeki acıyla baktı. "Annenden kalan tek şey..." dedi.

"Olsun! Ne olmuş tekse? Derdimize yetsin de."

Babam başını umutsuzlukla iki yana salladı. "Hızlı satılmaz ki. Satılsa bile karşılamaz, Hatun'um."

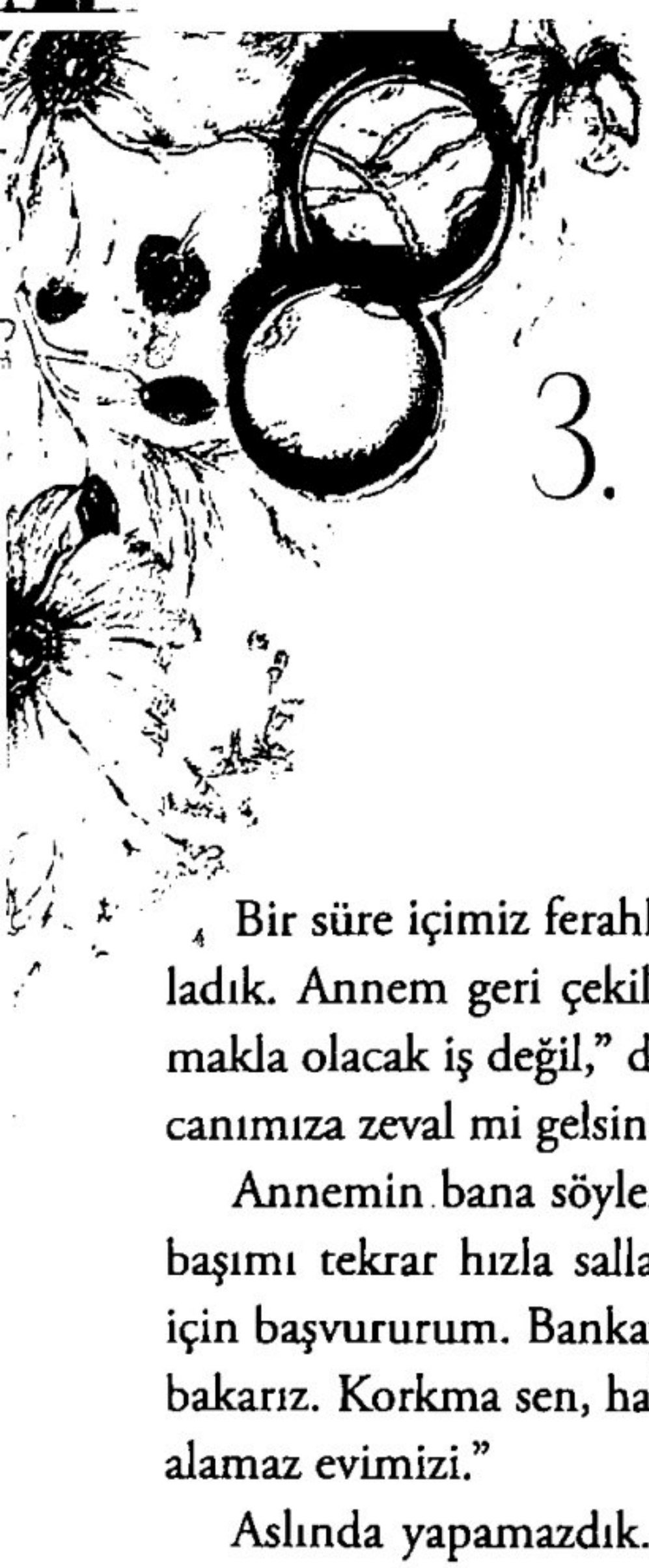
"Olsun! En azından zaman kazandırır. Biz de hemen satılsın diye ederinin altına veririz."

"Tek varlığın... Bana bir şey olsa tek güvencen..."

Annem hemen atılıp elinin içiyle yüzünün yaşını sildi babamın. "Sus! Konuşma böyle. Benim tüm varlığım ikinizsiniz. Gerisini gözüm görmez. Su vereyim mi Harun?" Annem de benim gibi bir şey olacak korkusuyla aklına gelene çare diye sarılıyordu.

Babamın tekrar yaşaran gözleriyle atılıp boynuna sarıldım. Babam da kollarını belime dolayınca bu kez annem sığındı bize. Bizim bu hayatta birbirimizden başka kimsemiz yoktu. *Şimdi niye yaptın bunu*, diye hesap soracak olsam olmuş olana çare getirmezdi. Yufka yüreği, merhameti hep başkaydı babamın. Az dudağımı büzüp biraz gözlerimi doldursam ne dersem yapacak hale gelirdi. Biliyorum ki amcamın dili onu bir şekilde ikna etmeye yetmişti. Bir elin parmaklarını geçmeyen ailesini bir arada tutma çabası, felaketimiz olmuştu.

Kızmak isteyen yanlarım, halini gördükçe kıyamıyordu. Omzumda içini çeke çeke ağlayışı, elli beş yaşındaki babama reva mıydı hiç?



3. BÖLÜM

Bir süre içimiz ferahlayana kadar üçümüz de birbirimize sarılıp ağladık. Annem geri çekilip elini sırtıma yasladı. "Hadi, yavrum, ağlamakla olacak iş değil," dedi. "Ne yapalım? Bela geldi diye derde düşüp canımıza zeval mi gelsin? Canımız sağ ya, dahasına elbet çare vardır."

Annemin bana söyler gibi yapıp esas babamı teselli edişiyle ben de başımı tekrar hızla salladım. "Tabii buluruz. Ben çalışıyorum, kredi için başvururum. Bankayla görüşürüz, taksitlendirme nasıl yapılır, ona bakarız. Korkma sen, hallederiz bir şekilde. Sakın korkma, kimseler de alamaz evimizi."

Aslında yapamazdık. Babam da bunun farkındaydı ve gözlerimize işte bu nedenle bakamıyordu. Bir emekli maaşı, bir de benim aylık kazancım vardı elde. Bu devirde hem yaşayıp hem de dört milyon gibi bir para ödenmezdi. Hiçbir banka bana o kadar kredi vermezdi. Borcun olduğu banka aylık ödeyebileceğimiz miktarlarda paraya bölmezdi borcu. Saf değildim ya, biliyordum işte ama babama bir şey olur korkusu yüzünden, kolaymış gibi gösterecek cümleler kurmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Annem ayaklanıp mutfağa gitti. Elinin içiyle gözünden akan yaşları silerek yaptığı yemeği ısıtmaya çalıştı. Ben de sanki evimize ateş düşmemiş gibi mutfak masamıza soframızı kurdum. Babama yalvara yakara üç beş lokma yedirebildik. Ağzını açtığında dediği tek şey *kardeş kardeşe bunu yapar mı ya*, demek oldu.

Sahi, kardeş kardeşi böyle ateşe atar mıydı? İnsan kardeşine bile güvenip kefil olamayacaksa niye vardı? Neydi o zaman o karnın bir olmasının maksadı?

Ben kardeşlerimi kaybetmesem böyle olmazdık ama. Korurduk biz

birbirimizi. Çok da severdik hem. Öyle birimiz, diğerinin olana göz dikmezdi.

Annemin hayalleri hep böyleydi işte. En büyük korkusu benim yalnız, kimsesiz kalmamdı. Öyle ki bazı geceler ikisi de birbirinden habersiz girip nefes sesimi dinlerdi. Kayıplarının üstüne yıllar eklense de sancısı geçmeyecek bir yaraydı belli ki. Babam tam bu yüzden amcama, halama kol kanat germeyi bir an bırakmadı. Ona bir şey olursa geride kalanlarına sahip çıkacak bir aile oluşturmak için canını dişine taktı. Belki de onu böyle perişan eden paranın çokluğu değildi. Kardeşinin yaptığını kabul edemiyordu onun yufka yüreği.

Gözlerim, nefes sesini bile duyurmamaya çalışan babamda takılıp kaldı. Bugün biz sadece evimizi kaybetmekle sınanmadık. Bugün geride kalırsak kimsesiz kalacağımızla da yüzleştik. Dilim cesaret edemese de halamın ne diyeceğini biliyordu çünkü. Hasan amcamı bu dertten kurtarmak boynunun borcu diye edilecek telefondan o kadar emindim ki.

O akşam neredeyse hiç konuşmadık. Babam kahve istemedi. Annem türkülerini mırıldanarak benimle mutfağı toplamadı. Öyle sessiz sakin çekildik odamıza. Ertesi günler de çok zordu. Annemle korku içinde babamın sağa sola koşturmasını izledik. Borç bulacak ya da borcu ödenecek miktara taşıyacak her türlü kapıyı çaldı.

Bizim gibi insanlar için dört milyon ne büyük paraydı. Oturduğu evde bile yıllarca kiracı olmuş ve anca emeklilik tazminatıyla alma şansı yakalayabilmiş bir aile için dudak uçuklatacak bir paraydı hem de.

Uyku tutmadığı için bir anda ayaklanıp mutfağa geçecektim ki fısır fısır sesler geldi kulağıma.

"Yok, Hatun'um. Emlakçı *piyasa durgun*, diyor. *Beş yüz bin dersen belki*, dedi. Müşkülümüzü anladı belli ki."

"Olsun, Harun, ver. Kurban olayım, ver. Tek çare olsun da gözümde yok."

"Yapamam, Hatun. Tek mirasın. Nasıl bakarım annemin yüzüne? Kardeşlerinden zorbela aldı o arsayı ve *kızımın*, diye sıkı sıkı tembihledi. Şimdi benim aptallığımın bedeli olarak nasıl ödeteyim?"

Başım duvara yaslı, sol gözümden akan yaşı parmak ucumla sildim.

"Allah şahit, zerre içimde yok. Evimizi kurtaralım da... Asude'mi burada doğurdum, Harun. Yavrumu burada büyüttüm. Veremem kimselere."

Annemin kısık hıçkırığı, gözümdeki yaşı arttırdı.

"Ben bırakabilir miyim sanki? Kızımın gülüşleri dolu duvarlarında. Üstelik şimdi kimsesiz yavrum. Bana bir şey olsa sahipsiz."

"Deme öyle! Bir şey olmayacak, halledeceğiz. Asude'nin maaşıyla yaptığı altınlar bayağı oldu. Yüz yetmiş bin tuttu. Bugün gidip bozdurduk. Arsadan da gelenle belki banka anlaşmaya gider, ha?"

"Bu hallere düşecek adam mıydım ben? Kızının maaşıyla yaptığı altınına uzanacak, karısının mirasına dokunacak adam mıydım? Allah beni kahretsin!"

"Deme!" Annemin bir an sesi yükselse de duyarım korkusuyla geri kıstı konuşmasını. "Deme öyle, lütfen. Allah korusun, Allah seni başımızsan eksik etmesin. Asude'nin de benim de zerre gözümüzde değil. Bak, sen kendini bıraktın, Asude süzüldü. Bankayla anlaşırız."

"Çok erteletmiş, Hatun. Duymayayım diye kaç kere bankanın uzlaşma talebini görmezlikten gelmiş. Yaktı beni. Öz kardeşim cayır cayır yaktı."

"Allah büyük, Harun. Ne olur, sen dik durmazsan biz mahvoluruz."

Daha dinleyecek takatim kalmayınca, ayaklarımı sürüye sürüye odama gittim. Nasıl çıkacaktık biz bu kuyudan? Nasıl kurtaracaktık evimizi? Şunca yıl bir kere *eski bu ev*, demedi annem. İçindeki anıları öyle severdi ki daha büyüğü mü olsa diye azıcık bile hayallerinde yer vermedi. Anneannemin hatıraları, benim bebekliğim, onların gençliği saklıydı her bir parçasında. Dört duvarlı bir hane olmadı bize, hep yuva oldu. Şimdi vazgeçmek ne çok canımızı yakıyordu böyle.

Bir çare arayışına ben de katıldım o günden sonra. Kendi başıma başka bankaya gidip ihtimal varmış gibi kredi talebinde bile bulundum. Miktarı söyleyince, imkânsız oluşu hiç çekinmeden yüzüme vuruldu. Ayaklarımı sürüye sürüye mağazaya girdiğimde Melike yine endişeyle baktı gözlerime. Sağa sola bakınan gözleri Salim abiyi göremeyince, kolumu kavrayıp deneme kabinlerinin oraya doğru sürükledi.

"Vallahi yeter, Asude! Neyse diyeceksin artık derdini. Babam, Harun amcamı da göremiyormuş kaç zamandır. *Arıyorum, bir şey bahane edip kapatıyor*, diyor. De artık derdini, arkadaşım. On günde soldun."

Umutsuzluk binmiş omuzlarım Melike'nin gözleriyle çakışınca daha bir çöktü. Halsiz kalışımla atılıp arkadaşıma sıkıca sarıldım.

"Mahvolduk, Melike. Amcam mahvetti bizi!"

Hem hıçkırıp hem konuşmaya çalışırken, Melike iki yüzümü kavrayıp gözlerime baktı. "Tövbeler olsun!" dedi. "Korkutma beni, ne olduysa söyle artık!"

"Borca girmiş ve ödememiş. Babam kefil olmuş borç alırken. Şimdi beş yüz bin diye aldığı borç dört milyon. *Ödeyemem, evinizi satın*, diyor bize. Babamın otuz yıl çalışıp zorla aldığı evimizi öylece satmamızı istiyor."

Melike'nin şaşkınlıkla aralanan gözleri, açılıp açılıp kapanan ağzı ne kadar şoka girdiğini gösteriyordu zaten.

"Sen ne diyorsun, Asude? Dört milyon mu?"

Başımı hızla salladım. Akan burnumu da sertçe çektim. "Babam o kadar kötü ki. Annemle aklımız çıkıyor bir şey olacak diye. Anneannemden kalan arsayı satalım dedik, emlakçı piyasa durgun diye yarı fiyatını bile vermiyor. Üstelik hiçbir işe de yaramıyor o para."

"Allah'ım, dört milyon... Nasıl olacak? Babam... Babama söyleyelim, Asude. Belki bir çare..."

"Babam çok utanıyor. Hem Naim amcam nasıl bulsun? Onu da bir şey yapamadıkça dert sahibi ederiz."

Omuzları çöktü. Gözleri yaşardı. Çaresizliğim onun da canını yaktı. Ama amcama olan öfkem de acımın içinde hâlâ dipdiri bekliyordu.

"Ama bana bir iyilik yapacaksan ne olur amcamın bize bu yaptığını bütün Çanakkale'nin duymasını sağla, Melike. Herkes abisini dolandırdığını duysun. O kadar öfkeliyim ki."

Aynı öfke ateşi onda da yandı. "Kırk yaşında adam, bir boka yaramıyor! Sırf dert, tasa!"

"Ne yaptı, biliyor musun? Yediği pislikten hiç utanmadan *evinizi satın, elden borçlarım da var*, dedi. Bizim evimiz, elden vereceği borçlarını da kapatırmış. İkisinden de nefret ediyorum. O utanmaz karısı üzüntüden zayıflayan kocasını söylüyor bir de. Hayvan gibi yiyip içip yatmış, Melike. Sordum ben, dükkân haftanın iki günü açıksa beş günü kapalıymış hep."

"Allah belasını versin ama görür o. Valla bir Çanakkale değil, tüm Ege kıyısı duyacak yaptığı kalleşliği. Üzülme, canım arkadaşım, bir hal çaresi bulunur." Sonra yine hıçkırığımı tutamadım. "Asude... Ağlama be kızım. Bak, vallahi ben de ağlayacağım. Bulunur bir çare diyorum işte."

"Yok çare, Melike. Evi satmaktan başka yok. Kiralar ateş pahası. Ba bamın emeklisini kiraya versek benim aldığımla geçinmeye çalışacağız. Annem yıllarını verdiği evini öylece bırakıp gidecek. Bunların hepsini beş para etmez amcam için yapacak hem de. Çok zoruma gidiyor, Melike. Babam... Ne kadar ağladı, biliyor musun? Benim babamı ağlattılar."

Melike'ye sarılıp içim çıkar gibi bir kez daha ağladım. Bir anda deneme kabininin birinden çıkan müşteriyle dağılmış elimi yüzümü toplamaya çalıştım ama adamın kahve gözleriyle çarpışmaktan kaça madım. Bir anlık tanıyormuş hissi sardı içimi ama tanımadığıma da o kadar emindim ki... Öyle dikkatli yüzüme bakınca daha bir utandım. Hemen kaçırdım gözlerimi. Söylediklerimizi hep duydu. Hiç tanımadığım bir adam tüm âcizliğimi gördü.

Refleks gibi bir hisle tekrar gözlerim yerdeki karolardan kalkıp adama değdi. Tüm dikkatiyle yüzüme bakan adam, elindeki gömleklerle yanımdan geçerken bir an sadece duraksayacak gibi oldu. Bir şey diyecek sandım ama başını iki yana sallayıp çıktı mağazadan. Belki de bir daha hiç görmeyeceğim bir adamın karşısında çocuk gibi ağlıyor oluşum canımı yaktı. Kim bilir neler düşündü içinden. Onunla beraber bunlar duyulunca herkesin neler düşüneceği gerçeği çarptı yüzüme.

Babam için diyeceklerini biliyordum. *Saf*, diyeceklerdi. *Bu devirde böyle salak olunmaz*, diye ezeceklerdi. Kimse *insan kardeşine güvenmeyecekse kime güvenecek*, demeyecekti de *nasıl kefil olur*, diye yereceklerdi babamı. Kulağı duyacak, gönlü kırılacaktı. Yıllarca eminliğiyle, ahlakıyla anılan babamın adı, ağzıma alamayacağım şeylerle dillendirilecekti.

Düşündükçe gözümün yaşı kurumadı. Halime acıyan Melike beni dağınık diye depoda oturmaya yolladı. Akşam çıkış saati geldiğinde de koluma girip çıkışa doğru yürüttü arkadaşım.

Dışarı çıkıp üç beş adım attığımızda bir adam dikildi karşımıza. Bir anda boş bulunduğum için sıçradım ama dikkatle yüzüme bakan adamla kaşlarım çatıldı. Deneme kabininden çıkan adamdı bu. Sonra tekrar bir farkındalık çöktü üstüme. Şevket amcayla ayaküstü sohbet ederken neredeyse çarpacak olduğum kişiydi! Akıl tutulması mı yoksa bir anlık boş bulunmuşluk mu diyeyim, bilmiyorum ama kahve gözlerini gözlerime dikmiş adama bakıp kaldım.

Melike'nin, "Çekilecek misin kardeşim?" demesiyle silkelenip kendime geldim. Karşımdaki adam da bir an Melike'ye baktı ama sonra

tekrar gözlerini üzerime dikti. "Canımız burnumuzda, çekil önümüzden!"

Melike'nin sertleşen sesini umursamadan hâlâ yüzüme bakıyordu. Dilini dudağında gezdirip yutkundu.

"Sana..." Durdu, gözleri sağda solda bir tur gezdi, daha sonra yine baktı gözlerime. Sanki bir an tutuldu da çıkaramadı ağzındaki kelimeyi. "Sana yardım edebilirim."

Öylece bakıp kaldım. Neyden bahsettiğini bile anlamadığımdan mı yoksa bir anda karşıma çıkmasından mı bilmiyorum, kilitlendim sanki.

"Ne?"

Mırıltı gibi sadece bu çıkabildi ağzımdan. Tuhaf bir hali vardı adamın. Gözleri sağa sola bakınıyor, derin derin soluyordu. Ağzından *saçmalık*, der gibi bir laf çıktı. Benim kaşlar daha da çatıldı. Melike carlayana kadar adamı incelediğimin bile farkında değildim.

"Çekil, kardeşim şuradan. Derdimiz bize yetmiyormuş gibi Allah'ın delisiyle uğraşıyoruz bir de!"

Melike koluma asılınca bir şey demeye lüzum görmedim. Adam da ne diyecekse vazgeçmiş gibiydi zaten. Yanından kayıp üç beş adım attığımda bu sefer sesi daha tok bir halde kulağıma çarptı.

"Duydum seni. Öğlen mağazada duydum. Ben sana o parayı verebilirim."

Adımlarım sanki önümde cam bir duvar varmış gibi öylece kalakaldı. İri iri açtığım gözlerim benden farksız duran Melike'ye çarptı.

"Asude..." Mırıldanmasından anladığım kadarıyla o da hiç böyle bir şey beklemiyordu. Benden önce Melike döndü zaten arkasını. "Bak, bizimle eğleniyorsan... Ya da altından pis bir teklif çıkarsa..."

Melike'nin hırslı sözleriyle beynimden vurulmuşa döndüm. Zaten düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Şimdi bu laflar bıçak saplanır gibi saplandı zihnime. Yüzümde saliseler içinde doğan öfkemle ben de adama baktım.

"Ne diyorsun sen?"

Adam iki elini havaya kaldırıp *sakinleşin*, der gibi bir hareket yaptı. "Bakın, tuhaf oldu böyle ama bir konuşalım." Duraksadı. Tekrar ağzını açıp konuşacağı kelimeyi unutmuş gibi kalakaldı. Sonra eli göğsüne doğru gitti ve nefesini burnundan alıp ağzından verdi. Sonunda daha kararlı baktı gözlerime. "Durum çok saçma, farkındayım ama senin

yardıma ihtiyacın var, benim de yardıma ihtiyacım var. Bir şekilde birbirimize yardım ederek dertlerimizden kurtulabiliriz." Benimle tane tane konuşurken kaşları çatılmış bir halde Melike'ye baktı bu sefer. "Saçma sapan teoriler üretmeden on beş dakika konuşma hakkı ver bana. Ayrıca sapık falan da değilim! Sadece bambaşka bir sebeple ama senin kadar çaresiz kalmış biriyim." Sonra öfkeli kahveleri bana döndüğünde yumuşadı. "Asude, sadece on beş dakika."

Adımı, Melike seslenirken duymuş olmalıydı. Şu an çok saçmaydı ama başımı onaylar gibi sallarken buldum kendimi. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Eli bu sefer sağ tarafımızda kalan kafeye yöneldi.

"Şöyle geçelim isterseniz. Ayaküstü konuşulması doğru olmaz." Sonra tekrar Melike'ye ters bir bakış attı. Melike'nin yaptığı ima bayağı kızdırmıştı demek ki. "Tam cadde ortası, malum. Gerek duyarsanız beni linçletebilirsiniz!"

Melike laf yememiş gibi bu sefer bana çevirdi yüzünü. "Asude?" dedi sorar gibi.

Bu, *ne yapalım*, demekti esasında ama ben ne yapacağımı biliyor muydum acaba? Aklım sadece *ben o parayı sana verebilirim*, demesinde takılıp kalmıştı. Sonra kafeye tekrar baktım. En fazla on beş dakika içinde ne olabilirdi ki? Ayrıca adam haklıydı, bağırsam tüm esnaf yetişirdi sesime. Bir de konuşması dikkatimi çekmişti. Ne kadar sakin görünmeye çalışsa da bir iki kere kekelediğini fark etmiştim. Hatta bir kere de sanki bir şey söylemek ister gibi ağzı açılmış, daha sonra vazgeçip geri kapamıştı dudaklarını.

Benden bir onay bekleyen gözlerine bakıp başımı ağır ağır salladım ve Melike'nin koluna daha sıkı tutunarak yürümeye başladım. Kahve gözlü de ağır adımlarla peşimize takıldı. Geçip bir yere oturduğumuzda aklım sürekli *ne bok yiyorsun sen*, diye çığlık atıyordu. Bilmediğim bir adamla neyin konuşmasıydı bu? Karşıma geçip oturan adam sadece ben varmışım gibi tekrar gözlerime baktı.

"Bir şeyler içmek ister misiniz? İşten çıktınız, yorgunsunuz da." Ben sadece bir an evvel konuya girmesini istiyordum. O yüzden başımı iki yana salladım. Derin bir nefes alıp bırakan adam, bana bakmayı bir an bile kesmiyordu. "Önce kendimi tanıtayım. Adım, Savaş Ali Bozdoğan. Aslen Sinopluyum, iş için Çanakkale'ye sık sık geliyorum. Tersanemiz var. Ege kıyılarındaki sahil kasabalarına kayık üretiyoruz

genelde. Çanakkale'ye de teslimat için geldim. İnternette aratabilirsin, Sinop'ta oldukça bilindik bir aileyiz. Gerçekten korkutmak istemiyorum, sapık değilim. Bak, tuhaf görünüyor. Emin ol, şunu yaptığıma ben de inanamıyorum ama en az senin kadar çaresizim."

Uzun uzun yaptığı açıklama ve beni inandırmak için gözlerini bir an bile gözlerimden çekmeyişi dikkatimden kaçmadı. Güven vermeye çalışıyordu belli ki.

"Ne demek bu?"

Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp yine derin bir nefes aldı. Her ne söyleyecekse o da çok kararsızdı anlaşılan. "Ben konuşmalarınızı tamamen tesadüfen duydum. Amacım dinlemek değildi, öncelikle bunu söylemek istiyorum, Asude."

Başımı ağır ağır sallamakla yetindim. "Emin ol, şu an bunu önemseyecek halde değilim," dedim. "Sen bir an evvel ne istediğini söyle, ben de evime gideyim."

Masanın üstündeki ellerini birbirine geçirip ovuşturdu. Sonra daha kararlı bir halde yüzüme baktı. "Senin dört milyona ihtiyacın var, benim de aileme gelin diye tanıtmam gereken birine," dedi.

"Çüşşş!"

Melike'nin lafını bölmesiyle ben de kalakaldım. Gözlerim iri iri açıldı. Ne diyordu bu?

"Ne?"

Ama Melike'nin çıkışını umursamamış gibi ona bir bakış atıp tekrar gözlerime döndü. "Eğer anlaşabilirsek ikimiz de kendi hayatlarımızın en büyük sorunundan kurtulacağız, Asude," dedi. "Ben sana detayları anlattığımda bahsettiğim gibi bir şey olmadığını anlayacaksın."

Ağzım ayrıldı, şaka falan yapmıyordu. Canı sıkılıp eğlence arayan bir manyak da değildi. Söylediklerinde resmen ciddiydi bu adam!

"Saçmalıyorsun. Şu an çok büyük saçmalıyorsun hem de."

Başını onaylar gibi sallayıp, "Evet, biliyorum," dedi. Sonra sanki *beni anla*, der gibi başını sağa yatırıp kahve gözlerini kıstı. "Senin baba bana değer verdiğin gibi ben de babaanneme veriyorum. Ama onun benden istediğini yapamam. Lütfen bana yardım et, ben de evinizin siz de kalmasını sağlayacak o parayı vereyim."

Beynim sanki durdu. Ama nedensizce de bir merak saldı içimi. Dört milyonu hiç tanımadığı birine verecek kadar kafayı yedirtecek ne derdi vardı ki bu adamın?

"Asude, kalk. Gidelim hadi. Saçmalıyor işte. Hava kararmadan evde olmamız lazım."

Melike ayaklanıp kolumdan tuttuğunda bile bizim gözlerimiz birinden ayrılmadı. Sadece gerçekten yardımıma ihtiyacı varmış gibi öylece medet dileniyordu benden. Adama diyordum ama galiba ben de kafayı yemiştim. Zira yerimden kıpırdamıyor olmam, Melike'nin çekiştirmesini görmezlikten gelmem asla mantıklı olamazdı. *Bana yardım et*, diye bağıran gözlerinde asılı kaldım.

"Anlat."

Sadece bunu dedim. Onu dinleyeceğime dair başka bir kelimeye lüzum yoktu galiba.

Melike kalktığı yere, bana şaşkın bakışlar atarak oturdu. "Asude?" dedi. *Ne yapıyorsun*, der gibi mırıldanmıştı adımı.

Gözlerimi arkadaşıma çevirip, "Sadece dinleyeceğiz, Melike," dedim. "Sonra evimize gideceğiz." Karşımdaki adamın gevşeyen omuzlarıyla ne kadar rahatladığını görebiliyordum. "Bana derdin neyse doğru düzgün anlat."

Hızla başını sallayıp, "Babaannem..." dedi. "Beni o büyüttü. Evlenmemi istiyor ama bunu istemiyorum. Ben böyle bir adam değilim. Evlilik, yuva, çocuklar... Anlatamıyorum ona ama yapamam."

E bu beni gelin diye götüreceğinden bahsetti biraz evvel!

"Ben burada tam olarak neredeyim?"

"O beni hiç olmayacak biriyle evlendirmek istiyor. Rahmetli bir kâhyamız vardı. Kızıyla beraber büyüdük ama şimdi bambaşka bir şey istiyor bizim için. Altı ay önce de dedemi kaybettik. Bu onun için daha ağır bir sınav oldu. Şimdi tek derdi o da ölmeden bana bir aile kurmak. Ama olmaz! Anlamıyor. Ben evlilik istemiyorum, çocuk istemiyorum. Hele ki aynı evde büyüdüğüm, kardeş gözüyle baktığım biri..." Yüzünü kaplayan tiksinmiş ifade ve başını hızla iki yana sallayışı gerçekten bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Ama senle bir anlaşma yaparsak..."

Adamı dinlerken ne düşüneceğimi şaşırdım. Bilinçsizce ellerim şakaklarıma gitti. "Anlaşma mı?" diye sordum.

"Bak, anlıyorum. Çok saçma göründüğünün ben de farkındayım ama bu, anlaşmalı bir evlilik. Bir yıllık bir şey. Sonra boşanacağız. Babaannem de evlilik adamı olmadığımı görüp yakamı bırakacak."

Ciddi ciddi hâlâ açıklama derdindeydi. *Gerçekten böyle saçma bir şey için dört milyon harcayacak biri mi bu adam*, diye bakışlarımı üstünde dolaştırdım. Kıyafetler kaliteliydi, saat iyi para ederdi. E masanın üzerindeki telefonun fiyatını bilmeyenimiz yoktu. Kalantor sayılacak biriydi belli ki. Yine de tek gözümü kısarak, "E o kızla yap bu anlaşmayı," dedim.

Başını iki yana salladı. Biraz da üzüntülü bir hal çöktü üstüne. "Yeşim'le kardeş gibi büyüdük ama onun aklını karıştırdı babaannem," dedi. "Benden beklentisi gerçek bir evlilik olacak. Ama sen... Şevket amca senin ne kadar güvenilir biri olduğunu söylüyor. Bak, beni anlayabilirsin. Biraz dinlesen emin ol, anlarsın. Ailem birbirine çok düşkün. Benim yalnızlığım hepsinin derdi ama ben zaten yalnız olmayı seviyorum. Bunu kabul etmiyorlar. Babaannem ölüp gideceğini, benim kimsesiz kalacağımı koymuş kafasına. İnatçı keçi, dinlemiyor."

Başımı iki yana salladım. Çok saçmaydı. Ben böyle şeylere ayak uyduracak insan değildim bir kere. Evlilikti bu, oyun kurulur muydu üzerine? Hem... Hem babama ne derdim? Annemi bırakıp nasıl giderdim ben? Bir şey demeden ayağa kalktım. Benimle beraber Melike de ayaklandı.

"Senin derdine çare olamam ben. Sen en iyisi başkasını bul."

Öylece baktı. Ağzını açmadı ama gözlerimin içine derin derin baktı. Tam Melike'yle beraber kafeden çıkarken, "Asude!" diye tekrar adımı seslendi. Hızla masadan kalkıp yanıma geldi. Elimi kavrayıp içine bir kâğıt bıraktı. "Düşün. Sadece düşün, Asude. Sana ısrar etmeyeceğim. Ne kadar zordasın, biliyorum ve emin ol, ben de senden farklı bir halde değilim. Çok dardayım. Bir hafta daha Çanakkale'deyim. Aramanı bekleyeceğim. Caddenin yukarısındaki otelde kalıyorum."

Aramayacaktım ama bunu söylemedim ona. Elimin içindeki kâğıdı sıkıp öylece baktım. Sonra da yoluma gitmek için adımlarımı hızlandırdım. Bir süre ikimizden de zerre ses çıkmadı. Ben sanki biraz önce hayatımda duymamın imkânsız olacağı bir teklif almamışım gibi öylece yürüdüm.

"Asude, Allah aşkına, o neydi, kız? Adam neler dedi ve biz bu durum hakkında hiçbir şey demeyecek miyiz?"

Şaşkınlığı hâlâ yüzünden belliydi. Omuzlarımı silktim. Benim derdim bana yetiyordu zaten, başkasına ortak olacak mecal yoktu.

"Kendince derdi olan biri. Bizi ilgilendirmiyor, Melike. Geç kaldım zaten. Hadi, hızlanalım."

Normalde benim bu konuyu kırk farklı şekilde irdelemem gerekirken hiç konuşmamış olmam arkadaşımı da şaşırttı. Yüzümden yorgunluğumu da gördü belli ki ama içten içe de kuşkuyla adımı fısıldayıp, "Asude," dedi. "Olmaz ya. Yani tabii yapmazsın da... Yapmazsın, değil mi Asude?"

Ürkek bakışlarına birkaç saniye bakıp başımı iki yana salladım.

"Olacak şey mi Melike? Unut sen de. Ben hiç tanımadığım bir adamla evlenip, bir de annemle babamı bırakıp gidecek kız mıyım?"



4. BÖLÜM

Geride bıraktım o günü. Allah biliyor, biraz da üzüldüm. Kim bilir, hiç tanımadığı birinden medet umacak nasıl bir derdi vardı ki *çaresizim*, diyordu. Öyle insanı huylandıran bir suratı da yoktu. Belki otuzlarının başında, eli yüzü düzgün biriydi. Hali vakti de yerindeydi zaten. Gizli bir manyak değilse birilerini bulmak hiç zor olmazdı onun için. Ertesi gün aklımdan bile çıktı tuhaf yabancı. Kendi derdim öyle ağır geliyordu ki kimseyi uzun uzun düşünecek hal yoktu bende.

Eve adım attığımda haftalardır devam eden ölüm sessizliği hâlâ aynıydı. Çaresiz kaldıkça kabuğumuza çekiliyor, yol bulamadıkça iyice suskunluğa sığınıyorduk. Babam gibi annemin de tombul yanakları solmuş, kilo vermiş ve gözündeki parıltı kaybolmuştu.

Geldi mi üst üste geliyordu sanki her şey. Yarı fiyatını bile kabul ettiğimiz arsa hakkında emlakçı babamı aramış ve *alıcısı vardı da kredi sıkıntısı yüzünden vazgeçmiş*, demişti. Annemin son ümit kapısı kapanınca bizi ayakta tutmaya çalışan tüm hevesi de sönmüştü. Artık yuvamız dediğimiz evden de geçer olmuştuk. Onu satıp borcu kapatmak ve kendimize bir düzen kurmak niyetindeydik. Ama asıl olanı, yemediğimiz yemeğin başını beklerken duyduk.

Soğumuş çorbamı karıştırırken babam öksürür gibi küçük bir ses çıkardı. "Banka..." dedi. "İpotek yüzünden evi bizim satmamıza izin vermiyor."

Annemle aynı anda bakışlarımız babama çevrildi. Ne demekti bu?

"Baba?"

"Gidip tekrar görüşmek istedim. Evi satmak için süre..."

"Harun, ne diyorsun?"

"İpotekli olduğu için satışa çıkarılmıyormuş."

Annemin korku dolu gözleri bir bana bir babama bakıyordu. Ne diyeceğimizi, buradan nasıl kurtulacağımızı anlayamamıştım.

"Ama... *En azından evi satarsak borcu ödeyeceğiz*, deseydin. Yani evi satamazsak nasıl ödeyelim?"

Babamın titreyen eli su bardağına uzandı. Sonra tutamayacağını fark edince geri çekildi. Gözümden süzülen bir damla yaş babamın titreyen parmaklarında asılı kalmıştı.

"İcra yoluyla satışa çıkacakmış. İhalede... En yüksek teklifi veren..."

Banka uzun uzun satış zamanını beklemeden ederinin belki de çok altında bir satışla hızla parasını kurtarmayı düşünüyordu. Biz evimizden olduğumuz gibi *belki azıcık geriye kalan parayla yeni hayat kurma telaşına düşeriz*, demiştik. O bile olmayacak mıydı?

"En kısa sürede evi boşaltmamızı istediler. Kalan borç taksitlendirilecek."

"Harun, tekrar konuşup bir orta yol bulsak?"

"Yok, Hatun'um, merak etmeyin ama. İş bulacağım, Nazif'i aradım bugün. Benim için bir şey ayarlayacak. Asude'm, korkmayın. Düzelteceğim her şeyi, babam."

Annemin yüzünün rengi gitmişti. Nazif amca çöp öğütme tesisinde ustabaşı olarak çalışıyordu. Orası çok zordu. Babam nasıl çalışacaktı orada? Bu yaştan sonra bu kadar ağır bir işin altından nasıl kalkacaktı?

Annem bir hıçkırık sesi çıkardı ama dişlerini dudaklarına saplayıp gerisini tutmaya çalıştı. Eli de göğsündeki yangına engel olabilecekmiş gibi bağrına yaslanmıştı.

Evi boşaltmamızı istiyorlardı hemen. Boşaltamazdık! Kiralar bu kadar fazlayken nasıl boşaltacaktık? Aramamız için bile bir müddet yok muydu? Sadece taşınmanın dünya masraf olduğu bu devirde biz nasıl kalkacaktık bu yükün altından? Kime sığınırdık bir göz ev bulana kadar?

Babamın gözleri kalkıp bize bakamadı. Yüzümüzdeki korkuyu, acıyı, telaşı görmeyi kaldıramadı. Onu böyle gördükçe ev için üzülmek bile gelmiyordu artık içimden. Düştüğü şu hali, omuzlarındaki utanç kayalarını seyrettikçe *evimiz gidiyor*, diye ağlayamıyordum bile. Ben babama uzanıp, *her şey düzelecek*, diyecekken kapı sesiyle üçümüzün bakışları dış kapıya doğru çevrildi.

"Hayrolsun, kim ki bu?"

Annem hemen ayaklandı ama babam eliyle durdurdu onu. Akşamın bu saati kim geldi tedirginliği çöktü bu kez de üstümüze. Babam derin bir soluk alıp kapıyı açmak için yürüdü. Biz de peşi sıra hemen kapıya doğru ilerledik. Hülya halam ve eniştem paldır küldür içeri girdi.

"Abi! Abi, başınıza bu gelen ne? Allah'ım, Necla'yı aramasam dünyadan haberim yok!" Halam hem konuşup hem öylece ona bakan babama kollarını sardı. "Ya Rabbi, bu nasıl felaket? Ah, Hatun! Ah, ocağınıza ateş düşmüş, haberimiz yok. İnsan arayıp *abla, başımıza neler geldi, bir bilsen*, demez mi?" Halam hem ağıt yakıp hem laflarını sıralarken kimseden bir karşılık beklemiyordu belli ki. Ne olduğunu anlayamayan anneme de tek koluyla sarılıp geri çekildi. Bu kez gözleri bana çevrildi. "Oy benim kıvırcık kuzum. Ben senin gelin olacağın haberlerini beklerken darmadağın oluşunuzu mu duyacaktım? Oy benim kadersiz yavrum, gencecik yaşında bunlar mı gelecekti başına?"

Halam bir kasırga gibi hepimizde dolaştı. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilemediğimizden öylece bakıp kaldık.

"Hayırlı akşamlar, kayınço. Valla haberi duyduk, duramadık evde. Yahu, neler olmuş öyle? Hasan'ı aradım, açmadı. Necla da üç beş bir şey demiş ama şu işin aslı ne?"

Babam sıkıntılı bir soluk aldı. Ne diyeceğini bilemeyen, tutulup kalmış hali annemin içine oturmuştu belli ki çünkü o attı kendini öne.

"Hoş geldiniz, abla. Sofradaydık. Geçin, oturun, tabak getireyim."

Hülya halam bir an ters bir bakış attı ama hemen yüzü ağlamaklı ifadesine geri döndü. "Allah aşkına, Hatun!" dedi. "Bizde lokma yiyecek hal mi kalmış? İki kardeşim perperişan, yemek düşünecek halde miyim? Sendeki de laf!"

Benim tepemin tası da tam şu an atmıştı galiba.

"Efendim, hala? Ne dedin anneme?"

Sesim beklenilenden biraz yüksek çıkınca halamın şaşkın suratı bana çevrildi. Annem de hemen elimi kavradı. "Tamam, Asude," dedi. "İçeri geçelim, kızım. Halan da şaşkın tabii."

Annemin uzlaşmacı sesiyle halamın şaşkın bakışları tekrar ağlak haline geri döndü. "Allah aşkına, ben acımdan ne dediğimi biliyor muyum?" dedi. "Kapıyı pencereyi örttüm mü haberim bile yok. Koşturarak abime geldim."

Bir an içim sıkıldı. Kendi sıkıntımızdan çok mu saldırgan olmuştuk biz? O da şaşkındı belli ki. Halam pek nerede, ne konuşulacağını bilmezdi ama şu zamana kadar da bir kötülüğüne şahit olmamıştık. Öyle çok sıkı fıkı da değildik. Onlar Eceabat'ta yaşıyordu. Eniştem balıkçılıkla geçimini sağlıyordu. Bayramlarda, tatillerde gelip kaldıkları olurdu. Bazen de çok ısrar ederlerse biz gider, iki üç gün kalıp dönerdik.

"Durmayın ayakta artık. İçeri geçin. Sen de ağlayıp durma, Hülya. Duymuşsun olanı, yapacak bir şey yok."

Hülya halam ağır ağır başını sallayıp, burnunu çekerek salona doğru adımladı. Ne kadar *yemem*, dese de annem iki tabak koydu masaya. Eniştem de bütün gün halde olduğunu söyleyip *hiçbir şey yiyemedim*, deyince sofraya geri oturduk. Yarım saatten fazla enişteml halamın yemek yemesini bekledik.

"Yahu, Hatun yenge, valla senin yaptığın pilavın tadı başka. Hülya'ya da kaç kere *yengenden iyice öğren*, dedim ama o bir türlü tuttura-mıyor." Bir aptallık çöktü sanki bize. Gerçekten farklı bir alıklık vardı bu akşam üstümüzde. Hepimiz durmuş, Kemal enişteml in kaşığa doldurduğu pilavı havaya kaldırıp incelemesini seyrediyorduk. "Bak, bu pirinçler hiç yaprak yaprak açılmamış, Hülya. Sen yapınca böyle olmuyor işte. Çorba içindeki pirinç gibi oluyor hep. Marka ne kullanıyorsun sen, yenge?"

Halam da aynı şekilde koca bir kaşık pilavı doldurdu ağzına. "Sana başka evde yedireceksin yemeği, Kemal!" dedi. "Koca mahalle benim yemeklerimi konuşur, sana yaranılmaz."

Yok, valla dert bizi bariz bir şekilde aptallaştırmıştı. Kemal enişteml, annemden bir karşılık almak ister gibi suratına baktı ama annem, "Ablamın yaptığından başka bir şey yok," diye mırıldanınca pirincin markasının peşini bıraktı.

Sofra toplama, bulaşıkları kaldırma derken bir de çay koydum. E eve gelen misafir boş oturtulmaz ya. Gerçi ortada ev de kalmamıştı, değil mi? Burnumun direği sızlıya sızlıya, çayları bardaklara doldurup içeri geçtim. Halam kelebek düğüm yaptığı eşarbın iki ucunu açmış, kendini serinletmeye çalışıyordu.

"Hasan'ım da utançtan açamadı telefonlarımı. Ah, kadersiz yavrum. Ah, kınalı kuzum. Küçücükken anasız babasız kaldığı yetmezmiş gibi bir de hiçbir işi yolunda gitmedi bu çocuğun." Halam ağıtına kaldığı

yerden devam edecekti belli ki. Bizimkiler de nasıl olsa konuşmayı kesmeyeceğini bildiğinden hiç ses etmeden oturuyordu. Halam yayıldığı koltukta dikleşip korkuyla Kemal enişteme baktı. "Kemal! Kemal, bu çocukta büyü mü var yoksa? Allah'ım, sen evlerden uzak, kesin bir şey var bu çocukta. Ayy, derde düşüp canına bir şey etmez, değil mi abi? Necla pek kötü diyordu. *Evden adımını atmıyor*, diyerek bir saat ağladı telefonda."

"Borçluları yakalayıp dövmesin diyedir o, hala!"

Benim cümlem bir anda ortalığa düştü. Halamdan başka kimsenin sesi çıkmadığı için pek sessizdi salon.

"Hı?"

Orta sehpadaki çay bardağımı sanki içecekmişim gibi elime aldım. Amcamın adı söylendikçe, onun adına ahlanıp, vahlandıkça *sakin ol*, dediğim her damarım kuduruyordu.

"Dertten değil, borçtandır o evden çıkamama diyorum, hala! Bizim başımızı yaktığıyla bitmiyor ki. Daha toptancıya, esnafa da dünya kadar borcu varmış!"

Hülya halam gözlerini kırpıştırıp sonra daha şiddetli bir ağıt tuttu. "Ah, kadersizim," dedi. "Ah, nasipsiz kardeşim! Allah'ım, sen koru, bu çocuk ya canına kıyarsa? Allah'ım, kardeş acısı çektirme bana!"

"Hala, amcama *çocuk*, deyip durma artık! Kırk yaşında, kırk! Öyle nasipsizlikten, kadersizlikten de değil, dükkânı açmamış bile kaç zaman! Haftada bir gidiyorsa beş gitmemiş. Bu neyin nasipsizliği, Allah aşkına?"

Halam kaşlarını çatıp suratıma baktı. "Asude'm..." dedi. "Kıvırcık kızım, tamam, derdiniz var diye ses etmiyorum ama amcan o senin, kızım. Söylenir mi amcaya öyle şeyler? Bel fıtığı var adamın, biliyorsun. Ağrısı tutunca üç beş gün gidememişse o mu görünmüş milletin gözüne? Ekonomi kötü, ekonomi! Satılmamış mallar." Bana yaptığı açıklama yeterli gelmiş olacak ki bu kez babama döndü. Kaldığı yerden ağlamaya devam etti. "Güzel abim, ne edeceksin, ha? Nasıl kurtaracaksın bu oğlanı? Sen düşünmüşsündür bir hal çaresini. Gözünü seveyim, bir şey de artık da bu bacın bir rahatlasın, olmaz mı?"

Allah'ım, aklıma mukayyet ol. Hâlâ nasıl kurtaracaksın bu oğlanı, diyor.

Benim tepemin tasının attığını fark eden annem hemen elimi kav-

radı . "Aman, Asude'm..." dedi. "Güzel kızım, baban için deme bir şey. Konuşup konuşup gidecek, adam zaten kötü."

Fısıltıyla beni tutmaya çalışmasına direnemedim. Zaten dilimi şişiren, ağzımın içini katrana çeviren kelimeleri babam için yutmuyor muydum ben? Dişlerim yanağımın içini kesse de sustum. Halama karşı konuşacak lafım olmamasından değil de babama kıyamayışım kırıyordu belimi.

Babam dertli dertli bir nefes çekip bir yudum bile almadığı çayını sehpaya geri koydu. Başını iki yana sallayıp, "Ben de çaresizim, Hülya," dedi. "Banka evi ipotek ettiği için kendimiz satamıyoruz. İcraya çıkarıp bir an evvel ederinin altında satacak. Ben en kötü *evi satar, borcu kapatır ve kalan üç beş kuruşla bir yere kiraya çıkarım*, diyordum ama o da olmadı. Üstelik borç kapanmazsa kalanını taksitle alacakmış. Zaten emekli maaşı dediğin ne ki?"

Babam konuştukça gönlümün darlığı arttı. Bir de işe girip bu yaştan sonra çalışacaktı. Bir el kalbimi sıkıyormuş gibi acıttı. On beş yaşından beri çalışıyordu benim babam. Zorbela kâtip olarak yer bulana kadar yapmadığı iş kalmamış. Dedem ölüp de evin geçimi üstüne kalınca deli gibi çalışmış. Çok geçmeden babaannemi de toprağa vermişler. Daha yirmisinde hem kız kardeşine hem de küçücük erkek kardeşine o bakmış. Daha emekli olalı kaç zaman olmuştu ki tekrar işe girmek zorunda kalıyordu? Babamın eline kalacak maaş, kiraya yetmediği gibi benim kazancımla ne yiyip içecektik? Şu yaştan sonra ne iş yapacaktı?

"*Benim annemden kalan arsayı satalım*, dedik ama emlakçı *hiç satış yok*, diyor. Yarı fiyatına vermeye razı olduk, yine de kim bilir kaç ay sürecek satılması, abla."

Annem ne kadar gizlemeye çalışsa da tek mirasının şu an imdadımıza yetişemiyor oluşuna çok içerleniyordu. Hep *kötü günlerde kullanırız*, demiştik. Hatta bazen hayalleri büyütüp bir müteahhite verecek, bir daire alacaktık karşılığında. Daha olmayan evi hemen benim üstüme yapacaktı canım annem. Ne olur ne olmaz diye dünyada mirassız bırakmayacaktı beni aklınca.

"Tamam işte! Tamam, bak, oluru var aslında. Madem banka evdi, maaştı kesiyor sesini, e senin arsayı da ederinden biraz daha altına versek tamamdır. Bakma sen emlakçının dediğine. E oradan gelenle de

Hasan'ın elden vereceği diğer borçlarını ödedik mi oldu, bitti bu iş. Vallahi de kurtarırız çocuğu. Ay, çok şükür, Allah'ım. Kul daralmayınca Hızır yetişmiyor, görüyorsun ya, Kemal. Bak, kafa kafaya verdik, bulduk yolunu. Hem niye geçim olmasın, abi? Eline ne geçiyorsa ona göre yaşıyor insan. Asude de çalışıyor. Canım, tek evladınız sonuçta. Anasına babasına bakmayacak da ne yapacak? Ben bilirim onu. Kesin vardır kıyıda köşede birikmişi. Hemen ev bakarız size. Böyle olmaz tabii, az kenar mahallelere baktık mı çıkar ucuz yollu bir şey. Aman, en olmadı bir iki hafta bende idare ediverirsiniz canım, ne olacak? Kardeşin var senin burada, abi. Kapı gibi bacın var, karartıp durma suratını. Hasan da sigortalı bir işe girip çalışır, kazandığı kadarıyla geçinir, ne olacak?"

Kemal enişte dahil hepimizin ağzı açılmıştı, halamın dâhiyane kurtuluş önerisini dinliyorduk. Öyle inanarak ve öyle içten bahsediyordu ki sözlerindeki bencilliği bir tek ben mi görüyorum diye gözlerim annemle babama dokundu. Sırf babam için her şeyi alttan alan annemin bile kaşları çatılmıştı.

Ensemden yukarı tırmanan sinir, gözlerimde bile hissettiğim ateş yaktı sanki tenimi. Elimde duran bardağı çat sesi gelecek şekilde sehpaya bıraktım. Tüm yüzler anında bana çevrildi.

"Ne diyorsun sen, hala?" derken sesim kendimden bile kuşku duyacak kısıklıkta çıkmıştı.

"Kızım, çözülüyor işte sıkıntı, bak. Amcanı banka korkutmuyor da elden alacaklıları korkutuyor, ben söyleyeyim size. *Belalı insanlar*, dedi Necla." Halam kulağını çekip tahtaya sertçe birkaç defa vurdu. "Allah korusun, üç kuruş para için bıçağı takıverirler gül gibi kardeşime! Allah'ım, sen esirge."

Hırsla ayaklandığımda ardımdaki sandalye gerisin geri devrildi.

"Asude!"

"Asude'm, kızım!"

Annemle babamın sesini duymuyordum. Sadece yandığımız ateş bize bile ait değilken *siz yanın da diğerine bir şey olmasın*, diyen halama bakıyordum.

"Sizi sayıyla mı verdiler bize be? Ne diyorsun sen? Bizim evimiz gidiyor elden, ne diyorsun? Hayatımızı bitirdi senin o aşağılık kardeşin. Banka korkutmaz tabii, abisini dolandırdı neticede. Bıçak takarlarmış! Ölsün, umurumda mı? Mahvetti benim babamı, hâlâ ne konuşuyorsun?

Evimizi aldı, annemin arsasına da sen mi diktin gözünü? Utanmadan *iki hafta bende kalırsınız*, diyerek vicdan mı rahatlatıyorsun? Çok seviyorsan satsın kocan teknesini! Kurtarsana kardeşini!"

Halamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Asude, tamam, babam. Siz de gidin artık, Hülya! Benim Hasan diye bir kardeşim yok bundan sonra!"

Babamın yükselen sesiyle halam bu kez babama baktı. Benden duydukları bir şaşırttıysa babamın dediği beş şaşırtmıştı.

"Ne demek Hasan diye kardeşim yok? Abi, hadi bu cahil, büyüklük edip ettiği lafları yutuyorum da senin söylediğin laf mı? Ne olacak o çocuk?"

"Ne oldu, hala? Kardeşini kurtarmak için tekne satma önerimi duymazlıktan geliyorsun! O canının içi kardeşini kurtarsana. Bilirim seni, vardır senin kıyıda köşede birikmişin. Kolundaki bilezikler görünmesin diye çorap geçirdin mi? Aç bakayım."

Kemal eniştem de çattı kaşlarını. "Ekmek teknemi mi satayım, Asude?" dedi. "Hem o bilezikler kötü günler için. Kuzenin üniversite okuyor, bak. Ne olacak o kızın hali?"

"Allah aşkına, şuna bir de açıklama mı yapıyorsun, Kemal? Üzüntüsünden saçma sapan konuşuyor işte. Abi, sen de gözünü seveyim uyma bu deliye. *Çocuk perişan*, diyorum, duymuyor musun? Alacaklıları kapıya dayanıp bir şey yapsa babama nasıl hesap vereceksin? Emanete böyle mi sahip çıkılır?"

"Defol git şuradan! Dinden imandan çıkacağım artık ben! Ne diyorsun sen be?"

"Püü, yazıklar olsun sana, Asude! Adamın sen çocukken aldığı şekerler kursağında hâlâ. Ama sana da yazıklar olsun, abi. Babamın kemikleri sızım sızım sızlıyor. Karın mı kıyamıyor oncacık arsaya? Hatun, seni de hiç böyle bilmezdim. Derde düşmeye gör, Kemal. En yakının el olur, sıkıntıya düşmeye gör. Abi değil, baba bildi o çocuk seni, edilecek laf mı onlar?"

"Hülya, *git*, dedim! Bak, ağzımdan kötü bir şey çıkacak. Çık, git!"

"Vallahi *hala*, demem, hele *büyük*, hiç demem ve parçalarım seni. Gidin evimizden. İnsanın sizin gibi kardeşi olacağına hiç olmasın daha iyi. Allah'ın parazitleri!"

Halamın yüzü kıpkırmızı bir halde bana bakıyordu. Sinirden sol

gözü seğiriyordu bir de. "Bu yaşa kadar niye evde kaldığın ortada, Asude Hanım!" dedi. "Bu çirkeflikle kimse başını yakmaya kalkamamış. Ben de sağda solda yeğenimi övüyorum ki hayırlı kısmetler çıksın. Haram olsun haklarım."

Bende şiraze kaymıştı. Ne yaptığımı ben de bilmiyordum ama halamın üstüne doğru yürümeye başlamıştım ki babamın bağırtısı salonu doldurdu.

"Hülya, git evimden! Kalbini... Kalbini kıracağım, git!"

Babamın soluk soluğa çıkan sesiyle halamın dili susmak yerine daha da ateşlendi. "Sağda solda *babalık yaptım ben onlara*, demeyi biliyorsun ama," dedi. "Çocuk dara düştü, şu ettiğine bak! Ah, anacığım, iyi ki ölmüş de oğlunun böyle mal düşkünü birine dönüştüğünü görmemiş."

Babamın eli havaya kalktığında annemden bir çığlık duyuldu. Ben kilitlenip kaldım, Kemal eniştem araya girmeye çalıştı.

"Git... Git evim... Evimden!"

Babamın bağırtıyla çıksa da nefessiz kalmış gibi tekleyen kelimeleri ve bir anda havadaki elini göğsüne saplama çabası yeri göğü inleten bir çığlıkla ona koşmama neden oldu.

"Baba!"

Bir anda olduğu yere yıkıldı. Feryatlar duyuyordu kulağım. Annemin çığlıkları, halamla enişte min bağırtıları... Ama ben sadece nefessizlikten mosmor olmuş yüzüne bakıp bir an kalakalmıştım. Sonra hızla gömleğinin düğmelerini açmak için babamın üstüne kim kapanmaya çalışıyorsa elimle savuşturdum.

"Anne, ambulansı ara çabuk. Baba! Babacığım, derin nefesler al. Bak bana. Bak bir Asude'ne."

"Kı- Kızım..."

"Tamam, babacığım, yok bir şey. Tamam, geçti. Benimle beraber nefes al. Sadece beni izle, babacığım. Anne, aspirin getir. Kalp krizi geçiriyor, hadi!"

Babam tek medet benim gözlerimdeymiş gibi gözlerini bana dikmişti.

"Ba- Bal kızım..."

"Nefes al, babacığım, sadece bana bak. Aç ağzını, hadi, bak bana. Çiğnemen lazım. Hadi, canım babacığım."

Gözümden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdığı için hızlı hızlı

omzumla silebiliyordum sadece. Tek düşündüğüm, babamın gözlerini görmekti. Sanki bir an irisleri benden ayrılsa onu kaybedecekmişim gibi kalbim çatlarcasına atıyordu.

Babam hâlâ nefes alırken zorlanmanın etkisiyle mosmordu. Annem sürekli konuşuyor, halam feryat figan ortalığı ayağa kaldırıyordu ama ben bir suyun altında sadece babamın gözlerinde asılı kaldım. Çok geçmeden ambulans geldi. Ne ara babamı kontrol ettiler de sedyeye aldılar, bilmiyorum. Ben sadece babamın sedyeye bindirilirken yüzünü bana çevirmesine, sol gözünden kayan yaşın yanağından aşağı akmasına bakıp kaldım.

Annem yaşadığı şok ve korkuyla hem sesli sesli ağlıyor hem de sedyenin peşinden koşturuyordu.

"Sadece bir kişiyi alabiliriz yanına."

Sağlık çalışanının uyarısıyla kendime geldim. Hemen anneme baktım, o da beni gözlüyordu. "Sen bin, anne," dedim. "Naim amcamla hemen geliyorum peşinizden. Çabuk, durma."

Annem diğer yarısına gelecek zararın korkusuyla ne desem ikiletmeden yapıyordu. Hızla bindiler.

"Asude, biz de gidelim, hadi. Hadi, kızım. Tüh! Olana bak. Adam gidiyordu gözümüzün önünde."

Kemal enişteme sözlerine cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan, koşarak eve girdim. Kendi çantamı, babamın cüzdanını kaptığım gibi kapı ağzında ne yaptığımı izleyen ikiliyi itekleyerek dışarı çıkardım.

"Kız! Kız, dur, düşeceğim şimdi. Aman, iyice sapıttı. Ayakkabımı giyeyim, dur!"

Hiç bakmadım yüzlerine. Kapımızı kilitleyip, koşturarak çıktım bahçe kapısından. Yapılmayan iyiliği bile başa kakmak için gün bekleyen birilerine el açacak âcizlikte değildim çok şükür.

"Asude! Kız, nereye koşuyorsun? Hep anası etti bunu böyle! Bak, adam yerine koyuyor mu hiç?"

Sokakta koşarken peşimden söylenen lafları duymazlıktan geldim. Nefes nefese bir halde Melikelerin kapısını çalmaktan başka bir şey yapamazdım şu an.

"Dur, geldim, dur. Ay, kim bu? Asude!"

"Melike, Naim amca evde mi? Melike, yetişin, babam! Hastane..."

Melike hemen kollarıyla beni sarıp içeri doğru, "Baba!" diye bağırdı. Naim amca da gürültümüze hızla çıktı. "Baba, arabanın anahtarını al. Harun amca rahatsızlanmış. Evde mi Harun amca, Asude?"

Babamı doktorların eline bıraktığımdan beri sanki şok hali geçmiş gibi bir yorgunluk, dermansızlık çöktü üzerime. Belki de Melike tutuyor diye bedenimi bile ayakta tutamayacak gibiydim. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

"Ambulans geldi. Alıp götürdüler, annem yanında."

Naim amca telaşla gözlerini iri iri açtı. "Harun..." diye fısıltısını duyduğumda titreyen dudağımı ısırarak durdurmaya çalıştım.

"Beni babama götürür müsün Naim amca?"

Naim amca yandaki vestiyerde bir yere uzandı. Bir anda bir sürü şeyi devirdi ama içinden aldığı anahtarla, ayağındaki eşofmana bile bakmadan kapıya koşturdu.

"Tamam, kızım. Gel, yok bir şey, amcam. Hadi gidelim babana. Yok yok. Ağlama, kızım. Melike, hırka al içeriden. Kız tir tir titriyor. Gel, amcam. Arabaya bin, gidelim hadi."

İç çekişlerim yüzünden teşekkür bile edemedim. Naim amca beni tutup arabaya bindirdi, Melike de hemen yanıma yerleşip ellerimi tuttu. Araba tam hareket edecekken bu kez de Nurhan teyzem ev hali, ayağında terlikle kendini ön koltuğa fırlattı.

"Sür, Naim, sür. Bakma! Aman Allah'ım, sen koru. Asude'm... Melike, şu suyu uzat kıza!"

Naim amca fısır fısır dua ederken bir yandan da hızla arabayı sürdü. Çok geçmeden acilin kapısında durdu. Araba yarı durmuş bir haldeyken, dışarı fırlayıp koşturdum.

Ben ağlayıp, korkuyla iki lafı bir araya getiremezken sağ olsun, arkadaşım derdimizi bir hemşireye anlattı. O da bizi babamın olduğu kata yönlendirdi. Ben yine aklımı bulamadığım bir vaziyette sadece koştum. Biri babamı elimden alacakmış da yetişmem gerekiyormuş gibi bir pervasızlıkla koştum.

Babama müdahale edilen yerin önünde annem banka oturmuş, omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Halamla eniştem de benden önce gelmiş, öylece annemin karşısında oturuyordu.

"Anne! Anne, babam nerede?"

Annem sesimi duyar duymaz, birden ayağa fırlayıp bana doğru koş-

tu. Kollarımı ona sardığımda ağlaması daha sesli, daha şiddetli bir hale dönüştü.

"Asude... Asude, içeri aldılar ama beni almadılar. Kalp kriziymiş, almadılar beni yanına."

Koridor bizim sesimizle doldu sanki. Ben sıkı sıkı anneme sarılırken Naim amcam, Nurhan teyzem ve Melike bir şeyler diyerek bizi rahatlatmaya çalıştı.

Gözlerim, babamdan bize haber getirecek kapıda asılı kaldı. Onu son gördüğümde teni mosmordu. Bana bakan gözünden tek bir damla yaş akmıştı. Ya onu bir daha göremezsem korkusu kızgın demirlerle dağlıyordu sanki içimi. İçimdeki kız çocuğu bağıra çağıra *babamı verin bana*, diye çığlık atmak istiyordu.

Sonunda o kapı aralandı.

"Harun Aydın'ın yakınları siz misiniz?"

Annem, "Ben karısıyım," diye atıldı hemen.

"Kızıyım ben. Babam iyi mi? Yok bir şeyi, değil mi?"

Doktor onaylar gibi başını salladı. "Orta şiddette bir kalp krizi atlattı babanız. İlk müdahaleyi siz mi yaptınız?"

"Evet! Evet, ben yaptım. Daha sonra sağlık çalışanları geldi hemen."

"Aspirinle pıhtı oluşumuna engel olmanız çok yardımcı oldu. Anjiyoyla tıkalı damarı açtık ama bundan sonra dikkat edilmesi gerekiyor. Yeni bir hayat çizelgesi oluşturmalı. Beslenmesi, yaşam kalitesi mutlaka düzenlenmeli. Bir süre izlemeye devam etmek istiyorum. Bu süreçte hastanede kalsın. Stresten uzak bir yaşam sürmesi, yaşı ve geçirdiği kriz için çok önemli. Bu krizi atlatmış olması, ikinci bir dalgayı rahatlıkla karşılayabileceği anlamına gelmez. Şimdilik yapılacak her şeyi yaptık. Tekrar geçmiş olsun."

Doktor yanımızdan kayıp öylece gitti. Annemle birbirimize sarılı bir halde giden doktorun ardından bakıp kaldık.

"Asude, oturun hadi. Bak, çok şükür, Harun amcam iyi olacak. Hatun teyzem, geç hadi."

Melike çocuk gibi bizi eğleyerek ardımızda kalan banklara oturttu. Naim amcam, canı iyi olan babam için şükür kelimeleri döküyordu. Nurhan teyzem anneme zorla iki üç yudum su içirip, nereden bulduğunu bile bilmediğim bir kolonyayla ellerini ovuyordu. Melike yanı başımda *geçecek*, diyerek beni buna inandırmaya çalışıyordu. Ama bende

zerre mecal yoktu. Aslında hiç düşünmediğim bir şeyle tam da bugün öyle bir anda yüzleşmiştim ki nefes almak zulüm olmuştu.

Babamı kaybediyordum.

Ben kahramanımı, evimizin direğini, gücümüzü, gülen yüzümüzün sebebini iki nefes aralığında öylece kaybediyordum.

Öylece...

Ellerimden kayıp gidiyordu ve hiçbir şey yapamıyordum.

"Çok şükür, Allah abimizi bize bağışladı, Kemal. İşte adamın sağlığını sıhhatini önemsemeden ağzına geleni söylemek ne büyük yük, bilmek lazım!"

Gözlerim ayağımdaki ayakkabılarda öylece asılı kalmışken halamın sesiyle başım ağır ağır tam karşımızda oturan kadına kaydı.

"Ne?"

Aslında soru sormak değildi derdim ama öyle bir şaşırdım ki ağzımdan öyle bir ses çıktı. Halam öfkeli gözlerini üstüme dikti.

"Ne demek ne? Valla *demeyeyim*, diyorum ama sebep oldun, bir de anlamamış gibi yüzüme mi bakıyorsun, Asude?"

"Hülya abla, gidin şuradan. Bak, bende zerre hal kalmadı, bir tatsızlık olmadan gidin!"

Halam bu kez gözlerini anneme dikti. "Sen kimi kimin yanından kovuyorsun, Hatun? Senin otuz yıllık kocan, benim elli yıllık abim, farkında mısın? *Şu kıza bu kadar yüz verme*, dedim sana zamanında! Al, bak, nerede ne konuşacağını bilmeyen dili, öz babasının sebebi oluyordu."

"Kemal Bey, sen hanımını alıp git hadi. Bak, gece gece hoş olmuyor, bir tatsızlık çıkmasın."

Naim amcamın araya girmesiyle eniştem hemen ayaklandı. "Hadi, Hülya, gidelim biz," dedi. "Sonra yine geliriz. Ağzınızın ayarı kaçtı zaten."

Kemal eniştemin tuttuğu kolunu hırsla çekti halam. "Niye ben gidiyorum?" dedi. "Ana kız adamı üç kuruş borç için ne hale getirdi kim bilir de adam dolup dolup taştı! Hatun Hanım kıçı kırık bir arsaya, otuz yıllık eve kıyamadı diye dağ gibi abim ölüyordu benim. Bir de aramızı bozmaya, abimi bizden uzaklaştırmaya çalışırsan Allah böyle yapar adamı!"

Bir insan nasıl çileden çıkar, o insan nasıl cinnetle sınanır, yirmi beş yaşımda öz halam tarafından öğrendim.

"Sen ne diyorsun? Parçalarım seni! Allah'ıma kitabıma ölünü alamazlar elimden!"

Delirmiş gibi bir öfkeyle üzerine atılıp, boğazına yapışacakken, Naim amcam kollarımdan tutup beni çekmeye çalıştı.

"Allahsız pislikler, iki kardeş bir olup babamı öldürmeye çalışan sizsiniz! Defol!"

"Asude! Asude, yavrum! Dur, kızım. Allah vicdanlarını almış onların, dur. Etme, yavrum, baban içeride. Siz de defolup gidin, Kemal. Valla benim de tepemin tası atıyor, karakolda bitmesin gece!"

Kemal eniştem, Naim amcamın da bağırmasıyla hızla başını sallayarak hâlâ konuşan karısını çekiştirmeye başladı.

"Allah'ım, neydi bu başımıza gelen? Ya Rabbi'm, güç ver."

Annemin kireç gibi bir yüzle eniştemin çekiştirerek götürdüğü halama bakışı, içimdeki harlı ateşi bir anda söndürdü. Dehşete düşmüş, inanmaz gibi başı iki yana sallanıyordu. Koridorun sonundan ise eniştemin ağzını kapatarak çekiştirdiği halamın sesleri hâlâ duyuluyordu. Onu görmemek için Nurhan teyzenin beni tutan ellerinden sıyrılıp anneme yaklaştım.

Annem bunu bekliyormuş gibi sarıldı bana. "Asude'm..." dedi. "Kızım..."

"Geçecek. Ağlama artık. Babam iyi. Bunları da bir daha asla yaklaştırmam yanına! Geçecek, korkma. Düzelteceğiz her şeyi."

Annemi teselli ederken gözümden akan yaşlar durmuyordu hâlâ. Söylediğim yalan ilk kendi dilimi yakıyordu. Annem yine omuzları sarsıla sarsıla ağladı.

"Nasıl geçecek? Doktor *stres yok*, diyor. Biz ne yapacağız?"

Annem kollarımda saatlerce babamın yattığı odanın dışında bekledik. Uyanana kadar yanına girmemize izin vermemişti doktoru. Naim amcalar da tüm gece yanımızda bekledi. Boş bakışlarım yan yana oturan üçlüde dolaştı. Nurhan teyzenin ev terlikleri vardı ayağında. Naim amcam ise dışarıda ütüsüz gezmeyen bir adamken dizi çıkmış pijamalarla oturuyordu. Melike'nin gündüz yaptığı makyaj suratına akmış ama zerre umursamamış bir vaziyette başını babasının omzuna yaslamış, yerdeki karoları sayıyordu.

Onlar en zor günümüzde bize yardım için koşarken öz halam babamın katili olmakla suçlamıştı bizi. Mal derdine düştük, babamı bu hale biz soktuk saymıştı.

Tüm gece bin farklı duyguyu o kadar yüksek yaşadım ki şu an dermanı çekilmişti her hissimin. Biri dokunsa yere yığılacak kadar mecalsizdim.

Sonunda sabah kontrolleri yapılınca yanına girmemize müsaade ettiler. Odaya adım atar atmaz babamın solgun, renksiz yüzü kapıya çevrildi. Sanki gözümün yaşı hiç akmamış gibi o saniye damlamaya başladı. Babam yorgun bir gülümsemeyle elini kaldırıp beni yanına çağırdığında can simidine sarılır gibi atıldım o ele. Annem bir yanında, ben diğer yanında iki eline de dudaklarımızı bastırdık.

"Babam... Canım babam benim."

"Geçti, kızım. Ağlama, babam."

Hemen yine omzumla ıslak yüzümü kurulamaya, alıştığı gibi suratıma kocaman bir gülümseme eklemeye çalıştım.

"Geçti tabii. Geçti, hiçbir şeyin yokmuş. Doktor öyle söyledi. *Bu ne civan bir mertmiş böyle*, diyeek tebrik etti bizi."

"Çok şükür geçti, Harun. İyisin, canım, bitti."

"Hatun'um... Güzel yüzlü karım benim. Sen de ağlama, hep gözyaşın yakmış yüzünü. Yanakların kabarmış hemen."

Annem gül hastasıydı. Biraz güneş, alışık olmadığı herhangi bir şampuan ya da öylesine bir sabun bile yanaklarında kırmızı kırmızı kabarıklıklara neden olurdu.

"Yok yok, iyiyim. Sen iyisin ya, kötü olur muyum hiç?"

Babamın yüzündeki emanet gülümseme bununla biraz daha büyüdü. Annem o gülüşü görür görmez yine iki eliyle kavradığı elini öptü. Ben babamı kaybetme korkusuyla sınanırken annem hayattaki tek yoldaşını, kocasını yitirme acısıyla karşı karşıya kalmıştı.

Sanki dün akşam evimizde bir kıyamet kopmamış gibi olur olmaz şeylerden konuştular. Babam anneme kızarmış yanakları yüzünden takıldı, annem hoşuna giden cümlelerle nazlandıkça nazlandı.

Biz böyle olmalıydık işte. Kimseye dokunmadan, zarar vermeden bir odanın içinde bu kadarla kalmalıydık. Bize bile ait olmayan bir derdin kölelerine dönüşmemeliydik.

Stressiz hayat, demişti doktor. Bu hastaneden çıkar çıkmaz bizi bekleyen dertlerle nasıl olacaktı bu?

"Bal kıvırcığım... Asude'm..."

Daldığım düşüncelerden babamın sesiyle çıktım.

"Efendim. Bana mı dedin, babacığım?"

"Ne olmuş bu saçlar, yavrum? Az çek kenara da gül yüzünü göreyim. O bal gözlerin bir gülerek baksın bana. Gel, bir öp yanağımı da geçsin tüm derdim."

Böyleydik, biliyor musunuz? Bizim evimize ateş düşmeden önce tam da böyleydik. Harun Kâtip oturduğu yerden ya karısına ya kızına kendini sevdirir, tatlı laflarıyla etrafında pervane ederdi bizi.

Biz böyle kalmalıydık!

Uzanıp dudaklarımı sıkıca solgun yanağına bastırdım. Sonra da bir anda ayaklandım. Annemin soru sorar gibi, "Kızım?" diye seslenmesiyle bakışlarım ona çevrildi.

"Benim çıkmam lazım!"

"Nasıl?"

Annem bu dediğime hayret etti. Biliyordu ki ölüm gelse şu vakit babamın yanından ayrılmazdım ben. *Ama olmaz! Benim onları korumam lazım. Hasta oldu babam, onu korumam lazım.*

"Çıkmam lazım! Mağazanın anahtarı bende. Gidip vereyim, hemen geri geleyim."

Şaşkın şaşkın benim telaşlı halime baktılar.

Babamı bu dertten kurtarmam lazım benim. Bir daha bana öyle bakmayacak babam! Bana veda eder gibi gözündeki acıyla, geride bıraktım korkusuyla bakmayacak!

"Kızım, Melike'ye verseydin ya."

Annem hâlâ ne yaptığımı çözememişti. Babam ise öylece izliyordu.

"Unuttum! Hemen bir koşu verip geleyim ama. Salim abiye ayıp olur."

Onlar daha fazla bir şey diyemeden, ben sandalyenin üstündeki çantama atılıp koşar adımlarla odadan çıktım. Biri kovalıyormuş gibi hızlıydı ayaklarım.

Babamı kaybedecektim! O kadar çok üzüldü ki kalbi kaldırmadı. Olmaz, müsaade edemem ben. Babama bir şey olmasına izin vermem! Babamı stresten, dertten uzak tutmam lazım benim. Babamı korumam lazım. Annem de hasta olur üzüntüden.

Çantamın derinliklerinde sıkışıp kalmış kâğıda sıkı sıkı tutundum. "Gitmemiş ol," diye mırıldandım. "Ne olur, gitmemiş ol!"

Taksi bulamadığım için tüm yolu koşarak gittim. Otelin önüne

vardığımda soluk soluğaydım. Tam numarayı çevirmek için çantama uzandım ki telefonun yokluğuyla kalakaldım. Durmuş aklım kim bilir nerede bırakmıştı telefonumu.

Yine de koşarak otele girdim ve resepsiyona yöneldim.

"Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şeyi arıyorum ben..."

Adı neydi bu adamın?

"Ali'ydi. Ali burada mı? Burada olduğunu söyledi. Bir şey Ali'ydi adı. *Asude geldi*, derseniz."

"Öncelikle tam ad ve soyadı alabilir miyim? Bu şekilde yardımcı olamam size."

"Ali işte. Hatırlamıyorum ama benim onu bulmam lazım."

"Hanımefendi, bu şekilde yardımcı olamam."

"Asude?"

Ben kızla kavgaya tutuşacakken ardımdan gelen sesle hızla döndüm. Dağılmış, kabarmış saçlarım tüm yüzümü kapamıştıı. Asansör girişinde elinde orta büyüklükte bir çantayla dikilen adam, şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Son kalan umut parçamı yakalamak için ona doğru koştum.

"Ali!" Elindekini bırakıp hâlâ dağılmış halime bakıyordu. Yorgunluktan bacaklarım titriyordu artık. "Kabul ediyorum ben. Kabul ediyorum, vallahi. Sen sözünü tut, ben de tutacağım!"

Birkaç kez kahve gözlerini açıp kapadı, kaşları anlamak istermiş gibi çatıldı.

"Efendim, taksiniz geldi, çantanızı yerleştirelim mi?"

Yanımızdan gelen seslerle gitmek için otelden çıktığını anladım. Can havliyle kollarını kavradı iki elim.

"Gidecek misin? Gitme, ne olur, kabul ediyorum ben. Evlenelim! Evlenelim, kabul ediyorum. Yardım et, ne olur, Ali!"

5. BÖLÜM

Benim çaresiz çırpınışlarım onun gözünde nasıl görünüyordu, bilmem ama gözleri gözlerime saplanıp kaldı. Bir an bile çekmedim bakışlarımı. Saklanmadım, esirgemedim. Ona ne denli ihtiyacım var, görsün diye bana baktığı gibi baktım ona. Ne yaptığımı sormayın bana. Çünkü benim de hiçbir fikrim yok!

Bana şaşkın şaşkın bakan adama doğru düzgün bir açıklama yapmak için ağzımdan çıkmaya çalışan kalbimi yerine oturtmam gerekiyordu. *Bir dakika*, der gibi işaretparmağımı gösterip sol elimi göğsüme yasladım. O sırada iki el kollarımdan tuttu.

"Tamam, sakin ol. Gel, şöyle otur da öncé konuşalım."

"Efendim, taksi bekliyor, ne yapmamızı istersiniz?"

Beni lobideki tekli koltuklara götüren adam arkasına dönüp, otel görevlisine baktı. "Yollayın taksiyi, gerekirse birazdan tekrar çağırırız," dedi. Gözümün kenarıyla cebinden bir para çıkarıp, "Taksiciye verir misin?" demesini izledim. *En azından hakkaniyetli gibi. Aferin, Asude, yediğin boku aklamak için ne güzel teşhisler bunlar!* Sonra bana dönüp karşımda kalan berjere oturdu. Orta sehpada açılmamış dört su şişesi vardı. Bir şey demeden, birini açıp bana uzattı. Dilim damağıma yapıştığı için hemen yakaladım.

"Şimdi daha iyi misin?"

Dudağımın kenarından akan suyu elimin tersiyle silip sonunda mahcup gözlerle karşımdaki adama bakabildim. Gidecek korkusuyla bir an üzerine atladığım için kim bilir ne düşünmüştü hakkımda.

"Ben, şey... Çok özür dilerim, birden öyle... Gittin sandım."

Kolundaki saate göz atıp tekrar bana baktı. "Aslında iki saat sonra uçağım var," dedi. "İstanbul aktarmasıyla gideceğim."

Telaşla gözlerim iri iri açıldı. "Gitmesen olmaz mı?" diye sordum. Adamın kaşları havaya kalktı. *İnan, ben de senin kadar şaşkınım, Ali. Ama halim hal değil; denize düştüm, yılanı bırak, komodo ejderi bulsam üstüne atlarım.* "Hani dedin ya... Geçen gün kafede dedin ya yani... Anlaşsak diye..."

Geriye yaslanıp darmadağın olmuş halimi, üstümü başımı gözleriyle taradı. Gözlerimde biraz fazla oyalandı. Dün akşamdan beri yaşı durmayan gözlerim davul gibi olmuştu muhtemelen.

"Asude, bunun bir anlık karar olmadığına eminsin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Babamı öyle gördükten sonra benim için başka ihtimal kalmamıştı ki. Onu bu cendereden kurtaracak hangi ateş varsa içine dalmaktan korkmayacak kadar dün gece korku yaşamıştım.

"Babam kalp krizi geçirdi," dedim.

Merakla yüzümü izleyen gözleri hemen kısıldı. Yanlış anlamadıysam da yüzünden küçük bir telaş geçti. "İyi mi şu an?" diye sordu. "Durumu nasıl?"

Onu sedyeye bindirdiklerinde bana bakışı tekrar gözümün önüne geldi. O bakışı ömrüm boyunca unutmayacaktım.

"İyi ama olmayabilirdi. Ben dün neredeyse babamı kaybediyordum. Çırpınıyor. Bulamıyor bir yol. Ben de bulamıyorum. Doktor *stres olmayacak*, dedi ama evimiz gitse bile kurtulamıyoruz. Babam ölecek sandım."

Sağ gözümden kayan yaşa bakıp çatık kaşlarını düzeltti. "Çok üzgünüm, Asude. Baban için de gerçekten çok üzüldüm, umarım hemen iyi olur."

Hızlı hızlı başımı salladım yine. "Sen bana dedin ya... Hâlâ istiyor musun anlaşmak?"

Gözü tekrar saatine değdi ama bana baktığında derin bir nefes çekti. Benim saniyeleri saat gibi tükettiğim zamanda ağır ağır başını salladı.

"İstiyorum. Seninle hâlâ bir anlaşma yapmak istiyorum, Asude."

Uçağın kaçacağı kesinleşince otelde öyle ortalık yerde oturulmaz diye ayaklandı. Çantasını da odasına çıkarmaları için birini çağırdı. Bir yerde oturup doğru düzgün konuşmak için eliyle yönlendirdi.

Çantamın sapını tırnaklarımla oya oya yarım saat yol gittik. İçimde öyle büyük bir sıkıntı ve korku vardı ki aklım *ne yapıyorsun, Asude*, diye bağırıp duruyordu. *Sen kendini nasıl bir şeyin içine atıyorsun? Ada-*

mı zerre kadar tanımadan evlenecek misin? Ama babam düştü aklıma. *Babama ne olacak*, dedim, kendi kendime. *Annem kahrolacak o evi boşaltırken, kapısını örterken yıkılacak. Ben bunları izleyip nasıl hayatta kalayım? Onların gözlerimin önünde eriyip gidişine nasıl tahammül edeyim?*

Sonunda duran taksiden indik ve sessizlik içinde sakin görünen bir kafeye doğru ilerledik. Belki on dakika boyunca ikimizden de ses çıkmadı. Benim gibi o da ne diyeceğini bilemiyordu belli ki. Sonunda boğazını temizler gibi öksürdü. "Öncelikle doğru düzgün tanışalım," dedi. "İsmim Savaş Ali ama ben *Savaş* denmesini tercih ediyorum. Otelde *Ali* dediğin için belki de çalışanda çağrışım yapmamıştır."

Onaylar gibi başımı salladım. Allah affetsin ama Savaş adını da hiç sevmezdim ki ben. Daha yeni tanıştığım adama da *bu nasıl isim be*, diye çemkirilmezdi. Onun yerine, "Ben Ali desem olmaz mı?" diye mırıldandım.

Dudaklarını çizgi gibi olana kadar birbirine bastırdı. "Savaş ismini kullanıyorum aslında," dedi.

Niye olduğunu bilmiyorum ama suratım düştü. Ben de iyice kayışı koparmıştım galiba. Derdim adamın adı mıydı şimdi? *O ananla babana da ne diyeyim ben, Ali? İnsan Savaş diye isim mi koyar, canım? Barış deyin bari!*

Benim asılan yüzümle onun da kaşları çatıldı. Hoşlanmadığı yüzünden belliydi. Gerçi suyuma gitmeye çalıştığı için gönülsüzce, "Sen Ali de o zaman," diye mırıldandı. *Valla kusura bakma, Ali Efendi, her yanım savaş meydanı. Çakma kocam eksik kalsa da olur.* "Kesinlikle kararlısın, değil mi Asude? Yarın bir gün *ben vazgeçtim*, deyip beni ortada bırakmazsın, değil mi?"

Emin olmak istiyordu. Haklıydı da. Adam az para yatırmayacaktı sonuçta.

"Sözleşme yaparız, olmaz mı? Ben şimdiye kadar kimseyi ortada bırakmadım. Yapmam öyle şeyler yani. Ama benim durumum çok acil, hemen yardım edebilir misin bana?"

Onaylar gibi başını salladı. "Böyle bir şeyin de nasıl sözleşmesi olur, aklım almıyor ki." Başını geriye doğru bezgin bir ifadeyle bıraktı. "Ah, babaanne! Beni düşürdüğün duruma bak, yaşlı cadı!" Kendi kendine söylenmesine bön bön baktım. Adam bir an karşısında oturduğumu unutmuştu sanki. Sonra hafif rahatsız bir ifadeyle tekrar öksürüp ken-

dini toparladı. "Tamam, sözleşme işini geç çünkü birbirimize güvenmeyi öğrenmemiz lazım. Ödemenizin son günü ne zamandı?"

Aklıma babamın söyledikleri geldiğinde gözlerim yandı. Banka evi kendi satışa çıkaracaktı. Nasıl ondan alacaktık ki? Hiç de anlamadığım işler olduğu için kafa bile patlatamıyordum.

"Bankada ipotekli. Babam satmak istemiş ama icra yoluyla kendileri satacağını söylemişler. Oradan almak mümkün mü?" Sonra gözlerim korkuyla irice açıldı. "Ya çoktan sattılarsa? Hemen parasını kurtarmak istiyor, üç kuruşa satılarsa ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "O işler öyle olmuyor," dedi. "İhale usulü satış için tarih belirlendi mi?"

"Bilmem. Yani babam böyle bir şey demedi. Banka sadece satılacağını, kalan parayı da taksitle alacağını söylemiş."

"Hangi banka bu?"

"Bizim dükkânın yukarısında şubesi olan."

Ali yanağının içini ısırarak bir süre yüzüme baktı. Sonra eli telefonuna gitti. Ne yaptığını anlamak için dikkatle her hareketini izliyordum.

"Merhaba, Bekir Bey. Ben, Savaş Ali Bozdoğan. Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. Yok, o konuyla alakalı değil. Serhat Bey dönüş yapacak size, endişeniz olmasın. Ben bambaşka bir sebepten arıyorum." Sonra elini telefonun üzerine kapadı. "Babanın adı neydi, Asude?"

"Harun Aydın."

"Bekir Bey, Harun Aydın adına bankanız bir icra sürecine girecekmiş. Siz işlemleri durdurun, biz sizinle bugün bir konuşalım. Tamam, ne güzel! Henüz yasal süreç başlamış sayılmaz, dosyayla siz ilgilenirseniz kolaylıkla halledebiliriz. Eminim yapılacak bir şeyler vardır. Ben de Serhat Bozdoğan'la bir görüşme yaparım böylece. Tersane çalışanlarının maaşlarını başka bankaya taşımayı düşünüyorduk, bu konuda görüşmeyi sizinle yapar. Bekir Bey! Ben inanıyorum, siz halledeceksiniz. Sonuçta bankanız da satışla ya da taksitlendirilmiş ödemelerle uğraşmak yerine zararını tek seferde kurtarmayı daha doğru bulacaktır. E bir de yüz çalışanlı bir tersanenin üç yıllık maaş bankası olacaksınız. Banka bu emeğinizi görmezlikten gelemeyecektir. Alacağınız primi bir düşünün derim ben. Tabii... Öğleden sonra geliyorum o zaman ben. Ha, bu arada, Bekir Bey..." Ali gözlerini bana çevirdi. Ben zaten ağzından çıkan harfi yakalamak için hazırda bekliyordum. "Bir süre borç sahibiyle

iletişim kurmayalım. Tüm pürüzleri hallettiğimizde kendim söylemek istiyorum. Daha fazla insanları arayıp rahatsız etmeyelim, olur mu?" Adam her ne dediyse başını onaylar gibi sallayıp, "Hoşça kalın," diyerek kapattı telefonu. "Günde elli kere taciz arayışı yaparlar. Yasal tefeciler!"

Sonra kızgın bakışlarını telefondan çekip bana baktı. Ağzım açık, öylece izliyordum. Adam sanki bahşiş verir gibi dört milyonu şak diye çıkarıp verecekti. Sınıf kinim yine arttı. Ben iki yılda canım çıka çıka çalışırken yirmi çeyrek bile biriktirememiştim. Elin adamı milyonları saçıyordu.

Kahpe dünya, diye içerlenecekken o dört milyonun bizi nasıl bir ateşten alacağı yankılandı beynimde. Yüzümde kademe kademe bir gülümseme büyüdü sanki. Kurtuluyorduk. Evimiz gitmeden kurtuluyorduk hem de!

"Bitti mi? Bu kadar mı şimdi? Nasıl yani?"

"Öyle. Taze parayı duydukları an dava süreci, hazırlanan dosyalar, prosedürler anında çöp olabiliyor işte, görüyorsun."

"Ama şey dedin... Adama yani... *Maaş bankası oluruz*, dedin. Bu seni sıkıntıya sokar mı?"

Umursamazca başını iki yana salladı. "Eski bankayla süre bitiyordu zaten," dedi. "Biz de çalışanlar için en iyi promosyonu veren bankayla anlaşma yolundaydık. Bizim orada da şubeleri var, maaşları oraya taşırız."

Öylece bakıp kaldım. Adam büyük büyük şeylerden nasıl da kolaymış gibi bahsediyordu öyle! Birden içime bir sıkıntı düştü. O zaman çalışanlar için iyi promosyon alamayacaklar mıydı? Ben kendimi kurtarmanın derdindeyken hiç tanımadığım insanların evine girecek paraya mı sebep olacaktım?

"Ama o zaman çalışanlar ne olacak? Ya onlar buradan gelecek paraya ümit bağladıysa? Benim yüzümden alamayacaklar mı? Yüz kişinin rızkına mı sebep oldum ben?"

Ben hararetle derdimi anlatırken başını yana yatırmış, dikkatle yüzümü izliyordu. Tabii beni ölçüp tartmak zorundaydı ama insan da böyle gözünü dikmez ki canım. Ayıp diye bir şey var.

"Hı, Ali? Vermeyecekler mi o insanlara paralarını?"

Sonunda gözümdeki cevap için deliren bakışa kayıtsız kalamayıp *cık*, diye bir ses çıkardı. "Serhat abimle oturacaklar masaya. Bizimle

anlaştıklarına pişman etmeden bırakmaz abim. Her türlü alır işçilerin parasını."

"Ohh!" Elim göğsüme yaslı, ben de gerisin geri sandalyeme yayıldım. Üstümden dağ kalkmıştı sanki hemen. Sonra ferahlamış bir gülümsemeyle karşımdaki adama baktım. "Ödüm koptu. Sonra işin yoksa yüz tane adamın kapısını dolaş, helallik iste. Hay Allah razı olsun o Serhat abinden. Abi kardeş mi çalışıyorsunuz siz?" Sonra benim bu adam hakkında zerre kadar bir şey bilmediğim geldi aklıma. Yayıldığım yerden toparlanıp masanın üstüne doğru kapaklandım. "Sahi, Ali, sen kimdin? Ne iş yapıyordun?"

Ben gözlerimi kırpıştıra kırpıştıra, cevabını beklerken o da şaşkınca bana baktı. Sonra da birkaç masanın bize bakacağı şiddette bir kahkaha attı.

***

Bir süre sessizce kafamızı toparlamak için zaman istedi Ali. Ben de ortaya söylediği serpme kahvaltıdan çatalımın ucuyla tırtıklamaya başladım.

Ben ne yapmıştım?

Bir yanım *bak, baban kurtuldu*, diyordu. *Eviniz satılmayacak, annenin duaları gibi ömür billah hep o çatının altında olacaksınız*, diye teselli ediyordu. Ama kalbim de *hiç bilmediğin, tanımadığın bir adamla neyin oyununa giriyorsun, yarım akıllı*, diye feryat figandı.

O daralmışlığın içinden çıkınca sakin sakin düşünme evresine geçebildim. Karşımdaki adam elindeki telefonu çevirirken sessizce dışarıyı izliyordu. Onun da beyninin içi pazar yeri gibiydi muhtemelen. Ayrıca bu anlaşmalı evlilik dedikleri nasıl bir şeydi, ben bunu da hiç düşünmemiştim.

"Ali..." diye mırıltıyla adını seslendim. Gözleri ağır ağır bana çevrildi. "*Anlaşmalı evlilik*, dedin ya... Mantık evliliği mi oluyor o? Şey... Öyleyse benimle evlenmek senin için pek mantıklı olmayacak gibi de merak ettim."

Dudağının kenarından yine hafif bir gülümseme geçti ama ciddi bakışları tekrar gözlerime dokundu. "Babaannemi başımdan atmam lazım, Asude," dedi. "O yüzden bir yıllık bir evlilikle susturmam gerekiyor artık. İnan, dayanacak halim kalmadı benim de."

"Bana düşmez tabii de şey yapsan daha iyi olmaz mı? Yani gerçekten

evlensen? Kaç yaşındasın ki? Yaşın geçti diye mi bu kadar evlenmenle kafayı bozdu kadıncağız?"

Altdudağını ısırıp kaşlarını havaya kaldırdı. "Kadıncağız?" dedi, alayla sorar gibi. "Kadıncağız tabii. Bilmeyene öyle. Benim ailem için evlilik, yuva, çocuklar çok kıymetli değerler, Asude. Allah var, bayağı da iyi götürüyorlar bu işi ama benden beklediklerini yapacak bir adam değilim ben. İşte tam bu noktada senin o *kadıncağız*, dediğin babaannem felaket bir ihtiyara dönüşüyor. Kalbini kırmak istemiyorum. İnan, çok seviyorum ama beni de anlaması gerekiyor. Ben yapamam! Ha, yaşım falan geçmedi ayrıca. Sen kaç sandın, bilmiyorum ama otuz yaşındayım ben."

Adam öyle bir konuşuyor ki yaşlı başlı kadın sanki canını istiyor. Ne var, canım bunda? Kur yuvanı, otur evinde. Erkeksin zaten. Yemini suyunu tüketip az pışpışlansan yeter. Bu erkeklerin de iyice götü kalktı.

"Öyle tabii de... Ne bileyim, evlilik senin için daha kolay olur diye. Gerçi benim işime böyle oluşu daha çok yarıyor da yazık, canım. Yaşlı kadına da oyun edeceğiz, insan vicdan yapıyor."

Ali kollarını göğsünde bağlayıp geriye yaslandı. "Emin ol, onunla aynı ortamda olan kim varsa kendi haline yansın. Babaannem başının çaresine çok güzel bakar. Ayrıca benden istediği şey diğer insanlar için normal olsa da benim için değil, Asude." Yaslandığı yerden doğrulup bana yaklaştı. "Ben kimsenin sorumluluğunu istemiyorum. Bir evin, bir eşin hele ki çocukların sorumluluğu altında bir hayat istemiyorum. Bunları becerecek, altından kalkacak bir adam değilim!"

Ciddi ciddi evlilik hakkındaki fikirlerini dinlerken, bir tek gözlerimi açıp kapatabildim. Hiç tepki veremedim. *Valla prenses olmuş bu erkekler. Bir de evliliğin kadın tarafındaki sorumluluklarını düşünse canına kıyar yahu bu adam.*

İçimden geçenleri söyleyecek değildim. Sadece ağır ağır başımı salladım. Sonuçta onun evliliğe olan düşmanlığı, benim kurtuluşumdu.

"Peki, nasıl olacak bu anlaşma? *Bir yıl*, diyorsun ya hani..."

"Olması gerektiği gibi nikâhlarımız kıyılacak. Ben seni alıp götüreceğim. Emrivaki olmasa mutlaka müdahale eder babaannem. Bir süre gözlerinde birbirini seven, iyi anlaşan çifti oynarız. Sonra kavgalar, bağrışmalar derken ikimizin de nasıl mutsuz olduğunu görmelerini sağlarız. Çok ortalığı ayağa kaldırmadan bu işi yürütemediğimiz hakkında

konuşur, yollarımızı ayırmak istediğimizi söyleriz. İlk mırın kırın edecekler ama sen evi terk ettiğinde üstüme gelmemek için sesleri çıkmaz. Ben de zaten çoğunlukla tersanede oluyorum. Kısa sürede alışacaklar duruma. En azından bir daha kimse *evlen*, demeye cesaret edemez. Ben de bir süre sonra kendime gelmiş, daha mutlu bir adam olmuş olarak babaannemin karşısına dikilirsem evliliğin benim için kötü olduğunu, yürütemediğimi yaşayarak öğrenmiş olur."

Hem mantıklı hem de *bu mu şimdi plan*, diye carlatacak bir durumdu aslında. E babaannesi böyle de üzülecekti. Ailesi de düşkünmüş, o zaman onlar da bayağı üzülürdü.

"Sana bu iş bayağı pahalıya patlıyor. Bir türlü kafamda oturtamıyorum. Sorularım seni sıkıyor mu bilmiyorum ama dört milyon bu! Daha ucuza eminim böyle bir şey yapacak birini bulursun, niye benimle böyle bir anlaşma yapmak istediğini çözemiyorum."

Ali tek kaşını kaldırmış, yüzümde milim milim dolaşan gözlerini bir an bile üstümden çekmemişti.

"Para karşılığında, bir yıllığına tanımadığın bir adamla evlilik anlaşması yaptığını ailen duysun ister misin Asude?"

Sorusuyla gözlerim irice açıldı, panikle başımı iki yana salladım. "Hayır tabii ki!" dedim. "Daha neler!"

"Hah, işte ben de bir yıl sonra boşanma şartıyla biriyle anlaşma yaptığımı kimse bilsin istemem. Seninle belki de en büyük ortak yönümüz sır tutma mecburiyetimiz. Senin, benim ağzımı tutmama ihtiyacın var. Benim de aynı şekilde sana. İki gün sonra daha çok para için beni ifşayla tehdit etmeyecek birini bulmam ne kadar mümkün? Hem de bir an önce!" Haklıydı. O kadar haklıydı ki canımı sıktı mantıklı açıklaması. "Sanırım cevabım yeterli geldi senin için," dedi.

Bariz tepemin tasını attırdı bu ukalalığı. *Anladık be! Haklısın, tamam.*

"Uff anladık, tamam, mantıklıymış! Haklı haklı konuşma benimle çünkü erkeklerin haklı olmasından nefret ederim."

Boş bulunup böyle azıtmasaydım iyiydi aslında. Çirkef tavrım önce şaşırttı ama kızmak yerine eğlendirmişti belli ki. Gülümsemesini bastırmak için öksürüp dudağının kenarını kaşır gibi yaptı.

"Birbirimizi bu kadar iyi anlamak, kolaylıkla anlaşmak çok büyük artı aslında."

Bak, hâlâ alay eder gibi konuşuyor. Ben senin bir ayağı çukurda olan babaannene üzülüyorum, dolandırıcı torun. İnsanlığımdan bu merakım!

Sana ne, Asude? Adamın kendi ailesi. O da bir zahmet düşünsün kendi ailesini. Sen seninkileri sağlıklı, ayakta tutmaya çalış istersen. Bak, baban azıcık bencil olsa başınıza bunlar gelmeyecekti. Biraz bencil olarak aileni korumaya odaklan!

İçten içe yaşlı kadına oyun kuracağımız gerçeği beni daraltsa da bencil olmam gerekiyordu. Babam ölüyordu benim. Kendi ailem için ağzıma kadar endişe ve korku dolmuşken başka ailelerin dertlerini yüklenemezdim şu sıra. Sonra atladığım ama asıl dert edinmem gereken başka bir konu düştü zihnime.

"Ben... Ben ne diyeceğim bizimkilere?" Gözlerim telaşla açıldı. Eve görücü bile kabul etmiyordum ben. Şimdi şak diye *evleniyorum*, desem adam ikinci krizi geçirirdi. "Allah'ım! Ne diyeceğim annemle babama?"

Ali benim şaşkınlık, korku karışımı çıkışıma sakin bir şekilde tepki verip, "Bankadan durumu saklamalarını tam bu yüzden istedim aslında," dedi.

"Nasıl?"

"Ailenle konuşmak için zaman kazanmamız lazım. Belli ki siz de en az bizim kadar birbirinize düşkün bir ailesiniz. Şu yaptığını her insan cesaret edip yapamaz, Asude. İnan, çok takdir ediyorum fedakârlığını. O yüzden öncesinde ailenle konuşmak için zamanın olmasını sağladım. Sonra ben de tanışmaya gelirim. Bir şekilde orta yol buluruz."

"Ben ne diyeceğim onlara? Evlilik lafını hiç ağzıma almadım bile. Şimdi bir anda..."

Dudağımın kenarını kemire kemire söylediklerimi düşündü. "Bir süredir ilişkimiz olduğunu söylersin," dedi. "Sonra kendinden emin hissettiğinde onlara anlatma kararı aldığını ama başınıza gelenler yüzünden ertelediğini açıklarsın."

"Ali, benim babam gözümden anlar yalanımı. Her şeye inansa *Sinoplu adamı nereden buldu*, diye darlar annemi. En azından çarşıdan biri olaydın be!" Sanki tüm suç onunmuş gibi kaşlarım çatılı karşımdaki adama baktım.

"Ne? Ben mi suçluyum şimdi?"

"Esnaftan olsan *çarşıda tanıştık*, derim. Ne diyeceğim şimdi ben? Çanakkale'yle Sinop arası aktarmasız uçuş bile yok. Evden işe gidip

gelen bir kız nereden bulacak Sinoplu bir tersaneciyi? Kâtip asla yemez bu yalanı."

"Kâtip?"

"Babam işte, canım. Emekli kâtip kendisi. Off! Gözünü dikip *senin yolun nasıl kesişti Sinop'la*, der ve ben de dut yemiş bülbüle dönerim."

Ali dediğimi düşünür gibi iki parmağıyla yanağını kaşıdı. Sonra, "Şevket amcadan" diye mırıldandı. Kara kara düşünüp, parmaklarımı eğip bükerken dediğiyle başımı tekrar yüzüne doğru kaldırdım.

"Şevket amca mı?"

"Evet. Dedemin arkadaşı. Çanakkale'ye geldiğimde arası sıra uğrar, bir çayını içerim hep. Önceki gelişlerimde seni görmüş olurum. Tanıştık, sohbet ettik, anlaştık. Burada yokken telefonla falan ilerlettik ilişkimizi. Ben yılda neredeyse dört beş kez geliyorum Çanakkale'ye. Bu gelişim biraz da babaannem yüzünden uzadı ama ortalama bir hafta kalıp, teslimatları yapıp dönüyorum. O sıralarda da görüşmüş oluruz işte."

Adamın yazdığı senaryoya ağzım açık bakakaldım. Ayaküstü bin yalan söylemişti ve bayağı da yerine oturtmuştu.

"Sen bayağı yalancısın, biliyorsun bunu, değil mi?"

Sanki kötü bir şey dememişim gibi yüzünde yamuk bir gülümseme oluştu. "Bir nevi biz de esnaf sayılıyoruz," dedi. "Üstüne hiç olmayan kıyafete *size çok yakıştı, bu renk sizi çok açtı*, demek gibi kayıklarımızı süsleyerek satıyoruz. Haliyle bir durumu nasıl parlatırız, olduğundan daha iyi nasıl gösteririz, bunları biliyoruz."

Söyledikleriyle yerime sindim. Müşterilere çektiğimiz tarifeye pek hâkimdi ve bu yüzden biraz gözüm korkmuştu, yalan yok.

"Peki, sonra ne olacak?"

"Sonra bir akşam tanışmak için beni davet edersin. Ben durumumu anlatırım. Dedemi kaybedeli altı ay oldu, Asude. Bir düğün telaşına ailemi sokamayacağım konusunda bana destek olursan kendi aramızda nikâhla hallederiz."

"Ailen olmadan mı?"

"Çok kelimelere dökmeden son yaşadıklarından sonra seni bırakıp Sinop'a gidemeyeceğim konusunda annenle babanı ikna etmemiz lazım. Gördüğüm kadarıyla oyunbazın tekisin. Şevket amcayla yaptığın muhabbeti hatırlıyorum. Altından kalkacağına eminim ben."

Tam *neden bahsediyor bu*, diyecekken Salim abiyi İstanbul'dan döndürme planıma kulak misafiri olduğu geldi aklıma. O günü hatırlayınca yanaklarım yandı. Adama bir de bodoslama çarpıyordum. Kafam dumanlı diye ayrıntılı incelememiştim pek. Şimdi gözümün kenarıyla daha bir düzgün baktım. Boyu posu yerinde, yüzünün gideri olan biriydi. Ama adam evlilikten, kara vebadan kaçar gibi kaçıyordu.

Melike haklıydı galiba. Gözümüze hitap edecek erkekler ya eşcinsel çıkıyordu ya da böyle sorunlu, aile babası olmayacak yapıda oluyordu. Sonra bu kızlar niye evde kaldı? Kalırız tabii!

"Hadi diyelim bir şekilde benimkileri bu ilişkiye ikna ettik ama bu ev mevzusunu duydukları anda babam anlar bir şeylerin yolunda gitmediğini. Onu ne yapacağız?"

"Bu konuyu da ben babanla konuşarak çözeceğim, merak etme sen. Hallederim yani."

Adamın kendine olan güveni hayretlikti valla. Kaşlarım kalkmış bir halde emin emin konuşmasına baktım. "Sizin kayıkları satma işi hep sende mi?" diye sordum.

"Serhat abimle amcam idari işlerine bakar ama evet, genelde pazarlama, satış işlemleri ve teslimatları ben yürütürüm. Neden sordun?"

"Belli. Bir durumu pazarlama işinde iyisin anlaşılan. E hadi bizimkileri hallettik, ya seninkiler ne olacak? Karşılarına şak diye *biz evlendik*, diye mi çıkacaksın?"

"Evet, Asude. Tam olarak öyle olacak. Karşılarına şak diye *biz evlendik*, diye çıkacağız."

"E babaanne ne olacak?"

"Beni Yeşim'le evlendirmeye kalkmadan önce düşünecekti bunları. Mecbur kabullenecek. Önce kızar ama onun da alevi hızlı sönüyor. Sonra işin özünde evli miyim evliyim, ona odaklanır."

İnanmıyormuş gibi yan yan baktım. "Eminsin yani?"

Dudağı *bilmem*, der gibi kıvrıldı. Bir de omuzlarını silkince bu adam hiç güven vermiyordu şu an bana.

"Belki biraz daha fazla. Yaşamadan bilemeyiz, değil mi? Mecbur kabullenecek, nikâh kıymışız sonuçta. Ne yapacak? Boşatacak mı?"

"Bilmem, babaanne senin babaannen. Sen söyleyeceksin onu."

"Sağı solu belli olmuyor ki. Atmış yıllık kocası bile huyuna alışamadan, göçüp gitti. Ben ne bileyim, Asude?"

"Ay, bana mı soruyorsun? Asıl ben nereden bileyim? Kaynana zulmü görmeyeceğim, değil mi? Hayır, ben de çok akıllı biri değilim, baştan rengimizi bilelim yani. Sonra gelin terörü diye Sinop'a rezil olmak da var."

Sanki çok eğlenceli bir şey söylemişim gibi kaşları şaşkınlıkla kalktı ama suratı da eğlendiğini belli eder gibi gülüyordu.

"Tam Dursun Sultan'ın ağzına layık bir gelin. Eğlenceli olacaksınız bak siz."

"Dursun Sultan mı?"

Başını onaylar gibi iki kere salladı. "Babaannemin adı Dursun."

"Kadına Dursun adını mı vermişler?"

Ay, ne manyak insanlar vardı bu hayatta! İnsanın annesiyle babası şunu yaparsa torunu neler yapmazdı, değil mi ama? Bir de Savaş'ı eleştiriyorum, daha fenası varmış.

"Sebebini kendin sorarsın artık."

Ben bilmeden sağlam boka batmıştım sanki. Kafadan kontak bir aileye gelin olmak için adamın biriyle anlaşmıştım resmen. *Amca, Allah senin belanı versin, şu hale bak!* Daha bir kere bile doktorlar, mühendisler isteyemeden pazarlamacı, dolandırıcı kılıklı adamın biriyle evlenecektim.

"Bu arada, arkadaşınla ilgilen, Asude. O gün korkup tedirgin olursun diye niyetimi onun yanında söylemek durumunda kaldım ama sussun diye niyetimi onun yanında söylemek durumunda kaldım ama susması gerektiğini bilmeli."

Benim bir an bile aklıma gelmeyen Melike gerçeğine değinince yine bir telaş kapladı içimi. "Melike! Melike'yi unuttum ben. Asla izin vermez! Allah'ım, ne yapacağım?"

Ellerim hızla saçlarıma daldı. Sanki çare oradaymış gibi parmaklarım saçlarımı kavradı. Benim telaşımın aksine Ali oldukça rahattı. "Babanın durumunu sadece ona anlattın, değil mi?" diye sordu. Cevap vermeyecek kadar canım sıkılmıştı. Sadece başımı sallayarak onayladım. "Babanın sağlığını ve benimle bir gizlilik sözleşmesi imzaladığını söylersin. Belli, kızla bayağı samimisiniz. Anlayacaktır sebeplerini. Eğer konuşursa daha çok zarar göreceğin konusunda ikna edici ol lütfen. Pürüz çıkarmasın."

Dişim altdudağıma saplandı. Melike delirecekti. Beni bir güzel de dövecekti muhtemelen. Ama anlamak da zorundaydı. Dün gece benim

yanımda olan oydu. Yaşadığımız korkuyu, çaresizliği izledikten sonra neden yaptığımı anlamak zorundaydı arkadaşım.

Off! Allah'ım, çok da doğrucu bir insanım, demiyorum ama bu kadar yalancı olmak da kanıma dokunuyor. Yirmi beş yılda söylediğim yalanı üçe katlayacak seviyeye ulaşacağım belli ki bu bir yılda.

Ali, kafamın içindeki harp meydanından habersiz, "Asude, benim Sinop'a dönmem lazım," dedi. "Senin banka işlerini halledince akşam seferi var mı diye tekrar göz atacağım. Bu süreçte sen ailenle konuşma işini halledebilir misin? Tabii arkadaşınla olan durumu da lütfen çöz."

Hemen gidecekti. Ben nasıl yapacaktım tüm bu işleri? Bu karmaşanın içinde *anne, ben evleniyorum*, diyecektim, öyle mi? Ama nasıl?

"Hemen mi gideceksin?"

"Bayağıdır buralarda oyalanıyorum ama artık şu teslimatları işletmem lazım. Serhat abim, amcam arayıp duruyor. Endişen olmasın, kısa sürede döneceğim. Geldiğimde ise hemen çıkarız ailenin karşısına. İnan, ben de gitmek istemiyorum çünkü babaannem elinde bastonla bekliyor beni. Geldiğimde nikâh işlemlerini de hızlandırmak lazım."

Onaylar gibi başımı salladım. Ne yapıyorsam ailem için yapıyordum. Onları mutlu etmek için hayatımdan bir yıl vermek hiçbir şeydi.

"Bugün bankayı halledersin ama kesin, değil mi?"

Tedirgince sorduğum soruyla küçük, merhametli bir tebessüm yeşerdi dudaklarının kenarında. "Endişen olmasın, Asude," dedi. "Evinizi alamayacaklar elinizden. Baban ya da annen böyle bir sıkıntı yaşamayacak. Bana güven ve lütfen sen de bana aynı şekilde güvenmem için yardımcı ol."

Gözleri gözlerimde, net bir cevap bekliyordu benden. "Ben kimseyi sırtından vurmam," dedim. "Hele ki beni ateşin içinden alıyorsan. Anlaşmanın son gününe kadar sana sadık kalacağım. Annemle babamın üzerine yemin ederim. Ayrıca bir sözleşme hazırlat. Boşanmayla hiçbir şey talep edemeyeceğimi, bu durumu kimseye anlatamayacağımı içeren maddeleri olsun. Güvenceye al kendini, Ali. Sen bana olan sözünü hemen yapıyorsun ama benim sözüm bir yıllık. Aklında şüphe olmasın. Ben sana, senin düşündüğünden de fazlasını borçluyum çünkü."

Kahve gözleri ara ara olduğu gibi yine gözlerime uzunca dikkatle baktı. Gözkapakları bile kırpılmıyordu. Hiç çekinmeden elini sıkmam için masanın üstünden bana doğru uzattı.

"Öyleyse bunu yapıyoruz."

Uzattığı eli sıkmak için uzandım. Güçlü, damarlı elleri benim za-

yıf ellerime dolandığında içinde kayboldu sanki. Kolumun iç yüzüne doğru şiddetli bir karıncalanma hissi yayıldı. Nasıl olduğunu bile anlamadığım bir anda soluksuz kalıp hızla yutkunma hissiyle doldum. Ali de anlık kaşlarını çatarak ellerimize bakmıştı ama kahve gözleri hızla bana çevrildi.

"Evet, evleniyoruz," derken sesim içime kaçmış gibi fısıltıyla çıktı.

Derin, göğsünü şişiren bir nefes alıp bıraktı. Eli hâlâ elimi sıkıca kavrıyordu. "Asude Aydın, seni bir yıllığına Asude Bozdoğan yapıyoruz," dedi. "Şu andan itibaren ortağız."

Onun gibi ağır ağır başımı salladım.

"Şu andan itibaren ortağız."

6. BÖLÜM

Belki de hayatım boyunca ilk kez ailemin yanına doğru yürürken ayaklarım geri geri gidiyordu. Çantamın sapına can simidi gibi sarılarak o kapının önünde on dakika kaldım. İçeriden annemle babamın seslerini dinlerken alnım kapıya yaslıydı. Yaptığımı bir süre sakin bir kafayla düşünmek zorunda kaldım.

Annemin, babamın yüzünü güldürmek için söylediği türküyü dinlerken dudaklarımda bir tebessüm vardı ama gözümden süzülüp giden yaşa da engel olamamıştım.

"Bahça duvarından aştım. Sarmaşık güllere dolaştım..."

Annem çok severdi bu türküyü. Keyifli olduğu her an mırıldanırdı. Şimdi keyifli değildi, biliyorum ama babam öyle sansın diye yüzüne gülümseme eklerken içi kan ağlıyordu.

"Öptüm, sevdim, helalleştim. Yanıyorum, yanıyorum, yanıyorum hele. Mail oldum, gonca güle. Acem şalı ince bele..."

"Hadi ama Harun, türkü de söylüyorum, bak. Hadi, bitir çorbanı."

Dudaklarım daha geniş aralandı. Kâtip türkü eşliğinde yemek yiyordu demek.

"İçiyorum, Hatun'um da senin çorban değil diye midir nedir, yutamıyorum. Hadi bir kez daha söyle, ne zamandır duymuyorum şakıyan sesini."

Öyleydi. Bahçemizin bülbülü haftalardır susmuştu.

Omuzlarımı dikleştirip burnumu çektim. Yüzümdeki tek damla yaşı da hızla sildim. Ben en doğru olanı yapmıştım! Sorgulamayı, ahlanıp vahlamayı bırakmak için annemin sesini duymam bile yetti. Kapıyı

iki kez tıklatıp şak diye daldım odaya. Annem yatağın yanına oturmuş, dediği gibi babama çorba içirmeye çalışıyordu. Yalandan kaşlarımı çatarak ellerim belimde ikisine baktım.

"İki dakika başınızı boş bırakmaya gelmiyor. Hastane burası, hastane! Tüm fingirdemelerinizi dinliyordu kapıdan geçenler."

Benim onlara takılmamla annem kıkırdadı. Babam da sevimli bir tebessümle başını yanına yatırıp yüzüme baktı.

"Benim kıvırcığım kıskanmış, Hatun'um. Gel buraya, bal gözlü kızım, seni de seveyim de sinirin geçsin."

Kollarımı açıp önce babama sarıldım. Sulu sulu, kulağını çınlatarak iki kez de öptüm. Sonra annemden de aldım ıslak bir öpücük.

En iyisini yaptın, Asude. Sen olması gerekeni yaptın.

"Verdin mi anahtarı, annem? Bir şey dedi mi Salim?"

İlk *ne diyorsun, anne*, diyecek oldum ama sonra buradan çıkarken sıraladığım yalanlar geldi aklıma. Şükür, bir pot kırmadan hatırladım.

"Haa... Yok, demedi bir şey. Yok yok, *geçmiş olsun*, dedi. Anahtarı verirken dedi tam. Tabii o zaman diyecek, ben işe gelemeyeceğimi dedim ya. Adam nereden bilsin işe niye gitmiyorum."

İkisi de benim saçmalamama alık alık baktı. Bakmayın o kadar panikliyorum, canım. Salim abiye de demek lazım zaten.

"Kızım, iyi misin annem?"

"İyiyim tabii, niye olmayayım? Çorba mı içiyorsun, baba?"

Baktılar benim kısa devre zamanım, çok üstüme gelmediler. Kafamın üstündeki karmaşa beni daraltınca elimle sağa sola iteledim.

"Saçlarını topla, annem. Enseni yakacaklar sıcaktan. Darmadağınık olmuşlar zaten."

Elimin içiyle tekrar yalandan düzeltir gibi yaptım. Ne köpük sürüldü ne şekillendirici. Şu an suratımı bu kabartının içinde bulduklarına şükretsinler.

"Bir toka bulayım da göstereceğim ben onlara günlerini, sen merak etme, Hatun'um. Doktor geldi mi? Ne zaman gideceğiz evimize?"

Sonrası biraz daha kolaydı. Doktor muayene sonrası daha iyi konuştu. Akşama çıkmamızda bir sakınca görmediğini söylediğinde o kadar sevindik ki. Burası bize sürekli gece yaşadığımız dehşeti hatırlatıyordu çünkü.

Naim amcam babamı hastaneden çıkarırken yine yanımızda oldu,

sağ olsun. Bir kahve içimlik yanında oturdu, sohbet etti. Bildiği ama bilmiyormuş gibi davrandığı gerçeğimizi ağzına almadı. Böyle böyle üç gün geçirdik. Salim abi sağ olsun, babamın durumunu öğrenince koşarak gelmişti. Bana da yanında kalayım diye izin vermişti.

Şimdi kendi odamda, elimdeki telefona bakıyordum.

Savaş Ali Bozdoğan: *Yarın Çanakkale'ye geliyorum, Asude. Sizinkilerle konuşabildin mi?*

Her ne kadar *bu süreçte düşünmeyeceğim*, desem de oradaydı hayatımın tüm gerçeği. Üstelik bana verdiği sözü anında tutmuştu. O gün bankayla olan tüm bağımızı koparacak parayı yatırmış, evimizin üzerindeki ipoteği kaldırmıştı.

Tekrar telefona baktım. Sözünü tutması gereken kişi bendim artık.

Asude: *Şimdi konuşacağım.*

Derin derin birkaç nefes alıp salona doğru yürüdüm. Bizimkilerin sesi geliyordu. Birkaç gündür banka sürekli arayıp sıkıntımızı hatırlatmadığı için rahatlamışlardı sanki. Belki de bu sıkıntıların bize mal olduğuyla hepimiz aynı anda yüzleşmiş ve daha iyi oyuncular olmayı öğrenmiştik.

İçeri girdiğimde çay keyfi yapan güvercinlerime baktım. *Onlardan ayrı bir yıl...* Burnumun direği sızladı ama kendimi bırakacak zamanda değildim. Verdiğim söz, boynuma dolanmıştı.

Birkaç kez öksürerek dikkatlerini çektim. Kendi aralarında sohbet eden annemle babamın yüzü hemen bana çevrildi.

"Benim..." Derin bir nefes daha aldım. Sanki ciğerlerime giden oksijen yetmiyordu. Korku, heyecan, panik, konuşma yetimi elimden alacak gibiydi. "Benim sizinle konuşmam gereken çok önemli bir şey var."

Babam kaşları hafif çatılmış bir vaziyette suratımı incelerken annem böyle ciddi bir şekilde cümle kurmama anlam verememişti. "Asude'm, bir şey mi oldu, annem?" diye sordu.

"Size bir şey anlatmam gerekiyor. Durumumuzdan dolayı... Yani fırsatım olmamıştı ama anlatmam lazım."

"Yavrum, kötü bir şey mi var?"

"Banka mı?" diye soran babamın gözleri korkuyla açıldı. "Seni mi aradılar? Ama yok, seni niye arasınlar ki?"

"Hayır hayır! Bankayla alakalı değil, lütfen korkmayın. Benimle ilgili. Yani şey... Benim hayatımda biri var ve sizinle tanışmak istiyor."

O kadar seri, o kadar hızlı konuştum ki doğru kelimeleri kullandım mı diye aklımdan bir kez daha cümlelerimi geçirmek zorunda kaldım.

Annemin ağzı açılmış, elindeki bardakla öylece bakakalmıştı. Babam ise hiç beklemiyordu böyle bir şey. Nutku tutuldu ikisinin de. Zavallılarım, hiç böyle bir şey görmemişlerdi benden. Şimdi resmen akıllarını almıştım. En son üniversitede şu sevgililik mecrasına bir sağ ayakla girelim demiştim ama korona yüzünden sosyal mesafe ona da ambargo koymuştu. Tatlı çocuktu aslında da benden gelebilecek virüslere henüz hazır olmadığını anladı. Sevgililiğimizin on yedinci gününde tekmeyi yedim böylece. *Yüz yüze ayrılmak daha doğru olacak ama sosyal mesafemizi korumalıyız, Asude*, diye attığı mesaj hâlâ aklımda.

"Asude?"

"Anneciğim, iyi misin kızım? Nereden çıktı bu böyle bir anda?"

Amca, Allah hakikaten belanı versin ama senin ya! Hayatta en sevdiğim iki kişiye sayende bin bir gece yalanları söyleyeceğim.

Yüzümü düzeltip karşılarındaki tekli koltuğa oturdum. "Aslında bir anda değil, anne," dedim. "Bir süredir vardı ama ben sizinle tanıştırmak istediğim zaman başımıza birçok şey geldi işte."

Annem şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırıp bu kez babama baktı. "Ay, vallahi bu ciddi," dedi. "Ben ilk eğleniyor sandım, Harun."

"Bir saniye, Hatun. Asude konuşsun, anlayalım önce meseleyi."

Babam o kadar ciddi konuştu ki odama kaçasım geldi. Ama elimde kavrayarak tuttuğum telefon yarın gelecek olan kişiyi tekrar hatırlatmıştı.

"Ben... Yani nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için... Şimdi de sizinle tanışmak istiyor, daha fazla erteleyemedim."

"Anneciğim, kimdir, necidir? Bizimle tanışacak kadar ciddi misiniz siz?"

Ağır ağır başımı salladım. Babam sadece yüzüme bakıyordu. Hiçbir ifade yoktu suratında. Kaçamak bakışlarım anlık babama değse de hemen kaçırıyordum. Sanki her zerrem *bu kız yalan söylüyor, yeme bunları, Kâtip*, diye bağırıyordu.

"Sinoplu aslında. Şeyleri var... Tersane. Hah, evet. Balıkçı teknesi üretiyorlar ailesiyle. Öyle işte. Ali... Savaş Ali yani adı ama ben Ali diyorum. Otuz yaşında. Tanışmak istiyor sizinle. *Yarın geleyim mi size*, dedi."

Annemin gözleri dehşetle iri iri açıldı.

Bakma öyle, Hatun'um. Ben de en az senin kadar şaşkınım. Babama sevgilim, oynaşım, yavuklum ya da adı her neyse ondanım var demeye çalışıyorum, mimiklerini kontrol et.

"Ay, Asude! Kızım, delirdin mi sen? Ne demek yarın? Bizim hiç hazırlığımız yok, bizim oğlandan bile haberimiz yok. Ne demek yarın?"

"Bir saniye, Hatun! Bana bak, Asude."

Allah belamı vermesin ki kaçmamak için can çekişiyordum. Bunun bu kadar zor olacağını ben niye hiç düşünememiştim ya? Babam suratıma baktıkça, yatağın altına gizlenip kaybolasım geliyordu.

"Babacığım..."

Kedi miyavlaması gibi bir ses çıkardım ama babamın ciddi gözleri bir an bile üstümden ayrılmadı.

"Sen Sinop'ta iş yapan bir adamı nereden tanıyorsun, Asude?"

Hah, bak! Ben dedim ama Ali Efendi'ye. Hemen bunu sorar, biliyorum ben babamı. Kurumuş dudaklarımı dilimle yalayıp tekrar derin bir nefes aldım.

"Babacığım o Sinop'ta yaşıyor da çok sık geliyor Çanakkale'ye. Şey için... Kayıklar için yani. Teslimatları hep o yapıyor da. Şevket amcanın şeysi... Onun dedesi, Şevket amcanın bir şeyi. Ölmüş o da ama Allah rahmet eylesin. Altı ay... Çok zor, çok. Bir de düşkünlermiş ki birbirlerine. Şevket amcayla da geçen karşılaştık zaten yolda. O da vardı. Yok yani daha önce tanıyorduk tabii, kaç aydır yani. Öyle işte, pazarlama işlerini yapıyormuş. Amcası da var, o da bir şeyi yapıyordu da aklıma gelmedi. Yok, amcası değil, amcasının oğlu yapıyordu. Sonra tabii *tanışayım*, deyince ben de bir şey diyemedim. Misafir sonuçta. *İlle geleceğim*, diyene *yok, gelme*, denir mi babacığım? Günah, Allah adamı taş eder."

Annemin şaşkın bakışları, babamın çatık kaşları derken daha bir gerildim. Ne dediğim bile belli değildi. *Gelmeyin üstüme. Yangın var, diye bağıracağım, yetinmeye çalışın azıcık da.*

"Anneciğim, ne diyorsun? Ben hiçbir şey anlamıyorum ki."

"Valla ben de anlamıyorum, annem. Anlamaya çalışın ama siz de. Gelmeyin üstüme. *Yarın akşam Ali yemeğe gelecek*, diyorum işte, neyini anlamıyorsunuz ki? Sürekli soru soruyorsunuz, utanıyorum işte! Allah Allah! Kolay mı canım babama *erkek arkadaşım var*, demek? Kaşlarını da çatıp bakıyor zaten. Ne diyeceğimi unuttum sizin yüzünüzden!"

"Aaa, deliye bak! Soru mu sorduk biz? Soramadık hiçbir şey! Sen ne zamandır görüşüyorsun bu çocukla?"

Babam hiç konuşmadıkça ben daha bir gerildim. *Çatlayıp ölüvereceğim, görecekler günlerini.* Kaçamak bir bakışla daha babamı kontrol edip anneme döndüm yüzümü.

"Bayağı oldu. Yani bayağı dediysem yedi sekiz ay gibi. Çok da bayağı değil yani."

"E biz hiç bilmiyoruz, Asude."

"Ben şey olamadım... Yani hazır olmadan söylemek istemedim. Emin olayım diye."

"Neyden emin olacaksın, yavrum? *Biriyle görüşüyorum*, desen ne olacaktı sanki?"

"Şey için... Ali şey diyor... *Evlilik*, diyor. Yaşımızda geldi ya, onun ailesi de istiyor. *Evlen*, diyorlarmış hep. Tabii biz de..."

"Ay, Allah'ım, aklımı koru! Evlilik ne demek, Asude? Kızım, sen bizimle dalga mı geçiyorsun? Biz çocuğu yeni öğrendik daha."

"Tamam, Hatun'um, ben çözeceğim onun dilini. Asude, bana bak!" Ağzıma biriken tükürüğü zorla yutup babama bakmayı becerebildim. "Şimdi ne soruyorsam sadece ona cevap ver, Asude. Anlaşıldı mı kızım?" Ağır ağır başımı salladım. "Sekiz aydır biriyle görüşüyorsun, doğru mu?"

Hızlı hızlı başımı sallayıp, "Evet evet, o bizim mağazaya gömlek denemeye gelince şey olmuş," diye hemen söze giriştim. "Ben de beden ararken Melike *yok, onların devamı depoda*, dedi. Ben de dedim ki beyefendi, sizi..."

"Asude! Tamam, sadece sorularıma cevap ver, babam." Yine başımı salladım. "Sinop'ta yaşayan biri. Kendi işini yapıyor. Aile işimi bu?" Yine hızlı hızlı başımı salladım. Ağzımı açmadım ama bu kez. Ağzım özerkliğini ilan etmişti zira benden bağımsız takılıyordu. "Saatçi Şevket'in ahbapları oluyor, değil mi? Sizin münasebetiniz de o sık sık buraya geldiği zaman başladı, öyle mi?" Ne akıllı adamdı bu babam. Nasıl güzel anlatıyordu her şeyi. Yine başımı salladım. "Şimdi de bizimle tanıştırmak istiyorsun ama anladığım kadarıyla oğlanın niyeti ciddi. Ailesini de mi getirecek görüşmeye?"

Bu kez başımı hızla iki yana salladım. "Yok, öyle değil," dedim.

"Yani niyeti ciddi, sizinle tanışmak istiyor da ailesiyle gelmeyecek. Bir tek kendi gelecek. Yani yarın akşam."

Kaşları bu bilgiyle hafif çatıldı. Ailesini de getireceğini düşünmüştü belli ki. Yine de *anladım*, der gibi ağır ağır başını salladı.

"Peki, sen neden bize bunca ay bir şey söylemedin, yavrum?"

"Ben aslında söyleyecektim. Yani tam söyleyecektim, şey oldu ya. Banka, ev derken bir türlü uygun ortam olmadı. Tabii şimdi de çok uygun değil ama Ali de *artık tanışayım*, diye ısrar edince..."

Babamın yüzüne bir gölge düştü. Burnumun direği sızladı. Sanki bir utanç örttü teninin rengini.

"Benim derdimin peşinde koştururken kendini mi öteledin, yavrum?"

Hemen titremeye, ağlamaya meyilli dudağımı dişimle kıstırdım. "Deme öyle," dedim. "Dertse hepimizin derdi. Aile değil miyiz biz? Hem sevinirsiniz diye söyledim şimdi de. Annem *evde kal da turşunu yapayım*, diyordu ya, turşu olmayacağım ben."

Annem son dediğime istemsiz hafif de olsa gülümsedi. İçime su serpildi böylece. Çok kötü karşılamayacaklardı bu haberi. Normal bir zamanda olsak sevinirlerdi. Annemin en büyük duasıydı bir yuva kurmam. Kaç kere güzel bir evlilikle kendime aile kurayım diye dua ettiğini duymuştum.

"Peki, sen emin misin babam? Anladığım kadarıyla karşı taraf oldukça net. Sen de aynı hisleri paylaşıyor musun?"

Ağır ağır başımı salladım. "Evet, babacığım."

Babam yanağının içini ısıra ısıra yüzüme baktı. "Sinop'ta yaşayacaksınız evlilik olursa..." dedi.

Burnum yine sızladı ama bu kez boğazım da düğümlendi. Kafasından Çanakkale ve Sinop arasındaki uzaklığı hesapladığını o kadar iyi biliyordum ki.

"Hep geleceğiz ama. Ali sürekli geliyor ya, beni de getirir."

Getirirdi, değil mi? Bunu sormak hiç gelmemişti aklıma ama kötü biri değildi o adam. Kıyamazdı, çok üzüldüğümü görünce *ben gidiyorum, sen de gel*, derdi.

"Nasıl insanlar olduğunu bilmiyorum, kızım."

Sesinin tınısı bile tedirginlikle titredi. *Ya kötülerse ve seni üzerlerse ne olacak*, diyemiyordu. Hem baba yüreği kestirip atamıyor hem de bilmeden üzüleceğim endişesiyle tedirgin oluyordu.

"Bozdoğan soyadları. Sinop'ta herkes bilirmiş. Şey de biliyor, Şevket amca yani. Kötü insanlar değiller. Onlar da aileye o kadar önem veriyorlarmış ki tüm işlerini beraber yapıyorlar. Babaannesi hepsinin üstüne titriyormuş. Ali'yi de dedeyle babaanne büyütmüş zaten. Tabii tüm aile ilgilenmiş ama en çok onlar..."

"Ah, yavrum. Annesiyle babası yok mu oğlanın, Asude? Hem öksüz hem yetim mi kızım?"

Annem için ona ilk sempati damlası böylece damladı. Daha görmeden merhamet beslemeye başlamıştı bile. Gözleri hüzünle kısılarak benden bir cevap bekledi.

"Yok. Dedeyle babaanne büyütmüş. Ama aile çok düşkünmüş, hepsi büyütmüş sayılır aslında. Siz yarın gelince ona sorsanız."

Annem yan yan baktı bu yorumuma. "Hem öksüz hem yetim çocuğa *ananla baban nerede*, denir mi kızım?" dedi. "Evimize ilk kez girecek, gönlünü kırıp mı gönderelim?"

Annem bu konuya hızla adapte olurken babam hâlâ düşünceli bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. *Kâtip, ne geçiyor aklından? Yalanlarımı görüyorsun da dile mi dökemiyorsun? Ne olur, görme ama. Ne olur... Senin canın zaten çok yandı, başka yükler yükleme üstüne.*

"Babacığım, sen bir şey demeyecek misin?"

Babam derin bir iç çekip başını iki yana salladı. "Buyursun, gelsin, bal kıvırcığım," dedi. "Tanışalım, konuşalım. Niyetini bir de bize anlatsın. Senin gönlün nasıl mutlu olacaksa biz sadece destekleriz, yavrum. Tek endişem, gözümün bebeğine gözü gibi bakacak biri mi? Yoksa en çok ben isterim yuva kuruşunu izlemeyi."

Ama bu da can, yahu! Dayanamıyorum ben babam böyle konuştuğunda. Gözümü hemen şıpır şıpır yaşlar doldurdu. Akan burnumu seslice çekip kendimi babamın üstüne attım.

"Babam... Benim canım babam. Çok seviyorum ben sizi. Vallahi bak. Canımı bile veririm size ben."

Eliyle okşar gibi önce yüzümü sildi, daha sonra şefkatle saçlarımı okşadı. Yüzünde de küçük, tatlı bir gülümseme vardı. "Kıymetlim benim, yaşa sen," dedi. "Çok güzel, çok çok yaşa. Hep güzel günlerini görelim, gülen yüzünü izleyelim."

"Canımın içi babacığım."

"Ay, yeter ama ağlatmayın beni. Dünya kadar işimiz var daha bizim. Gel, Asude'm, bir de beni öp, annem. Sonra da kalk, şu maskelerinden birini getir. Yüzümüzü gözümüzü toparlayalım."

Şu hayatta kendimi oyalamak için en sevdiğim şeylerden biri de cilt bakımıyla saç bakımı yapmaktı. Uzun bir süre yediğimizin, içtiğimizin bile farkında değilken annemle iyice salmıştık bu işleri. Uzanıp bu kez anneme sarıldım. Akan burnumu bir de onu öpünce daha güçlü çektim.

"Avokadolu almıştım. Ondan yapalım mı? Bir de kafeinli göz altı maskeleri var. Ondan da koyalım, göz altlarımız hep kara kara oldu."

Annem şefkat dolu bir gülümsemeyle dudağını yanağıma bastırıp geri çekti. "Yatmadan saçımı da boyayalım, Asude," dedi. "Diplerim çıktı, beyazlarım bağırıyor artık."

Gece yarısına kadar babam okuma koltuğunda kitap okuyarak, gözlüğünün üstünden de bizi izleyerek zaman geçirdi. Ben yüzümde maske, ellerimde eldiven, annemin saçlarını boyuyordum. Annemin yüzündeki maske de ikide bir kayıyordu ve ben ara ara onu düzeltiyordum.

"Uzun boylu mu Asude?"

Babam bu soruya da okuma gözlüğünün üstünden baktı ama bir yorum yapmadı.

"Bayağı uzun. Yani rahat yirmi santim var aramızda."

"Bir seksen beş o zaman. İyi iyi, maşallah. Zayıf, zargana gibi değildir inşallah, Asude. Hiç takım elbise yakışmıyor öylelerine."

"Yok, yahu. Bayağı kalıplı işte. Şevket amca *kapı gibi*, diyor onun için."

Babamın sayfa çevirirken biraz fazla hışırdatmasıyla anlık ona bakıp annemin saçlarının dibini diş fırçasıyla boyamaya devam ettim.

"Kibardır ama. Kesin kibardır. Sen kaba kimseyle muhatap olmazsın, değil mi anneciğim?"

"Çok kibar. Hiç öyle kaba kaba konuşmaz."

"Oh, maşallah. Şehnaz ablanın damadı gibi damadım olursa diye ödüm kopuyordu, Asude. Yanımızdan geçerken, selam verip iki laf etmiyor, biliyor musun?"

"Yok, Ali sohbet eder."

Yani inşallah eder. Etmiyorsa da artık etmek zorunda çünkü ben öyle söylemiş bulundum.

"Güzel güzel. Kayık mı yapıyor dediydin?"

"Evet. Genelde Ege kıyılarındaki kasabalara balıkçı teknesi falan yapıyorlarmış. Ali de hep teslimatlarını yapıyor, galiba satışlarla da o ilgileniyor. Pazarlamacı da. Bir de Serhat abisi var, amcasının oğlu. O da resmi işlerle ilgileniyor gibi."

"Ay, ne güzel. Tüm ailesi beraber çalışıyorsa birbirlerine gerçekten düşkünler demek ki. Ne pişirsek biz bu çocuğa, Asude? En çok hangi yemeği seviyor?"

Bu kadın beni öldürecek. Nereden bileyim ben elin adamının sevdiği yemekleri? Valla mabadımdan ter aktı be kadın!

"Ya, anne, bir dur. Alnına bulaştırdım bak. Hem ne bulsa yer o, yemek seçmez."

Annem birkaç saniye susunca *tamam, bitti mesai*, dedim. Ama sonra içli içli nefesini çekti.

"Yazık, annesiz babasız büyürken nazlanamadı mı acaba? Ondan mı ne bulsa yiyor yavrum? Ah, ne zordur... Ah, ne büyük imtihan *ben bunu yemek istemiyorum*, diyememek."

Ağzım açık annemin yazdığı senaryoyu dinledim. Sonra yüzünü görmek için öne doğru eğilince beyaz maskeyle hiç de ciddi durmuyordu ki yazdığı drama dertleneyim. Suratında beyaz nem maskesi, göz altlarında altın sarısı göz maskesi varken kafasındaki saçlar ellerimin içindeydi ve bir de tanımadığı damadına ağıt yakmaya çalışıyordu. İstemsiz kıkırdadım.

"Allah iyiliğini versin, Hatun'um. Sen niye şimdi olayı böyle ajite ettin?"

"Sus, Asude! Sen nereden bileceksin? Ben yemeklerini sev diye kırk farklı şekilde süsleyerek koydum önüne. O çocuk öyle mi? İlla ilgilenmişlerdir de milletin kendi ailesi var sonuçta. Bu çocuk yine bir noktada yalnız kalmış. Arnavut böreği yapayım ben çocuğa. Şöyle güzel, çıtır çıtır olsun. Hoşuna gider belki."

Benim konudan konuya atlama becerim nereden geliyor, anlaşılmıştır muhtemelen. Bu haline kıkırdayıp işime döndüm. Arada babamı kontrol ediyordum ama gayet sakin görünüyordu. Rahatsız olsa bir şekilde annemin sorularını durduracağını biliyordum. Belli ki o da bilgi almak istiyor ama gururuna yediremediği için soramıyordu.

Ağzını burnunu yediğim, kız babası olmak ne zor, bak. Elin oğlu hemen gelip alabiliyor. Sen de sessiz sessiz elin oğlu nasılmış diye dinlemekle yetiniyorsun.

Ertesi gün kuşluk vakti annem hepimizi ayağa dikti. Evi temizleme, yemek yapma, hazırlanma telaşı derken doğru düzgün kahvaltı bile yapamadık. Babam, annem telaşlı olunca ona dokunulmayacağını bildiği için sessizce köşesinde oturdu. Aslında ihtiyaçlar için *markete ben gideyim*, dedi de o zaman da ben delirdim. Utanmasam ben tuvalete götüreceğim, o hâlâ *market*, diyordu.

Yetişemeyiz korkusuyla bizi asker gibi yöneten kadın daha ikindi bile olmadan işleri bitirdiğinde kalakaldı tabii. Bu kez de fuzuli işlerle yedi beni. Yedi kere değiştirdiğim elbiseye yine burun kıvırdığında bir anda kapı çaldı. Ali *akşam geleceğim*, demişti. O yüzden onun gelmediğini biliyordum. Bir anda kurtarıcıma kavuşmak için, "Kapıya ben bakarım!" diye çığlık atıp odadan fırladım.

"Asude, koşma, elbise kırışacak!"

Hiç annemin söylenmesini dinlemeden kapıyı açtığımda ise Melike elinde bir tabakla bana bakıyordu.

"Asude?" derken gözleri merakla üstümde gezindi.

Çok çok özel bir şey olmadıkça elbise giymeyen Asude'yi kim öpmüş de çiçekli böcekli bir elbiseyle kapı açıyor, değil mi Melike?

"Ay, Melike'm, hoş geldin, yavrum. Girsene içeri, kızım. Asude, çekil kızın önünden."

Melike üstüme bakmaya devam ederken anneme doğru elindeki tabağı uzattı. "Annem patatesli börek yapmış, Hatun teyzem," dedi. "Sana da gönderdi. Asude, sen bir yere mi gidecektin?"

Annem elindeki tabağı aldığında bende çanlar çalmaya başladı. *Ben Melike'yle konuşmadım! Allah'ım, mahvolacağım, ben Melike'ye olanı biteni anlatmadım ki daha!* Gözlerimi iri iri açıp, başımı annem görmeden iki yana salladım. Melike'nin kaşları daha bir çatıldı.

"Hiç bilmezlikten gelme, Melike Hanım. Asude'yle ne işler çevirdiğinizi biliyorum. Sekiz aydır nasıl tuttunuz siz bu çenenizi, anlamadım ki."

Melike bir an annem ne diyor diye yüzüne baktı ama ortalıkta çok da hoş olmayan bir şeyler olduğunu anlamış gibi çatılı kaşları bende sabit kaldı.

"Öyle mi yapmışız, Hatun teyzem?"

"Sus sus! Asude yumurta kapıya dayanınca mecbur söyledi. Oğlan geliyor akşama. Sen gördün, değil mi Melike? Yakışıklı mı? Allah için anlat. Sen dur dur, sonunda Sinop'tan koca bul, hiç olacak şey mi? Neyse, hayırlısı artık."

Ben sadece başımı çok az iki yana sallayıp korkuyla arkadaşıma bakabiliyordum. Melike de annemin söylediklerivle afalladı ama sonra bir şeyler kafasında oturdu ki gözleri fincan gibi açıldı.

"Asude!"

Birden attığı çığlıkla ben de hemen koluna yapıştım.

"Gel, ben anlatacağım sana. Ay, ben bu akşam geleceğini söylemedim sana ya. Çok şaşırdın, değil mi? Gel, anlatacağım bahçede. Anne, kapa sen kapıyı. Cereyan yapıyor, kapa!"

Melike'yi ite kaka dışarı çıkarıp, kolundan asılarak bahçe kapısına sürükledim.

"Asude, hayır! Asude, sakın bak! Büyük olay çıkarırım. Aklıma gelen değil, hayır. Olamaz, Asude!"

Hemen ellerimi ağzına kapatıp sesini kestim. "Sus! Sus, Allah aşkına, birazcık hatırım varsa sus. Ne olur!" Elimi yavaşça çektiğimde Melike bana gerçek bir dehşetle bakıyordu.

"Asude, sen ne yaptın?"

"Mecburdum."

Mırıltı gibi çıkan sesimi duyunca salon penceresine hızlı bir bakış attı. "Asude, delirdin mi?" diye sordu. "O adamı mı aradın? Allah'ım, aklıma mukayyet ol. *Yapmadım*, de bana, ne olur!"

"Mecburum, anlamıyor musun? Evimiz gidiyor. Babam kriz geçirmeden önce ne yapmış, biliyor musun Melike? Bir arkadaşını arayıp çöp öğütme tesisinde ona göre iş var mı diye sormuş. Ne olsa yapabileceğini söylemiş. Mecburdum, beni anlamak zorundasın."

Gözleri dolu dolu yüzüme baktı. "Asude..." dedi.

"Sen görmedin mi bizi? Babam ölüyordu. Kurtulamıyoruz işte. Çok büyük para bu, bulamıyoruz. Babamı kaybedecektim ben! Bana nasıl baktı sedyeye bindirilirken bir görseydin..." Akan yaşlarımı durduramıyordum, onun da gözünden bir yaş süzüldü. "Sanki *öleceğim ama*

sana ne olacak, kızım, dedi o bakışı bana. *Ben gidiyorum ama seni kime bırakacağım*, der gibi acı çekerek kapadı gözlerini. Babamı kurtarmak zorundayım."

Tüm çıplaklığımla çaresizliğimi görmesi için gözlerimi bir an bile Melike'nin gözlerinden ayırmadım.

"Asude, adamı tanımıyoruz. Hırlı mıdır hırsız mıdır bilmiyoruz. Sen kendi başına nasıl böyle işlere kalkışırsın? Ya başına daha kötü şeyler gelirse?"

"Benim başıma zaten en kötüsü geldi. Ben neredeyse babamı kaybediyordum. Ben o günün sabahını nasıl ettim, biliyor musun sen? Annemle bir başımıza kalacağız diye ne kadar korktum, biliyor musun?" Ne kadar büyük bir sıkıntıda olduğumu gördüğü için öylece bakıp kaldı, bir iki dakika hiç konuşmadı. "Melike, şimdi eğer bana bir söz vermezsen ben çok çaresiz kalırım. Çok çıkmazdayım, beni tekrar bir kuyuya itme."

Gördüm gözlerinde. O kabullenmişliği, pes edişi anbean izledim.

"Asude, sen gerçekten yapacak mısın bunu?"

"Yapmak zorundayım. Babamla annem için... Evimiz için yapmak zorundayım."

"Ya kötü biriyse?"

Omuzlarımı silkip, "Onun da kendince sebepleri var, sorgulamıyorum ben," dedim. "Daha anlaştığımız gün borcu kapattığını, evin ipoteğini kurtardığını biliyorum. Bana sözünü birkaç saat içinde tuttu, şimdi sıra bende."

Artık bunu yapacağıma tamamen ikna olmuştu. Kabullenmişlikle omuzları düştü, çatık kaşları gevşedi ve hüzünle yüzüme baktı.

"Ah, Asude... Ne yapacağız biz şimdi?"

Ellerimle iki elini kavrayıp sıkıca tuttum. "Senden tek bir şey istiyorum. Hiçbir şekilde o günü konuşmayacaksın. O gün yaşanmadı, biz böyle bir teklifi hiç duymadık. Sana yalvarıyorum. Bana, babama, anneme kıyma ve lütfen sus."

Melike'nin kaşları bu sefer başka bir sebeple çatıldı. "Saçma sapan konuşup asabımı bozma," dedi. "*Yalvarıyorum* da ne demek? Ben senin için korkuyorum ama sen *ben kararlıyım, dönmem yolumdan*, diyorsan tabii ki susacağım."

Söylediğiyle üstümden kocaman bir yük kalktı sanki. Bedenim gev-

şedi, aldığım nefesin tadını hisseder oldum. "Çok teşekkürler, Melike," dedim gülümseyerek. "Hayatım boyunca sana minnettar kalacağım."

Başını tekrar iki yana salladı, daha sonra beni yürütüp bahçe duvarına yaslanmamızı sağladı.

"Şimdi ne olduysa adamakıllı anlat. Niye böyle bir halt yediğini anlıyorum ama o adam ne diye durup dururken dört milyon gibi bir parayı sahte evlilik için harcıyor, bilmek zorundayım." Ben de anlattım. O günü, Ali'ye gidişimi, konuştuğumuz her şeyi, Ali'nin sebeplerini açıkladım. Yine bir süre konuşmadı. Kafasının içinde söylediklerimi tekrar ettiğini biliyordum. "Hayır, zengin adamsın, boyun posun da yerinde. Yani git, doğru düzgün bir kadın bul, evlen! Ne halt yemeye böyle işlere kalkışıyorsun be adam?"

Bana yeteri kadar sinirlenemeyince elin adamına çatası vardı demek ki. Sesimi kestim o yüzden, söylenmesi bitene kadar susacaktım.

"Çat diye dört milyon veriyorsan vardır senin de bir kör alıcın, kendine göre birini bulsana! Sen bu kızı niye hassas tarafından kullanıyorsun?"

"Ya, öyle deyip durma. Benim işime yaradı, anlamıyor musun? Böyle bir ihtiyacı olmamış olsa ben ne yapacaktım, Melike?"

Bana ters ters bakıp, "Ay, manyak mısın acaba?" dedi. "Adam sahte evlilik için şak diye dört milyon vermiş, hem de bunu neden yapmış? Evlilik adamı değilmiş, çoluk çocuk istemiyormuş, sorumluluk sevmiyormuş! Haspama bak. Prenses!"

Melike tanımadığı adam için saydırırken istemsizce kıkırdadım. "Az halden anla, Melike," dedim. "Belki adam beklenilenleri veremiyor kimseye, ha? Niye böyle yargılıyorsun? O da muhtemelen yargılandığı için şu an gizli saklı anlaşmalı evlilik yapmak zorunda. *Tanındık bir aileymiş*, diyorum. Oğullarının şey olduğunu bilmiyorlar belli ki."

Benim ima ettiğimle gözleri iri iri açıldı. "Asude!" dedi dehşetle.

Ben de arsızca biraz daha kıkırdadım. "Kimseyi yargılamıyoruz, Melike. Bizi ilgilendirmez. Adam evlenemiyormuş, ne yapsın? E etrafındakiler de halini anlamadıkları için demek ki *evlen, çocuk yap*, diyor."

"Sen şimdi *bu adam eşcinsel*, diyorsun, öyle mi?"

Bilmem, der gibi dudak büzdüm. İhtimaller dahilindeydi sonuçta. Adam iki seferdir *yapamam*, deyip durmuştu.

Melike bir süre durup sonra da şiddetli bir kahkaha attı. "Kız, Allah

kahretmesin seni! O kadar durdun, sonunda da kendine seni dertten kurtaracak eşcinsel birini mi buldun? Bu da bir tek senin başına gelirdi zaten, Asude. Of, yazık ya. Boylu poslu adamlar hiç bizim tarafla ilgilenmiyorlar. Nereden bulacağız biz uzun boylu, yağız, atletik vücutlu bir babayiğit?"

Boş vermişlikle omuzlarımı silktim. "Ben buldum da bulmadım gibi sayılır," dedim. "Bilmiyorum artık, sen kendi derdine yan. Ben elimdekiyle şu an mutlu olmaya çalışacağım."

Dertli dertli iç çekti canım arkadaşım. "Ben kesin evde kaldım," dedi, kabullenmiş bir ses tonuyla. "Ya, yok yani yok! İmkânsız, tüm ümit kapılarım kapandı artık!"

Asıl olana bakmak için bu sefer önüne doğru bir adım attım ve Melike'yle göz göze geldim. "Şimdi bana bir söz vermek zorundasın. Öleceğini bilsen ve öleceğimi bilsen bu sır ikimizin arasında kalacak. Asla ne Ali'nin ne de benim yaptığımı bir Allah'ın kuluna söyleyeceksin. O benim erkek arkadaşım ve sekiz aydır görüşüyoruz. Şimdi de ciddi olduğumuz için bize geliyor. Anlıyorsun beni, değil mi?" Ağır ağır başını sallayarak onay verdi. "Yemin et!"

Ters ters baktı ama dilinin ucuyla, "Yemin ederim," dedi. Bu bana yetmemişti ama.

"*Kuran'a el basarım*, de."

Ters bakışları daha bir arttı. "Abart istersen Asude!"

Hiç geri adım atmadım. Çocukluğumuzdan kalan yemin ritüelimizi tamamlamazsak ben hep tedirgin olacaktım.

"*Kuran'a el basarım*, de!"

"Ay, üf, tamam! Kuran'a el basarım!"

"*Minareler üstüme yıkılsın*, de!"

"Ay, iyice manyaklaştın, Asude!"

"Çemkirme bana, doğru düzgün yemin et!"

Burnundan solusa da *hayır*, diyemiyordu.

"Tamam, Asude! Minareler üstüme yıkılsın, yılanlar kovalasın, kel kalayım, ömür billah koca bulamayayım! Oldu mu Asude? Yeter mi bu kadar?"

Dişlerim görünecek kadar sırıtmaya başladım, ağır ağır da başımı salladım. "Canım arkadaşım benim," dedim. "Yeter tabii, yetmez mi hiç! Ay, canım benim."

Sonunda Melike'yi ikna edip gönderdiğimde eve girmek için hızlı adımlar attım. Ali'yi beklediğimiz zaman aralığında babam çok sessizdi ama annemin heyecanı her hareketinden belliydi. Oturuyor, kalkıyor, hazır olan masayı tekrar düzenliyor, mutfaktaki yemekleri sanki beş dakika önce kontrol etmemiş gibi yine kontrol ediyordu.

Sonunda beklediğim an gerçekleşti. Kapımız tüm hayatımızı değiştirmek için çaldı. Üçümüz de ayaklanıp kapıya gittiğimizde babam açmıştı.

Ali, siyah bir tişört ve siyah pantolon giymişti. Üzerine giydiği *blazer* ceketle yarı resmi bir görüntü oluşturmuştu. Elinde güzel bir çiçek ve tatlı poşeti olduğunu düşündüğüm bir poşetle karşımızda dikiliyordu. Yüzünde temiz bir tebessüm vardı. Oldukça dik ve kararlı gözleri gözlerimle çarpıştı. Hayatımın bir yılını geçireceğim adama bir kez daha baktım.

Ne olur, Ali... Ne olur, beni çok daha büyük dertlerin içine atma. Annemle babamın gönlünü kırmama neden olma.

7. BÖLÜM

Ali içeri adım attığında elindeki çiçekleri anneme uzatmıştı.

"İyi akşamlar, bunlar sizin için."

Hatun Sultan zaten sana tav olmuştu be Ali, ekstradan nergis demetine gerek yoktu. Adam gerçekten pazarlamada iyi. Bir de çarşının en pahalı restoranının poşeti var elinde. Kızınız için asla masraftan kaçınmam, diye yazdır alnına istersen aslan parçası.

"İyi akşamlar, çocuğum. Buyur, geç. Kapı ağzında kaldın."

Ali eğilip ayakkabılarını çıkardığında annemin beni oyan gözleri *terlik*, diye bağırdı hemen. Hemen vestiyere uzanıp babamın terliklerinden birini uzattım. Ali yüzüme bakıp, küçük bir tebessümle, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Ne bu şimdi? Cilveleşiyor muyuz? Ne oldu birden?

Hemen geri çekilip annemle babamı kontrol ettim. Annemin tüm dişlerini görebiliyordum ama babam ifadesizce Ali'yi ölçüp biçiyordu.

Ali bu kez babamın karşısına geçti. Birkaç kez derin nefes aldığını fark ettim. Benimle konuşurken de olan küçük bir tutukluk oldu sanki. Ağzı açıldı, kapandı ama hemen durumu toparladı. "İyi akşamlar, Harun Bey," dedi. "Ben, Savaş Ali Bozdoğan. Umarım rahatsız etmemişimdir sizi."

Kendine uzanmış eli sıkarken, "Estağfurullah," diye mırıldanan babam, hafif bir kaş çatışla yüzüme bakmıştı. Sürekli adamdan Ali diye bahsettiğim için Savaş ismini yadırgamıştı muhtemelen.

"Hoş geldiniz, Ali Bey, buyurun. Bu arada, hangi isminizi kullanıyordunuz? Asude *Ali*, dediği için..."

Annemin *çocuğum*, demesi ama babamın *bey*, diye mesafeyi direkt ortaya koymasına ne demeliyim peki? İkisinin de birbirine orantısı sıfırdı.

"Ben aslında Savaş ismini kullanıyorum. Bir tek Asude *Ali*, der. Sizin için de mahsuru yoksa Savaş demenizden memnuniyet duyarım."

Annemin erimiş yüz ifadesi acaba buradan nasıl bir romantizm çıkarmıştı, merak ediyordum.

"Ne mahsuru, buyurun, Savaş Bey. Salona geçelim."

Babam yön göstererek Ali'yi peşi sıra yürütürken annem kulağımın dibine girdi. "Bir tek sana mı Ali dedirtiyor?" diye sordu. "*Başkası demesin, Asude'm böyle söylesin*, diyor, ha?"

Kıkır kıkır gülüyor bir de. Kadın, bu kadar istekli olduğunu belli etme bari.

İçeri geçip, bir süre nasılsınızlar, sağ olunlar havada uçuşunca asıl konuya girilsin diye annem gözlerini Ali'nin üstüne dikti. Bu kadın beni delirtecek! *Tamam, anne, korkma. Evlenecek kızınla. Senin de kızın gelin olacak. Kalmayacağım evde!*

Ali öksürüp sesini ve duruşunu düzeltip, "Harun Bey, izniniz olursa ben kendimi, niyetimi anlatmak, açık açık sizinle konuşmak istiyorum," dedi. "Böyle çok ani olduğunun farkındayım, emrivaki yaptıysam affınıza sığınıyorum. Ama daha fazla beklemenin doğru olmadığını da düşünüyorum açıkçası."

"Buyurun, sizi dinliyorum, Savaş Bey. Biz Asude'den sadece varlığınızı öğrendik dün. Haliyle beklemediğimiz bir şey olduğu için şaşkınız."

Ali ağır ağır başını sallarken ben yay gibi gerilmiştim. Ay, bunlar ne zor şeyler, canım. Ben sahte evlilik yaparken bile böyle oluyorsam gerçekte halim ne olur, düşünmek bile istemiyorum.

"Çok haklısınız. Bu konuda Asude'nin suçu yok, bir an önce tanışmak isteyen bendim, efendim. Asude bu aralar pek uygun olmadığınızı söyledi ama daha fazla beklemeye de gönlüm razı gelmedi."

Babam gözlüğünün altından bana bakıp, cümle kurmadan *sekiz aydır bu akıllar neredeydi*, diye sataştı bana. Konuşmadı ama ben hissettim yani.

"Doğru düşünmüşsünüz. İkiniz de genç insanlarsınız, belli ki birbirinize olan muhabbetinizden de eminsiniz. Gizli saklı olması hoş olmazdı."

"Haklısınız. Ben kendimi tanıtayım size. Aslen Sinopluyuz. Tüm ailem orada. Beni babaannemle dedem büyüttü. Amcamın ve halaları-

mın da emeği büyük ama asıl olarak babaannemle dedemin yanındaydım. Tersanemiz var, efendim. Sipariş üzerine balıkçı tekneleri üretiyoruz. Çanakkale'ye bu sebepten çok sık gelip giderim. Bizim Asude'yle tanışmamız bu şekilde oldu. Zamanla da birbirimizi tanıdıkça ilişkimizi resmiyete dökmek istedik. Sizin de onayınız olursa tabii."

Ay, bu çok net! Aman Allah'ım! Önce biraz yiyelim, içelim, saçma sapan konu bulamayışlarımızla ter dökelim be adam! Böyle dan diye söylenir mi? Ben bu adamın kalbini koruyacağım diye ne işlere kalkışıyorum, en çok sen biliyorsun.

Gözlerim iri iri bir babama bir anneme baktım. Annem halinden memnundu belli ki ama babamın yüzü çok ifadesizdi.

"Savaş Bey, bildiğiniz üzere çok ani oldu bu durum. Biz doğru düzgün Asude'yle konuşamadık da. Üstelik ailenizle tanışma fırsatımız olmadı. Şimdi ben ne diyeceğimi bilemedim."

Babacığım, onu biz bile konuşmadık ki daha.

Yalvaran bir ifadeyle anneme baktım. Gözlerim *kurtar beni*, diye çığlık atıyordu. Canım annem anladı halimi de duruma el attı çok şükür. "Harun Bey, yemekler soğuyor," dedi. "Çocuk da ta Sinop'tan gelmiş, yorgundur. Buyurun, yemeğimizi yiyelim, öyle devam edelim. Savaş'ı da daha yakından tanımak için zaman tanıyalım, öyle değil mi?" Annem ayaklanıp, bir de hızlı hızlı konuşunca babam bir şey diyemedi. Bu kez annem bana baktı. "Asude'm, yavrum, sen de Savaş'a lavaboyu göster, kuzum. Ellerini yıkamak ister belki çocuk."

Hemen yerimden fırlayıp Ali'ye döndüm. Şu durumda en büyük yardımcımın annem olması ise o kadar ironikti ki.

"Tabii. Gel, Ali. Temiz havlu vereyim ben sana."

Bir de ilkokul çocuğu gibi adamı bileğinden tutup peşimden sürüklemeyeydim iyiydi ama duran aklım onu düşünemedi maalesef.

"Allah'ım, öleceğim. Anladı mı acaba babam bir terslik olduğunu?" diyerek banyonun önüne gelene kadar dert yanıp durdum.

Ali kapının önünde durunca başını yana yatırmış bir vaziyette bileğini sıkı sıkı tutan elime baktı. "Gerginsin galiba," dedi.

Ben burada heyecandan içime içime kusuyorum, adam eğleniyor ya!

"Gergin mi? Yay oldum, kopacağım şimdi. Sen nasıl böyle rahatsın ya? Bu kaçıncı anlaşmalı evliliğin senin? Hayır, bu genişlik nereden geliyor?"

Ali koridorun sonuna bir bakış atıp bir adım üstüme doğru yaklaştı. "Sessiz ol, daha oyuna başlamadan yakalanacağız," diye uyardı. "Sen ailesinin arkasından hiç iş karıştırmayan o kızlardansın, değil mi?"

Ters ters benimle dalga geçmesine baktım. Kollarımı göğsümde bağlamış, bir ayağımı da ritmik bir şekilde yere vuruyordum. "Sence?" dedim, aksi bir sesle.

Kaşları keyifle havaya kalktı. "Hiç okuldan kaçıp bunu da saklamadın mı?" diye sordu.

"Ay, niye kaçayım okuldan? Kaçmadım tabii ki. Yüreğine iner bizimkilerin."

Kısık bir sesle kıkırdadı. Sonra da başını iki yana sallayıp, "Bendeki de şans işte," dedi. "Denk gele gele okulun örnek öğrencisini düşürdük anlaşmaya."

"Eğlen sen, eğlen! Ben bir yakalanayım, bir elime yüzüme bulaştırayım, bak nasıl iftiralar atıyorum sana. O zaman görürsün örnek öğrenciyi."

Yine kıkırdayıp, "Korkma," dedi. "Baban sevdi beni, ölçüp biçiyor sadece. Haklı adam, o yüzden bırak, ne sormak istiyorsa sorsun. Ama bizim şu nikâh işini acil halletmemiz lazım."

Bu dediğiyle benim de kaşlarım çatıldı. "Ne demek acil? Neden böyle bir şey yapıyoruz?"

"Babaannemin elinden zor kurtuldum, Asude. Birbirimize girdik. Döndüğümde Yeşim'le nişan yüzüğümüzü takacakmış. Ben buradan Sinop'a bekâr bir şekilde dönersem hayatta kurtulamam elinden."

Dişim altdudağıma saplandı. Ne halt yiyecektim ben? Babam, tanışmaya ailesi gelmedi diye bozuldu. Nikâhta kimsenin olmayışını nasıl açıklardım?

"Ama olmaz. Ne diyeceğim? Ailenden kimse yok, Ali. *Niye*, demeyecek mi babam?"

"Serhat abim olacak."

Gözlerim iri iri açıldı. Kuzenine bizim hikâyeyi mi anlatmıştı bu şimdi?

"Ama *kimseye söylemeyeceğiz*, demiştin. Kuzenin babaannene söylerse ne olacak?"

"Serhat abim birbirimize âşık olarak biliyor bizi. Onunla geldik Çanakkale'ye. Babaannem engel olmasın diye seni sakladığımı sanıyor. Tabii

Yeşim meselesini senin ailen duymadan evlenmem gerektiği konusunda da biraz ajitasyon yaptım. Babanın bu meseleyi öğrenmesi ve seni benden uzaklaştıracağına dair bir şeyler işte. İnandı, yardım edecek."

Kaç milyon insanın arasından yalancı, dolandırıcı, düzenbaz, ne kadar hile hurda varsa yüklü adamı bulmuştum kendime.

"Adamı kurtarayım derken ben kalp krizi geçirteceğim. Allah'ım, nasıl diyeceğim ben hemen evleneceğimi? Allah'ım, çok yüzsüz gibi olacağım ama doğru düzgün yalan söyleyebileyim, lütfen. Durumları en çok sen biliyorsun, Allah'ım."

Yine kısık bir kahkaha duydu kulaklarım. Ben burada canımla cebelleşiyorum, bu Sinop uskumrusu keyifle izliyor!

"Elbise yakışmış."

Ben kendi kendime inim inim inlerken duyduğumla kalakaldım. Ali baştan aşağı beni süzünce kaşlarım çatıldı. "Efendim?" dedim, sorar gibi.

"Elbise bayağı yakışmış. Seni ne zaman görsem pantolon giymiştin. Sinop'a giderken de elbise giyer misin? Babaannem çok sever."

Valla ciddiydi bu. Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. "Ali, benim köyüm yanıyor, farkında mısın?" dedim hayretle.

Kaşlarını kaldırarak eğlenen bir gülümseme daha yolladı bana. "*Sen niye taranıyorsun*, demek istedin şu an bana, değil mi?"

"Yok, estağfurullah, ne haddime!"

Omuzlarını silkti. Sonra da ardımda kalan banyonun kapısını açtı. "Ben ellerimi yıkayayım, ayıp olmasın daha fazla. Annen çok tatlı kadın, iyi niyetini suiistimal ediyorum gibi görünecek."

Öylece banyoya giren adamın ardından bakıp kaldım. Hayır, ben mi abartıyorum? Yani bu kadar rahat olması hiç mantıklı değil. Bu boku biz beraber yiyoruz ve adam çok rahat. Bir de kuzenini takıp getirmiş peşine. Ay, *iyi niyetini suiistimal ediyorum gibi görünecek*, diyor bir de! *Kadın seni damadı olacaksın sanıyor be! İyi niyetini iğfal ediyoruz biz o kadının.*

"Allah'ım, şu işten alnımın akıyla kurtulayım, vallahi kurban keseceğim. Ne olur, Allah'ım!"

Söylene söylene mutfağa girdim. Küçücük evde salonu da kendi bulsun. İfrit oldum zaten. İnsan az gerilir be! İnsan az çekinir. Burada gizli saklı ne işler çeviriyoruz, az yüzü kızarır!

Annem tepsiyi fırından çıkarınca beni fark etti de elindekini bıraktı. Hemen ellerime yapışıp içeri doğru çekiştirdi. "Ay, Asude, vallahi çok beğendim çocuğu," dedi heyecanla. "Eli yüzü düzgün, temiz huylu, pek kibar biri. Çok da saygılı valla. Ama heyecandan kekeledi, gördün mü Asude? Ay, yavrum benim, dışından belli etmemeye çalışıyor ama içinde fırtınalar kopuyor demek ki."

Annem de fark etmişti kekelediğini. Sonra söylediği şeylere tekrar odaklandım.

"Anne, otuz yaşındaki adama *çocuk*, deyip durma, Allah aşkına. Bir de sen niye bu adamın her şeyine bir dram yükleme çabasındasın? Heyecandan içinde fırtına kopuyormuş!"

Annem şaşkın şaşkın ağzını araladı. Sonra pat diye koluma bir şaplak indirdi. "Allah'ın deli manyağı!" dedi sinirle. "Ben şak diye önümüze attığın damadı hemen bağrıma basıyorum, sen şükürsüzlük mü yapıyorsun? Baban zaten buzdolabı gibi duruyor. Ben de soğuk davranayım da çocuk bizi sevmesin mi? Anneannen damatlar için hep ne derdi?"

Hatırlayınca dudağım kıvrıldı. Anneannem, annemi bir seviyorsa babamı iki seviyordu. Ben de *ne bu damat düşkünlüğü*, dediğimde alıştığı repliği tekrar ediyordu. *Evlada bir, damada iki güleceksin. Ben damadı, damat da benim yavrumu güldürsün diye gönlünü göreceksin.*

Anneannemin sesini taklit ederek söylediğimde annem kıkırdayıp, "Hah, bak," dedi. "Annemi anladığım o noktadayım. Bu çocuk bizi çok sevsin ki *kızımızı özledik*, dediğimizde hemen alıp getirsin seni bize."

İçim sıcacık oldu annem böyle söyleyince. Bir de burnum yandı şu masum isteğine. Ben onların ardından ne yalanlar söylerken her adımını benim için atıyordu canım annem. Benim musluklar açılacak gibi olunca, atılıp boynuna sarıldım.

"Anneciğim benim, güzeller güzeli Hatun'um."

"Titretme o dudağı, titretme. Vallahi içim rahatladı, Asude. Dünya gözüyle kızımı gelin edeceğim. Hem maşallah, kapı gibi de damadım olacak. Daha ne isterim Allah'tan?"

Sonuncu söylediğiyle kıkırdadım. Geriye çekildiğimizde alnıma düşmüş bir bukleyi kulak arkama sıkıştırdı annem.

"Şevket amca ve senin Ali'yi kapıyla özdeştirmenize çok gülüyorum."

Annem ağzını kapata kapata kıkırdadı. Sesi içeri gitmesin diye şen kahkahalarını zapt etmeye çalışıyordu. "Kapı gibi tabii," dedi. "Ay, kınadığım başıma gelir diye hiç diyemedim ama cücük gibi damadım olur diye çok korkuyordum, Asude."

Annem beni bazen çok korkutuyordu.

"Kız, sen ne kadar şekilci çıktın böyle. Hiç de duymadığım şeyler."

Eline aldığı tarator tabağıyla yan bir bakış attı bana. "Daha ortada kimse yokken diyeyim de hep istemediklerim başıma mı gelsin?" dedi. "Ben içime içime dedim bunca sene. Artık söyleyebilirim, çok şükür ki damadım kapı gibi. Cücük damat fobim bitti."

Mutfaktan çıkan annemin ardından engel olamadığım bir kahkaha attım. Bu iş bana değilse de anneme bayağı iyi gelmişti. Haftaların yüzüne çizdiği tüm hüzün akşamdan beri yoktu sanki.

Yemek sırasında minik minik konuşmalar dışında hiçbir şey olmadı. Ali iki yıl pazarlama, iki yıl gemicilik okumuş mesela. Babamla beraber ben de yeni öğrenmiş oldum. O da benim aslında veterinerlik bitirdiğimi yeni öğreniyordu ama şaşırdıysa bile belli etmiyordu.

Genel olarak tüm muhabbetler annem ve Ali arasındaydı. Annem ailesiyle ilgili ne kadar bilgi varsa almanın peşine düşmüştü. Bir de kalabalık aile çocuğu olduğunu, ailesinin hep bir arada olduğunu duydukça daha çok ısınıyordu Ali'ye.

"Evet, Serhat abim de burada. Beraber geldik."

"Peki, ikiniz buradayken amcan orada zorlanmıyor mu oğlum? İşler hep ona kalıyor."

"Yok, o konuda da Asuman halam yetişiyor. Biz şehir dışına çıktığımızda amcamın asistanlığını üstlenir hep. Normalde her gün çalışmayı sevmez ama amcamla böyle bir denge kurdular. Ben ve Serhat abim yakında değilsek Asuman halam programını oluşturup yönetir."

"Maşallah valla, bu devirde pek zor aileyle iş yürütmek. İlla bir sıkıntı çıkar." Annem bunu dediği an pişmanlıkla babama kaçamak bir bakış attı. Babam da önündeki pilavı alacakken kaşığı geri çekildi. "Yani demek istiyorum ki siz bu işi bayağı rahatlıkla götürüyorsunuz. Maşallah, ne güzel."

"Kendimi bildim bileli böyle. Dedem *düzen böyle kurulacak*, demiş. Bizden de kimse sorgulamaz. Zaten babaannem çok hakkaniyetli bir insan, kimsenin hakkını diğerinden fazla vermez. Eğer biri fazla kaza-

nacaksa tüm aileyi karşısına alıp nedenini uzun uzun anlatır, *var mı bir sıkıntı*, diye sorar. Şu ana kadar da hiçbirimiz maddi konularda karşı karşıya gelmedik."

Ali konuşup, ailesini anlatırken gözüm babamda kaldı. Annem kötü niyetle dememişti ama babamın yarasına değmişti sözleri. Annem de kaçamak bakışlarla sürekli babamı izliyordu.

"Kaç amcan, kaç halan vardı, Savaş?"

Sırf konuşmak için konuşulan bir konu oldu bu. Annem durum göze çarpmasın diye Ali'yi oyalıyordu resmen.

"Amcam bir tane. Evin büyüğü o. Dedem üç yıldır belden aşağısı felçli olduğu için tüm idareyi o aldı. Üç halam var. Rahime halam Samsun'da. Asuman halam ve Selma halam Sinop'ta. Tek arsanın içine dedem hepsine ev yapmış zamanında. Eniştelerim de sağ olsunlar, bu durumu yadırgamadılar. Çoğu zaman akşam yemeğini de beraber yeriz."

Babam tabağından başını kaldırıp Ali'ye baktı. "Sen o zaman babaannenle yaşıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Ali suyundan bir yudum içip onaylar gibi başını salladı. "Evet, öyle. Aslında o, amcamların büyük evde kalıyor artık. Dedem hastalandıktan sonra taşındılar."

Babam onaylar gibi başını salladı. Annem merakla, "Yengen içerlemedi mi bu duruma, oğlum?" diye sordu. "Sonuçta onun da bir evi varmış, gönül koymuştur belki." Aslında benim de aklıma gelen ilk şey buydu. Valla benim yengem ortalığı yıkardı, o kadın nasıl razı oldu acaba? "Ah, kusura bakma, çok özel oldu. Birden boş bulundum, çocuğum. Biraz daha barbunya vereyim mi?"

"Çok teşekkürler, barbunya çok güzel olmuş. Elinize sağlık." Ali gülümseyip, tabağını kaldırınca annemin yüzünde hemen güller açtı. Resmen annemi nasıl tavlayacağını çok iyi biliyordu bu adam. "Ayrıca hiç sorun değil, lütfen ne düşünüyorsanız sorabilirsiniz. Yengem kendi evine gelin gelse de neredeyse beraber yaşıyor gibiydik hep. Dedemin rahatsızlandığı gün valizini alıp gelen o oldu. Amcam peşinden mecburi taşınmak durumunda kaldı. Serhat abim de onların eve geçti hemen, oğlu ayaklandığı için daha geniş alanı olsun istedi. Onun ev bize biraz geride kalıyordu. Yani istenmeyen bir durumun içine girilmedi. Aramızda yüz metre mesafe var, pek bir değişiklik olmadı onlar için. Yengem çok düşkündü dedeme. Babaannemle ikisi daha toparlanamadılar."

Annem ve ben anlattığı her şeyi ağzımız açık dinliyorduk. Babam, "Allah rahmet eylesin," diye mırıldandı. Böyle bir şeyin olabilmesi mümkün müydü gerçekten? Babam artık mesafesini geri çekmiş, ilgili bakışlarını biraz daha Ali'ye yönlendirmişti.

"Maşallah," dedi annem. "Nasıl güzel bir aileymişsiniz. Yengeni de görmeden sevdim, oğlum."

"Kadir amcamın da yengemin de üstümde emeği çok fazla. Hepimizin üzerine titrediler hep. Amcam düzen bozulmasın diye elinden geleni yapıyor. Yengem de öyle. Alışmışız böyle yaşamaya, yadırgamıyoruz."

Annem için Ali dişe dokunur bir damat adayıysa şu andan itibaren yıldız oyuncu kadrosundaydı. Kafasının içinde beni o aileye dahil edişi, o ailenin bir ferdi oluşum dönüyordu kesin. Babam ise daha temkinli olma çabasındaydı.

Masayı toplayıp çay servisine başlayacağım zaman zil çaldı. Kimseyi beklemediğimiz için biraz gerildim. *Eğer merakına yenilip damladıysan Melike, koca bulamadan öbür tarafa yollayacağım seni!*

Ben mutfaktan çıkana kadar babam kapıyı açmıştı. Gördüklerimle hemen kaşlarım çatıldı. Bunların ne işi vardı burada? *Amca*, diyesim bile gelmeyen adam suratında kocaman bir gülümsemeyle, halam ardında aynı sırıtık ifadeyle bize bakıyordu.

Biz bunları kaç farklı şekilde kovacağız da kurtulacağız, çözemedim. Sinirden yine saçlarımın dipleri sızlamaya başlamıştı.

"Siz yine ne diye geldiniz buraya ya?"

Ben babamı kolundan çekip, ardıma alma telaşına düşmüşken, amcam bir an bana çatık kaşlarıyla baksa da babama dönüp o yılışık gülümsemesini gönderdi.

"Abim benim. Canım abim, biliyordum. Şerefsizim, biliyordum bana kıyamayacağını. Nasıl hallettin, ne yaptın, bilmiyorum ama ipten aldın kardeşini, ipten."

Ne diyordu bu? Kaşlarım çatıldı. Anneme baktım ama sonra hemen babama çevirdim yüzümü. Babam da aynı şekilde çatık kaşlarla bakıyordu kardeşine. "Ne diyorsun sen, Hasan?" dedi. "Akşam akşam canımı sıkmaya geldiysen git, misafirimiz var, asabımı bozma."

"Yahu, niye asap bozayım? Abime teşekküre geldim."

Bunlar ne diyor, diyecek olduğumda gerçeklik buz gibi suratıma

çarptı. Bankayı öğrenmişti bu iki kan emici! Korkuyla Ali'ye baktım, o da çatık kaşlarla amcamı süzüyordu.

Ben babamı içeri çekip, kapıyı suratlarına kapatamadan, bu kez Hülya halam kendini öne atıp kapıyı tuttu. "Çekil şuradan, Asude," dedi. "Abimi görmeye geldik biz." Sonra babama bakıp, aynı amcamın gülümsemesinin bir eşini yolladı. "Bak, yine kıyamadı kardeşine. Ah benim güzel abim, nifak tohumlarına bakıp da yetim bırakmadı kardeşini. Kurban olurum seni verene. Ama ben dedim Hasan'a, vallahi de billahi de dedim. *Bakma, şimdi biraz sinirli ama o ne yapıp eder, seni bu ateşten alır*, dedim." Sonra da ağıt yakar gibi bir ağlamayla başını iki yana salladı. "Bak, hafta olmadı ama o yine kurtardı bizi, görüyor musun? Babam, güzel babam... Yattığın yer nurla dolsun, abimiz eksikliğini hiç hissettirmedi. Huzurla uyu, babam."

Annemle babam şaşkın şaşkın bu tiyatroya bakıyordu ama ben dehşetle ardımda kalan Ali'ye bakıp beni kurtarmasını istiyordum. Ben çaresizliğin içinde gerçekten kafayı yemiştim galiba. Kaç günlük tanıdığım adamın eline yapışıp *beni kurtar*, diye ağlamadığım kalmıştı sadece.

Öğrenecekler! Allah'ım, banka borcunun kapandığını öğrenecekler!

"Ne diyorsunuz, Hülya? Bak, canım sıkılmaya başladı. Ben size *gelmeyin artık*, demedim mi?"

Hasan amcam gür bir kahkaha atıp, "Yahu, abi, hem kovuyorsun hem de zerre kadar kıyamıyorsun ya, ben senin o ciğerini yerim valla," dedi.

Bunlar söyleyecekti! Ben babamın önüne atılıp içeri girmeye çalışan amcamı da engellemek için kolumu siper ettim. "Çıkın, gidin buradan!" diye tersledim. "Babam hasta, vallahi Allah yarattı demem. Gidin çabuk!"

"Kızım, sen de çekil. Tamam, anladık, seviyorsun babanı da biz de düşmanı değiliz ya. Hem bak, o kadar söylendin falan ama bankanın borcunu kapatmış abim."

"Tabii kapatır, Hasan!" Halam bir anneme bir bana ters ters baktı. "O bizim abimiz. Öyle dışarıdan gelen fitne laflarına bakacak mı sandın sen? Etle tırnağız biz, etle tırnak! Ayırmaya çalışanı alaşağı ederiz Allah'ın izniyle. Bak, nasıl da bankanın borcunu tek seferde şak diye kapatmış ama! Gör abini, Hasan, gör."

Gözlerim sıkı sıkı kapandı. Babam duymuştu artık. Babam öğrenecek ve benim yüzüme bakmayacaktı. Gönlü kırılacaktı. Belki de daha fazla utanacak, daha çok hasta olacaktı.

"Siz ne diyorsunuz? Ne bankası? Ne ödemesi?"

"Baba, dinleme onları! Hasta edecekler seni yine. Ne olur, gir içeri, ben kovalayacağım ikisini de. Ne olur, babacığım."

"Harun? Ne oluyor? Hülya abla, biz banka borcu falan ödemedik."

Annem de aynı şekilde şok içindeydi. Benimse ellerim, ayaklarım hatta dişlerim bile titriyordu.

"Anne, dinlemeyin! Üzecekler babamı, kapatın kapıyı!"

"Yok, yenge. Bankaya gittim ben, kapanmış işte borç. İpotek falan kalkmış hep. Sahi, abi... Ev de satılmamış, sen nereden buldun onca parayı? Yahu, bir de bana neler söyledin be! Vallahi çok gönül koydum da işte abimsin, küsemiyor insan."

Babamın amcama bakan gözleri bana doğru çevrildi. Benim korkuyla açılmış, tüm paniğimi belli eden bakışlarım babamda saplanıp kaldı. "Ben banka borcu falan ödemedim!" dedi. "Asude..."

Benden bir cevap bekliyordu ama yemin ederim, konuşma yetimi bile yitirmiştim. Sadece titriyordum. Benden geldiğini anlayıp, anlayamadığım çene takırdatması dışında hiç kimseden de ses gelmedikçe daha fazla titriyordum.

Sonra bir el koluma dolandı. Sımsıkı bir tutuş, beni kendine yaslayıp ayakta duramayacak kadar fersiz kalan bedenime güç verdi. "Harun Bey, isterseniz bu meseleyi beraber konuşalım," dedi. "Yalnız!" Ali, babamdan çektiği gözlerini öfkeyle halamla amcama çevirmişti.

"Ne oluyor, abi? Kim bu adam? Ne demek oluyor bu? Abimin evinden bir de sen kov istersen!"

Halamın çiğ sesi beni delirtiyordu. Babam bana böyle bakmasa tüm sinirimi ondan çıkaracaktım gerçekten. Parça parça etsem ya da o gevşek ağzını ikiye ayırsam içim soğumazdı. Çok bir sevgim yoktu ikisine de ama bu kadar nefret benim bile kalbime fazla geliyordu.

"Harun Bey! Lütfen biz konuşalım, önce ben anlatayım size durumu, daha sonra ne demek isterseniz bana söylersiniz."

Babam yutkundu. Ali'ye bakıyordu öylece, bense bir an bile babamın yüzünden çekemiyordum gözlerimi. "Sen mi?" dedi, buz gibi bir sesle. "Sen mi kapattın borcu?"

"Harun Bey, konuşalım lütfen. Asude'nin hatırına."

Ali böyle söyleyince babam gözlerini bana çevirdi. Öyle bir hayal kırıklığıyla baktı ki dudaklarım titremeye başladı. "Babacığım..." diye mırıldanmamdan sonra bir hıçkırık çıktı ağzımdan.

"Ayy! Ne oluyor burada? Kim bu adam, Hatun? Allah Allah, ikidir soruyorum, insan yerine koyup cevap veremedin!"

Annem de dumur olmuş, kime bakacağını şaşırmıştı. Halamın sesiyle bakışları ona çevrildi. Ben hayatım boyunca annemin kaşlarını çatık görmemiştim. Öyle yumuşak huyluydu ki hiçbir şeye kızmaz sanırdım hep. Ama şimdi yüzünü kademe kademe öyle bir öfke kaplamıştı ki Ali beni hâlâ sıkı sıkı tutmasa düşüp bayılacaktım.

Bana mı öfkelendin? Sen de mi küseceksin bana?

Gözümden kayan yaşa bakan annemin bakışları daha da kararardı. Yüzünü saf bir nefret kapladı. Sonra da halama baktı. "Çıkın, gidin, evimden!" diye öfkeyle bağırdı.

Annemin bağırtısıyla tüm bakışlar ona çevrildi.

"Ne? Ay, üstüme iyilik sağlık, kimi kovuyorsun sen öyle?"

Annem halamın üstüne üstüne yürüyünce halam bir bocaladı. O da şok oldu bizim gibi.

"Defolun evimden! Yüzünüzü görmek istemiyorum, yeter artık! Yaktınız ocağımı, gidin! Lanet olsun sizin gibi kardeşe!" Sonra öfkeyle babama baktı. "Bu iki sürüngen bir daha benim evime ayak basarsa yemin olsun boşarım seni, Harun! Yeter dayandığım. Ne yana savrulduğumuzu bile bilmeden bunak ablanla çıyan suratlı kardeşini çekemem artık!"

Babam, anneme bakıp kaldı. "Çıkın, gidin," diye mırıldanırken annemin yüzünden ayırmadı gözlerini. Annem aynı öfkeyle bakıyordu ama. Babam şu yaşa kadar boşanma kelimesini bırakın duymayı, şakasına dair bir ima bile işitmemişti. Annemin taşan son damlası, hiç olmadık bir anda hepimize değmişti.

"Abi, ne diyorsunuz, Allah aşkına? Şu toptancıya olan borcu bir..."

Amcam hâlâ borç derken, babam iki eliyle de kardeşlerini itip çelik kapıyı suratlarına çarptı. Sonra bakışları üzgünce annemde dolaşıp bana çevrilmişti. Sırtına bir kaya bırakmışım gibi omuzları düşük, en son bende durdu gözleri. Yüzüne tarifsiz bir keder oturdu.

"Sen ne yaptın, Asude'm? Ne yaptın, kızım?"

Titremekten, korkmaktan ağzımı açamıyordum. Yalvarmam lazımdı. *Beni affedin*, diye ayaklarına kapanasım vardı ama öyle bir hal içindeydim ki kıpırdayamıyordum bile. Sonra kolumdaki el gevşedi. Sol elime sıcacık parmaklar dolandı.

Bir şey oldu.

Ben size bunu nasıl anlatayım? Benim tüm bedenime, varlığını bile akılla çözemediğim ruhuma bir şey oldu. Her yanımı saran o korku sanki yavaşça dağıldı. Benim hâkimiyetimden çıkan gözlerim yanımda dimdik duran adama çevrildi. Ali, başını azıcık bile eğmemişti. Daha ilk andan yakalanmış olmamızı sanki zerre kadar umursamıyor gibi boynu dikti.

"Harun Bey, beni dinlemeden Asude'nin gönlünü kıracak bir şey söylemeyin lütfen. Durumun aslını öğrendikten sonra da söylemek istediğiniz bir şeyler varsa sebebi yine benim. Bana söylersiniz ama Asude'nin canını acıtmayın."

Babamın hüzün yüklü gözlerine bir hayret çöktü sanki. Beni bu şekilde koruyor oluşu bende de deprem etkisi yaratmıştı. Bakışlarım hızla Ali'ye çevrildi. Gözlerini sadece bir kez kırptı ama ben tüm cevap oradaymış gibi hemen inandım. Babamla annem incinmeden bizi bu durumdan kurtaracağına sadece bir göz kırpmasıyla inandım.

"Ne oluyorsa anlatın çabuk!"

Babam ikimize de ters bir bakış attı. Annem ise babama bakmadan, yanından kayıp geçmişti. Bu durum ortaya çıktı çıkalı annem bir kere babama *sen bizi niye bu duruma düşürdün*, dememişti. Ama şu an annem için durum farklıydı. Benim nasıl olduğunu bilmediği bir derde düştüğüm fikri, babama olan öfkesini harlamıştı.

"İçeri geçin, çocuklar! Ne oluyorsa elâlemden değil, sizden öğrenelim!"

Biz kurbanlık koyun gibi salona geçip yan yana ikili koltuğa oturduk. Bu süreçte fark ettiğim tek şey Ali'nin parmaklarıma geçmiş parmaklarıydı. O kadar rahat tutmuştu ki elimi ve ben o kadar rahat benimsemiştim ki galiba biz ortak olma işini tahmin ettiğimden daha iyi yürütecektik.

"Harun Bey, Hatun Hanım... Öncelikle lütfen beni sonuna kadar dinlemenizi rica ediyorum. Bu durumu böyle münasebetsiz şekilde öğrenmenizi istememiştim, kendim açıklamak derdindeydim ama olmadı. Özür diliyorum öncelikle."

Annem ağır ağır başını salladı. Sonra da utanarak, "Yani gerçekten sen ödedin borcumuzu, öyle mi?" diye mırıldandı.

"Hayır."

Hemen Ali'ye baktım. Ne yapıyordu bu? Daha fazla yalanla iyice batacağımızı göremiyor muydu?

"Hayır, Hatun Hanım, ben sizin borcunuzu ödemedim. Asude'ye olan borcumu zamanından önce verdim."

Ne diyor bu ya? Zaten kafam olmuş bin beş yüz, öleceğim hık diye! Ben sana ne borcu verdim de geri ödedin be adam? Kâtip yer mi bu numaraları?

"Oğlum, ne ödemesi? Asude'ye nasıl bir borcun olacak senin?"

Babam sadece bakıyordu. Soru sorma işini annem üstlenmişti galiba.

"Hatun Hanım, ben niyetim oldukça net bir şekilde sofranıza oturdum sizin. Asude'yle evlenme niyetindeyim. Evliliğimiz sırasında ben Asude'ye mehir olarak zaten bir ev verecektim. Ama son zamanlarda yaşadıklarının ona ne yaptığını gözlerimle gördüm. O yüzden nikâh hediyemi öne çektim."

Babamın yerdeki bakışları Ali'ye saplandı. "Benim borcumdu, Asude'nin değil," dedi. "Üstelik sormadın bile bize."

Ali bu kez yönünü babama çevirdi. "Harun Bey, biz bir aile olacağız," dedi. "Asude benim eşim olduktan sonra siz de ailem olacaksınız. Başınıza gelen şey için çok üzgünüm. Asla sizi yermek, incitmek değil niyetim ama beni de anlayın. Burası Asude için çok kıymetli. Burayı kaybetse onun yüzü eskisi gibi güler miydi?" Sorulan sorudan sonra babamın gözleri bana çevrildi. Hüzünlü, mahcup, yerin dibine geçmek ister gibi baktı bana. Benim yanaklarımı ıslatan yaşlarım onun da gözlerini doldurdu. "Bizde yuva çok önemlidir. Bu bizim aile geleneğimiz. Büyük evi dedem mehir olarak babaanneme verdi. Amcam ise nikâhları kıyıldığında diğer evi yengemin üstüne yaptı. Aynı şekilde Serhat abim de eşi Cangül yengeme kendi evini devretti. Rahmetli dedem, babaannemi Tokat'tan alıp kaçırmış. O sırada bu duruma babası da annesi de öyle kızmış ki dedemi evlatlıktan reddetmişler. Dedemle babaannem beş yıl tek göz, pencereleri naylonla kapatılmış, harabeden bozma bir barakada yaşamış. Dedemin, babaannem ve ondan olanlar evsizlik korkusuyla hiç sınanmayacak diye babaanneme sözü var. Ondan beri aileden kim evlenirse mehirimiz bellidir. Kızlarımız için de ne düğün

isteriz ne altın ama üstlerine mutlaka bir evleri olacak. Şimdi ben Asude'ye olan borcumu ödedim. Gönül koymayın, incinmeyin lütfen. Onu buradan götürürken ardında hüzün bırakamam."

Üçümüz de ağzımız açık bir vaziyette Ali'yi dinliyorduk. Bunlar gerçek miydi? Gerçekten ailesinin böyle bir geleneği mi vardı yoksa şu durumu düzeltmek için babamları mı kandırıyordu bu adam? Üstelik beni de kandırıp kandırmadığını çözemeyecek kadar gerçeklik algımı yitirmiştim.

"Mehir mi?"

"Oğlum, sen ne diyorsun? Ne götürmesi?"

Babamın da annemin de kafası karışmıştı tabii. Onca laftan hangisine odaklanıp soracaklarını bilemedi gariplerim.

Ali önce anneme baktı. Onaylar gibi başını sallayıp, "Evet, dini nikâhımız kıyılırken nikâh akdine yazdırılacak mehir," dedi. Sonra babama baktı. Derin bir soluk aldığını hissettim. Kucağında sıkıca tuttuğu elimi daha çok sıktı. İyice duran aklım *biz niye hâlâ el eleyiz*, demeyi akıl edememişti. "Sizin de müsaadenizle ben buraya Asude'yle evlenmeye geldim, Harun Bey. Onu almadan Sinop'a gitmem."



8. BÖLÜM

Ayy, çığlık atacağım şimdi!

"Ali?"

Adını söyledim ama *sen ne yapıyorsun, akılsız dolandırıcı*, dediğimi anladı bence.

Adam bana aheste aheste baktı. Ben burada kafayı yerken o, beş çayındaymış gibi sakinlikle yüzümün her bir santimini inceledi. Sonra ağzı açık bizi izleyen ikiliye döndü.

Çıkamamışlardı girdikleri şoktan. Haklılardı ama ben olsam bir tur da böyle kalp krizi geçirirdim. Babamın maşallahı vardı mesela şu an. Sağlam adamdı, sadece bakmakla yetiniyordu. Amcam yüzünden bir daha hastanelik olacağız sanıyordum ama meğer ben olacakmışım sebebi. Allah evladın da hayırlısını versin işte. Durdum durdum ama sonunda babamın başını ben yaktım.

"Sen... Sen ne diyorsun?"

Dimağı çatladı adamın. Gerekli tepkiyi veremeyecek kadar felç etmiştik elbirliğiyle. Aferin Ali'ye de. *Babamı kurtar*, dedim ama o hastanesiz öldürecek adamı.

"Asude... Kızım, bir şey desene."

Annemin hayret dolu sesi bana ulaşınca kurulmuş bebek gibi bu kez de ona baktım.

Ne diyeyim, anne? Allah aşkına, sen söyle, ne diyeyim ben? Var mı benim sahtekârlık geçmişim? Yok! Bak, bu yüzden de mal gibi bakıyorum size. Adam Sinop'a götürecek beni mesela. Zerre kadar tepki veremiyorum. Niye? Çünkü bütün bu işleri ben açtım başıma!

"Kızım, ne bakıyorsun? Konuşsana!"

Onaylar gibi başımı sallayıp, "Konuşayım," dedim. "Tabii, konuşayım da ne konuşayım, anneciğim?"

Sakin sesim, gözlerini daha bir kısarak beni süzmesine neden oldu. *Kırıştıracak hep göz kenarlarını*, dedi iç sesim. *Dünya kadar maske boşa gidecek. Bir de serumumu kullanmasına izin veriyorum, hep israf olacaklar.*

"Asude? Kızım, iyi misin anneciğim? Savaş'ın ne dediğini duyuyorsun, değil mi?"

Ben yine başımı salladım. "Çok şey diyor, anne. Hangisini sordun ki sen?"

Biri beni buradan alsın. İlahi olan kim varsa beni tam şu an kurtarması için en güzel an.

"Asude, bana bak!" Babamın sesi anneme göre daha sert çıkınca hafif irkildim. Ali de kafayı yemiş halime kısık gözlerle bakıyordu. *Ne oldu, Ali Efendi? Bozdun işte. Mantıklı düşünüp kendimi kurtaramıyorum.* "Sen mi istedin Savaş'tan evin borcunu ödemesini? Bu evlilik mevzusu da oradan mı çıktı?"

Ben ağzımı açamadan Ali, "Harun Bey," diye araya girdi. Babamın gözleri hızla ona çevrildi. "Böyle bir şeyi Asude'nin istemesine gerek yok, efendim. Asude bu durumu bana anlatmadı bile. Ben mağazada Melike'yle konuşurken tesadüfen duymak zorunda kaldım. Öyle içli içli ağlayarak sizin üzüntünüzden, annesinin evini kaybedince yaşayacağı acıdan bahsediyordu ve ben de kayıtsız kalamazdım. Siz eşiniz olmasını istediğiniz birinin böyle bir darlıkta tek başına çırpınmasına izin verir misiniz? Evlilik mevzusu ise bizim aramızda ilk andan beri vardı zaten."

Babam ne diyeceğini bilememiş gibi ağzını açtı ama geri kapadı.

Ben de senden farklı değilim, babacığım. Bu nasıl doğru görünümlü yalan be? Çok da yalan değil gibi. Yalan mı acaba? Bu adam bizim meseleyi tam da böyle öğrendi. Allah'ım, aklıma mukayyet ol, biz doğru mu söyleyeceğiz yoksa yalan mı konuşacağız ayıramıyorum ki artık.

"Asude, siz kalp krizi geçirdiğinizde mahvoldu," diye devam etti sözlerine. "Çok geçmiş olsun, ben hatırlatıp bir de bu şekilde germek istemedim sizi ama Asude korkudan nefes alamayacak kadar yıkılmıştı. Gözleri ağlamaktan şişmiş, yüzünde zerre kan kalmamıştı. Siz evleneceğiniz kişi böyle solmuş bir şekilde karşınıza çıksa durur musunuz?"

Bak, bu da doğru. Ölüyordum ben o gün üzüntüden. Ay, bu bildiğin yalanı doğru yapıp anlatıyor ya.

"Ama borç benim borcumdu!" dedi babam.

"Asude benim elimi sıktığı andan itibaren o borç benim de borcum oldu, Harun Bey. Bu ev kızınız için sadece bir ev değil. Sizinle dolu anıları, çocukluğu var içinde. Ben bir ev satın almadım, Asude'nin çocukluğunu da hiç hak etmediği şekilde kaybetmesini engelledim. Eminim ki eşiniz için siz de bunu yapmaktan çekinmezdiniz. Asude benim evlenme teklifimi kabul etti. Bana nasıl bir iyilik yaptı, size anlatamam. Lütfen müsaade edin, ben de Asude için küçük de olsa bir şey yapabileyim. En başında dediğim gibi ben bir borç ödemedim. Ben zaten verecek olduğumu, birkaç gün öncesinden verdim. Sinop'taki ev Asude için hiçbir şey ifade etmeyecekti ama bu ev onun her şeyi. Üstelik aileler hakkında konuşuyoruz akşamdan beri. Yarın bir gün damadınız olacağım, dara düştüğümde yetişmeyecek misiniz? Bana sahip çıkmayacak mısınız siz?"

Allah'ım, gerçekten bir dolandırıcıyı, manipülasyon ustası bir sahtekârı mı damat diye getirdim ben babamın karşısına? Amcama diyorum ama gerçekten benim de yatacak yerim yok artık.

Babam maalesef düştü bu tuzağa. Ne diyeceğini bilemezmiş gibi bir kızarıklık kapladı yüzünü. Sonra birden bana baktı, bir hata yapmış gibi gözleri telaşla Ali'ye döndü. "Olur mu oğlum, o nasıl laf?" dedi. "Tabii ilk biz koşarız. Anneyle baba ne günler için var? Biz sadece çok şaşkınız, çok mahcubuz üstelik. Daha adını yeni öğrenmişken bir de borcumu ödediğini duymak..."

"Harun Bey... Biraz evvel dediğim gibi ben bir borç ödediysem bana ait olanı ödedim. Lütfen bu durumu böyle görün. Aksi durumda ben dedemin bize vasiyet diye bıraktığı geleneği devam ettirememiş olurum. Onların üstümdeki emeği sonsuz, ben bu kadarını bile yapamadıysam altında ezilirim. Sizden ricam, bugün burada kapansın ev mevzusu."

Babam tekrar bana baktı. Gözlerim yalvarır gibi gözlerinde asılı kalmıştı. Sadece başımı bir kez salladım. *Ne olur, kabul et, babacığım. Bunlar bile sana ağır gelirken kızının yaptığını kaldıramaz senin hasta kalbin.* Sonra babam kabullenmişlikle omuzlarını düşürdü. Anneme baktı bu kez. Tıpkı benim gibi annem de babamı gözlüyordu. Onlar bir konuda son sözü söylerken kelimelere çok ihtiyaç duymazdı. O yüzden annem

sadece gözlerini kapadı, bir saniye kapalı tuttu ve sonra tekrar açtı. Babam için yeterli bir cevap olmuştu bu.

"Ne diyelim, oğlum? Çok sağ ol. Saklanacak, gizlenecek halimiz kalmamış zaten. Gördün, bir anda çok kötü bir durumun ortasında kaldık. Toparlamaya çalıştıkça daha çok battık. Bu süreçte Asude'm de mahvoldu bizimle. Ben babası olarak halini bilmiyor değildim de elimden bir şey gelmedi. Sen tutmuşsun kızımın elini, helal et hakkını bize."

Ali, kucağında tutuğu elimi biraz da babamın gözüne sokar gibi öne doğru hareket ettirdi. *Bu da yapıştı, bırakmıyor. Avuçiçim terden su gibi oldu, Ali Efendi.* "Bu mevzu konusunda artık gönlünüz rahatsa ben diğer meseleyi de gelmişken konuşmak istiyorum," dedi.

Duran aklım *diğer mesele neydi*,. diyecek oldu ama sonra bangır bangır gerçeğim, Ali'nin yüzüme bakan gözlerinde bağırdı.

Evlilik...

Bu kez annem girdi konuya. O da evlilik lafının bu kadar erken dillendirilmesini beklemiyordu. "Oğlum, bu konuda acele etmediğinize emin misiniz?" diye sordu. "Ailenle bile tanışamadık, onları ağırlayamadık. Hemen nasıl bir düğün kuralım?"

Ali boğazını temizleyip beni koluyla dürttü. Düğün, değil mi? İstemiyorduk biz düğün, öyleydi yani.

"Anne, biz düğün istemiyoruz ki," diyerek araya girdim. Ali'deki gözlerimi anneme doğru çevirdim. Annem hayretle açmıştı ağzını.

"Asude? Nasıl yani?"

"Anneciğim, ben ne diyordum hep? *Bu pandeminin tek güzel yanı gürültüsüz, patırtısız evlilikleri*, demiyor muydum? Ya, ben istemiyorum ki öyle kalabalık bir düğün. Ne gerek var hem? Fuzuli masraf. O parayla neler yapılır, biliyor musun sen? Sade bir nikâh neyimize yetmiyor ki? Değil mi Ali?"

Ali kaşlarını kaldırmış, benim dâhiyane düğün istememe sebebimi dinliyordu. *Sen bilmezsin, Ali Efendi, biz fakirlerin düğün masraflarını düşündükçe anksiyetesi tutuyor. Yani öyle şak diye dört milyon havale yapan insanların anlayacağı şeyler değil bunlar.*

"Ama anneciğim... İnsan hayatta kaç kere evlenir? İçinde kalır, yavrum."

Annem biraz daha ılıman bir şekilde konuşsa da içten içe kıvrandığını biliyordum. Ali olmasa bu kadın beni döverdi de.

"Ay, anne, sen şimdi niye kaç kez diye bir sınırlandırma getiriyorsun? Ne belli yani? Bak Seher ablama, üçüncü kocasını yeni aldı. Öyle hayatta bir kez diye gereksiz masraf mı yapalım? Ya birkaç kez yapmak zorunda kalırsam o masrafı?"

Ali elimi biraz daha sıkınca, anneme yaptığım açıklamayı bitirip ona çevirdim yüzümü. Dişlerinin arasından, "Ne saçmalıyorsun, Asude?" diye tısladı.

Saçmalıyorum, değil mi? Önüme bomba koydun, izliyorsun. Kurtarsana beni! Bu evdeki tek dolandırıcı sensin, hemen adapte olamıyoruz işte!

Ben de fısıltıyla ama sesimdeki siniri saklamadan, "İkna etmeye çalışıyorum, görmüyor musun?" diye sordum. Başı saçlarımın arasına biraz daha yaklaştı. Annemle babama belli etmeden beni kalaylamaya devam ediyordu.

"Allah aşkına, sus, Asude. Sus, ben halledeceğim."

İyilik de yaramıyor. Başına bir de düğün işi çıkmasın diye uğraşıyoruz ama beğenmiyor paşam.

Surat asıp, yan dönerken elimi de çekmek istedim ama bırakmadı ki. Boğazını temizleyip, "Asude öyle demek istemedi aslında," dedi. "Bilirsiniz, heyecanlanınca ne diyeceğini bilemiyor. Açık söylemek gerekirse düğün mevzusu biraz da benim durumum yüzünden zor. Bu konuda size karşı asıl ben mahcubum ama dedemi kaybettiğimizden bahsettim. Babaannem, yengem, halalarım toparlanamadı hâlâ. Çok zorlu bir süreçti bizim için ve etkisi hâlâ devam ediyor. Onları böyle büyük bir koşturmacanın içine sokmak benim için oldukça zor olacaktı. Biliyorum, tüm sıkıntılarını bırakıp en iyisi olsun diye uğraşırlar. Ama ben onlara öyle çok yük oldum ki bir de böyle bir zamanda... Tabii siz *o zaman bekleyin biraz daha*, diyebilirsiniz. Yine hakkınızdır, diyecek kelimem yok ama bizim için çok zor olmaya başladı bu durum. Özellikle son olanlardan sonra Asude'yi bırakıp gitmek olmuyor. Sağ olsun, Asude *ben düğün istemem zaten*, deyince..." Ali duraksadı. Yüzünü yere eğip iyice utanmış bir ifade ekledi. Şok olmuş gözlerle izliyordum oyunculuğunu. "Asude, *annemle babam bizi kırmaz, halimizden anlar*, dediğinde kapınızı çalmak istedim. Çok özür dilerim. Karşınızda böyle

konuştuğum için hadsizlik ediyorum belki ama onu bırakıp gidemem. Sinop'a dönmek zorundayım ama onsuz olmaz."

Ali gerçekten büyük bir mahcubiyetle başını yerden kaldırmadan annemin onu oturtmaya çalıştığı dramatik koltuktaki yeri sabitledi. Annemin hafif gözleri dolu bir halde Ali'ye bakışını şaşkın şaşkın izledim. Bir an babama da baktım, o da ne hikmetse hüzünle bakıyordu Ali'ye.

"Sen yük olmayayım diye mi istemiyorsun, oğlum?"

Annemin kısık sesini duyduğumda mevzuyu sonunda anladım. Ay, bu benim yufka yürekli iki güvercinime zavallı çocuk rolleri kesiyor ya. Ay, benim iki pamuk şekerimi, ajitasyonla düşürecek ağına. Allah'ım, hiç koca diye uzun uzun dua etmedim ama *hayırlısı*, dedim ben. Tabii yine sorgulamak olmaz da hayırlısı sahtekâr koca değildir ama ya. Bir de deli divane âşık gibi *onsuz olmaz*, diyor. On lafı var adamın ama dokuzu yalan, biri şaibeli.

"Onları daha fazla yormak istemiyorum, aynı zamanda Asude'yle de evlenmek istiyorum. Sizin beni anlayacağınızı düşündüm. Asude birbirine çok kıymet veren bir çift olduğunuzu söyler hep." *Gözünü kırpa kırpa âşığın halinden sevenler anlar da de, Ali. Çok iyi gidiyorsun, tebrikler.* "Siz endişelenmeyin, burada sizin istediğiniz ne varsa yapmaya hazırım ben. Serhat abim de yardım etmek için geldi. Babaannemin de sağlığı biraz el verse bir şekilde çözebilirdik. Fakat uzun yolculuklar, uçuşlar yasak. Dedemden sonra kalp spazmı geçirdi."

Hah, o son dediğin çok iyi oldu bak. Artık ne istersen yapar benimkiler. Valla helal olsun ama bana kalsa rezil, rüsva olurduk. Biraz arkama yaslanıp gelecek olanı bekleyeyim diyecek oldum ama siyam ikizine döndüğüm adam elimi çekerek omuzlarımızı birbirine değdirdi. *Bak, annem, ayrılamıyoruz hiç. Yan yana otururken bile illa değeceğiz birbirimize. Öylesi bir aşk işte.*

"Ay, yok, çocuğum. Yaşlı başlı kadının daha yası bitmemişken böyle bir meşakkate sokulmaz. Dur, biz bir konuşalım, değil mi Harun Bey? İlla çözebilecek bir yol buluruz. Ama siz eminsiniz, değil mi? Yani bu evlilik sonuçta, anlık bir kararla olmaz, oğlum."

Ali yerdeki başını kaldırıp önce anneme baktı. Sonra başı bana doğru çevrildi. Gözleri her seferinde yaptığı gibi yüzümde santim santim dolaştı. "Ben onu ilk gördüğüm günden beri bunu istiyorum aslında,"

dedi. Sonra kaşlarını hafif kaldırıp annemi işaret eder gibi gözlerini o tarafa kaydırdı. *Sen de bir şeyler söyle*, diyordu sanırım.

Ben de onaylar gibi başımı sallayıp anneme baktım. "Ben de şey..." diye geveledim. "Berber Sinan abinin orada görmüştüm, o zaman demedim ama. Sonra... Sonra Şevket amcayla gördüm ama yok, o zaman da demedim. Ha, bir de Melike'yle kafede otururken... Hah, buldum, ben dördüncü görüşmemde *evleniriim senle*, demiştim, anne."

Oldu mu sence, der gibi bu kez Ali'ye baktım. Hayretle gözlerini açmıştı. *Bu da hiçbir şeyi beğenmiyor, canım.* Sonra kendini tutamaz gibi omuzları sallanmaya başlayınca, boştaki eliyle ağzını kapatıp kahkahasını saklamaya çalıştı. Onun peşine annemin kıkırtılarını duydum. Ay, ne oldu bunlara şimdi? Babama baktım, o da dudaklarını birbirine bastırıyordu ama gülmemek için verdiği çaba çok işe yaramıyordu.

"Anne, ne gülüyorsunuz ya? Ay, size de yaranılmıyor vallahi, anlatıyorum işte adamla ne zaman evlenmeyi düşündüğümü. Gülmesene sen de be! Bırak elimi, babamın yanında hiç utanmıyorsun da!"

Ali öksürükle kendini toparlamaya çalışsa da annem hiç yardımcı olmuyordu. Kıkır kıkır sesi tüm duvarlardaydı sanki. Yaşarmış gözlerini parmak uçlarıyla silip sesli sesli soluklandı.

"Ay! Of! Yavrum, sen bu deliyle evlenmek istediğine eminsin, değil mi? Bak, bunun olabileceği en romantik hal bu kadar işte, ben söyleyeyim de."

Yemin ederim, kimseye yaranamıyorum. Ali Bey de omuzlarını silkip arkasına yaslandı. Buldu annemden yüzü, rahatladı sahtekâr.

"Ben başıma gelene razıyım, Hatun Hanım. Başım gözüm üstüne."

Annem yine kıkırdayıp ayaklandı. "Neyse," dedi. "Hayırlısı diyelim, çocuğum. Sen de *hanım*, deme artık. Belli ki evin oğlu olacaksın. Şimdilik ağzını teyzeye alıştır, o da değişir inşallah. Kalk, Asude, çay eskidi, kızım. Savaş'ın getirdiği tatlılardan da yiyelim. Şekerim düştü, anneciğim."

Geceyi böyle bitirdik işte. Çaylar içildi, tatlılar yenildi. Gerim gerim gerilmekten yaya dönen bedenim hırsını tatlının yarısını bitirerek çıkardı. Bir noktada Ali bile korkarak bakmıştı bu halime.

Ömrümden beş yılı eksilten gece bittiğinde kendimi o yatağa nasıl attım, anlatamam. Tam kafamın içinde tüm yaşanılanlar bir tur daha dönmeye karar vermişti ki direkt uykuya sığındım. Ertesi günse gözü-

mü on ikiden önce açamadım. Aslında hiç çok uyuyan biri değildim lakin dün gece bir araba dayak yemişim gibiydi halim. Kendimi zorlaya zorlaya lavaboya gidip, yüzümü yıkayınca açılabildim. Kimse de seslenmemişti bana. Sonra mutfağa doğru yürüdüğümde fısır fısır sesler duyup duraksadım. Babamın ağzından Savaş adını duymamla duvarla bütünleşmem bir oldu.

Annem olabildiğine kısık bir sesle, "Şevket abiye mi gittin sen sabahın o saatinde?" diye sorunca kapıya biraz daha yaklaştım.

"Uyku tutmadı, Hatun. Tamam, uzun uzun konuştuk, çocuk kendini anlattı ama hiç bilmiyoruz kim olduğunu.

"Ne dedi, Harun? Pek düzgün bir gence benziyor ama içi de bilinmez tabii."

"Şevket abi çok seviyormuş oğlanı. İlk önce soramadım. Ne yalan söyleyeyim, utandım da ama sonra *tanır mısın sen, nasıl biridir*, deyince anladı galiba. *Geçen yolda niye bizim oğlanın öyle baktığı anlaşıldı*, deyip güldü."

Annem de kısık sesle güldü. "Saatçi Şevket de *ne olsa bilirim*, diye caka satar sözde çarşıda. Bak, sekiz aydır ruhu duymamış."

"Öyle. Haberi yokmuş gerçekten. Ama güzel konuştu ya, içim rahatladı. Gerçekten oğlanı tüm aile elbirliğiyle büyütmüş. Annesiyle babasını pek ağzına almadı. Suratı çok asılınca soramadım, insanların özeli nihayetinde. Dedesinin adı da Ali'ymiş, Şevket abinin askerden arkadaşıymış. Uzun süredir ahbaplar yani. *Birbirlerine çok tutkunlar*, dedi. Babaanne, amca, halalar üstüne titremiş çocuğun. *O da hiç hayırsızlık etmedi*, dedi. Şimdi yaptıkları işte satışları Savaş yapıyormuş. Bir de boş kaldığında tersanede iskelet kurmada çalışıyormuş. *Hiç boş görmedim, çok çalışkandır*, dedi. Huyu için de güzel konuştu. Bilemiyorum.

Annem *oh*, diye bir ses çıkardı. Galiba elini de bağrına bastırmıştı, şap diye bir ses daha duydum.

"Allah'ım, çok şükür. Şevket abi bilmediği, tanımadığı adam için böyle konuşmaz, Harun. Belli ki çok kıymet veriyor."

"Durumdan biraz bahsettiğimde Asude için çok sevindi. *Asude'ye bir tek Savaş yakışırdı*, diyerek keyif çayı içti. Düğün mevzusunu söylemedim ama. Daha Asude'yle doğru düzgün konuşamadık. Ama oğlanın dediği gibi babaannesi pek iyi değil galiba. Şevket abi *ben daha kabullenemedim, Dursun nasıl ayağa kalkacak*, derken gözleri doldu."

"Ah, yazık kadına. Kaçarak evlenmişler. Bak, ne zorluklar çekmişler de yine de bırakmamışlar birbirlerini. Demek ki çok seviyordu, Harun. Altı ay nedir ki böylesi bir yas için?"

"Öyle. *Allah rahmet eylesin, çok iyi adamdı*, deyip durdu. Ama ailesini de güzel yetiştirmiş. Varlıklılar, gördün sen de. Adamı üç yıl boyunca hiç kimsenin eline bırakmamışlar. Hatta Savaş, amcasına bile altını aldırıp yıkatmamış. *Gözü gibi baktı çocuk*, dedi. Belli, merhametli de."

"Ay, yavrum benim. Çok temiz yüzlü çocuk, Harun. Asude'me de nasıl kıymet veriyor, gördün. Utana sıkıla *onsuz gidemem*, deyişini düşündükçe nasıl mutlu oluyorum. Ben çok sevdim, çok."

Annemin insan sarraflığı da buraya kadardı işte. *Temiz yüzlü*, dediği o çocuk bin yalanı sıraladı da ben bile yalanla doğruyu karıştırdım.

"Harun, bu ev meselesi canımı çok sıktı. Kız daha yuvasını kurmadan oğlanın gözünde ne duruma düştü, baksana. Bizde öyle. Çok zoruma gidiyor ama ne yapmam lazım, kestiremedim."

Annemin iç çekme sesiyle başım duvarda öylece kaldım. Kolay kabullenecek adam değildi benim babam. Daha damat bile diyemiyorken onca borcu ödemiş olmasını onuru kaldırmıyordu.

"Çocuk anlattı derdini, Harun. Ben mahcup olmadım mı sanıyorsun? Sanki kızımı ev için... Ama oğlanı da dinledik. Hem çok utandım hem de içimi bir ferahlık sardı. Bak, daha nikâh yok, söz yok ama çocuk öyle kıymet veriyor ki öylece çıkarıp kapatıyor borcu. Sırf Asude'nin yüzü gülsün diye ağzımıza alamadığımız parayı sessiz sedasız vermiş, Harun."

"Ne bileyim, Hatun'um, ileride başına kakar mı kızımın? Benim yüzümden mahvoldu yavrum, ileride bu mevzu evliliğinde laf olursa diye endişeleniyorum."

Annem yine birkaç saniye konuşmadı. Boğazım düğümlendi. Babamı kurtarmak isterken başka dertler ekliyordum sanki omzuna. Nasıl çıkacağımı bilemedikçe hata mı yapıyordum ben?

"Ben..." Babam tekrar konuşunca içeri girmek için öne attığım adımım duraksadı. "Ben bir şey yaptım, Hatun. Sana sormadım ama sen anlarsın beni."

"Ne yaptın?"

"Gelmeden tapuya uğrayıp randevu aldım."

"Tapu mu?"

"Evet. Evi Asude'nin üzerine geçireceğim. Neyimiz varsa onun ama dünya gözüyle zaten kızımın olanı kızıma vereceğim. Sana sormadım ama..."

"Ne demek bu?"

Bunu duyar duymaz mutfağa daldım. Gözlerim çakmak çakmak yanarken mutfak masasında oturan ikiliye baktım.

"Asude?"

"Ne tapusu, baba? Ne diyorsun sen?"

Sesim istemsizce fazla yüksek çıkmıştı ama bunu yapmalarını kabul edemezdim.

"Gel, bal kıvırcığım. Otur bakalım, babam."

"Baba, hayır. Böyle bir şey yapmayacağız. Yahu, ağzınla söyledin. Zaten benim sayılır bu ev. Böyle bir şey yapmayacaksın!"

"Asude'm, otur, kızım."

Annemin uzlaşmacı sesiyle hayret yüklü gözlerim ona çevrildi. "Anne, Allah aşkına babamın dediğini onayladığını söyleme," dedim. "Böyle bir şeye gerek mi var?"

"Otur, annem."

Annem böyle söyleyince süngüm düştü ve geçip yerime oturdum. Gözlerim ara ara annemde olsa da genel olarak babamı izliyordum. *Bir de randevu almış hemen!*

"Yavrum, baban haklı."

"Ya, anne, delirdiniz mi? Bak, valla dilime almak istemiyorum. Allah'ım, sen uzun uzun ömürler ver ama zaten size bir şey olacak olsa benden başka mirasçı mı var ki böyle bir şeye ihtiyaç duyalım?"

Annem bir an babama ters bir bakış attı. "Öncelikle Savaş'ı sen de duydun, anneciğim," dedi. "Çocuk mehir olarak bu evi senin için aldı. Yani burası artık baba mirası değil, nasip olursa kocanın nikâh hediyesi. Babanda durması uygun değil. Ayrıca o tırnakçı amcan borcun ev satılmadan ödendiğini duydu. Akbaba gibi dolaşır babanın üstünde. Kusura bakma, Harun ama artık benim de sabır taşım çatladı. O ikisini daha fazla hayatımızda istemiyorum. Faydaları yok, zararları çok!"

Annem gerçekten kendini aşmıştı. Amcamın yaptıklarına içten içe kızdığını bilirdim ama sesli söyleyip babamı gücendirmekten kaçınmıştı hep. Onun da son yaşananlar sükûnetini kırmıştı haliyle.

"Al, kızım, annen beni boşayacaktı, gördün. Beni bu yükten kurtar."

"Hiç öyle konuşup da bana vicdan yaptırma, Harun! Elimde büyüdü Hasan, ben malımı bilmiyor muyum? Gider, senin imzanı taklit ederek bu evi bir kez daha ipoteğe sokar o. Dikti gözünü bir kere, almadan içi rahat etmeyecek. Haberimiz olana kadar da başımıza ne gelir, Allah bilir. Bu yaştan sonra yeminimi de yutamam, boşarım babanı, sen de görürsün gününü, Asude Hanım! Mırın kırın etme artık. Anne baba lafı dinle azıcık. Bak, damdan düşer gibi bir nikâha sürüklüyorsun bizi, sesimizi çıkarmıyoruz. Sen de susup otur, anneciğim."

Babamla ağzımız açık bir halde annemi dinliyorduk. Bu kadın hayatta böyle konuşmazdı bizimle. Babama da iki seferdir boşanmalı cümleler kurduğu için adamın kalbi gondola dönmüş gibi nabzı bir artıyor, bir eksiliyordu.

"Hatun..."

Babam kedi gibi mırıldandı. Akşam bir sinirle söylediği boşanma lafını ikinci kez duymak, belli ki kırmıştı onu. Ama annemin geri adım atası yoktu.

"Bana öyle bakma, Harun. Hasan mahvetti bizi, Hülya da tuzu biberi oldu. Daha bir kere gördüğümüz çocuğun yanında utançtan yerin dibine girdik ama adam hâlâ *toptancıya borç var*, diye konuşuyordu. Ben kırk sekiz yaşındayım. Yarım asır yaşadım ama bir daha dünkü kadar utanmak, ondan önceki günler gibi çaresiz hissetmek istemiyorum. Bak, Allah şahit, bu senin borcun olsaydı asla dilime almazdım. Bir kere yüzüne vurmazdım ama keyfine benim ocağımı ateşe veren kardeşine kapım açık değil. Can yangımız içinde dalga geçer gibi evimizi satan, maaşımızı diline dolayan, utanmadan arsama bile yer bulan kız kardeşinin yüzüne bakmam." Annem nefeslenmek için birkaç solukluk bekledi. Bu kez daha kararlı bir şekilde bana baktı. "Tapuyu üstüne alacaksın, Asude. Olur ya, zaman ne gösterir, belli olmaz. Savaş olmadık bir laf ederse açıp gösterirsin, kızım. *Al, bana mehir olarak verdiğin ev bende,* dersin. Kimsenin karşısında boynun bükük kalmaz. Biz seni çok sevecek, canı gibi koruyacak bir aileye gelin vermek isteriz. Baban Şevket abiyle konuşmuş, içim kuş gibi hafifledi. Gönlüm rahatladı ama olur ya, biri olmadık bir laf edecek olursa dilin bizim yüzümüzden bağlı kalmasın, yavrum."

Annemin itiraz kabul etmeyen sesiyle susup kaldık tabii. Babam iki kardeşi için bir şey diyemezdi artık. Ben de *tapu falan istemiyorum*, diye

ağzımı açamazdım. Ama babam dayanamamış olacak ki sessizce, "Ben zaten onları daha evime sokmazdım ki sen niye *boşarım*, diyorsun?" diye mırıldandı. Gülmemek için dişimle yanağımın içini ezdim. Garibim, nasıl zoruna gitmiş. Hatun'u onu bırakacak diye nasıl içerlenmiş.

Annem masadan kalkıp yan yan babama baktı. Gidip, bir bardak çay doldurup, önüme bırakırken de, "Eşeğimi sağlam kazığa bağlıyorum artık," diye söylendi.

Kendimi tutamayıp kıkırdadığımda bu kez de babam bana kaçamak bir bakış attı.

"Gülme."

Çayımdan bir yudum alıp daha sesli kahkaha attım.

"Nasıl korktun ama? Ortalık elli altı olmasaydı çok gülecektim de durum vahimdi."

"Hıı, bayıldı bayılacaktın, Asude. Ondan gülememişsindir babana, anneciğim. Omletini bitir, avuçiçi kadar kaldı suratın zaten."

Beş dakika kadar benim kahvaltı yapmamı izlediler. Sonra babam boğazını temizler gibi bir ses çıkardı. Başım tabağımdan onun sesiyle kalktı.

"Asude'm... Sen eminsin, değil mi babam? Böyle sanki çok damdan düşer gibi oluyor, yavrum. Sürekli de sorup duruyoruz ama endişeliyiz, kızım." Keşke şimdi Ali burada olsaydı. O, yalanları sıralar, ben saçmalardım ve bir şekilde toparlardık durumu. "Şevket abi de çok seviyor oğlanı, belli."

Onaylar gibi başımı sallayıp, "Hı hı," dedim. "Ali her geldiğinde çayını içmeden gitmez."

"Ay, maşallah, hatır sahibi çocuk. Benim kanım çok ısındı. Asude, dedesine hep o bakmış, biliyor musun? Kimsenin temizlemesine bile izin vermemiş."

Bilmiyordum da sizi dinlerken öğrendim. Tabii şimdi böyle diyemeyeceğim için, "Ali çok seviyor ailesini," diye mırıldandım.

"Şevket abi *hepsi üstüne titreyerek büyüttü Savaş'ı*, demiş. Onlar da pek kıymet veriyorlar belli ki. Ama yavrum, bu habersiz nikâh işi doğru mu sence?"

Hadi kızım Asude. Ali varken sırtı ona yaslıyordun ama ilk yardımcı pilotsuz uçuşuna çıkma zamanı. Sen annenle babanı ikna edemezsen elin oğlunun lafları bir gecede gücünü yetirir.

Derince bir nefes aldım. Omuzlarımı dikip boynumu gerdim. "Anne, haberleri olsa da öyle bir düğün kuramayız açıkçası," dedim. "Dede ölmüş, yası sürüyor evde. Ali *biz evlendikten sonra bir mevlit falan okunur*, demişti. Olacağı zaten bu. Yani ne diyelim insanlara? *Evinizin direği gitmiş ama çalgı, çengiyle gönlümüzü görün*, diyemeyiz ya! Ay, bir de beni biliyorsun, anne. Kalabalık aile ve o karmaşa, ilginin hepsi benim üstümde! Ah, düşünürken bile daral geldi. Mis gibi bir nikâh yeter. Hem bak, Serhat abisi de gelmiş. Adam böylesinin daha uygun olacağını düşünmese hiç Ali'nin peşine takılıp gelir mi? İlla aileye o haber verirdi."

Annem onaylar gibi başını salladı. Yine de içten içe düğünsüz beni gelin etmenin doğru olup olmayacağını düşünüp duruyordu. Yine mırıltıyla, "Sen düğünleri, oynamayı pek seversin, annem," diye sızlandı.

Umursamazca omuz silkip, "Anneciğim, ben başkasının düğününde dertsiz tasasız eğlenmeyi seviyorum," dedim. "Ayrıca düğünlerin kaymağını tam benim gibi düşünenler yer. Esas düğün sahibi eksiği, aksiliği düşünmekten eğlenemez bile. Böylesi beni daha mutlu edecek, inanın bana. Tabii bir de halam ve amcam gerçeğini atlamayalım. Babacığım, kusura bakma ama düğünü bahane edip, eli günü karıştırıp yüz yüze gelmek istemiyorum ben. Hâlâ sinirim tepemde. Düğünün ortasında halamı yolarım, *toptancı*, diyen amcamı boğarım, olan yine bize olur."

Resmen kavradım ben bu işi. *Kötü alışkanlıklar kolay bağışıklık kazanır*, derlerdi. Haklılarmış, resmen seri yalancı olup çıktım başlarına.

Babam kabullenerek omuzlarını düşürdü. Annem hâlâ biraz temkinliydi. "Gelinlik de mi giymeyeceksin sen, Asude?" diye sordu.

Giymem, desem ağlayacak gibi bakınca kıramadım anneciğimi. "Firdevs abladan ayarlarız hemen bir şeyler," dedim. En azından biraz ferahlamış olacak ki arkasına yaslandı.

Sonraki gün Ali aramıştı. *Nikâh başvurusu için eksikleri halledelim*, diyerek bizi ayağa kaldırdı. Her şey bir anda olup bitti sanki. Üç gün sonrasına tarih bulduk. Hadi annemi anlıyordum da bana ne oluyordu ki?

Ali'ye *gelinlik giyeceğim, sen de damatlık giy mutlaka*, dediğimde ilk önce bir şey demedi. Sonra gelip bizi alacağını, dilediğim gelinliği seçebileceğimi söyledi. Bu kez annem karşı çıktı ama. *Nikâhtan önce gelini, gelinlikle görmek uğursuzluk*, deyip Ali'yi başımızdan attı.

Borç sıkıntısı üstümüzden kalkınca hepimize rahatlık gelmişti, ne yalan söyleyelim. O bilinmezlik, çaresizlik Ali sayesinde yok oldu ve annem eski çiçekli günlerine döndü.

İşin en tuhaf yanı ise Melike'ydi. Ben ona *Ali'yle kafede olan o günü unut*, dediğimde işi bu kadar ciddiye alacağını hiç düşünmemiştim. Kız gerçekten evleniyormuşum gibi bir heyecanla sabah erkenden kapımıza dikildi. Peşine Nurhan teyzemi de takmış, gelin çeyizi dizeceğiz diye hepimizi hızla sokağa dökmüştü. Akşam karanlığına kadar ayaklarımıza kara sular indi. Ben Melike'yi sıkıştırıp *ne yapıyorsun*, dediğimde *benim arkadaşım evleniyor, onu hazırlıyoruz*, diye çemkirmişti.

Öyle bir zaman oldu ki kendimden şüpheye düştüm. Çünkü geceliklerde pamuklular, ipekler seçerken bariz fikir yürütür olmuştum. Sanırım gerçekten evleniyordum ben. Yoksa *penye takımlardan da alalım*, demenin, rengini beğenmediklerime *Ali sevmez*, diye fikir yürütmemin asla mantıklı bir açıklaması yoktu.

Sonunda o gün geldi. Nikâh öğleden sonra belediyede kıyılacaktı. Sonrası için ise babamın haber verdiği birkaç arkadaşı, annemin üç beş tanıdığı derken bir nikâh yemeğiyle tamamlanacaktı gün. Bunu da ben düşünmedim. Ali akıl etmişti. Adam profesyonel sahte evlilik uzmanı çıkmıştı. *Kuru kuru nikâh olmaz, yemek vermek lazım*, diye annemle organizasyon konuşmasını hayretle izledim.

Dediğim gibi Firdevs abladan bir gelinlik kiralamak için gittim ama yine sözüm dinlenmedi. Gelinliğim alınmış olarak çıktık mağazadan. Ali, annemi sıkı sıkı tembihlemiş. Bak, bu ne zaman oldu, onu kaçırdım ama. Adam benden çok annemle muhatap oluyordu birkaç gündür. Ben sadece uyum sağlayan kişiydim.

Aynanın karşısında kendime bakarken çok tuhaf hissediyordum. Sanki şey gibiydim, şey...

Gerçek bir gelin gibi mi Asude?

Bana kalsa dümdüz bir nikâh elbisesi seçerdim. Ama bana kalmadı. Gerçi annemle Melike'nin gelinlik zevkine yine hitap etmeyecek kadar sönük bir gelinlik seçmiş oldum. Onlar beni prenses kabarıklığıyla görmek istiyordu çünkü. Bense tarlatan olan her şeyi baştan eledim.

Gözlerim aynada kendimi süzdükçe biraz da utandım, ne yalan söy-

leyeyim. Ali beni görünce yanlış düşünür mü diye çekindim. Çünkü ben gerçekten *çok* gelin gibi olmuştum.

Bu süreçte sözümün geçtiği tek şey kuaförden kaçmak oldu. Saçlarımla makyajımı da çok abartmak istemedim. Benim ani evlilik durumum Salim abi ve Sena'yı şoka soktu. Kız saçlarımı yaparken *nasıl ya*, demenin dışında cümle kuramadı. Salim abi de *benim oğlan ne olacak*, diye dolaştı ortalıkta.

Sena ve Melike buklelerimi belirginleştirip iki üç tutamı birleştirdi. Her tutamın dibine Sena küçücük taşları olan tokalar sokuşturdu. Varla yok arası soft bir makyajla da yüzümü hallettik.

Yüksek sesle söylemek bizim durumumuza ihanet gibi hissettirdiği için ağzımı açmadım lakin beğendim kendimi. Bu gerçekten bir evlilik olsa bu görüntüden çok da mutlu olurdum galiba. Çok düşünmek istemedim. Düşünsem üzülecek gibiydim. Köşeye sıralanmış üç valizime baktım. Burnumun direği sızladı, gözlerim yandı.

Bir yıl, Asude. Bir yıl ne ki? Sonra geri geleceksin kendi yuvana. Annen kaç gündür nasıl da şen. Babanın rengi bile düzeldi, yanaklarının solgunluğu geçti. İlla anlarlar seni. Mutlu değildim, döndüm, ben sizinle mutluyum, dersen hemen bağırlarına basarlar seni.

Kapı sesiyle aynadaki aksime bakmayı sonlandırdım. Melike ve Sena aralıktan başlarını uzatmıştı.

"Geldiler, Asude! Ay, hadi, kapı tutacağız biz. Hazırsın, değil mi?"

Kapıyı niye tutacaksınız, diyemeden geri çıktılar. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Kapıdan gelen gülüşme sesleriyle dudaklarım kıvrıldı. Kapıyı açtığımda gençten bir adamın Melike ve Sena'nın eline hatırı sayılır miktarda bir para bıraktığını gördüm.

"Soyguncu bunlar, Serhat'ım. Hiç acımaları da yok."

Melike parayı iki yanağına sürtüp Şevket amcaya baktı. "Ben daha senden o çok beğendiğim saati alacağım, Şevket amcacığım," dedi. "Hiç kaşlarını çatma, damat tarafısın sonuçta."

Şevket amca kaşını çatacak gibi olsa da durumdan eğlendiği bariz belliydi. Sonra gözümün kenarıyla kızlara para veren adamı inceledim. Ali'ye çok benziyordu. Sadece biraz sakalı, özenle şekillendirilmiş bıyıkları vardı. Boyları denkti. Saçları da tıpkı Ali gibi biraz uzun, hafif dalgalıydı. Gülen gözleri bana çevrilince, gözlerinin içi parlayarak iki kolunu açtı.

"Hah, şükürler ola. Sonunda gelin kızla da tanışacağız."

Ben öylece durmuş, kapı aralığından onları seyrediyordum. Daha sonra çelik kapıdan Ali girdi. Gözlerim bu kez ona saplandı. O da bir an gevşemiş kravatını düzeltip başını kaldırdı.

Bir şey oldu sanki. Kalbim sıkıştı yani. Böyle nefes aldım da vermeyi unutmuşum gibi ciğerim yandı. Siyah, güzel bir takım elbise giymişti. Saçlarını özenle tarayıp şekillendirmişti. Öyle bir baktı ki ben başka yere bakmam gerektiğini akıl edemedim. Donup kalmıştım sanki.

Bakışları santim santim üzerimde dolaştı. Yüzümü bir ateş sardı o bana böyle baktıkça. Ellerim titriyordu sanki. Heyecan mı yoksa bilmediğim bir yola girişimin artık resmileşeceği için verdiği panik mi buna neden oluyor, çözemedim.

"Oğlum, kayınpederin yanında kızına böyle bakılmaz, ayıptır, yahu. Kendine gel."

Sonra güçlü bir kahkaha sesiyle daldığım yerden sıçrayarak çıktım. Ali'nin Serhat abisi, eğlenen bakışlarını üstümde tutuyordu. Utandım o bana böyle bakınca. Sonra anneme çevirdim bakışlarımı. Tüm dişleri görünüyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Yanında duran babam da başını yana yatırmış, beni izliyordu. Onun bakışları Ali'nin bakışları gibi değildi ama. Tenimi okşuyor, saçlarımı seviyordu sanki. Gözlerine özlem çökmüş gibi pusluydu.

"Gel bakalım, gelin kızım. Ben Serhat, bir tanışalım bakalım."

Hızla bana seslenen adama baktım. Yüzüme eğreti bir gülümseme kondu. "Hoş geldiniz," dedim. "Kusura bakmayın, ben... Şey..."

Ben uzanıp, tokalaşacağız sanırken, adam iki kolunu da açıp sarıldı. Nutkum tutuldu. Hiç beklemiyordum, nasıl karşılık vereceğimi anlayamadım.

"Demek Savaş'ımın gönül sızısı sensin, ha? Hoş geldin, abim, sefalar getirdin."

Ellerim havada asılı kaldı. Ali karşımda öylece bize bakıyordu. Adamın böylesi bir yakınlık sergilemesini asla beklemiyordum. Gözüm bir an anneme değdi. Tüm yüzü mutluluk saçıyordu sanki. Elleri çenesinin altında toplanmış, öylece bana sarılan adamı izliyordu.

"Hoş buldum. Ben... Sağ olun."

Geri çekilip bir tur yüzümü izledi. "Maşallah," dedikten sonra ar-

dındaki Ali'ye baktı. "Ulan, sen var ya sen... Hakkın var, kardeş. İşi şansa bırakmamak lazımmış."

Ali yarım bir gülümsemeyle abisine yan bir bakış attı. Sonra da öne doğru ilerledi. "Az geri dur, abi," dedi. "Kızı ürkütecceksin."

Hâlâ kollarımı tutan adam, suratını ekşitti. "Hadi lan oradan, abisiyim ben onun. Neyimden ürkecek?"

Sonunda beni bırakan adamla Ali karşımda kaldı. Tekrar yüzümü izledi. Bana yine bir sakinlik çöktü sanki. Tepki vermeden öylece bakıyordum.

"Ali..." diye mırıldandım. Ali de iç çeker gibi bir nefes aldı. Sonra eli cebine gitti. Kutusuz bir yüzük çıkarıp sol elimin yüzükparmağına geçirdi. Elimde parlayan yüzükten alamadım gözlerimi. Sonra yüzümü ısıtan bakışlar beni kendine çağırmış gibi gözlerim karşımdaki adamın yüzüne çevrildi. Öylece bana bakıyordu.

Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi niye atmaya başladı benim? Bu sahte bir evlilik, Asude. Bunca heyecana lüzum yok.

"Çok güzel olmuşsun, kıvırcık. Bozdoğanlar gözünü senden alamayacak."



9. BÖLÜM

Ali'nin sözleri yankı gibi ulaştı kulaklarıma. Tutulup kaldım çünkü. Sonrası benden bağımsız oldu ama. Arabalara binişimiz, belediyeye gidişimiz bir sisin ardında gerçekleşti.

Kendimi nikâh masasında bulduğumda hâlâ ayılamamıştım. Kriz anlarında bana bir tutulma geldiğini söylemiştim, değil mi? Bunu asla unutmayın.

Ali'nin şahidi Serhat abisiydi. Benimki ise Melike oldu. Nikâh memuru adımı soyadımı sordu. Kurulmuş bebek gibi cevapladım. *Savaş Ali Bozdoğan'ı kocalığa kabul ediyor musun* dediğinde, gözlerim en önde bizi izleyen ikilide durdu. Annem yerinde duramıyormuş da her an ayağa fırlayacakmış gibi heyecanlıydı. Babam ise güzel, temiz bir gülümsemeyle sadece bana bakıyordu. Sanki *ne diyeyim, babacığım*, demişim gibi gözleri bir kez açılıp kapandı. Ondan aldığım onayla evlenecekmişim gibi de hemen, "Evet," dedim. Yüzündeki gülümseme büyüdü. Ali'ye de aynı soru sorulduğunda o beklemeden *evet*, demişti. Serhat abisi ve Şevket amca ayağa kalkıp bir de ıslık çala çala alkışladı. Serhat abi zaten kıpır kıpır, yerinde duramıyordu. İstemsiz bu hallerine gülümsedim.

Gerçekten kuzeni çok değer veriyordu Ali'ye. Gözlerindeki ışıltı bana kadar taşıyordu. Melike bile bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu unutmuş gibiydi. O kadar heyecanlı ve o kadar gülen gözlerle izliyordu ki kendimden şüpheye düştüm.

İmzalar atıldı, Melike ve Sena'nın bağırtılarıyla o ayağa basıldı. Sonunda nikâh memurunun *gelini öpebilirsiniz*, demesiyle uyanma vakti geldi.

Ne demek gelini öpebilirsiniz? Öpemez, efendim! Annem, babam var benim burada, ne münasebet! Elin adamına öptürmem kendimi!

Gözlerim dehşetle aralanınca Ali kısık bir kıkırtı çıkardı. İki eli yüzümü kavrayınca tıslar gibi "Sakın," diye mırıldandım.

"Alnına dokunacağım, kıvırcık," diye mırıldandı. Kahkaha atmak istiyormuş da kendini zor tutuyormuş gibi yüzü de kızardı. İkidir *kıvırcık*, diyordu bana. *Bununla da iyice yüz göz olduk, ha.* Sonra başımı öne eğip saçlarımın başladığı noktaya dudaklarını yasladığında gözlerim istemsiz kapandı. Sıcacıktı dudakları. Yine kulağıma ıslıklar, alkışlar çalındı. Geriye çekildiğinde gözlerim aralandı, bana hafif bir kaş çatışıyla bakıyordu. Biraz da şaşkınlık vardı sanki simasında. *Ne oldu*, diyecek oldum ama Serhat abisinin sesiyle sıçrar gibi başını soluna çevirdi.

"Ulan, kayınpeder bakıyor, az akıllı dur be oğlum."

Abisini onaylar gibi başını salladı. Sonra bana bir kez daha bakıp yalancı bir gülümsemeyle çenesini kaşıdı. Ne yapacağını bilemez bir halde bir adım geri çekildi.

Beni telkin eder gibi, "Bitti bile, bak," diye fısıldadı. Anlamadım bir anda ne olduğunu.

"Hay maşallah, kardeşime bak be. Aslanım benim!"

Adam tüm ömrünü bugünü görmeye adamış gibiydi sanki. O kadar coşkuluydu ki bizim tutuk görüntümüzü tek başına bastırıyordu.

Gözlerim mahalleden birkaç kişinin olduğu küçük davetli grubumuzda dolaştı. Ali kolumu tutup masanın ardına doğru yürüttüğünde her tarafım titriyordu sanki. Babamla annemin önünde durduk ikimiz de. Ali uzanıp ilk annemin elini öptü.

"Maşallah çocuklarıma, tebrikler, yavrum. Allah bir ömür mutluluk versin ikinize." Annem beni bağrına basar gibi sıkıca Ali'yi de bastı. Ali de tıpkı benim Serhat abisinde yaşadığım tutukluğu yaşadı. Elleri ilk havada kaldı, daha sonra usulca annemin sırtına kondu. Annem geri çekilip kollarını kavradığında, yüzünde çok güzel bir gülümseme vardı. "Sen de benim evladımsın artık. Çok mutlu olun, annem, birbirinize çok iyi bakın."

Ali boğazını temizledi. Ağzını açıp kapadı. Ara ara yaşadığı o dil tutulması yine nüksetti sanki. Sonunda sesini bulduğunda, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Sonra daha kısık bir sesle, "Hatun anne..." diye fısıldadı. Annem ağzından *anne* kelimesini duyar duymaz sanki

hep bunu beklemiş gibi kollarını tekrar Ali'ye doladı. Ben sadece onların bu hallerini izleyip kaldım.

"Annem... Yakışıklı damadım benim. Maşallah yavruma. Allah'ım, sen nazarlardan koru iki evladımı."

Ali, annemin kollarından çıkınca bu kez babama yaklaştı. Babam elini sıkmak için uzansa da Ali eğilip öpmüş, başına koymuştu.

"Allah mutluluğunuzu daim etsin, oğlum." Babamın fısıltısına Ali teşekkürle karşılık verdi. Babam, Ali'nin elini henüz bırakmamıştı. Gözleri bana çevrildi. "Sana kıymetlimi, en değerlimi emanet ediyorum. Gözünden sakın, oğlum. Asude benim gönül şenliğim. O gülünce bir başka güzel oluyor, yüzünü hep güldür, evladım."

Sonra Ali'nin beklemediği bir şey yapıp babam onu kendine çekti. İki koluyla da sıkıca sarıldı. Annemde olduğu gibi Ali de her zaman üzerinde olan o dik duruşunu yitirmişti. Çocuk gibi göründü bir an gözüme. Babam geri çekildiğinde Ali'nin yüzünü bir mahcubiyet kapladı.

"Emanetinize gözüm gibi bakacağım, aklınız kalmasın. Yüzü gülsün diye elimden ne gelirse yapacağım, Harun baba."

Anneme söylerken de babama seslenirken de çok zorlandığını gördüm. *Anne, baba*, demek çok zordu onun için belli ki. Hiç sormadım ona. Çok mu küçük yitirmişti ailesini? Kızdım kendime. Ne olursa olsun, o benim en zor zamanımda yetişen ortağımdı. Bilmem gerekirdi halbuki. Şu an sırf ben kötü durumda kalmayayım diye *anne* ve *baba*, demek zorunda hissetti kendini. Ailesine ihanet ediyor gibi geldi mi acaba? Ben babamdan başka kimseye *baba*, diyemezdim çünkü. Annemden başkasına *anne*, demeye dilim varmazdı.

Ali geri çekilince bu kez babamın gözleri bana çevrildi. Ağır ağır yanına yürüdüm, uzanıp elini öpecektim ama hiç fırsat vermeden, kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. Tüm gün dik duracağım diye verdiğim emek bir anda yok olmuştu. Burnum yandı, gözlerimden istemediğim o yaşlar hemen kayıverdi. Babam *Asude'm*, dediğinde ise boğazımdan kaçan hıçkırığı engelleyemedim.

"Babacığım..."

"Benim ay yüzlü, kıvırcık kızım, gül bebeğim..." Babamın kolları daha çok sıkılaştığında ben de sıkı sıkı yapıştım. "Çok mutlu ol, babam. Allah hep yüzünün güleceği günler göstersin." Babam geri çekilince kollarımı bırakmadı, o yüzden ben de ayrılmak için hiçbir hamle

yapmadım. Babam beni yakınında tutarken bu kez Ali'ye bakmıştı. Ama sonra başı tekrar bana döndü, gözlerinde kesin bir kararlılıkla gözlerimi izledi. "Birgün evleneceğini biliyordum, kızım ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmezdim. Gerçi hangi yaşta olursan ol, bana erken gibi gelecekti. Ben seni bir ömür mutlu ol diye sevdiğine veriyorum, kızım. Evine sahip çık, aileni koruyup kolla. Bizi sevdiğin gibi onları da çok sev. Ama olur ya..." Bakışları benden çekildi, Ali'ye saplandı. Bana yumuşacık bakan gözler kararlılıkla Ali'nin üstünde durdu. "Bir baban olduğunu unutma, kızım. Her an ardında bekleyen, bir telefon uzağındaki babanı aklından çıkarma."

Bu bir uyarıydı. Çok kelimelere dökülmeyen ama *kızım üzülürse kimseye bırakmam, çekip alırım*, demeye getirilen bir uyarıydı. Ali de anladı zaten. Usul usul başını salladı.

Babamla ayrıldığımızda bu sefer annem yaklaştı yanıma. En başından beri evimizde bu durumu mutlulukla karşılayan annemdi. Gülüşleri, kahkahaları, mutluluğu şu birkaç günde dolup dolup taşmıştı. Ama sanki evlenmemi isteyen o değilmiş gibi gözleri dolu doluydu karşımda. Ha ağladı ha ağlayacak bakışlarla, "Asude'm," diyerek kolları beni sarmaladı. Yirmi beş değil de beş yaşında gibi sığındım o kollara. "Çok mutlu ol, yavrum. Gece gündüz duamdasın, çok mutlu ol, annem. Gittiğin yere güzelliğini de götüreceksin. Bizim evimizi cennet bahçesine çevirdin, onlardan da esirgeme, olur mu bal kızım?" Geri çekilip iki yanağımı öptü. Makyajım akar mı diye düşünmeden musluklarım açılmıştı bile. Yanağıma süzülen yaşlarımı eliyle kuruladı. "Tatlı dilini, güler yüzünü sakınma kimseden. Bizim gönlümüzü çok şenlendirdin, annem. Kocanın ailesinden de saklama bunu. Bak, ne güzel abisi hemen bağrına bastı seni. Sen de onları kucakla, olur mu kuzum? Onlar zaten senin güzel kalbini görünce çok sevecekler."

"Anneciğim..."

Küçük iç çekişlerle anneme daha da sokuldum. Yüzü merhametle yumuşadı.

"Seni ilk kucağıma aldığımda diğer bebeklerin aksine güler gibiydi yüzün. Anneannen bakıp bakıp dua okumuştu. *Allah çok sevilsin diye yaratmış sanki bu kızı*, demişti. Öylesin, annem. Güzel gönlünün şerbetini tadana hep sevgi oldun. Yeni yuvanda da öyle olacak inşallah. Birbirinize çok iyi bakın, kuzum." Annem bir kez daha beni kendine

çekip kucakladı. "*Anne*, derken sesi titredi, Asude'm. Sen yine dalga geçeceksin de bu oğlanın gönlü daha küçücük. Sar, sarmala, olur mu yavrum?"

Geri çekilirken gözümde yaşlarla istemsiz gülümsedim. Annem Ali'yi sevmek için ne varsa mutlaka değerlendiriyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Nikâh sonrasında Serhat abisinin kullandığı arabaya bindik. Biz biner binmez adam kornaya abandı. Ardımızdan gelen iki üç arabayla konvoy yapası geldi sanki.

Süleyman abinin çarşıdaki restoranını kapatmışlardı bizim için. Bu kadar büyük masraflara girdikçe, istemeden eziliyordum. O zaten beni borçtan kurtarmakla yapacağını yapmıştı. Bir de böyle şeyler daha da borçlu hissettiriyordu.

Yanımda sessizce dışarıyı izleyen adama azıcık yaklaştım. Serhat abisi duysun istemedim. "Ali..." diye adını mırıldanınca dışarıyı izleyen gözleri bana çevrildi. Gözlerim dikiz aynasını bir kez daha kontrol etti. Serhat abi açtığı müziğe eşlik ede ede sürmeye devam ediyordu. "Restoran kapatmak fazla olmuş sanki. Niye bu kadar masrafa girdiniz?"

Ali ağzını açtığında soruma beklemediğim biri dahil olup, "Oy, abisi sevsin, gözü de pek tok," dedi. "Ulan, Savaş! Ulan, kediyi sollayan dört ayak cambazı, canını yerim, lan." Dişleri görüne görüne, bize aynadan bakıp gülümseyen adama şaşkınlıkla baktım. "Abim, sen ne acıyorsun bu pintiye? Bu var ya bu... Varyemezin teki. Bırak, son kuruşuna kadar ezelim. Zaten bir nikâhla kandırdı hepimizi, canına okuyalım." Ali, abisine gülümseyerek baksa da ben bir türlü adamın tavırlarına şaşırmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Benim alık sıratıma bir kahkaha daha attı. "Valla bu deli bozuğa ilk bir kızdım da hak verdim bak şimdi. İşini sağlama almakta haklı valla. Sahi, Asude, Yeşim meselesi babanın kulağına gitse vermez miydi seni Savaş'a?"

Ne meselesi? *Ne anlatıyor bu adam*, diye Ali'ye baktım bu kez. O da kaşlarını kaldırıp uyarır gibi gözlerini açtı.

"Abi, anlattım ya durumu. Sen de gördün, çok düşkünler kızlarına. Olur olmaz bir mevzu bizimki, dile bile dökülmedi ama Harun baba öyle göründüğü gibi değil. Babaannemin işgüzarlığı olduğunu kabul etmez, hayatta Asude'yle evlenmeme müsaade etmezdi. E babaannemi

sen biliyorsun. Mutlaka laf sokar. Adam da hiç olmadık durumu yanlış anlarsa ne yapacaktık? Değil mi Asude?" *Konuş*, der gibi bana baktı. Ben ne dediğini bir anlasam konuşacaktım da yoktu bende bu bilgiler. "Asude... Abim niye böyle apar topar evlendiğimizi biliyor, yavrum. Konuşsana sen de. Baban Yeşim mevzusunu duysa hayatta bize izin vermezdi ya, söylesene!"

Yavrum mu? Öfkeyle *o yavru seni bir yolar*, diyecektim ki asıl konudan uzaklaştığım dank etti aklıma. Abisi de kaşları kalkık bir yola bir dikiz aynasından bana bakıyordu.

"Ha, evet, şey... Zorla evlendirmek istedikleri kız. Tabii, doğru." Sonra benden cevap bekleyen abisine bakıp, "Babam duysa hayatta izin vermezdi," dedim. "Yani Ali'nin istemediğini falan söylerim de o böyle şeyleri hoş karşılamaz. Yani kovardı Ali'yi. *Git, vermem kızımı*, derdi."

Benim şaşkın açıklamam daha bir eğlendirdi adamı.

"Valla ben karışmam, gençler. Dursun Sultan ağzımıza tüküreceğ. Ben birkaç gün hasta numarası çekerim, kaynarım araya. Siz düşünün kendinizi."

Hasta numarası mı? Ay, bunlar aile boyu sahtekâr. Allah'ım, ben kimlere bulaştım böyle ya!

"Ben hallederim, abim, sıkma sen canını. Zaten Cangül yengem sıkacak, sen o kısımla ilgilen."

Serhat abisinin sırıtık ifadesini de Ali'nin son sözü bıçak gibi kesti.

"Allah'ıma kitabıma *tehdit etti*, derim. *Evi terk ederim, diye yemin verdi, mecbur kaldım*, derim. Ulan, Savaş, bir sat beni, Kadir Alp'i üstüne salarım, puşt!"

Ay, o kim? O da mı belalı bir ihtiyar? Yangın var, diye bağıracağım artık ya. Bunlar kaç kişi be?

"O kim, Ali ya? O da mı seni Yeşim'le evlendirmek istiyor?"

Serhat abisi kahkaha atınca Ali de sırıttı. "Yok, kıvırcık gelin, o benim sıpam," dedi. "İnsan azmanıdır. Ha, sakın korkma, kocanı da hayatta Yeşim'e vermek istemeyecek tek kişidir. Kızın da bir zararı yok aslında ama taktı kafayı kıza. Sevdiremedi kendini."

Böyle konuşunca Yeşim hakkında ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Bu kızla bizim durum ne olacaktı? Hiç konuşmamıştık Ali'yle. Biraz da üzüldüm aslında. Kıza *evleneceğin adam bu*, demişler sonuçta. Şimdi ne olacaktı?

Ali'ye biraz sokuldum. Bu kez abisi duymasın diye kulağına yaklaştım iyice. "Ali, biz Yeşim meselesini hiç konuşmadık," dedim. "Ne olacak ona?"

Ali de yüzünü bana yaklaştırıp sesini kısık bir sesle, "Benim istemediğimi hep biliyordu, Asude," diye cevap verdi. "Bu mevzu ev içinde sesli konuşulmadı. Babaannemle benim aramda olan bir durumdu. Ama defalarca Yeşim'in de duyacağı şekilde bunun asla olmayacağını söyledim. Babaannemin lafına kanıp benim isteklerimi göz ardı etmemesi gerekirdi."

Böyle de söyleyince bir hak verecek oldum. Ben, beni istemediğini alenen söyleyen bir adamın yanında asla durmazdım mesela. Aşkımdan ölsem de olmazdı. Birine de zorla *beni sev*, denilmezdi zaten. Emek verilirdi, belki çabalanırdı ama olmayacağı konusunda karşı taraf netse daha da diretilmesi sağlıklı gelmiyordu bana.

Sessizliğim Ali'nin gözünde nasıl göründü, bilmiyorum ama yüzü sıkıntıyla buruştu. Biraz daha yaklaştı yüzü kulağıma. "Yeşim'inki de öyle büyük bir sevgi değil, Asude," dedi. "O, alıştığı hayatta kalmayı bu şekilde garantilemek istiyor. Hak da veriyorum, doğduğundan beri o evin içinde. Neyse, konuşuruz bunları, abim gözünü dikti yine."

Ali'nin son söylediğiyle yine dikiz aynasına baktım. Gerçekten alenen izliyor, bir de sırıtıyordu adam. Yanaklarım yandı. Ne düşünüyordu kim bilir.

Yemek beklediğimden keyifliydi ama. Serhat abi çok cana yakın biriydi. Anneme ve babama o kadar sıcak davranıyordu ki tüm ailenin yokluğunu bu şekilde telafi ediyordu sanki. Babamla işlerini konuşurken çok saygılıydı. Ali de eşlik ettiğinde erkek grubu tamamen kendi içinde bir muhabbete dalmıştı. O kadar dikkatliydi ki nasıl bu kadar ustaca rol yapabildiğini anlamıyordum. İşin tuhafı, onu izlemeyi de bırakamıyorum. Nurhan teyzem, Seher ablamla beraber bana bakıp bakıp gülüştü. Onların gözünde kocasını izlemeyi bırakamayan taze gelindim nihayetinde.

Tüm yemek boyunca asıl evlilik isteyen Melike'nin hâlâ koca bulamaması, benimse şak diye evlenmem hepsini çok eğlendirdi. Öyle böyle derken bitirdik yemeği. Herkes sıkıca sarıldı, sarılan bir de yakama çeyrek altın taktı. Hiç beklemediğim için bayağı şaşırmıştım. Serhat

abi de o ara geçti karşıma. Trabzon seti dedikleri bir takıyı boynuma, koluma geçirince kalakaldım.

"Bu, Cangül yengenle benden düğün hediyen, abim. Asıl hediyelerini Kadir Bozdoğan'la, Dursun Bozdoğan'dan toplarız. Allah daim etsin."

Ben şaşkınca bir Ali'ye bir Serhat abiye bakıyordum ama Ali'de hiç tepki yoktu. Şaşırmamıştı da.

"Abi, ne gerek vardı?"

"Olur mu öyle şey, kıvırcık gelin? Valla zaten onsuz evlendiniz diye Cangül delirecek, bir de hediye takmadığımı duyarsa bahçedeki köpek kulübesinde yatırır beni."

Söylediklerinde o kadar samimiydi ki ne diyeceğimi bilemedim. Daha çok utandım. Annemle babama yaptığım oyun yüzünden bükük olan boynum daha çok eğildi. Serhat abi o kadar mutluydu ki evlendiğimiz için onu kandırıyor olmanın vicdan azabı çöktü omuzlarıma.

Sonra annemle babam geçti karşımıza. Annem koluma bir bilezik takınca ağzım aralandı. "Yavrum, güzel günlerde kullan, annem," dedi. "Kusurumuza bakma, olur mu kızım? Gönül daha fazlasını isterdi de elimizden gelen bu oldu, kuzum."

Ben bir dertten kurtulmanın telaşıyla kendimi bambaşka cehenneme attım. Burnum yanmaya, boğazım düğümlenmeye başladı. Asıl şimdi dank etti kafama yaptığımın ağırlığı. Eksik kalmayayım diye bir de koluma bilezik yapma derdine düşüp kim bilir kime borçlanmışlardı.

"Anne... Anne, niye zahmet ettiniz?"

"Zahmet olur mu yavrum? Tek evladımızsın sen. Ben aslında çeyizlerini de hemen toparlayacaktım ama Savaş acele etmemizi istemedi. Bir araç ayarlayacakmış o. *Kargoda mahvolur*, deyince hak verdim ben de."

Ali kolumu hafifçe tutunca annemdeki gözlerim ona çevrildi. Benim akmak için an bekleyen yaşlarıma baktı önce, daha sonra yüzü yumuşadı. Anneme çevirdi gözlerini. "Zaten siz bizi ziyarete geleceksiniz, Hatun anne," dedi. "O ara hallederiz ne göndermek istersen. Çok yoruldunuz, bunun için de telaşa düşmeyin."

Ali, annemle konuşurken yüzünden ayıramadım bakışlarımı. Annemler mi gelecekti Sinop'a? Dememişti bana böyle bir şey. Hemen mi

gelirlerdi ki? Ali cümlesi bitince tekrar bana baktı. Ben çekememiştim gözlerimi onun üstünden.

"Aslında hep beraber bizim ziyaret etmemiz uygun ama ben sizin gelmenizi çok isterim. Asude'nin evini, yeni ailesini olduğu yerde görmek, belki daha iyi hissettirir *size*."

Bu adam hep rol mü yapıyor yoksa gerçekten çok iyi biri mi? Aklım bir yere oturtamıyordu onu. Hiç konuşulmamıştı bu aramızda. *Şimdi üzülüyorum diye mi söyledin bunları, Ali? Annemin içini daha çok rahatlatmak için mi kurdun bu planı da?*

Annemin sesiyle Ali'nin yüzünde asılı kalan gözlerim çekildi. Aksi gibi o da bana bakmayı kesmemişti.

"Geliriz tabii, annem. Gelmez miyiz hiç? Hele bir siz gidin evinize, *biz müsaitiz*, deyin de hemen geliriz, değil mi Harun Bey?"

"Tabii, Hatun'um. Çocuklar haber verdiğinde oradayız inşallah." O tutmaya çalıştığım tek damla süzüldü yüzüme. Ali o damlaya baktı yine. Titreyen dudağıma merhametle tebessüm etti. Bu kez babam, yanımda duran adama uzandı. "Azımızı çok say, oğlum, gönül çok daha iyisini vermek isterdi. Biraz acele olunca..."

Elinde bir saat kutusuyla Ali'ye uzanan babam, nefes almamı bile zorlaştırdı. Gittiğim yerde eksik kalmayayım diye ne kadar zorlamışlar kendilerini? Dövüne dövüne ağlamama ramak kalmıştı.

Ali'nin yüzünde kademe kademe kızarıklık olunca onun da beklemediğini anladım. "Zahmete girmişsiniz, çok teşekkürler," dedi.

Muhtemelen almayacaktı ama bunun da uygun olmayacağını bildiği için utana sıkıla babamın saati koluna takmasını izledi.

"Evlada zahmet olmaz, oğlum. Babalar da anneler de evladın gülen yüzüne bakıp şifa bulur."

Dolu dolu olan gözlerimden babamın tatlı sözleriyle bir damla daha kaydı. Ama yüzüm de ona olan sevgimi göstermek ister gibi gülümsüyordu. Babamdan çektiğim bakışlar Ali'ye değdiğinde duraksadım. Biraz önce utançtan kızaran yanakları solgunlaşmış, neredeyse cansız sayılacak bir ifadeyle öylece babama bakıp kalmıştı. Yanında tüm akşam gülümseyip duran adamın ilk kez tedirginlikle Ali'ye baktığını gördüm. Dudakları *Savaş*, diye kıpırdadı.

Ali sanki bir suyun altından çıkmış gibi sesli bir soluk aldı. Yutkunuşu, o kaskatı duruşu kırıldı. Babamdaki gözleri bana çevrildi ama

hızla kaçtı. Sonra yüzüne eğreti, sahte olduğu çok belli bir gülümseme kondurup babamın eline uzandı. Öpüp başına koydu. Ayısını da anneme yaptı.

Niye, bilmiyorum ama tüm gün boyunca bir tiyatro sergilememize rağmen hiç bu kadar sahte davranmamıştı. Babamın koluna saat taktığı anlardan beri her şeyi o kadar zorla yapıyordu ki anlamadım sebebini. Aksi gibi Serhat abinin de gülen yüzü tedirginlikle Ali'yi kontrol ettiğinde asılıyordu.

Sonunda misafirlerimizi uğurladık. Hep beraber eve geçtik. Naim amcamlar da bizimle geldi. Mahallenin imamı da girdi içeri. Unuttuğum dini nikâh kısmını da böylece hatırlamış oldum. Gelinliğimi çıkarıp hazırlanmama Melike ve annem yardım etti.

Gereksiz bir heyecan, nedenini anlamadığım bir telaş sardı içimi. Salonda oturan erkeklerin yanına vardığımızda Ali ayağa kalkıp bana yer gösterdi. Ellerim titriyordu. Ne yapacağımı da bilmiyordum. Telaştan saçmalarım korkusuyla Ali'nin ceketinin ucuna sıkıca yapıştım. Gözünün kenarıyla bakıp küçük bir tebessüm gönderdi parmaklarımın kavradığı kısma.

Mahallemizin imamı eline bir kalemle kâğıt alarak başladı nikâha.

"Tefviz-i talâk hakkı ister misin kızım?" *O ne*, diye Ali'ye baktım. O da başını onaylar gibi salladı. Doğrudur herhalde diye düşünüp başımı salladım. Bu kez hoca Ali'ye baktı. "Hanımın tefviz-i talâk istedi, kabul ediyor musun oğlum?"

"Kabul ediyorum, hocam."

Ali'ye biraz sokulup, "O ne ki?" diye mırıldandım.

O da mırıldanır gibi sessizce, "Boşanma hakkı," dedi.

"Mehir konuşuldu mu damat?"

"Konuşuldu, hocam. Asude'nin istediği bir ev onun olacak."

Hoca bana bakıp onaylıyor muyum diye suratımı inceledi. Ben de başımı salladım. Sonra yine önündeki kâğıda bir şey yazdı. Naim amcamlar, Serhat abisi burada diye *bu ev*, dememişti. *Asude'nin istediği bir ev*, diye belirtmişti. Sahtekâr falandı ama benim ortağım gerçekten ince düşünceli bir adamdı. Onu izleyen gözlerime bakıp sol gözünü kırptı. Yüzümde kontrol edemediğim kocaman bir gülümseme oluştu.

Sonunda nikâh kısmına geçti hoca. Anne ve baba adını söylerken Ali'nin sesi fısıltı gibi çıktı. Burhan'mış babasının adı. Annesi ise Narin.

Şu ana kadar hiç konuşulmayınca duymak tuhaf hissettirmişti. Ama içim de çok acıdı Ali için. İki ismi dile getirmek nasıl zorsa sesini ilk kez titrerken duydum.

Anneme kaydı gözlerim hemen. Onunla ilk kez aynı düşünüyorduk galiba. Annem gözleri dolu dolu Ali'ye bakıyordu. Annesiyle babasının adını acı çeker gibi fısıldayan adam, bu kez bir tek annemi değil, beni de üzmüştü.

Sonunda bitti.

Üstümden dağ mı kalktı yoksa yeni dağlar mı eklendi, karar veremediğim bir anda hocayı uğurladık. Sonra Naim amcamlarla da vedalaştım. Serhat abi buradan İstanbul'a geçmek zorundaydı. Yarın sabah bir toplantısı varmış ama öğlen uçağıyla Sinop'a geçecekmiş. Arabası da burada olduğu için Ali'yle Sinop'a onun arabasıyla gitmeye karar verildi. Ben bu ayrıntıları hiç düşünmediğim gibi konuşulana kadar sormak da aklıma gelmemişti. Gerçi umursamadım da. Nasıl istiyorlarsa ben her türlü uyardım. Evimden gidiyor olmanın acısı, diğer her şeyi örtmüştü çünkü.

Ali, "Biz de yola çıksak iyi olur aslında," dediğinde annemler ne diyeceklerini bilemedi. Hem *kalın, gitmeyin,* demek istiyorlar hem de bunun ayıp olup olmayacağına karar veremiyorlardı.

Arabayla gidileceği için yol da çok uzundu. Annem *gece yolculuk zor olmaz mı peki,* dediğinde Ali, "Ben alışkınım, Asude de arkada rahatça uyur," diyerek kararından emin olduğunu gösterdi.

Bunun üzerine annemler bana baktı. Sanki ben ne dersem o olacakmış gibi bir ağırlık verdiler üstüme. Ali onaylamamı istiyordu. Demek ki gitmemiz gerekiyordu artık. O yüzden, "Çıkalım, ağır ağır gideriz," diye fısıldadım.

Bir yanım *kal bir gece daha,* diye diretiyordu. Diğer yanım ise *yarabandını tek seferde çekmezsen çok canın acır,* diye zorluyordu. Şu anın yorgunluğuyla bu evden çıkmak nasıl hissettirirdi acaba? Gündüzün aydınlığında Çanakkale sokaklarına veda etmek, canımı belki daha çok yakardı. Karanlık, saklasın istedim bencilce.

Bunun üzerine de kimse bir şey diyemedi zaten. Ali valizleri bagaja yerleştirdi. Annem elime yolda yeriz diye bir şeyler tutuşturdu. Sonunda kapının önünde kalakaldık hepimiz. Babam yüzüme bakamıyordu.

Annem ise yüzünden akan yaşlara inat gülmeye çalışıyordu. Ben zaten sulu gözün tekiydim; hemen akmaya başladı gözüm, burnum.

"Anneciğim..."

Annem kollarını sardı, sıkıca koynunun kokusuna buladı yüzümü. "Biz de geleceğiz, annem, ağlama," dedi. "Bak, ne dedi Savaş? Hemen geleceğiz zaten seni görmeye. Üstelik o da sık sık buraya geliyor, sen de takılırsın peşine. Ağlama, kuzum." Bana diyordu ama kendi sesinin farkında değildi. Ben omuzlarım sarsıla sarsıla hıçkırırken yüzümü kuruladı. İki yanağıma da derin bir öpücük bıraktı. "Çok mutlu ol, annesinin bal kızı."

"Anneciğim, ben seni çok seviyorum."

"Gözümün bebeği..."

Bir süre daha sarılınca bu kez babam yaklaştı yanımıza. Annemi kolundan tutup geriye çekti. O da ağlarsa ben tepine tepine ağıt yakardım artık. Ama babam beklemediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı, gözünde de zerre yaş yok. Burnumu çektim. Güldü halime. Cebinden bir mendil çıkarıp burnuma doğru uzattı.

"Sümkür bakalım, aktı hep burnun."

O kadar alışkındım ki buna yanımızdaki iki adamı unuttum. Babamın mendiline utanç verici bir şekilde sümkürdüm. Babam mendilini katlayıp, cebine sokunca gözlerim yine doldu.

"Sen niye ağlamıyorsun?" diye sorarken çocuk gibi çıkmıştı sesim. Asıl annemden çok babam ağlar sanıyordum ben.

"Neden ağlayayım?"

Omuzlarımı silktim bu kez. Gidiyorum ya işte. Bundan daha önemli sebep mi olur?

"Ben ağlayınca dayanamazsın çünkü sen."

"Yok. Bugün ağlamam. Dünya gözüyle kızımın en güzel gününü gördüm. Neden ağlayayım?"

"Ama evlendim ya, gidiyorum."

Babam omuzlarını silkip, "Bir gün gideceğini biliyordum zaten, babam," dedi. "Gönlünün istediğine gidiyorsun, ağlamam ki. Hem artık iki tane evin var, iki tane ailen var. Üstelik kalabalık da bir aile, hiç yalnız kalmayacak benim kızım. Ağlanır mı hiç bunun için?"

"Ama sen beni çok özlersin."

Yine dudaklarım titreye titreye hıçkırdım. Babam komik bir şey demişim gibi kıkırdadı. *Gidiyorum ben, sen niye gülüyorsun ki?*

"Özlediğin an kalkıp gelirim, babam. *Kızımı özledim*, derim. Oğlum da toplar, getirir seni." Bunu söylerken gözleri Ali'ye çevrildi. Ali onaylar gibi başını salladı hemen. "Bak, gördün mü? Bu gitmek sayılmaz ki o zaman. Ağlama artık, bal kıvırcığım. Bak, gözlerin şişti hemen."

"Babacığım..."

Beni kollarına alıp sıkı sıkı sardığında kendimi tutmaya çalışsam da daha çok ağladım. O da tıpkı küçüklüğümden beri yaptığı gibi saçlarımı okşayarak, tatlı sevgi sözleri fısıldayarak sakinleşmemi bekledi. Ben biraz daha iyi olduğumda bu kez de Ali'yle vedalaştı. Annem tıpkı bana sarıldığı gibi sarıldı ona. Ali de bu kez hiç duraksamadan karşılık verdi. Aynı şekilde babam elini öptürmeden kolunun birini boynuna doladı. Kulağına doğru bir şey söyledi. Ali de geri çekildiğinde bir süre babama bakıp kaldı. Sonra da boğazında bir düğüm varmış gibi yutkunup başını salladı.

Öyle böyle derken sonunda o yola çıktık. Kucağımda koca bir kutu peçeteyi hunharca kullanarak Çanakkale sınırlarından çıkana kadar ağladım. Ali hiç müdahale etmedi. Arada su uzattı ama konuşmadı. Ben de içim rahatlayana kadar ağlamaya devam ettim.

Neredeyse iki saat yol aldığımızda, "Benim ağlamam bitti," diye mırıldandım. Canım sıkılmıştı, az konuşsun da kafam dağılsın diye bir laf attım ortaya.

Ali başını bana doğru çevirip gülümsedi. "Bitti mi yani ağlaman?" diye emin olmak ister gibi sordu.

"Hı hı," diyerek başımı salladım. "Acıktım biraz da."

"E o kadar ağlamaya halsiz kaldın tabii. Yemekte de çok bir şey yemedin. Nerede duralım istersin?"

"Yok, durmayalım. Annem verdi ya bir şeyler, onlardan atıştırsak yeter. Anca sabaha Sinop'ta oluruz, değil mi?"

Ali yine başını salladı. "Evet, saat onu bulur. Bir şeyler yedikten sonra geç arkaya, uyu sen."

Yine onu onaylayıp arkada duran annemin verdiği çantaya uzan-

dım. Kucağıma çıkardıklarımın içinde poğaça, kurabiye ve içecek vardı. Bir tane poğaçayı peçeteye sarıp Ali'ye uzattım. Şaşkın şaşkın uzattığıma baktı.

"Al, ye sen de. Tüm gece araba kullanacaksın, acıkma." Elimdekini alıp, bana kısa bir bakış atarak arabayı sürmeye devam etti. Ben de poğaçamı yerken meyve suyumu içtim. Bu arada Ali de küçük küçük yiyordu. Yufka yüreğim dayanamadı, bir de meyve suyunu açıp ağzına doğru uzattım. "İç, kuru kuru gitmiyor."

Ali gülümseyip bir yudum çekti pipetten. "Sen sağlam yol arkadaşısın, ha," dedi. "Elinle besliyorsun, iyiymiş."

Onaylar gibi başımı sallayıp yemeye devam ettim. "Arabayı kullanıyorsun, boğazında kalsa kaza yaparız," dedim bilmiş bilmiş. "Gece gece iş mi açalım başımıza? Hem benim canım çok tatlı bir kere."

Ali kıkırdayıp son lokma poğaçayı da ağzına attı. Sonra onun için elimde tuttuğum meyve suyuna uzanıp aldı. Soluksuz bir içişle onu da bitirip boş kutusunu bana uzatmıştı.

"Canının tatlı oluşunu anladık, merak etme. İyi bakarız tatlı canına."

Bir şey demeyip yediklerimi toparlamaya giriştim. Bir süre sonra aklıma Yeşim meselesi takıldı. "Ali," diye seslendim.

"Efendim, Asude."

"Bu Yeşim meselesi canımı sıkar mı? Yani böyle kızın evleneceği adamı elinden almış pozisyonuna düşer miyim ben?"

Ali sıkıntılı bir soluk alıp bana anlık bir bakış attı. İki dakika kadar konuşmasını bekledim. En sonunda, "Asude, bu mesele ev içinde hiç sesli konuşulmadı," dedi. "Babaannem odasına çağırır, orada paylardı beni. Ha, akıllı kadındır, benim sağımı solumu kestiremediği için dile döküp beni mecbur bırakamadı. Tepem atarsa ne olacağını bilemediği için sadece beni darlamayla yetindi. Daha doğrusu bu mevzu, dedem sağken bir temenniydi. Dedem öldükten sonra oldu ne olduysa. Evdekiler bilmiyor değil ama babaannemle ve benle kötü olmamak için hiç sormadılar ya da ağızlarına almadılar. Ben iki kez Yeşim'in duyacağı şekilde bu işin imkânsız olduğunu, asla onunla evlenmek istemediğimi söyledim. Ha, Yeşim'le de hiç bu konu üzerine ikili bir konuşma yaşamadık. En son *nişan yüzüğü takılacak*, dediğinde odada Yeşim de vardı. Ben de asla olmayacağını hem babaanneme hem Yeşim'e söyle-

dim. Açık açık *beni kardeş gibi gördüğüm bir kızla mı nikâhlayacaksın*, dedim. Yeşim yirmi yedi yaşında, küçük değil, Asude. Anlamıyorsa bu onun sorunu. Yani seni kötü durumda bırakacak bir durum yok. Kimseye verdiğim bir söz, vaat yok. İstemediğim bir şeyi bana yaptırsalar Yeşim'e yazık olmayacak mı? Ben o kıza elimi bile süremem, midem kaldırmaz. Yeşim gerçekten bunu mu istiyor? Şimdi gider gitmez *biz geldik, o gitsin*, demek olmaz da biraz zaman geçsin, ben bir çaresine bakacağım o konunun."

Adam haklıydı şimdi. Ne diyeceğimi bilemedim o yüzden. Bir de *elimi bile sürmem*, diyor ya, iyice işkillendim. Sırf Melike'ye matrak olsun diye söyledim ama bu adam gerçekten kadınlardan hoşlanmıyordu galiba.

"Ali, bu bir yılda birbirimizi utandıracak hale düşmeyiz, değil mi?"

Tepkisini ölçmek için biraz yana dönmüştüm. Şimdi anlaşmalı evlenmiştik ama her şeyin bir raconu vardı sonuçta. Kendimi küçük duruma düşürtemezdim ben.

"Nasıl yani?"

"Yani diyorum ki bu anlaşmalı bir evlilik, sen de gençsin nihayetinde. Beni küçük duruma düşürmezsin, değil mi?"

Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. Kaşları da hafif çatılmıştı. Ne demek istediğimi anladığında o kaşlar biraz daha çatıldı.

"Daha neler, Asude! Nasıl görünüyorum karşıdan? Kadın peşinde koşacak bir adam mıyım sence? Ayrıca öyle ya da böyle nikâhlandık biz. Tabii ki birbirimizi küçük duruma düşürecek her türlü şeyden uzak olacağız!"

İyi bari, boynuz yemeyeceğim en azından. Erkeklere güvenecek değiliz, Ali Efendi. Kadın peşinde koşan bir adama mı benziyormuşmuş! Ben sadece kadın mı dedim? Erkek peşinde de koşamazsın!

"Ben önden uyarımı yapayım da rengimiz belli olsun. Ne kadın ne erkek peşinde koşuyoruz, Savaş Ali Bozdoğan. İkimiz de bir şekilde madem bu oyuna başladık, o zaman birbirimizi küçük düşürecek her türlü durumdan uzak duracağız. Sinop'tan ayrılırken Çanakkale'ye boynuzsuz dönmek tercihimdir."

Yan yan baktı kahve gözleriyle. *Umarım yeterince anlaşılır konuşmuşumdur. Valla sahte kocam falan demem, namus cinayetinden üçüncü sayfa haberlerine çıkarız.*

"Endişen olmasın, Asude Bozdoğan! Benim mezhebimde yazmaz öyle şeyler. Ayrıca senden önce kendi adıma böyle çirkin bir şeyi yakıştıramam. Kimseye de *Savaş Ali Bozdoğan karısını aldatan bir şerefsizmiş*, dedirtmem yani."

Dudak büküp asık suratını süzdüm. *Trip atıyor, haspam. Babamın oğlu musun da güveneyim? Gerçi bak babama, kendi babasının oğlu yüzünden ne hallere düştü?*

"Ben aklımdakini söyleyeyim de içimde kalmasın. Yoksa ithamda falan bulunmuyorum, hemen celallenme. Ayrıca uygun bir yerde dur da arkaya geçeyim, uyuyacağım ben."

Bir şey demeden, arabayı sağa çekip durdu. Ben de arkaya geçip hemen uzandım. Tüm günün yorgunluğu çöktü üstüme. Hızla uykuya dalmıştım. Kaç saat geçti, bilmem ama kolumu dürten bir elle gözlerim açıldı.

"Asude... Asude, uyan."

Gözlerim çok ağlamaktan yanıyordu galiba. Zorbela aralayabildim.

"Ali..."

"Asude, hadi kalk. Sinop'a girmek üzereyiz. Kalk, bir elini yüzünü yıka, kendine gel."

Sağa sola bakındım, karışmış saçlarımı daha çok karıştırdım. *Neredeyiz*, diyecek oldum ama bir benzinlikte olduğumuzu görünce sormaktan vazgeçtim.

Lavaboda yüzümü yıkayınca, saçlarıma bakıp kaldım. On kişi aralıksız on saat beni yolsa şöyle kabaramazdı saçlarım. Çantamda her daim bulundurduğum bukle şekillendirici spreyi çıkarıp bir güzel boca ettim. Az da olsa yatışan, yola gelen saçlarıma bakıp derin bir nefes alabildim. İnsanlar beni görünce ilk verdikleri tepki şaşkınlık değil, korku olacaktı.

Sonunda yola çıkabildik.

"Çok var mı Ali?"

"Akliman'a yakın sayılırız, daha içeride kalıyor bizim evler. Kırk dakikaya varmış oluruz." Onaylar gibi başımı salladım. "Asude?"

"Efendim."

"Eve girdiğimizde dikkat etmemiz gerekenleri unutma, olur mu?"

Hızını yavaşlatınca sırtımı kapıya verdim. Anlamamıştım dediğini. "*Dikkat etmemiz gerekenler*, derken?" diye sordum.

"Asude, biz onların gözünde yeni evli çiftiz. Birbirimize karşı tavırlarımız önemli."

"E haliyle..."

Ali yan yan baktı. "Ailemin yanında elini tutmam, sana yakın davranmam gerekir," dedi. "Dokunduğum zaman bana karşılık ver lütfen." Gözlerim son söylediğiyle iri iri açıldı. *Nasıl ya? Bunun ailesinin gönlü olsun diye elleşecek miyiz biz sürekli?* "Elini tuttuğumda kaçırıp durma lütfen. Mümkünse kendi rızanla da tutmaya çalış. Eşlerin birbirine kullandığı kelimeler mesela. Yeni evliyiz ya hani. E bir de hızlı evlendik, birbirimize olan sevgimiz tartışma konusu olmasın."

"Laf mı sokuyorsun sen bana? Biz senin kadar tescilli oyuncu değiliz, Ali Bey! Elimden bu kadarı geliyor."

Sesli bir kahkaha attı. Başını iki yana sallayarak araba sürmeye devam etti. "Çokbilmişin tekisin," dedi. "Laf falan sokmuyorum ayrıca. Biraz yardımcı olur musun bana diye ricada bulunuyorum."

Bu da beni iyice aptal sanıyor. Farkındayız herhalde evli gibi davranmamız gerektiğini. Alışma süresi diye bir şey var.

"Ricaymış! İyice süt kuzusu yaptın beni. Dikkat ederim, merak etme! Hem öyle babamın yanında gerçekten evleniyor olsak da oynaşamam ben kocamla. Ayıp, canım, utanırım."

Biraz evvelkinden daha şiddetli bir kahkaha attı. *Ne gülüyorsun*, der gibi sinirli sinirli baktım yüzüne.

"Süt kuzusu, ha? Bak, sevdim ben bunu."

Biraz dar sayılacak yollardan geçince yaklaştığımızı anladım. Ali ara ara Sinop merkeze uzaklığı, Akliman köyünün ne tarafında kaldığını falan anlatıyordu. Dede ilk tarla diye almış ama kısa sürede yerleşim yeri haline gelince arsaya çevirmiş. İlk büyük evi yapmışlar. Sonra beş çocuğu için beş ev niyetiyle üç beş yıl aralıklarla istediğini tamamlamış. Serhat abi evleneceği zaman *ben de evimi burada istiyorum*, diye tutturmuş da ona da arazinin uç kısmında kalan bir noktaya ev yapılmış. Gerçi dedenin durumuyla onlar amcanın evine geçmişler. Anladığım kadarıyla sadece Samsun'daki halanın, Ali'nin ve Serhat abinin evi boştu şu an.

Sonra orman kıyısı gibi kalan bir bölgedeki evler dikkatimi çekti. Ali biraz yavaşlamıştı. "Aslında dağlık alanmış, engebesi bayağı çokmuş da dedem çok uğraşmış bu hale getirmek için," diye açıkladı.

Evlere bakarken, "Küçük bir köy gibi," diye mırıldandım.

"Etrafta dağınık da olsa yaşayanlar var. Köy bu tarafa doğru kayıyor, şehir de öyle. Arada kalmış gibi oldu burası."

"Güzelmiş," dedim, kısık bir sesle. Nedensiz bir heyecan sarmıştı beni yine. Bir yıl boyunca yaşayacağım eve bu kadar yakın olmak, beni hiç tanımayan insanlara *ailem*, demek nasıl hissettirmeli, kalbim karar veremiyordu.

"Bize çok kızarlar mı Ali?"

Ali arabayı durdurduğunda bahçede beş yaşlarında bir erkek çocuğu oynuyordu. Onun yanında da zayıf, uzun boylu bir kadın duruyordu. Sonra Ali'nin hangisi olduğunu söylemesine ihtiyaç duymadığım büyük evden, elinde sepetle biri çıktı. İçeri doğru seslendi galiba. Onun içeri bakan kafası çevrildiğinde orta yaşlı iki kadın da çıkmıştı. Sonra evin ardında, elinde bisikletle yürüyen orta boylu, göbekli, babam yaşlarında bir adam belirdi. Elindeki bisikleti kenara bırakıp gözlerini arabaya dikti.

"Kızsalar bile hepsi benim için, Asude. Söylenilen hiçbir şeyi üzerine alınma, ne derlerse sorumlusu benim."

Ali arabadan indiğinde benim kalp atışlarım daha bir hızlanmıştı. Sonra o büyük evden yaşlıca bir kadın bastonuyla göründü. Ardından da sarı saçlı, genç bir kadın çıktı. Yan tarafımdaki kapı açıldığında nutkum tutulmuş gibi karşımdaki yaşlı kadına bakıyordum.

"Asude..." Ali'nin sesiyle bakışlarım kadından koptu, Ali'ye çevrildi. Elini uzatmıştı. "Hadi, tut elimi, Asude. Hepsi burada, daha fazla bekletmeyelim."

Kurulmuş bebek gibi bana uzattığı eli kavradım. Sıkıca sarınca biraz daha güçlü hissettim kendimi. Sonra arabadan inip bizi iri gözlerle izleyen küçük topluluğa doğru ilerledik.

Ali, boğazından minik bir ses çıkardı. Parmakları gevşeyip parmaklarımı daha sıkı kavradı. "Size gelininizi getirdim, Bozdoğanlar," dedi. "*Hoş geldin*, demek yok mu?"



10. BÖLÜM

Bayağı da büyükmüş, ha.

Yüksek tavanda gözlerimi bir tur daha dolaştırdım. Zengin insanlar, olacak tabii o kadar. Ama dede yaptırdı diye ben daha eski bir şey bekliyordum. Ayrıca perdeler falan da çok moderndi.

Herkes beni izliyor. Uf, şöyle bakıp durmayın artık. Ben bakamıyorum size incelemek için.

"Ulan, yapılır mı bu bana? Yapılır mı he?"

Koltuk takımı özel yapım mı ki? Allah'tan sadece berjerler krem. Ben kesin kirletirim, bir de oradan laf yerim.

"Kimsesiz gibi! Nasıl çıkacağım ulan ben insan içine?"

Halı pek olmamış ama o da el dokuması galiba. Ay, inşallah tarihi bir değeri yoktur. Ben kesin onu da haklarım.

"Hadi bizi geç! Eşek başıyız, eyvallah ama bu kızın anasına babasına ne dedin sen, lan?"

Camlar kocaman. Buna bayıldım. Her tarafı ışık alıyor evin. Bizim evimizde bir tek salonumuz çok güneş alıyordu.

"Ulan, *bu oğlanın yok mu soyu sopu*, demediler mi? Ulan, bu yapılır mı bana be? Dilaltımı getir, Hatçik!"

Genç bir kadın koşa koşa amcanın hapını verdi. Kapıda bizi ilk gören kadındı. Evin çalışanıydı galiba. Gözlerim bizi sükûnetle izleyen kadın grubunda bir tur daha dolaştı. En sonunda, amcanın yan tarafında, eski sallanan sandalyede oturan babaanneye değdi. Hızla kaçtım bakışlarından. Geldik geleli ağzını bir kere bile açmamıştı. Amca kızıyordu hep ama ben asıl babaanne kalaylar bizi sanmıştım.

"Koca Sinop'a rezil rüsva oldum! *Koskoca Kadir Bozdoğan, yeğenine bir düğün yapamadı*, diyecekler!"

Çok abartılıyor bu düğün mevzusu. Yani gerçekten çok saçma. Ben neden adını bile bilmediğim akrabaya yemek vermek için onca zahmete giriyorum ki? Şahsen o parayı çatır çatır yemeyi tercih ederim.

"Hatçik! Çay getir bana."

Ama dilaltı? Boş bulunup, izin ister gibi parmağımı kaldırarak, "Dilaltı aldınız ya, çayla pek olmaz gibi," diye mırıldandım.

Sanki geldiğimden beri bakılmıyormuş gibi ok hızındaki tüm gözler bir kez daha üstüme çevrildi. Ben de bana öylece bakan kalabalığa göz atıp havada duran parmağımı indirdim. Ali'ye doğru siner gibi yaklaştım.

"Ne olmaz?"

Amcanın sesiyle kadınların üzerinde gezinen gözlerim çekildi. Bana çatık kaşlarla bakıyordu.

"Şey... Dilaltı çayla ya da sıvı bir şeyle... Ya da bakmayın siz bana, canınız ne çekiyorsa için."

Ay, bana ne oluyorsa! Vallahi ben de adam olmam yani. Adam canı burnuna gelmiş, sayıp sövüyor ama ben dilaltına, çayına karışıyorum.

Biraz önce salondan çıkan kadın bu kez koşturan adımlarla elindeki bir bardak çayı amcanın önüne bıraktı. "Getirdim, abi," dedi. "Demli de hem. Tomurcuk da koydum. Tek şeker atıp karıştırdım. Başka bir şey var mı abi?"

"Yok, Hatçik, eline sağlık." Kadın yine koşturan adımlarla salondan çıktı. Amca bardağıyla önce Savaş'ı, daha sonra beni işaret etti. "Hadi biz eşek başıyız, hadi bizi adamdan saymadın. Ulan, bu kızın anasıyla babası *sen kimin itisin*, demedi mi? Ulan, *başında büyük yok, senin ne işin var bu kapıda*, diye kovmadılar mı?"

Amca çaydan bir yudum aldı ama bardağın yarısı gitti. Sonra bardağı tam göbeğinin ortasına park etti. Gözlerim iri iri bu görüntüyü seyrediyordum. Resmen bardağı tabaksız, göbeğinin üstüne koymuştu ve o da dökülmeden kendine özel bir yer gibi duruyordu.

Mükemmel.

Yüzümde istemsiz bir gülümsemeyle bu görüntüyü izledim. Asla babamda böyle bir şey göremezdim ben. Zayıf babaların hiç böyle eğlenceli şeyleri olmuyordu.

"Ah, ulan! Yaktın beni, Savaş!"

Amca bir yudum daha aldı çaydan ve bardak bitti. Sonra *ne yapayım*

bu bardağı, der gibi sağına soluna bakınırken birden ayağa fırladım. "Ben alayım onu, amcacığım," dedim. "Getireyim mi bir tane daha?"

Elinde bardak, ağzı aralık bana baktı adam. Gözlerini kırpıştırıp havadaki bardağı bana doğru uzattı. Bardağı kapınca kapıya doğru yürüdüm. Kapı ağzında adının Hatçik olduğunu öğrendiğim kadın duruyordu. Bu ailede gerçekten isim konusunda büyük sıkıntı vardı.

"Hatçik abla, çay koyacağım amcaya da mutfak neredeydi?"

Kadın bana aval aval baktı. Eliyle karşı tarafı işaret edince zaten koca bir kemerle açılmış, dolapların da bir kısmının göründüğü mutfak gözüme ilişti. Koşturan adımlarla ocaktaki çaydanlıktan çayını koydum. *Demli ve tek şekerli...* Sonra bardağı kaptığım gibi salona geri döndüm. Herkes bıraktığım gibiydi. Kimse istifini zerre bozmamıştı. İşin komik kısmı, Ali bile ağzı açık bana bakıyordu.

Bardağı amcaya uzattığımda o da şaşkın ifadesinden hiçbir şey kaybetmeden bakmaya devam etti. Sonunda elimdekini almayı akıl ettiğinde yine de bekledim. Ama o hâlâ bana bakıyordu.

"E hadi."

Amca yine gözlerini kırpıştırdı. Biraz saf gibiydi. Ali sahtekârlık özelliklerini amcadan almamıştı belli ki.

"Ne hadi?"

"E bardağı göbeğine koymayacak mısın? Hep öyle duruyor mu yoksa döktüğün oldu mu?" Adam elindeki bardağa, önündeki elma tipli göbeğe, daha sonra da bana baktı şaşkın şaşkın. "Babamın da böyle göbeği olmasını çok isterdim. Bak, ne güzel, bardak koyuyorsun. Sehpa gibi çok tatlı. Koyacak mısın bardağı?"

Amca bir iki kez daha gözünü kırpıştırdı, daha sonra bardağı tıpkı biraz evvel yaptığı gibi göbeğinin üstüne bıraktı. Vallahi tek seferde duruyor, sendelemiyordu bile. Sanki orada, onun için özel olarak ayrılmış bir altlık vardı. Tüm dişlerim görünecek kadar gülümseyip bu manzaraya baktım.

"Çok tatlı. Hep böyle mi içiyorsun çayını, amcacığım?"

Ben soruma cevap beklerken bir kıkırtı duyuldu. Başımı sağıma çevirdim, küçük halaydı galiba. Onun yanında da genç, esmer bir kadın başını halanın omzuna saklayarak gülüyordu. Savaş kapıdan girerken *nasılsın, yenge*, demişti birine. Onun, Kadir amcanın karısı olduğunu düşünmüştüm. O gülmüyordu ama kendini o kadar sıkmıştı ki tom-

bul yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bir tek büyük hala ve babaannede mimik yoktu.

Bunlara ne oldu, der gibi Ali'ye bakacak oldum. O da eliyle suratının yarısını kapatarak kahkahasını saklıyordu.

"Ali?" Tekrar amcaya baktım. Bunun da devreler yanmıştı, boş boş bakıyordu. "Ulan! Ulan, sen ne getirdin bizim başımıza?"

Ya, ben ne yaptım şimdi? Omuzlarımı düşürüp gerisin geri yerime oturdum. Çayını koydum ben senin, nankör adam. Kıymet bilmez insan! Ne getirmiş? Asıl ben anneme babama sahtekâr damat getirdim. Onlar söylensin bu kadar.

"Amca, yeter da. Tamam, anladık, kızdın ama yoruldun, sakinleş."

"Ulan, ağzımıza sıçtın, nasıl sakinleşelim?" Ettiği küfürle gözlerim iri iri açıldı. Adam da yaptığını sonradan fark etmiş gibi telaşla gözlerini bana çevirdi. "Ulan, senin yüzünden kızın yanında ne biçim konuşuyorum. Tövbe tövbe, Allah'ım. Ulan, Savaş!"

Küfret, daha sonra *tövbe*, de. Oldu canım! Ali'ye biraz daha yaklaşıp, "Ali, ne zaman biter?" diye sordum.

Başını bana çevirdi. Anlık yüzüme bakıp küçük bir tebessüm yolladı. "Konuşmama izin vermeye başladı, sakinleşiyor," dedi.

Onaylar gibi başımı salladım. Ali, *babaannemin hoşuna gider*, dedi diye elbise giymiştim. Onun etek uçlarıyla oynarken elbisenin hiç faydasının olmayışına yandım.

Sonra sıra bana geldi. "Hadi benim yeğenim hayırsız," dedi amca. "Hadi benim yeğenim bizi adam yerine koymaz! Hadi benim yeğenim eşşoğlu eşek de kızım, sen ne diye takılıp geldin bunun peşine? Anan baban nasıl soktu bu iti kapıdan?"

"Aslında Ali güzel konuştu babamla, ikna etti yani. Onlar sizin kadar kızmadılar bize."

"Ali mi?"

Yandan gelen sesle halaya çevirdim başımı. Adı Selma'ydı galiba. "Hı hı," diye başımı salladım.

Hala bu kez Ali'ye baktı. "Sana Ali mi diyor?" diye hayretle sordu.

Ali halasına baktı ama bir tepki vermedi. Adamın adını söylüyorum diye niye konu oluyorum ben şimdi? Savaş Ali değil mi bu adamın adı?

"Kızım, sen kimsin, kimlerdensin ki bu sıpa *evlenelim*, dedi diye *he*, dedin?"

Amcanın sorusuyla yüzüm tekrar ona döndü. "Çanakkaleliyim ben, yani orada doğup büyüdüm," diye açıklamaya giriştim. "Anne tarafım Rumeli göçmeni de annem Çanakkale'de doğmuş. Babam, Harun Aydın. *Kâtip Harun*, derseniz herkes tanır benim babamı."

Amca başını çevirip Ali'ye baktı bu kez. "Saatçi Şevket'in akrabası mı oluyorlar?" diye sordu.

"Yok yok, akraba değiliz ama Şevket amcamı çok iyi tanırım. Biz aynı caddenin esnafıyız. O da babamı çok sever, beni de çok sever gerçi."

"Esnaf mı? *Babam kâtip*, demedin mi kızım sen?"

"Kâtipti, emekli oldu. Orada Salim abi var, ben iki yıldır onun mağazasında çalışıyordum."

"Ha, ben dükkânınız var sandım."

"Yok, ben satış personeliyim. Aslında veterinerim de yapamıyorum onu."

"Veteriner mi?"

"Hı hı. Sadece kedi, köpek, kuş falan bakabiliyorum ben. Benden büyük hayvanlara, sürüngenlere, ha, bir de böceklere dokunamıyorum."

Şaşkın şaşkın hem çayını içip hem beni dinliyordu amca. Emin olmak ister gibi, "Veterinersin, ha?" dedi.

"Korona yüzünden son üç dönemim *online* oldu ya, ben pek alışamadım, ondan herhalde. Yapamıyorum yani. Zaten kurbağa diseksiyonunda da bayıldım."

Bir el kolumu kavrayıp, kendine doğru çekince, bakışlarımı amcadan ayırmadan iyice sokuldum. Ali kulağımın dibinde, "Asude, sen ne anlatıyorsun?" diye tısladı.

"Ay, ne bileyim, Ali? Amcan bana böyle bakarken ben her şeyi anlatabilirim galiba."

Kolumu tutan eli elime doğru uzandı. Bu da ne çok seviyor parmaklarımı parmaklarına geçirmeyi, canım. Yapıştı, bırakmıyor.

"Amca, kızın üstüne gitme. O da şaşkın, bir şey diyeceksen bana söyle."

Amcanın bendeki şaşkın bakışları, Ali konuşur konuşmaz yine öfkeyle yandı. "Ulan, ben ne diyeyim sana?" diye bağırdı. "Ben ne söyleyeyim, it? Fatoş! Sen bunun böyle bir bok yiyeceğini biliyor muydun?"

Amca yine küfredince bana baktı hemen. Yine birkaç tövbeyle sıyırmaya çalıştı ama o işler öyle olmuyor, amcacığım.

"Aa, üstüme iyilik sağlık! Nereden bileyim ben, Kadir? Valla saracak adam arıyorsun, bırak da çocuk anlatsın önce."

Amcanın şişman suratı kızardı, karısına da bir şeyler diyecek gibi oldu ama sonra arkasına yaslandı. "Anlat, lan!" dedi. "Anlat, fışkı suratlı. Niye yedin bu boku?"

Ali, geldiğimizden beri ağzını bıçak açmayan babaannesine baktı. Allah'tan biz eve girdiğimizde o sarı saçlı kız ortadan kaybolmuştu. Onun ortadan kaybolmasıyla da adı geçen Yeşim'in kim olduğunu hemen kavradım.

"Niye yaptığımı hepiniz gayet iyi biliyorsunuz. Beni istemediğim bir şeyin içine atmak yerine dinlemeyi seçseydiniz belki şu an böyle oturuyor olmazdık karşınızda."

"Ulan, bana konuştun da dinlemedim mi? Hay, ağzına tükürem. Ne zaman dinlemedim?"

Ali bu kez amcasına bakıp, "Sen değilsen de olmayacak işi zorla yaptırmaya çalışan dinlemedi, amca," dedi sitemle. "Ben zamanı var diye beklemek istedim ama o beni buna mecbur bıraktı."

Amca yan gözle annesine bakıp bize çevirdi yüzünü. "Dinleyen dinlemediyse bana geleydin!" dedi. "Yok mu senin amcan? Ne dedin de aldın bu kızı babasının evinden? Niye haber etmedin?"

"Ben söyleyecektim ama dedem kötüleşince ertelemek zorunda kaldım. Sonra da zaten onu kaybettik. O ara babaannem kafayı yememiş olsa bir şekilde anlatırdım da konuşturma istersen beni. Çok daraldığımda yine söyleyecek oldum, bu kez Asude'nin babası kalp krizi geçirdi. Ayrıca söylemiş olsam babaannemin olmayacak işi ortalığa saçmayacağının garantisini veriyor musun bana? Asude'nin babası o işi bir kez duymuş olsa ben o kapıdan ölsem giremezdim. Kusura bakma ama ben ne yaptıysam babaannem yüzünden yaptım!"

Ali bile isteye babaannesinin üstüne oynuyordu sanki. Hiç konuşmayan, tepki vermeyen kadını kışkırtmak için tüm suçu ona atıyordu. Amca da tedirgin bir halde bir annesine bir Ali'ye bakıp, ne diyeceğini bilemez bir tavırla ağzını açıp kapatıyordu.

"Ulan, bari bir tek bana diyeydin! Dünür olduk adamlarla. Ne düşündüler, kim bilir! *Amcası adam olup yeğenine kız isteyemedi*, demedi mi Şevket abi?"

"Durumumu anlatınca *amcanın yerine ben vekili olurum*, dedi."

"Vermiyorum efendim kimseye yerimi! Benim senin amcan! Ben olacaktım, ben!"

Ali başını yana yatırıp, suratını da yumuşatınca *hah, geldi sahtekârlık saati*, dedim.

"Tabii sensin benim amcam. Ama halden anla be emmi. Harun baba öbür meseleyi duysa vermezdi Asude'yi. Sen de çok iyi biliyorsun ki duyardı kesin. Ben ne yapardım o zaman? Hem adam hasta, bir düğün telaşına da sokmak istemedim kimseyi."

Amcası yan yan bakıp, "Allah şifa versin," dedi. Sonra bana döndü. "Şimdi nasıl baban, kızım?"

"İyi çok şükür. Stresten, yorgunluktan korursak hiçbir şey olmayacak inşallah babama."

Onaylar gibi başını sallayıp Ali'ye baktı. "Sen ondan mı hırlamadan Çanakkale'ye gidiyordun?" diye merakla sordu.

"Göresim geliyordu be emmi."

"*Emmi*, deme bana!"

Ali sırıtınca, Kadir amcanın da sinirle çatılan kaşları engel olamadan yumuşadı.

"Emmim değil misin? Hem asıl vekilin Serhat abimdi. O, büyüğüm olarak başımdaydı. *Ben senin ardındayım, aslanım, gönlün neyi isterse yanındayım*, dedi."

Şaşkın şaşkın Ali'ye baktım. O adam sıkı sıkı *beni sakın ortaya atma*, diye tembihlemişti. Babasının önüne kuzenini resmen ızgaralık yapıp sermişti.

Amcanın yumuşamış suratı eskisinden bile daha beter bir sinirle ateş saçtı. "Hay babasının ağzına it sıçasıca Serhat!" diye âdeta kükredi. "Hay yedi köyü peşine takan deyyus Serhat! Nerede o it, Fatoş! Dünden beri telefonumu da açmıyor, nereye sakladın o köpeği?" Yenge bir Ali'ye bir amcaya baktı. Ne diyeceğini bilemedi. Ağzını açıp açıp kapadı. "Cangül! Cangül, nerede senin o ekmeksiz kocan?"

"Baba, İstanbul'da toplant-"

"Yalanına sıçayım, Serhat! Seni o İstanbul Boğazı'na gömmem mi ben, Serhat! Ulan, sen bu eve gelmen mi Serhat!"

Tam o anda olmaması gereken bir şey oldu. Serhat abi elinde küçük bir valizle kapıdan içeri girdi.

"Hayrola, baba? Adımı inletiyorsun. Özlemini Akliman dinliyor."

Serhat abi içeri adım atacak gibi olduğu an benimle göz göze geldi. Gözleri irice açıldı, bu kez Ali'ye baktı. "Lan, karga bokunu yemeden niye geldin sen? Ne işin var sabahın bu saatinde? *Akşama gel*, demedim mi ben sana?"

Daha ne olduğunu anlamadan amca oturduğu yerden ok gibi fırladı. Şişman bir ok. O kiloya inanılmaz çevik bir ok. İnsanı hayrete düşürecek atiklikte bir ok.

Tam o anda da ortalık karıştı zaten. Ben kilitlenmiş gibi oturduğum yerden olanları izlerdim de Ali de atlayınca mecbur ayaklandım. Bağırtılar, küfürler, kendisini anlatmak için çığlık atan Serhat abi, *amca, bir dur*, diye ortalığı inleten Ali, tabii bir de yengelerin, halaların ciyaklaması derken *ben nereye düştüm böyle*, diye asıl feryadı ben koparacaktım.

Sonunda o ses duyuldu:

"Kadir!" Babaannenin tok, balyoz gibi bağırtısıyla herkes mum oldu. Ben de öyle. Bastonuna yaslanıp ayaklanan kadın ortaya doğru ilerledi. "Bırak oğlanı, Kadir!"

"Ana, ne bok yemiş, duymadın mı? Hadi Savaş küçük, bu puşt niye akıl edip haber vermedi bize?"

Babaanne önce bana baktı. Baştan aşağı bir güzel süzdü. *Yalancı Ali, hani elbise seviyordu babaannen? Hiç beğenmiş gibi bakmıyor valla.* Sonra da dümdüz bir ifadeyle Ali'ye baktı. "Küçülsün de cebine girsin," dedi ters bir sesle. "Kendi kendine nikâhlanacak kadar büyüdüyse büyük bildiğine de haber etmeyi akıl edeymiş. Serhat'ım abilik yapmış, laf etmen oğluma."

Babaanne sanki Ali'yi artık torundan saymıyor gibi konuşunca üzülecek diye bir korku sardı içimi. Ama Ali neredeyse gülecekmiş gibi bakıyordu. *Allah'ım, hiçbiri normal değil. Hiçbir şeye normal tepki vermiyorlar. Allah'ım, ben nereye düştüm ya?*

"Bırak Dursun Sultan'ın oğlunu, amca. Sizin derdiniz benimle. Babaannem doğru söylüyor, nikâhlanacak kadar büyümüş adam, zorla evlendirilecek de değil ya. Gider, gönlünün istediğiyle evlenir, değil mi? Koca adamı çocuk gibi azarlayıp *benim istediğimi karı diye alacaksın*, denmez sonuçta. *Parmağına yüzüğü bak nasıl takıyorum*, diye tehdit edilmez koca adam."

Babaanne gözünü dikip Ali'ye baktı. Ali de aynı şekilde babaanneyi izliyordu.

"Sen niye erkenden geliyorsun, lan? Ben önden gelip ortamı hazırlayacaktım."

Serhat abi ise bambaşka bir noktadaydı. Nereye bakacağımı şaşırdım. Bir de açlıktan ölüyordum artık. Kimse de *yoldan geldiniz, açsınız,* demiyordu. Hiç misafirperver değillerdi galiba.

"Ben yanlış bir şey yapmadım, abi. Yanlışı, beni olur olmaz şeylere sürükleyenler yaptı."

"Oğlum, az sus. Fişeklemesene kadını!"

"Ben mi yanlış ettim sana? *Ölmeden yuvanı göreyim*, dedim diye ben mi suçlu oldum? Hay senin şarap çanağına sıçam!" *Ay, kadınlı erkekli küfürbaz bunlar. Annem duysa bir tur da o kalp krizi geçirir. Babaanne, bana da ters ters bakma. Bana da mı söveceksin?* "*Benim istediğim var,* dedin de *yok, olmaz* mı dedim?"

"Babaanne, sen konuşunca kimseyi duymuyorsun. *İstemiyorum*, dedim ben sana!"

"Fışkı yiyen, başka bir şey dedin de dinlemedim mi? Madem vardı gönlünde biri, niye sakladınız? *Bu sıracalıyı alacağım*, diyeydin, gidip usulünce isterdik!"

Şaşkın şaşkın bana söven kadına baktım. Ben mi suçlu olmuştum şimdi?

"Sıracalı ben miyim? Ne o? Babaannen küfrediyor bana, Ali."

"Tamam, Asude, gel sen şöyle."

"Küfrediyor ama bana!"

Ali kolumu tutup arkasına doğru çekti. Babaanne de suratıma dik dik bakıyordu. "Küfretmedim, hemen sıçrama üstüme!" dedi.

Aa, valla hem suçlu hem güçlü. Bir de ben kadıncağız, diyerek üzüldüm buna. Oyun ediyoruz ardından diye vicdan yaptım.

"Küfretmiyor, Asude. Tokat'ta zayıf, minyon kızlara öyle derler. Ha, bir de saçların da kabarmış ya, ağız alışkanlığı."

Anladım, der gibi başımı salladım ve çatık kaşlarıyla bana bakan babaanneye döndüm.

"Sıska değilim ben. Elbise giyince öyle görünüyorum. Ali, *babaannem sever*, dedi diye giydim ama yaranamadım. Hem saçlarım da tüm gece arabada uyudum diye böyle kabardı. Bize kızmanız bitince düzelteceğim. Ayrıca ilk kez gördünüz beni, hemen lakap mı takılır? Çok ayıp! Ben buruşuk muşamba, diyor muyum size? Ali, sen hiç böyle bahsetmedin babaannenden!"

Ali hızla elini omzuma atıp bir de ağzımı kapamaya çalıştı ama ben de sinirlenmiştim! Şu hale bak! Yorgunluktan, açlıktan ölüyorum ama geldiğimden beri azar işitiyorum. *Benim annemle babam böyle mi yaptı, pislik Ali?*

"Tamam, sus be kızım. Babaanne, gelme kızın üstüne sen de. O da şaşkın zaten."

Babaanne gözünü üstüme bir dikmişti ki arada Ali olmasa parçalayacaktı kesin beni.

"Ettiği lafı duydun mu karının?"

Ben zorbela Ali'nin ağzıma kapadığı elini aralayıp, "Bana sıracalı dedin," diye çemkirdim. Yanımda annemle babam yok diye beni mi ezecekti bu kadın? Ali bu kez diğer kolunu da doladı belime. Hâlâ ağzımı kapamaya çalışıyordu. Beni geri çekip babaanneyle aramıza dikildi.

"Tamam, dur, Asude. Babaanne, korkutup durma kızı!"

"Ali, sen bana hiç böyle söylemedin. Ayrıca yaşlı başlı kadından korkacak değilim, pısırık gibi gösteriyorsun beni!"

Hani çok iyi insanlardı? Şevket amca da mı yalan söyledi bize? Amca sinirlendi, tamam. Öyle gönül kıracak gibi sinir de değildi ama babaanne daha iki kelime etmeden lakap takıyordu insana. Zaten içimde bir korku vardı, şimdi daha da büyümüştü. Annemi de özlemiştim hemen. Gözlerim istemeden dolmaya başladı.

Ali yüzüme bakınca gözlerimde duraksadı. Çatık kaşlarını serbest bıraktı. Ben *ne yapıyorsun*, diyemeden elleri saçlarımın iki yanını okşar gibi yüzüme doğru çıktı.

"Tamam, yok bir şey. Bak bana, kıvırcık. Hemen doldurma gözlerini, kötü bir kelime değil, gerçekten. Hem babaannem sevmediğine lakap falan takmaz. O şimdi bana sinirli, seninle derdi yok." *Ben evimi istiyorum. Tamam, güllerle bir karşılama beklemedim ama kadın bana nasıl bakıyor?* Parmaklarını çeneme yaslayıp eğilmiş başımı kaldırdı. "Asude... Ağlayacak mısın?"

"Ağlamayacağım!"

Dudağı sanki güzel bir şey demişim gibi kıvrıldı.

"Ağlama, yüzünü güldüreceğim diye babana söz verdim. Sözümü daha ilk dakikadan bozmuş olurum yoksa." Çenemdeki eli, yüzüme düşen saç tutamlarını geriye itti. "Şekeri var, sinirlenince ağzından çıkanı bilmiyor ama gerçekten küfür değil o kelime. Serhat abime de *sasuh*,

diyor. Hadi üzülme, ne konuştuk biz seninle? Ne diyorlarsa tüm laflar bana. Tamam mı yavrum?"

Böyle tane tane, kısık sesle konuşunca bir şey de diyemiyordu insan. Beni de kandırıyordu, farkındaydım ama engel de olamıyordum. Bir de *yavrum*, deyip durunca tuhaf oluyordum. Sinirim yatışınca midem bir kez daha burkuldu. Açlık iyiden iyiye hissettiriyordu kendini. Burnumu çekip Ali'nin benden ayrılmayan kahve gözlerine baktım. Kin güdememek gibi çok kötü bir huyum vardı, babaanneye olan sinirimi unuttum hemen.

"Keşke yemek yiyip gelseydik, acıktım ben. Sinirliler diye yemek de vermiyorlar."

Çıt çıkmıyordu salondan. Hepsi yüzüme bakıyordu. Ayıp diye bir şey vardı, canım. Ağzını açan küfrediyordu. Ali beni yatıştırırken, gözlerini hiç çekmeden bakıyorlardı. *Gerçekten ayıp ama artık!*

Ali dudağını minicik kıvırıp gülümsedi. "Doğru, unuttum ben onu," dedi. "İki günde bir poğaça anca yedin. Gel, çıkalım. Buluruz beş dakikaya bir yer."

Ali elimi çekince bu kez yengesi ortaya attı kendini. "Kız, yoldan geldiler, hakikaten sofra bile kurmadık ya!" dedi. "Allah ne etmiye bizi. Hatçik, hadi ablam, masayı hazırlayalım. Savaş, sen de adımını geri al, beni de sıçratma üstüne. Beş dakikaya buluyormuş bir yer. Cangül, Kadir Alp'e bak, sesi soluğu kesildi. Kesin bir yeri sakat bırakıyor." Fatoş yenge iki eli belinde en son babaanneye baktı. "Anne, misafirden sayılır kız, gitme üstüne sen de."

"Ne dedim ben şimdi, Fadime? Öylece çıkıp gelmiş madem alışacak geldiği evin huyuna, suyuna!"

Yine gözünü bana dikmişti babaanne ama bu kez bir şey demedi. Fatoş yenge de baktı babaanne bana bulaşmıyor, koştur koştur çıktı salondan. *Ben de kadına Fatoş, diyorum da babaanne Fadime, dedi. Ne diyerek sesleneceğim ben bu kadına ya? Of, vallahi bıktım ilk günden.*

Beş dakika içinde salondaki yemek masası hazırlanmış oldu. Bir şekilde masada kendimize yer bulabildik. Herkes gözünü dikip bakmasa hızla yiyecektim ama biri bile üstümden çekmiyordu bakışını.

"Ali, hep bana bakıyorlar." Mırıltıyla sokulup *beni bu dertten kurtar*, der gibi fısıldamıştım.

Ali kısık bir kıkırtıyla önümdeki tabağımı alırken, "Bakar onlar,

yavrum," dedi. "Al, sen bundan ye. Kaygana adı, hoşuna gidecek, dene hadi."

Uzattığı tabağı aldım. Hâlâ izliyorlardı. Ali de yüz bulunca astar bırakmayanlardandı. *Yavrum yavrum*, diye dolaşıyordu ortada. Karı kocayız diye çemkiremiyordum da.

"Siz de bakıp durmayın artık da iki lokma yesin kız. Abi, Tunalılarla konuştun mu sen? Yapıyor muyuz anlaşmayı?"

Ali dikkatleri dağıtmak için Serhat abiye laf attı ama Serhat abi bir babasına bir babaanneye bakıp sadece başını sallamakla yetindi. On dakika kadar hiç kimseden ses çıkmadı. Babaanne hariç herkes kahvaltısını yaptı ama. Ben de sonunda yüzüme renk gelene kadar yemiş oldum.

"Bir tane daha vereyim mi? Sevdin mi?"

Kaygana dediği şey gerçekten hoşuma gitmişti. Omlet gibiydi zaten. Ama çok yediğim için başımı iki yana sallayıp, "Yok, çok yedim," dedim. Gülümseyip arkama yaslandım. Ali doğru mu söylüyorum diye gözlerini kısıp beni süzdü. "Yok, vallahi doydum, Ali. Çok güzel olmuş, yapanın ellerine sağlık."

"Kız, pek tatlılar be. Ne kadar daha sinirli olmamız gerekiyor şimdi bizim?"

Tam karşımda oturan Asuman halaya çevirdim gözlerimi. Ombreli saçını parmağına dolaya dolaya bize bakıyordu. Selma hala mesafeliydi ama. İzlerken insan ürperiyordu.

"Beğendin mi gelinimi, hala?"

Asuman hala, Ali'nin sorusuyla çay bardağıyla işaret ederek beni gösterdi. "Çok güzel," dedi. "Saçları da doğal kıvırcık, değil mi? Gözleri ela mı Savaş?"

Ben burada yokmuşum gibi hakkımda konuşmaları çok tuhaf değil mi? Bence çok tuhaf.

Ali öne doğru eğilip benim kırpıştırdığım gözlerime baktı. "Yok, hala, gözleri bal rengi," dedi. "Çiçek balı gibi."

"Aman da aman, zaten benim paşam da kaymakla bala bayılır."

"Asuman!" Babaannenin sesiyle Asuman hala öne doğru eğilip masa başındaki kadına baktı. "Senin kocan nerede yine, kızım?"

"Kum çekiliyor bugün, anne. Başında duracaktı işte."

"Çoluğun, çocuğun nerede?"

"Anne, Savaş'a kızdın diye bana hiç sarma. Dün babaannesiyle gittiler ya. Bir hafta onda kalacaklar."

Bu kez kapı ağzında bekleyen kadına çevirdi başını. "Yeşim nerede, Hatice?" diye sordu. "Softa kuruldu, niye yok?"

Hatice'ymiş kadının adı, yahu!

Hatçik abla, gözünün kenarıyla bir bana bir Ali'ye baktı. "Şey, hanımanne..." dedi. "Karnı tokmuş, *biraz da başım ağrıyor*, dedi."

"Git, çağır, Hatice. Evdeyken herkes sofrada olur, bilmiyor mu?"

Kadın daha laf bitmeden koşar adımlarla çıktı salondan. Ali'yle konuşmuştuk ama bu konu beni aşırı derecede rahatsız ediyordu. Oturup karşılıklı yemek mi yiyecektik yani? Sahte falan ama bunu ben biliyordum sonuçta. Karşıdan bakana evliydik biz. Kocasını evlendirmek istedikleri kadınla oturmak mantıklı mıydı şimdi?

"Ali..." diye mırıldandım. Ali de kolunu sandalyemin arkasına atıp omzumu okşar gibi iki kere sıvazladı. Gözü babaannesindeydi.

"Sen Yeşim'le tanışmadın, Asude. Şimdi gelince tanıştırırım ben. Kardeş gibi büyüdük, babaannem bizden ayırmaz Yeşim'i. On yıl oluyor annesini kaybedeli. Serhat abimle beraber abilik yaptık hep. Öz kardeş sayılırız!"

Bana söylüyor gibi görünse de tüm laflar babaanneyeydi. O da akıllı kadın tabii, almıştı mesajı. Dik dik Ali'ye baktı ama bir şey demedi. Birkaç dakika sonra sadece bir an gördüğüm kadın içeri girip boşta olan sandalyeye oturdu. Yüzü asıktı, belli ki ağlamıştı da.

"Kusura bakma, nine, başım ağrıyordu da."

"İlaç alırsın, geçer, Yeşim. Sofra boş bırakılmaz, görmeyeyim bir daha."

Kız başını salladı. Sonra önüne dönerken gözleri benimle çarpıştı. Kahve gözleri saf bir öfkeyle bana dokundu ama hızla kaçırdı bakışlarını.

Ne? Bana mı kızıyorsun yani? Aa, benim ne suçum var be? Kızacaksan babaanneye, Ali'ye kız. Hem bir zahmet kendine de kız. Adam senle evlenmek istemediğini söylemiş, sen niye bizim cinsi gursuz gösteriyorsun?

"Gel, Yeşim, seni karımla tanıştırayım. Asude, biraz evvel bahsettiğim Yeşim. Rahmetli Arife teyzemiz vardı, evin kâhyası. Onun en küçük kızı. Bu evin de kızı sayılır, bizim de kız kardeşimiz gibi haliyle."

Ali çok net, derken asla abartmıyorum. Ben biraz da *babaanne bu yüzü Ali'nin kararsız tavrından mı alıyor acaba*, demiştim ama adam bariz belli ediyordu kendini. Ali gözünü Yeşim'den çekmeyince, kız da mecbur masadaki gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Hoş geldiniz, hayırlı olsun."

"Hoş bulduk, teşekkür ederiz."

"Sağ olasın, Yeşim, darısı başına inşallah."

Kız bu laftan sonra bana öyle bir baktı ki *tamam*, dedim. *Net, nefret ediyor benden.*

Ali sandalyemin arkasındaki eliyle kolumu tekrar tutup beni kendine doğru çekti. Başını da saçlarımın arasına sokup, dudağını bastırınca put gibi kalakaldım.

Allah'ım, ne oluyor? Bu bana durup durup dokunacak mı böyle?

Ali geriye çekildiğinde hâlâ kolu beni sarıyordu. Suratıma bakıp saflaşmış halime gülümsedi. Ben daha birinin etkisinden çıkamadan, bu kez de nikâhtaki gibi tam saçlarımın başladığı noktaya dudağını değdirip çekti. *Kendime gelemiyorum, biri bana yardım etsin.* Halim onu eğlendirmiş olacak ki kısa bir kahkaha atıp önüme düşmüş bukleyi kulağımın dibine sıkıştırdı. Tüm yüzüm yanıyordu. *Bu oyun çok meşakkatli, çok teferruatı var bunun. Tamam, adam ailesini ikna etmeye çalışıyor ama hep dokunuyor ya.*

Masada oturanlara kaçamak bir bakış atayım dedim ama yahu, en azından gizli saklı bakın! Alenen izlenir mi yeni evli çift?

Zorbela önümdeki bardaktan bir yudum çay içtim. Ali de çok şükür kolunu çekince derin bir soluk alabildim. Kadir amca bayağıdır hiç konuşmuyordu. Alttan alttan biraz da onu inceledim. Sıkıntılı bir yüzle bir Ali'ye bir annesine bakıyor, hazımsızlık çekiyor gibi göbeğini okşuyordu.

"Haberimiz olmadığından ev de temizlenmedi! Ne zamandır tozuyla duruyor öyle."

Şu ana kadar en az konuşanlardan biri Selma halaydı. O da sonunda kırmıştı sessizliğini.

"Ay, doğru, abla ya. Geç de kaldık, sabahtan iki üç kişi çağıraydık, hale yola sokardık hemen." Neyden bahsediyor bunlar, anlamadım. "Eşyalar da eski hep. Savaş, hızlı bir alışverişe çıksanız mı halacığım?" Ali de benim gibi bu konuyu hiç düşünmemiş olacak ki ağzı açıldı ama

hemen geri kapandı. Asuman hala bu kez bana baktı. "Eski eşyaları boşaltmak lazım önce. Sen yine bir bak, işine yarayacak olanları tutalım, olur mu Asude?"

Ben yine anlamadığım için tüm saflığımla, "Nasıl?" diye sordum. "Neyi boşaltacağız?"

"Savaş'ın evi uzun zamandır kapalı, canım. E şimdi evlendiniz, oraya geçersiniz haliyle. Ama bir güzel temizlenmesi, baştan serilmesi lazım."

Nasıl oraya geçeriz? Oraya geçip orada mı kalırız? Yok, kalamayız! Hayır, canım, ne münasebet. Elin adamıyla aynı evde bir başıma mı kalacağım ben?

"Yok! Yok, hiç gerek yok, burası iyi!"

Kadın şaşkın şaşkın bana baktı. *Ay, bunlar vallahi bomboş eve bu adamla tıkacak beni. İmdat!*

"Asude!" Ali tıslar gibi yanıma yaklaştı. "Dur, bir düşünmem lazım, aklıma gelmedi ama halledeceğim."

Dehşetle bu kez Ali'ye baktım. *Aman Allah'ım, bu fırsatçı sahtekâr beni eve atmaya çalışıyor.*

"Yok! Ne gerek var, Ali? Kalırız burada, koca ev! Ne yapacağım ben bomboş evde, burası güzel!"

"Asude, dur, düşüneceğim." Ali kolumu tutup beni iyice yanına çekti. "Bir yol bulacağım."

"Kalmam diyorum ya! Kalmam ben o evde!" Sesim biraz tiz çıkınca hemen başımı çevirdim. Hepsi şaşkın şaşkın bakıyordu. Zorla yüzüme bir gülümseme oturtmaya çalıştım. "Yani şey... Burası çok güzel, burada kalalım, ne olacak ki? Hep beraber... Sığarız ki. Bak, babaanne de *sıracalı*, dedi bana. Sıskayım zaten, ne yer tutacağım ben, değil mi ama?"

Hepsi şaşkın şaşkın bakarken bir tek babaanne sorgular gibi bakıyordu bize. Sonra ne olduysa yüzünden bir hüzün geçti sanki.

Ali kulağımın dibinde, "Orada kalmayacağız, başka çare düşüneceğim," diye fısıldadı.

"Gelin burada kalmak istiyor, sen de başka çare arama. O evde duramazsın sen. Hatice!" İkisi arasında bir bakışma geçerken hepsi suspus olmuştu sanki. Ali gözünü bile çekmiyordu babaanneden. Hatçik abla koşturarak yine salona girdi. "Savaş'ın odasını temizleyin, kızım. Derleyin, toplayın bir güzel. Kapı ağzındaki bavulları da çıkarın. Ortalık yerde kaldı hepsi."

"Hemen hallediyorum, hanımanne."

Hatçik abla bir geldi bir gitti. Ben peşinden bakıp kaldım. *Odası-*

nı hazırlayın, derken? Ağzım açık başımı Ali'ye çevirdim. Sandalyesine yaslanmış, kollarını da göğsünde toplamış, beni izliyordu.

"Ali?"

"Ya, Asude... Odamı hazırlasınlar. Malum, gelin geldi."

"Ali, biz..."

"Hı hı. Madem burada kalmak istiyorsun, odamızda kalacağız. Biraz küçük ama sığarız. Sonuçta sıskasın, ne yer tutacaksın?"

Allah'ım! Ben ne halt yedim? Bu son dedim ama ne olur, Allah'ım, asıl bu son olsun. Kurtar beni buradan. Vallahi başka bir şey istemeyeceğim.

"Bu devirde de cümbür cemaat yaşamak isteyen gelini ilk kez görüyorum. Kız, Cangül, aynı arsada yaşıyorsun diye laf eden arkadaşların bir de Asude'yi görsünler."

Cangül abla kıkır kıkır gülerek, "Hala, bana saf diyorlardı ama benim küçük elti beni solladı," dedi.

Asuman halayla kahkaha ata ata güldüler halime. Ben bakışlarımı Ali'den çekemiyordum ama. *Hadi bir dalavere çevir de kurtar bizi*, diye yalvarıyordum resmen. Aksi pislik, sadece suratıma bakıyordu. *Söylesene bir yalan. Eve gidelim, desene be!*

"Ali..."

"Efendim, Asude."

"Ali, ya..."

"Oda küçük de balkonu çok güzel. Seversin sen. *Burada kalacağım*, diye inat etmene değer yani, merak etme."

"Ama Ali..."

"Yatağın sol tarafı benim bak, sakın itiraz etme."

Ağladım, ağlayacaktım. *Beni kurtar*, diyordum ama o bana ne diyordu? Anı kurtarma çabam yüzünden beş dakika sonrasını bile düşünemeyecek hale gelmişti aklım. Yazıklar olsun bana da! *Adamla aynı evde sıkışıp kalmayayım*, derken aynı odaya tıkılacaktım.

"*Ali*, diyorum."

Mırıltıyla yalvarışımı hiç iplemedi pislik. Halasına çevirdi bakışını. "Az yorgunluğumuz çıksın, bir yatak odası alışverişi yaparız, hala," dedi. "Asude kalacağı odanın yatağını, dolabını kendi seçsin. Yeni gelin örtülerinden falan ister, gönlü kalmasın." Vallahi kurtarmayacaktı beni. Ağlamaklı suratıma baktı. "Odamızın neyi varsa bir güzel elden geçir sen. Yatak büyük gelirse gözüne, küçült istersen. Örtüsü, perdesi, işte ne varsa alırsın. Sonuçta ikimiz kalacağız, senin zevkine göre döşenmiş olsun."

@ayisigikitap

11. BÖLÜM

Yan yana oturmuş, sessizce karşıya bakıyorduk.

Yok, Ali karşıdan görünen manzarayı seyrederken ben bizi tıktıkları, *sizin odanız burası*, dedikleri odayı inceliyordum.

Evin genelinde tavan yüksekti. Niye, bilmem ama aşırı sevmiştim bu detayı. Deniz gören pencere ve şahane bir balkonu vardı. Dolaplar da büyüktü ama babaanne değişeceğini söylemişti. Gözümün kenarıyla televizyonun karşısına yerleştirilmiş ikili koltuğa baktım. Oluru var gibiydi. Ağzımı da açamıyordum ne zamandır. Ali kızmıştı kesin bana. Sofradan kalktığımızdan beri hiç konuşmuyordu.

Allah'ım, beş dakika ilerisine kadar düşünebiliyorum ben. Nereden aklıma gelsin, boş ev olmazsa boş odaya tıkılacağımız? Bizi bu durumdan kurtar, Allah'ım.

Dudağımı kemire kemire, yanımda öylece oturan adama bir bakış atıp, "Ali..." diye mırıldandım. Mırıltımı duysa da bir şey demedi. Küstü mü ki? Omzumla azcık dokunup yine mırıldandım. "Ali, ya..."

Başını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. "Asude, benim sana zarar vereceğimi mi düşündün?" diye sordu, düz bir sesle.

Bir anda sorduğu soruyla kalakaldım. "Efendim?" dedim, sorar gibi. Yüzünde gerçekten sıkıntılı bir ifade vardı.

"Ürküttüm mü seni? Arabada söylediklerim, daha sonra ailemin yanında yakın davranmam tedirgin mi etti? Ya da daha fenası, korkuttum mu? Onun için mi birden böyle bir şey dedin?"

Ali'nin düşündüğü şeyleri böyle duyunca çok kötü hissettim kendimi. Biraz da haklı olması daha çok canımı sıktı. Aslında böyle değildi benim düşüncem. Yani tamam, *elin adamıyla niye aynı evde yalnız kalıyorum*, dedim ama *o eve girersek Ali bana zarar verir*, demedim ki.

Ali'nin gözleri hâlâ yüzümdeydi. Bense rolleri değişmişiz gibi karşı camdan görünen denize bakıyordum. Bana aptal olduğumu söyleyebilirsiniz belki ama Ali'yle o evde bir başımıza kalsak onun bana zarar vermeyeceğini biliyordum sanki. İnsanlara çabuk güvenmek gibi bir kusurum vardı, farkındayım. Ama Ali o insanlarla aynı kefede değildi benim için. Öncelikle çok büyük bir minnet vardı kalbimde. Cehennem gibi iki ay yaşayınca ve o cehenneme elini uzatıp, beni çekip alınca, fark etmeden güvenmiştim galiba.

Benden hâlâ bir cevap bekleyen adama çevirdim yüzümü. "Bana inanır mısın bilmiyorum ama korktuğum için öyle saçmalamadım," dedim. "Ben korkmuyorum senden, zaten bana zarar vermeyeceğini biliyorum. His gibi bir şey bu. Yani kalbim öyle söylüyor. Ali, ben sana güveniyorum ki." Ali yüzüme derin derin baktı. Konuşmayacağını anlayınca kendimi açıklama hissi galip geldi. "Aşağıda niye öyle bir çıkış yaptım, mantıklı bir açıklama bekleme ve Allah aşkına, bu bir yılda genel olarak mantıkla beni ilişkilendirme. Ben genelde saçmalamayı tercih ediyorum. Bir de çok uzun vadede düşünme olayı yok bende. Şimdiyi kurtarsam yeter anlayacağın. Öyle ki iyice zıvanadan çıktım. Allah'la pazarlık yapıyorum, o kadar fena durumdayım."

Sen ne diyorsun, der gibi gözlerini kırpa kırpa suratıma baktı. Sonra o dümdüz ifadesi kırılıp minik bir tebessüm yeşerdi yüzünde. Benim de içime o an bir ferahlık geldi. Ali gülümserken daha anlaşılır biri oluyordu.

"Allah'la pazarlık?" dedi, sorar gibi.

Ağır ağır başımı sallayıp, "Evet," dedim. "Sürekli *Allah'ım, beni bu dertten kurtar, bu son*, diyorum. Gerçi o son hiç gelmiyor. Ben sana *yalancı, sahtekâr*, diyorum da senden aşağı kalır yanım yok."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama kendine engel olamayıp kısık bir sesle kıkırdadı. "Yalancı ve sahtekâr mı?" dedi, hayretle.

"Hı hı. Bayağı bayağı hem de. Ama hakkını yiyemem, çok iyisin bu konuda. Ne olursa olsun, işini doğru yapana saygım sonsuz."

Engel olamadığı o kahkahayı attı sonunda. Kendini tutmak istediği o kadar belliydi ki. Sonra başını esefle iki yana salladı. "Çok tuhaf bir şey çıktın sen, ha," dedi. "Kafanın içi çok karmaşık. Peki, korkmuyorsan niye diğer evi duyar duymaz itiraz ettin?"

Bilmem, der gibi omuzlarımı silkip dudağımı büzdüm. "Ne bileyim

ben? Panik yaptım birden, sen de hiç bahsetmedin. Hem tamam, *zarar vermezsin, güveniyorum*, dedim ama o kadar da abartmayalım yani. Ev arkadaşı olacak kadar güvenmiyorum demek ki. Ayrıca yıllarca kapalıymış, inli midir yoksa cinli midir ne belli? Burada bir sürü insan var, canım sıkılmaz diye düşündüm galiba." Sonra bu dediğime kendim de inanmayıp *cık*, diye bir ses çıkardım. "Yok, düşünmemişimdir. Düşünsem böyle olmuyorum, genelde refleks gibi bende bu durum. Ay, hem anneme babama yaptığını yapma bana. Demagojiyi Hatun'um yer! Üç gündür tanıdığım adamla niye bir başıma aynı evde kalıyorum, canım?"

Hayretle açılmış gözleri, hiç ses çıkarmadan beni izliyordu. Ne var? Dürüst davranıyorum işte.

"Asude, sen gerçekten ne çeşit bir şey çıktın? Ev meselesi hiç aklıma gelmediğinden tutulup kaldım, bilerek yapmadım yani. Ayrıca ilk *güveniyorum*, dedin, daha sonra *niye üç gündür tanıdığım adamla aynı evde kalıyorum*, diyorsun. Ha, tabii araya yalancılık ve sahtekârlık vasıflarımı da sıkıştırdın, mis gibi."

Başımı yana yatırıp, tatlı tatlı gülerken, "Ama öylesin, Ali," dedim. "Çanakkale'de çevirdiğin fırıldağı gördüm. Resmen pazarlamacılık DNA'larına işlemiş." Benim sırıtarak ona sataşmama kayıtsız kalamadı. Gülümseyince omzumla omzuna dokundum. "Vallahi öyle düşünmedim. Yahu, sen ne bakıyorsun bana. Bak, amcaya da ne dedim? Allah'ım, adam karşımda sinir krizi geçiriyor, ben neyin derdine düştüm!" Hatırladığım anla iki elimle yüzümü kapadım. *Aksi gibi bir de yanımda gülüyor pis, destek olsana.* "Ali, ya! Niye gülüyorsun? Ben çok utandım."

"Amcama şu ana kadar kimse göbeğini sehpa yaptığını söylememişti, Asude. Gelir gelmez aileye kazandırdığın farkındalık çok hoştu."

Alenen dalga geçiyor benimle.

"Ya, gülme, deli sanacaklar beni." O görüntüler tekrar gözümün önüne gelince, "Gerçekten hep çayını öyle mi içiyor?" diye merakla sordum. "Hiç dökmüyor mu?"

Bilmem, der gibi omuz silkti. "Ben kendimi bildim bileli öyle içiyor ve döktüğünü hiç görmedim." Kısık bir kıkırtı daha çıkardı. "Gerçi bundan sonra herkes sayende adamı çay içerken izleyecek ve o da muhtemelen dökecek."89Y

Son söylediği ikimizi de bir süre güldürdü. Sonra yine karşımızdaki denizin sesini dinledik. Sessizlik aramızda uzayınca rahatsızca kıpırdandım.

"Ya, Ali... Sen şu ev işini halletsen nasıl olur?"

Bu kez *cık*, diyen o oldu.

"Dönmez o top artık oradan."

"Babaanneyle bir konuş, *evde kalacağız*, de. Olmaz mı?"

"Olmaz. Babaannem sessizce izliyor, Asude, onun vereceği tepki bu değildi."

"Pek sessiz sayılmaz da ne tepki verecek, Allah aşkına? Nikâhı kıyıp gelmişsin. Amca mis gibi saydı, sövdü ve bitirdi."

"Evden kovardı."

Şok olmuş bir halde Ali'ye baktım. O da bana çevirdi gözlerini, gülümsüyordu.

"Ne?"

"Odasında çiftesi var, onu kapıp evden kovardı. Kabullenene kadar da kapıdan giremezdim."

"Sen ciddi misin? Bana hiç böyle demedin ama!"

Omuzlarını silkti, manyak!

"Bir şey olmazdı. Bir hafta tersanede yatardım, Fatoş yengemle amcam yumuşatırdı onu."

"Peki, ben ne olacaktım?"

Sinirli suratıma bakıp mahcupmuş gibi bir de tebessüm ediyordu. "Sana bulaşmazdı ki," dedi. "Takılırdın burada bizimkilerle."

"Ya, sen nasıl bir dolandırıcı çıktın başıma? Şimdi de yap o alengirli oyunlarını! Şu odaya tıkılıp kalmayalım!"

Yine boş vermişlikle omuz silkince benim gözüm seğirmeye başlamıştı artık.

"Olmaz be kıvırcık. Ben seni öne sürüp başka bir yer bakacaktım. Şimdi senin burada kalmak istediğini hepsi duydu. *Ben orada kalmak istiyorum*, desem de inanmaz."

"Ne demek inanmaz? *Karımla baş başa kalacağım*, de."

"O evde kendi özgür irademle kalmak istememi kimse yemez bu evde. O zaman işte bir terslik olduğunu anlarlar. Zaten babaannemin bakışları bir şey arıyor, onu işkillendirirsek durmaz. Şimdi Asuman halam, yengelerim seni kaybetmemek için gizli saklı evlendim hikâyesini sevdi de onun için hemen kabullendiler. Ama babaannemin aklının içine güven olmaz."

Umutsuzlukla omuzlarım düştü. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Of ya!

Ne problemli çıktın sen?" dedim, isyan eder gibi. "Ben hiç böyle zorlaştırmadım senin işini! Senin yüzünden düştüğümüz hale bak!"

Şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. *Ne var? Yalan mı söylüyorum?*

"Allah'ın kıvırcık kafalısı! *Aynı evde tıkılıp kalmayayım*, derken aynı odaya tıktın. Suçlu ben mi oldum?"

"Sen de niye öncesinde düşünmüyorsun? Ne olacağız biz böyle?"

Ne yaptığını bile fark edemeden, elini saçıma atıp karıştırdı. Şok olmuş gözlerle bakarken o da yaptığını yeni fark etmiş gibi gözlerini ayırdı ve hemen kendini toparladı.

"Sinirimi bozdun, çek cezanı. Al, bak, senin yüzünden tıkılıp kaldık bu odaya. O koltuğa da nasıl baktığını gördüm. Hayatta orada ben yatmam, Asude. Sen yat!"

İyice dağılmış saçlarımı elimle yatıştırmaya çalışırken, haklılığı yüzünden başka bir çirkefliğe sığınıp, "Saçlarımı ne hale getirdin!" diye çemkirdim. "Niye karıştırıyorsun? Onları hizaya sokmak ne kadar zor, biliyor musun sen?" Suratıma dağılmış saçımı elimle geriye itsem de iyice elektriklenmişti. "Hem korkma! Yatarım ben koltukta, sıracalıyım nasıl olsa ya, sığarım!"

Sinirli adımlarla kapıya doğru ilerledim. Tam odanın karşısında banyo vardı. Kapıyı araladığımda, ardımdan gelen kahkahaya dönüp küfredecektim ki karşımda bana bakan kadınlara eğreti bir gülümseme göndermek zorunda kaldım.

Cangül ablanın elinde sıralanmış örtüler vardı. Fatoş yengede ise yuvarlak bir tepsi içinde meyve suyu ve birkaç atıştırmalık hazırlanmıştı. Asuman hala izleyiciydi belli ki çünkü onda hiçbir şey yoktu.

"Kız, ne oldu? Saçının başının bu hali ne?"

Cangül ablanın şaşkın sorusuyla sinirim yine tepeme çıktı. Ardımdan hâlâ sırıtarak beni izleyen adama ters bakışlarla baktım.

"Tövbeler olsun, yengem, ne oldu sana?"

Fatoş yenge de aynı şaşkınlıkla bakıyordu. Kaşlarım daha da çatıldı. "Onu oğlunuza sorun, Fatoş yenge!" dedim. "Elini saçıma dolamayı çok seviyor belli ki. Beş dakika rahat yok, bu ne canım?"

Hırslı adımlarla banyoya girdim. Sesleri geliyordu hâlâ. Asuman hala ortalığı inleten bir kahkaha attı. İyice eğlencesi olmuştuk kadının.

"Tövbeler olsun, gündüz gündüz."

"Kız, yeni evliler, olacak o kadar."

Cangül abla kıkırdayınca *ne diyor bunlar*, diye kulağımı kapıya yasladım.

"Ay, iki dakikada mahvetmiş kızı."

"Hala, sus, duyacaklar şimdi."

"Onlar hiçbir şey duyamaz şu sıra, halam. Birbirlerinden başkasına sağırlar bir süre."

Yine kıkırdaşmalarını duyunca iyice canım sıkıldı.

"Selâmun kavlen. Allah'ım, ev adam dolu ama belliydi Savaş'ın hop diye nikâh kıymasından. Tövbeler olsun! Cangül, Kadir Alp'i bu kapıdan uzak tut, kızım."

"Anne, rahat bırak gençleri de tadını çıkarsınlar. Ay, gençliğim geldi gözümün önüne."

"Otuz iki yaşında *ihtiyarım*, diye ağla bir de istersen ha, Cangül. Git kocana, sen de Asude gibi saçlarını karıştırt da genç olduğunu hatırla."

Bunlar resmen dedikodumu yapıyor. Bir de ne sandı bunlar bizi ya? Tövbe, Allah'ım, şey sandı bunlar kesin... Allah seni kahretmesin, Ali! Odaya girer girmez herkes senin yüzünden şey yapıyoruz sandı!

Hırsla elimi yüzümü yıkadım, saçlarımı iyice ıslatıp yatıştırdım. Sinirim tepemde burnumdan soluyarak, kapıyı açtığımda hâlâ fısır fısır konuşup gülüşüyorlardı. Üçünün de gözü üstümde kilitli kaldı.

"Kızım, havluyu mu unuttun? Banyoda temiz vardı, dolaplara bakmadın mı?"

Fatoş yengenin sorusu daha çok canımı sıktı. Şey yaptım da duş alacağım sanıyorlar, Allah'ım ya!

"Saçlarımı düzelttim, yenge." Ters ters Cangül ablayla Asuman halaya baktım. Benim sinirden ve utançtan yanan yanaklarıma karşı bir kahkaha atmadıkları kalmıştı. "Duş almayacağım yani! Yapmadım öyle şeyler. Tövbe ya Rabbi'm!"

Sonra da hırsla çıktığım odaya geri girdim. Ali Bey yatağa uzanmış, kollarını başının üstünde toplamış, benim adımı çıkarıp keyif yapıyordu. Gidip en küçük valizi açtım, Ali'nin bakışlarını üstümde hissetsem de karşılık vermedim. Eve girdiğim ilk dakikadan adımızı çıkarmış olduk, inanamıyorum.

"Sinirli misin sen bana?" Ali'nin sesiyle duraksasam da bakım malzemelerimi boşaltmaya devam ettim. "Asude?" Yine ses vermeyince yataktan kalkıp yanıma yaklaştı. Bir de hiç *ayıp olur mu acaba*, demeden

benim eşyalarımı inceliyordu. "Bunların hepsi saçların için mi?" Bu taktiği biliyordum. Annem bir şeye kızarsa babam da alakasız bir laf atıp konuşmaya çalışırdı. Dudağım kıvrılmaya çalışsa da sıktım dişimi. "Tararken acıyor mu saçların? Uzun bir de açılması zor olur."

Aptal. İlkokuldayız sanki.

"Kremle açıyorum, öyle dümdüz açmaya çalışsam kafamda saç kalmaz."

"Hmm," diye bir ses çıkardı. Sonra sürünerek iyice yaklaştı. "Annenin de babanın da saçı kıvırcık değil, sen kime çektin ki? Halanın mı saçı kıvırcık?"

"Ay, ne münasebet! Hayatta benzemem ben Hülya halama." Sinirle yüzüne bakınca sırf beni kızdırmak için böyle konuştuğunu anlamış bulundum. Bilerek kışkırtıyor beni köpek. "Anneannemin saçları kıvırcıktı, hem gözlerim de ona benzer. Kopyasıyım ben onun. Hiç alakam yok halamla. Vallahi hâlâ adlarını duyunca beni sinir basıyor, senden alırım hırsımı!"

Ali gülmek istiyorsa da kendisini tuttu. Ben her şeyimi tek tek valizden çıkarırken de çocuk gibi hepsini eline alıp ne işe yaradıklarını anlamaya çalışıyordu.

Odada banyo yoktu, nereye koyacaktım ben bunları? Erkek odası diye makyaj masası da yoktu. Sadece kapının solunda kalan bir dresuar vardı. Onun da üzerinde gemi maketleri sıralanmıştı.

"Ne arıyorsun?"

Ali elindeki kil maskem ve kirpik kıvırıcımla beni inceliyordu.

"Bunları dizecek bir yer yok. En iyisi valize geri koyayım. Keşke banyosu olsaydı odanın."

Ali ayağa kalkıp, ensesini kaşırken etrafa bakındı. Benim gibi o da gözleriyle bir arayışa girmişti.

"Evde banyosu olan iki oda var. Biri babaannemin, diğeri de amcamların. Ben karşıdakini kullanıyorum hep. İstersen hepsini oraya dizelim." Sonra maketlerin olduğu dresuara baktı, yürüyüp karşısına geçti. "Yok ya, Kadir Alp anasını ağlatır hepsinin. Ben burayı boşaltayım, şimdilik buraya diz, olur mu? Alışverişte ona uygun bir şey alınır, ne dersin?"

Maketler de o kadar narin duruyordu ki dokunsak hepsi bozulacak gibiydi.

"Ama bunları ne yapacağız? Ya kaldırırken bozarsak?"

"Yok, kolay kolay bozulmaz onlar, tutkalını sağlam yaptım. Hallederim ben, sen işine yarar mı onu söyle."

Şaşkınlıktan ağzım aralanmıştı. Büyüklü küçüklü gemi maketlerine bu kez daha dikkatli baktım. Ne kadar da ince işçilik vardı hepsinde. "Bunları sen mi yaptın?" diye şaşkınlıkla sordum. Ali'nin yanından geçip daha çok yaklaştım maketlere. Hepsi o kadar kusursuz görünüyordu ki insan elinden çıktığına inanmak çok zordu. "Mükemmeller, gerçekten sen mi yaptın?"

Başparmaklarını pantolonunun cebine takmış, öylece bakıyordu. Ben hayretle maketlere bakarken o *ne var ki bunda*, der gibi bir göz attı sadece. "Boş kaldıkça iyi geliyor uğraşmak," dedi. "Hem öyle sandığın gibi zor değil." Yelkenleri bile özenle yerleştirmişti. Muazzam bir el becerisi isterdi bunlar, yahu. Nasıl zor değil?

"Hadi, çekil sen. Ben alayım onları da sen yerleştir malzemelerini."

Niye, bilmem ama maketlerin el emeği olduğunu işittikten sonra kaldırasım gelmedi. "Nereye koyacaksın bunları sen?" diye sordum.

"Bodruma indiririm."

Şaşkınlıkla Ali'ye baktım. Gayet ciddiydi. Ben böyle bir şey üretebiliyor olsam evin en görünür kısmında sergilerdim.

"Yok yok, olmaz! Ben aradaki boşluklara dizerim. Ay, deli misin Ali? Bu güzellikler bodruma atılır mı?" Yerden aldığım üç beş parçayı götürüp en büyük maketin yanına sıraladım. "Haşmetli Siyah İnci, cilt serumlarımı senin yanına diziyorum, kıymetimi bil. Hepsi çok pahalı, sahip çık, tamam mı?"

Ali sessizce beni izlerken ben de ne kadar makyaj malzemem, serumum, parfümüm, kremim varsa boşluklara doldurdum. Geri çekildiğimde görünecek en saçma görüntü ortadaydı. Ojelerimle çevrelediğim yelkenli tatlı sayılabilirdi aslında. Kıkırtımı engelleyemedim.

"Ay, çok alakasızlar ya. Kim kime dekor oluyor, belli değil."

Ali yanıma doğru iki adım attı. Kolları göğsünde bağlı, gözleri dresuarın üzerinde dolaşıyordu. "Öyle çok makyaj da yapmıyorsun, niye bu kadar çoklar ki?" diye merakla sordu.

"Sen anlamazsın, erkeksin sonuçta."

Kaşları kalkmış, boş boş bakıyordu. *Siz bu kadar düşük canlı hücreyle*

nasıl hayatta kalıyorsunuz, ya? Ben de bir şey sormuş olmak için elimle allıklarımın ardındaki tekneyi gösterip, "Şunun adı ne?" diye sordum.

"Katamaran."

Soruma hemen cevap vermişti ama gözleri hâlâ kısık bir şekilde dresuara bakıyordu. Olmadığının ben de farkındayım, Ali Bey. Şu anlık allıklarımı idareten Katamaran'ın önüne dizdim.

"Bakıp durma şöyle. Bir düzen getireceğim onlara ben, alakasızlıkları göz kanatıyor, farkındayım yani."

Ali *ne diyorsun*, der gibi gözünün birini kısarak yüzüme baktı. Ben de azıcık gülümseyip omuz silktim. Bu odaya bizi ben tıkıştırdığım için cazgırlaşamıyorum, o yüzden mecbur tatlı tatlı gülümseyip laf sokmasını engelleyecektim.

"Yok."

Bendeki gözleri dresuara geri döndü. Tek tek her şeye baktı. Hiçbirinin ne işe yaradığını o kadar bilmiyordu, o kadar cahildi ki tuhaf bir şekilde aşırı eğlendirmişti beni bu hali.

"Yakıştılar," derken fısıltı gibi çıkmıştı sesi. Beni gönüllendirmek için söylenmiş bir söz olduğunu biliyordum ama ifadesinde bir tuhaflık vardı. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama ne düşüneceğinizi bilemediğiniz zamanlar olur ya, arafta kalırsınız hani, öylesi bir karmaşa gördüm gözlerinde. Anlık bir kez daha bakıp tekrar gözlerimin içine baktı. "Yakıştılar. Alakaları yok birbirleriyle ama tuhaf bir şekilde çok yakıştılar."

***

Ali'nin son söylediği sözlerden sonra konuşasım gelmedi. İkimiz de sessizce benim eşyalarım için yer ayarlamaya giriştik. Bu işi bitirince de elime telefonumu aldım. Annemle babam meraktan ne haldeydi kim bilir. Ali'nin bahsettiği balkonda bir saat ikisiyle de görüntülü konuştum. Annem odamın manzarasına bayıldı. Yakınımızdaki halaların evini de göstermiştim. Üçümüzün de aslında hiç ilgisini çekmeyen ama konuşmuş olmak için konuşulan şeylerle doldurdum cümlelerimi. Eğer birimiz susacak olsa diğerimiz ağlamaya başlardı. O yüzden laflarımız bitmeden diğerimiz konuyu başka bir şeye çeviriyordu. Babam ise sessizce ekrana bakıp beni izliyordu. Sadece iyi olup olmadığımı sordu. Burnum yana yana gülümsedim. Boğazımda koca bir yumruyla *çok iyiyim*, dedim. *Yeni ailem beni öyle bir sevinçle karşıladı ki sizi aramak için daha yeni fırsat buldum, baba*, diye tatlı bir yalan sıkıştırdım araya. İşte

o zaman derin bir soluk aldığını fark ettim. Kendime yeni oyunum bu olacaktı. Onlarla ne zaman telefonda konuşsam yeni ailemin bana olan sevgisini anlatmam lazımdı.

Sonra etrafı kontrol edip duşa girdim. Atmaca gibi bekliyorlardı etrafımda. Bunu da görürler, olmadık bir yakıştırma yaparlarsa hiç gelemezdim cinsel imalarına.

Banyoda geçirilen bir saatin sonunda normal halime dönmüş bir şekilde çıkabildim. Artık merinos falan değil, gayet güzel bukleleri olan Asude'ydim. *Sıracalı konusuna yapacak bir şey yok, babaanne, zayıf bedenimi kıskandın olarak yorumlayacağım o lakabı.*

Odaya girdiğimde Ali dresuarın önünde dikiliyordu. Benim *Siyah İnci*, dediğim en büyük olan maketin etrafına rujlarımdan bir çit oluşturmuştu. *Yakıştı*, diyordu da adam kibarlık yapacağım derken bile işini yalanla götürüyordu resmen.

"Kırmızıları öne diz. Siyah ya, çok yakışırlar."

Sesimi duyduğunda sıçrar gibi geriye çekilen halini gördüm ve odayı inletecek bir kahkaha attım. Resmen yaramazlık yaparken yakalanmış gibiydi.

"Hah, geldin mi? Yok, bakıyordum öyle."

Sonra beni baştan aşağı bir güzel süzdü. Banyoya girerken yanıma aldığım bir iki parçayı aldığım yere bırakırken göz kırptım.

"Hadi, utanma, kabarmış saçlarımla dalga geç."

Dudağı sağa doğru kıvrıldı. Sonra saçlarımı bir güzel gözünün merceğinden geçirdi. "Kindar da bir şeysin sen, ha," dedi. "Neyse, hazırsın galiba, değil mi? İnelim aşağı, yemek saati oldu."

Merdivenin başına geldiğimizde Ali elini arkaya doğru uzattı. Ha, tabii ya, evliyiz biz. Dokunacağız birbirimize her fırsatta, unutmuşum. Elini tuttuğumda kıkırdayışım Ali'yi de eğlendirmiş olacak ki o da gülümsedi.

Aşağı indiğimizde gerçekten masayı hazırlıyorlardı. Üzerime bir mahcupluk çöktü istemsiz. Annem gittiğimiz yerlerde bile mutlaka yardım etmeye alıştırmıştı beni, böyle onların yaptığına gelip şak diye hazıra oturmak utandırmıştı.

"Ana, düş artık yakamdan, kurban olayım, yahu. Vallahi, billahi, tillahi *benim haberim yoktu*, diyorum!"

Kadir amcanın sesiyle duraksadık ama Ali elimi tutup yürütmeye

devam etti. Geçip koltuklardan birine kurulduk. Biz gelir gelmez sesler kesilmişti hemen.

"Amcamı rahat bırak, babaanne. Haberi yoktu. Ha, birini darlamak istiyorsan Serhat abimle uğraş. O yardım etti hızla nikâh kıymamıza."

Sessiz sessiz köşede oturan adam, Ali'nin ona sataşmasıyla gözlerini irice açtı. Kucağındaki erkek çocuğunun ardına saklanarak oturuyordu salona ilk girdiğimizde.

"Ulan, sen ne çeşit bir gammazsın? Oğlum, sen *Asude'yi alamazsam evi terk ederim*, demedin mi?"

Ali umursamaz bir edayla omuzlarını silkti. Sonra birbirimize yapıştırdığı ellerimizi kendi kucağına doğru çekip çok da önemli bir şey inceler gibi kendi parmaklarına dolanmış parmaklarımın uçlarına dokunmaya başladı.

"Dedim, ne olmuş?"

"Lan, ne demek *ne olmuş*? Babaanne, vallahi tehdit etti bu deli bozuk. Yahu, sana söylersem *kimse beni bulamaz*, diye yemin verdi."

Babaanne iki bacağının ortasına dayadığı bastona yaslanmış, öylece bana bakıyordu. O bana baktıkça benim de tüm derimde bir iğnelenme hissi baş gösteriyordu. Rahatsızca kıpırdanıp Ali'ye biraz daha yaklaştım.

Serhat abi sinirle Ali'yi süzse de bana baktığında hemen gözünü kırpıp gülümsedi. "Babaanne, senle aramızı bozmak için böyle konuşuyor işte," dedi. "Hem yazık çocuğa. Seviyor işte kızı, niye surat asıyorsun?"

Serhat abi bir yandan Ali'ye kızsa da hiç kıyamıyordu belli ki. Bu hali o kadar hoşuma gitti ki gülümseyerek baktım yüzüne. Kucağındaki çocukla da o an göz göze geldim. Dikkatle beni izliyordu. Göz kırpıp, gülümseyince o da bana göz kırpmak istedi ama iki gözü de açılıp kapanmıştı. Çok tatlı göründü gözüme.

"Sana fikrini soran mı oldu, sasuh?"

Babaanne buz gibi bir sesle Serhat abiyi kalaylayınca Serhat abinin yüzü asıldı. Sonra bana bakıp pişkince sırıttı. Sitemle, "Hani ben abilik yapmıştım?" dedi. "Hani bana laf etmeyecekti kimse? Şimdi sen niye böyle ettin bana, Dursun Sultan'ım?"

Babaanne bendeki gözlerini çekip Serhat abiye baktı. "Ben kendi itimi kendim zincire vururum," dedi. "Babana mı kalmış seni kalaylamak?"

"Baba, Savaş amcam değil miydi it? Şimdi sen mi oldun? Büyük ebe, ben o zaman yine enik mi oldum?"

Serhat abinin kucağındaki oğlan çocuğunun söyledikleriyle kendimi tutamayıp kıkırdadım. Serhat abi çocuğu tutmak için belini kavrıyordu ama çocuk debelenip, kucağından kayarak indi.

"Oy, paşam benim. Oy, kurban olsun ebesi buna, olur mu hiç, oğlum? Sen bu evin aslanısın, bunlar it. Gel, bir öpeyim seni de ağzımın tadı yerine gelsin."

Çocuk küçücük dişlerini göstere göstere babaanneye yaklaştı. Çok tatlı ama bir o kadar da haylaz bir ifade vardı yüzünde.

"Öpünce para verecek misin yine bana, büyük ebe?"

"Kadir Alp, ayıp ama anneciğim."

Cangül abla masanın kenarında durmuş, oğluna kaşlarını çatarak bakıyordu. Çocuk geçip bu kez babaannenin kucağına yerleşti. Sonra annesine göstere göstere babaannenin öpmesine izin verdi.

"Oh, hep şifa bu oğlan. Veririm tabii, paşam. Bundan sonra ne varsa hep sana vereceğim zaten, öbürleri fışkı yesin!"

O son söylediğini söylerken benle Ali'ye bakmasan gözüme bir an çok sevimli gelmiştin be buruşuk babaanne. Ali hâlâ elimle oynuyordu. Bu adamın en gergin anlarda taranmak gibi bir hobisi vardı. Bir de kıkırdayınca, "Ne gülüyorsun, Ali ya?" diye fısıldadım. Gözlerini elimden kaldırıp bana baktı. Bir de *boş ver*, der gibi omuzlarını silkti.

"Büyük ebe, Savaş amcam gelin kaçırmış ya, Ali dedem de seni öyle mi kaçırmıştı?"

Çocuğun sorusuyla tüm bakışlar babaanneye çevrildi. Ali daha bir keyiflenmişti şimdi. "Aferin, amcasının paşası," dedi. "Deden onu nasıl kaçırmış, iyice bir sor ebene. Niye kaçırmış mesela? Eben unutmuş belli ki bu işleri."

Babaanne dişlerinin arasından iyice bir sövdü bana kalırsa. Sonra yeleğinin cebinden küçük bir çikolata çıkarıp çocuğa uzattı. "Sen büyüklerin işine karışma, paşam," dedi. "Al, bunu yemekten sonra ye. Gel, bir tanecik daha öpeyim."

Çocuk çikolatasını aldı, alışmışlıkla yanağını uzattı ama tüm bunları yaparken de bana tatlı tatlı sırıtmayı ihmal etmedi. Bu hoş çağrıya kayıtsız kalamayıp öpücük attığımda o da hemen karşılık olarak dudak-

larını büzdü. Babaanne bunu da gözleri kısık bir şekilde inceledi tabii. *Kadın gözüyle yiyor beni, Allah'ım.*

Fatoş yenge elinde bir şeylerle içeri girince utandım. Onun peşi sıra Yeşim ekmek sepetiyle masanın yanına yaklaştı. Bu durum beni gerçekten rahatsız edecekti, belli oldu. Onu görüp oturmak daha çok utandırdı, ayaklandım birden. Elim hâlâ Ali'de olduğu için kolu havada asılı kaldı.

"Nereye, Asude?"

"Şey... Ben de yardım edeyim, böyle olmadı." Fatoş yengeye bakıp mahcup bir halde gülümsemeye çalıştım. "Hiç yardım da etmedim, kusura bakmayın."

"Otur sen, misafire iş yaptırılmaz bu evde!"

Babaannenin sesiyle bana gülümseyerek bakan kadın açtığı ağzını kapadı. Bıkkın bir nefes aldı. Cangül abla da tedirgin gözlerle bir bana bir Ali'ye, en son Serhat abiye baktı.

Bu buruşuk muşambayla işim vardı demek ki benim. Ali geri zekâlısı da hâlâ elimi tutuyordu. Sağ elimle bana yapıştığı eli söker gibi çekip ayırdım. Dik bakışlarım babaannedeydi ama.

"Neyse ki ben misafir değilim, babaanne. Ali'nin karısı olduğuma göre bu evin de gelini oluyorum! Su bardakları eksik, gidip getireyim en iyisi."

Gözümü üstüne diktiğim kadın aynı şekilde bana bakıyordu. Adımlarım yeri döve döve mutfağa doğru ilerledim. Ocak başındaki Hatçik abla ben girince, "Gelin Hanım, bir şey mi lazımdı?" diye mırıldandı.

"Hah, bak, gelinim! Hatçik abla bile anladığına göre gayet gelinim yani!" Sonra sinirle etrafa baktım. Şaşkın şaşkın bana bakan kadına bir şey demeden masanın üzerinde, tepside sıralanmış bardaklar gözüme ilişti. "Evin gelini olarak masaya bardakları da ben koyayım, değil mi Hatçik abla? Misafirmiş!"

Bir hışımla çıktığım salona elimdeki bardaklar yüzünden yavaş adımlarla girdim. Herkes bıraktığım gibiydi. Bir tek Ali sinirle babaannesine bakıyordu. Bardakları servislerin önüne bırakıp geri çekildim. "Ee, halalar yok mu?" diye merakla sordum. "Ali, *akşamı yemeklerini hep beraber yiyoruz*, demişti. Ailecek akşam yemeği yemiyor muyuz bugün?"

Benim sorum herkesin şaşkın şaşkın bana bakmasına neden oldu.

Yine ne yapmıştım, yahu? Garip bir şekilde Ali bile gözlerini kırpıştırarak beni izliyordu.

Cangül abla, Serhat abinin oturduğu koltuğun yanına doğru yürüyüp, yüzündeki gülümsemeyi saçlarıyla saklamaya çalışırken Fatoş yenge alenen sırıtıyordu. Kadir amca ise bir annesine bir bana bakıyor, bir de altdudağını ısırarak göbeğini okşuyordu.

"Ne oldu? Asuman halanın eşi de yokmuş, e çocuklar da kayınvalidesinde. Gidip çağırayım mı? Ama hangi ev onun ki?" Ali'ye baktım. "Ali, sen çağırsan olur mu? Yemekler soğumasın."

Yanımdan gelen kıkırtıyla Ali'deki gözlerim Fatoş yengeye çevrildi. Kayınvalidesi bu kadar ters bakmasa kahkaha atacak gibiydi. "Yok, yengem, hiç gitmeyin," dedi. "Gelir şimdi onlar. Selma'nın az işi varmış, o yüzden geçtiler eve. Davut abi geldi zaten. Adam elini yüzünü yıkıyordur. Onunla gelir Selma."

Tam da dediği gibi oldu yengenin. Ağzındaki laf bitmeden kapı çaldı. Selma hala ardında kendi boylarında, ellilerinde bir adamla girdi içeri. Onun peşi sıra da Asuman koştura koştura salona daldı.

"Ay, geldim. Bu kız beni öldürecek, kapatmadı telefonu bir türlü. Hah, geldim." Asuman hala koşturmaktan kızarmış yanaklarıyla hepimize baktı. "Bir şey kaçırdım mı?"

Hepimiz öylece ona bakıyorduk. O da gerçekten bir cevap verecekmişim gibi gözlerini bana dikmişti. *Bana sorma hiç boşuna, bir şey oluyorsa da ben farkında değilim.* Cangül ablanın, "Çok şey kaçırdın, hala ama sonra anlatayım, buyurun sofraya, hadi," demesiyle bendeki gözleri çekildi.

Sonunda masaya oturduk. *Bu kızı da ikidir karşıma koyuyorlar, ben iyice uyuz olmaya başladım. Kaçamak bakışlarla izleyip duruyor. Hayır, kocanı mı aldım elinden sanki, ne bu haller? Kuman mıyım ben? Töre dizisi mi çekiyoruz?*

"Uşak nerede, Cangül?"

Amcanın lafıyla ortamdaki sessizlik kırıldı. Cangül abla da umutsuz bir ifadeyle kayınbabasına baktı.

"Kaşla göz arasında yukarı çıktı, baba. Kesin uykusu geldi, sizin odaya girdi."

"Olmadık vakit de gidip mutlaka uyuyor sıpa. Gece olsun da tepemizde gezmek için güç topluyor sanki."

Serhat abinin dert yanar gibi konuşmasına kıkırdadım. Zaten pusuda bekleyen gözler hemen üstüme çevrilince, "Ama çok tatlı, abi," dedim, gülümseyerek. "Benim çocukluğuma benziyor."

Serhat abi göz kırpıp sırıttı. "Sen de mi ananı babanı oyuncak ediyordun peşinde, kıvırcık gelin?" diye sordu.

Omuzlarımı silkip tekrar gülümsedim. "Bana kalırsa onlar benim peşimde dolaşmayı oyun sanıyordu," dedim. "Ben de onları kıramadığım için hep oynuyordum haliyle."

Serhat abi tiz bir kahkaha atınca masadakilerden de gülme sesi duyuldu. "Yeminle aynısı," dedi. "Bizim sıpa da bu kafada değilse ben de Serhat değilim."

Ali sessiz sessiz yemek yerken onun kadar sessiz olan tek kişi babaanneydi. Yeşim bile ara ara halaların attığı lafa karşılık veriyordu. Amca bu kez Selma halaya dönüp, "Seninkinden haber var mı?" diye ortaya bir soru attı. Enişte o kadar sessiz bir insandı ki varlığını bile anlamıyordunuz. Kapıdan girince Ali'ye *hayırlı olsun*, deyip elini sıktı. Bana başıyla selam verdi, daha sonra da geçip yerine oturdu.

"Keyifleri yerinde. Kuzenleriyle Akdeniz turu atıyorlar, hiç gelmek gibi bir niyetleri de yok."

Hiçbir şey anlamıyordum konuşmalardan. İstemsizce merak da ediyordum. Ali yaklaşıp, "Selma halamın çocuklarını soruyor amcam," diye mırıldandı. Başımı çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Yaşıt kuzenleri var, beraber tatile gittiler. Bahsettim ya... Üç çocuğu var halamın: Eren, Ersin ve Efsa."

Yoo, hiç bahsetmedin ama demek ki bahsetmiş olman gerekiyor. O yüzden bozuntuya vermeden ağzıma bir kaşık yemek tıktım. Konuşmamam lazımdı yoksa kesin batırırdım.

"Efsa şimdi kesin kararlı, değil mi? İstanbul'a gidiyor."

"Öyle oldu, halam. Abileriyle beraber aynı şehirde okuyacak. Benim de içim rahatladı bir yandan. Ankara da iyiydi aslında da yalnız başına ne eder diye canım sıkılıyordu."

"Üniversiteye mi başlıyor? Ya, ne güzel."

Selma hala onaylar gibi başını sallayıp, "Allah'ın izniyle öyle olacak," dedi.

Asuman hala bir parça ekmeği ağzına atıp yan yan ablasına baktı. "Artık nasıl dayanacaksan?" dedi. "İki günde bir bizi arabaya koyup taşımazsın, değil mi abla?"

Selma hala ters ters Asuman halaya baktı. Asuman hala da hiç takmadan kıkırdadı. "Asudeciğim, iki oğlandan sonra kızı olunca ablam gözünden sakındı da şimdi uzağa gönderecek, ha? Şaşkınlıkla izliyorum."

Bu hissi biliyordum. Canım annemle babam da benim gitmeyeceğimi öğrenince deli gibi sevinmişti.

Fatoş yenge de konuşmaya dahil olup, "Aman, Selma da bir hoş, canım," dedi. "Hepimiz gönderdik, ne olmuş?"

"Ya, öyle demeyin. Ben anlıyorum Selma halayı. Annemle babam Çanakkale'yi kazandığımı görünce sevinçten ağlamıştı."

Selma hala yan yan beni izlerken bakışında bir yumuşama fark ettim. Yoksa hep dümdüz bir ifadeyle izliyordu.

"Madem o kadar düşkünler, nasıl gönderdiler ta Sinop'a kadar? Hem de bir başına!"

Babaannenin sesi balyoz gibi düştü masanın ortasına. İlk tepkim niye, bilmem ama karşımdaki kıza oldu. Gözüm saniyelik ona takıldı, yüzünden kayan o hızlı dudak kıvrımını yakaladım. Sonra ise babaanneye baktım.

"Babaanne!"

Ali'nin sesiyle masanın üstündeki eline kendi avcumu kapadım. Ali direkt avcumu kavrayıp kucağına çekti.

"Benim ailem verdiğim her karara çok saygı duyar, babaanne. Tercih yaptığımda *nereyi yazacaksın*, diye hiç sormadılar mesela. *Sen ne dersen o*, dedi babacığım. Annem de babamın bu sözünü destekledi. Ben kendi özgür irademle Çanakkale'yi yazdım. Kazandığım gün öğrendiler onlar da. Evleneceğim zaman da hiç fikir yürütmediler. Yine ben ne dersem desteklediler. Öyledir benim annemle babam. Kararlarımın arkasında dururlar hep. Ha, unutmadan... Bir başıma gelmedim, kocamla beraber geldim ta Sinop'a."

Babaanne ağzını açsa da Ali'nin, "Öyleler, babaanne!" diyen sesiyle geri kapadı. Biraz evvel *masaya balyoz*, düştü dedim ya, unutun onu. Şu an tüm masa darma dağınıkmış gibi bir his yayıldı Ali'nin sert sesiyle. "Asude'nin anne ve babası o kadar kıymet veriyor ki kızlarına, *gönlü kimi isterse biz onu evlat eder, bağrımıza basarız*, dediler. Öyle ki ben

dedemi kaybettim, düğün kuramam, yasımız var, dediğimde *senin yasın bizim de yasımız sayılır*, diyerek ağızlarını açmadılar. Harun babayla Hatun anneyi görmeden konuşma, babaanne. Çok utanırsın."

Babaannesinin kızgın ifadesi Ali'nin son sözleriyle kırıldı. Yüzünden içimi ürperten bir bulut, üzüntü hissi geçti. Yan gözle masayı da taradım. Sanki herkes şok olmuş gibi Ali'ye bakıyordu. Bir tek Serhat abi hüzünle Ali'yi seyrediyordu. Babaanne, "Savaş'ım," diye mırıldandı.

"Çok iyi insanlar, çok güzel anne ve babalar. Tanısan..."

Babaannenin gözünden kayan yaşı görünce ne olduğunu anlamadım ama içim sızladı. Ali keşke böyle konuşmasaydı. Sonuçta yaşlı kadın, ben kırılmıyordum ki ona. Kucağında tuttuğu elini diğer kolumla sardım.

"Ali... Kızma babaanneye, tanımadığından..." dediğimde Ali başını bana çevirdi. Gözleri yüzümde böyle dolaştığında ne düşünüyor, zerre kadar anlamıyordum. Ali kendini öyle güzel gizleyen biriydi ki ifadesi asla hislerini doğru yansıtmıyordu.

"İyilik yapıyorum ben babaanneme, Asude. Tanıdığında böyle konuştuğu için utanır, ben onu utanmasın diye koruyorum." Tekrar babaanneye baktığında, parmaklarım daha sıkı kavradı parmaklarını. *Kötü laf etme*, diye uyarmak istedim bilinçsizce. "Çocukları için hiç tanımadıkları adamı evlerine alacak, evlat diye bağırlarına basacak kadar güzeller, babaanne. Öyle güzeller ki *keşke benim evladım olsalardı*, dersin ve ettiğin lafın ağırlığını ömür billah omzunda taşırsın. Keza Asude de öyle. Ailesi için neler yapabileceğini bir bilsen babaanne, ah, bir bilsen! Yapma o yüzden, bana olan öfkeni karımdan çıkarmaya çalışma sakın!"



12. BÖLÜM

Ali ellerini ahşap tırabzanlara yaslamış, denizi seyrediyordu. Karanlıkta ne görüyor, bilmiyordum ama neredeyse iki saatten fazladır balkonda öylece karşıya bakıyordu.

Elimden tutup beni masadan kaldırdığında kimse ağzını açamadı. Babaanne öylece Ali'ye bakıyordu zaten. Tutulup kalmış gibiydi.

Ali'yi tanıyalı çok olmamıştı ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Gerçi öfkeden çok başka bir his içime dokundu. Babaanneye *keşke benim evladım olsalardı dersin*, derken ara ara karşıma çıkan o kekeleme hali tekrar dilini duraksatmıştı.

Onun sırtını izlerken ilk kez uzun uzun Ali'yi düşündüm. Şu ana kadar öyle çok şeyle meşguldü ki yemekten sonra sadece *Ali kim*, diye gerçekten sorgulama zamanı bulmuştum sanki. Benim gözümde evlilikten kaçmak için dünya oyun çeviren bir adam olmanın bir adım ötesine geçti. Onda bambaşka bir şey vardı. Bana göstermediği, neredeyse kimseye bahsetmediği başka bir Ali gizliydi.

Öylece bir saat daha tükettiğimizde içim daha fazla dayanamadı. Deniz rüzgârı üşütürdü insanı. Ne kadar yaz olsa da akşam mutlaka o serinlik buz tuttururdu tenine.

Gözlerim dolaplarda dolaştı. Yerleştirirken birkaç şeyin nerede olduğunu görmüştüm. Ayaklanıp polar bir battaniye aldım. Küçük adımlarla balkona çıkıp ürkütmekten korkar gibi omuzlarına bıraktım. Ali sakince kollarına yasladığı başını bana doğru çevirdi.

"Uyumadın mı sen?"

Yanındaki sandalyeye oturup, dizlerimi kendime doğru çekerek sarıldım. O, başını ahşap tırabzanlara yaslamıştı. "Yok," dedim sadece.

"Uzun süre sessiz kalınca uyudun sandım."

"İlk kez gittiğim bir yerde uyumak zor oluyor benim için."

Dudağı minicik kıvrıldı. "Yatağını mı yadırgıyorsun?" Onaylar gibi başımı salladığımda o minik kıvrım biraz daha büyüdü. "Buraya da alışman gerekecek, Asude."

Omuzlarımı silkip, "Alışırım," diye mırıldandım.

Hiç duruşunu bozmadan bu kez beni izlemeye başladı. O bana böyle baktığında hem utanma hissi her yanımı sarıyordu hem de tuhaf bir şekilde baksın istiyordum. Huzurlu bir ifade yayıyordu etrafıma. Benim burada tanıdığım tek kişi Ali diye mi bilmiyorum, bir tek o yakınımdaysa rahat olacakmışım gibi hissediyordum.

"Babaannemi takma kafana, olur mu? Onun derdi benle. Alıştı her dediğini yaptırmaya, ilk asi ben olunca gözüne battım."

Beni çocuk gibi eğlemeye çalışıyordu. Dudaklarım kıvrıldı. "Ali, ben babaannene kırılmadım," dedim. "Merak etme, öyle öfke duygusunu da çok uzun süre tutamam içimde. Yaşlı başlı kadın. Aramızda kalsın ama yaşlılar da her şeyi söyleme hakları varmış gibi davranır çoğu zaman. Anneannemden hâkimim yani. Ama sen de dikkat et, olur mu? Beni korumak istediğini biliyorum. Ama bunu yaparken ailenle aranı bozma. Ben gittiğimde onlar kalacak yanında, *o kız için bize neler demiştin*, dedirtme kendine."

Ali ben konuşurken bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama cümlelerimi duydukça vazgeçti. Kahve gözleri normalde hep suratımda gezerdi, bu kez gözlerimde takılıp kaldı. O, bakışlarını çekmeyince ben de tutuldum sanki.

Birkaç dakika mı sürdü yoksa birkaç saniye mi bilmiyorum ama zamanı bir an yakalayamadım. Sonra derin bir nefes aldı.

"Asude... Anlıyorum artık galiba."

"Neyi?"

"Çanakkale'deki o cadde niye sana çok düşkün, anlıyorum. Sen çok güzel bir kalp taşıyorsun."

Böyle bir şeyi annem, babam ya da Melike söylese şımarık bir cevap verirdim. Yanaklarıma bir ateş bastı. Kalbim bir an çok hızlı attı ve karnıma ince bir sızı yayıldı. Utandım. Niye, bilmem ama gülme isteğimi saklama çabasıyla yüzümü denize doğru çevirdim. Aslında övgü duymayı da seven biriydim ben, şimdi niye böyle olmuştum, anlamadım.

"Üşüyeceksin, Asude. Hadi, gir içeri, uyu biraz. "

Başımı sallayıp ayaklandığımda Ali de peşimden geldi. Odaya girince elim belimde, başımıza açtığım işle tekrar yüzleşmek zorunda kaldım.

İkili koltuk ve çift kişilik yatak...

Gözümün kenarıyla Ali'ye baktım. Uzunda bir adamdı. Kapı gibiydi nihayetinde.

"Ali, senin boyun kaçtı?"

Ali de bir yatağa bir koltuğa bakarken eliyle ensesini kaşıyordu.

"Bir seksen altı. Ne oldu ki?"

Dudağımı büzüp baştan aşağı bir tur daha baktım. "Anneme bir santim eksik söylemişim. Kadının cücük boylu bir damat fobisi varmış, biliyor musun? Senin uzun olduğunu duyunca içi rahatladı da döküverdi ortaya."

Kaşlarını kaldırmış, şaşkın bir sırıtmayla bana bakıyordu. "Cücük damat?" dedi, sorar gibi.

"Yaa, öyleymiş, ben de bilmiyordum. Gerçi mahalledeki suratsız ve kısa boylu damatları eleştirerek çok yanlış bir şey yaptı. Sanırım senden sonraki damadı kısacık bir şey olacak."

Ali'nin şaşkın gülümsemesi şak diye kırıldı. Kaşları çatılıp ne diyorum diye baktı.

"Ne?"

"E seni boşayınca yeni damadı kısa olabilir. Sonuçta kınadığımızı yaşamadan ölmeyiz."

Bu niye gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakıyor yine bana be?

"Sen..." Boğazını temizleyip sağa sola bakındı, daha sonra tekrar yüzüme çevirdi bakışlarını. "Boşandıktan sonra evlenirsin tabii."

Dudağımı büzüp tavana baktım. Hemen olmazdı tabii ama bir gün olurdu illa. "Yani boşandığımızda yirmi altı yaşında olacağım," dedim. "E biraz bu işleri askıya almak lazım, hemen olursa dikkat çeker. Ama çok uzatmam diye düşünüyorum. Hayırlı bir kısmet çıkarsa niye *yok*, diyeyim? İnşallah annemin yüzünden benden kısa olmaz yeni kocam." Sonra da bunu hayal edip kıkırdadım. Çok komik olurduk. Annemi düşünemiyordum bile. Kadın mahalledeki herkesin damadını içten içe eleştirmiş, başına gelirse şok olurdu.

"Yorgunsun sen, Asude! Yat, uyu artık."

Ali'nin sesiyle düşündüğüm hayalden hızla bir çıkış yaptım. Bu ne

zaman dolabın yanına gitmişti ki? Elinde bir pike ve yastık vardı. Koltuğa yönelince önüne doğru geçtim. Zaten ben açmıştım başına bu işleri, kapı gibi adamı küçücük koltukta yatırmak olmazdı.

"Koltukta ben yatarım, Ali, sen yatağa geç lütfen."

"Hadi, Asude, uyu."

Ne güzel konuşuyorduk. Niye dengesi bozuldu bunun ya? İkizler Burcu olan benim ama ne yaptığı belli olmayan Ali.

"Ali, lütfen, ben böyle çok rahatsız hissederim kendimi. Hem senin sığman çok zor. Hadi, lütfen."

Ali boş boş bakıp, yanımdan kayarak geçti. Sonra yastığı koltuğa atıp bana yan bir bakış attı. "Geç oldu, Asude, yatalım artık," dedi. "Ben seni koltukta yatırmam, o yüzden uzatıp yormayalım birbirimizi."

O kadar keskin konuştu ki bir şey diyemedim. *Bu hale düşürdüm diye kızdı*, desek biraz evvel iyiydi aslında.

Süklüm püklüm pijamalarımı alıp banyoda üzerimi değiştirdim. Odaya girdiğimde kısık bir ışık açıktı sadece. Ali sol kolunu alnına koymuş, ayakları koltuktan taşmış bir halde uzanıyordu. Uyumuş olamazdı birkaç dakikada, değil mi?

Ses yapmadan, yatağın sağına geçip uzandım. "Ali..." diye fısıldarken, sessizce uyuyup uyumadığını kontrol etmek istedim sadece. *Hmm*, diye bir ses çıkardı. "İyi geceler."

"Sana da Asude."

Moralim bozuldu. Ali benimle hep çok sıcak bir ses tonuyla konuşurdu. Bu kelimelerde de bir şey yoktu aslında ama tenimi üşütüyordu sanki. On beş dakika boyunca öylece karşı duvarı seyrettim.

"Asude?"

Ali'nin kısık sesiyle hemen başım yastıktan kalktı. O da uyuyamamıştı.

"Efendim."

"Bu ev kalabalık, konuştuklarımıza dikkat edelim, olur mu?"

"Anlamadım. Nasıl?"

"Her odada bir insan var, ağzımızdan çıkanlara dikkat edelim. "

"Ben bilmeden yanlış bir şey mi söyledim, Ali?"

"Biraz evvel söylediğini... Bir daha sesli söyleme, Asude. Bir duyan olur, açıklayamayız. Burada evliyiz biz, buna dikkat edecek şekilde konuşalım lütfen."

Biraz evvel biz ne konuştuk? Sadece boşandıktan sonrasıyla ilgili birkaç şeydi. Ha, bir de annemin benim sebebim olma ihtimali vardı cümlelerde.

"Boşandıktan sonrası için dediklerime mi kızdın?"

"O kelimeyi de bu bir yılda ağzına alma lütfen. Tam bundan bahsediyorum işte. Yeni evlenmiş çiftler böyle şeyler konuşmaz. Bir duyan olsa açıklanacak şey değil. Yani bizden sonra kiminle evleneceğine dair fikirlerini kendine saklasan çok daha iyi olur." Ben ağzımı açıp, kendimi savunacak birkaç şey söyleyecekken, "İyi geceler, Asude," deyip bana sırtını döndü. Öylece bakıp kaldım. Neydi şimdi bu?

Yanağımı dişimle kıstıra kıstıra sırtını izledim birkaç dakika. Dudağımda da engel olamadığım bir gülme hissi vardı. Demek erkekler anlaşmalı koca bile olsa başka erkeğin lafına bu kadar takılabiliyordu, ha?

Dudaklarım gerilince dayanamadım. Görür korkusuyla ben de sırtımı döndüm hemen. Erkekler hakkında çok fazla bir şey bilmiyor olabilirdim ama birçok şeye de oldukça hâkimdim. Başımı azıcık kaldırıp sahte kocamı kontrol ettim. Çocuk gibi küsüyordu bir de. Sahte olsa da karısını kıskanmak gibi bir ruh haline bürünecek kadar saftirikti bunlar, yahu. Babam da Naim amcama az sırnaşsam suratını sallandırırdı hemen. "Aptalsın, Ali," diye fısıldadım. Sonra gözlerim kapandı. Dudağımdaki gülümseme bir süre benimle beraber kaldı.

***

Sabah kalktığımızda Ali bir hayli sessizdi. Ondan sonra banyoya girip hazırlandım. Merdiven başında dünkü gibi elini uzattı. Bir şey demeden kavradım elini. Boynunu sağa sola eğip sıkıyordu. Muhtemelen tutulmuştu bedeni. Keşke bir şey yapsaydı da diğer eve geçseydik. Böyle bir yıl boyunca nasıl idare edecektik?

Sofraya geçtiğimde Selma halalar yoktu bu kez. Asuman hala ve Cangül ablalar vardı. "Günaydın," diye mırıldanarak dün oturduğumuz yere oturduk. Kadir amca önce yüzümüze, daha sonra birleşmiş ellerimize bakıp kucağındaki Alp'in ağzına bir şeyler vermeye devam etti. Ama dudağındaki o küçük gülümsemeyi yakaladım. Kolay ısınacaktı bu adam bize.

"Hah, gelmişler. Hadi geçin, yengem."

Fatoş yenge elinde koca bir tepsi pişiyi ortaya bırakıp yerine oturdu.

"Günaydın, yenge, babaannem daha inmemiş kahvaltıya."

"Gelir şimdi, oğlum. Ben baktığımda kalkmıştı. Günaydın, kıvırcık gelin, rahat edebildin mi kızım?"

Fatoş yenge tatlı tatlı bakınca *akşamın gerginliği kalmamış*, deyip derin bir soluk aldım. Gülümseyerek, "Çok sağ ol, yengeciğim, rahat ettim, teşekkür ederim," dedim.

Karşımdaki Asuman hala kıkırdayınca başım ona çevrildi. Cangül abla da Serhat abinin yanına otururken gülüyordu. *Bunlar çok fenalar ama ya.*

"Asude, rüya gördün mü? *İlk yattığın evde gördüğün rüya gerçek olur*, derler."

Cangül ablanın sorusuyla *bilmem*, der gibi omuzlarımı silktim. Ben cevap veremeden Asuman hala, "Ay, ne rüyası görsün kız, uyuyup uyumadığını bile anlamamıştır o şimdi," diye sataştı. Yanaklarım yana yana Ali'ye kaçamak bir bakış attım. Başını yana yatırmış, gözleri kısık halasına bakıyordu. Asuman hala da yüzünde zapt etmeye çalıştığı gülümsemesiyle Ali'ye baktı. "Yani kızcağız yorgun, diyorum, ayol. Dünya yol geldi, e hiç dinlenmeden tüm gün ayaktaydı. Gördüğü rüyayı hatırlayamaz yorgunluktan."

Yalancılık, aile genetiğinde en baskın özellikleri belli ki. Yaptığı imayı anlamıyoruz sanki.

"Öyle oldu, hala. Nasıl uyuduk, nasıl uyandık, hiç anlamadım gerçekten. Yorgun olunca işte."

Ali'nin sözleriyle gözlerim irice açıldı. Koluma değen kolunu kimse görmeden çimdikledim hemen. Yüzü bana döndüğünde, "Ne yapıyorsun sen be?" diye tısladım. Ali sanki bizi bunca adam seyretmiyormuş gibi sadece yukarıdan birkaç tutamını topladığım saçlarımdan bir bukleyi kenara ayırdı. Parmağının ucunda dolaştırdı.

"Asuman halamın karşısında susar, utanırsan üstüne çok gelir, kıvırcık. Karşılığını ver ki üstünlük kuramasın, olur mu?"

Mırıltısını duydum da aklım, parmağında döndürüp durduğu saçımda olduğu için kendimi veremedim. *Herkes izliyor, Ali! Herkes şu an bize bakıyor, sen ne yapıyorsun?*

Tek tutamı kulağımın ardına sıkıştırıp, makas alır gibi iki parmağıyla çenemi tutup çekti. Ali önüne dönüp, tabağına bir şeyler almaya başladığında ben kendime hâlâ gelememiştim. Bu dokunma olayını mantığım kabul ediyordu ama kalbim hâlâ alışamamıştı. İstemsiz hızlı

hızlı atıp beni iyice saflaştırıyordu. Yanaklarımdaki yanma hissiyle önüme döndüğümde karşımdaki iki kadın elleriyle dudaklarını saklayarak gülüyordu ama Serhat abi açık açık sırıtarak ikimize bakıyordu.

Bir şey söyler, daha çok utanmama neden olur diye hızla bakışlarımı dedesinin kucağında kahvaltı yapan çocuğa çevirdim. O da beni izliyordu. Dünkü gibi göz kırptığımda yine iki gözünü aynı anda kırparak karşılık verdi bana. Gülümsediğimde ise dedesinin kucağından kayarak indi, masanın bizim olduğumuz tarafına geçip yanıma doğru yürüdü. Sağımda Ali vardı ama solumdaki sandalye boştu.

"Biraz da burada oturayım bari."

Geçip boş sandalyeye kurulduğunda hâlâ onu seyrediyordum. Önündeki servis tabağına ekmek dilimi koydu ama gözü yan yan üzerimdeydi. Annesine baktım, benden bir şey mi isteyecek de yol yapıyor diye meraklanmıştım. Cangül abla da masaya doğru uzanıp oğlunu kaşlarıyla işaret etti.

"Çok merak ediyor seni. Sabah kalkar kalkmaz *yeni gelin nerede*, diye sordu."

Anladım, der gibi başımı sallayıp yanımda oturan çocuğa baktım. Ben laf atmazsam konuşmaya başlayamayacaktı galiba. "Ekmeğime çikolata mı sürsem ki?" diyerek boş boş masaya bakındım.

"Dedemin orada çikolata, ulaşamazsın ki sen."

"Yaa, uzakmış. Neyse, başka bir şey yerim ben de."

"Yok yok, dur sen, ben getiririm. Zaten ben de yiyeceğim, ekmeğim burada, bak."

"Tamam o zaman, sen getir de ikimize de süreyim."

Kalkıp, küçük bacaklarıyla koşarak dedesinin sandalyesinin yanına gitti. "Dede, çikolatayı uzatsana," dedi. "Yeni gelin istiyor."

Kadir amca başını yana doğru eğip gülümsedi. "Oğlum, *yeni gelin*, denmez. *Yenge*, diyeceksin. Savaş amcanın karısı o, amcan kızar bak sana."

Kadir Alp bu kez Ali'ye baktı. Hiç yaşına yakışmayan bir ifadeyle baştan aşağı Ali'yi süzdü. "Yeni gelin ne isterse onu derim, amcama ne oluyormuş?" diye çemkirdi.

Söylediği sözle ağzım aralandı. Ali'ye baktım ama yüzünde yamuk bir gülümsemeyle çocuğu izliyordu.

"Sen niye bana kinlendin yine? Hayır mı?" Alp elindeki çikolata

kavanozuyla yanıma doğru yürüdü ve tabağımın ortasına bırakıp sandalyesine kuruldu. Ali yüzünü görmek için benim önüme doğru uzanmıştı. "Lan, ne oldu sana? Niye küstün yine?"

Alp yan yan Ali'ye baksa da benim onu izleyen gözlerime çevirdi küçük gözlerini. "Ne diyeyim ben sana?" diye sordu. "*Kıvırcık gelin*, diyeyim mi? Babam öyle söylüyor. *Yenge*, demeyeyim ama çünkü o, yaşlılara denir."

"Ha?"

İyice mala bağlamıştım bu çocuk yüzünden.

"Kadir Alp! Söylenmez öyle, annem."

"Hele küçük gaybanaya bak hele. Niye bir tek yaşlılara deniyormuş yenge?"

Fatoş yengenin kızgın tutmaya çalıştığı sesiyle Alp bu kez babaannesine baktı. "Herkes sana *yenge*, diyor, babaanne. Sen de yaşlısın, demek ki yaşlılara denir."

"Anandır yaşlı, ben daha taş gibiyim, Allah'ıma çok şükür."

Fatoş yengenin sonuna kahkaha eklediği lafı Cangül abla tarafından hiç de kızgınlıkla karşılanmadı. O da gülümsüyordu. Demek ki birbirlerine sataştıklarında gönül koymuyorlardı.

Küçük çocuk, "Yoo," diye uzattı. "Asıl annem taş, babam öyle söyledi."

"Kadir Alp!"

"Ulan!"

Annesiyle babasının hızlı çıkışıyla çocuk şaşkın şaşkın karşısındakilere baktı. "Ama duydum, baba," dedi. "Dün sen beni yatağıma yatırırken annem *yaşlandım mı ben*, dedi ya. E sen de *taş gibi benim karım*, dedin."

Kendimi tutmak için bacağımı sıkmaktan mosmor ettim. Ama Asuman halanın kahkahası tüm dirayetimi kırdı. Kıkırtım ortalığa yayılınca, Ali de başını saçlarıma doğru yaklaştırıp kısık kahkahasını örtmeye çalıştı. Kadir amca *tövbe estağfurullah* çekiyordu. Fatoş yenge ise Asuman halaya eşdeğer bir kahkahayla salonu inletiyordu. Cangül abla esmer olmasına rağmen kıpkırmızı olmuş, oğlunu da kafasının içinde kulaklarından tavana asıyordu belli ki. Serhat abi gevşek gevşek güldüğüne göre çocuğun gafı onu çok ırgalamamıştı.

"Allah iyiliğini versin, sıpa. Siz de şu çocuğun yanında az dikkat edin, Serhat. Al, bak işte, neyiniz var, neyiniz yok döküyor ortaya."

Fatoş yenge oturduğu yerden uzanıp pişilerden iki tane amcaya, iki tane kendi tabağına koydu. Serhat abi ise başını iki yana sallayarak, oğluna kaşlarını çatıp, "Unut sen o kamyonu," dedi. "Sana elli kere *insanları dinleme*, dedim ben, değil mi?"

Ben zorbela kendimi tutma çabasıyla Kadir Alp'in ekmeğine çikolatasını sürdüm. Bir tane de kendime sürdüğümde tatlı tatlı bana bakıyordu. Bu evde küçük bir hayranımın olması, güç zehirlenmesi yaşamama neden oldu. Kendi ekmeğimi Alpin ekmeğine değdirip kıkırtıyla bir ısırık aldım. Aynısını o da yapıp bir lokma da o ısırdı. Sonra babasına dönüp, o ince kaşlarını çatarak büyük bir lokma daha aldı.

"Ebem haklı. İkiniz de fırıldaksınız!"

Ağzından çıkan son kelimeyle gözlerim iri iri açıldı. Alp ise bu kez Ali'ye bakmıştı. Ali de kaşlarını çatıp *ne diyorsun sen*, der gibi başını salladı.

"O nereden çıktı, lan?"

"Sen hani bana kepçe seti alıyordun? Kendine gelin almışsın! Babam da kamyonumu almıyor. Büyük ebeye diyeceğim, hiçbir şey vermeyecek size. Kayıkların hepsi benim olacak."

Aman Allah'ım, evin içinde çekirdekten yetişme bir dolandırıcı vardı. Ali sırıta sırıta çocuğun elindeki yarısı yenmiş çikolatalı ekmeği kapıp ağzına attı. Alpin kaşları da daha derin çatıldı.

"Ama bir bak, nasıl güzel gelin getirdim eve, değil mi? Senin kepçe setin bu kadar güzel mi?"

Ali'nin sözleri yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Bakamadım yüzüne. Alp ise sanki daha dikkatli bakması gerekiyormuş gibi başını önüne doğru eğip yüzümü inceledi.

"Hı, güzelmiş. Saçları da güzel. Ama ben anlamam, getirdiysen bana mı getirdin? Kepçe setimi isterim!"

Halbuki çok tatlı başlamıştın konuşmaya, küçük Bozdoğan. Ay, bir de bana mı getirdin, diyor. Bunlar niye böyleler ya? Çocuk dediğin şey bu mudur yani?

Kıkırtıma engel olamadım. İkisinin birbiriyle uğraşmasının bu kadar zevk vereceğini asla düşünmezdim.

"Alırız, lan, Allah'ın tefecisi. Ayrıca o sadece kepçeydi, set nereden çıktı?"

Kadir Alp pirinç gibi dişlerini göstere göstere güldü. "Faizi," diyerek

iki gözünü birden kırptı. Dişlerim kamaşınca, ne yaptığımı anlamadan, ellerimle o tombul suratını kavrayıp şap diye öptüm. Ben hayatı reflekslerim üzerine yaşarım, biliyorsunuz artık. Öptükten sonra da yaptığımı fark edip hemen korkuyla ya kızdılarsa diye annesiye babasına baktım. Neyse ki ikisi de gülümseyerek izliyordu bizi de içimi hızla saran tedirgin his kayboldu. Sonra izinsiz öptüğüm çocuğa çevirdim başımı.

"Kadir Alp..." Sevimli konuşursam belki kızmazdı. "Özür dilerim, çok tatlı konuşunca dayanamadım. Kızdın mı?"

Hiç kızmış bir sıfatı yoktu, daha çok mest olmuş gibiydi. O pirinçler daha çok sergilendi.

"Yoo, niye kızayım?"

Ali'nin eli önümden uzanıp Alp'in kulağına yapıştı. "Biz öpünce para istiyorsun ama fırlama," dedi sitemle. "Niye öptürüyorsun kendini benim karıma, lan?"

Kadir Alp sandalyeden iyice koluma doğru yaslandı. Ali'ye bakıp üstünlük taslayan bir ifadeyle, "O öptü, canı çekmiş," diye bir de sataştı. Bu çocuğun beş yaşında olması beni dehşete düşürüyordu. Ağzım kulaklarımda ikisini izliyordum. Kadir Alp bu kez de bana bakıp sol yanağını bana doğru uzattı. "Şuradan da öp de karısız kalmayayım."

"Ne?"

Dediğini doğru mu duydum diye ilk Ali'ye baktım. O da kaşları çatılmış, *ne diyor bu*, der gibi bakıyordu. Sonra Cangül ablayla Serhat abiye çevirdim başımı. Serhat abinin gözleri sinirle kızarmışken Cangül abla başını kocasının koluna yaslamış, yüzünü saklıyordu.

"Ne dedin lan sen?"

Çocuk da Ali'nin tepkisine şaşırmıştı. *Ne yaptım ki ben*, der gibi bir de bana bakıyordu. *Beş yaşında ne karısı, çocuğum? Sen daha totonu silemiyorsun kendi başına.*

"Ama babam, anneme öyle diyor. İşe giderken annem yanağını öpüyor ya, o zaman babam da *diğer taraftan da öp de karısız kalmayayım*, diyor."

Ay, şaşkın şaşkın bir de açıklama yapıyor yavrucuğum. Bu kahvaltının bu kadar eğlenceli olacağını bana hiç söylemedin, Ali. Bilsem daha erken inerdim. Saklamaya çalıştığım kıkırtımı elimle kapadım.

"Fesuphanallah!" Kadir amcanın sözüyle sarsılan omuzlarımı dursunlar diye iyice sıktım. "Serhat! Şu çocuğun yanında ettiğin laflara dikkat et, puşt!"

Kadir amca oğlunu kalaylarken biz Ali'yle ne ara bu kadar dip dibe girmiştik, bilmiyorum ama sessiz sessiz gülüyorduk.

"Asude!"

Adımı amcadan duyunca hemen toparlandım. *Ay, kızdı mı yine bu bana ya?*

"Efendim, amca."

Adam hâlâ tövbe çekiyor, böyle böyle cennet yollarını döşeyeceksin, amcacığım.

"Öp sen de şu eniğin diğer yüzünü, kızım. Olacağı vardır, tutar, Allah korusun. Tövbe estağfurullah."

Mümkünü varsa da kendimi tutmamın artık imkânı yoktu. Benim kıkırtım herkesin önünü açtı. Kahkaha tüm salona taştı. Ben de bulduğum yüzün sefasını sürdüm açıkçası. Yönümü Alp'e dönüp iki elimle tombul suratını kavradım. "Gel, küçük aşkım, öpeyim diğer yanağını da gel," dedim, büyük bir keyifle. "Ay, Allah korusun, çok fena bir şey diğer ihtimal."

Şap diye öptüğüm zaman yine bir kahkaha duyuldu. Sonra o kahkahayı, "Sabah keyifleriniz hayrola," diyen tok bir ses bozdu. *Eğlence buraya kadar, Asude. Torunu öptün, babaanne de ısırmaya geldi.*

Yanında bir de ekürisi duruyordu. Yeşim kınar gibi bana bakıp koluna girdiği kadını sandalyesine kadar yürüttü. *Oturduğundan emin olmadan ayrılma, Yeşimciğim, devrilebilir.* "Günaydın," diye mırıldanırken gözü sürekli Ali'deydi. Yani huysuzluk çıkarmak istemem ama bu hep böyle bakacak mıydı Ali'ye? Beş saniyede bir gözünün değdiğini görmüyor muydum ben? İki yana doğru esneyip sandalyemi biraz daha Ali'ye yaklaştırdım. *Kocam o canım, kocam! İki nikâhım da var. Nasıl olduğu seni hiç alakadar etmez, o benim kocam. Gözünü oydurma bana.*

"Hayırlı sabahlar, ana. Geçe kaldın bugün."

Babaanne yan gözle tekrar beni süzdü. *Bugün daha derli topluyum, bir de böyle bak bakalım, hoşuna gidecek miyim?*

"Her yanım ağrıyor, sizin de sesiniz Akliman'a dağılmış. Keyfiniz pek yerinde."

Ali sol kolunu sandalyemin arkasına koyup babaannesine doğru düz bakışlar attı.

"Ay, anne, sen kaçırdın bizim küçük azmanı. Asude'den para almadan iki öpücük ikramı vardı. Tabii bir de Cangül'ün ne kadar özeli

varsa serdi ortalığa. Gerçi alıştık artık, inşallah Savaş ve Asude için de aynı performansı izleriz paşamdan."

Asuman halanın her olayı ön sıradan izleyen seyirci tarzı beni korkutmaya başlamıştı. Kadında yeni *sitcom* çekiyormuşuz gibi bir heyecan vardı.

Babaanne ters ters halaya baksa da Asuman hala pek etkilenmiyordu sanki bu bakışlardan.

"Nine, ben çayını getireyim," diyen Yeşim oturmadan, boş bardağı kapıp, bana da saniyelik bir bakış atmayı unutmadan mutfağa koşturdu. Derin bir nefes alıp iç çektim. Günün sonunda kocam için kimseyle yoluşmak zorunda kalmazdım umarım.

"Asude, bir şeyler ye artık, çayın da buz gibi oldu."

Ali'nin sesiyle önümdeki çaya baktım. Kahvaltıdaki şov o kadar eğlendirmişti ki bir şey yemek aklıma gelmemişti bile. Ali'nin de neredeyse sonu gelmiş bardağını alarak ayaklandım.

"Tazeleyeyim, hemen geliyorum."

Kaptığım iki bardakla mutfağa doğru yürüdüm. İçeriden sesler geliyordu.

"Sanki güllerle karşılanmış gibi bir de kahkaha atıyor!"

"Sus, kız! Duyacaklar şimdi."

"Ama haksız mıyım Hatice abla? Büyük oturmadan yeni gelin masaya mı oturur?"

"Edepsizlik etme, Yeşim. Valla Savaş şu lafları duysa rezil eder seni!"

"Ona da yazıklar olsun! Bula bula bu Allah'ın yoluğunu bulmuş! *Ali*, diyor bir de. Üstünlük kuracak aklınca."

Daha fazlasına gerek kalmadan içeri doğru adımladım. Hiç yüzümde kızgınlığa dair bir ifade yoktu. Benim girdiğimi gördüğünde Hatçik ablanın suratı kül gibi oldu ama. Ona gülümseyip altı yanan çaydanlıktan iki bardağımıza da çay doldurdum. Arkama döndüğümde Yeşim'in gözleri benim üstümdeydi. Ona da gülümsedim.

"Ağzından çıkanlara dikkat et, canım," dedim, gayet sakin bir sesle. "Bu seferlik yeni olduğum için hoş karşılıyorum ama bir dahakine seni rezil ederim, Yeşimciğim." Daha büyük bir sırıtmayla kıpkırmızı olmuş yüzüne bakıp göz kırptım. "Ali benim hakkımda söylediklerini duyarsa benim kadar nazik olmaz çünkü ve Allah seni inandırsın, ben de hiç ağzımda bakla ıslatamam, biliyor musun? Kocacığım, ne düşünüyorsam

bilmek ister." Yavaş adımlarla elimdeki bardakları dökmeden ilerlemeye başladım. Kapı ağzında duraksayıp, ardımdan öylece bakan kıza sırıtarak tekrar baktım. "Ayrıca saçlarımı bu kadar kıskandığını belli etme. Sen çok güzel bir kadınsın, kendini küçük düşürmeni istemem."

Son sözü ve hatta tüm sözleri söylemiş olmanın verdiği bir edayla salınarak salona döndüm. Ali'ye gülümseyip bardağı önüne bıraktım.

"Al, kocacığım, demi iyi olmuş mu?"

Şaşkın şaşkın önüne bıraktığım bardağa, daha sonra da bana baktı Ali. *Öyle bakıp durma, Ali Efendi, asabım bozuk şu an. Al işte, evli çiftler gibi davranıyorum, ağzını böyle açarsan asıl sen yakalatırsın bizi.*

"Asude?"

"Efendim, canım." Bunu da söylediğimde Yeşim içeri girmişti. Yandan bana bir bakış atıp yerine oturdu. Yüzü kıpkırmızıydı. "Aa, sana çay koymamışız, sana da getireyim mi Yeşimciğim?"

Benden asla beklemediği soru karşısında tutulup kaldı. İlk babaanneye baktı, daha sonra Ali'ye çevirdi bakışlarını. Ali de ne yaptığımı anlamak ister gibi tek gözünü kısmış, beni izliyordu.

"Yok... Yok, ben pek sevmem çay."

Adamı böyle soluklana soluklana konuştururlar işte. Yolukmuş! Bu saçlar için Yaprak abla salonunda ne kadar para kaldırıyor, biliyor musun sen?

Asuman hala ve Cangül abla birbirine bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Ne oldu, hala?"

Bu kez ona sataşmamı beklemediği için hala da ne diyeceğini bilemedi. "Yok... Yok, ne olsun ki?" dedi, panikle.

Kıkırdadım bu haline. Gayet eğleniyorlardı halbuki.

"Bakmayın öyle, canım. Bir tane eltim, bir tane görümcem var sonuçta. Çayını doldurayım en azından. Öyle değil mi Ali?"

Başımı Ali'ye çevirdiğimde, dudağı sola kıvrılmış bir halde beni seyrettiğini fark ettim. Tek gözünü kırptı. *Ne yaptığını biliyorum*, diyordu resmen o göz kırpış.

"Öyle tabii. Asude çok cana yakın biri, hala. Çanakkale'de çalıştığı caddede herkes çok sever. Adının geçtiği yerde hep gülerek bahsediyorlar ondan. Yakınında kim varsa iyi geçinmek gibi bir özelliği var."

Asuman hala çayından bir yudum alıp ağır ağır başını salladı. "Gördüm, halam, vallahi çok iyi gördüm," dedi.

Hiç ses çıkmadı bir süre. Babaanne niye bu kadar sessiz diye ara ara onu izleyip durdum. Her baktığımda göz göze geldik yaşlı cadıyla. Bir insanın bakışları insanı ısırır mı yahu? Her bakışta bir lokma kopardı etimden.

"Savaş," diyen Serhat abinin sesi masadaki durağanlığı bozdu. "Oğlum, biliyorum, bugün başka planınız vardır da ula şu Hilmi Tunalı'yı al başımdan, kurban olayım."

Ali geriye yaslanıp Serhat abiye baktı. "Ne yaptı yine o ihtiyar?" diye sordu.

"*Pırpır istiyorum*, diye tutturdu. *On beş pırpırı bir ayda teslim edin*, diyor."

"On beş mi?"

"Bir tarafımıza pırpır taksak yetişmez, oğlum ya. Bir de tersanede hâlâ iskelette olanlar var." Serhat abi utangaç bir bakış attı bana. "Bir saat şu adamla görüşsen. Allah'ın Trabzonlusu zerre kadar dinlemiyor beni."

Ali gülümseyip onaylar gibi başını salladı. Ardımda duran kolu sandalye sırtından omzuma doğru kaydı. Başını bana çevirip mahcup bir tebessüm sundu. "Bir saat şu işle ilgilenip gelsem olur mu?" diye sordu. *Bana mı soruyor? İyi de niye ki?* Şaşkın şaşkın başımla onayladım. Omzumdan aşağı dökülen buklelerimi yine parmağına dolamaya başlamıştı. "İşimi hızlıca bitirip gelirim, öyle gezdiririm sana Sinop'u, olur mu yavrum? Planımızı iki saat erteleyelim."

Planımız? Planımız mı vardı bizim? Ali'nin yüzüne bakarsak vardı.

"Olur. Yani sen işini hallet, çok aciliyeti yok ki."

Saçımı çekiştiren eli dün akşam yaptığı gibi yine çenemden makas aldı. İstemsiz bir yutkunma hissi de çöreklendi hemen boğazıma.

"*İlk günden beni bırakıp işe gittin*, diye sonra kızmayacaksın ama."

Ay, biz cilveleşiyoruz! Ay, şimdi anladım, tamam. *Taze karısını bırakıp işe gitti*, denmesin diye oynaşa oynaşa ikna ediyor beni. Anlamışlığın verdiği bir rahatlamayla gülümsedim. "Ama her yeri gezdireceksin," dedim, şart koşar gibi. "Anlattığın gibi Çanakkale'den güzel mi kendi gözlerimle göreceğim."

Ali tekrar göz kırpıp kısık bir kahkaha attı. "Bayılacaksın, kıvırcık," dedi.

Önümüze döndüğümüzde reytinglerin iyi geleceği belli oldu. Ka-

dir amca bile geriye yaslanmış, bizi seyrediyordu. Çaktırmadan Yeşim'e baktım. *İyi izle, görümcek. Bu adam bensiz iki saat duramıyor. Hakkımda konuştuklarını duyarsa neler yapar sana, bir düşün. Babaanneye bile eyvallahı yok, valla kalırsın ortada.*

Ali ayaklandığında ben de peşinden kalktım. Evliyiz ya, kocamızı işe uğurluyoruz. Bunlar hep annemden bana tecrübe. *Babaanneye de yan gözle baktım. Görüyorsun, değil mi? Nasıl da kocacığımın peşinde dolaşıyorum.*

Kapıya çıkıp, ortadaki geniş avluya doğru ilerlerken Ali elimi tutmaya devam etti. "Yeşim bir şey mi dedi sana?" diye kafasına takılmış gibi sordu.

Beklemediğim sorusuyla başım ona doğru çevrildi. *Bir şey yok*, der gibi omuzlarımı silktim. Gereksiz yere ortalığı kaldırmanın bir anlamı yoktu. Halledebileceğim düzeydeki sorunları kendim yapmayı severdim.

Yüz yüze geleceğimiz şekilde beni durdurup önüme geçti. "Tüm kahvaltı boyunca seni izledi, Asude," dedi. "Bir şey demiş belli ki. Bir de sen durup dururken sataşmazsın öyle. Ne oldu?"

"Yaa, nereden biliyorsun öylece sataşmayacağımı? Belki gözüme battı, ben de huysuzluk etmek istedim, olamaz mı?"

"Seni biraz tanıdıysam öyle olmamıştır o iş. Hadi, sana ne dediğini söyle. Birbirimizden bir şey saklamıyoruz, unutma."

"Ay, yok bir şey, Ali ya. Öyle saçma sapan bir iki lafını duydum da duyduğumu belli ettim. Ona utanmıştır."

Dudağı kıvrıldı. "Ne lafıymış onlar?" dedi, merakla.

Yine *boş ver*, der gibi omuz silktim. "Saçlarıma *yoluk*, dedi."

Ali kaşlarını kaldırıp saçlarıma dikkatle baktı. "Hem de bunlara..." dedi, inanamazmış gibi.

"Ya, değil mi ama? Allah adamı çarpar yani. Sabah bir saat uğraştım her bir buklemle."

Ali sırtıma akan kısımlardan birer tutam alıp önüme doğru çekti. Gözü anlık ardıma değiyor, daha sonra tekrar bana bakıyordu.

"Senin saçlarına kötü diyen sadece kıskanmıştır, Asude, başka ihtimal yok. Kabullenir bir iki güne, susar o da. Yeşim akıllıdır. Evin gelinine sataşıp tepkileri üstüne çekmemesi gerektiğini bilir." Söylediği sözlerle dişlerim görünecek kadar gülümsedim. "Asude?"

"Hmm..."

"Oyun oynamayı seven bir oyunbazsın, değil mi?"

Niye böyle bir şey dediğini anlamadığım için boş boş baktım. Ali de bu arada kafamın üstünde topladığım birkaç tutama doğru uzandı. Saçlarımı sabitleyen üç tokayı çıkarmaya başlayınca, "Ali!" diye seslendim. "Ne yapıyorsun?"

"Evin tüm kadınları cama yığılmış." Bakmak için dönecek oldum ama Ali parmaklarıyla yüzümü sabit tuttu. "Dur dur, bakma, fark ettiğimizi anlamasınlar."

"İyice seyirlik olduk, yeminle. Niye bakıyorlar bunlar şimdi bize?"

"Yeni evliyiz ya, e bir de nasıl evlendiğimiz ortada. Her anımızı seyrederler bir süre."

"Babaanne de orada mı?"

"Ben de şaşırdım. Yerinden kalkıp seyredecek tek kişi Asuman halam ve Cangül yengemdi. Fatoş yengem de dahil tülün ardına saklandıklarını sanıyorlar."

"Ee, ne yapacağız şimdi? Duralım mı böyle?"

Ali *cık*, diye bir ses çıkarıp gülümsedi. Sonra gözlerini gözlerime sabitleyip, "Oyun oynayacağız, Asude," dedi. Elleri, tokalarımdan kurtulmuş saçlarımı iki yanıma iyice dağıttı.

"Ali, dağıttın ama ya. Ne kadar zor onları böyle tutmak, biliyor musun sen?"

"Dur bakalım, kıvırcık. Bizim evin hanımlarına yeni evli çiftin izlenmemesi gerektiğini öğreteceğiz."

"Ali..."

Ali'nin saçlarımdaki elleri boynuma doğru kayıp başımı yukarı doğru kaldırdı. *Ne yapıyor bu? Yüzüme doğru yaklaşıyor. Aman Allah'ım, ne yapıyor?*

"Ali!"

Telaşlı sesime, "Ştt," diye karşılık verdi. "Saçların perdemiz olacak, kıvırcık. Başını sola yatır biraz." *Kalbim ağzımdan çıkacak. Allah'ım, bu beni öpecek mi?* Başı saçlarımın arasına girip boynuma doğru uzandığında taş kesildim. Soluk soluğa adını tekrar edebildim. Ali'nin yüzü boynuma çok yakındı, sıcak soluğunu tenimde hissediyordum. "Sakinleş..." Fısıltısı nabzımın daha güçlü atmasına neden oldu. Derin bir soluk aldığını hissettim. Ayaklarımdan başlayan bir uyuşukluk bacakla-

rıma doğru tırmanmaya başladı. Bir yere tutunma hissiyle tırnaklarımı, boynumu kavrayan bileklerine sapladım. "Onlara istediklerini verelim ki bir daha bizi bu şekilde dikizleyemesinler, Asude."

Fısıltısı tenime değdikçe tüylerim acı verici bir şekilde sızladı. Ali derin bir soluk daha çekti içine. Burnu boynuma değdiğinde kalbim atmayı bıraktı sanki. Ölecektim şimdi! *Biri ambulansı çağırsın, öleceğim.*

Ali yavaş yavaş geri çekildi. Kahve gözleri benim çiçek balına benzettiği gözlerimde durdu. Tüm tenim yanıyordu sanki. Boynumdaki elleri sürtünerek yüzüme doğru çıktı. Başparmakları minicik okşar gibi yanaklarıma değdi. Ağzım aralandı ama ne diyeceğimi bilemedim. Ali bana böyle baktığı zamanlarda dilim tutuluyordu sanki.

"Çiçek gibi kokuyorsun, Asude. İlkbahar gibi..."

13. BÖLÜM

Tutulup kaldım.

İnme de olabilir, konuya çok hâkim değilim. Ali bana o sözleri söyleyip çenemden makas aldığında ya da arkasını dönüp arabasına bindiğinde donmuş gibi baktım. Giderken arabanın camından bakmış, el sallamış, bir de kornaya basmıştı. Ben hâlâ bıraktığı yerde öylece duruyordum. Bir santim bile hareket edememiştim.

Asude, kendine gel! Adam gitti. Boynuma değen burnunun bıraktığı yanma hissi ve kalbimin ağzımda atmasının mantıksız gerçekliğiyle beni bir başıma koyup gitti. Ben ne halt yiyorum, Allah'ım?

Nefes, diye çığlık atan ciğerlerime merhamet edip sonunda güçlü bir şekilde havayı soludum. Birkaç derin soluk sonucunda beynime oksijen gitmeye başlamıştı çok şükür.

"Ailesi izliyor. Dünden beri gözleriyle yediler. İnanmaları lazım, çok haklı," diye kendi kendime konuşmaya başlamıştım. Elim iki göğsümün ortasındaki çarpıntıyı zapt edebilirmiş gibi üstüne kondu. Hâlâ gözlerim kaybolduğu yoldaydı. "Adamın ne olduğunu biliyoruz, Asude. Ne şartlarda evlendiğinizi de biliyoruz, saçmalama! Melike gibi düşün. Melike'ye sarılmıyor musun? Sarılıyorsun. Erkek diye böyle oldun ama tam olarak öyle sayılmaz. Melike sırnaştı!"

Hafif esen bir rüzgâr Ali'nin dağıttığı saçlarımı öne doğru uçurunca elimle tuttum. Bir saat uğraştığım saçlarımı öpüşürken perdemiz yapmıştı aptal! Sonra düşündüğüm şeyle sıçrar gibi kendime geldim.

"Öpüşmediniz, Asude! Ailesi bakıyor diye *öpüşmüş* gibi yaptınız. İnandırmak lazım, kimseyi işkillendirmemek lazım."

Sonunda biraz sakinleştim. Arkamı dönüp evin pencerelerini kontrol ettim. Seyir bitince geçmişlerdi tabii yerlerine. Başımı iki yana salla-

yıp eve doğru yürümeye başladım. Bu iş sandığımdan da zordu. Ben ne anlardım ki karıkocacılık oynamaktan. Gerçeğini bile kendi annemle babamdan gördüğüm kadarıyla biliyordum. Şükürler olsun ki onların da böyle şeylerine hiç tanık olmamıştım.

Salona girdiğimde her biri başka bir koltukta sohbet ediyor gibiydi. *Ay, bir de rolleniyorlar. Allah'ım, ya Rabbi'm ya.* Asuman hala şu suratını sabit tutmaya çalışsa Cangül abla gayet idare edebilirdi de hala da ben gibi nerede, ne yapacağını çok kontrol edemiyordu belli ki.

Allah'tan Kadir amca gerçekten gazetesine dalmıştı. Serhat abinin de durumdan bihaber olduğu belliydi zira izleyicilerimizden biri de o olsa asla Kadir Alp'in söylediği bir şeye bu kadar odaklanmış görünmezdi.

"Gel, Asude. Ayakta kaldın, kızım."

Yanlarına doğru küçük adımlarla ilerleyip koltuğun ucuna oturdum. Babaanne ortada görünmüyordu.

"Dışarıda çok mu rüzgâr var, Asude?"

Asuman halanın sorusu ve peşine kıkırdaması niyeydi, anlamadım. Saçlarıma bakıp bakıp gülmeye devam etti. Cangül abla da böğrünü deler gibi uyarınca ellerim saçlarıma gitti.

"Şey... Saçlarım mı dağılmış? Ben fark etmedim."

"Dağılır, halam, dağılır tabii o saç. Yeni olunca bulduğu her fırsatta dağıtır. Rüzgâr yani. Ay, Sinop'ta da bir eser ki hava, sorma."

Elimle yatıştırır gibi okşayıp düzeltmeye çalıştım. Cangül ablanın, "Toka ister misin canım?" diye sormasıyla bu kez ona çevrildi gözlerim. Neyse ki imalı ya da beni utandırma maksatlı bir bakışı yoktu. Gerçekten istesem hemen alıp gelecek gibiydi.

"Yok, abla, vardı aslında da Ali aldı. Ben odaya çıkar, toparlarım."

Benim söylediğimde ne vardı, bilmiyorum ama Asuman hala daha sesli gülmeye başladı. Fatoş yenge dişlerinin arasından, "Asuman," diye tıslasa da hiç oralı olmadı. Sonunda sakinleşince onu öylece izleyen gözlerime baktı.

"Sen bana bakma, halam, benim geliyorlar böyle arada. Oyh, karnım ağrıdı. Cangül, şu suyu uzat oradan. Aman, dalaklandım vallahi ya."

Sehpanın üzerindeki suyu uzatınca, hala gerisin geri yaslanarak suyunu içti.

"Bu böyle, yengem, heyheyli biraz. Ee, Asude, az sohbet edelim, kızım. Anlat bize kendini. Gürültüden, patırtıdan iki laf da edemedik."

Ben ağzımı açtığım vakit bastonun parkeye bıraktığı tok ses duyuldu. "Yapraklar tuzunu salmış, Fadime, sohbetini sarma sararken edersin, kızım," dedi babaanne. "Hatice tek başına mı sarsın koca kazanı? Yeşim de gitti bile yardıma, bak."

Babaannenin hepimizi kalaylayan sesiyle tüm bakışlar ona kaydı. O sırada Serhat abi ve Kadir amca ayaklanmıştı.

"Biz de çıkalım artık. Serhat, beni tersaneye sen bırak, oradan geçersin ofise."

Kadir amcanın kalkmasıyla Fatoş yenge koşturup ceketini getirdi. Serhat abi de oğlunun başını öpüp, bize selam verip çıktı. Cangül yenge de onun peşinden çıkmıştı. Gözümün altından geride kalan kadınlara baktım. *Hadi, onları da izlesenize. Belki öpüşecekler, olamaz mı?*

Evin erkekleri uğurlanınca hepsi mutfağa doğru hareket etti. E taze gelin olarak ben de ördek yavrusu gibi peşlerine düştüm.

Fatoş yenge leğendeki yaprakları sıkarken, "Anne, gözünü seveyim, koca bidonun hepsini mı ıslattırdın yine?" diye söyleniyordu.

Babaanne kollarını katlayıp masanın başındaki sandalyeye kuruldu. *Ben yaşlıyım, siz yapın*, demiyordu. *Bir hoşuma gittin, babaanne.*

"İki gün sonra haberi alan eve doluşur, Fadime. O zaman ne vereceksin gelene? Hazır dursun işte."

Yan yan bir de bana baktı. Sanırım bahsedilen haber, bizim evlenmiş olmamız oluyordu. O sırada Yeşim ocaktaki içi karıştırıp koca bir tencereyi tam masanın ortasına bıraktı. Gördüğüm kıymalı harca boş boş baktım.

Yanımda oturan Asuman halaya doğru eğilerek, "Bu ne, hala?" diye sordum.

"Etli yaprak saracağız, canım. Tokat'ta çok yapılır. Annem de bir sever ki..."

Kaşlarım hayretle havalanmıştı. Daha önce hiç görmediğim harca baktım. Sonra herkesin önüne dağıtılan yapraklarla bakıştık bu kez. Bunlar minnacıktı! Nasıl sarılacaktı ki bunlar? Yapraklar küçücüktü.

"Ama bunlar küçücük."

Fatoş yenge tam karşıma oturdu. Benim alık halimle eğlenmeyen bir tek o vardı koca evde. Bir de babaanne tabii, gerçi o beni sevmediği için gülmüyordu hiç.

"Bu yemeğin özelliği o zaten, kıvırcık gelin. Minnacık minnacık saracağız. Boyun fıtığım azacak yine ama ne yapayım?"

Önüme bırakılan harçtan alıp biraz uğraşmaya başladım.

"Kız, öyle değil o. Zeytinyağlı gibi uzun uzun sarma. Küçük küçük, lokmalık olacak."

Asuman hala kendi yaptığını gösterince gözlerim açıldı. Bunlar misket gibi. Nasıl ya? "Ama böyle bitmez ki," dedim, sitemle. Suratım düşmüş, herkesin önündekilere bakıyordum. Hepsi gerçekten küçücük yapıyordu. Tamam, ben de biliyordum yemek yapmayı falan ama bu nedir, arkadaş? Bir de bunun yeme süresi maksimum beş dakika. Değer mi şu eziyete?

"Bitmiyor valla, Asude. Ne yapalım işte, annemin en sevdiği yemek."

"Savaş'ım da çok sever."

Babaannenin bana bakarak ettiği lafla mesajı aldım. *Ali seviyor, sen de yapacaksın*, diyordu alenen.

Biraz çabalamaya, kıvırıp bükmeye başladım ama ne kadar küçük yapmaya çalışsam da diğerlerinden büyük oluyordu hep. Bir de şu Yeşim sarısı benim önüme bakıp bakıp güldüğü için hırs içimi boğmaya başlamıştı.

"Ee, Asude, anlatsana. Nasıl tanıştınız siz Savaş'la? Ay, ne ketum bu oğlan ya, hiç belli etmedi bir de."

Cangül abla mutfağa girdiğinde, "Ay, çok şükür boyamaya ikna ettim, başladınız mı?" diyerek ellerini yıkamaya koyuldu.

"Yani ne anlatayım ki hala? Ali Çanakkale'ye geldikçe, biz de çarşıda sürekli karşılaşınca..."

Asuman hala omzuyla omzuma vurup, "Bizim oğlan düştü değil mi peşine?" diye sordu. "Kesin öyle olmuştur. Ay, keşke her şey kayıtlı olsa da seyredebilsek."

Asuman halanın, hayatı dizi tadında yaşama hevesi bir tık ürkütücü gibiydi. Sonra sorduğu soruyu düşündüm. Ali, annemle babama olanları anlatırken bol doğrulu, az çarpıtmalı bahsetmişti. Ben de onu örnek alsam pek bir şey olmazdı sanırım.

"Evet, konuşmak istedi. Ben işten çıktığımda karşıma çıktı."

"Yaa..."

Resmen mest olmuştu tek cümleye. Kıkırtımı tutamadım. Sonra

masanın etrafındaki kadınlara gözlerimi çevirdim. Babaanne bile belli etmeden dinleme çabasındaydı. Bir tek Yeşim hızlı hızlı yaprakları sarıyordu. Bu enerjiyle tencereyi doldurur ve beni bu dertten kurtarır umuduyla aldım sazı elime.

"Öyle kolay değildi tabii ki. Zorbela ikna etti beni bir kafede oturmaya."

"Ay, paşama bak sen. Sonra ne oldu?"

"Sonra işte ben sıcak bakmadım önce teklifine. Yani tanımam, etmem. Öyle boya posa bakıp da *olur*, denir mi hiç?"

Fatoş yenge bile güldü benim iki yana salınarak kurduğum cümleye.

Cangül abla sataşır gibi, "Ha, yani hemen boyu posu da dikkatini çekti," deyince daha bir kıkırdayasım geldi.

"Cangül abla, harcı uzatsana bir bana!"

Yeşim'in sesiyle Cangül abladaki gözlerim ona çevrildi. Yeşim önündeki tabağa Cangül ablanın uzattığı harçtan alıp geri sarma işine devam ediyordu.

"Ee, anlatsana yahu! Cımbızla laf alıyoruz ağzından," dedi Fatoş yenge. Onun da konuya dahil olması çok eğlendiriyordu beni.

"Ya, şimdi ne diyeyim? Babaanne burada, ayıp."

Sürekli kısık kısık beni izleyen kadına sataşmadan duramadım. Sanırım ben de laf arsızıydım ama ona baktığım her an gözünü çekip de bakmadığımı sandığı anlarda inceleyişi gözüme bir sevimli gelmişti niyeyse.

Babaanne önündeki işi yapmaya devam ederken, "Çok da utandın sanki," diye söylendi.

"Efendim, babaanne, bir şey mi dedin?"

Başını kaldırıp gözlerime baktı direkt. "*Bir ağzınız değil, eliniz de işlesin*, diyorum," dedi. "Bak, dünyanın yaprağı var, kaç karıyız ama yetişmeyecek."

Gözüne baka baka gülümseyip önüme bir tane yaprak çektim. *Bak, yapıyorum*, der gibi kaşımla da önümü işaret edince *ya sabır* çektirdim kadına. Ben bu bir yılda herkesi tövbekâr ve zikirkâr edecektim belli ki.

"Hadi, itiraf et. Gördün, hemen dibin düştü kaynıma."

Cangül abla konuşunca babaanneye sataşmayı bıraktım. Gülümseyerek, "Ben Ali'yi birkaç kez daha önce görmüştüm aslında," dedim. "Hatta bir keresinde çarpışıyorduk. Şevket amcamla yan yana yürürken

ben de işten çıkmıştım, hızla eve gidiyordum. O esnada Ali'yi görmedim." Sonra o günü hatırlayıp buna da kıkırdadım. "Şevket amcam *kapı gibi adamı görmüyor musun sen*, diye bir de kalayladı beni, Cangül abla. Hayır, gerçekten kocam da kapı gibi ama artık ne kadar yorulduysam düşünün halimi."

Hepsini bir kahkaha aldı. Neredeyse babaanne bile gülümsemeye en yakın bir dudak kıpırtısı gösterdi. *Kocacığım, diyorum bak, babaanne. Torununu nasıl seviyorum, gör.*

Bir tek Yeşim şu ortamdan keyif almıyordu. Onun da karın ağrısını biliyor olmak, istemsiz üzerine çekiyordu bakışlarımı. *Canım saçlarıma yoluk, dersin demek. Gösterirm ben yoluğu sana!*

"Kız, Allah ne yapmasın seni. Ay, filmlerdeki gibi. Ee, konuştunuz mu o zaman? Savaş ne yaptı?" diye soran Asuman hala, yüzümü görmek ister gibi önüme doğru eğilmişti.

"O zaman bir şey yapmadı ki. Ben Şevket amcama sataşınca bir tek izlemekle yetindi. Ama gülümsediğini çok iyi hatırlıyorum."

Yani çok emin değilim ama o günden gülümseyerek bahsettiğine göre bence o an da gülmüş olabilirdi. Hikâyelerde süslemeler yalan sayılmazdı, değil mi?

"Ah, yengesi kurban olsun. Bir de *iş var*, diye çıkıp çıkıp Çanakkale'ye gidiyordu hep. Hiçbirimiz de anlamadık." Fatoş yenge son söylediğinden sonra kaşları çatık, Cangül ablaya baktı hemen. "Cangül, Allah adı verdim, doğruyu söyle çabuk. Sen biliyor muydun?"

"Yok, annem ya, nereden bileyim ben?"

"Ben kendi doğurduğumu da büyüttüğümü de bilirim, Cangül. O sıpalar yedikleri, içtikleri, sıçtıkları bir gezerler. Kesin kocan bilir, kocan bilirse kesin sen de bilirsin!"

Cangül abla ihale ona nasıl kaldı, bilmeyen bir halde şaşkınca kayınvalidesine baktı. "Vallahi bilmiyordum, anne," dedi. "Hem ben gece başının etini yedim Serhat'ın. O da daha yeni öğrenmiş." Cangül abla yan gözle bana bakıp hararetini düşürdü. "Savaş geçen geldiğinde kapıyı çarpıp çıktı ya... İşte o zaman söylemiş. Savaş da işte aklındakini yapmaya kalkınca Serhat bakmış, bu yolundan dönmeyecek, *yanında olayım bari*, demiş."

Cangül ablanın açıklaması yeterli gelmiş olacak ki Fatoş yenge diktiği boynunu az indirip sandalyesine yaslandı. "Baban tüm gece söyle-

nip durdu valla," dedi. "*Serhat biliyordu*, diyor, başka bir şey demiyor adam."

Hâlâ sinirliler. Ali'yle araları bozulur mu ki? Ali çok seviyor ailesini, bozulmaz inşallah.

"Şey... Yenge, Kadir amca küser mi Ali'ye? Çok mu kızgın hâlâ?"

Benim sesimi duyunca kadın sanki benim orada olan varlığımı unutmuş gibi irkildi. Sonra yüzündeki ifadeyi silip kocaman gülümsedi. "Yok, yavrum, bakma sen onun sinirine. O kıyamaz Savaş'a. Derdi başka benim adamın. Gidip kendi isteyemedi ya seni, başında büyük olmadan bu işlere kalkışmasına kızdı o. Yoksa evlendi diye göbek atacak. Düğünü, derneği düşünüp durur o."

Böyle söyleyince üzüldüm. Adam gerçekten öz evlat gibi bağrına basmıştı ki her şeyinde olmak istiyordu. Benim amcam ağzımızdaki lokmaya bile el koymanın derdindeyken Kadir amca *Ali'ye babalık yapamadım*, diye içerleniyordu. Babaanneye doğru baktım. Belki o da asıl buna kızıp kırılmıştı. Niye, bilmem ama Ali'ye küsmesinler istedim. Hepsi için Ali ne kadar değerli, öylesine belliydi ki gönül koymalarına kalbim izin vermiyordu.

"Dede rahmetli olmuş ya, yenge, Ali düğün kurmak istemedi. Ben de istemedim, Ali'ye kızmayın. Benim de babam hastaydı. Hem gerçekten dede gideli daha altı ay olmuş, yakışmazdı ki. Ali böyle düşündüğü için *yapmayalım düğün*, dedi. "

Fatoş yenge derin bir iç çekti. Babaanneye bakıp üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Öyle, babam gideli pek olmadı daha," dedi. "Savaş da atlatamadı. Gerçi biz daha alışamadık, ne atlatması." Bu kez bana baktı. "E gözünü sevdiğim, az daha duraydınız, önce tanışsaydık annenlerle," dedi. "Böyle çok mahcup kaldık biz, kızım. Boynumuz büküük ailenin karşısında."

Vallahi buraya yapacak bir şey yok, yenge. Bu tam olarak babaannenin suçu bir yerde. Ali'ye yaptığı baskının sonucu bu oldu işte. Kırılmasınlar istiyordum ama aynı zamanda onu düşürdükleri durumun ağırlığını da babaanne anlasın istiyordum.

"Aslında ben de bu kadar acil olacağını düşünmemiştim, yenge."

Fatoş yengeyle konuşsam da babaanneye bakıyordum. Karşısına geçip bu konuyu ona açmazdım, haddim de değildi ama Yeşim'den haberimin olduğunu bilmesi en doğrusuydu bana kalırsa.

"Ali *seninle evlenmeden gitmem*, diye tutturdu. Zaten Sinop'tan geldiğinde çok kötüydü, ben aslında siz beni istemediğiniz için böyle oldu sandım. Başkaymış sebebi." Hiç de bakışlarımı çekmeden dik dik baktım. O da aynı şekilde bana bakıyordu. "Öğrendim," diye mırıldandım. Diğerleri en son dediğimi anlamasa da gözüme bakan babaanne anlamıştı. Gözlerini kaçırdı hemen. Sonra yüzüme hızlı bir gülümseme kondurdum. "Ama Ali çok fena, yenge. Babamları ikna etmek için kaç saat dil döktü. Bir de o kadar manipülatör ki konuşmanın sonunda ne annem ne de babam Ali'ye kıyıp da *hayır*, diyebildi. Ha, sakın öyle *mahcup olduk*, diye düşünmeyin, olur mu? Benim ailem hayatta böyle şeylerin lafını yapacak insanlar değil."

O anlar aklıma geldiği için içimi tatlı bir özlem, ince bir sızı sardı. Annem nasıl hemen sevmişti Ali'yi. Babam da nikâhımızda bana sarılır gibi sarılmıştı.

"Öyledir benim paşam. Diliyle suya götürür, susuz getirir. Aman, siz de darlamayın kızı, sevip almış çocuk. Oh, sefası olsun. *Aylarca sözüydü, nişanıydı bekleyemem ben*, demiş. Eline sağlık paşamın."

Asuman halanın bu holiganca Ali sevdası o kadar tatlıydı ki ne yapsa *paşam*, diyor ve başka bir şey demiyordu sanki kadın. Babaanne ters ters kızına bakınca *hah, tüm azar sana yağacak, hala*, dedim.

"Asuman, elin işlesin, kızım, elin! Üç tane sarmışsın, gerisi duruyor."

Asuman hala annesine bakıp işine döndü. "Selma ablam yaprak sarılacağını duydu, anında görümcesine kaçtı," dedi. "Aman, ona hiç laf etme sen, anne."

Asuman hala da Allah'tan babaanneden hiçbir şey saklamıyor da hemen karşılığını veriyordu. Bu hali de çok eğlendirmişti beni. Annem görse severdi bu masayı. İçime o özlem yine doldu. *Keşke hemen görse de çok sevse.*

Kaç saat o yaprakları sarma çabası verdik, bilmiyorum. Deli gibi boynum ağrıyordu. Hayır, bu kadar ağrıya başarmış olsam içim yanmazdı ama bir türlü onların sardığı gibi küçük olmuyordu. Sağ olsun, yenge ve hala *oluyor*, deyip beni yüreklendirse de babaannenin memnuniyetsiz suratı, Yeşim'in alaylı bakışları moralimi çok bozmuştu. İnsana yapılacak eziyet değildi vallahi.

İki saate yaklaştığımızda ben çığlık atacak raddeye gelmiştim. Neyse ki sonunda Ali aradı da kurtulmuştum..

"Hıı... Geliyor musun?" Göz ucuyla beni izleyenlere baktım. Şimdi şak diye bırakıp gitsem kesin babaanne daha çok bilenirdi bana. "Ama şey... Yaprak sarıyorduk, bitmedi ki Ali." Allah'ını seven *bırak, kızım*, der. Ne kadar ilahi değer varsa kıymet veren bir kul *hadi, kalk sen, kocan beklemesin*, der. "Yaa, evet. Yarısı yeni bitti."

Gözünüze bakıyorum, desenize be!

"Kızım, bu akşama kadar sürer. Kalk, yengem, ilk günden yorduk zaten. Hadi, kocan beklemesin, az dolaşın beraber."

Allah'ım, çok şükür.

Fatoş yengenin konuşmasıyla ışık saçan gözlerim ona döndü. "Vallahi mi yenge?" diye heyecanla sordum.

Bir kahkaha atıp arkasına yaslandı Fatoş yenge. "Kalk, hadi kalk," dedi. "Bak bakayım, Sinop'umuz güzel mi?"

Ali hâlâ telefonun diğer ucundaydı.

"Ay, dur, Ali. Geliyorum ben. Yengem *çıkın*, dedi. Dur, ellerimi yıkayayım, hemen geliyorum."

Elimde olsa biraz daha usturuplu davranırdım ama inanın, halim hal değildi. Oturduğum yerden ok gibi fırladım. Ellerimde hâlâ harcın bulaşığı vardı. Telefonu zorbela iki parmağımla kıstırıp, masaya bırakınca mutfak lavabosuna doğru ilerledim. Biri -ki bunun babaanne olma ihtimali çok yüksek- *dur*, der korkusuyla hemen çıkmaya çalışıyordum bu mutfaktan. Ellerimi sabunlayıp, telefonumu masadan alacakken beni bu dertten kurtaran Fatoş yengeye de hızlı, sesli bir öpücük verip geri çekildim. Kadının nevri döndü. Benden böyle bir karşılık beklemediği için şok oluşu gözlerinden belliydi. *Ama gerçek bir şövalyesin şu an gözümde, Fatoş Sultan.*

"Çok sağ ol, yengeciğim. Allah kolaylık versin, ben kocama kaçıyorum."

Telefonu arka cebime atıp dışarı fırladım. Ardımdan atılan kahkahaları, *aman, bu da deli çıktı, tövbeler olsun, kaçmışın zaten kaçacağın kadar*, demelerini duymuştum. Hiç önemsemeyip odaya doğru koşturdum. Kendime çekidüzen vermem en fazla beş dakika sürdü. Sonra da Ali *yoldayım*, dediği için kapıya çıktım. Birkaç dakika içinde araba görüş açıma girmişti bile. Sabahki hadise hiç yaşanmamış gibi davranacaktım. Aklıma getirince tuhaf bir şeyler hissediyordum. O tuhaf şeyler

içimi gıdıklasa da kalbimi korkutuyordu. Ali eliyle *gel* işareti yaptığında derin bir soluk alıp arabaya doğru yürümeye başladım.

"Melike gibi işte, Asude. Melike'yle arkadaş olmak gibi. Üstelik o, götüne başına şaplak da atıyor. Ali'de bunlar yok en azından, öyle düşün."

Arabaya geçtiğimde heyecanla Ali'ye baktım. Adı bile hayatımda hiç yer edinmemiş bir şehirde ikinci günümdü neticede. Göreceğim yerler için kalbim kuş gibi çırpınıyordu. Tabii bir de sabah olanlardan sonra bana nasıl davranacağının merakı vardı içimde.

"Selam."

"Aleykümselam."

Gözleri tüm yüzümde dolaştı ve en son boynumda durdu. Derin bir nefes aldı, sabah tenimde canlanan ürperti hiç kaybolmamış gibi dirildi. Elim ayağıma dolaştı. *Bu şekilde bakma bana*, diye çığlık atacaktım neredeyse. Bir şekilde o gözleri üzerimden çekmenin yolunu aramaya başladım. Boynuma gözünü dikmemiş, etimi ısırır gibi bakmamış sayarak gülümsemeye çalıştım.

"Ee, nereye götürüyorsun beni? Her yerim ağrıyor, beni aşırı memnun etmen lazım şu an."

Ali kaşlarını kaldırıp yüzümü izlemeye devam etti. "Koltukta yatan benim ama ağrı çeken sen misin?" diye sordu.

Şımarıkça tek omzumu silktim. *Bu konuya çok değinmeyelim, o işi başımıza ben açtığımdan carlayamıyorum. Keşke sen açmış olsaydın da hep başının etini yeseydim.*

"Ama ben de yaprak sardım, Ali. Hem de yirmi litrelik bir tencereyi doldurmamız bekleniyor bizden. Babaannen gerçekten vicdansız olabilir."

Ali'nin gülerken dişleri bile göründü bu yorumuma. "Etli yaprak mı var akşama?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Off, ne zamandır yemiyordum. Bak, keyfim daha çok yerine geldi. Dursun Hanım sana da mı sardırdı?"

"Ya, evet. Gerçi ben pek beceremedim, Ali ya. Hepsi minik minik yapıyor, benimkiler etine bayağı dolgun oldu."

Mırıl mırıl derdimi anlatınca güçlü bir kahkaha attı.

"Tadı içinde, boş ver. Hadi, gidelim biz. Yeni evlendik, direkt işe

gitmiş olmam pek olmadı. Tüm gün sana Sinop'u gezdireyim en azından."

Tam da dediği gibi yaptı. İlk olarak beni Erfelek Şelaleleri'ne götürdü. Normalde ailecek pikniğe gelirlermiş ama Ali çok sevdiği için benim de görmemi istemiş. O kadar güzel bir yer ki annem de görsün diye hemen görüntülü aradım onları. Bacaklarımı sıvayıp, soğuk suya girerken, suyla oynarken hep telefonun bir ucundan izlediler beni. Ali, *siz geldiğinizde piknik yaparız*, dediğinde annemin bir gülümsemesi vardı ki içim gitti o bakışa.

Orada çok durmadık, bu kez İnceburun dediği yerdeydik. Burası da günbatımında bir başka güzel olur diye anlattı. Gerçekten o kadar mükemmeldi ki insan nereye bakacağını şaşırıyordu. Ali fotoğraflarımı çekip annemlere atmayı teklif ettiğinde hemen poz verdim. En son telefonu elime aldığımda *beraber de çekilelim, onu da atarım*, dedim.

"Ben pek fotojenik sayılmam, Asude, kasılıyorum fotoğraf çekilirken."

"Hadi, gel buraya, Ali ya. *Best Model*'e göndermeyeceğim, anneme atacağım. O şimdi mahalledeki arkadaşlarına göstermek ister, bir tane beraber olsun, hadi."

Mırın kırın etse de geldi yanıma. Denizi arkamıza alıp durduğumuzda benim çekim açım Ali'nin çenesini alabiliyordu maalesef. Uğraşıma gülümseyip elimden aldı telefonu.

"Ben birkaç tane çekeyim, sen seçersin içinden göndereceklerini. Gel buraya."

Telefonu yukarı kaldırıp bizi kadraja aldığında sol kolunu omzuma doladı. Bir anda beni kendine çekip, ekrana tebessüm ederek baktığında tutulmuş gibi ona bakıp kalmıştım. Bedeninin sıcaklığı tüm vücudumu sarmıştı sanki. Tıraş losyonunun kokusu genzime doldu. Engel olamadığım bir şekilde gözlerim onun yüzünde asılı kalmıştı. Ali de sürekli çekim yapıyordu. Başını bana çevirdi. Kahve gözleri gözlerimde duraksadı.

"Hadi, ekrana bak, annen için güzel bir gülümseme yolla."

O kadar nahif bir tonla söylemişti ki dediğini yapmaktan başka bir ihtimal yokmuş gibi hissettim. Ekrana çevrildi gözlerim, kocaman bir gülümseme yeşerdi hemen dudaklarımda. Ali aralıksız fotoğraflarımızı çekerken ekrandan gördüğüm şey onun bana dikkatle bakan yüzüydü.

İnceburun'da da uzun uzun kalmadık. Şimdilik sadece görmemi istiyordu. Sonra Alaaddin Cami'sinin yakınında kültürel eşyaların satıldığı sokağa götürdü beni. El yapımı bıçaklar, örgüler, ahşap oyması ürünler derken her yeri dikkatle inceledim. Bu süreçte Ali elimi hiç bırakmadı. Ne sorsam erinmeden açıkladı. Ahşap oymasından yapılmış bir araba dikkatimi çekmişti.

"Ali, bunu Alp'e alsam sever mi?"

Gösterdiğim arabaya bakıp gülümsedi. "O istemeden alınmış ne varsa sever sıpa ama arabalar da favorisi zaten. Merak etme, çok beğenir."

Sevinip hemen elimi çantama attığımda Ali *ne yapıyorsun*, der gibi cebinden çıkardığı parayı tezgâh sahibine uzattı.

"Ama ben alacaktım."

"Seni beni mi var, Asude?"

Bu düşüncesi yine kalbime o ürküten hissi yaydı. Başka bir şeyle dikkatimi dağıtmak isterken birinin, "Savaş!" diye seslendiğini duydum. Sesin geldiği yöne döndüğümüzde kırklı yaşlarında bir adamın bir Ali'ye bir bana bir de birleşmiş ellerimize baktığını gördüm.

"Selamünaleyküm, yeğenim, yanımdan geçtin ama görmedin."

Ali gerilmiş bir ifadeyle bir bana bir adama baktı. "Kusura bakma, dayı," dedi, düz bir sesle. "Fark etmemişim. Nasılsın?" Dayı mı? Boş boş Ali'ye baktım. O da yan gözle beni izliyordu. Ali boğazını temizleyip derin bir soluk aldı. "Seni eşimle tanıştırayım, dayı."

"Eşin mi?"

Adam irileşmiş gözlerle şaşkınca bir bana bir Ali'ye baktı. *Ben de senden aşağı kalır değilim, dayı. Amcaları, halaları biliyordum da senden hiç bahsedilmedi valla.*

"Evet, eşim Asude. Asude, Ömer dayım."

Ben ne yapacağımı bilemez bir halde bir Ali'ye bir adama bakarken o da aynı şaşkınlıktaydı. Mecbur ailenin gönlünü yapacağım diye samimiyetle, "Merhaba, dayı," diyerek eline uzandım.

Öpmek için eğilecekken, adam diğer eliyle kavrayıp, "Sağ ol, kızım," deyip durdurdu. Gözleri hâlâ Ali'nin üzerindeydi. "Evlendiğini duymadık hiç, Savaş."

"Yeni evlendim, dayı, düğün kurmadık. Biliyorsun, dedemi kaybedeli çok olmadı, o yüzden kendi içimizde nikâhımız oldu."

Adam bir kez daha bana baktı. Niye, bilmem ama biraz da yanakları kızardı. "Kendi içinizde," diye mırıldandı ama sesi çok kısıktı. Sonra yerdeki bakışları tekrar Ali'ye çevrildi ama zorlama olduğu belli olan bir gülümseme vardı yüzünde. "Hayırlı, uğurlu olsun, oğlum. Allah bir yastıkta kocatsın."

"Sağ ol, biz gidelim, geç oldu zaten."

Adamın yanından geçip gittiğimizde Ali elimi sıkıca kavramıştı. Ne olmuştu bir anda, anlamadım. Tüm gün yanımda keyifli keyifli gezen adam gitmiş, hissiz bir et yığını gelmişti sanki.

Arabaya bindiğimizde yandan sürekli Ali'yi kontrol ettim. Dayanamadığım bir anda, "Ali," diye konuşacak oldum.

Ama o, keskin bir ses tonuyla, "Sinop'u beğendin mi Asude?" deyip kesti sözümü.

"Beğendim, çok güzel."

"Seni sonra Boyabat Kalesi'ne de götürürüm. Var birkaç yer daha görmeni istediğim."

Bir şey demeden sadece başımla onayladım. Ali konuşmak istemiyor, ona soru sormamı ise daha çok istemiyordu. Karşıya bakıp kafamın içinde gezenleri sıralamaya çalıştım. Babasının ailesiyle kalıyor ama annesinin ailesine çok uzak. Kadir amcaya bakarken bile gözleri parlayan adam, dayısına bir yabancıya bakar gibi baktı. Ailesini kaybedince hiç mi ilgilenmediler acaba?

Annenle babanı aynı anda mı kaybettin, Ali? Hiç adları geçmedi. Çok mu acı bir şekilde kaybettin ki dillerini yakıyor adları?

Genzim yandı. Belki ikisini ayrı zamanlarda kaybetmişti ama babasının ailesi ona sahip çıkarken annesinin ailesi hiç ilgilenmemişti. O yüzden araya soğukluk girmiş olabilir gibi geldi bir an. Gözümün kenarıyla tekrar Ali'ye baktım, öylece karşısını izliyordu. Gözlerim direksiyondaki parmaklarına değdi, sıkı sıkı kavramıştı. Gerçekten ona bir şey sorarım diye gergindi. İçim acıdı bu tedirgin hallerine. Zorla da olsa büyük bir gülümseme kondurdum dudaklarıma.

"O şelale çok güzeldi gerçekten, annemleri de götürürüz, değil mi?"

Ali başını çevirip, yüzüme bakınca ve gülümsediğimi görünce derin bir nefes bıraktı. Çok sıkmıştı kendini.

"Götürürüz, götürmez miyiz hiç? Yaz bitmeden gelirler zaten. Piknik yaparız hep beraber. Dayanabilirsen suya da girersin, ha?"

Hızlı hızlı başımı sallayıp, "Ay, çok güzel olur, annem bayılacak," dedim. "Çanakkale'yi çok seviyorum ama buranın yeşili ve mavisi bir başka güzelmiş. Babamı o şelalenin kenarındaki banklara bıraksak aralıksız üç gün kitap okur, Ali."

Bu manzara gözümde canlanınca kıkırdadım. Ali de bu halimi gördüğünde daha gerçek bir gülümsemeyle baktı gözlerime. Sonra ne olduğunu anlamadan, elimi kavrayıp kendine doğru çekti. Gözlerim iri iri açıldı, Ali de ne yaptığını son anda fark edip yarı yolda vitesi arttırdı ve dümdüz karşıya bakarken elimi bıraktı.

Ne olduğunu anlayamadım. Bir an elimi yüzüne doğru çekiyormuş gibi hissettim. Gerçi vitesi de niye benim elimi tutarak arttırdı, onu da anlamadım. Kalbim yine çok güçlü atmaya başladı. Öylece karşıya bakarken yan gözle onu inceledim. Dümdüz yolu takip ediyordu. Sadece gırtlağındaki yutkunmayı görecek kadar gözlerim üzerinde kaldı. Sonra yanaklarımdaki sıcaklık dağılsın diye yönümü sağımdaki cama çevirdim.

Ne olduğunu kelimelere dökemezdim ama biraz önce bu arabanın içinde ikimize de bir şey olmuştu.

***

Eve vardığımızda akşam yemek saati gelmişti bile.

"Geç kaldık, kızarlar mı bize, Ali?"

Ali yan yana giderken yine elini parmaklarıma doladı. Buna alışmıştım galiba, olmayınca yadırgıyor gibiydim hatta.

"Yok, niye kızsınlar? Her akşam o masada olmak zorunda değiliz, Asude. Sadece saygıdan haber vermiş olsak yeter. Kimse *niye masaya gelmediniz*, demez yani."

Niye, bilmem, ben tüm evin kati kuralı gibi hissetmiştim bu toplu yemek olayını. Ali böyle söyleyince biraz şaşırdım açıkçası. İçeri geçtiğimizde Fatoş yenge gülerek karşıladı bizi. Cangül ablalar da bizden sonra gelmişti zaten. Bu, içimi biraz daha rahatlattı. Masaya geçtiğimizde halaların ikisi de yoktu. Selma halanın, görümcesinde olduğunu duymuştum sabah. Asuman hala da kayınvalidesinde yiyecekmiş bu akşam yemeği.

Bakır, yuvarlak bir tepsi masanın ortasına kondu. Ben bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken, Cangül abla yanıma yaklaşıp, "Bak, eltim, bu gelenek gibi bizde," dedi. "Etli yaprak sarma yapılırsa tencereyi

bakır siniye çevirirız ve herkes tabağına oradan alır. Tüm yağ pişerken dibine iniyor ya, böyle tekrar hepsine karıştırmış oluyoruz. Camız yoğurduyla da mis gibi yiyoruz. Evlenene kadar ben de bilmiyordum etli sarmayı, babaannem sağ olsun, sayesinde ben de tanıştım. Sinopluyuz ama Tokat mutfağı daha çok bizim evde."

Anladım, der gibi başımı salladım. Bir de böyle samimi konuşmuştu ya benle, daha bir rahatlamıştı içim. Babaanne ve Yeşim hariç hiç kimse bana eğreti bir tavır takınmıyordu.

Masanın başına geçtiğimizde amca yan yan Ali'ye bakıp sırıtıyordu. Ne olduğunu Ali de bilmiyor olacak ki kaşlarını merakla kaldırıp amcasına baktı.

"Ulan, puşt! Ulan, delibozuk, ne ettin de o Allah'ın Laz'ını ikna ettin, lan?"

Serhat abi de gerine gerine yaslandı sandalyesine. "Aslanım benim, pırpırdan vazgeçirdiği yetmezmiş gibi iskeletteki alabamaları satmış adama. "

Elindeki peçeteyi top yapıp Ali'ye attı. Ali de sırıtarak havada kaptı. "Süre konusunda bir şey yapamadım ama bir aya teslim ediyoruz, haberiniz olsun," dedi.

Kadir amcanın keyfi gerçekten yerindeydi. Hiç Ali'nin dediğine sıkılmış gibi durmuyordu. Serhat abi de başını iki yana sallayıp, "Onda bir şey yok, halledilir," dedi. "Nasıl ikna ettin? Gâvur gibi inadı var adamın. Dün iki saat ikna için cümle kurdum, adam en son konuştuğu yerden kendi lafını söylemeye devam etti. Sanki ben sinek vızıltısı çıkardım."

Hırslı hırslı adama saydırırken, gülümseyerek izliyordum hallerini.

"Eşref Tunalı ilgilenecek teslimatla. Merak etme, Hilmi gelmez daha."

Bu dediği Serhat abinin gözlerini iri iri açmasına neden oldu. Masanın üstüne doğru yatar gibi uzanıp, "Vallahi mi lan?" diye bağırdı.

Ali de onaylar gibi başını sallayıp, "Merak etme, o iş bende," diye cevap verdi.

"Valla fırıldaksın falan ama işi biliyorsun, aslanım. Ne dedin de ikna oldu alabama almaya?"

"Adama on alabamanın on beş pırpırdan daha az mazot yakacağını anlattım, amca. Daha ne diyeyim?"

Kadir amca ve Serhat abi birkaç saniye boş boş Ali'ye baktı. Ben de muhabbeti çok anlamıyordum ama Ali yine bir oyun çevirmişti, onu kavrayabiliyordum artık.

"Ne?"

Serhat abinin şaşkın sesiyle Ali de kolunun birini sandalyeme atıp, sırıtarak abisine baktı. "Adam pırpırların ve alabamanın arasındaki farkı çok kafaya takmıyor da yakacağı mazot miktarını takıyor valla," dedi. "*Alabama istersen tüm tersaneyi istediğin tarihte yetiştirmek için gece gündüz çalıştırırım*, dediğimde tamamdı iş. Seviyor şu adam kişiye özel muamele yapılmasını, abi. Oradan başla lafa sen de."

"Lan, zaten on iskelet kuruldu, kaplaması kaldı. Gece gündüz çalışmak da ne?"

Ali göz kırpıp önündeki sudan bir yudum aldı. "Abi, bunu biz biliyoruz, Hilmi Tunalı nereden bilsin alabamaların hazırda olduğunu?" dedi. "Adam ona özel yapacağız sanıyor."

Serhat abi güçlü bir ıslık çalıp ayağa kalktı. Masanın diğer tarafından iyice öne eğilip bir de Ali'ye *gel gel*, der gibi iki kolunu açmıştı.

"Gel, lan, öpeceğim, şerefsiz! Gel, abisi kurban. İnat herif dün anamı ağlattı."

Ben bu coşkulu sevince Ali ne yapacak acaba diye merakla bakarken, Ali de ayağa kalkıp gerçekten öne doğru uzandı. Serhat abi kafasının üstüne sesli bir öpücük bıraktı.

"Serhat, benim yerime de öp, lan. Kaldırma beni aç aç ayağa."

Amcanın sataşan cümlesiyle Serhat abi bir kahkaha atıp bu kez alnını sesli öptü. Biri otuz beş, diğeri otuz yaşındaydı ama çocuk gibi geldi şu halleri gözüme. Kilitlenmiş gibi izliyordum. Ali'nin amcasına ve kuzenine olan tavrı dayısına olanla niye bu kadar başka, anlıyordum galiba. Bu ev Ali'yi her hücresine kadar çok seviyordu.

Hayran olmuş bir suratla onları izlediğimi biliyordum ama engel de olamıyordum buna. Halaları, amcası, kuzeni ve hatta babaannesi Ali için her şeyi yapacak insanlardı. Dizlerimdeki ellerimi yumruk yapıp sıktım. *Gerçekten bu aileden olsam benim için de yaparlar mı acaba* sorusu içime düştü. O soru kendi halamı ve amcamı da kattı işin içine. O kadar farklıydılar ki... O kadar birbirlerine benzemiyorlardı ki... Daha ikinci günden Bozdoğanlara kalbim kapılmıştı.

"Of, aman! Tamam, canım, yedin çocuğu. Geç, yerine otur, hadi."

Fatoş yenge elinde büyük bir kazanla gelince ardından babaanne de göründü.

"Babaanne, senin bu torunun var ya bu torunun, vallahi cin. Hem de Laz'ı bile çarpıyor, yok böyle bir meziyet." Serhat abi hâlâ coşkusunu kaybetmemişti. Babaanne yerine otururken bir Serhat abiye bir Ali'ye baktı. "Ne yapmış, biliyor musun?"

Babaanne ters bir bakış attı Serhat abiye. "Sayende duymayan mı kaldı, sasuh?" dedi. "Duyduk ne olmuşsa. Yıktın, attın masayı. Sen de çevir kazanı, Fadime, soğudu hep yemek."

Babaanne, huysuzluk için ödeme yapılıyor olsa tek başına tüm ganimeti toplarsın sen ya.

Babaanne sandalyesine yerleşiyormuş gibi yaparken, Ali'ye bakıp gülümsemiş, daha sonra da mahkeme duvarı efektini yüzüne geri yüklemişti. Bu hali istemsiz kıkırdamama neden oldu. Kızgın da kalamıyordu, yazık. Ben kıkırdayınca Ali bana doğru baktı. *Ne oldu*, der gibi başını salladı. Öylece omzumu silktim. Dudaklarım, "Sahtekârsın," diye mırıldandı. Bu dediğime o da gülümsedi.

Fatoş yenge yemeği tepsiye boşaltınca, herkes tabağını eline alıp doldurmaya başlamıştı. Yeşim de o anda elinde büyük sayılacak iki yoğurt tabağıyla masaya geçti. "Asude, seninkiler gevşek sarıldı diye herhalde hep dağılmış," dedi. "Biz aslında bu yüzden de küçük küçük sarıyoruz. Böyle pişerken dağılmıyorlar."

Dediğiyle gözüm tepsideki sarma kubbesine çevrildi. Gerçekten benim yaptıklarım diğerlerinden büyüklük olarak hemen ayrılıyordu. Ayrıca diğerleri sarıldıkları şekliyle dururken benimkiler dağınık dağınık yatıyordu. Utandım niyeyse. Sonuçta herkes her şeyi çok iyi bilecek değildi ama bu kadar insanın içinde beceremediğim olmak, yanaklarımı yaktı.

"Ben... Hiç yapmadığımdan. Biz sadece zeytinyağlı..."

Amcaya, Serhat abiye bakıp kaçırdım gözlerimi. Ali tepsiyi kendine doğru çekip tabağına sarmalardan doldurmaya başladı. Ama hepsi de benim saramamışlarımdandı. Yanımda oturan adama baktım. Hiç istifini bozmadan, tepsiyi çevire çevire sarmaları seçiyordu. Tüm masa halkı da Ali'yi izliyordu öylece. Sırf ben utanmayayım diye sarmaları toplaması beni çok mutlu etse de tabak tutan eline elimle dokundum.

"Ali, onlar pek olmamış. Babaanne senin sevdiğini söyledi diye uğraştım ama yapamadım, ben öğrenince daha iyi..."

Ali başını bana çevirip gülümsedi. Sonra da tek gözünü kırpıp bu kez ailesine doğru baktı. "Kimse benim karımın sarmalarına dokunmuyor, kıvırcığım onları benim için yapmış," dedi. "Herkes kendi karısınınkini bulup yesin." Tabağını neredeyse taşacak şekilde doldurmuştu. Kimse çıt çıkarmadan ikimize bakıyordu. Ali tabaktan bir tane alıp ağzına attı. Sonra yanağı şişkin bir halde bana bakıp gülümsedi. "Benimki sadece benim, kimseye vermem."



14. BÖLÜM

Sabah aydınlığı odaya çökerken ben Ali'nin iki büklüm uyuyan yüzüne bakıyordum. Odaya çıktığımızda zorbela bir uykuya dalmıştım ama huzursuz bir his beni o uykudan çekip almıştı. Yaklaşık iki saattir de karşımda uyuyan adamı dikizliyordum.

Sofrada benim için yaptığı şey gerçekten çok anlamlıydı. Çanakkale'de verdiği sözü tutacağına, beni düşeceğim her zorluktan koruyacağına olan inancım pekişti. Öyle ki iki dakika sonra umurumda olmayacak bir sözü bile karşımda eritti.

Kıvırcığım hepsini benim için yapmış...

O kelimeyi söylerken ki ifadesi gözümün önünden gitmiyordu. Kendi içimde her tekrar edişimde ise karnıma sancı giriyordu sanki.

Kıvırcığım...

Ali'nin istifini bozmadan yemeğini yemesi, tabağı azaldıkça doldurmaya devam etmesi herkes tarafından tebessümle izlenmişti. Tüm ailesi *Ali o kadar âşık ki gönlüm olsun diye her şeyi yapacak* gözüyle bakıyordu artık. Hatta babaanne bile ara ara gözü dalıp Ali'yi seyretmişti. Ali tüm bakışların farkında olsa da umursamadan yemeğine devam etti.

Aklım sürekli ***böyle bir adam neden evlilik istemez***, diye dürtüp duruyordu. Yalandan karısının bile üzerine titreyen adam, gerçek bir yuva kurmayı niye istemezdi ki?

Gerçekten evlilik istemeyen insanlar olabilirdi. Hatta hak da veririm onlara. Sonuçta insanlar yapamayacakları şeye bulaşmamalı. O sorumluluğu alamayacaksan evlenmeyeceksin, o çocuğa bakamayacaksan doğurmayacaksın. İnsan kendini bilmeli, ona göre başkasının da hayatını etkileyecek böyle büyük kararlara imza atmadan beş kere düşünmeli ama Ali onlardan değildi ki. Ali bana bahsettiği gibi sorumluluk altı-

na girse altından kalkamayacak biri değildi. İşini güzel yapan, ailesine değer veren, bir sevdiği olsa çok da güzel kocalık yapacak biri gibiydi.

Aklımın ikilemde bıraktığı diğer ihtimal güçleniyordu böyle işte. Bu adam bir kadının sorumluluğundan kaçmak için evlilik istemiyor olamazdı. Sanırım dalgasını geçtiğimiz o diğer ihtimal doğruydu. Ali sorumluluk almak istediği kişi bir kadın diye istemiyordu evliliği.

Eğlencesine söylediğim bu durum nedensiz bir şekilde canımı sıktı. *Onun hayatı*, deyip umursamadığım şey şimdi içime bir sıkıntı yaydı.

Ben onun gibi değildim, yalan pek de ihtiyaç duyduğum bir yerde olmamıştı hayatımda. Şimdi kapalı gözlerine, durgun suretine, sakince inip kalkan göğsüne baktıkça içim neden bu durumdan hoşnut değil, fark edebiliyordum. Gerçi kim olsa Ali'nin göstermelik de olsa ilgisinden hoşlanırdı. Ali gibi birinin prenses muamelesi *hoşuma gitmiyor*, desem asıl bu yalan olurdu. Gözüm tekrar Ali'ye değdi. *Sen bizim cinsin hakkıydın be Savaş Ali Bozdoğan.*

Derin bir nefes aldım. Bir gün gerçek bir evlilik yaparsam onun gibi birini bulmak isterdim galiba. Ailesini seven, karısına değer veren ve herkesin karısına değer vermesi için elinden geleni yapan bir eş kim istemez ki?

Arkamı dönüp pencereye baktığımda gün biraz daha aymıştı. Uyuyamayacağımı anladığım için ayaklandım. Geldim geleli öylece izliyordum etrafı. En azından kahvaltı için katkım olsun istedim. Sessizce odadan çıktığımda Ali kıpırdamamıştı bile. Banyoda üzerimi değiştirdim, pijamalarımı sessizce odaya geri bıraktım ama yönünü bile çevirmedi.

Mutfağa indiğimde neyin nerede olduğunu bilmiyordum. Biraz kurcalamalı, biraz söylenmeli halde hamur yoğurmayı başardım. Annem yaptığında Arnavut böreğinden bayağı yemişti Ali. Annem o zaman kıymalı yapmıştı ama kahvaltıya olmayacağı için ben lor peynirinden yapmak istedim.

Dün koruyucu kocam olmasına küçük bir teşekkür olurdu. Diğerleri bir şey dememişti hiç ama hep onlar hazırlamıştı yemekleri, ben de yemiştim. Şimdi küçük bir jest iyi olurdu. İçten içe belki bana biraz daha ısınırlar hevesi de vardı, belki babaanne bile o kadar da istenilmeyecek biri olmadığımı düşünürdü.

Çayı demlemem, kahvaltılıkları sıralamam, böreğin pişmesini bek-

lemem derken yavaş yavaş uyananlar olmuştu. Ben saatin kaç olduğunu anlamadan Hatçik ablayla Fatoş yenge mutfağa girdi. Ada tezgâhta sıralanmış kahvaltılıklara, fırının yanan ışığına şaşkınlıkla bakıp sonra bana baktılar.

"Asude?"

Fatoş yenge yanıma doğru yürürken başına attığı tülbentin uçlarını kafasının üstünde topladı.

"Günaydın."

"Günaydın, yavrum."

Hâlâ şaşkın şaşkın doğradığım domatesleri seyrediyordu. Hatçik abla da, "Gelin Hanım, günaydın," diye mırıldandı.

"Erken kalkmışsın, kızım, niye zahmet ettin?"

"Yok, yenge, zahmet olur mu? Uyku tutmadı da ben de kahvaltıyı hazırlayayım bari dedim. Arnavut böreği yaptım size, sever misiniz?"

Hatçik abla, demlenmiş çayı kaldırıp geri indirdi. Fatoş yenge de fırına doğru eğilip içindekine bakındı.

"Adını duyduydum da hiç yemek kısmet olmadı, kızım. Eline sağlık, valla sabah sabah ne işlere bulaşmışsın? Zahmet etmişsin yavrum, beraber yapaydık keşke. Böyle her şey sana kalmış."

O böyle konuşunca benim de yüzümde güller açtı tabii. "Yok, yenge, ne yaptım sanki?" diye güldüm. *O bezeleri açmak için iki saattir ayakta dikiliyorum*, dememek için yanağımın içini ısırmam gerekti. Ben gülünce Fatoş yenge de güldü, sıkı sıkı toplanmış saçlarıma bakıp daha çok güldü.

"Aman da aman, maşallah gelinimize, pek maharetli çıktı. Tü tü, nazar değmesin."

"Ya, yenge..."

Benim kıkırdamama daha çok gülümsedi. Övülmeyi çok severim de övülünce de insanın utanası geliyordu, canım.

Tık tık baston sesini duyan kulaklarımız hemen kapıya çevrildi. Babaanne de ayaklanmıştı, bu evde gün gerçekten erken başlıyordu.

"Hayırlı sabahlar olsun."

Babaanne ortaya söyler gibi günaydınladı bizi ama gözleri benim üstümdeydi. Şayet göz okuma konusunda biraz bilgim varsa bana da *sabah sabah ne işin var mutfakta*, diyordu.

"Günaydın, babaanne."

"Hayırlı sabahlar, anne. Bak, kıvırcık gelin kahvaltıyı bize bırakmamış. Neler yapmış, neler."

Fatoş yenge babaannenin bana olan hoşnutsuzluğunu gidermek için aracı olmaya çalışıyordu. Bu tatlı tavrı ona karşı kalbimin daha da ısınmasına neden oldu. Babaanne gözünün altından tezgâhtakilere, fırının ışığına baktı. *İyi iyi*, der gibi de başını sallayıp mutfağın içine doğru adımlamaya başladı.

"Anne, ilaçlarını unutma, aç karnına alacaksın."

Babaanne yine bir şey demeden, yengenin uyarmasıyla çekmeceden ilaçlarını alıp içti. Bugün pek konuşası yoktu herhalde. İki kelam da olsa bir laf sokuş bekliyordum aslında. O arada kapıdan gelen tıklamayla Fatoş yenge, Hatçik ablaya başıyla işaret verdi.

"Asuman gelmiştir, aç sen, Hatçik."

Asuman hala içeri girdi. Onun peşi sıra Cangül ablalar da gelmişti. Serhat abi oğluyla direkt salona geçti. Biz bardakları, tabakları hazırlarken yukarıdan bir ses evi inletti.

"Asude!"

Bağırtıyla ne olduğunu anlamadık, bir kapı çarpılma sesi duyuldu ve tekrar Ali'nin adını bağırdığını duyduk.

"Savaş mı o? Tövbeler olsun, ne bağırıyor sabah sabah?"

Babaanne de sıçramıştı oturduğu yerden.

"Asude!"

Merdivenlerden gelen patırtılarla mutfak kapısına doğru ilerledim ama Ali koşar adımlarla mutfak kapısında göründü. Soluk soluğaydı.

"Ali?"

Yüzüme bakıp hızla inen göğsünün ortasına elini yasladı. Sonra da hızlı adımlarla üstüme doğru yürüyünce tedirgin oldum, bir adım geri gittim. Ali iki koluyla birden sardı bedenimi. Aldığım soluk boğazımda kaldı.

"Asude, neredesin sen?" Biraz kızgın, biraz paniklemiş sesiyle, "Neredesin?" diye tekrar etti. Mutfakta iğne düşse sesini duyuracak bir sessizlik vardı. Öylece havada kalan ellerimi bilinçsizce kürekkemiklerinin üstüne doğru sardım.

"Ali, buradayım." Çok güçlü nefes alıp veriyordu, saatlerce koşmuş gibiydi. Sakinleştirmek ister gibi ellerim sırtında aşağı yukarı kaydı. "Ali?"

Ali biraz daha sıktı kollarını. "Gittin sandım," diye mırıldanıp geri çekildi ama kolları hâlâ bedenime sarılmış haldeydi. Suratını görmek için başımı geriye yatırdım. Saçları tüm yüzüne dağılmıştı. "Uyandığımda odada yoktun. Banyoya baktım, orada da yoktun."

Şaşkın gözlerim etrafımızda bizi izleyenlerde dolaştı. Daha sonra Ali'ye dönüp, "Uyku tutmadı, ben de kahvaltı hazırlamak için... Ali, ne oldu ki?"

"Gittin sandım."

İyi de neden? Babaanneye kaçamak bir bakış yolladım. Bizi izleyen kadının yüzü kül gibiydi.

"Yok, gitmedim, niye gideyim? Kahvaltı hazırlamak istedim. Sen Arnavut böreği sevdin ya..."

Ali kastığı bedenini gevşettiğinde gözü sonunda etraftakilere değmişti ama hızla bana geri çevrildi. "Dün akşam üzüldün," dedi.

Omuzlarımı silktim hemen. "Yok, çok da üzülmedim, ne olacak ki hem?" dedim. "Ben etli yaprak sarması yapamıyormuşum, Ali ama Arnavut böreğini güzel yaparım."

Dudağı kıvrılacak gibi oldu ama kaşının çatıklığı baskın geldi. "Beni niye uyandırmadan çıkıyorsun odadan?" dedi, ters bir sesle. "Hiç sesini de duymadım."

Yine omuzlarımı silkip, "Bilmem, uyuyordun diye ellemedim," dedim. "Odadan çıkarken sana mı söyleyeyim hep?"

Tabii bu da kafasına yatmadı, bu kez kaşları sorgulamak için çatıldı. "Yok, öyle demek istemedim," deyip durdu, derin bir iç çekti. Elleri hâlâ kollarımdaydı, yine sırtıma doğru ilerletip biraz öncekinin aksine gevşekçe sarmaladı. Onunla temas ediyordum hep hatta alışmaya da başlamıştım ama biraz önceki gibi hiç sarılmamıştı. Dilimi damağımı kuruttu yakınlığı. Çenesi başımın üstüne yaslandığında birkaç saniye boynuyla bakıştım. Kokusu yine tüm hücrelerime kadar doldu. "Yine de haber ver. *Aşağı iniyorum*, de," dedi.

Ellerim tişörtünü kavrıyordu. Bizi çok yakın mercekten izleyenler aklıma düştüğünde, "Ali," diye fısıldadım. Geri çekilip yüzümü izledi kahveleri. "Herkes bakıyor."

Bu dediğim eğlendirmiş olacak ki dudağı küçücük kıvrıldı. Bu kez başı etrafımızdakileri görmek için çevrildi. "Ne var?" dedi. "Karımı kaybettim sandım."

Pıskırır gibi çıkan o gülme halaya aitti de o içine içine öksüren babaanne miydi? Hemen başımı çevirdim ama kadın namaz örtüsünü düzeltirmiş gibi yüzünü sakladı.

"Allah iyiliğin versin, Savaş! Aklımızı aldın sabah sabah."

Fatoş yenge ters ters bakmaya çalışsa da yapamıyordu. Asuman hala da benim kesme tahtasında yarısını bıraktığım salatalığı almış, kemiriyordu. "Halasının paşası, sen ne karıcı çıktın başımıza," dedi. "Bu kız on dakika ayrı duramayacak mı senden?"

Asuman halaya *ne diyeceksin*, der gibi bakarken bu kez yukarıdan başka bir ses küt diye tepemize indi. Mutfağın üstündeki oda bizim yattığımız oda. E biz buradayız. Peki, o ses nasıl çıktı ki?

Birden Cangül ablanın, "Alp!" diye bağırması ve mutfaktan ok gibi fırlaması aynı anda oldu. Onunla beraber biz de korkuyla merdivenlere doğru fırladık. Ali'nin paldır küldür indiği merdivenler şimdi daha şiddetli bir şekilde ses çıkarıyordu. Odaya girdiğimiz anda Alp'i dresuarın yanına çektiği sandalye tepesinde bulduk. Benim Siyah İnci dediğim büyük gemi, onunla beraber etrafına dizdiğimiz bir sürü makyaj ve bakım malzemelerim yere saçılmıştı.

"Allah seni ne yapsın, Alp!"

Cangül abla öfkeli sesiyle fırlayıp Kadir Alp'i sandalyenin üstünden aldı. Çocuk da korkmuştu, annesinin boynuna gömüldüğü için ağlaması da boğuk çıkıyordu.

"Senin ne işin var burada? Of, Alp, of!"

"Amanın, mahvetmiş her yeri. Vallahi dedene diyeceğim, kulaklarından assın tavana!"

Fatoş yenge de dağılmış ortalığa bakıyordu. İç çekip yere saçılmış, almak için malum mağazanın uyuz çalışanlarına tahammül etmiş olduğum serumumun kırıklarını izliyordum. Alp, babaannesinin kızmasıyla daha güçlü ağlamaya başladı. İçim ezildi hemen, ben hiç çocuk ağlamasına dayanamazdım ki.

Cangül abla mahcup bir halde bana baktı. "Asude..." dedi. "Özür dilerim, ben babasının yanında sanıyordum."

"Aşk olsun, abla, ne özrü? Kadir Alp iyi, bir şeyi yok, değil mi?"

"Yıktı ortalığı, ağlayarak kurtulma derdinde."

Cangül abla konuşurken bu kez peşimiz sıra nerdeyse bütün evin adamı odaya doldu.

"Ne oldu? Biri mi düştü?" Serhat abi hepimize soluk soluğa baktı, daha sonra annesinin boynuna saklanmış Alp'i görünce, gözlerini sıkıca kapatıp açtı. "Ulan, ne fışkı karıştırdın sen yine?"

"Yok bir şey, abi."

Ali öne doğru yürüyüp yelkenleri darma dağınık olmuş gemisini aldı, daha sonra eline benim birkaç ojemi, dağılmış far paletimi alıp dresuarın üzerine koydu.

"Resmen mahvetmiş kaşla göz arasında. Kırılmış mı Savaş? Ah, ah... Ne ara yukarı çıktı bu sıpa?"

Fatoş yenge hüzünle Ali'nin kırılmış gemisine, benim dağılmış eşyalarıma baktı. O kadar utanmış ve mahcup görünüyordu ki kıyamadım.

"Yok bir şey, yenge, toparlarız şimdi. Değil mi Ali? Cangül abla, sen Alp'e bak. Bir cam falan sıçramış mı çocuğa? O da korktu zaten." Dağılmış eşyalardan birkaç tane de ben aldım. Ali hüzünlü bir ifadeyle Siyah İnci'ye bakıp eski yerine koydu. "Yaparız tekrar, ben de yardım ederim sana. Eski haline getiririz. Hem sen çok beceriklisin, eskisinden bile güzel yaparsın."

Ali gözlerini gemiden ayırıp benim onu avutma çabama tebessüm etti. "Sorun yok, hallederim ben. Pek bir şey olmamış zaten, yelkenleri yenilerim."

"Hah, tamam işte, ben de izlerim. Çok merak ediyordum onları nasıl yaptığını."

Biz kendi aramızda durumu toparlama çabasındayken Asuman halanın, "Bu ne böyle?" demesiyle ona döndük. Hala kaşları çatık bir halde koltuktaki pikeyle yastığa bakıyordu. Zorbela ağzımdaki tükürüğü yutabildim. Ali odada beni göremeyince, fırlayıp çıkmış olmalıydı. Alp de muhtemelen o fırsatta girmişti odaya. Şu an kırılmış serumlarım ve paletlerimden çok daha büyük bir sorunumuz vardı.

Tık tık gelen ses ve odada varlığını gösteren babaanneyle iyice Ali'ye yaklaştım. Amca bile buradaydı. Hayatımızın sıçış hikâyesi olarak anlatacağımız muhteşem bir andı. Daha başka kim var diye bakacak oldum ve Yeşim dahil herkesin kapı ağzında olduğunu gördüm. Ali'nin dibine sokuldum. Beni kurtarması gereken asıl an burasıydı işte. Herkes ayrı yattığımızı görmüştü. *Allah'ım, ne diyeceğiz?*

Ali boğazını temizleyince Asuman halanın gözleri koltuktan ona

çevrildi. Normalde hep eğlenceli biri olarak gördüğüm kadının kaşları çatıktı. "Savaş?" dedi, sorgulayan bir ses tonuyla.

"Biz... Akşam biraz tartıştık."

Ali ıkına ıkına bunu çıkarttı sadece ama yetmezdi ki. *Of, ne yapacağız biz? Babaanne gözleriyle bıçaklıyor ikimizi, ne yapacağız?*

"Ne demek oluyor bu? Evlendiğiniz günün ertesi gün yatak mı ayırıyorsunuz? Oyuncak mı bellediniz siz evliliği?"

Ali'nin koluna koala gibi yapışmıştım ama tüm yükü de ona bırakamayacağımın gayet farkındaydım. Babaanne ikimize de aynı öfkeyle bakıyordu çünkü.

Ben de kısık bir sesle, "Tartıştık," diye mırıldanınca Yeşim'in dudağındaki kıvrılma sinirimi tepeme çıkarttı. Hiç derdim yokmuş gibi Ali'yle bozulan arama sevinç gülücükleri atan bir kazulet peydah olmuştu. "Yani aslında ben Ali'ye biraz kızdım da hala." Sanki sadece halaya anlatıyormuşum gibi direkt ona baktım.

"Cangül, Serhat, oğlana bakın siz. Doluştuk böyle odalarına, boşaltalım şurayı."

Amca düştüğümüz duruma en az bizim kadar rahatsız bir ifadeyle bakıyordu. Adam bir bana bir Ali'ye baktı ama beni en çok üzen şey yüzündeki hüzündü. Ali evlenir evlenmez mutsuz bir hale düşmüş gibi oldu, adamcağız da yersiz yere buna dertlenecekti şimdi. Amcanın Ali'ye attığı o bakışı görünce ağlayasım geldi.

Serhat abi, babasının uyarısıyla, "Yaralandın mı oğlum, gel bakalım, babacığım," diyerek Alp'i kucakladı. Cangül abla kaçamak bir bakış atıp, yanımdan kayıp gitti. Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırmıştık iki günde. Ali'yi düşürdüğüm hal çok kötüydü. Toparlamak zorundaydım. Zaten ailesinin rızası olmadan bir evlilik yapmıştı, ilk günden *pişman olacak bu çocuk*, dedirtemezdim kimseye. Derin bir soluk alıp burnumu havaya diktim.

"Ali beni çok kızdırdı, hala."

Ne diyeceğimi hiç bilmeden ne demeye çalışıyordum ben acaba? Gerçekten de kızgınmışım gibi baktım, umutsuzca gözü bana değdi. O bile ne diyeceğini bilemiyordu. İkinci günden hangi karıkoca yatağını ayırırdı ki. Sonra derin bir nefes aldım. *Çirkefleş, Asude, oluru yok bu işin, arsızlaş.*

"Hala ya, Ali ne yaptı, biliyor musun?"

Asuman hala çatık kaşlarıyla, "Ne yaptı?" diye mırıldandı.

"Telefonuyla oynuyordu, bir bakayım dedim ve ne göreyim?" Asuman halanın gözleri hızla Ali'ye çevrildi. *Ay, böyle de çok ucu açık oldu, adı daha kötü bir şeye çıkacak adamın.* "Hani şu defile var ya, melekli olan... Gözünü dikmiş ona bakıyor! Sanki bilmiyor ben ne kadar kıskanç biriyim."

Ali dehşetle bana çevirdi başını. *Ne diyorsun sen*, diye çığlık atıyordu sanki gözleri. Omuzlarımı silktim. Belki bir şey çıkar umuduyla çırpınıyordum, ne yapayım?

"Ne?"

"Yaa! Bir baktım, Barbara Palvin yürüyüşünü izliyor. Yani insan *daha iki gündür evliyim, karım görse ne düşünür*, demez mi? Hayır, ben otursam da erkek manken izlesem hiç uygun mu? Bir de hayatta yapmam öyle şeyler, kocamdan başkasını görmez benim gözlerim. Sizi bilmem de bizim aileye çok ters böyle şeyler!"

Halanın ağzı açıldı, ne diyeceğini bilemedi. Sana o kadar hak veriyorum ki hala, *bizim gelin biraz geri zekâlı*, desen hiç gönül koyamam, inan.

Sonra babaanneye bakıp, "Haksız mıyım babaanne?" diye sordum. "Yani çok günah bir kere. Hiç öyle manken izlenir mi? Ben böyle gördüm annemle babamdan. Evli barklı adamsın yani. Çok kırıldım, çok."

"Asude, ne diyorsun sen?"

Ali'nin tıslayarak konuşması yüzünden babaannenin bendeki gözleri ona çevrildi. Fatoş yenge de bir bana bir Ali'ye bakıyordu.

Ben de dudaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak sessizce, "Seni yataktan attım gibi gösteriyorum, sus!" dedim.

"Savaş?"

Ali utanmış bir yüzle bakışlarını odadaki kadınlarda gezdirdi. "Yok, babaanne, Asude yanlış anladı," dedi, kendini açıklamak istercesine. Sonra bana bakıp bıkkınlıkla iç çekti. *Kızacaksan da sonra kız, ne olur. Bizi kurtar buradan, Ali. Allah'ım, biliyorum, dün de... Of, Allah'ım, of!* "Ben akşam sosyal medyada gezerken öyle önüme düştü, Asude de izliyorum sandı. Yok aslında öyle bir şey. Öfkelendi haliyle. Ben de sakinleşsin diye..."

Babaannenin kaşları çatık olsa da halanınki kalkıktı. "Ha, sen ondan sabah öyle *karım nerede*, diye böğürerek indin aşağı," dedi.

Asuman halanın iki olayı bağlama şekline can simidi gibi atıldım.

"Ya! Tabii ondan, neden olacak başka? O yüzden değil mi Ali? Ben biraz fevriyim, bir de çok kıskanıyorum Ali'yi, hala. Yani kocam çok yakışıklı, kim olsa kıskanır. Öyle işte, Ali de hâlâ kızgınım sandıysa..."

Yine babaanneye baktım. Fatoş yenge ve hala çok kolay ikna olan insanlardı. Yüzlerinde bizimle dalga geçtikleri belli olan bir gülümseme yeşerdi.

"Aman, bu gençler de pek tez canlı valla. Kız, onun için koca yataktan atılır mı?"

Onaylar gibi başımı sallayıp, "Haklısın, yengeciğim, ben de çok üzüldüm zaten," dedim. "Çok ayıp ettim kocama, çok. Dedim ya, ben biraz fevriyim ama öğreneceğim, söz. Yoksa yani hiç böyle sebepten yatak ayrılır mı?"

Babaanneye mahcup bakışlar atarak durumu kurtarmaya çalıştım. *Babaanne, sıracalı, de bana, gözünü seveyim. Valla carlamayacağım, yeter ki şöyle bakma.*

Bu kez Fatoş yenge Ali'ye bakıp yalandan kaş çattı. "Sen de gül gibi karın varken kimsenin Palvin'ine bakma, sıpa!" dedi. "Tövbe tövbe!"

"Yok, yenge, ben aslında bakmadım."

Bakmaz o, yenge. Aslında doğru söylüyor. Biscolata izler Ali Bey.

İstemsizce ters ters Ali'ye baktım, o da ne olduğunu anlamadığı için başını iki yana sallayarak derdimi sordu.

"Yok bir şey, bakma daha kimseye!"

Şaşkınca ağzı aralandı. Ne diyeceğini bilemedi. Adamın da aklıyla oynadık sabah sabah. Allah bu bir yıl Ali'ye şifa versin, ben inşallah çok hasar bırakmam.

"Hayde, inin artık aşağı! Millet sofra bekliyor, dikilip kaldınız!"

Babaanne, halayla yengeye baktı, daha sonra gözlerini direkt bana sapladı. Yeşim koluna girip de kapıdan çıkaracağı zaman babaanne koltuğa tekrar göz atmıştı. İnanmamış mıydı acaba? Tedirgince odadan çıkışını izledik Ali'yle.

Fatoş yenge de yere saçılmış eşyalara bir kez daha iç çekerek baktı. "Gelin, kahvaltımızı edelim de toparlayalım buraları, Asude," dedi. "Hadi, kızım, tekrar kusura bakma. Oğlanı gözden kaçırdığımız an başımıza iş çıkarıyor. Neyine zarar verdiyse söyle bana, hemen alırım."

Böyle söyledi ya, yanaklarım yandı, utandım. Hızlı hızlı başımı iki

yana sallayıp, "Yok, yenge," dedim. "Vallahi böyle konuşma, üzülürüm. Hemen toparlarım ben zaten. Ayrıca Alp'imin canı sağ olsun, hiçbiri ondan kıymetli değil."

Fatoş yenge başını yana yatırıp öyle güzel baktı ki bana, Alp'i çağırıp geri kalanları bile kırdırasım geldi.

"Maşallah kızıma, yüzü gibi huyu da pek güzel." Sonra Ali'ye bakıp derin bir soluk çekti içine. "Allah'ım, sana şükürler olsun," diye mırıldanıp odadan çıktı.

Asuman hala bize muzipçe sırıtıp, "Kız, sen de kocanı yataktan atma haklarını böyle hunharca harcama," dedi. "Daha önemli mevzuda basarsın kıçına tekmeyi."

Kıkırdayıp Fatoş yengenin peşine takıldı. Kapı kapanınca alıp da veremediğim soluğu bitkinlikle verdim. Ali de belli ki çok sıkılmıştı, gidip yatağa bıraktı kendini. Birkaç dakika öylece konuşsun diye bekledim ama sesi çıkmadı. Ben de kedi gibi olduğum yere sinmiştim.

"Ali?"

"İç çamaşırı mankenlerini izlediğimi söyledin herkesin içinde, inanamıyorum."

Sesi kızgın değil de *Allah seni ıslah etsin*, der gibi çıktığı için dudağım kıvrıldı. "Ben ne dediğimi biliyor muyum Ali?" derken sesim çok sitemkâr çıkmıştı. "Herkes koltuğa bakınca korkudan aklımı kaçırıyordum."

Kendini doğrultup bana bıkkınlıkla baktı. "Babaannemin, yengemin, halamın yanında iç çamaşırı defilesi takip eden o adam olduğumu söyledin," dedi, hatırlatır gibi.

Kıkırdayıp yanına oturdum. Pislik yapma fırsatı yakalayınca insan tepemiyordu da. Omzumla ittirdim Ali'yi. "Genç adamsın, alışıktır ailen böyle şeylere," dedim. "Erkekler bir milli maçları, iki *Victoria Secret* defilelerini kaçırmaz ki."

Ali yan ve gerçekten ters sayılacak bir bakış atıp, "Ben bakmam, Asude," dedi. "Yani izlemem öyle şeyler. Gerçi sayende tüm ailem aslında izlediğimi düşünüyor."

Dudağımı kemirirken asıl söylemek istediğimi yutmaya çalıştım. *Oğlunuz Biscolata reklamı izliyor*, deseydim işte o zaman görürdü gününü!

"Ama işe yaradı. Diğer ihtimal daha kötü değil mi? Herkes anla-

yacaktı." Ali yine derin bir nefes alıp bıraktı. Söylediğime hak vermiş olacak ki bir şey dememişti. "Hadi kalkalım, aşağıdan bekliyorlar, ayıp olacak." Ali bu kez de dresuara baktı. Gemisine bayağı üzülmüştü galiba. "Düzelmez mi?" diye sordum.

"Zor, güverte de dağılmış."

"En baştan bir daha yapılsa?"

Bir umut gözlerine baktım. Ona da hak veriyordum, insan şöyle bir şey yapsa kırıldığını gördüğünde içi gider.

"Çok uzun zaman alır, aylarca uğraşmıştım onun için."

"Beraber yaparız o zaman. Çıraklık ederim ben sana. Sen benim böyle alık durduğuma bakma, elim işe yatkındır."

Ali başını yanına yatırıp beni süzdü. Gözleri ağır ağır yüzümde dolaştı. Dudağı kıvrıldığında fikrimin hoşuna gittiğini düşündüm, ilkokulda *aferin* almak gibiydi bu.

"Aslında küçük parçaları hazırda tutacak, tutkalı sürekli karıştıracak biri olsa... Hem alık falan durmuyorsun, Asude. Maşallahın var, hepimizi suya götürür susuz getirirsin."

Bu iltifattan sayılır ama Ali Beyciğim.

Hoşuma gittiği için sırıta sırıta iki yana sallandım. "Estağfurullah, canım, ne mümkün?" dedim. "O dediğinden de olurum ben, yani tutarım tutkalı falan. O zaman bu kadar uzun sürmez. Hadi, üzülme, yaparız bence biz bu işi. Hem bak, neleri neleri yapıyoruz beraber."

Sonra ne yaptığımı fark etmeden elimi ona doğru uzattım. Şu güne kadar ilk kez el ele tutuşmak için uzanan ben olmuştum. Ali de ilk elime, daha sonra gözlerime baktı. En az benim kadar şaşkındı. Geri de çekemezdim artık, uzanmıştım bir kez. Ali havadaki elime uzanıp, parmaklarını parmaklarıma doladı. Kendini ayağa kaldırdığında odanın tüm havası azaldı sanki. Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Aksi gibi karnım da ağrıyordu. Dikkati dağılsın, bana böyle bakmasın diye aklım hızla bir arayışa girdi.

"Şey diyecektim ben sana... Şey niye öyle oldu?" Ali kaşlarını çatıp diyemediğim o şey nedir anlamaya çalışıyordu. "Yani biraz evvel işte, sen niye öyle bağırarak indin ki?" *Hah, bu olur. Vallahi, billahi bu olur.* "Koştura koştura indin, bir de *gittin sandım*, dedin. Ali, *ben seni yarı yolda bırakmam*, dedim ya, sen gerçekten inanmadın mı bana?"

Ali derin bir soluk alıp iç çekti. "Yok, ondan değil," diye mırıldandı.

Gözünü kaçırır gibi bir tur etrafa bakındı. Sonra benim merakla konuşmasını bekleyen suratıma baktı. "Uykunda konuşuyorsun." Dediğiyle gözlerim irice açıldı. Bunu babam da sık sık söylerdi. *Allah'ım, hayır, ne saçmaladım?* Benim dehşete kapılmış ifademe bakıp kısık bir kahkaha attı. "Gece uyurken bir iki kez *anne*, dedin. Bir de *geleceğim*, gibi bir şey söyledin. Sonra ben de uyudum, kâbus gibi bir şey gördüm sanırım, bilmiyorum. Sabah da kalkınca etkisinde kaldım herhalde. Odada yoktun, banyoda yoktun, mantıklı düşünemedim."

"Gittim mi sandın?"

Ali boş vermişlikle omuzlarını silkti. "Geldiğimizden beri babaannem üstüne geliyor, tanımadığın yer, üstelik daha önce ailenden hiç ayrılmamışsın. Yani gitmek istemen mantıklı geldi. E bir de akşam Yeşim'in yapmaya çalıştığı o şey... Bir anda çok fazla şey yaşadın, Asude. Benim de aklım pek yerinde değildi galiba."

Masumca kendini anlatmaya çalışması gözüme o kadar sevimli göründü ki tuttuğum eline bir de diğer kolumu sardım. "Ali, sen benim için çok değerlisin," dedim, bütün samimiyetimle. Gözleri bendeydi ama konuşmak için hiçbir hamlede bulunmadı. "Sen benim gözümde bir kurtarıcısın. Yolumuz kesiştiğinde o kadar kötü bir zamandaydım ki..." O günleri hatırladığımda bile üzerimden bir ürperti geçiyordu. Anlık titrememem Ali'nin de dikkatinden kaçmadı. "Ben seni öylece ortada, bir de böylesi zor bir durumda bırakmam. Bir insanın ki kısa zamandır tanıdığın birinin sözüne ne kadar güvenilir bilmiyorum ama ben seni öylece *ne halin varsa gör*, diyerek bırakamam. Sonra Asude olarak yaşayamam. Alışmak biraz zor olur belki ama bu senin ailenle ilgili değil." Dünkü kahvaltı geldi hemen aklıma. Yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Ben senin ailenin bu kadar eğlenceli insanlar olduğunu bilmiyordum bile. O kadar tatlılar ki. Mesela Kadir amca, mükemmel biri. Çok şanslısın, Ali. Benim amcamı biliyorsun. Deccalin fragmanı gibi bir adam yani. Asuman halayı söylemek bile istemiyorum, çok güldürüyor beni. Fatoş yenge, Cangül abla o kadar samimi davrandılar ki ilk günden hiç yabancılık hissetmedim. Selma hala biraz uzak ama onu da anlıyorum, benim kim olduğumu bilmiyor kadın. Ha, babaanneyi dersen bence o benim gizli hayranım. Her an izliyor. Gözlerini asla çekemiyor benden, büyüledim kadını."

Babaanneye sataşan sözlerim Ali'nin dudağının kıvrılmasına neden oldu. Ali'yi güldürmek iyi hissettiriyordu.

"Çok teşekkürler, Asude. Ben bu işe bulaşırken emin ol zerre kadar eminlik yoktu içimde. Her anını *ne halt yiyorum ben*, diye sorgulayarak geçirdim. Şimdi sen böyle konuştukça ve beklediğimden bile çok iyi bir şekilde destek oldukça *sen olmasan ne yapardım*, diyorum." Ali'nin bendeki gözleri saniyelik ardımdaki koltuğa değdi ve sıkıntıyla tekrar bir nefes aldı. "Bir de şu her an falso verişimiz olmasa mükemmel iki ortak olabiliriz."

Ben de başımı çevirip yastığına baktım. Bu durum gerçekten hiç olmamıştı. Belki şimdilik kurtarmıştık ama ev kalabalıktı, illa birinin gözü tekrar bizim odaya çevrilecekti.

Of, valla insanın bir sır saklaması ne kadar zormuş bu evde. Bu adam yıllardır yönelimini nasıl sakladı ki? Aksi gibi bir de bunu düşünüp kendime iş çıkarmıştım. Dudağımın kenarını ısıra ısıra Ali'ye gözlerimi dikmeseydim iyiydi ama. Tek gözünü kırpıp başını da iki yana salladı.

"Yine ne geçiyor senin o aklından?"

Kapalı kapıya baktım, merak nasıl kötü bir illet, Allah'ım. Bir adım daha yaklaştım, sesim de fısıltı gibiydi. "Ali ya... Sen nasıl sır saklıyorsun bu evde?" dedim. İki kaşı da kalkmıştı, ne demek istediğimi anlamak için yüzümü izliyordu. Bir adım daha yaklaştım. "Bana güvenebilirsin, Ali. Zaten anladım ben ama sen bu evde bunca zamandır nasıl saklanıyorsun ki?"

Gözünden bir bulut geçti, boğazından ise bir yutkunma...

"Se- Sen ne demek istiyorsun?"

Ali galiba heyecanlanınca ya da panikleyince kekeliyordu. İyice dibine girmemişim gibi kulağına doğru uzanarak, "Ben biliyorum, Ali, neden böyle bir evlilik yaptığını anladım," diye mırıldandım. O yutkunma bir kez daha oldu. Tedirgin olur diye hızlı hızlı başımı iki yana salladım. "Lütfen endişe etme, sırrın bende güvende. Yemin ederim bak, vallahi diyorum. Ölsem dememem kimseye. Anlıyorum seni, aileni tanıyınca anladım. Öğrenseler hoş olmaz tabii."

Kaşları çatılmış bir şekilde, "Asude, sen ne diyorsun?" dedi. Her an kızacakmış gibi çıkmıştı sesi. Ben de hemen yine başımı salladım.

"Ali, yemin ettim, vallahi kimseye söylemem diyorum. Ben seni yargılamam ki. Gerçekten ya, hem bana ne, değil mi ama? Öyle insanların hayatı hakkında ahkâm da kesemem, haddim değil bir kere ama *biz*

ortağız, dedin ya, benden de saklanmak zorunda kalma diye bildiğimi açıklıyorum."

Ali'nin kaşları hâlâ düzelmemişti. Acaba yeterince güven veremedim mi ben bu adama? İnsan taş olsa çatlar, en azından bana karşı rol yapmak zorunda hissetmezse belki iyi gelirim diye düşünmüştüm ben halbuki.

"Asude, ne dediğini zerre kadar anlamıyorum ama altından çok da hoşuma gidecek bir şey çıkmayacak, değil mi?"

"Ali ben, bana karşı da rol yapmak zorunda hissetme diye... Yani insan en azından bir noktada özgür hissetmek istemez mi? Ondan anladığımı belli ediyorum yoksa hayatta ağzıma almazdım, vallahi."

Ali üstüme doğru bir adım atınca istemsiz ben de bir adım geriledim.

"Sen neyi anladın, Asude?"

"Şeyi..."

"Neymiş o şey?"

Bir adım daha attı ama gözleri o kadar keskin bakıyordu ki insanın tüyleri diken diken oluyordu.

"Vallahi iyi niyetle söyledim ama sen kızdıysan hiç ağzımı açmam."

"Sen aç o ağzı, Asude, aç! Öncelikle şu benim sırrım neymiş, onu dökül bakalım."

Yine bir adım attı, ben de aynı şekilde bir adım geriledim. Komik olan asıl şey ise ellerimiz hâlâ birleşikti, ben bunu fark edince, elimi elinden çekip arkama sakladım.

"Kızdın sen. Tamam, özür dilerim, demedim bir şey."

Bir adım daha...

"Yoo, kızmadım, neden kızayım ki? Sen şu sırrı bir de yüksek sesle söylersen daha iyi olacak ama. Ha, bu sırrı nasıl çözdün, bak orayı da merak ediyorum."

"Ali, söylemem ki kimseye. Zaten daha ilk günden anlamıştım da konduramadım mı ne, çok üstünde durmadım. Tabii sonra sen kendini anlatınca emin oldum." Bir adım daha gerileyince sırtım bir şeye çarptı. Başım ardıma dönünce odadaki ahşap dolaba kadar Ali'nin beni gerilettiğini fark ettim. "Üstüme üstüme geliyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Ali bir adım daha geldi, ben etrafta sanki beni kurtaracak biri varmış gibi gereksiz bir arayışa girdim. "Konuşmanı bekliyorum, Asude."

"Ya, beni niye sıkıştırıyorsun? Ben aslında anlayayım derdini diye bilerek kendini açık ettiğini sanmıştım. Milletten nasıl saklıyorsan benden de saklasaydın o zaman!"

Ali'nin kaşları kalkıktı, dudağı da *öyle mi ya*, der gibi büküldü. "Çok açık etmişim demek ki kendimi ama neye ettim, hâlâ anlamıyorum, görüyor musun Asude?" dedi.

Buradan dönüşü yoktu sanırım, illa söyletecekti adam açık açık. Ben iyilik yapayım derken kadir kıymet bilmez Ali bir de beni sıkıştırıyordu.

"Niye bir kadınla evlenemiyorsun, çocuk yapamıyorsun, biliyorum."

Kaşları daha bir yükseldi, alnında yatay iki çizgi oluştu.

"Vay be, o kadar şeffafım, ha?"

"Yok yok, öyle değilsin, ben anladım sadece. Öyle cümlelerin arasına sokuyorsun kendini yoksa gerçekten çok ketum adamsın. Ben biraz dikkatliyimdir, biliyor musun Ali?"

Başı soluna yatırıp beni baştan aşağa bir güzel süzdü. "Öyleymişsin, nasıl fark etmem?" dedi.

"Benim de kendimce gizlenme yöntemlerim var işte ama gerçekten korkma, ben asla söylemem." Ağzımı fermuarla kapatıyormuşum gibi kapatıp hemen arkasından, "Erkeklerden hoşlandığını kimseye söylemem," diyerek yapılacak en aptalca şeyi yaptım.

Ali dehşetle, "Ne?" diye bağırdığında atılıp ellerimi dudaklarına nasıl kapadığımı Allah biliyor.

"Sus, Ali, ne yapıyorsun? Herkes duyacak, sus!"

Ellerimi ağzından hızla çekip, "Sen ne diyorsun, kızım?" diye yine bağırdı. *Allah'ım, bu salak yakalatacak bizi.*

"Ali, sus! Ben değil ama sen yakalatacaksın şimdi kendini. Aptal adam, *bu evde herkes her şeyi duyar*, diyen sen değil miydin? Şimdi herkes öğrenecek eşcinsel olduğunu!"

Ağzı açılıp açılıp kapandı, gözleri de yazık, şimdi önüne düşecekti. *Tabii iyi saklanıyorum sanıyorsun, öyle olmuyor o işler, Ali Bey. Al, bak, yakaladım.*

"Sen... Sen ne dedin? Neyim ben?"

Kapıyı tekrar kontrol ettim ama içime sinmedi hiç.

"Ali, ailen kapıyı dinler mi?"

Sol elini dolaba çarparak, yaslayınca yerimden sıçradım. Kolu yüzünden kapıyı göremiyordum, Ali'ye baktım bu kez.

"Bana bak, Asude! Neyim ben? Bir daha söyle sen şunu."

"Ali, vallahi dediğime pişman ettin ya, ben kötü niyetle demedim sana onu. Benim yanımda da kimliğini saklamak zorunda hissetme, az özgürlük alanın olsun diye dedim."

Sabır çeker gibi derin bir nefes aldı. "Ben neymişim, Asude?" diye sordu yine.

Tekrar kapıya bakacak oldum ama kolu engel oluyordu. "Eşcinsel olduğunu biliyorum," dedim.

Sesimi ben bile duyamadım ki Ali duysun, neremden çıktı o mırıltı, Allah bilir. Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes daha aldı. Dili ağzının içinde bir tur dolandı, daha sonra o derin nefes yetmemiş olacak ki bir tane daha aldı.

"Asude..." Tıslar gibi adımı seslenince *beni buradan kurtarın*, diye çığlık atacak raddeye geldim. "Asude, ben kafayı mı yiyorum, bilmiyorum ama neymişim ben?"

"Valla ben bu kadar tepki vermedim ya, senin artık kendi gerçeğine alışmış olman lazımdı. Hayır, bir de yargılayıp bir şey desem amenna."

Ali bu kez diğer elini de çarparak dolabın kapağına yasladı. Ben aslanın pençesindeki tavşan gibi iki kolunun arasında kısılı kaldım. Tuzağa düşmüş gibiydim şu an. Bir de sesli sesli nefes alıyor, göğsü yüksek bir şekilde şişip geri iniyordu. Çok sinirlenmişti.

"Sen! Sen bu kanıya nasıl vardın, Asude?"

Dişlerinin arasındaki tıslama daha çok ürpermeme neden oldu. "Ev- *Evlenemem*, dedin ya..." diyerek lafı ağzımın içinde geveledim.

"Evlenmek istemiyor oluşum, eşcinsel olduğum için yani?"

"*Çocuk yapamam*, dedin."

"*Çocuk yapamam*, demedim ben. *Yapmak istemiyorum*, dedim!"

"*Kadın peşinde koşan bir adama mı benziyorum*, demiştin."

"Sen de o zaman bu erkek peşinde koşuyor diye yapıştırdın etiketi."

"Yok, öyle değil, yani öyle de tam öyle değil. Şeyden... Öyle... Bazen..."

Ben iyice kayışı kopardım, Allah'ım. Artık ne denirse densin, senin beni buradan kurtarman lazım.

"Sen Allah bilir aynı odada kalmamızı bile bu kadar kafaya tam bu

sebepten takmadın." *Yani*, der gibi başımı sağa sola yatırdım. Aşağı yukarı öyleydi. "Elini tutuyorum, yaklaşıyorum falan... Tabii onlarda da hiç tepki gösteresin gelmiyor."

"Tabii *bocalamadım*, desem yalan olur da o zaman da içimden *Melike gibi bir arkadaşım*, diyorum kendi kendime."

Alnı alnıma yaslandı. Gözleri sıkıca kapalıydı. Alnını çekip bir kere daha değdirdi. Birkaç sefer bunu tekrarlarken her alnıma değişinde *Asude*, diye fısıldadı. "Sen insanı delirtirsin," dedi. "Yemin ediyorum, aklımla oynayacaksın! Melike'yle bir tutuyor beni, çıldıracağım!"

"Ali, kızma ya, ne dedim sanki? Hem benim suçum ne? Senin yüzünden öğrendim ben bunu?"

"Hâlâ ne diyor ya! Hâlâ inatla ne diyor bana!" diye tısladı.

Ellerim titreyince, refleks olarak Ali'nin tişörtüne tutundum. "Kızma bana," diye fısıldadım.

Geri çekilip kapalı gözlerini açtı. "Kızmıyorum ben sana," dedi. "Sadece aklım almıyor, bunu düşünecek ne duydun benden? Allah'ım, sen sabır ver, bu kız beni delirtecek!"

"Sen söyledin, Ali. Bak, biraz evvel de belli ettin. Dikkatli olmalısın."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmışım ben biraz evvel?" diye hayretle sordu.

"Hani dedin ya... Ben, *Ali mankenleri izliyordu*, dediğimde kızıp *ben bakmam öyle şeylere*, dedin."

"Bakmam çünkü Asude!"

"Nasıl bakmazsın, yahu? Ben bile bakıyorum. Bakarsın yani, niye bakmayasın?"

"Haram diye, Asude! Haram diye bakmıyor olabilir miyim?"

Her şeyi bekliyordum ama bu cevabı asla. Gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı.

"Nasıl?"

"Dedemin bize öğrettiği en önemli şeydir haram, Asude. Yemeyiz, duymayız, bakmayız haramsa. Eşcinsel olduğumdan değil o sözlerim, benim olmayana bakmak istemediğimden!"

Kriz anlarında yaşadığım o inme yine nüksetti. E bu bayağı imanlı bir şeymiş. Ben şimdi haram diye kadın kesmeyen adama eşcinsel mi dedim? Allah'ım, ne olur beni artık ıslah et, benim tek başıma becerebileceğim bir şey değil bu çünkü.

"Ama şey... Ama bana şey yaptın! Yani dokundun."

Acınası bir şekilde bana rahat rahat dokunduğu anları mı soruyordum bir de? Taşla ezilmesi gereken bir başa sahibim!

Ali tek kaşını havaya kaldırıp onu eşcinsel çıkaramamışlığıma, utanmazca harama olan yarı toleranslı haline çamur atma çabama dudak büzdü. Üzerime bir adım daha attı. *Aramıza su dökün, sızmaz artık.*

"Sen bana haram mısın Asude?"

Sorusuyla vurgun yedim. Nutkum tutuldu, âdeta rengim soldu.

"Ali..."

Ali sıkıca toplanmış saçlarımdan kaçmış üç beş tele elinin tersiyle dokundu. Canıma kastı yetmemiş gibi biraz da yüzüme doğru yaklaştı.

"Öyle ya da böyle bizim resmen ve dinen nikâhımız yok mu?" Güçlü bir yutkunmanın dışında hiçbir eylemi hayata geçirecek hal kalmamıştı bende. Sıcak nefesi boynuma vurdu. Çiçek gibi koktuğunu iddia ettiği boynum yanmaya başladı. "Nikâh memuru belediyenizin, imam mahallenizin değil miydi?"

Dizlerim titriyor. Sadece dizlerim de değil, kalbim bile titriyor sanırım. Karnımda her an kusacakmışım gibi bir his var, babamın beni küçükken bindirdiği gondola benziyor. Ağzımı açamam çünkü kalbim ağzımdan çıkacak gibi. Ali bana ne yapıyor böyle?

Başını biraz geriye çekti. Kahve gözlerinin koyuluğu boğdu sanki. Gözümü çeksem çekecek mecal yok, ağzımı açsam tüm kelimelerim terk etti beni.

"Söyle, Asude, sen gerçekten bana haram mısın? Bakıp dokunsam ve her an yakınında dursam yasak mısın?"



15. BÖLÜM

Bu sözlere bir cevap bekliyor musun Ali? Benim sana verebilecek bir cevabım yok çünkü.

Yüzümden bir an bile ayırmadığı gözlerini gözlerimde sabit tutuyordu. Bana hep güzel bakardı Ali, kızsa ya da kaşını çatsa bile mutlaka irislerinden tadını alırdım o hafifliğin. Şimdi bu bakışlar sadece bakmıyordu sanki, dokunuyormuş gibi tenimde karıncalar yürüyordu. Sonra alt kattan bir kapı çarpılma sesi duyuldu. Bu, ikimizi de girdiğimiz denizden çıkardı. Silkelenir gibi gözlerini kırpıştırdı. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu sanki o an idrak etmiş olacak ki geri adım attı. Öksürüp gözlerini telaşla sağda solda dolaştırdı.

Ben kendimi onun kadar kolay toparlayamıyordum maalesef. Gözlerim hâlâ yüzünden ayrılamamıştı. Biraz önceki renginde değildi artık kahveleri. Bir illüzyonu andırmıyor, daha sakin bakıyordu.

"Yani eşcinsel falan değilim, Asude. Sandığın kadar dikkatli değilsin, yanlış çıkarım yapmışsın hakkımda. Tabii evlilik mevzusunda kendimce nedenlerim var ama bunlardan biri, erkeklerden hoşlanmam değil." Nefessiz kalmış gibi derin bir soluk çekti ciğerlerine. Başını esefle iki yana salladı. "Allah'ım, ne anlattırıyorsun bana, Asude? Kafayı yedirteceksin, yemin ederim!"

Dudağımı büküp omuzlarımı silktim. "Yanlış anlamışım işte, özür dilerim," diye mırıldandım.

Yer, yarıl! Yarıl artık çünkü benim kendime olan inancım sıfır. Önce düşünüp daha sonra konuşma olgunluğuna kaç yaşında erişiyor bu insanlar? Utançtan ölecektim şimdi. *Bir de gözünü dikip bakıyorsun, Ali. Az halden anla. Kız utandı, daha fazla üzerine gitmeyeyim de, değil mi ama?*

Yine başını iki yana salladı. Bana gülmek mi istiyor yoksa kızmak mı belli değildi. Dudakları gülecekmiş gibiydi ama kaşları o kadar çatıktı ki karar veremiyordum.

"İnelim aşağı, Asude! Bekliyorlar. Allah'ım, sen bana sabır ver."

Söylene söylene odadan çıktı. Ben de kurtulmuş olmanın verdiği bir rahatlamayla olduğum yere çöktüm. Tüm tenimde koca bir örümcek sürüsü geziyordu sanki. Bana eşcinsel olmadığını ifade ederken kullandığı sözlerden çok *haram mısın bana*, dediği yerde takılıp kaldım. Kalbim o anların hatırasıyla tekrar güm güm çarpmaya başladı. Gözüm yatağın üstündeki telefonuma takılınca, emekleyerek yatağa doğru yaklaştım. Elime aldığım telefonla niye bile demeden Melike'nin ismine tıkladım.

"Alo, Asude?"

Melike'nin sesiyle kapanmış kapıya tekrar çevrildi gözlerim. Boştaki elim de hâlâ çarpıntısına devam eden kalbime kondu.

"Eşcinsel değil, Melike."

"Asude, iyi misin kızım? Ne diyorsun sen?"

"*Haram mısın bana*, dedi."

"Asude, manyadın bak yine, ne oluyor?"

"Melike, ben boku yedim."

Gözüm Ali'nin çıktığı kapıdan bir an bile ayrılmadı. Elimin, heyecanla atmaya çalışan kalbimin üzerinden ayrılamadığı gibi. Melike, *Asude, ne diyorsun sen*, dese de ben hiç iyi değildim ki derdimi anlatayım.

"Melike, ben kendime çok büyük bir dert açtım. Ben ona haram mıyım gerçekten, Melike?"

***

Kendimi toplayıp elimi yüzümü defalarca kez yıkadıktan sonra aşağı inebilmiştim sonunda. Melike'nin aklını Sinop'tan bile almayı başarabiliyordum. Sonunda ne demek istediğimi anladığında sessiz kaldı bir süre. Sonra ise bu sorunun cevabı için bir süre daha beklememi rica etti. Zaten beklemeyip ne yapacaktım ki? Bir cevabı var mı onu bile bilmiyordum. Biz bir anlaşma yapmıştık, Ali'ye bir sözüm vardı benim. Şimdi çıkıp olmadık bir şeyin beklentisine girmek, ihanet etmek olmaz mıydı? Adam bir evlilikten, ondan beklenen çocuk yükünden kurtulmak için bana dört milyon vermişti.

Hem belki benim kalbimin işgüzarlığıydı bu. Kim olsa Ali'den etkilenirdi. Kim olsa onun yakınlığından aklı karışırdı. Ali bir kadına nasıl özel hissettirir, biliyor çünkü. Benden beş yıl daha fazla yaşamış dünyada. Daha çok insan görmüş, daha çok olay yaşamış belli ki. Ben Çanakkale'den bile çıkmaya cesareti olmayan tatlı su balığıyım, o kaç deniz aştı, belli değil. Benim kendi halimdeki dünyama yıldırım gibi düştüğü için o elektrik kalbimi hızlandırdı. Öyle olması gerek. Ne olur, öyle olsun. Çünkü kalbimin bana yaptığını, Ali'nin kalbi Ali'ye yapmıyorsa çok üzüleceğim.

Derin bir soluk alıp masanın başına toplanan ev ahalisine baktım, herkes buradaydı. *Zamana ihtiyacım var benim. Alışınca düzeleceğim.*

Asuman hala fark etti beni önce. Ali'nin arkası dönüktü. Hemen gülümsedi. "Hah, gel, Asude," dedi. "Bak, seni eşimle tanıştırayım. Günlerdir kum çekiyorlar diye bir türlü gelememişti."

Yanında Asuman haladan bir karış uzun, sarışın bir adam vardı. Davut enistenin aksine güler yüzlüydü. Adam bana bakıp, bir adım öne çıkarak elini uzattı.

"Yahu, üç dört gün ortadan kaybolduk, neler olmuş? Gelin Hanım, hayırlı olsun. Ben Nurettin, evin küçük damadı oluyorum."

Gülümseyip uzattığı eli sıktım. "Hoş geldin, enişte," dedim. "Ben de Asude, çok memnun oldum."

Enişte elimi bırakmadan, sırıtarak Ali'ye baktı. Ali de tanıştığımız sırada başını çevirip o gözleri yine yüzüme dikmişti. Yanaklarım yandı yine.

"Maşallah, hemen alışmış gelinimiz eve, pek de güzel. Savaş'ıma bak sen."

Ali, enistenin ona takılmasıyla küçücük gülümsedi. Asuman hala da elini, enistenin koluna doladı. "O da bir şey mi canım, geldiği gün abimin çayını nasıl içtiğine hayran hayran bir bakışı vardı, görmen lazım," dedi.

Yüzümün yanması ateş olacaktı artık. Bunu hiçbiri unutmayacaktı, değil mi? Kaçamak bir şekilde amcanın bana bakan yüzüne baktım. Göbeğini okşayarak gülümsüyordu adamcağız.

"Şey, hala, unutsak biz onu."

Fısıltı gibi konuşmama Asuman hala şen bir kahkaha attı. "Hayatta unutmam," diye de saçını savurup kocasını masaya doğru çekiştirdi.

Ben de yerime geçtim. Ali'ye bakmıyordum ama sağ olsun, o, yüzümü eskitmek konusunda ısrarcıydı.

Masadakilere göz gezdirdim. Selma hala ve Davut enişte de vardı. Halaya gülümseyip, "Günaydın," diye mırıldandım.

Ağır ağır başını sallayıp, "Günaydın, yavrum," dedi. Gülümsemem büyüdü. Selma hala bana babaanne kadar uzak davranmıştı ama şimdi öyle değildi galiba. Enişte de selamlaşma maksatlı başını salladı, aynı şekilde ona da *günaydın*, dedim.

Israrla gözünü çekmiyordu üstümden. Baktığını anlamak için de benim bakmama hiç gerek kalmıyordu. Sonunda dayanamayıp, "Ali ya," diye mırıldandım.

"Efendim, Asude."

Bilerek yapıyordu, pis. Yukarıda dediğimin intikamı olsun diye beni rahatsız ediyordu. Kaçamak bir bakış atıp, "Bakıp durma artık," diye kızgın tutmaya çalıştığım sesimle fısıldadım. Kolunu hep yaptığı gibi sandalyemin arkasına attı.

"Sana da yaranılmıyor, bakmasak bu kez de *eşcinsel*, diyorsun arkamdan."

Telaşla etrafta dolaştı gözlerim. Kafayı yiyecektim ben bu ahmak yüzünden. Allah'tan herkes kendi halindeydi de duymamışlardı Ali'nin kulağıma fısıldadığını.

"Of, Ali, of!"

İstemsiz biraz yüksek çıktı sesim, başlar haliyle üzerimize döndü. Yüzüm domates gibi olmuştu sanırım. Ali kıs kıs gülerek masanın ortasına pay edilmiş, sabah yaptığım böreklerden alıp tabağına koydu. İlgili bir eş ya beyefendi, iki parça da benim önüme bıraktı. Sonra bir de arsızca sırıtarak göz kırptı.

"Hadi, kahvaltını yap, Asude. Ben senin sözlerle doymuş gibiyim aslında da böreğe kıyamıyorum."

İç çekip önüme döndüm. Hiç unutmayacaktı galiba ve hiç de unutturmayacaktı. Dilimi ameliyatla aldırmam lazımdı benim.

Bir süre herkes kahvaltısını yaptı. Sonra Fatoş yenge, "Eline sağlık, kıvırcık gelin, pek güzel olmuş bu börek," diyerek ortamdaki sessizliği bozdu. Ara ara yiyorlar mı diye çaktırmadan takip ediyordum. Babaanne bile tabağına almış, ses etmeden yemişti. Fatoş yengenin konuştuğu anda da bir parça daha almış, tabağına koyuyordu üstelik. Yüzümdeki

gülümseme katlandıkça katlandı. Beğenmişti işte, kötü olsa ikinciyi almazdı ki.

"Afiyet olsun, yengeciğim, beğendiysen ben hep yaparım."

Aslında hep yapamam, zor biraz yapması ama mecbur gelinlik yapmam lazım şu an.

Fatoş yenge daha bir gülümsedi. "Oy, maşallah yavruma, pek güzel olmuş, değil mi anne? Senin el açmasına benzettim ben. Kadir, sen de beğendin, farkındayım da yeter valla, kolesterolünü düşürmek için ceviz suyu da yetmiyor sonra."

Kadir amca hiç kalay yememiş gibiydi. "Eline sağlık, kızım, çok güzel olmuş valla," dedi. "Gelinden yana pek şanslıyız, ikisi de maharetli çıktı."

Kadir amca bana bakıp konuşmuş olsa da sonra gelininin de gönlünü almıştı ayaküstü. Adama her bakışımda kendi amcam düşüyordu zihnime. Nasıl böyle olabilirdi, aklım almıyordu.

Babaanne gözlerimin içine bakıp onaylar gibi başını salladı. "Eline sağlık, güzel olmuş," dedi. Aferimi kaptım ya, ağzım kulaklarımdaydı. Yeşim de bozulmuş bir ifadeyle babaanneye bakıyordu. *Bak, Yeşimciğim, böyle böyle bu babaanneye kendimi nasıl sevdiriyorum, izle beni.* Babaanne sonra Ali'ye baktı. "Üç beş adam gönder de odayı boşalttıralım artık," dedi. "Bekârlık eşyalarınla kaldılar öyle. Gidelim de adam gibi bir şeyler alınsın odaya." Kadın o kadar net konuşuyordu ki kimse itiraz edemezdi bu keskinliğe. Babaanne bu kez de amcaya çevirdi başını. "Kadir, sofradan kalkınca da dünürleri ara, tanış. Müsaitliklerini sor, Sinop'a gelsinler. Düğün kurulacak, anası babası yanında olsun kızın."

Şaşkınlıkla ağzım aralandı. Ay, ne diyor bu kadın? Ali'ye baktım şaşkın şaşkın, onun da bu muhabbetten haberi yoktu belli ki çünkü şaşırmıştı.

Amca, "Merak etme, ana, konuşurum ben hemen," dedi. Babaanne ise dikkatle Ali'ye bakıyordu.

"Ne düğünü?"

Ali'nin sert sayılacak sesiyle iyice gerildim. Bana kalsa ben de *düğüne gerek yok*, derdim aslında da kimsenin bana sorası yoktu sanırım. Ağzımı açma cesareti gösteremedim. Odayı bir elektrik doldurdu ki herkes diken üzerindeydi sanki.

"Ne demek ne düğünü? Kendi başına gidip nikâhlandın, *eyvallah*, dedim de düğünsüz niye everiyorum ben torunumu?"

Ali, "Babaanne," diye tıslayarak kızgınlığını belli etti. "Dedem öleli ne kadar oldu, düğün mü kuracağız?"

Ali gerçekten sinirlenmişti. Düğüne bu kadar karşı olması azıcık içimi kırdı. *Ben de ölmüyorum düğün diye ama bu kadar mı istemiyorsun, Ali?* Bakışlarım istemsiz yüzünde asılı kaldı. Babaanne elini masaya çarptığında sıçrayarak bu kez korkuyla ona baktım.

"Altı ay evvel cenazem vardı, kaldırdım! Şimdi düğünüm var, kurarım! Dedene verdiğim bir söz var benim. *O oğlana düğün kurmadan ölmeyeceğim*, diye ettiğim yeminim var. Çiğnetecek misin bana yeminimi?"

Ali'nin dişlerinin gıcırtısı dışarıdan bile duyuluyordu. Masanın başındaki herkese kaçamak bakışlar attım, hepsi benim kadar tedirgindi üstelik. *Bu kadar büyütülecek bir şey mi bu? Madem çok istiyor kadın, niye yaparız, ne olacak, demiyorsun, Ali?*

"Sen gerçekten gönlünce, keyfince bir düğün kurabilecek misin babaanne? İnanıyor musun gerçekten buna?"

Babaanne yanına yasladığı bastonu kavrayıp ayaklandı. Sert bakışları bir an bile Ali'nin yüzünden ayrılmıyordu. "*Ali Reis'in torunu öksüz, yetimmiş, kimsesizmiş gibi evlendi*, dedirtmem, Savaş Efendi!" dedi, net bir şekilde. "Ölmedim daha ben! Ölmedim, duyuyor musun?" O yaşlı kadından bu ses nasıl çıkıyor, bilmiyorum ama tüylerim diken diken olmuştu. Bağırmıyordu ama bağırsa bu kadar sağır edici olamazdı sesi. "Ölmedim ben! Sana düğününü kurana kadar, o düğünü gönlümce yapana kadar da ölmeyeceğim! Bir Allah'ın kulu bozmaya çalışsın, tüm Sinop'a Dursun Bozdoğan kimmiş, bir kere hatırlattım, bir daha hatırlatırım!"

Babaanne bu kez bana baktı. Nefes bile almaya korkuyordum vallahi. Niye böyle söyledi bu kadın? Yüzünden anlamak mümkün değildi. Biri niye düğünü bozsun ki?

"Amcan konuşsun, daha sonra sen konuş ananla babanla," dedi. "Düğünün kurulacağını bir güzel anlat, kızım. Yazık, insanlar kız evlendirdi ama kime verdiklerini bile bilmiyorlar. Günahtır, gelip gözüyle görsün anan yerini, yurdunu. Kaç geceyi sabah edememiştir o kadın. Adamcağız, nasıl bir yere gittin diye daraldıkça daralmıştır. Evleneceğiz diye eziyet edilmez kimseye!"

Zorla yutkunup başımı hızlı hızlı salladım. Kızdı mı bize yoksa çok

büyük bir iyilik mi yaptı, bilmiyorum ama sert konuşsa bile kalbim yumuşacık oldu. Gülmek isteyen yüzümü zorla kontrol edip, "Hemen ararım," diye mırıldandım. Babaanne arkasını dönüp, bir daha da kimseye bakmadan salondan çıktı. Onunla beraber Ali de sandalyesini yere sürterek, geri itip ayaklandı. Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Peşinden gitmem mi gerekiyordu? Ama yalnız kalmak istiyordu galiba, çok kızmıştı babaanneye.

Dayanamayınca kalkacak gibi oldum ama Serhat abi, "Asude," diye seslendi. O da Ali'nin ardından bakıyordu. "Az müsaade et, abim. Yine heyheylendi, sakinleşsin. Ağzından çıkanı kulağı duymaz şimdi, kalbini kıracak laf etmesin."

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallayıp kalktığım yere geri oturdum. Ali'nin düğünü bu kadar istemiyor olması canımı sıkmıştı. *Adam istemiyor işte*, diyen aklım yüzünden kırılmaya çalışan kalbimi susturdum ama beni asıl üzen şey Ali'nin bu düğünü istememe nedeninin ailesiyle ilgili olma ihtimaliydi. Anne ve babası yok diye belki de bu kadar karşıydı. Onlara ne olduğunu öyle çok merak ediyordum ki bir yandan da çok korkuyordum.

Ali'nin ağzına hiç alamayacağı kadar dehşet verici bir kayıp mıydı? Ailenin, isimlerini anmaya bile cesaretleri yoktu sanki. Çok büyük bir kaza mı yoksa çok daha kötüsü, birinin ölümü, diğerinin de yok oluşunu mu tetikledi? Öyle çok ihtimal vardı ki ve hepsi de birbirinden kötüydü.

Anneannemi kaybettiğimiz yıl annem bir kere adını ağzına alamamıştı. Hiç var olmamış gibi davranmaya çalışmıştı. Sonra hiç olmadık bir anda *annem olsa keşke*, dediğini anımsıyorum. Annemi haftalarca yatağa düşürmüştü bu söz. Bazı kayıpları dillendirmek dili yakıyordu, Ali'nin kaybı da öyleydi sanırım. Ne kadar merak etsem de soramayışım bundandı galiba, ailesini çok korkunç bir şekilde kaybettiyse bunu duymaya cesaretim var mı bilmiyordum.

Asuman halanın sesiyle daldığım düşüncelerden çıkabildim. "Anneme kahvesini götürelim," dedi. "Kaç, abla, kahvesini verelim yoksa yanına yaklaşılmaz." Asuman hala hızla kalkınca bir de şaşkın şaşkın ona baktım. Hala bana bakıp zorla olduğu belli olan bir gülümseme kondurdu dudaklarına. "Günlük bir kahve hakkı var annemin, Asude. Şimdi verirsek sakinleşir yoksa Savaş'ı çiğ çiğ yiyecek bu kadın."

Hala öyle söyleyince ben de ayaklandım. "Ben yapayım bu kez, hala, olmaz mı?" diye sordum.

Teşekkür etmiş olurdum hem. Ali istemiyordu ama babaannenin bu yaptığı benim için çok kıymetliydi. Aileme gösterdiği saygının yerini hiçbir kırıcı sözü kapatamazdı. Annemin bende kalan aklını, babamın daralan canını düşünmüştü sonuçta, az şey değildi ki benim için.

"Yap tabii, yavrum, niye olmasın?"

Asuman hala öyle deyince hemen yerimden fırladım. Mutfağa girip, cezve ararken Hatçik abla da gözleriyle ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Hatçik abla, sormayı unuttum da babaanne kahvesini nasıl içiyordu? Ha, bir de cezve buldum da kahve neredeydi?"

Kadın koşturan adımlarla dolabın birinden kahveyi çıkarıp uzattı. "Buyur, Gelin Hanım," dedi. "Hanımanne orta içiyor kahveyi, bol köpüklü olması lazım bir de."

Sırıta sırıta yaptım kahveyi. *Köpük de olduğu kadar artık*, diyerek başladım ama şansıma iyi olmuştu. Hatçik ablanın uzattığı tepsiyi, suyu hemen kaptım. Gözüm yanına bir şey koysam mı diye aranırken, "Hanımanne kahvenin yanında sudan başka şey sevmez, Gelin Hanım" demesiyle mutfaktan fırladım. Babaannenin odası bizim üst katımızdaydı. Yavaş adımlarla tırmandım merdivenleri. Kapıyı iki kez tıklattığımda *gir*, der demez açtım kapıyı.

Babaanne büyükçe bir pencerenin önünde, sallanan sandalyesinde oturuyor ve karşıdan görünen Karadeniz'i öylece izliyordu. Küçük bir öksürükle, "Kahveni getirdim, babaanne," diye mırıldandım. Başı ağır ağır bana döndü. Bir şey demeden bir güzel süzdü beni. Ben hiç kendimi bozmadan, yanına doğru yürüyüp sandalyenin önündeki sehpaya kahvesini ve suyunu bıraktım. Her hareketimi dikkatle izlemeye devam etti babaanne. Sonra yüzümde büyük bir gülümsemeyle, "İstediğin gibi köpürtebilmiş miyim?" diye sordum.

Ali gibiydi babaanne de. Öyle bir bakıyordu ki insanın yüzüne, ne düşündüğünü bilemiyordunuz ama o bakışlar bir el gibi dokunuyordu teninize. Bendeki gözlerini çekip fincana baktı. Ağır ağır başını sallayıp, "Eline sağlık," diye mırıldandı.

"Babaanne, ben çok teşekkür ederim." Niye teşekkür ettiğimi anlamadığı için herhalde soru sorar gibi çatılmıştı kaşları. "Hani aşağıda

annem ve babam için bir şeyler dedin ya... Onları önemsedin ya, ben çok mutlu oldum."

"Siz iki aklı evvele kalsak adlarını sanlarını bile bilemeyeceğiz belli ki. El atmak lazımdı."

Hiç kalaylanmamışım gibi sırıtmaya devam ettim. Keyfim öyle yerindeydi ki içimden babaanneye küsmek gelmiyordu bugün.

"Buraya gelecekler ya, çok mutluyum. Bana *sıracalı*, desen bile küsmem sana, hiç uğraşma boşuna."

Ters ters baktı benim sırıtan suratıma. "Laf arsızı oldun iki günde başımıza," dedi. "Az ekmeğini çoğalt da anan baban geldiğinde aç koyduk sanmasın."

Sırıtışım daha bir arttı. Bu babaannenin beni ayakta dikesi vardı galiba. Melul melul karşısındaki sandalyeye baktım.

"Sen kahveni içene kadar karşına oturayım mı? Böyle dikiliyorum ya tepende, ona da kızarsın sen şimdi."

Eline kahvesini alıp bir yudum içti. O ters bakışlar tekrar suratımı süzdü. "Ben kızarım da sen anlar mısın bilmem ki?" dedi.

Omuzlarımı silkerek kıkırdadım. Geçip hemen oturdum yerime. Kurt kaynıyordu sanki içimde. Susup kahvesini bitirmesini bekleyecektim ama dayanamadım. "Babaanne, ne zaman gelsin annemler, ne diyeyim ben sence?" diye sordum.

Yine bir fesuphanallah çekti kadın. Bu da ne desem kızıyor, canım.

Baktı ben hâlâ gözlerimi dikmiş, cevap bekliyorum, iç çekip geriye yaslandı. "Bana ettiğin gibi insanları darlayıp iki ayaklarını bir pabuca tıkma," dedi. "Ne zaman müsaitlerse gelsinler."

"Ama *düğün*, dedin ya, onun için soruyorum, hemen de yanlış anlıyorsun, canım. Yardım edilecek falan bir şey varsa annem de yardım eder."

Ne desem gözüne batıyorum, vallahi olmuyor ya.

"Onca yol gelen insana, ilk kez evimize giren dünüre bir de hizmet mi ettireceğiz, Allah'ın sıracalısı?"

Ya yerim seni, buruşuk pamuğum benim. Anneme de kıyamazmış, hemen de dünürüm dünürüm, dermiş. Babaanne, itiraf etmiyorsun ama sevecek gibisin beni, kabullen artık.

"Çok şükür, gücüm kuvvetim yerinde. *Akşama geliyoruz*, deseler ben o düğünü sabaha kurarım. Sen onu bunu düşünme, ara ananla babanı, usulünce anlat. Tabii becerebilirsen."

Ben annemle babama kavuşacağım diye mutluydum ama Ali'nin masadaki hali tekrar aklıma düşünce gülen yüzüm soldu.

"Babaanne, güzel düşünüyorsun. Allah var, ben çok mutlu oldum annemle babam gelecek diye ama Ali istemiyor. Bu düğün gerçekten çok mu önemli? Düğün işine girmesek de ben yine annemleri çağırsam ve kendi aramızda tanışma yapsak olmaz mı?"

Uzlaşmacı tavrıma şaşırmıştı sanırım, başını yana yatırarak beni izledi bir süre. Aklı düğünü yapılmamış, bir de düğün lafı duyar duymaz sinirlenen kocasına gönül koymamış kızı mantıklı bulmuyordu galiba.

"Hadi bizim delibozuğun kafası gidik, sen niye istemiyorsun düğün?"

Omuzlarımı silkip *boş ver*, der gibi dudak büktüm. "Çok da lazım değil, babaanne ya. Boşa masraf, olmasa da olur yani."

Yine tövbe estağfurullahlar havada uçuştu. Bir de kulağım duya duya, "O itin gönlünün düşeceği de böyle olur," diye kahvenin son yudumunu tüketti. Bu kadın bir şey söylerken farklı söylüyordu. Kelimeler kötü de söyleyiş şekli iyi gibiydi. Ya da ben gerçekten laf arsızı olmuştum ve ne dese iyi düşünmeye çalışıyordum. Gözünü kısa kısa yine baktı. Ben de *bir şey mi oldu*, der gibi başımı iki yana salladım. "Sen o oğlanı niye attın yataktan? İki günde yatak ayıran evlilikten hayır mı gelir?"

Bak, burayı hiç sorma, babaanne. Söylediklerim geliyor aklıma, afakanlar basıyor bana.

"Şey, babaanne..."

"Yaptıysa bir bokluk bin tepesine, ez başını ama yataktan kovalamak da neymiş!" Hırsla ettiği laf komiğime gitti. Gözümde Ali'nin tepesine çıktığım bir görüntü, başını ezmeye çalışmam canlandı. Yüzümdeki gülümsemeyi kontrol edemeyince, "Kime ne anlatıyorsun, Dursun?" diye söylendi.

"Babaanne, haklısın, vallahi özür dilerim. Ben birden çok kıskanınca şey oldum. Ali de sinirim geçsin diye koltukta yattı ama söz verdim ya, yapmayacağım öyle şeyler bir daha. Ali zaten başka kadınlara bakmazmış, ben yanlış anlamışım."

Kadın bana başka bir kafam çıkmış gibi baktı resmen.

"Sen pek saf çıktın, ne halt edeceksek biz senle? O *bakmam*, dedi ve sen de inandın mı hemen? Başkasının karısına kızına bakıyorsa oyacaksın o gözü."

Ağzım aralandı dediğiyle. *Kadın, bahsettiğimiz kişi torunun, sen olayı yanlış mı anladın acaba?*

"Ali *bakmam*, dedi ama."

"Dediyse dedi, hemen inanılmaz öyle!"

"Ne yapılır peki?"

"O telefon alınır, gö... Tövbe, ya Rabbi."

"Yok, ben inandım Ali'ye, haram diye bakmıyormuş o."

Ben öyle deyince dudak kenarından küçük bir gülümseme geçti. Gözleri denize döndü bir süre. "Dedesi kılıklı o, kendinin olmayana ölse uzanmaz," diye mırıldandı. Tıpkı Ali de böyle söylemişti.

Daha fazla yanında durup kızdırmayayım diye ayaklandım. Uzanıp önündeki boş fincanı ve su bardağını alıp tepsiye koydum.

"Ben çıkayım, babaanne. Başka bir şey istersen getireyim ama."

"Eline sağlık. Serhat'ı gönder bana, yeter."

Gülümseyip kapıya doğru adımladım. Kapıyı açtığımda babaannenin çağrısını duymuş gibi Serhat abi ayakta bekliyordu.

"Hah, abi, ben de seni çağıracaktım şimdi. Babaanne seni istiyor."

Serhat abi ağır ağır başını sallayıp, "Geldim geldim, biliyorum ben başıma geleceği," diye söylenip kapıyı biraz daha araladı ve içeri doğru girdi.

"Kapıyı kapa, Serhat. Çıkar şimdi telefonunu, Ömer'i ara bana."

Yüzüme örtülen kapıyla ne olduğunu anlamadım ama babaanneden duyduğum o son cümleyle aklım Ömer dedikleri kişinin kim olduğuna gitti. Bu Ömer, Ali'nin dayısı olan Ömer miydi acaba?

Ali ortalıkta görünmeyince ben de odama indim. Odadaki karışıklık hâlâ beni bekliyordu. Elime aldığım bir poşetle kırıkları temizledim, yerleri sildim ve oyalanabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Dışarıdan gelen bir motor sesiyle kulaklarım anında dikildi, biri mi gelmişti acaba?

Sıkılmış olmanın verdiği hisle aşağı doğru adımladım. Babaanne kapı ağzında mırıl mırıl söyleniyordu. Onun peşinden ben de dışarı çıktım. Ali üzerine deri bir ceket geçirmiş, yanında da bayağı büyük görünen bir motorla bir şeyler yapıyordu. Onun motor sürdüğünü bilmiyordum, gerçi Ali hakkında ne bildiğim tartışılırdı.

"O iblis oyuncağına binmeyi bırakmayacak mısın daha sen?"

Babaannenin bağıran sesiyle ne olduğunu anlayamadım önce. Ali

sağını solunu sildiği motordan başını kaldırıp babaanneye dümdüz baktı. "Bana bugün dokunma, babaanne, kalbini kırarım!" dedi.

"Ben de senin şarap çanağına sıçarım, o gâvur icadına binmeyeceksin bir daha!"

"Rahat bırak beni, az kafa dinleyeceğim."

Babaanne her zamanki gibi nefesi farklı bir yerden almaya çalıştığı için Ali de ondan farksız değildi. Kadın sinirine, sevincine farklı soluma şekilleri oluşturmuştu sanki. Sevincini görmek nasip olmamıştı henüz.

Onların çekişmesini izlerken çok duyamadığım için küçük adımlarla yaklaştım.

"Evlenip barklandın, hâlâ bu boku sürüyorsun!"

"Babaanne, başlama yine. Bin kere konuştuk, karışma bana!"

"Beni dinden imandan çıkarma, Savaş. Uzak dur şu mendeburdan!"

Ali kaskın sağını solunu evirip, çevirirken ben de motorunu incelemeye devam ettim. Zenginlik ne güzel şeydi. Kesin ev parası yatırmıştı bu alete, vicdansız. Birkaç adım daha yaklaşınca bu kez de gözünün kenarıyla ters ters bana baktı.

Bana niye kızmıştı ki? Bir şey de dememiştim, sinirini kime dökeceği de belli olmuyordu.

"Evlendi, az akıllanır diye umutlanacak oldum, kursağımda kaldı hemen! Sana kaç kere *binme şu cenaze aracına*, dedim! Ben biliyorum gerçi bu itliğin sebebini. *Düğün*, dedim diye azıttın sen!"

"Madem biliyorsun kızacağımı, niye bana sormadan iş açıyorsun başıma?"

"Sen bana sordun mu o nikâhı kıyarken?"

"Babaanne!"

Babaanne kötü kötü bakıp yine suratını astı. Baktı lafını dinleyen yok, arkasını döndü. Tabii dönünce de en sevdiği gelini olan benle göz göze geldi.

"Hadi bu azıttı da sen niye mâni olmuyorsun? Karısı olacaksın bir de! Sahip çıkmayacaksan niye koca ettin başına?"

Ya, tam da ne güzel arayı yumuşatmıştık, ne oldu da yine kabak bana patladı ama ya?

"Ama babaanne, ben ne yapayım? Torunun da sana çekmiş, inadın teki. Bak, *binme*, diyorsun ama hiç dinliyor mu? Gelinim diye çok üstüme geliyorsun sen de ama."

Ben lafı kime anlatıyorum, der gibi başını iki yana sallayıp, sinirinden emin olalım diye ayaklarını vura vura eve girdi. Ben de fırsat bu fırsat, Ali'nin ateşli cenaze aracını süzdüm.

"Asude, babaannem gibi başlayacaksan lütfen gir eve. Bugün gerçekten iyi değilim."

Hakikaten vardı onda bugün bir şey. İnsan bir düğün lafına böyle sinirlenir miydi? Niye bu kadar öfkelendiğini bir türlü anlamıyordum.

"Yok. Bir şey demeyecektim."

Kaşlarını çatıp karın ağrımı çözmek ister gibi yüzümü inceledi. Sonra *sen hayırdır*, der gibi bir de başını sallayıp göz kırptı.

"Aliii..."

Adını da uzata uzata söyledim ya, daha bir çatıldı o kaşları.

"Ne oldu, Asude?"

Yaklaşıp motorun gövdesindeki pusula çıkartmasını daha iyi incelemek için gözlerimi açtım.

"Bir tur gezdirsene beni."

İkna kabiliyetimi üst perdeden tutmak için o kirpikleri de en sağlamından kırpıştırdım. İki yana da sallandım ki beni reddederse günaha girmiş gibi bir rahatsızlık zuhur etsin bünyesinde. Sonuçta imanlı bir adam.

Benden hiç beklemiyor olacak ki kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Sen..." dedi. "Motora, ha?"

"Hı hı."

"Nutuk çekmek yerine benle beraber bineceksin, öyle mi?"

"Yok, o işi babaanne yapıyor ya, bana gerek kalmıyor. Kadın ayaküstü bin tane laf söyledi zavallı motorcuğa. Ne yaptın? Üstüne mi sürdün? Bu nefret normal değil çünkü." Odaya girince açtığım saçımı havalı havalı geriye attım. "Hem beni bindirmek zorundasın, senin yüzünden babaanneyle aram yine bozuldu!"

Bak sen, der gibi kaşının biri havaya kalktı. Kendini de motora yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aran iyiydi yani?" dedi, soru sorar gibi.

"Tabii ki iyiydi. Sen de gördün, sabah yaptığım börekleri yedi. Sonra kahve yaptım, içti ve *eline sağlık*, dedi. Tam babaanneyi fanım yapacaktım ki sen bozdun. Yani bana borçlu sayılırsın, bindirsene şuna beni. Hiç binmedim."

Bir süre öylece durdu. O gözleri yine aheste aheste yüzümde dolaştı. Yüzüm yetmedi, saçlarımı da izledi. Bir şey arar gibi iyice didikledi her bir zerremi. Sonra iç çeker gibi bir nefes aldı. "Sen ne çeşit bir şey çıktın, Asude?" diye mırıldandı.

Omuzlarımı silktim. "Az gezdirsen ne olur ki?" dedim, masum bir tavırla. "*Hiç binmedim*, diyorum. Babaanne tekrar çıkar dışarı. Hadi, yakalanmadan gidelim."

Engel olamadığı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Motorun koluna taktığı kaskı alıp üstüme doğru yürümeye başladı. "Gel, şunu takalım önce," dedi. Hevesle başıma geçirmeye çalıştığı kaskı taktım. Önünü açtığında keyifli suratıma bakıp şimdi gerçek bir gülümseme yolladı. "Suratın küçücük kaldı içinde. Dene bakalım, seversen sana uygun bir kask almak lazım."

"Ay, valla mı Ali?"

Tiz bir kahkaha atıp arkasını döndü. Motorun konumunu ayarlayıp bir bacağını atmıştı bile. Sonra bana bakıp *hadi*, der gibi arkasını gösterdi. Başımda kocaman bir kask, dudaklarımda gülümsemeyle hemen arkasına binmeye çalıştım. Ali de sağ olsun, hemen destekledi.

"Sıkı tutun, düşme sakın, tamam mı?" Motor çalıştığında çok güçlü bir ses çıkarıyordu, daha hareket bile etmemiştik ama ben sesinden ürküp hemen ellerimi Ali'nin omuzlarına geçirdim. Bu ani tepkim onu daha da keyiflendirmiş olacak ki tekrar gür bir kahkaha attı. "Sıkı sıkı tutun, kıvırcık. Sana asıl şimdi bir Sinop turu yaşatacağım."

Motorun sesini bastırmak için bağırarak söylediği sözler ve bir anda hareket etmesiyle istemsiz çığlık attım. Ellerim mümkün olabilirmiş gibi daha sıkı kavradı Ali'yi.

İlk birkaç dakika çarpan rüzgârın paniğiyle gözlerimi bile açamadım ama Ali bağırarak, "Aç gözlerini," dediğinde zorlayarak açtım. O kadar hızlıydı ki içimde hem çok büyük bir korku hem de inanılmaz bir heyecan vardı. Ali bir virajı döndüğünde tekrar çığlık attım. Her çığlığım onu keyiflendiriyormuş gibi kahkaha atıyordu. Motora binme hevesim nereden geldi, bilmem ama o an fark etmediğim bir şey dank etti. Ali kask takmamıştı!

"Ali, yavaşla! Ali, lütfen yavaşla!"

Ne olduğunu anlamadı ama beni duyduğu için hızını düşürdü. Yol kenarına çekip durduğunda telaşla bana baktı. "Asude, korktun mu?"

dedi, panikle. "Özür dilerim, eğleniyorsun diye çok hızlı gittim. Korkacağın aklıma gelmedi."

Hızla kendimi motordan attım, kafamdakini de söker gibi çıkardım.

"Ne yapıyorsun sen, aptal adam? Hadi ben yarım akıllıyım, heyecandan akıl edemedim ama sen niye kask takmıyorsun?"

Ali şaşkın şaşkın suratıma baktı. Ona doğru uzattığım kaska hâlâ yüzündeki alık ifadeyle bakıyordu.

"Asude..."

"Allah'ım ya! Bir de bana *aklımı oynattıracak*, diyor. Asıl sen benim aklımı oynattıracaksın. Hızlı hızlı gidiyorsun, kafanda kask yok, ya bir şey olsa?" Yaramazlık yapan bir çocuk gibi utanmıştı ama hâlâ haylazca gülümsüyordu. "Gülüyor musun bir de?"

"Asude, korktuğun için durdurdun sandım. Tek kask vardı, ne yapayım? Sen de peşime takılınca..."

"*Asude'nin kafaya geçireyim, benimki zaten kalın*, dedin herhalde, ha?" Dudağını bükerek güldü yine. Kaskı karnına çarparak uzattım. "Al, tak şunu. Tam keyfini çıkaracağım, hayatımın adrenalini yaşayacağım ama turp sıktın resmen!"

Kaskı aldı ama hâlâ sırıtıyordu. *Erkeklerin aklen eksik canlılar olduğu bilimsel bir gerçek!*

"Bir tane var, Asude. Hem ben seni Hamsilos Koyu'na götürmeye çalışıyordum, kızıyorsun bir de bana."

Koca adam, çocuk gibi mızmızlanıyordu.

"Tak kafana kaskını, Ali. Sonra yavaş yavaş o dediğin yere götür. Of, Ali ya, ne güzel eğleniyordum ben!"

Benim sinirime şaşkın bir sırıtmayla baktı, başını da iki yana sallayıp, "Gerçekten çok tuhaf bir kızsın sen," dedi. "Hadi, tak kaskı, söz veriyorum yavaş gideceğim bu kez."

Başımı hızla iki yana salladım. "Sen takıyorsun o kaskı," diye itiraz ettim. "Yavaş yavaş gidiyoruz bugünlük ama sonra bana hemen kask alalım, olur mu? Bu çok güzelmiş."

Motora iç çekerek bakmam hoşuna gitmiş olacak ki, "Sen de sevdin, değil mi?" dedi.

"Valla çok sevdim de kaskı takmazsan bir daha binmem."

"Peki, ben takarsam sen ne olacaksın, kıvırcık? O saçlar ne hale gelir, biliyor musun?"

Muhtemelen düğümlenecekler ben de kel kalma endişesiyle çözmeye çalışacağım ama şu meretin de tadı çok hoşuma gitti, vazgeçemem şimdi.

"Halledeceğim mecbur. Hem ben senin arkana biniyorum, bir güzel sarılırım, hiçbir şey olmaz bana." Ali donup kalmıştı sanki. Biraz evvel eğlenen suratı buz tutmuş gibi benim gözlerimde sabitlenmişti. "Ali," diye fısıldayarak yanına yaklaştım. "Bir şey mi oldu?" Sesim çok kısık çıkmıştı ama duymuştu beni. Âdemelması bir yutkunmayla hareket etti. "Gitmeyecek miyiz o dediğin yere?"

"Kaskı tak, Asude. Ne olur, bu kez tak. Ben sana hemen sipariş vereceğim zaten."

"Olmaz, sen tak ki ben kendimi güvende hissedeyim yoksa binemem, Ali."

Elinde tuttuğu kaska, daha sonra benim gözlerime baktı. Ağır ağır başını salladı. Niye böyle yapıyordu bu adam? Bazen öyle bir hale bürünüyordu ki tanıdığım Ali'den fersah fersah uzak biri duruyordu sanki karşımda. Kaskı başına takarken gözlerini zerre üzerimden ayırmadı. Sözümü dinliyor olması nedense hoşuma gidiyordu, gülümsedim hemen.

"Sıkıca sarılacaksın, ellerin azıcık gevşerse dururum ve yürüyerek döneriz eve."

Sarılırız, canım, ne var yani? Yapmadığımız şey mi? Omuzlarımı silkip, "Tamam," diye kıkırdadım. Arkasına bindiğimde bu kez elleri benim ellerimi hemen kavramış ve beline dolamıştı.

"Başını da sırtıma iyice yasla, gözlerini kapaman gerekecek, toz falan dolar."

"Tamamdır, kaptan. Ben verdiği hissi sevdim zaten, izlemesem de olur ama bana da kask alacağız, değil mi Ali?"

"Belasın," diye fısıldadığında gülümsediğini hissetmiştim. Bu kez oldukça yavaş ilerledik. Başımı Ali'nin sırtından bir an bile ayırmadım. Ara ara göğsüne, sıkıca kavradığım yere kendi elini bastırıyor, ellerimi hissetmek ister gibi okşayıp tekrar gidonu tutuyordu. Ona zaten sıkıca sarıldığımı hissediyordu aslında ama elleri de emin olmak için yokluyordu ya, dudaklarım gülümsemeden duramıyordu bu tavrına.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Ali beni görüp görülebilecek en güzel yerlerden birine getirmişti. Motoru durdurduğunda hemen ardından indim. Başımı çevirip koyun güzelliğini bulunduğumuz yükseklikten izledim.

"Günbatımında çok güzel olur burası. Koyu en güzel bu noktadan seyredersin, geleni de çok olmaz. Ara ara gelirim, bir saate gün batacak, Asude. Kalıp izleyelim mi?"

Hevesle onaylayıp, "Soru mu bu?" dedim. "Tabii ki kalalım. Çok güzel burası, Ali. Hep geliyor musun sen?"

"Bazen."

Ali'yi ardımda bırakıp ilerledim. Bayağı yüksek bir yere çıkarmıştı bizi. Uçurum demezdim ama ayağım kaysa yuvarlana yuvarlana koya kadar giderdim. Ali benim olduğum uca geldiğinde başım ona çevrildi.

"Gerçekten çok güzel, insanın içi gidiyor."

"Güneş batarken bir kez daha bak."

Mırıldanıp güneşin alçalacağı noktaya dikti gözünü. Ayakta durmak istemediğim için olduğum yere öylece çöktüm. Kollarım, bacaklarıma sarılı bir vaziyette Ali'nin bahsettiği batış için ben de gözlerimi ufuk çizgisine sabitledim. Ali konuşmadı ama benim gibi o da yere oturdu.

"Koy çok güzelmiş, beni yüzmeye de getirir misin buraya?" Başını yavaşça salladı. Hiç *yok*, demiyordu Ali. Ne istesem hemen kabul ediyordu. "Ben çok iyi bir yüzücüyüm, biliyor musun? Yarış yapalım mı seninle? Ali yutkunup koya baktı. Yine yüzüne o pus çöktü. "Ali?"

Ona seslenince koydaki gözleri bana çevrildi. "Ben yüzme bilmiyorum, Asude ama sen ne zaman istersen getiririm, burada gönlünce yüzersin," dedi.

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. Nasıl yüzme bilmiyordu? Ali'nin işi bile denizleydi, nasıl bilmezdi ki?

"Ama nasıl?"

İnsanlar yüzme bilmeyebilir, bunu yadırgamam ama Ali burada doğup büyümüştü. Her sokağı denize çıkan bir şehirde otuz yıl geçirmiş biri nasıl yüzme bilmezdi, mantığım kabul etmedi bu durumu. Deniz şehrinin çocukları güneş gördü mü suda alırdı nefesini.

Benim gibi dizlerini kendine çekip başını dizkapaklarına yasladı. "Ben denizi seyretmeyi severim, Asude," dedi. "İçine girmekten nefret ederim. Bakma sen onun böyle güzel durduğuna, can yakmayı çok sever aslında."

Onu öyle çok merak ediyordum ki... İçindeki Ali nasıl biri, bilmek istiyordum.

"Ali... Bana hiç kendini anlatmayacak mısın?"

O kahve gözleri güneşten uzaklaşıp bana döndü. "Gördüğün neyse oyum işte," diye fısıldadı.

"Değilsin. Çanakkale'de karşıma çıkan, annemle babamı ikna eden o adam değilsin sen. Sinop'a geldiğimizden beri bambaşka birisin aslında. Yine işini halletmek için türlü dalavere çeviren kişisin ama için... Çok merak ediyorum ben seni."

Ağzından çıkacak tek kelimeyi havada kapacak haldeydim.

"Çok merak edilesi bir yanım yok, Asude. Dümdüz biriyim işte. Farkındayım en çok neyi merak ettiğinin. *Annesiyle babası nerede bu adamın*, diyorsun ama demesen olmaz mı?" Kahve gözlerinden öyle bir keder aktı ki dilim yandı. Ölesiye merak ettiğim soruları, Ali'nin acı kahveye dönmüş gözlerine bakarak nasıl soracağımı bilemedim. "Bana onları sorma, ne olur."

Ömer dayısı hakkında soru sormamı istemediği o an gibi bakıyordu. Güçlü, eğlenceli, iş bitirici, oyunbaz bir adam değildi şu an. Ali küçücük bir çocuktu sanki. Kıyamıyordum da ona böyle baktığı zamanlar. Tam o anlarda kalbim yine kendini belli ediyordu. Ona kapılmak için öyle istekli ki tutamamaktan çok korkuyordum.

"Babaanneye küsecek misin?"

Fısıltımı duyunca ve beklediği sorulardan biri olmayınca rahatladı. Küçük bir tebessüm yeşerdi dudaklarında.

"Neden küseyim babaanneme?"

"Düğün yapacağız diye tutturdu ya. Sen de çok kızdın ona. Gerçi kızdırmak için de motora bindin gibi geldi bana." Bak, bu da bambaşka bir soru doğurdu işte. Kollarımı çözüp bedenimi dikleştirdim. "Sahi, babaanne sana niye o kadar kızdı ki? Yani alt tarafı motor, herkes kullanıyor."

Ali omuzlarını silkip, "Kaza yaptım iki yıl önce," dedi. "Her kullanmamda ağzına geleni söylüyor." Sanki alelade bir şeyden bahseder gibi bahsetmişti bundan.

"Sen, ne yaptım dedin?"

"Kaza yaptım ama ciddi bir şey olmadı, kaburga kırığım vardı sadece."

Bu adam! Bu adam bana şaka mı yapıyor?

"Sen ne dediğinin farkındasın, değil mi? Aman Allah'ım, kaza yaptın ve hâlâ kullanıyor musun?"

"Yağmurda kullanmıyorum artık, Asude."

Ay, insan kafayı yer bu adamın yanında, şu gevşeklik adamı çileden çıkarır.

"Kadıncağız dünya laf etti, ben de huysuzluğundan sanıyorum. Vallahi çok haklıymış, Ali! Ya, ben de arkana binip peşinden geldim. Tüh, kadının kalbine inmese bari."

"Olmaz bir şey. O zamanlar hadsiz bir cesaret vardı üzerimde. Şimdi daha dikkatliyim."

Ters ters baktım hemen. "Kasksız motor kullanacak kadar dikkatlisin, maşallah!"

"Bunu diyeceğini bile bile o cümleyi niye kurdum ki? *Mecburiyet anlarında esneklik olabilir*, diyelim biz buna." Bu adam iflah olmazdı. İç çekip başımı dizlerime yasladım. "Asude..." Ali adımı seslenince güneşi takip eden gözlerim ona çevrildi. O kendi duruşunu hiç bozmamıştı. "Düğün işi seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Bilmem, der gibi dudağımı büzdüm. "Ben açıkçası annemlerin gelecek olmasına odaklandım ya, o kısma çok yoğunlaşmadım," diye düz bir sesle cevap verdim. *Anladım*, der gibi başını salladı. Bendeki gözleri güneşe çevrildi. Bir süre konuşsun diye bekledim ama hiç konuşası yoktu. "Sen neden bu kadar karşısın? Dede için demiştim ama aile istiyor, yani ayıp olur gibi bakmıyorlar bu duruma."

"Düğün istediğin gibi olmazsa..."

Ne demekti bu? İstemsiz ona yaklaşmak için kendimi toprakta sürükleyip iyice dibine girdim.

"Niye olmasın? Hem ben nasıl bir düğün istiyormuşum ki?"

Ali hâlâ başı dizlerine yaslıyken yüzümü, saçlarımı inceledi. "Huzurlu," diye mırıldandı.

Huzurlu bir düğün... Bunun olmayacağına seni inandıran ne, Ali? Sen o kahve gözlerinde ne saklıyorsun ki üstünde dağlar varmış gibi bir yorgunlukla bakıyorsun bana?

"Huzurlu bir düğün yaparız, olmaz mı? Babaanne çok istiyor, dedeye sözü varmış."

Onaylar gibi başını eğip gözlerini benden çekti. Güneş alçalmaya başlamıştı. Kızıllığı çok güzel görünüyordu. O ışık huzmeleri yeşile ve maviye o kadar güzel çarpıyordu ki büyülenmemek imkânsızdı.

"Ali, burası gerçekten çok güzel."

Ali'nin adını andım ama kelimeler daha çok kendime söyler gibi dökülmüştü dudaklarımdan.

"Öyle, çok güzel."

Kendimi biraz daha Ali'ye yaklaştırdım. Bazen insan neyi, neden yaptığını bilmez ya, öyle bir anın içinde dizlerimden kalkan başım Ali'nin omzuna yaslandı.

Başını, yüzümü görebilmek için eğmişti, dudaklarında da tekinsiz bir gülümseme vardı. "Artık eşcinsel olmadığımı biliyorsun ve rahatlıkla başını omzuma mı yaslıyorsun, kıvırcık?" dedi, imalı bir tonla.

Allah'ım, yine mi ya?

"Ali, of ama ya! Özür diledim ya, niye böyle söylüyorsun hâlâ?"

Ben ona kızarken omzuna yasladığım başım kalkmıştı. Ali sağ elini başımın sol yanına yaslayıp kafamı tekrar omzuna koymamı sağladı.

"Gözümün içine baka baka derken hiç de utanmış gibi değildin, ne oldu şimdi?"

"O, o düşüncemden emin olduğum içindi. Şimdi öyle olmadığını biliyorum ya."

"Hıı, bu da utandırıyor seni, öyle mi ? İki kelime ettim diye direkt yediğim etiket için utanasın yok hâlâ."

"Of, vallahi of! Ne yapsam bu mevzuyu sonsuza kadar kapatırız?"

Kısık sesli bir kahkaha atıp, "Bu mevzu kapanmaz, kıvırcık," dedi. "Canım sıkıldıkça hatırlatırım ben sana. Ha, bir de *Melike gibisin*, dedin. Bak, onu da es geçmemek lazım."

"*Melike gibisin*, demedim. *Melike gibi düşünmeye çalıştım*, dedim!"

"Çok fark etti çünkü."

"Felaket gıcık bir adam çıktın sen, ha!"

Başım adamın omzundayken onunla bir güzel çekişiyordum. O da hiç yadırgamıyordu. Aynı odada kaldık diye bile insanın huyunu bozabiliyordum işte.

"Genelde sıkıcıyımdır ama senle tanıştığımdan beri bayağı renkli geçiyor günler. Haliyle gıcıklaştım da sanırım." Bak, dedim ama ben. Ali de söyleyince daha içten kıkırdadım. Başımı kedi gibi sürttüğümü, bu eylemi yaptıktan sonra fark edebildim. Ali sol kolunu omzuma attı, beni kendine biraz daha yaklaştırdı. "Asude, sana bir şey söyleyeceğim

"Yağmurda kullanmıyorum artık, Asude."

Ay, insan kafayı yer bu adamın yanında, şu gevşeklik adamı çileden çıkarır.

"Kadıncağız dünya laf etti, ben de huysuzluğundan sanıyorum. Vallahi çok haklıymış, Ali! Ya, ben de arkana binip peşinden geldim. Tüh, kadının kalbine inmese bari."

"Olmaz bir şey. O zamanlar hadsiz bir cesaret vardı üzerimde. Şimdi daha dikkatliyim."

Ters ters baktım hemen. "Kasksız motor kullanacak kadar dikkatlisin, maşallah!"

"Bunu diyeceğini bile bile o cümleyi niye kurdum ki? *Mecburiyet anlarında esneklik olabilir*, diyelim biz buna." Bu adam iflah olmazdı. İç çekip başımı dizlerime yasladım. "Asude..." Ali adımı seslenince güneşi takip eden gözlerim ona çevrildi. O kendi duruşunu hiç bozmamıştı. "Düğün işi seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Bilmem, der gibi dudağımı büzdüm. "Ben açıkçası annemlerin gelecek olmasına odaklandım ya, o kısma çok yoğunlaşmadım," diye düz bir sesle cevap verdim. *Anladım*, der gibi başını salladı. Bendeki gözleri güneşe çevrildi. Bir süre konuşsun diye bekledim ama hiç konuşası yoktu. "Sen neden bu kadar karşısın? Dede için demiştim ama aile istiyor, yani ayıp olur gibi bakmıyorlar bu duruma."

"Düğün istediğin gibi olmazsa..."

Ne demekti bu? İstemsiz ona yaklaşmak için kendimi toprakta sürükleyip iyice dibine girdim.

"Niye olmasın? Hem ben nasıl bir düğün istiyormuşum ki?"

Ali hâlâ başı dizlerine yaslıyken yüzümü, saçlarımı inceledi. "Huzurlu," diye mırıldandı.

Huzurlu bir düğün... Bunun olmayacağına seni inandıran ne, Ali? Sen o kahve gözlerinde ne saklıyorsun ki üstünde dağlar varmış gibi bir yorgunlukla bakıyorsun bana?

"Huzurlu bir düğün yaparız, olmaz mı? Babaanne çok istiyor, dedeye sözü varmış."

Onaylar gibi başını eğip gözlerini benden çekti. Güneş alçalmaya başlamıştı. Kızıllığı çok güzel görünüyordu. O ışık huzmeleri yeşile ve maviye o kadar güzel çarpıyordu ki büyülenmemek imkânsızdı.

"Ali, burası gerçekten çok güzel."

Ali'nin adını andım ama kelimeler daha çok kendime söyler gibi dökülmüştü dudaklarımdan.

"Öyle, çok güzel."

Kendimi biraz daha Ali'ye yaklaştırdım. Bazen insan neyi, neden yaptığını bilmez ya, öyle bir anın içinde dizlerimden kalkan başım Ali'nin omzuna yaslandı.

Başını, yüzümü görebilmek için eğmişti, dudaklarında da tekinsiz bir gülümseme vardı. "Artık eşcinsel olmadığımı biliyorsun ve rahatlıkla başını omzuma mı yaslıyorsun, kıvırcık?" dedi, imalı bir tonla.

Allah'ım, yine mi ya?

"Ali, of ama ya! Özür diledim ya, niye böyle söylüyorsun hâlâ?"

Ben ona kızarken omzuna yasladığım başım kalkmıştı. Ali sağ elini başımın sol yanına yaslayıp kafamı tekrar omzuna koymamı sağladı.

"Gözümün içine baka baka derken hiç de utanmış gibi değildin, ne oldu şimdi?"

"O, o düşüncemden emin olduğum içindi. Şimdi öyle olmadığını biliyorum ya."

"Hıı, bu da utandırıyor seni, öyle mi ? İki kelime ettim diye direkt yediğim etiket için utanasın yok hâlâ."

"Of, vallahi of! Ne yapsam bu mevzuyu sonsuza kadar kapatırız?"

Kısık sesli bir kahkaha atıp, "Bu mevzu kapanmaz, kıvırcık," dedi. "Canım sıkıldıkça hatırlatırım ben sana. Ha, bir de *Melike gibisin*, dedin. Bak, onu da es geçmemek lazım."

"*Melike gibisin*, demedim. *Melike gibi düşünmeye çalıştım*, dedim!"

"Çok fark etti çünkü."

"Felaket gıcık bir adam çıktın sen, ha!"

Başım adamın omzundayken onunla bir güzel çekişiyordum. O da hiç yadırgamıyordu. Aynı odada kaldık diye bile insanın huyunu bozabiliyordum işte.

"Genelde sıkıcıyımdır ama senle tanıştığımdan beri bayağı renkli geçiyor günler. Haliyle gıcıklaştım da sanırım." Bak, dedim ama ben. Ali de söyleyince daha içten kıkırdadım. Başımı kedi gibi sürttüğümü, bu eylemi yaptıktan sonra fark edebildim. Ali sol kolunu omzuma attı, beni kendine biraz daha yaklaştırdı. "Asude, sana bir şey söyleyeceğim

ama bana daha fazlasını sormayacaksın, tamam mı?" *Ne oldu*, demek için kendimi çekecek oldum ama Ali izin vermedi. Başımı eliyle daha güçlü omzunda tuttu. "Söz ver, Asude."

Ondan alacağım her şeye zerre muhtaçmışım gibi aklımın kontrolünden çıkmış dilim, "Söz," diye fısıldadı.

"Düğünde kötü bir şey olursa bana kızma, olur mu?" Niye böyle bir şey söylediğini anlamamıştım. "Ali..." diye sadece adını fısıldayabildim. Onu görebilmek için başımı iyice çevirdim ama o, günbatımını izliyordu. Sonra başı aşağı doğru eğildi. Kahve gözleri benim gözlerimde asılı kaldı. "Ben insanların bana gönül koymasına alışkınım aslında ama sen yapma, olur mu?"

Ah, aptal kalbim, sen kendine yapabilecek en büyük kötülüğü yapıyorsun. Bir çift kahve gözü denizin mavisine, ormanın yeşiline tercih edip olmayacak hayallere dalmak için an kolluyorsun.

Benden cevap bekleyen kahve gözlere bakmaya devam edip, "Ben sana gönül koyamam ki," dedim. "Biz seninle her şeye ortağız, unuttun mu?"

Koca dünyada bana haram olup olmadığını soracak tek adamın dudakları kıvrıldı. Gözleri bir rahatlamayla kapanıp açılmıştı. Sonra yüzü yaklaştı, sıcak dudakları şakağıma yaslandı. Canı çekilen hücrelerim güç bulup tekrar adını fısıldadı.

"Sen ne güzel bir şeysin, Asude. Çok güzelsin."

16. BÖLÜM

Hava kararana kadar biz o tepede kaldık. Pek de konuşmadık. Aklım, gözlerimin içine baka baka söylediklerini, sürekli takılmış bir plak gibi tekrar ediyordu.

Ali'nin gözünde güzeldim. *Uçuşmak için çırpınan kalbime neler yapıyorsun sen, Savaş Ali Bozdoğan?*

Karadeniz, Ege'den çok başkaymış. Dalgası çok sarsıcıymış. Ali bana bakarken düşündüğüm tek şey bu olmuştu. Buraların denizinde yüzmeyi becermek maharet istermiş gerçekten. Ali gözlerime böyle baktıkça ona kapılmamak çok büyük güç istiyordu artık.

Eve girdiğimizde, elimi tutup salonda oturanlara selam verecek kadar aşağıda durmamızı sağladı. Odaya çıktığımızda ise annemleri aramam için telefonu bana uzattı. Balkonda iki saat boyunca anneme durumu anlatmaya çalıştım. Zaten Kadir amca babamı aramış, *düğün kurulacak, bu şekilde olmaz*, diyerek babaannenin istediğini dile getirmiş.

Annem bir süre didikledi beni. Ali'nin düğün istemeyip ailenin bu denli istekli oluşu kafalarını karıştırmıştı. Ben de *Ali, dede için istememişti çünkü aileyi zor durumda bırakmak istemiyordu ama babaanne ona düğün yapmazsa çok mutsuz olacakmış*, diyerek orta yolu bulmaya çalıştım. Adam saatlerce Çanakkale'de neden düğün yapamayacağını anlatmışken Kadir amca neler söylediyse annem *bu adamlar düğün diye ölüyorlar, siz neden böyle evlendiniz*, diye kalaylamıştı beni.

Lafın sonu ne zaman geleceklerine bağlandı, bu kez annemin sesi değişti. Bir hafta müsaade istemiş annemler. Neler olduğunu sorduğum gibi annem *amcanla halan oluyor, ne olacak*, diye bağırdı. Yine ne dert açtılar başımıza diye korkuyla elim yüreğime gitti. Çok şükür, bizlik bir

şey yokmuş ama yine de mecbur meselenin içine sürüklendiğimizi söyledi annem. *Telefonda beş dakikada anlatamam, üç beş saat lazım bana*, diyerek kıkırdadı ya, içim rahatladı. Eğer bizi kötü etkileyecek bir şey olsaydı annem öyle gülmezdi. Tabii bir de *baban çok sevindi, Asude, öylece evlenmeniz hiç içine sinmemişti adamın*, diye üç beş kere tekrar etti. Ali hariç herkes için çok iyi olmuştu bu düğün. Ali ise düğünde çıkacak herhangi bir olumsuzluğu şimdiden kafasına takmıştı.

İçten içe bu korkunun da Ali'nin bana söylemek istemedikleriyle alakası olduğunu biliyordum. Bir şekilde sorup öğrenmek isteyen yanımı, *haddini bil*, diyen aklım tutuyordu. Biz Ali'yle gerçek bir aşk üzerine birleşmiş olsaydık en büyük hakkımdı onun hayatında olan her şeyi bilmek. Lakin şimdi talep etmek bile ona saygısızlık gibi geliyordu bana. Bir yanım da hakkı olmadan buna kırılıyordu. Keşke Ali'yle ilgili her şeyi öğrenme hakkım olsaydı. Bana kendini anlatmaktan çekinmese ve sorma diye beni susturmasaydı.

Gece yarısı Ali kapıyı kilitleyip pikesini ve yastığını alarak koltuğa geçti. Bir an *orada yatma*, demek geldi içimden ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sadece *iyi geceler*, diye mırıldanarak çok huzursuz bir uykuya dalmaya çalıştım.

Ertesi gün ise bu eve geldiğim günden beri hiç olmayan bir sakinlik vardı masada. Kimse ağzını açmıyordu. Zorla birkaç lokmayı çiğnemeyi başardım. Babaanne de benim gibiydi; önünde hiçbir şey yoktu, sadece çay içiyordu. Gözünü bana dikince Ali'ye olan öfkesini benden alacak diye bir korku sardı içimi.

"Kahvaltıdan sonra odandan eşyalarınızı alın, birkaç günlüğüne misafir odasına geçin, Gelin Hanım. Birazdan gelecekler, ne var ne yoksa boşaltacaklar." Ne demem gerektiğini bilemediğim için Ali'ye çevrildi başım. O da babaannesine bakıyordu. "Kadir, babanla konuşmuş, bir haftaya geleceklermiş," diye devam etti babaanne. "Onlar gelmeden odanızı serelim. Düğün hazırlığı kalmasın. Rahime'yi aradım sabah, o da gelecek inşallah. Düğün alışverişini de bir an evvel bitirelim." Benden çektiği bakışlarını Ali'ye çevirdi bu kez. "İşi gücü Serhar yürütür, yanımızda dolan. Çoluğu çocuğu hep sen ara, *evleniyorum*, de. Gelsinler, yeter bu kadar tatil. Salon düğünü..."

"Babaanne!"

Ali bağırınca iyice büzüldüm. Yine gireceklerdi birbirlerine.

"Höykürme karşımda! Laf bitsin, su mu çıktı kıçında da zıplıyorsun? *Salon düğünü istemezsiniz siz, kapıya kurarız*, diyecektim. Gündüzünden de yemek verilecek, amcan ilgilenecek onunla da." Babaanne bir an amcaya baksa da tekrar Ali'ye çevirdi yüzünü. "Beş farklı yere yemek alayı kurdur, Kadir. Ali Reis'in torunu evleniyor, tüm Sinop yesin düğün yemeğini!"

Bu kadın iyi şeyleri öyle bir yapıyordu ki insanın aklını çok karıştırıyordu. Torunu için hiçbir masraftan kaçmayan, ne varsa yapmaya çalışan bir babaanne vardı aslında karşımda ama Ali'nin gözlerine öyle bir inatla bakıyordu ki her şeyi onun tersine yapıyormuş gibi sanıyordunuz. Yaşlılık izleri çökmüş gözleri *bak, sana nasıl bir düğün kuruyorum, asla engel olamayacaksın*, der gibi öyle ezici, öyle dikti ki aksi bir cümle kurmaya kimsenin gücü yetmezdi.

Korktuğum gibi yine bir kavgaya tutuşmadan kahvaltı sofrasından kalktık. Odaya çıkıp zaten boşaltmadığım valizleri geri kapadım. Ali'nin kıyafetlerini koyacak bir şey ararken Ali elinde iki büyük poşetle geldi.

"Hiç aranma, Asude. Basalım şunların içine, kalksınlar ortadan."

Yine heyheylenmişti, poşetleri de dövüşür gibi açıyordu. Katlı olan hiçbir şeyi özenmeden poşetlere atmaya başladı.

"Dur, dağıtıyorsun, öyle konmaz onlar." Eline uzatıp poşetleri aldım. Ali'nin dağıttıklarını çıkarıp, katlayarak geri koydum. Bu kez raflardaki katlı kıyafetleri içine sırayla yerleştirmeye başlayınca, tepemde dikilip beni izleyen adama baktım. "E bari poşeti aç da koyayım, sadece izliyorsun, Ali."

Dudakları kıvrılırken hemen dediğimi yaptı. "Sen de haklısın be kıvırcık ama ne yapayım, izletiyorsun kendini," dedi.

Bilerek ya da bilmeyerek bazen bir şey söylüyor, ritmini zapt etmeye çalıştığım kalbimin şirazesi yine kaydırıyordu. Gözlerim ona bakmak için kıvransa da kendime izin vermedim.

Geçecek, Asude. Geçecek bu his. Alışacaksın.

Kısa sürede kişisel olan tüm eşyaları toparladık. Fatoş yenge gelip mobilyaları odadan çıkaracak adamların geldiğini haber vermişti. Ali, babaannenin bu acelesine kendi kendine söylense de çok elleşmedi.

Cümbür cemaat çarşıya gidildi. Babaannenin önderliğinde ilk iş mobilya alınacaktı. Koca mağazada neye bakacağımı bilemedim, aksi gibi herkes de gözünü bana dikmişti.

"Ali, ne yapacağım ben şimdi?"

Etrafa bakıp, "Beğendiğini alacaksın, kıvırcık," dedi. Kendi de yatak odası mobilyalarının arasında dolaşmaya başlamıştı. Ben de ortalarda kesik başlı tavuk gibi dolaşıp durdum. Bir süre sonra Fatoş yengeyle Selma haladan başka, Cangül ablayla Asuman haladan bambaşka öneriler çoğalınca Ali duruma el attı.

"Gel, Asude, böyle kafan çok karışacak belli ki." Elimi kavrayıp arkalara doğru ilerletti. Ahşap ve beyaz renklerin hâkim olduğu, modern duruşlu bir mobilyanın önünde durdurdu. "Bu nasıl?"

Gayet güzel, sade, kullanışlı bir şeydi işte. Onaylar gibi başımı sallayıp, "Güzel," dedim.

"Dolap boyutu yeterli mi?"

"Evet, o duvarı kaplar büyük ihtimalle."

"Yatak başlığı falan?"

Onlarda da bir sıkıntı yoktu. İnceledikçe hoşuma gitmeye başlamıştı hatta.

"Güzel, Ali. Sen de beğendiysen bu olsun mu?" Sonra aklıma gelen fikirle, "Ama bizim senin maketlerin için bir şey almamız lazım," dedim. "Böyle raf raf olan, içi ledlerle aydınlatılan dolap istesek yaparlar mı bize? Cam da olsa kapağı olsun mutlaka. Bak, gördük, kazayla düşüp mahvoldu güzelim gemi. Korunaklı bir şey almamız lazım."

Ali'nin dudağı sağa doğru kıvrıldı. "Boş ver, kalsınlar öyle," diye mırıldandı. Hemen başım iki yana sallanmıştı bile.

"Olmaz öyle," diye itiraz ettim. "Ben de Alp gibi sakarım, kırarsam ne olacak? O zaman da kahrımdan ölürüm, güzel bir dolap istesek olmaz mı? Hem sergilemiş gibi oluruz. Ali ya, insan öyle şeyler yapıp da sıkış tepiş dizer mi hiç?"

Benim onu azarlamama kaşlarını kaldırarak biraz da dalga geçermiş gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne yapar insan öyle şeyleri, kıvırcık?" dedi.

İç çektim, adam yeteneğini önemsemiyordu bile. Ah, ben öyle becerikli olacaktım ki... Herkese yayardım bu yeteneğimi.

"Pazarlama işini kendinde yapıyorsun ama o güzelim maketler için hiç emek harcamıyorsun. Onları ben yapabilsem kapı girişine sıra sıra dizmiştim bile. Herkesin gördüğünden emin olmak için de pavyon ışıltısı katardım."

İki gündür sinir yüklü suratı gevşedi, tatlı bir kahkaha attı. Refleks gibi bir hamleyle de elini başımın ardına atmıştı. Sık sık kalbime yaptığı o şeyi yaptı, atış hızı kontrolsüzce çoğaldı. Saçıma attığı eli beni kendine çekip de dudaklarını başımın üstüne bastırınca, ikimiz de donup kaldık. Gözlerim kapandı, tişörtünün üstüne giydiği haki yeşili gömleğin uç kısmına parmaklarım hızla asıldı. Tıraş losyonunun kokusu genzime doldukça bulunduğum yerden ayrılasım gelmiyordu. Ali, farkında bile olmadan beni kokusuna çok alıştırıyordu.

• "Aman da aman, kumrularıma bakın siz. Paşam, bırak kızı da mobilyasına baksın. Ay, bu da tam buldumcuk ayol, karısını kıstırmadan rahat edemiyor." Asuman halanın sesiyle Ali ateşe değmiş gibi geri çekildi. Gözleri telaşlı bir şekilde benim gözlerime değdi, daha sonra arkamızdaki halaya baktı. Hala şen bir kahkaha atıp, "Ay, haline bak, Savaş," dedi. "Basmadım, paşam, korkma. Az sarılmışsın, yok onda bir şey. Utanma, oğluşum."

Ali'nin dudakları eğreti bir gülümsemeyle kıvırıldı. Bana baktı ama hızla kaçırdı gözlerini. Eli ensesine gitti, saçlarını biraz karıştırdı. Sanki ben ona bir şey sormuşum gibi, "Halamın geldiğini görünce..." diye mırıldandı.

Kalbimdeki çarpıntı işte o zaman duruldu. Asuman hala geliyor diye yapmıştı, ben bir an başka bir şey sanmıştım.

Ne sandın, Asude? Ne sanacaksan sanma artık, üzüleceksin.

Ben de zorla gülümsemeye çalışıp, "Anladım tabii," dedim. "Yani sen birden yaklaşınca anladım birinin geldiğini. Alıştım sanırım, tepki vermiyorum artık. Tabii biliyorum biri gelince yaklaştığını, öyle saçma sapan geri çekilmiyorum."

Ali beni onaylamak için başını sallayıp, "Anladım," diye fısıldadı. *Ne anladın, Ali? Ben ne anlattım, bilmiyorum çünkü.*

Çok uzatmadan en son bakılan mobilyayı seçtik. Babaanne *iki güne getirip kurun*, deyince adam ne yapacağını bilemedi. Bir de tanıyorlardı galiba babaanneyi, çok güzel karşılamışlardı. *Bir haftadan önce olmaz*, diyen adam, en son *iki güne kurarız*, diyordu. Kadın asla dediğinden geri adım atmıyordu.

Serhat abi üç kere üst üste Ali'yi arayınca babaanne merhamet etti sonunda. Ali de bana yaklaşıp gitmesi gerektiğini söyledi, gereksizdi ama özür bile diledi. Ben diğerleri kadar Ali'nin olup olmamasını kafa-

ma takmıyordum bu alışveriş işinde. En azından olmadık yakınlaşmaları yüzünden aklımla kavgaya tutuşmam gerekmiyordu.

Babaanne kıyafet alışverişi için, "Ananı bekler misin?" dedi sadece. Onaylamak için başımı salladım. Kuyumcusuna götürdü sonra. Serhat abinin nikâhta hediye ettiğine benzer setlerden dizdiler önüme.

"Babaanne, Serhat abi vermişti bundan. Gerek yok aslında."

Bana ters bir bakış attı, daha sonra o bakıştan Cangül abla da nasibini aldı. "O kocan olacak sasuh gözüme batıyor, Cangül!" dedi. "Ona mı düşmüş gelinin setini boynuna takmak?"

Cangül ablanın derisi kalınlaşmıştı galiba. Laf duyuyor ama gülmemek için kendini sıkıyordu.

"Babaanne, Serhat senin vekilin olarak takmış setini yoksa ne haddine? Şimdi nikâhta yoktun ya, en azından adın olsun demiş."

Vay be. Kadın çok sağlam kıvırdı çünkü Serhat abi hiç de *babaannemin adına*, dememişti. Aksine *takmazsam Cangül beni parçalar*, diye karısını sıkıştırmıştı araya. Babaanne duyduğundan memnun bir şekilde setleri incelemeye geri döndü. Ağzım açık Cangül ablaya baktım, millet ne güzel kurtarıyordu kocasını. Bir de bana bakın, ayrı yatmamızı adamın manken izlemesine bağlamıştım. Benim bunlara yetişmem çok zordu, yahu.

Sonunda Serhat abinin taktığından biraz daha kalın kelepçesi olan bir set alınmıştı. Babaanne *bileziklerini kendin seç*, dedi. *Madem alınacak, en azından son dönemin popüler bileziklerinden olsun*, dedim. Onu da beğenmedi. İncecik bileziği takıp Sinop'u kendine güldüremezmiş. Giderken hepsini arkamda bırakacağım altınlarımı da seçip bitirdim.

Eve bayağı yorgun döndük ama hepsinin keyfi yerindeydi. Ara ara yolda durduranlara büyük bir gururla *Savaş'ı evlendiriyorum, onun hazırlığı*, demişti babaanne.

Ali aramış, bir saate kalmadan geleceklerini söylemişti. Hatçik abla yemeklerimizi de yapmıştı biz gelmeden. Kendime gerçeğimizi sık sık hatırlatmak istesem de engel olamıyordum içimdeki heyecana. Annemler gelecekti. Bunun sevincinin yanına bir de böyle tatlı telaşlar giriyor, ben iyice kontrolümü kaybediyordum.

"Şu sofrayı kuralım, gelirler şimdi, Fadime."

Babaanne bastonuna dayanıp ayaklanacağı zaman yerimden fırla-

dım. Huysuzdu falan ama tüm gün peşimizde koşturmuştu. Her şeyin en iyisi olacak diye uğraşmıştı.

"Sen hiç kalkma, babaanne, ben yardım ederim Hatçik ablaya." Sonra koltuklara yayılmış halalara ve Fatoş yengeye baktım. Bir şey yapmak istiyordu kalbim. Benim için çok yorulmuşlardı, en azından sofralarını kurma işini üstlenerek teşekkür etmek istiyordum. "Hiç-biriniz kalkmayın, ben halledeceğim hemen. Çok yoruldunuz zaten." Cangül abla gülümseyip ayaklandı. "Abla, ne olur dinlen, vallahi halle-deceğim hemen. Zaten yemekler hazırmış ki. Tüm gün benim için çok yoruldunuz, sofranızı kurayım en azından."

Fatoş yenge kucağına çektiği ayağını ovalarken sırıttı. "Aman, otu-run hepiniz," dedi. "Yeni gelin sofrasından yiyelim, şifa olsun." Yan yan sırıtarak babaanneye baktı. "Annem de pek sever zaten gelinden gelen hizmeti. Anne, bir de ne diyordun sen? Başka bir şey de pek hoşuna giderdi."

Babaanne, Fatoş yengeye bakıp sonra yan gözle beni süzdü. "Lohu-sanın uzattığı ekmeği, çocuğun yarım bıraktığı suyu..." dedi.

Fatoş yenge, "Hah!" deyip bana baktı. "Pek sever, pek. Serhat'ın sıpasının içtiği bardaktaki son yudum hep annemin."

Kadir Alp için söylediğine kıkırdadım. *Kadın, kendi torunun o senin. Niye Serhat abinin sıpası oldu şimdi?*

Babaanne bu kez alenen yüzüme dikti gözlerini. "Allah Savaş'ımın sıpasının son yudumunu da nasip etsin," dediğinde öylece kalakaldım.

Hepsi birden koca bir *âmin* çekti. Yanaklarım yanmaya, avuçiçlerim terlemeye başlamıştı. Hepsi gözünü bana dikmişti, Asuman hala ise sırıtarak direkt karnıma bakıyordu.

"Babası yakışıklı, anası güzel. Anne, bir de kıvırcık bir kız olmuyor mu? Ay, oyuncak bebek gibi. Vallahi canım çekti."

Babaanne de tıpkı Asuman hala gibi karnıma baktı. *Bakmayın, yahu. Niye bakıyorsunuz? Yok bir şey orada.* O mahkeme duvarı gibi olan surat, gülümsemeye benzer bir ifade takınınca panikle, "Sofrayı kurayım ben!" diye çığlığa benzer bir ses çıkarıp salondan kaçtım. Ar-dımdan da Selma halanın bile kahkaha attığını duydum.

Elim bağrımda, sırtımı duvara yasladım. "Delirmiş bunlar, vallahi delirmişler," diye söylenip mutfağa doğru adımladım. "Hamile bırakacaklar beni gözleriyle. Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol. Ali, sen nasıl

evlenmeden direnebildin bunca sene ya?" Hatçik abla servisleri hazırlıyordu. "Yardıma geldim, abla," dedim. "Hangi örtüyü kullanıyoruz?"

Biraz da Hatçik ablayla konuşa konuşa hazırlıklara yardım ettim. Salona kurulan masaya ne götürsem film izler gibi beni izliyorlardı. İlk gerildim ama kolay bağışıklık kazanıyordum galiba, artık işin eğlencesindeydim. Elimdeki tepsiyle içeri girdiğimde yine gözler üstüme dikildi. Babaanne iki eliyle kavradığı bastonuna başını yaslamış, gözünü ayırmıyordu. O böyle yapınca hanım hanımcık davranma çabam hep boşa gidiyordu. Kazulet Yeşim de oturmuştu zaten yanına.

Yeşim'e anlık bir bakış atsam da babaanneye tekrar baktım, gülümsemem büyüdü. Elimdeki tepsiyi biraz havaya kaldırıp etrafımda bir tur döndüm. "Babanneee..." diye seslendim. Cilveli cilveli sataşmak için tepsiyle iki yana doğru salınarak yürüdüm. "Bir bak bana. Nasıl, yakışıyorum gelin olmaya, değil mi ama? Gözünü hiç ayıramıyorsun benden." Ters ters bakmaya çalışsa da dudakları kıvrılmak ister gibiydi. *Tövbe estağfurullah*, demeye başlamıştı bile. Ben daha şen kıkırdadım. "Ya, babaanne, hadi itiraf et, gözünü benden alamıyorsun. Bir kocam, iki sen yani. Ne zaman baksam hep gözünüz üstümde."

Asuman halanın kulak çınlatan kahkahası duyuldu. Fatoş yenge de ondan aşağı değildi. Selma hala şalının ucuyla dudağını kapatıyordu. Niyeyse ona da sataşmak geldi içimden. Gerçi beni çok mutlu etmişlerdi bugün. Aldıkları için değil, bana en güzelini almak için verdikleri emekti içimi okşayan.

"Halacığım, haksız mıyım ama? Geldim geleli babaanne hiç gözünü alamıyor benden. Vallahi tepsiyi düşürürsem benim yüzümden değil."

Selma hala ona da sataşıyor olmama kaşlarını kaldırsa da gülümsemişti. Annesine baktı eğlenen bir ifadeyle. "Gelinin nazar duası bekliyor senden, anne," dedi. "Okuyup üfledin mi?"

Babaanne söyleniyormuş gibi başını iki yana salladı. "Allah'ın sıracalısı," dedi ters ters. "Oyun oynayacağım diye geçireceksin essahtan tepsiyi ortalığa."

Yine kıkırdayıp, "Ben çözdüm seni, babaanne," dedim. "Bak, şimdi de *elindeki düşer, sağına soluna gelir, hiç acımam sana*, demeye çalışıyorsun." Yine salonu bir gülme aldı. Ben de elimdekini bırakıp, sekerek kapıya doğru yürüdüm. Son anda arkamı dönüp babaanneye öpücük attım. "Özle beni, babaanne, bardakları alıp hemen geliyorum."

Kapıyı kapadığımda yine çınlamalı kahkahalar duyuldu. Fatoş yengenin *anne, gül gül, kız gitti, göremez seni,* dediğini duydum.

Soslayıp, karıştırdığım salataları alıp mutfaktan çıktığımda Yeşim karşıma dikildi. Kollarını göğsünde bağlamış, baştan aşağı küçümser bir tavırla beni süzmüştü.

"Böyle mi tavlayacaksın ninemi? Acınası, sevimli pozlarınla mı kendini sevdireceksin istenilmediğin eve?"

Tek kaşım kalktı, iki adım attım üzerine doğru. Sakin olmaya çalışarak, "İstenilmediğim ev mi?" diye sordum. "Hangi ev o, Yeşimciğim?"

Eğreti bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Herkese yaranmaya çalışman çok zavallıca," dedi. "Sevimli sevimli amcacımlar, halacımlar... Kabul görmek için şu sahte tavırların! Okşasınlar diye başını eğiyorsun sürekli."

Sinirim yavaş yavaş tepeme çıkmaya başlamıştı. "Peki, ya sen?" dedim. "Şu düştüğün durum çok mu iyi?"

"Ben bir yere düşmedim, Asude. Ben gayet iyiyim."

"Yoo, hiç iyi değilsin. Biliyorum, Yeşim! Babaannenin seni ne için yanında tuttuğunu, Ali'nin seni istemediğini çok iyi biliyorum."

Buna rağmen hâlâ bu evde kalacak kadar yüzsüzsün, demek isteyen dilimi susturdum. Annesi ölmüştü, gidecek başka yeri olmayabilirdi. O hadsiz bir kadın olabilirdi ama ben vicdansız biri olamazdım. Az aklı olsa gerçi bu cümlenin devamını kendi anlamalıydı. Belki biraz da utanıp yüzü kızarmalıydı ama o, gülümseyecek kadar arsızdı.

"Bak, ne güzel dedin! Ninemin gelin olarak gözünün bebeği Savaş'a bir tek beni layık gördüğünü bilmen çok iyi oldu. Savaş iyidir, hoştur da biraz inattır. Sen gerçekten beni istemediği için mi karşı çıktı sanıyorsun?" Bir adım daha attı üstüme doğru. "Onun attığı adımı bilirim ben, nineme inat onunki. Hata yaptı ninem. Onu bir şeye zorlamaması gerektiğini bilirken çok üzerine gitti, o da gidip kendince evlenmiş. Bana yüksekten konuşma, Asude Hanım. Sen bu eve böyle apar topar Savaş'ın babaannesine isyanıyla gelebildin. Ha, *inattır,* dedim ama akıllıdır da. Onun için en doğrusunun ne ve kim olduğunu..." Bir adım daha attı üzerime. "Kısa sürede anlayacaktır. Ben sabırlı biriyim, senin gibi ağzıma geleni şak diye olmadık yerlerde de söylemem. Sabrımın meyvesini illa toplayacağım."

Kaşlarım öfkeyle çatıldı. "O zaman sabrında sana başarılar, Yeşim,"

dedim. "Bir gün Ali'den sıkılır, bırakmak istersem aç kollarını, bu kez sıkıca yakala. Aman, başkasına kaptırma. Sonra onun da vazgeçip sana bırakmasını beklemek durumunda kalırsın. Sakın bir daha da benimle bu şekilde konuşmaya kalkma. Şu an bu evi başına yıkmıyorsam içeride benim için tüm gün yorulan kadınların akşamı zehrolmasın diye. Ben haddimi bilirim, hadsize ne olduğunu bildiğim gibi!"

Kendimi tutmak istesem de salata tabaklarını tutan ellerim titriyordu. İki adım daha atıp, sola dönünce babaanneyle burun buruna geldim. Ağzım aralandı, ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum. Konuşulanları duyup duymadığını da bilmiyordum ama o kadın benimle böyle konuşma hakkını babaanneden aldığı güçle buluyordu, bunu biliyordum.

Kaşlarım çatıldı. Babaanne gözünü dike dike bana bakıp tok bir sesle, "Yeşim!" diye seslendi.

Yeşim saniyeler içinde gelip yanımda durdu. Yüzü kül gibi olmuştu.

"Nine, ben..."

"Yemekten sonra banyo yapacağım, Yeşim. Sırtımı liflersin. Banyoyu hazır et. İlaçlarımı da odama çıkar ki yemekten sonra tekrar inmeyeyim."

Yeşim ne bekliyordu, bilmiyorum ama babaannenin söylediklerriyle derin bir soluk aldı. Gözümün kenarıyla baktığımda tüm yüzünü kaplayan gülümsemeyi gördüm. Ben öylece babaanneye bakıyordum. Boğazım düğümlendi, genzim yandı ama gözlerimi zorlayan ağlama isteğimi tuttum. Onunla aramız düzelsin diye verdiğim çabaların hep boşa olduğunu anladım. İçten içe beni sevsin istemiştim, yalan söyleyemem ama şu an öyle çok kırılmıştım ki *sevmezse sevmesin*, diye bağırmak istiyordum.

Yeşim koşturan adımlarla merdivenden çıkmaya başladı. Ben gözümü babaanneden ayırmadım. Hatta ona doğru bir adım atıp, "Ben hata yapmışım," dedim. Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. "Annem *sana nasıl yaklaşırlarsa yaklaşsınlar güler yüzünü esirgeme*, demişti. Ama annem bu kez bilememiş. Hata yapmışım, kısa sürede fark ettirdiğin için teşekkürler."

"Ee, ne yapacaksın? Surat asıp oturmaya mı karar verdin?"

Zorla dudaklarımı kıvırdım. Başımı iki yana sallayıp, "Yok," dedim. "Benim fıtratım öyle değil. Hem Ali üzülür, onu gereksiz yere üzmek

istemem ben. Fakat Ali için göz yumduğum bir şeye artık göz yummamaya karar verdim."

O kaş biraz daha kalktı.

"De bakalım, neymiş aklının içi? Kırk yıllık kâhyamın öksüz kızını mı kovduracaksın kocana? Evin içinde husumetlik çıkarıp huzur mu kaçıracaksın?"

Omuz silkip dudaklarımı büktüm. Bir adım daha atıp, "Ben haddimi bilirim," dedim. "Kimsenin evine, evinde yaşayanına, düzenine burnumu sokmam. Öyle biri olmasaydım kocamla evlendirmeye çalıştığın kızın karşısında yemek yemezdim. İnsanları üzüp kırmayı sevsem zorla kocamı evlendirmeye çalıştığın kızın laflarını yutmazdım. Bak, mesela biraz evvel *boşanacaksınız, daha sonra da senin kocanı kendime koca yapacağım*, demek istedi ama ortalığı ayağa kaldırmadım."

Suratı duvar gibi düz, buz kadar soğuk bir hal aldı.

"Ben de tam onu soracaktım ya! Sen nasıl bir kadınsın ki kocanda gözü olduğunu alenen söyleyen kadına sesini çıkarmıyorsun? Sen benim torunumu sevip sevmediğine emin misin Gelin Hanım?"

Gitgide tepemin tası atmaya başladı. *Kadın, açık açık gavat mısın sen, de ve sen de rahatla ben de rahatlayayım!*

"Ben senin torununu seviyor muyum yoksa sevmiyor muyum o Ali'nin problemi de saygı duyuyor muyum yoksa duymuyor muyum bu senin problemin işte. Ben kocama *o kızı kov bu evden*, demem! Kız kardeşi gibi gördüğü kız için *onu evden at*, demem. Ali'yi böylesi bir ikilemin, bir tercihin içinde bırakmam ama belli ki sen torununun bu duruma düşmesini çok istiyorsun!" Kızgınlıkla bakan kadına aynı öfkeyle baktım. "Ben kocamla evlendirmek istediğin o kadına göz yumacak kadın mıyım? Ben kocasını elinden alacağını söyleyen kadına baş eğecek kadın mıyım? İnan, değilim! Belli ki sen gelinin ve artı birinle aynı evde kalmayı yük etmeyecek biriymişsin, ben seni çok yanlış anlamışım. Ha, korkma, kimseyle husumetlik çıkarmak ve ailenin düzenini bozmak gibi bir niyetim yok. Gerekeni yapacağım sadece."

Bastonunu yere vurarak bir adım da o yaklaştı. "Neymiş o gereken?" dedi.

"Sabah gün doğmadan kalkarım, gidip Ali'nin evini temizlerim. Neyim var, neyim yok da *kendi evim*, der, oraya dizerim. Ben gerçekten çok yanlış yapmışım. Senin çatının altında benim yerim yokmuş, anla-

dım. Ben amcayı, halaları görünce burası benim de evim olur sanmıştım ama yanılmışım. Burası Yeşim'in eviymiş, kimseyi evinden edecek değilim."

Daha fazla konuşmanın manası yoktu. Yanından kayıp salona doğru ilerledim. Tabakları bıraktım. Kimseye tek kelime edecek hal kalmamıştı bende, sofrayı ilk başladığımın aksine sessiz sessiz kurmaya devam ettim.

Babaanne benden sonra girip her zamanki yerine oturdu. İkimize bakan, bir şey olduğunu anlıyordu zaten. O tasasız gülüşlerin yerini tedirgin bakışlar aldı. Peçeteleri de yerleştirdiğim anda kapı çaldı. Kimseye bakmadan, koşar adımlarla gidip kapıyı açtım.

Çok kırgındım, bir kuytu bulsam ağlayacak gibiydim. Bu evde bana kıymet verenin sadece Ali olduğunu ilk kez bu kadar net anladım. Çünkü kapıyı açıp da onun kahve gözlerini görünce, kaçıp gitme isteğim duruldu. Yüzüme baktı, gülüyordu ama bende ne gördüyse kaşları çatıldı.

"Asude?"

Fatoş yenge ve Cangül abla da peşimden kapıya çıkmıştı. Amca "İyi akşamlar, kızım," deyip içeri girdi. Serhat abi de kaş çatarak bana baktı ama arkama dönünce bir şey demek için açılan ağzı kapandı. Yanımdan sessizce girdi içeri. Ali hâlâ yüzüme bakıyordu. Yanına biraz daha yaklaşıp tam önünde durdum.

"Asude, ne oldu sana?"

Sesi biraz sertti. Omuzlarımı silkip, "İşten geldin, sarılman lazım bana," dedim.

Özür dilerim, Ali ama bana gerçekten sarılman lazım.

"Asude, ne oldu?"

"Kapı aralığından Asuman hala bakıyor. Kesin sarılman lazım, Ali. Karıkocalar böyle karşılamazlar birbirlerini."

Ali bir şey diyecekse de vazgeçip, sol kolunu başımın arkasına atarak beni kendine çekti. Kollarım hemen Ali'nin sırtına dolandı. Kulağımın dibinde, "Asude," diyerek fısıldadı.

"Annemle babamı özledim, ondan..."

Acınası bir şekilde buna ikna olsun, bana başka bir şey sormasın istiyordum. Diğer kolu da bedenime dolandığında koynunda iyice kaybolmuştum sanki. Göğsümü sıkan el rahat bıraktı beni. Ali'nin koku-

su ciğerlerime dolunca, o eğretiliğim uçup gitti üzerimden. Yarım saat anca olmuştu babaanneyle konuşalı ama o kadarcık sürede bile yerimin olmadığı ev boğmuştu beni.

"Gelecekler, Asude, az daha dayan. Keşke yarın gelseler ama *biraz işimiz var*, demişler amcama."

"Gelecekler."

Fısıltımı duydu mu bilmiyorum ama kolları daha sıkı kavradı.

"Asude..." Geri çekilip yüzüme baktı. Yanaklarıma yapışmış saçlarımı parmak uçlarıyla kulağımın arkasına itmişti ama elleri yüzümden ayrılmadı. İki avcu yüzümü kavradı usulca. "Bir şey olmuş, biri bir şey söylemiş benim kıvırcığıma. Hadi, yavrum, ne olduğunu söyle. Çok üzülmüş çiçek balı."

Aslında kimseyi kimseye, özellikle Ali'ye şikâyet etmek istemiyordum ama ondan başka kimsem de yoktu. Üstelik o kadar güzel seslenıyor, öyle güzel *kıvırcığım*, diyordu ki ne isterse söylemek geliyordu içimden. Bir de gözlerime *çiçek balı*, diyordu ya, kalbim direnecek gücü bulamıyordu kendinde.

"Öbür evde kalalım mı Ali? Lütfen. Yarın temizlerim ben, oraya gidelim. Başka bir şey sorma bana."

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum ama kaşları çatılsa da ağzını açmadı. Yüzümdeki elleri tekrar başıma gitti, beni göğsüne yasladı. Kollarım daha sıkı sarıldı Ali'ye. Kalbinin atışını kendi göğsümde hissedecek kadar sıkı sarıldım.

Bir şekilde o sofraya oturdum. Tek lokma yiyecek halim kalmamıştı. Aksi gibi gülücükler saçarak oturan kız tam karşımdaydı. Ali ne olduğunu tam olarak bilmiyor olsa da babaannenin asık suratı, Yeşim'in gülücükleri, benim üzüntüm derken bir şeyleri anlamıştı galiba. Önümdeki yemeğe bakıp durdu. Arada birkaç lokma almaya, kimseyi de huzursuz etmeden şu masadan kurtulmaya o kadar yoğunlaşmıştım ki Ali'nin koluma sarılan koluyla sıçradım. Ali küçük bir tebessümle kendi tabağındaki köfteyi parçalara ayırdı. Birini çatalına takıp bana doğru uzattı.

"Hiçbir şey yemedin, kıvırcığım, aç ağzını." Bilinçsizce dudaklarıma doğru uzattığı çatal için ağzım aralandı. Gülümsemesi büyüdü. "Hatun anneyle Harun baba gelene kadar sararıp solacaksın, iyi bakmam lazım benim sana."

Parçaladığı köftenin diğer kısmını da uzattı. Utanmış bir halde bize bakanlarda gezdirdim gözlerimi. "Ali, ben yerim, tamam," diye fısıldadım.

Yanaklarım alev alev yanarken zorla ağzımdakini yuttum. Ali omzuma sardığı eliyle beni kendine çekip, kaşımın üstüne dudağını değdirip çekti. Kalbim ritmini yine kaçırdı.

"Güzelce ye yemeğini, yavrum. Hasta falan olmasın benim kıymetlim. Belli ki sen çok yorulmuşsun bugün, yemekten sonra güzelce dinlen."

Gözümün kenarıyla babaanneye baktım ama o bize bakmıyordu. Ağır ağır yemeğini yiyordu. Yeşim ise çaktırmamaya çalışarak ikimizi izliyordu.

"Kadir!"

Babaannenin tok sesiyle bizdeki gözler ona çevrildi.

"Efendim, ana."

Babaanne ilk Ali'ye baktı, ondaki gözleri Yeşim'e çevrildi ve en son bende durdu. Cevap bekleyen amca ise ne diyecek diye gözünü annesinden ayırmıyordu. Sonunda babaanne ona dönüp, "Yeşim'im için şu Tunalılardan bir ricada bulun, oğlum," dedi.

Kadir amca ne demek istediğini anlamadı. Bense öylece *Yeşim'im*, dediği kısımdaydım. Yeşim de aynı noktaya takılmış olacak ki yüzündeki gülümseme kocaman oldu. Babaanne bu kez Yeşim'e baktı, benden esirgediği gülümsemeyi kocaman bir şekilde ona sundu.

"Olurum olmasına da neyi rica ediyorum, ana?"

"Onca okul okudu, emek verdi. İsraf olmasın, oğlum." Herkes dikkatle bir Yeşim'e bir babaanneye bakıyordu. "İlla Yeşim gibisine şirketlerinde ihtiyaç vardır, şöyle iyisinden bir yer versinler kızıma. Tüm gün evde canı sıkılıyor."

Yeşim'in gözleri babaanneye saplanıp kaldı. Bense bir kez daha yerimi gösteren kadına buruk bir tebessümle baktım. Evde canı sıkılan kızına oyalanması için iş arayışına giriyordu kadın. *Bak*, diyordu sanki. *Bak, ona nasıl kıymet veriyorum gör*, diye bağırıyordu her harfi.

"Ana, bizim ofiste de bir şeyler ayarlardık aslında..."

Babaanne bu kez amcaya ters ters baktı.

"Senin ofisinde ne yapacak? Sekreter mi edeceğim kızı? Ne diyorsam o! Tunalıların şirkette güzel bir yeri olsun."

Babaanne birini tokatlamak isterse elini kullanmıyordu anladığım kadarıyla. Böyle laflarıyla çat çat çarpıyordu yüzüme. Dudağımdaki o gülümseme büyüdü. Annem ilk kez yanılmıştı gerçekten. Güler yüzünüz ya da tatlı diliniz hep işe yaramıyordu işte. Her kapı, sadece bunlarla açılmıyordu.

"İyi de ana, Tunalıların şirket Trabzon'da."

Amcanın dediğiyle babaannede olan gözlerim hızla amcaya çevrildi. Şaşkın şaşkın baktım. Sonra tekrar Yeşim'e baktım. Rengi gitmişti yüzünün.

"Olsun, oğlum, ne olacakmış Trabzon'daysa? Üniversite okudu kız, doğru düzgün bir işi olsun. Adam gibi maaşı olsun. Hem hayırlı bir kısmet de buldum mu kâhyama olan gönül borcumu da ödemiş olurum Allah'ın izniyle." Babaanne bana bir an baksa da gözleri Yeşim'e saplandı. "Çok şükür, Savaş'ım eşini buldu, haftaya düğünü var. Diğer emanetimin de işini, eşini bulayım, gönül rahatlığıyla öleyim ondan sonra."

Ağzım aralandı. Ben asla böyle bir şey beklemiyordum. Ev ahalisi de benimle aynı durumdaydı belli ki çünkü kaşıkları ellerinde kalmış, babaanneyi izliyorlardı. Ali'ye çevirdim başımı. Tek kolunu sandalyenin ardına atmış, kaşının birini kaldırmış, babaannesine bakıyordu. Durumdan sanki gizli bir zevk alırmış gibi gülümsemeye benzeyen bir ifade vardı simasında.

Babaanne tekrar amcaya dönüp, "Düğün sonrasına halletmiş ol, Kadir," dedi. "Düzgünce sen götürüp, yerleştireceksin yerine. Herkes olması gerektiği yerde olacak." Gözleri bu kez Yeşim'e çevrildi. "Aman, iyi uyarmayı unutma, ha. Dursun Bozdoğan'ın, ailesinden birine yanlış yapandan öcünü almadan bırakmadığını sıkı sıkı tembihle. Ola ki hadsiz bir laf edeni olur, olmadık davranışı dokunur, babasının oğlu olsa ne yapar, iyice anlasınlar."

Amca başını sallayıp onaylayan kelimelerle babaanneyi destekledi. Yeşim'deki sert bakışları bir süre üzerinde tutmuştu. Yeşim de kilitlenip kaldı. Asla böyle bir şey beklemiyordu galiba. Açıkçası ben de beklemiyordum. Bir şey diyecek mi ya da itiraz edecek mi diye bekledim ama hiçbir tepki yoktu.

Babaanne bu kez bana çevirdi başını. "Gelin Hanım!" dedi.

Sıra bana geldi galiba. Elin değmişken beni de Batum'a falan sür. Merak ediyorum ben oraları.

"Efendim."

Dikkatini çektiyse babaanne, demiyorum sana. Yeşim'i yollamış olman, barıştığımız anlamına gelmiyor çünkü.

"Sizin oda küçük, olmaz öyle. Yarın benim odayı sizin oraya taşıyacaklar. Boyacılar da gelecek. Yeni odan için gönlünün istediği rengi seç, düzeltilecek bir yer varsa düzelttir."

Yemim ediyorum, biri nefes alsa duyulurdu şu anki sessizlikte. Biraz evvel Yeşim olayına şaşırdıysam şu an küçük dilimi yuttum. Ali de aynı benim gibi şaşkınlıkla, "Babaanne," diye seslendi.

Babaanneden ayırdığım gözlerim masada dolaştı. Amcanın çatalındaki pilav hep masaya dökülmüştü. Selma hala da su içerken bardak ağzına yakın öyle kalakalmıştı. Babaanne dumur ettiği ev halkını zerre umursamadan bu kez Ali'ye baktı.

"Şu düğünü halledelim, banyoyu da tadilattan geçiririz, eskidi orası da. Şimdilik idare ediverin."

"Babaanne, ne gerek var? Kalıyoruz işte benim odamda. Allah aşkına, saçmalama da iş çıkarma bize."

"Ben konuşunca sana laf mı düşüyormuş?"

"Yaşlandıkça huysuzlaşıyorsun. *Gerek yok*, diyorum."

"Gerek varmış ki konuşuyoruz. Bastonu ağzından bir sokarım, nereden çıkar, Allah bilir."

"Babaanne!"

"Lafımı ikiletme, delibozuk! Yeni gelini senin göt kadar odana mı yerleştireceğiz?"

Yine bir sessizlik oldu. Ali kaşları çatık, babaannesine bakıyordu. Babaanne de ondan aşağı değildi. Sonra o sessizliği bambaşka biri bozdu.

"Ebe, *göt*, demek ayıp. *Popo*, desene sen de benim gibi."

Koca köfteyi tek lokmada ağzına sokmaya çalışan Kadir Alp'e baktım bu kez. Aklımı korumam çok zordu bu evde. Gerçekten deli çıkacaktım sanırım, gençliğime yazık olacaktı. Herkes kızarıp bozardı ama ne olduğunu bilmeseler de ikimizin arasında hoş olmayan bir şeyler olduğunu seziyorlardı. Gülmek isteyen yanlarını da bu tutuyordu galiba. Asuman hala koca bir ekmek lokmasıyla benim gibi patavatsızlık yapmamak için kaçındı. Diğerleri daha kolay toparlandı. Serhat abi oğlunun yüzünü hızla kavrayıp şap diye öptü.

"Babasının paşasına bakın, ebesine konuşma dersi verecek."

Babaanne eli değmişken Alp'i de kalaylar sandım ama bu çocuğun dokunulmazlığı vardı. "Öyle derim, ebesinin paşası," deyip tekrar bana ve Ali'ye baktı. Sanırım benim de bir şeyler söylemem gerekiyordu bu noktada. *Kusura bakma, babaanne ama hâlâ çok küsüm ben sana.*

Tabağımdaki küçük bir patatesi çatalımla alıp, "Ben de istemiyorum," deyip ağzıma attım. Babaanne bana baksa da onun dayak atan gözlerine karşılık vermedim. Ali de bu çıkışı yapmamı beklemiyor olacak ki tüm bedeni bana doğru çevrildi. Yan yan ona baktım. Kaşları kalkıktı, biraz da şaşkın bir ifade vardı yüzünde.

"Ne demekmiş o, Gelin Hanım?"

Babaannenin sert sesiyle geri adım atasım gelse de direnmek için omuzlarımı dikleştirdim. Masa halkı maç seyreder gibi bizi seyrediyordu. Kararlı durmak için kaşlarımı çattım.

"Kimsenin odasını istemiyorum ben, rahatınızı bozmayın bizim için."

Yeşim'in yanında beni utandırdın ya babaanne, alacağın olsun. Hem bak, artık ikinci çoğul şahıssın benim için. Siz, diyorum. Babaanne, diye dolaşmıyorum peşinden.

"Rahat benim rahatım. Bozarım ya da bozmam, kime ne?"

Hiç de kuyruğu indirme. Küstüğümü anladın, hiç gönlümü almaya çalışma.

Yine omuzlarımı silkip, "Yok, istemem ben," dedim.

Aslında *biz diğer eve taşınacağız*, demek vardı da Ali'yle konuşmamıştım henüz. Bir de kazulet Yeşim'in karşısında böyle bir tartışmaya hiç giresim yoktu. Yine yan yan babaanneye baktım, o kızgın ifadesi kırılmıştı. Bir şey söyleyesi vardı sanki ama açılan ağzı kapandı. O dik tuttuğu omuzları çökünce içime inceden bir sızı düştü. *Ben yaşlılara kıyamıyorum, buruşuk pamuk. Öyle üzgün üzgün bir Ali'ye bir bana bakma.*

"Sen oda eski diye öyle dediysen en baştan her şeyi yaptırırız."

Bak, ya... Vicdanıma oynuyor bir de. Gözüm masadakilerde dolaştı. Serhat abi ve Kadir amca gözleri kısık bir halde babaanneye bakıyordu. Evin kadınları ise keyifleri kaçmış, biraz da gerilmiş bir halde ikimizi izliyordu. İnsanların da akşamını burunlarından getirmiştik. Kızgınlıkla Yeşim'e baktım. *Hep senin yüzünden, sarı kazulet!*

Derin bir nefes aldığımda Ali'nin iyice yakınıma yaklaşmış, "Asude," diye fısıldayan suratına çevirdim başımı. Sonra tekrar babaanneye baktım. Benden bir cevap bekliyor gibi bakışları üstümden ayrılmıyordu.

"Yok, ondan değil. Dedeyle senin odan orası, kalamam ben orada. Hem Ali'nin odasını seviyorum ben, balkonumuz da güzel. Gerek yok yani başka yere."

Öbür eve gideceğiz, diyemedim. Kararlı kararlı *gidip o evi temizler, yerleşirim*, derken takındığım tavrı koruyamadım. Yahu, ne yapayım? Kadın gözünü dikmiş, gitmeyelim diye odasını vermeye çalışıyor. Ayıp etti bana, kalbimi kırdı da yaşlılara dayanamıyorum işte. Böyle bakarken, bir de tüm ömrünü geçirdiği odayı vermeye çalışınca *biz evden gideceğiz*, denir mi?

O dik tuttuğum omuzlarım düştü. Konuştuğumun arkasında durmam bu kadar sürüyordu işte. Ali'yle de *evlenmem*, demiştim. Bakın, ne haldeyim?

Babaanne şu ana kadar bana asla göstermediği bir gülümsemeyle bir bana bir Ali'ye bakıp bıraktığı çatalı geri aldı eline. "Nasıl derseniz öyle olsun, iyilik de yaramıyor," dedi. Yine laf sokup yarım bıraktığı tabağa döndü. Biraz evvelki ifadesini keyifli bir gülümseme almıştı. Yemeğini yerken söylenmeye devam etti. "Madem illa o kıç kadar odada *kalırım*, diyorsun... Orayı adam etsinler bari."

Şaşkın şaşkın söylediğine baktım. *Kadın, sen üzüleceksin diye ben koca evden vazgeçiyorum, farkında mısın?*

Ali'nin eli sol omzumu kavradı, beni kendine doğru çekip suratını saçlarımın içine sakladı.

"Ya, Ali ya!"

"Ah be kıvırcık, ne yapacağız biz senin pamuk kalbinle? Yemekten sonra bahçeye çıkalım da ne olduğunu iyice bir anlat bakalım bana."

Suratı saçlarımın içinde mırıl mırıl hem düştüğüm durumla dalga geçiyor hem de ne oldu diye meraktan ölüyordu, pis.

"Ebe, kıç da olmaz. O da küfür. *Popo*, diyeceğiz. Popo!"

17. BÖLÜM

Sonunda o sofradan kalkabildik. Ben başlangıçta sevinçle, yarısında da büyük bir üzüntüyle kurduğum sofrayı kaldırmak için masanın üstündekilere uzandığımda, Ali elimi havada kavradı.

"Asude, gel. Biraz bahçede dolaşalım, çok yedim galiba."

Bir Ali'ye bir masaya baktım. Göze batacak ya da babaanneden yeni bir laf duyacak takatim yoktu pek.

"Sofrayı bir toplayalım da..."

"Halledilir o, yavrum. Hadi, gel sen benimle."

Ali tuttuğu elimi kavrayıp beni peşi sıra sürüklediği için geridekilere ayıp oldu mu pek anlayamadım. Kapıdan çıktığımızda beni ortadaki geniş alandan sağa doğru yönlendirdi. Bir süre daha yürüdük. Serhat abilerin boşalttığı eve kadar ilerlemiştik.

"Gel bakalım, kıvırcık. Hemen anlatıyorsun bana ne olduğunu." Önüme geçip, durunca ben de durdum. *Bir şey yok*, der gibi omuzlarımı silkip dudağımı büzmüştüm. Kaşları biraz daha çatıldı. "Yemek bitsin diye bekliyorum ama ne oluyor? Kapıyı açtığın hal ortadaydı. Babaannem ne dedi sana, kalbini kıracak bir laf mı etti? Belli, demiş bir şey ki toparlamak için oda veriyor bize."

Ali'nin ısrarcı gözleri suratımdan ayrılmıyordu. Bense kimseyi çekiştirecek, şikâyet edecek havada değildim aslında. Ondan kaçınan gözlerim, Serhat abilerin evinin ardından görünen iki üç eve değdi.

"Orada birileri mi vardı, hiç fark etmemişim."

Ali ne diyorum diye ardına doğru baktı ama sonra hemen bana çevirdi yüzünü.

"Yok kimse."

"Hmm... Boş mu?"

"Boş, Asude!"

"Bir an komşu var sandım, iyi olurdu aslında."

"Yirmi yıldır boş orası, yüzüme bak artık."

İç çekip boş evlerden gözlerimi ayırdım, Ali'nin istediği gibi ona baktım.

"Of, çocuk gibi şikâyet mi edeyim babaannenle Yeşim'i?"

Tek kaşı kalktı. "Şikâyet etmeyeceksin, Asude," dedi. "Ne olduysa onu söyleyeceksin ve ben de ona göre kime ne söylemem gerekiyorsa onu söyleyeceğim."

"Gidip kimseye bir şey söylemeni istemiyorum, Ali. Babaanne kendince bir çözüm üretmiş zaten."

Ali bir adım atıp iyice dibime girdi. Başı soluna yatmış, dikkatle beni inceliyordu.

"Asude, sen o kapıyı nasıl açtın, biliyor musun?" Bir şey söylemeden öylece bakıyordum. Ardımdan esen rüzgâr birkaç bukleyi yüzüme savurdu ve daha ben uzanıp, yüzümden çekemeden Ali yakaladı. Sonra da dikkatle kıvırcık saçlarımın arasına yerleştirdi. "Bana her ne oluyorsa söylemen lazım. Ben tüm gün yanında olamıyorum, aksi bir laf duyarsan haberim olmaz ama bilmem lazım."

"Niye ki?"

Saçımı düzelttiği noktadan bakışlarını ayırıp tekrar gözlerime baktı. "Buraya seni ben getirdim, Asude," dedi. "Hiç bilmediğin bir evin içine *bu sizin gelininiz*, diye ben soktum. Seninle benim aramdaki anlaşma ikimizi bağlar ama diğerlerinin gözünde sen benim karımsın. Hadsizlik ediliyorsa ve senin yüzünü kireç gibi bembeyaz hale düşürecek bir üzüntü yaşatılıyorsa ben babana verdiğim sözü tutamam. Ne koşulda olursa olsun, sen şu an bana Allah'ın emanetisin." Dişlerim yanağımı kesecek kadar baskı uyguladı. Kalbime yaptığı o şey yine saklandığı yerden çıktı. Hızlı hızlı atışlar, soluğumu durduran baskı çoğaldı. "Şimdi kim sana ne yaptıysa söylüyorsun bana. Üstelik biz seninle ortağız, ortaklar birbirinden hiçbir şey saklayamaz."

Sona doğru dudağındaki kıvrılma neden, bilmiyorum ama bana ağlama hissi uyandırmıştı. Burnumun direği sızladı. Ali'yle karıkoca olmak çok büyük bir şey değildi ama ortak olmak çok güzeldi.

"Yeşim, *kocanı elinden alacağım*, dedi bana."

Vallahi böyle değildi niyetim. Üstü kapalı anlatacaktım ama Ali

yüzünden yine ne diyeceğimi şaşırdım. Ali de duyduğuyla iki kaşını birden havaya kaldırdı. İyi ki *kimseyi şikâyet etmem*, diyormuşum, bir de edecek olsam neler çıkardı kim bilir ağzımdan.

"Ne dedi, ne dedi?"

Ali'nin şaşkın sorusuyla derin bir iç çektim. "Yani tam olarak böyle söylemedi ama bunu demek istedi. Babaanne de duydu."

Ali'nin kaşları biraz daha yükseldi.

"Babaannemin tepkisi ne oldu peki bu saçmalığa?"

"Ne olacak? Yeşim kızına *beni yıka, ilaçlarımı getir*, dedi."

Ali'nin kalkan kaşı hızlı bir şekilde çatılmaya evrildi.

"Asude, sen şunu bana adam gibi anlat en iyisi."

Oflayıp omuzlarımı düşürdüm, daha sonra da Ali'ye gerçekten ne konuşulduysa anlattım. Konuşmanın yarısını kaşları çatık dinledi ama sonunda eğlenen bir ifadeyle beni süzüyordu.

"Gül istersen Ali! Ben ne kadar üzüldüm, sen eğleniyorsun resmen." Kısık bir kıkırtı çıktı dudaklarından ama yalancı öksürükle kamufle etmeye çalıştı. *Haramdan korkan, yalandan korkmayan bir insansın, Ali. Senin de ne tarafa yandığın belli değil.* "Hâlâ gülüyorsun!"

"Tamam, özür dilerim, haklısın. Duruma değil, ben sadece senin tatlı... Yani anlatışına güldüm yoksa gerçekten çok çirkin bir durum."

"Rezillik ya, vallahi rezillik! Paylaşılamayan adam oldun. Saç baş da yolarız biz bu gidişle, o babaannenin de alacağı olsun ama!"

Ali yine gülmek istiyormuş da kendini zor tutuyormuş gibi bir mimikle tek kolunu omzuma atıp beni yürütmeye başladı.

"Çok haklısın gerçekten. Yeşim'in yaptığı saçmalığın bayağılığını görmüyor değilim. Azıcık zaman geçsin, halledecektim ama kendi ipini kendi kesmiş Yeşim." Yürümeyi kesip önüme doğru attığı adımla azıcık bedenine çarptım. Sonra asık suratıma şefkatle baktı, elleri iki yanağımı kavrayıp başımı biraz geriye yatırdı. "Böyle bir şeyin ortasında kaldığın için özür dilerim," dedi. "Yeşim gerçekten hiç beklemediğim bir şey yapmış."

"Valla kadın gözüme baka baka senin beni yollayıp onu alacağını söyledi. Hoş mu yani bu? Dediğin gibi nasıl evlendiğimizi sadece ikimiz biliyoruz, geri kalan herkes için yeni evli bir çiftiz biz. Aklım almıyor, çok ayıp, Ali ya."

Beni onaylar gibi ağır ağır başını salladı. "Asude, aslında Yeşim daha

sessizdir," dedi. "Böyle büyük adımlar onun tarzı değil, korkaktır da. Cesur hamlelerin insanı olmadı çocukluğundan beri. Bugün yaptığının tek nedeni seni gerçekten tehlike olarak görmüş olması."

"Ali, evliyiz biz. İşin tehlikesi mi kalmış?"

"Ben kendimden bahsetmiyorum, Asude. Yeşim, evdeki varlığını tehlikeye attığını düşünmüş olmalı. Muhtemelen babaannemin seni kabullenmeyeceğine, bu durumun kısa sürede aramızı açacağına ve en sonunda senin gideceğine dair bir inanca tutunmak istemiş." Kafam karıştı. *Niye böyle düşünsün ki*, derken Ali yine adımı seslendi. "Ailem çok hızlı kabullendi seni. Babaannem daha dirayetli durur sanıyordum ama o bile sürekli gözüyle takip ediyor. Babaannem, Yeşim'in aklına benimle evliliği sokarken bunun istediği şekilde sonuçlanacağına çok emindi ve olmayınca hazırlıksız yakalandı. Eğer ben babaannemi biraz tanıdıysam o zaten senle Yeşim'i aynı çatı altında tutmazdı. Bir şekilde Yeşim'in de gönlünü kırmadan onu buradan göndermenin yolunu bulmaya çalışırdı. Yeşim tam bundan korktuğu için seni kışkırtmaya çalışmış olmalı. Büyük tepkiler vermeni, bir şekilde olay çıkarmanı bile istemiş olabilir. Ailemin seni sevmiş olması, huzurunu bozdu."

Ali daha masum bakıyordu benim ailesiyle olan ilişkime.

"Sandığın kadar kabullenmediler bence beni. Babaanne gerçekten azıcık bile memnun değil seninle evlenmiş olmama. Tamam, daha çok yeni ama akşam yemekte yaptığını sırf seni onlardan uzaklaştırırım endişesiyle yaptı. Ben ona *gider, öbür evde kalırım*, deyince muhtemelen seni de doldururum, onlara tavır almanı sağlarım diye düşündü. Halalar, amcan bile bir şey olduğunu anlayıp tüm akşam izlediler beni. Onlar için her an bir şey yapacak, huzur bozacak o kişiyim ben. Bir şey de diyemem, haklılar. Tanımadıkları kızım ben onlar için."

Ali'nin dudağı sola doğru kıvrıldı. "Amcam bugün ofiste çayını içerken bardağı göbeğine koydu," dedi. "Sonra da kendi kendine gülüp *eşek sıpası, bir de amcacığım, diyor ya, kızası gelmiyor insanın*, diye söylendi. Asuman halam beni yalnız yakaladığı her an *bu kız bal gibi*, deyip kıkırdıyor. Fatoş ve Cangül yengemi sen görüyorsun zaten. Selma halam da mobilya baktığımız zaman Rahime halamı aramış, konuşuyordu. Kendim duydum, *senin oğlana da bulsak ya Asude gibisini*, diyordu. Sen benim tahmin ettiğimden bile iyi yönetiyorsun bu durumu, kıvırcık. Kimse bana *niye bir anda evlendin*, demiyor. Babaannem canını

sıkıyorsa emin ol, başkadır onun aklındaki. Seninle niye öyle konuştu, bilmiyorum ama vardır mutlaka altında bir şey."

Ali'nin tane tane söylediği her şey içime serin rüzgârlar estirdi sanki. Güzel bir ailesi vardı Ali'nin, bir yıllığına da olsa onların bir parçası olmak istiyordum. Önce kalabalık oluşları gözümü korkutuyorken şimdi hoşuma gidiyordu. Hiç canınız sıkılmazdı burada, mutlaka bir hareket vardı evin içinde. Annemin en çok istediği şeydi bu işte. Akraba yönünden hiç yüzü gülmeyen annem, birbirine bağlı aileleri hep imrenerek izlerdi. Şimdi Bozdoğanları gördüğümde neden bunun böyle kıymetli olduğunu anlayabiliyordum.

Yalnız oluşumuz en çok anneannemin cenazesinde üzmüştü annemle babamı. Üç beş komşu, bir iki tanıdık dışında boş sayılırdı evimiz. *Düğün ve cenazeler insan ister*, diye mırıldanmıştı babam kendi kendine. Düğün görmedik ama cenaze görmüştü evimiz. Gerçekten insanın insana muhtaçlığını ilk idrak ettiğim yerdi.

Bozdoğanların evinde cenazeniz de düğününüz de olsa yalnızlığın verdiği sessizlik sizi boğamazdı. Her kapının ardı doluydu, mırıldansanız mutlaka bir duyanınız vardı. Kimine göre yalnızlık daha güzel gelirdi ama ben çok ses olan akşam yemeklerini hemen sevmiştim.

"Asude..."

Ali dalıp gittiğim yerden beni çıkarmak için başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı.

"Hıı..."

"İstersen başka eve geçeriz. Babaannem yine emrivaki yaptı ama ben hallederim."

Ali o kadar ciddiydi ki *durmayalım burada*, desem mutlaka bir yolunu bulurdu. Benim yüzümden kalmıştık zaten bu evde. Şimdi ise *başka yere gideriz*, diyor ama yakınımızdaki o evi ağzına almıyordu. O zaman da *kimse oraya gitmek istediğime inanmaz*, demişti.

Kimse senin o eve gitmek istediğine inanmaz.

Niye, Ali? Ailenden kalan evde yaşamak isteyeceğin çok mu ihtimal dışı?

"Yok. Yapma." Kahve gözlerindeki pus çözüldü, bakışları yoğunlaştı. Benden bir cevap bekliyordu hâlâ. "Boş ver, kalıyoruz işte burada. Uzağa gitmek, diğerlerine haksızlık olacak, sen de buradaki evi istemiyorsun zaten. Babaanne de hatasını anladı baksana. Odasını vermeye

çalıştı kadın. Şimdi gitsek herkesin huzuru kaçacak." Sofrada yaptığı şey aklıma gelince dudaklarım kıvrıldı. "Bir de duygu sömürüsü için ne yapmaya çalıştığını gördün mü? *Eskiyse yeniletiriz*, diyor. Onun için özür mü sayılır bu?"

Kaşları eğlenen bir ifadeyle aşağı yukarı hareket etti, dudağında da küçük bir kıvrılma vardı. O gülümsediğinde nedense hemen dudağının kenarına bakasım geliyordu. Çok tatlı, masum bir tebessümü vardı Ali'nin.

"Çok yufka yüreklisin be kıvırcık."

Ali gibi ben de tebessümle baktım ona. "Yaşlı olmasa görürdü gününü de yaşlı diye bir şey yapamıyorum," dedim.

Başını geriye yatırıp bir kahkaha attı. Gözümü ondan ayırmak çok zordu, kendime yaptığım en büyük eziyet gibi hissettirdi ayaklarıma bakmaya çalışmak. Sık sık yaptığı hareketi yine tekrarladı. Makas alır gibi çenemi okşayıp ona bakmamı sağladı. Sonra tek gözünü kırptı.

"Sağlam gol yemiş senden, takdir ettim duruşunu. *Öbür eve gideriz*, diyerek onu bayağı dumur etmiş olmalısın, kıvırcık. Babaannem konuşmada üstünlük kurmaya alışkın, hiç kavga etmeden sağlam silkelemişsin. Aferin ama yavrum, çok iyi olmuş. Benim intikamımı dolaylı yoldan sen alıyorsun Dursun Bozdoğan'dan."

Dişleri görünecek kadar gülümsediğinde ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Sonra o dilim yine açıldı. "Bana niye hep *yavrum*, diyorsun?" diye sormadan edemedim.

Ali'nin eğlenen suratına su atmışım gibi irkildi. Ailesinin yanında söylüyordu ama başka zamanlarda da söylüyordu ve bunu niye yaptığını merak etmeden duramıyordum.

"Ne?"

"Hep *yavrum*, diyorsun ya, bana niye dediğini merak ettim. Şimdi Asuman hala da yok."

Onu bozguna uğratmışım gibi şaşırıp kaldı. Bugün mobilyacıda olduğu gibi üzerine bir alıklık çöktü. Geri adım attı. Eli ensesine gitti ve hafifçe saçlarını dağıttı. Sonra da sağa sola bakındı.

"Yani ben... Şey..."

Onu bu hale düşürmüş olmanın tatlı bir mutluluğu vardı içimde. Hep ben kızarıp bozarıyordum, şimdi Ali de benim gibi olmuştu. Koca adam, çocuk gibi utanmıştı resmen. Şu hali çok eğlendirmişti beni.

Biraz daha üzerine gitmek için benden geriye attığı adımın üzerine bir adım attım.

"Çanakkale'de de bir iki kere söyledin ama burada neredeyse her cümlende var, merak ettim. Tabii evli çiftler birbirlerine sevgi sözcükleri söyler, bunu biliyorum ama alışılmışın dışında bu. *Aşkım, sevgilim*, demek yerine neden yavrum?"

Yanakların mı kızarıyor, Ali? Kahkaha atmak istiyorum çünkü gerçekten kızarıyor. Bunun bu kadar eğlenceli olması çok saçma ama o kadar tatlı görünüyordu ki yüzünden ayıramıyordum gözlerimi.

"Ben... Yani farkında değilim, pardon. Hiç dikkat etmemiştim, öyle mi yapıyorum?" Kendimi tutmak istesem de o kısık kahkaha kaçtı dudaklarımın arasından. Gerçekten farkında değildi. "Pardon, Asude, gerçekten hiç dikkat etmemiştim. Şu an sen söylediğinde fark ettim. Affedersin, seni rahatsız mı etti?"

Dudaklarımdaki o gülümsemeyi engelleyemeden, "Yoo," diyerek omuzlarımı silktim. "Rahatsız etmedi. Sadece merak ettiğim için sordum, Ali. Hadi, gidelim artık eve, bayağı geç oldu."

Arkamı dönüp ilerlemeye başladığımda peşim sıra onun da adım seslerini duyuyordum. Bayağı hareketli bir gün olmuştu bizim için ama şu an yaşadığım keyfin sebebini çok açık söyleyemezdim. Ali'nin bilinçsizce bana seslendiği o kelimeyi artık daha çok seviyordum. Asuman hala bakıyor diye sarılması ya da ev halkı izliyor diye yaptıklarından farklıydı bu.

Ben önde, o arkada merdivenleri çıktık. Tam Ali'nin odasına doğru yürüyecekken hatırladığımla duraksadım.

"Odayı boşalttık."

"Unuttuk bak biz onu, bu kattaki misafir odasına mı konuldu eşyalarımız?"

Başımı sallayıp koridor sonuna doğru ilerledim. Sabah iki dakikada valizlerimi ve Ali'nin iki poşet kıyafetini Hatçik ablayla bırakmıştım. Ali kapıyı açınca içeri girdim. Yorgundum, hemen pijamalarımı alıp uyumak istiyordum.

Valizlerime yöneleceğim an, "Ee, buradaki çekyat nerede?" diyen Ali'nin sesiyle duraksadım. Geriye döndüğümde aslında sabah orada olan ama şimdi yerinde yeller esen bordo renkli çekyatı arıyordu gözlerim. Ali de şaşkın şaşkın bir bana bir boş olan duvar dibine bakıyordu.

"Oradaydı," diye mırıldandım ama aklım karışmıştı. Yahu, sabah oradaydı, poşetleri üstüne koymuştum. Hatta çekyatı görünce ve odadakinden büyük olduğunu anlayınca Ali aklıma gelmiş, sırıtmıştım bile.

Şaşkın bakışlarım Ali'ye çevrildi bu kez. Elleri belinde, sıkıntıyla odada gezdirdi gözlerini. Sonra tıslar gibi, "Babaanne ya..." diye söylendi.

"Sabah oradaydı, Ali. Babaanne mi kaldırtmış?"

Ali yan bir bakış atıp valizlerimin yanındaki poşetlere doğru ilerledi. "Kendimi bildim bileli burada duran çekyat uçmadıysa tam olarak öyle olmuş, Asude," dedi. Sesi gergindi. Odada dolaşan gözlerim ne arıyordu, bilmiyorum ama ben de tuhaf hissediyordum. *Nerede yatacak bu adam?* Ali'yle göz göze gelince, yüzündeki o sıkıntılı ifadeyi zorla kırmaya çalışıp gülümsemesi dikkatimi çekti. "Bakma öyle, hallederiz," dedi.

"Nasıl olacak ki?"

Ali gömme dolabın üst kapaklarını açıp iki battaniye indirdi. Zaten sadece sıra sıra birkaç battaniye vardı.

"Yer yatağı yapacağım, kıvırcık," dedi. "Hadi, sen giyin de uyu. Yoruldun bugün."

Ali'nin indirdiği battaniyeleri üst üste yere koymasıyla yanına doğru ilerleyip, "Ali..." dedim. Dizlerinin üstünde yere serdiği battaniyeyi düzeltirken bana baktı. "Olmaz öyle." Gerçekten incecik iki battaniyeyi yere serip onun üzerinde uyuyacaktı. *Ne yapacağız şimdi*, demeden, beni böyle bir düşüncenin içine itmek bile istemeden... *Ali, ben direniyorum ama sen bana hiç yardımcı olmuyorsun ki.* Dudağımda kırık bir tebessümle başım iki yana sallandı. "Olmaz. Yerde o şekilde yatılmaz, Ali."

"Hallediyorum, Asude. Askerde çalı çırpı üstünde çok yatmışlığım var." Benimki gibi onun da sesi kısıktı. Ben başından ayrılmayınca, ayağa kalkıp yaklaştı. Gözü kapıya değdi ama geri bana çevrildi. "Başka odada kalırsam anlarlar. Şimdilik bizim bu evliliği gerçek olarak göstermemiz gerekiyor. Babaannemin gözüne batmışız bile."

Haklıydı. Anlaşmalı evliliğimizin ilk aşamasında kimseyi şüpheye düşürecek malzeme vermemek vardı. Birbiriyle anlaşamayan çift profili için aylar gerekiyordu. Omuzlarımı silkip, "Başka odaya da gitme,"

dedim. Kafası karışmış bir halde yüzüme bakmaya devam etti. "Hani dedin ya bana..."

"Ne dedim?"

"*Haram mısın bana*, dedin ya..." Dilim damağım kuruyordu, ne yaptığımın farkındaydım ama yapmak hiç de sanıldığı kadar kolay olmuyordu işte. "Değilim." Ali'nin kahve gözlerinde çarpma gibi bir şaşkınlık izi geçip gitti. "Yani sormuştun ya hani, onu diyorum. Haklısın, öyle ya da böyle iki nikâhımız da var sonuçta. Günah değil ki. Yerde yatma, Ali. Bak, koltukta yattığında bile hemen yakalandık. Olmuyor böyle, daha bir haftalık ancayız ama ayrı yattığımızı gördü hepsi."

Ben kendimi açıklamaya çalışırken Ali'nin gözü kaçamak bir bakış attı yatağa. Âdemelması hareket etti. Sonra kahveleri bana döndü. "Asude, rahatsız olursun," dedi.

Dudaklarım gülümsemek için öyle çok baskı yapıyordu ki kendimi tutmak çok zordu. *Rahatsız olurum*, demiyordu. *Ben yatamam senle*, demiyordu. Sadece ben rahatsız olurum diye endişeleniyordu. Gülmemek için yanağımı ısıra ısıra kanattım.

"Yok, olmam. Niye olayım ki hem? Aynı odada kalıyoruz zaten, böyle ben hiç rahat edemem. Yerde yattığını bilerek nasıl uyuyayım?"

Gözü tekrar yatağa değdi, daha sonra suratımda santim santim gezindi. Bunu huy edinmişti artık. Konuşmadan önce yüzümü mutlaka böyle bir tur izliyordu.

"Rahatsız olursan söyleyeceksin ama olur mu?"

Tüm yüz kaslarım sancıyla kıvranıyordu artık. Gülümsememek için sıkı sıkı kapadığım dudaklarıma söz geçiremediğimde Ali'nin gözleri bu kez dudaklarıma değdi.

Bu kez de bir yanma aldı tenimi. Kızarmadan önünden çekilmek için saçma bir şekilde onaylar gibi başımı salladım ve hemen yanından geçip, "Ben üzerimi değiştireyim, sen de odada değiştirirsin," dedim.

Mırıldanıp pijamalarımı kaptığım gibi banyoya koşturdum. Kapıyı kapadığımda sırtım kapıda, sıkı sıkı sarıldığım pijamalarım ise göğsüme bastırılmış halde kalakalmıştım.

Allah'ım, ben ne yaptım? Dudaklarım, kimsenin olmamasının verdiği bir rahatlıkla iki yana ayrıldı.

"Aptal Asude, adama beraber yatmayı teklif ediyorsun resmen," diye fısıldadım ama söz dinlemeyen gülümsemem büyüdü. Ali'nin yüz ifa-

desi tekrar gözümün önüne geldi. "Şaşkınlıktan küçük dilini yuttu bir de. Cümle kurana kadar nefes nefese kaldı, saf."

Elimdekileri bir köşeye atar gibi bırakıp yüzümü soğuk suyla defalarca yıkadım. Alev alev yanan yüzüme su çarptıkça kıkırdamak istiyordum. İçimde çok şiddetli bir kuş vardı, kanatları her yere değiyordu sanki. Dudaklarımdan kaçan kahkahayı ellerimle örttüm. Rezil olacaktım yine birilerine.

Aynadaki aksime baktığımda gözlerimin hiç böyle parladığı bir ana denk geldim mi hatırlamıyordum. Yüzümdeki kızarıklık, dudaklarımdaki gülümseme... Kendimi hiç böyle bir halde görmemiştim ama engel de olamıyordum. Kalbim çok iyi hissediyordu bu yenilikler karşısında.

En az yarım saat o banyoda doğuruyormuşum gibi nefes egzersizleri yapıp sonunda odaya doğru ilerledim. Ali pencere kenarına kalçasını yaslamış, kapıya bakıyordu. Ben içeri girer girmez başını hızla pencereye doğru kaçırdı. Hizaya sokmak için türlü emek verdiğim dudaklarım yine kıvrılmak için sızladı.

Yeterince hızlı olamadın, Ali Bey.

Gözlerim yatağa çevrildiğinde hiç dokunmamış gibiydi ama çıkmadan önce pikenin gayet düzgün olduğunu hatırlıyordum. Şimdi ayakucundaki köşesi katlıydı. Ben gelmeden yatağa girmiş olmalıydı ama sonradan bunu doğru bulmamıştı sanırım. Geri çıkıp bir de anlamayayım diye düzeltmişti. *Sahiden, sen benden bile saf olabiliyorsun, Ali.*

Bunu her zaman yapıyormuşuz gibi bir rahatlık yüklemeye çalıştım yüzüme. Yatağa doğru ilerledim. "Sol tarafta yatıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırıp bana baktı, daha sonra yatağın ucunu kaldırmış elime değdi gözleri.

"Yok. Yani çok önemli değil, sen nerede istersen."

Pikeyi kaldırıp içine girdim. Ali hâlâ olduğu yerden bana bakıyordu. "E hadi uyuyalım artık, ışığı sen kapatır mısın?" diye öylesine bir cümle daha attım ortaya. Bu adamı harekete geçirmezsem hayatta kendi özgür iradesiyle pencerenin kenarından ayrılamayacaktı galiba.

Ali başını sallayıp ışığı kapamak için kapıya doğru yürüdü. Nasıl olsa görmez diye gülümsedim. Ali parmak uçlarında yürüyormuş gibi bir sessizlikle geçip yatağın sol tarafına oturdu. Benim onu izleyen bakışlarımdan kaçınıyordu. Pikenin altına girdiğinde derin bir nefes

bıraktı. Bu gerginlik bir şekilde kalkmalı diye elimi başıma yaslayıp dirseğimi yastığa bastırdım.

"Ali..."

Ona seslenmemle bana çevirdi yüzünü. Benim ona göre daha rahat olmam güç vermiş olacak ki o da dirseğini yastığına bastırarak kendini biraz kaldırdı.

"Efendim, Asude."

"Babaanne Yeşim'i gönderecekmiş ya, ev halkı bunun benim yüzümden olduğunu düşünecek. Bana kinlenirler mi?"

Pencereden yansıyan hafif ışık yüzünü biraz aydınlatıyordu. Dudağındaki tebessümü hemen yakaladım. "Asude, Yeşim yirmi yedi yaşında," dedi. "Daha ne zamana kadar birilerinin korumasında yaşayacak ki? Üstelik sandığın gibi kimsesiz değil. İki abisi var ama o burada büyüdüğü için hep kalmak istedi. Böyle bir durumda da gidiyor olması en makul olan. Üstelik gayet iyi bir şekilde gidiyor. Ben o an söylediklerini duymuş olsam belki bu kadar sessiz yönetemezdim durumu."

Benim için Yeşim'e mi kızardın, demek istedim ama tuttum çenemi. Ali gerçekten bana karşı büyük bir sorumluluk hissediyordu. Burada kaldığım sürece kimsenin bana kötü bir sözünün olmayacağına neredeyse emindim artık.

"Küsmesinler de bana."

Ali'nin bakışları biraz daha yoğunlaştı. "Senin kalbin gerçekten altından," diye mırıldandı. Söylediğini tekrarlasın diye ağzımı araladım ama Ali konuşunca susmak durumunda kaldım. "Hadi, uyuyalım artık, Asude. İyi geceler." Onaylayıp başımı yastığa bıraktım fakat henüz ardımı dönmeye hazır değildim. Ali de kendini kaydırıp beni taklit etti. Gözleri dikkatle üzerimdeydi. "Asude," diye fısıldadı. Kimse yoktu odada ama o biri duyacakmış gibi sessiz konuşuyordu. "Rahatsız hissedersen söyle, olur mu?"

Onunla aynı yatakta olmamdan ve bu durumun beni rahatsız etmesinden çok endişeleniyordu. *Hayır, Ali, hiç rahatsız hissetmiyorum. Kokun çok yakın ve sıcaklığın aramızdaki mesafeye rağmen tenime değiyor sanki. Bu belki rahatsız hissettirmeli ama olmuyor.*

"Asıl sen rahatsız olursan söyle, olur mu? Ben deli yatıyorum biraz da. Sen ne güzel, olduğun gibi kalıyorsun saatlerce."

Cümlenin başında tebessümle bakan adamın gözleri, cümlenin

sonuna doğru yüzümde asılı kaldı. *Ne dedim*, diyecek olduğumda ise dişlerimi sıktım. *Aferin, Asude, adamı saatlerce uyurken izleyen bir sapık olduğunu daha ayan beyan ilan edemezdin.* Panik her yanımı sardığında, "İyi geceler," diye mırıldanıp arkamı döndüm. Ali bir süre hiçbir şey söylemedi, daha sonra, "İyi geceler, kıvırcık," diye mırıldanıp o da arkasını döndü bana. Uyumak, benim için hiç bu kadar zor olmamıştı.

***

Bir kıkırtı çalındı kulağıma. Yüzümü kapatan saçlarım yüzünden gözlerim aralansa da anlayamadım ilk ne olduğunu.

"Senin ne işin var lan burada?"

Ali'nin sesini duydu sonra kulaklarım. Uykunun ağırlığı yüzünden ayılamamıştım henüz.

"Çok komiksiniz."

Yine bir kıkırtı. Elimle gözlerimi ovalayıp başımı kaldırdım. Kadir Alp, ona hediye diye aldığımız ahşap arabayı kolunun altına almış, bize gülerek bakıyordu.

Kendimi biraz daha toparladım, daha sonra başım çevrildi. Ali'nin uykudan hafif şişmiş suratı, kısık gözleri ve benim kadar dağılmış saçlarıyla onun da yeni uyandığını anladım. Bir an *senin benim yanımda ne işin var*, diyecek oldum ama gece adamı yatağa atanın ben olduğu gerçeği hızlı düştü aklıma, şükür.

"Ali?"

Sesim boğuk çıkınca başını bana çevirdi. Sonra o prenses gibi uyanan kızlara büyük bir haset beslemek geldi içimden. Ali benden ayırdığı gözlerini gövdesine doğru çevirdi. Daha doğrusu karnına atılmış bir adet bacağa bakıyordu.

Kahretsin!

Ayağımı adamın karnına atmıştım. Ateşe değmiş gibi çektim bacağımı. Bu hareketim gülümsemesine neden oldu.

"Ben de hep oyuncak ayıma böyle ayağımla sarılıyorum, Asude. Savaş amcam da senin oyuncak ayın olmuş."

Alp'in sesi tekrar odaya dolduğunda tam anlamıyla kendimdeydim artık. Hızla toparlanıp iki dizimin üstünde oturur bir hale geldim.

"Oğlum, sabah sabah bela mısın? Niye tepemize dikilmiş, bizi izliyorsun?"

Kadir Alp elindeki arabayı bir Ali'ye bir bana gösterip, "Bunu al-

maya geldim," diye sırıttı. Pirinç gibi dişleri görünüyordu. "Asude'nin saçlarına bak, babaannemin yıkadığı yünlere benziyor."

Ellerim saçlarıma dokundu bu kez. *Gururumu okşuyorsun, küçük Bozdoğan. Sabahları bir prenses olmadığımın farkındayım ama bu şekilde yüzüme vurman oldu mu sence?*

Ali kıkırdayıp Alp'e baktı. "Konuyu dağıtma, sıpa. Sen niye sabah sabah başkasının odasına giriyorsun? Ayıp değil mi?"

Kadir Alp de amcası gibi kaşlarını çattı. "Ben nereden bileyim sizin burada uyuduğunuzu?" dedi. "Senin odan burası mı? Benim oyun odamdı burası. Gelip yatmışsınız, ben bir şey diyor muyum?"

Hayret edilesi bir şekilde aşırı mantıklıydı çocuk. İkimiz de ağzımızı açıp kendimizi savunamadık. Sonra Ali boğazını temizleyip tekrar Alp'e baktı. "Bizim oda tadilatta," dedi. "Mecbur burada yattık. Kapı çalınmadan girilmez öyle her odaya, çok ayıp."

Alp ikimize de ters ters bakıp hızla kapıya doğru yürüdü. Sonra o ters bakışları bir kere daha attığından emin olmak için gözlerini ikimizin de üzerinde gezdirdi.

"Kapının üstüne *dolu* yazın siz de."

Tüm bilmişliğini alıp, çıkıp gitti çocuk. Ali'yle şaşkın şaşkın ardından bakıyorduk. Tepemizde dikilip bizi uyandıran oydu ama suçlu bizmişiz gibi azarlamıştı.

"Okuma yazma biliyor mu ki?"

"Yok, bilmiyor. Haklı olmak için söyledi."

Şaşkın şaşkın bir Ali'ye bir kapıya baktım. "Bu çocuğa ne yedirip ne içiriyorlar ya?" diye sordum.

"Anası hamileyken kilolarca ceviz yedi, ondan olsa gerek."

Ali de ben kadar ciddi bir şekilde gereksiz sorumu cevaplamıştı. Niye, bilmem, sinirlerim bozuldu galiba. Kıkırdamaya başladım. Ali bu kez bana çevirdi gözlerini, bir güzel de süzdü.

"Sabahları saçlarının neden o kadar kabarmış olduğunu artık biliyorum, kıvırcık. Uykuda bile asla yerinde duramıyorsun. *Deli yatarım*, derken bu kadar ciddi olduğun aklıma gelmemişti."

Ben konuşmadan Ali yataktan çıktı, kapıya doğru ilerledi. *Ben bir gecede bunu söyletecek ne yaptım sana be Ali?*

Kahvaltıda Selma halalar yoktu. Cangül ablaların yanında sadece Asuman hala vardı. Eşi yine çok erkenden işe gitmişti. Anladığım ka-

darıyla bu evde en çok çalışan kişi Nurettin enişteydi. Alilerle beraber iş yaparken aynı zamanda kendi ailesinin işlerini de yönetiyordu.

Gayet sakin birkaç konuşma dışında hiç rahatsız etmeyen bir kahvaltı oldu. Sadece kahvaltı sonunda Kadir Alp yapmıştı yapacağını. Sabah uyanınca benim saçlarımın Fatoş yengenin yünlerine nasıl benzediğini rahatlıkla anlatmıştı. Ha, bir de kendisi gibi benim de oyuncak ayıya sarılır gibi Ali'ye sarılmamı es geçmemişti tabii. Bu bayağı utandırmıştı beni aslında. Asuman halanın sataşan gözleri bende dolaşmış, daha sonra Alp'e tüm bunları nereden bildiğini sormuştu. Tahinli pekmezini suratına süre süre yiyen çocuk, "Benim oyun odamda uyumuşlar, benden izin bile almadılar," dedi. *Kalabalık ailede yaşamanın güzel olduğunu düşünmemin üstünden yirmi dört saat bile geçmedi, çocuk. Pişman etmek zorunda mısın beni?*

Bir bakıma iyi de olmuştu açıkçası. Doğal bir şekilde beraber uyumuş olduğumuz aileye duyurulmuştu. Kendimiz ayarlasak bu kadar düzgün iş çıkaramazdık. Ali de benimle aynı fikirde olacak ki Alp'e göz kırpıp, "Asude de senin gibi deli yatıyor, onun oyuncak ayısı da benim," diye takılmıştı.

Sonra da yan gözle bana bakıp sırıttı. Halimle çok eğlendiği o kadar belliydi ki. Sözleri hoşuma gitmişti ama.

Kahvaltı sonrası evin erkekleri çıkarken babaannenin ayarladığı adamlar eve doluştu. Ne olduğunu anlamadan, katalogdan oda için boya seçerken buldum kendimi. Babaanne her şeyi planlamış bir şekilde direktiflerini sıraladı. *Odanın parkeleri eski, öyle olmaz*, denmişti ve ben önüme örnekleri serilmiş elli farklı modelden birini gelin odam için işaretledim. Pencere pervazlarında bulunan çerçeve gibi ahşaplara da el atıldı. Alışverişte seçilen perdeler için ölçü ekibi geldi, kaşla göz arasında o da çıktı.

Siz delirdiniz mi? Ne yapıyorsunuz, diyemiyordum bile. Kadın öneri gibi sunduğu her şeyin zaten olacağını sesinden hissettiriyordu. *Mobilyalar gelmeden hepsi bitecek*, diye koca koca adamların bile itiraz etme hakkını elinden alıyordu.

Bir ara tuvalete diye kaçıp Ali'yi aradım. Babaannesinin odayı yıkıp yeniden yapma planlarından bahsettiğimde sadece kahkaha attı. Sonuç olarak ondan da fayda yoktu. Bir yıllık evlilik için yapılmayacak masraftı bunların hepsi ama Ali ve diğer ev üyeleri hiç umursamıyordu.

Ben galiba onların zenginlik anlayışını idrak edemiyordum. Hiçbir şey için fiyat konuşulmuyordu mesela. Bir anda dört milyon ödeyen adamın maddi olarak güçlü olduğunu biliyordum ama... *Birinizden biri de bu kaç para, desin yahu!*

Her şey çok hızlı ilerlediği için bir noktada takip etmeyi de bırakmıştım zaten. Odanın parkesi seçilir seçilmez gelen ustalar sipariş bilgisini girmişti ve bir saat olmadan seçilen model kutular halinde geldi. Cangül abla çıkan karmaşa ve sesi görünce, bana sırıtarak, "Burası kafa ütüleyecek, ben kaçıyorum," demişti. Asuman hala da sürekli ona bir şey soran annesinden sıkılıp sessizce dışarı süzüldü. Ben kaçamıyordum çünkü gelindim ve bir anda toz duman olan oda benim için hazırlanıyordu.

Bu süreçte tek sahip çıkabildiğim şey babaanneye *babaanne*, demek oldu. Hâlâ ikinci çoğul şahıs olarak *siz*, diye hitap ediyordum. *Gözünü kısa kısa bakıyor bir de. Evden gitmedim diye barıştık sanıyorsun ama çok yanılıyorsun, buruşuk gestapo.*

Saat neredeyse dördü geçerken kendimi dışarı attım. Annemle konuştum, babamla uğraştım. Sanki olan her şeye çok hevesliymişim gibi evde benim için yapılan yenilikleri ballandırarak anlattım. Annem ne kadar detay varsa soruyordu, her öğrendiği şeyde ise yüzünde güller açıyordu. Ben onu bilirdim; verdiği tepki, önüme sunulan zenginlikle azıcık bile alakalı değildi. O her şeyin en iyisini kızına sunan aileye sempati besliyordu. Haksız da diyemezdim şimdi, ben öylesine bir şeye el uzattığımda babaanne *iyisi, kalitelisi değil mi bu*, diye öneren çalışandan teyit alıyordu.

Annemin heyecanlı hali, ardından babamın ekranı sessizce ama tebessümle izleyen suratı keyfimi yerine getirdi. *Bir an evvel gelin, çok özledim sizi*, diyerek kapattığımda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Babaanne salon girişinde öylece duruyordu. Yanından kayıp, geçici odamıza doğru gidecekken babaannenin, "Gelin Hanım," deyişiyle duraksadım. Baştan aşağı bir güzel süzdü beni. "Bugün bir kahve bile içemedim, yapacak adam da kalmamış evde."

Kaşlarım istemsiz yükseldi, ev gerçekten boş sayılırdı. Fatoş yenge mutfaktaydı, o da yemek için Hatçik ablayla uğraşıyordu. İçimdeki çirkef yan *Yeşim'in yapmıyor mu yoksa*, demek istese de diyemedim. "Ben yaparım kahvenizi," diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

Memnun bir bakışla tekrar süzüp yanıma doğru yürüdü. Bastonundan güç alarak merdivenlere doğru ilerledi. Ben de mutfağa doğru yol aldım. *Kahveni köpüksüz yapayım da gör, babaanne.*

Odasına girdiğimde bir önceki gün olduğu gibi pencerenin kenarındaki sandalyesindeydi. Boğazımı temizledim. Kapıyı çaldığımda da ses çıkarmamıştı.

"İçeri gel, Gelin Hanım, kahvemi içene kadar bekle bakalım başımı." Götürüp kahvesini önündeki sehpaya bıraktım. Hiç konuşmadan, karşısındaki sandalyeye oturup beklemeye başladım. Kahveden birkaç yudum alana kadar hiç bana bakmadı ya da konuşmadı. Sonra kırışıklıkların kapladığı gözleri dikkatle üzerime çevrildi. "Yeşim'in anası, Savaş'ın babasını doğurttu, biliyor musun Gelin Hanım?"

Bu bilgiyi bana neden verdiğini bilmiyordum ama şaşırmıştım benimle böyle bir konuşmaya başlamasına. Hiçbiri Ali'nin ailesini ağzına almazken ilk kez beklemediğim biri dillendirmişti. Üstelik *oğlum*, demek yerine *Savaş'ın babası*, demişti.

"Ağrısız, sancısız bir anda suyum geldi ve kocam denizdeydi. Ne yapacağımızı bilemez bir haldeyken yatırdı beni yatağa, *hastaneye gidecek vakit yok*, dedi. Aksilik ya, olacak işte. Savaş'ın babası eline doğdu."

Bir şey söylemek için, "Sizin için zor olmuş olmalı," diye mırıldandım. Sadece onaylar gibi başını salladı.

"Sen hiç *itinin değilse de sahibinin hatırı var*, diye bir laf duydun mu?" Tepkisizce yüzüne baktığım kadın yine başını salladı. "Yeşim elimizde büyüdü. Allah var, çok severim. Kendi halinde, sessizce bir kız. Şu yaşa kadar hiç edepsizliğini, aksiliğini görmedim, ta ki düne kadar."

Dudağımda kırık bir tebessüm yeşerdi. Konuşmamı beklediyse de cevap vermek gelmiyordu hiç içimden. Gerçi ne söyleyecektim ki?

"Belli, gönül koydun sen bana. Hakkındır ama koca bir ev yönetiyorsan işleri bağıra çağıra yürütemezsin, kızım. Bak, dün sen ne dedin? Hiç beklemezdim ama çok aklı başında laf ettin. Evi başına yıkmayı bilirsin elbet ama sen, senin için yorulmuş yengelerine, halalarına kıyamadın. Hah, işte ben de Yeşim'in ettiği laflar yüzünden saçlarını elime dolamadıysam rahmetli anasına kıyamayışımdan. Tabii bir de o lafları söyleme cesaretini ben verdim ona, benim suçumu tek başına ona yüklemek hak değildi."

"Benim de duyduklarım hak değildi ama. Karşıma geçip beni nasıl

istemediğinizi söyledi. Ali için kullandığı sözleri tekrar ağzıma almam bile!"

"Doğru. Sustu sustu ama hiç olmadık bir lafla hatırı gönlü yıktı. Ben *ikisinin bir yuvası olsun*, derken senden haberdar değildim. Bilsem Savaş'ı, Yeşim'le evlendirmeye çalışmazdım hiç."

Bak, işte tam burası tüm konuşmadan çok daha önemliydi. Öne doğru eğilip gözlerinin içine baktım. "Siz zaten en baştan hatalı başlamışsınız," dedim. "Hiç kimse evliliğe zorlanmaz. Babaannesi olsanız bile onu böyle bir şeye mecbur bırakamazsınız. Benim adım olsun ya da olmasın, Ali *istemiyorum*, dediği anda onu zorlamayı bırakmalıydınız."

Dudağının köşesi kıvrıldı, bana öyle bir baktı ki kendimi çok cahil hissettirdi o bakış.

"Osmanlı tokadını duydun mu hiç?"

"Niye? Bana mı vuracaksınız?"

Dudağı daha bir kıvrıldı. "Bir vuruş düşmanın kafatasını ezermiş lakin o eller bu şekle de mermer tokatlayarak gelirmiş. İnsan derisini kalınlaştıran, çarpa çarpa sertleşmesinden geçer. Senin derin çok ince, pek nazenin. Hiç sert zemine düşmemişsin. Hiç derini kalınlaştıracak darbeler yememişsin. Ama nasıl özenilesi, pek imrenilesi ince derin, biliyor musun?"

Kafamı karıştırıyor, ne düşüneceğimi kontrol edemeyeyim diye olmadık şeyler söylüyordu bana. "Bunun, Ali'nin evlendirilmesiyle ilgisi ne?" diye mırıldandım. O gözleri gözlerimden hiç uzaklaşmıyordu. İçimi görmek ister gibi irislerine yaşlılık pusunun çöktüğü kahvelerini bir an bile benden ayırmıyordu.

"Savaştan bir yaş büyük bir de Aziz'imiz var bizim. Rahime'nin oğlu. O da bekâr. Bir kere ağzımı açıp *ne olacak bu oğlan*, demedim. Serhat, *ben evleneceğim, sevdiğim var*, diyene kadar *bu oğlanı evermeye niyetiniz yok mu hiç*, diye sormadım ama Savaş başka. Ölmeden yuvasını kurmam şarttı."

İşte bunu anlamıyordum. Ailesi olmadığı için ona daha özenliydi ama Ali de otuz yaşında, koca adamdı. Kendi yolunu kendi çizme hakkı olamaz mıydı bir insanın?

"Bu yanlış." Onaylar gibi başını salladı. Yaptığının yanlış olduğunu bile bile niye o zaman? "Farkındasınız. Peki, niye?"

"Anaya *en çok hangi evladını seversin*, diye sormuşlar. O da *hangi-*

si hastaysa, hangisi dardaysa, hangisi dertteyse onu, demiş. Sağ elimin tamamı ailemin her biri için ama Savaş, solumun sızısı. Adın hiç geçmedi, sandım ki yarensiz ömür tüketecek. Ödüm koptu, o zaman da gözümün gördüğüyle bir yuva kursun istedim. Dedesi göçüp gitti, ben gitmeden kendisine ait çatısı olsun istedim. Ha, çatı dedimse aklın betondan örtmelere gitmesin, bir adamın tek çatısı karısıdır."

Sormak istediğim binlerce soru, öğrenmek istediğim binlerce şey vardı Ali hakkında. Sorsam söyler mi bilmediğim bir kadına, cümle kuramayacak bir halde bakıyordum.

"Kadir zatürre oldu, iki hafta hastanede kaldı, karısı başını gözledi. Çorbasını bile eliyle içirdi. Ben de *anasıyım*, demedim. Hak, onun hakkı. Serhat bacağını kırdı, tuvalete giderken bile karısı dayanağı oldu. Anamın babamın yanında on sekiz yıl kaldım da bak, şu yastıkta tam altmış yıl bir adamla ömür tükettim. Ananla babanla olan günün doluyor, zaman geliyor, kendi doğurduğun yeni bir aile için başka yerlere gidiyor. Ben istedim ki ben de gidersem Savaş'ım yarensiz kalmasın. O gâvur icadına binip gitti, kaza yaptı. İki gece hastanede kalması gerekti. Yanına kimseyi istemedi, biliyor musun? Yük olurum korkusuyla *bir şeyim yok*, diye diretti. Üç kaburgası kırıldı, nasıl bir şeyi yok? Ayağı çatladı, alçıya aldılar ama *ağrıyor*, bile demedi. Gözümüzden sakındık onu, o da *yük olurum*, diye sakınarak büyüttü kendini. Her şeyine ortak bir sevdası olsa böyle olur muydu? Hasta olursa sırtına havlusunu koyacak, önüne bir tas çorba getirecek, zerre merhametini sakınmayacağı yoldaşı olsun istemem hata mı?"

Omuzlarım düşmüştü. Ellerimi iki dizimin arasına kıstırmış, öylece konuşan yaşlı kadını dinliyordum.

"Annesi ve babası öldüğü için mi onu böyle sakınıp saklıyorsunuz? Çok mu küçükken kaybetti ailesini?"

Belki *karısısın, nasıl bilmezsin*, diye karşılık verecekti ama dayanamamıştım. Kaç yaşında hem öksüz hem yetim kalmıştı ki babaanne ölmekten değil de Ali'yi geride bırakmaktan korkuyordu?

Yüzüme yine Ali'nin yaptığı gibi dikkatle baktı. Çatık kaşları gevşedi, dudağı kırık bir tebessümle kıvrıldı. Bendeki gözlerini denize çevirdi.

"Anası babası öldüğü için..." Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. Sonra denizdeki gözleri bana çevrildi. "Hiç ağzına almadı, değil mi

anasıyla babasını?" Başım iki yana sallandı. "*Ali*, diyorsun ona, o da müsaade ediyor?"

Soru sorar gibi söyledi bunu bana. Ben yine kafası karışık bir bakış attım babaanneye. Hiçbir dediği diğeriyle bağdaşmıyordu.

"Anası *Ali*, derdi. Doğdu doğalı *Savaş Ali*, dedik biz ama zaman geldi, Ali'si gitti, bize bir Savaş'ı kaldı."

Burnum sızladı, genzimi yakıcı bir acı sardı. Gözlerimi dolduran yaşlara baktı babaanne. Dudağındaki o kırık gülümseme olduğu yerde kaldı. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadık, daha sonra derin bir soluk aldı. Gözlerimin içine dikkatle baktı.

"Kusur benim kusurum, Gelin Hanım. Konuşan Yeşim'di lakin ayıp benim ayıbım. Ama Allah şahit, senin bu eve girdiğin günden beri aklımda olan iki şey var: Biri kurulacak düğün, diğeri Yeşim'i usulünce evden uzaklaştırmak. Gönlüm isterdi ki dün gece onunla konuştuğum şekilde konuşmadan, kalbini kırmadan yollayayım ama dili ağzına büyük geldi. Hırsı varsa bana gelmesi lazımdı, senin yolunu kesmeyecekti. Dedim ya, anasının hatırı büyük yoksa ettiğinin karşılığını bu kadarla bırakmazdım ben."

Ali hakkında söylediklerini zihnimde gerilere itmek ve şu an söylediklerine tutunmak için emek vermem lazımdı. Kafamın içinde bir sürü cümle nereye çarpacağını bilemez bir halde dolaşıyordu. Dün olanlar yine her bir anıyla aklıma düştü. Yeşim'i bir noktada hoş görebilirdim ama onu duyduğu halde sessiz kalışı hâlâ kalbimi kırıyordu.

"Her söylediğini duydunuz ama bir şey demediniz. Aksine ben üzüleyim diye *beni yıka, ilacımı getir*, diye sırtını sıvazladınız!" Benim hırslı isyanıma onun da kızmasını beklerken onun ölçülü gülümsemesi yüzündeydi hâlâ. "Bir de gülüyorsunuz, vallahi çok ayıp ama. Ben *al, kapıya koy*, demem kimseye fakat Ali'nin hatırı için *sen nasıl konuşuyorsun*, deseniz benim yanımda, ben bu kadar küsmezdim size."

Kaşları kalktı ama gülümsemesi olduğu yerdeydi.

"Ha, küstün bana."

"Küstüm tabii ki. *Babaanne*, demiyorum farkındaysanız artık."

Başını iki yana sallayıp iki dizinin arasına aldığı bastona başını yasladı.

"Dediğimi sen sırt sıvazlama olarak görmüşsün, bense evdeki işini hatırlattım sayarım. Yeşim ağzını açtığında ben zaten konuşmasını dinledim. O ettiği laflarla akıbetine karar verdi, sen de öyle."

Ne demek istediğini anlamadım. Kaşlarım daha derin çatıldı.

"Beni mi denediniz?"

"Denemeyeyim mi? Bir anda çıkıp geldin. Kimsin, necisin, bilmem. Ya benim kıymetlimin derdine derman değilsen? Ya bir tek paraya pula kanıp peşine düştüysen?"

Bu söylediği, buz gibi suyun çarpması gibi şok etti beni. Ağzımı açamadım. O kadar haklıydı ki hiçbir şey diyemedim. Çok doğruydu çünkü sözleri, ben Ali'nin peşine para uğruna takılıp gelen biriydim. Bu gerçek, hiç bu denli içimi yakacak kadar yüzüme çarpmamıştı.

"Bu aileyi altmış bir yıldır tek hanenin içinde tutmak kolay mı Gelin Hanım? Kaç çınar gibi yuvalar, bir sarmaşığın, zehirli otun elinde kuruyup kaldı. Kendi gözümle görmek istedim, sen bu ailenin sarmaşığı mısın yoksa gül dalı mı?"

"Karar... Karar verebildiniz mi peki?"

Dudağını büzüp *bilmem*, der gibi kıvırdı. "Zaman gerek," dedi. "Gördüğüme gördüğüm an hüküm verecek yaşları çoktan eskittim. Fakat derdini ortalığı yıkarak çözenlerden değilsin. Ne yalan söyleyim, bu pek hoşuma gitti. Şimdiki gençler her işlerine kavgayı sokmayı çok seviyorlar. Hiç yüz yüze bakılmayacakmış gibi evin içini bağrışlarla doldurmaya çok meraklılar. Parada gözün yok, elini bir şeye atmaya çekiniyorsun. Hakkını yiyemem, azıcık bile açgözlülük yok nefsinde. Al bakalım fincanı, kocan gelir artık. Ha, yemek yemem ben, erken yatasım var bugün. Sen söylersin yengene."

Onaylar gibi başımı sallayıp ayaklandım. Önündekileri toplayıp geri çekildim. Açgözlü değilim sanıyordu, benim Ali'den aldığımı bilmeden bu sözleri söylüyordu. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım belki de. Beni bu duruma düşüren amcamdan bin kat daha nefret ettim. Boğazımda koca bir yumruyla iki adım geriledim.

Dudağı hâlâ kıvrıktı. Bir bakıma iyi olmuştu bu konuşma bizim için, bana düşünecek çok fazla şey vermişti babaanne.

"El gibi de konuşulmaz evin büyüğüyle. *Siz*, deyip duruyorsun, ne o öyle?"

Zorlanarak da olsa kendimi toplamaya çalıştım. Yüzüm alev alev yanıyordu. Ben de onun gibi azıcık bir tebessümle baktım yüzüne. "Küstüm ya, onun için tavır aldığımı anla diye öyle yapıyordum," dedim. "Madem anladın, *babaanne*, derim artık."

Kısık bir kahkaha attı, daha sonra öksürerek sakladı kahkahasını. Ben de bu kadar uğraşmak yeterli diye kapıya doğru yürüdüm. Kapıdan çıkacakken, "Gelin Hanım," diye yine seslendi. Arkamı döndüğümde biraz önceki gülümseme yoktu yüzünde. "Belli ki Savaş diline yine kilit vurmuş, ömrü boyunca kendi yükünü saklamak için yüzünü de sesini de gizledi. Derisini mermerlere vura vura kalınlaştırdı. Savaş'ın anası babası ölmedi, kızım ama o oğlanı öldürdüler."

Babaannenin dediğiyle tokat yemiş gibi irkildim. Bendeki gözleri sulandı, bunu saklamak ister gibi başını denize çevirdi. Bense ayaklarım kilitlenmiş gibi bana son söylediği o cümlede kalakaldım.

Bu ne demek? Nasıl ölmediler? Aklım durdu sanki. İç çekişi, omuzlarının kalkıp inişinden belliydi. Sonra ağzı bir kez daha açıldı. Belki nefes alsam duymayacağım bir sessizlikle, "Can verdikleri çocuğun daha el kadarken, canını söküp gittiler," diye mırıldandı.

Ellerimdeki titremeyi durduramayacağımı anladığımda o odadan çıktım. Nasıl yaptığımı zerre kadar hatırlamıyordum ama babaannenin kapısını kapatıp sırtımı duvara yasladım. Fincan, ellerimin titremesi yüzünden yana devrildi.

Ölmemişler.

Nasıl ölmezler?

Ali'nin adlarını ağzına almadan *bana onları sormasan*, dediği an zihnimde tekrar canlandı. Kalbim öyle şiddetli bir sancıyla kıvrıldı ki iki büklüm olacaktım neredeyse. Elimdekini nereye bıraktığımı bilmiyordum. Sadece dışarı çıkıp nefes almak istiyordum.

Ali'nin adını duyduğu an deliren kalbim, Ali'nin terk edildiği gerçeğiyle kan akıttı sanki. Babaanne oğlundan *oğlum*, diye bahsetmiyor. Savaş'ı terk etmişler. Nasıl olur böyle bir şey? Nasıl yapılır?

Kaburgalarım çatlayacaktı sanki. Ölümlerini düşünmek yüreğimi sızlatıyordu. Ölmeyişleri ise kalbimi paramparça etti. *Keşke ölmüş olsalardı*, diyecek kadar etkisine aldı bu his beni. Onu terk etmişlerdi. Yaşıyorlardı ve Ali'yi terk etmişlerdi. Öylece kapalı kapıya, bir de merdivenlere bakıp durdu gözlerim. Ne yapacağımı bilemedim. Onu bırakmışlardı.

Aklım almıyor, Allah'ım, delireceğim ben. İnsan çocuğuna bunu nasıl

yapar? Annemle babamı düşünecek olsam... Çok zor. Dayanamaz ki insan. Ali'nin çektiği acıyı düşündükçe nefes alamıyorum sanki. Bir yanlışlık olmalı. Anneler ve babalar çocuklarını terk etmez!

Gözlerim tekrar babaannenin odasına çevrildi. Kendi doğurduğu adam için *oğlum*, demiyordu! "Ali..." diye bir inilti döküldü dudaklarımın arasından. Tüm tenim onun sıcaklığına öyle bir muhtaç hissettik ki tir tir titredi. *Ali'nin sıcaklığı*, diye tekrar etti aklım. Onunla yolumuz kesişti kesişeli benden zerre esirgemediği sıcaklığı...

Elim, iki göğsümün arasında sızladıkça canımı yakan kalbimin üstüne gitti. Tırnaklarım tenime geçecek bir baskıyla yüreğimi avuçlamak istedi. Kalbim tam şu an tek bir şey istiyordu. Yirmi beş yıldır hiç böyle olmamıştı. Sadece Savaş Ali Bozdoğan'ı bulmak, ona sıkı sıkı sarılmak ve benden hiç esirgemediği o sıcaklığın karşılığını vermek için onu sarmalamak istiyordu.

18. BÖLÜM

Babaannenin kapısının önünde ne kadar süre yığılıp kaldım, bilmiyorum. Gözümden tek bir yaş akmadı ama içim zehir yutmuşum gibi bir acıyla kaplıydı.

Aşağıdan gelen sesleri duyunca, iki elimi yere yaslayarak kalktım. Bu katta kullanılan ortak banyoda, kanı çekilmiş yüzüme soğuk sular serptim. Aklım, kalbim sadece *Ali*, diye fısıldıyordu. Devamı yoktu, bir cümle yoktu, bir tek adı vardı. Sadece annesinin söylediği, o gittikten sonra kimsenin ağzına almadığı *Ali* vardı zihnimde.

Derin derin birkaç nefes sonrasında daha iyi bir şekilde merdivenlerden inmeye başladım. Kapı açıktı. Serhat abi ve Cangül abla birbirlerine yarı sarılı bir vaziyette Ali'yle gülerek konuşuyordu. Kıvrılmış dudaklarına, siyaha yakın kahvelikteki dalgalı, hafif uzun saçlarına, güldüğü için kısılmış gözlerine baktım. Her bir uzvum ona dolanmak için seğiriyordu sanki. Yüzüme bir gülümseme eklemem gerekiyordu. Babaanne neden mermere vurularak kalınlaştırılan derilerden bahsetti, anlıyordum. Ali'nin gülen yüzü çok iyi anlatıyordu bunu bana.

"Hiç vicdanın yok, Cangül. Karta habire bildirim geliyor. Kızım, iki dükkân arasında beş dakika mesafe de mi olmaz? Anasını ağlatmışsın."

Serhat abinin Cangül ablaya kızıyormuş gibi görünen ama bariz keyifli sesiyle yüzümü zorlayan gülümsemeyi biraz daha büyüttüm.

"Ama Serhat, çok güzel şeyler aldım. Yarısını da eve bıraktım, bıyıklarını sevdiğim. Tek de görürsen kalbine iner diye korktum da seni düşündüm."

Serhat abi esefle iki yana salladığı başıyla, "Hay, Allah razı olsun, şöyle düşüneceksin kocanın sağlığını işte," diye sataştı. O baş iki yana sallanırken Serhat abiyle göz göze geldik. Gülümsemesi büyüdü. "Gel,

kıvırcık gelin, gel. Eltin kazığa oturtmuş beni. Ondan ibret al da Savaş'ın neyi var neyi yok ye, tek başına sömürülen ülke gibiyim."

Benim varlığımı fark edince Ali de hemen bana doğru dönmüştü. Yüzündeki gülümseme büyüdü. Adımlarımı hızlandırıp aşağı indim hemen. Ali elini uzatınca, ben de uzanıp tuttum. Elime öyle bir sıcaklık yayıldı ki aldığım nefesi tutmak zorunda hissettim bir an.

"Benimki de yengemin yolundan gidiyor, merak etme, abi. Ne yaptın, yavrum? Bitti mi odanın eksikleri?"

Yine o kelime... Üstelik bu kez benimki, diyerek iyice katmerlendiriyor. Ben sordum diye şimdi farkında üstelik.

Anlık kaşları çatılacak olsa da hemen yüzünü eski haline getirdi. Planlayarak söylemiyordu işte, dili onu beklemeden bana böyle seslenmek istiyordu. Dişlerim görünecek bir gülümseme gönderdim ona. Kalbimdeki sızıya rağmen gülebiliyordum. *O zaman Ali bunu kaç kere yapması gerekti acaba*, diye düşünmeden de edemiyordum.

"Babaanneye soracaksın onu, Ali. Bitmiş mi öğren de ben de rahatlayayım."

Kahve gözlerini bir ışık sardı, dudaklarındaki kıvrılma büyüdü. Bakıp kaldım yüzündeki güzelliğe. Gerçekten Ali'ye gülmek çok yakışıyordu.

"Yengem, sarılsana şu kıza. Bak, canı giderek bakıyor da alışmış herhalde sen sarıl diye bekliyor." Ali'ye dalmış gözlerim Cangül ablanın lafıyla ona çevrildi. Ne dediğini anlamadığım için alık alık baktım ilk. Kocası koluyla başını iyice sarmalamıştı. Gözlerini kısıp bir bana bir Ali'ye sırıtarak baktı. "Bak, şimdi fark ettim," dedi. "Kız, sen hâlâ kocana sarılmaya utanıyor musun? Ne zaman görsem Savaş tutmasa elini tuttuğun yok." Sonra gülümseyerek Serhat abiye çevirdi gözlerini. "Çok şekerler, Serhat ya, bizim ilk zamanlarımızı hatırlatıyorlar bana. Sen yaklaşmasan hayatta yaklaşamazdım sana."

Serhat abi sırıtıp alnına bir öpücük kondurdu. Ben de kurumuş dudağımı yalayıp bizi izleyen ikiliye, daha sonra Ali'ye baktım. "Yok, niye sarılmayayım," dedim. "Kocam yani sarılırım. Hatta sarılayım, işten geldi." Ali'ye iyice yaklaşıp, parmaklarımın üstünde yükselerek kollarımı boynuna doladım. İki eli gevşekçe belime tutundu. "Hoş geldin, canım."

Ali'nin gevşekçe belimi tutan elleri sıkılaştı. Kollarını iki yanıma

doladı. Kalın kolunun arasında belim sıkışıp kalmıştı. Başı saçlarımın arasına girdiğinde, derince nefes aldığını hissettim. Nasıl olduğunu bilmediğim bir refleksle yüzümü boynuna çevirip dudaklarımı boynunun derisine dokundurdum. Bu, öpmek değildi. Sadece tenini hissetme arzumu bastıramamıştım. Ali'nin kaskatı kesilen bedeniyle ne yaptığımı anca idrak edebildim.

Ateşe değmiş gibi geri çekildim ama yüzümü sabit tutmayı başarmıştım. Ali'yle göz göze gelmeden, bizi keyifle izleyen ikiliye bakıp, "Yeni ailemin yanında hanım hanımcık olayım diyorum ama yaranamıyorum size," dedim. "Ben kocasının adını büyüklerin yanında söyleyemeyen eski gelinlerin hatırasını yaşatıyorum şurada."

Tiz bir kahkaha atmıştı Cangül abla. Serhat abi de aynı şekilde karısına eşlik etti. Sonra Savaş'a göz kırptı. "Bu çok fena bir şey, ha," dedi. "Cangül'ün bana ettiklerini görüp güldüğün günlerin karşılığını izletiyor yüce Rabbi'm."

Ali'den uzaklaşınca elleri tenimden düşmüştü. Ali tek kolunu boynuma sarıp beni kendine çekti. Çenesini kafamın üstüne yasladı. "Ben de yeni yeni görüyorum, abi," diye cevapladı. "Halbuki heyecanlanınca iki kelimeyi bir araya getiremez benim bal gözlü karım. Cangül yengem köşede dolduruyor sanıyordum, yapmıyor mu yoksa?"

Cangül abla ona sataşan Ali'ye bakıp kahkaha attı. "Of, çok güzelsiniz," dedi sitemle. "Defolun, pislikler. Bana kendimi yaşlı hissettiriyorsunuz. Gel, Serhat, Alp'i bulalım. Annemin canına okumuştur kesin."

Cangül abla kocasını çekiştirerek yanımızdan uzaklaştı. Ali de başını yüzüme doğru eğmiş, gülümsüyordu.

"Naber, kıvırcık? Evcilik oyunu yormuş galiba seni, yüzün solgun."

Geri çekilip, yüzüme düşen saç buklesini üfleyerek yüzümden uzaklaştırdım. "Babaanne bir gestapo, pencere pervazlarına kadar değiştirdi odayı," dedim, şikâyet eder gibi. "*Parkeler bugün bitecek*, diye adamlara üstten üstten bir bakışı vardı, hiçbiri de *yok*, diyemedi. Boya işi yarına kaldı ama toz oldu her yer, temizlenmesi lazım."

"Üç gün sonraya da mobilyalar geliyor zaten. Yetişir her şey aslında da babaannem işini sağlama almayı sever."

Onaylar gibi başımı salladım. Çenemi iki parmağıyla kavrayıp yüzümü yukarı doğru kaldırdı. Sağa sola eğip, tek gözünü kısarak her

yerini inceledi. "Başka bir şey olmadığından emin misin Asude?" diye sordu. "Yalan söylersen anlarım, ona göre."

Dudağımı büzüp, "Tabii yalan konusunda olan uzmanlığın, yalancıyı gözünden anlama konusunda da beceri ekliyor," dedim. "Yeşim hakkında bana açıklama yaptı babaanne, daha sonra konuşuruz."

İki kaşı kalktı, dudağı kıvrıldı. "İyi bakalım, öyle diyorsan..." dedi. "Yemekte ne var, kıvırcık? Ölüyorum açlıktan."

Sofra hazırlama sürecinde Ali üzerini değiştirmek için odaya çıkmıştı. Biz son eksikleri getirirken Yeşim salona kıpkırmızı bir suratla girdi. Kapı kapanmadan Ali de peşinden girmişti. İlk kaşları çok çatıktı ama benimle göz göze gelince hemen gülümsedi. Bense sessizce geçip koltuklardan birine oturan Yeşim'e, daha sonra da Ali'ye baktım. Ali direkt masaya kuruldu. *Yeşim'le beraber mi indiniz aşağı*, diye kızmak istiyordum ona ama kendimi tutmam gerektiğini de biliyordum. İyice sapıtan hislerim yüzünden *yaklaşmasın sana*, diye çığlık atma hissi elerimin titremesine neden oldu. Hızla mutfağa geçip sakinleşmek için başka şeylerle meşgul olmaya çalıştım. *Bu çok kötü! Bu his felaket kötü, zerre sevmedim. Bu hisle yaşanmaz, hasta eder insanı.* Derin derin birkaç nefes daha aldım. *Ne işleri olacak beraber? Öyle inerken denk gelmişlerdir. Hem Ali, Yeşim'den hep uzak duruyor. Durmasa benimle işi ne? Başını ağrıtmaz, değil mi?* Birkaç nefes sonra öldürecekmiş gibi hissettiren şu şey beni rahat bırakmaya başladı.

Yemek gayet keyifli geçti. Fatoş yenge işi görünce topuklayan gelini ve görümcesine laf sokup durdu. İkisi de yedikleri laflara alınmak yerine kıkırdadı. Bir de Cangül abla, "Senin için gittim ben çarşıya, o istediğin şalı aldım," diyerek pişkin pişkin güldü.

Babaanne inmediği için gözüm sık sık sandalyesine değiyordu. Onun yokluğu bana odasında söylediği her şeyi tekrar hatırlatıyordu. Yemek sırasında Yeşim'in gözleri de üstümden hiç çekilmedi. Geldiğimden beri öfkeyle bakan gözler, oldukça mahcup bakışlar atıp hızla kaçıyordu. Derdini anlayamamıştım. Babaanne onunla ne konuştuysa beni silkelediği gibi Yeşim'i de silkelemişti sanırım.

Sofrayı toplayıp ellerimi yıkamak için lavaboya gittiğim zaman dünkü gibi yine yolumu kesti. Bu kez de olmadık bir şey yaparsa babaannenin yapmadığım için takdir ettiği kavga kaçınılmazdı artık.

"Bak, inan, şu an hiç doğru zaman değil, Yeşim! Bugün sakın beni kışkırtma!"

Sarı benzi kızarmıştı ben böyle sert çıkışınca.

"Yok, öyle değil," diye mırıldandı.

Bana üstten üstten konuştuğu zamanlarda ses tonu bile kavgacıydı kızın, ilk kez bu kadar kısık duyunca şaşırdım.

"Derdin ne o zaman?" diyerek temkinli bir şekilde yüzünü süzmeye devam ettim.

"Dün için... Terbiyesizlik yaptım, gitmeden özür dilemek istiyorum."

Kaşlarım bir anda havaya kalktı. Asla beklemiyordum bunu. *Babaanne, ne yaptın sen bu kıza?*

"Özür..." diye mırıldandım, şoku henüz atlatamamıştım.

"Hata yaptım, o şekilde konuşmak haddim değildi. Zaten birkaç güne gidiyorum, Kadir amca halletmiş benim için işi. Canını sıkmam artık anlayacağın."

Zorlu bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. Bunları söylemenin ona ne kadar zor geldiği, kıpkırmızı olmuş yüzünden belliydi.

"Yeşim, burada oluşunu ben hiç rahatsızlık olarak görmemiştim. Dün benimle o şekilde konuşmamış olsan yine umurumda olmazdın. Ama söylediklerin sana yakışmadı. Daha doğrusu hiçbir kadına yakışmaz."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırıp onaylar gibi başını salladı. Gözleri anlık değse de hızla kaçınıyordu benden.

"Haklısın, kendimi küçük düşürdüm. Ninemi utandırdım. Evli biri hakkında bu şekilde konuşulmaz, böyle büyütülmedim ben."

Derin bir nefes alıp verdim. Dün çok öfkelenmiştim ama şu an bu sözleri ne kadar utançla söylediğini gördükçe ve bunun ne kadar zor olabileceğini düşündükçe dirayetim kırıldı.

"Sen çok güzel bir kadınsın, sana çok değer veren biriyle olmayı hak ediyorsun."

Dudağında kırık bir tebessüm şekillendi. "Kimseyi hayatıma alacağımı sanmıyorum," dedi.

Onun zorlu gülümsemesine karşı benim gülümsemem daha gerçekti. "Bu eve geldiğimde varlığın beni rahatsız etmedi çünkü sen zaten Savaş'ı sevmiyorsun, Yeşim," dedim, yumuşak bir tonla. "Sen bu evdeki hayatı seviyorsun. Bu evin kızı olmak için soyadı Bozdoğan olan biriyle nikâhlı olmana gerek yok."

Gözleri yüzümde öylece asılı kaldı. "Nereden biliyorsun onu sevmediğimi?" diye sordu.

Bunu bir art niyetle sormadı, sesinde hırs ya da öfke yoktu. Bu beni daha çok güldürdü.

"Ben sanmıyorum ki hiçbir kadın sevdiği adamı başka biriyle evlenmiş görsün, ona sarıldığını izlesin ve onlarla aynı yerde kalmaya devam etsin. Ateş gördüğünde kaçarsın, Yeşim. Olduğun yerde kalmazsın. Sen beni kıskanmadın ama bana çok öfkelendin. Sana vaat edileni elinden almışım gibi kızgınlık besledin sadece."

Öylece baktı ama bir şey söylemedi. Ben de bu kadar konuşma ve medeniyetin bana bile yeteceğine karar verdiğim için yanından geçmek için yürüdüm. Geçip gideceğim zaman eli koluma tutundu. Adımım havada kaldı. Gözleri dikkatle bana bakıyordu.

"Savaş, ninemle kavga ederken *kiminle evlenirsem evleneyim asla mutlu olamayacağımı biliyorsun*, diye bağırmıştı. Savaş pek yanılmaz ama bu sefer hata yapmış galiba. Seninle mutlu."

Yeşim'in yanından ayrıldığımda, babaanne yetmemiş gibi onun sözleri de bindi omuzlarıma. Salonda oturan kalabalığa şu an pek katılamayacaktım, birkaç dakika nefes almak için dışarı çıktım.

Ailesi ölmemişti. Onu terk etmişlerdi. Kaç yaşındayken yapmışlardı bunu, bilmiyordum. Nasıl yapabildiler, zerre fikrim yoktu ama bu gerçek kalbimi çok acıtıyordu. Yeşim ise evlense bile hiç mutlu olamayacağına olan inancından bahsetmişti. Bunu ona inandıracak neler gelmişti ki başına?

Oflayarak sesli bir soluk daha aldım.

Savaş Ali Bozdoğan... Aklıma ve kalbime yaptıklarından şimdiden yoruldum. Çok zor seni tanımaya çalışmak.

Akşam dingin geçti. Çay içilip, Serhat abiler kalkınca Asuman hala da çıktı. Sonrasında odalara çekilmişti herkes. Sadece Ali, gelen bir telefon yüzünden bazı hesaplarda karışıklık olmuş diye bilgisayarının başında kalmıştı. Canım sıkıldığı için cilt bakımı yaptım, saçlarıma besleyici serumumu sürdüm, oyalanabilecek her şeyle zaman geçirdim.

En son tırnaklarıma oje sürerken, Ali kapıyı tıklatıp içeri girdi. Beni görünce başı soluna doğru yattı ve kaşlarını çattı. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu sanırım. Bense sağ elime süremediğim, defalarca bozduğum ojeyi tekrar sürmeye çalışıyordum.

"Asude?"

Serçeparmağıma sürdüğüm ama düzelteyim derken bozduğum lacivert ojemi havaya kaldırıp baktım. Diğerleri gibi bu da hep dalgalıydı.

"Efendim, Ali," derken gözüm, bozulmuş parmağımdaydı hâlâ.

"Ne yapıyorsun, kıvırcık?"

"*Uzay mekiği*, deyip sana buz gibi bir espri sunardım da canım sıkkın."

Kısık kahkahasını duysam da bozduğum tırnağımla uğraşmam gerekiyordu. Kafamı bir şeylerle doldurmazsam babaannenin söyledikleri eko yaparak zihnimi perperişan edecekti. Yanıma yaklaşıp benim gibi yere oturdu. Önüme serdiğim pamuklardan bir tanesini alıp bozulan tırnağımı temizledim. Sol elimden zerre ince işçilik verimi alamıyordum.

"Suratın niye öyle peki?"

Yan bir bakış attığımda dikkatle tırnağımı temizlememe baktığını gördüm. "Olmuyor bir türlü," dedim. "Sol elimi iki dakikada sürüp bitirdim ama sağ elim için beşinci tekrardayım."

Kaşlarını kaldırıp benim dert yanışıma baktı. *Yaa, Ali, dünyada ne dertler var işte. Sen bir saatte eksik faturalandırma işlerini hallederken ben ojemi süremiyorum.*

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Hâlâ dikkatle tırnak etlerime bulaşan ojeleri temizleyişimi izliyordu.

"Oje sürmekten anlar mısın?"

Şu suratındaki masum kendini tartan bakışı görseniz beni anlardınız. Ali'yi niye bu kadar çok seyretme hissim var, emin olun çok iyi anlardınız. Ölçüp biçiyordu gerçekten bakışlarıyla. *Yapabilirim*, demek için gözlerini kısmış, kendi ellerine, ojeye ve benim parmaklarıma bakıyordu. "Yani..." diye muğlak bir kelime kullandı. Sonra benim ifademe bakıp küçük bir tebessüm kondurdu yüzüne. Asla kendinden emin olmayan bir gülümsemeydi bu.

"Çok zor olmasa gerek. En azından sen de yapamadığın için ben yapamazsam göze batmaz."

Bu fikri o kadar hoşuma gitti ki oje şişemi hemen ona uzattım. Eline alıp bir kokladı önce. Burnunu kırıştırdı ama sonra yine kokladı.

"Küçücük şişe tüm odaya yaymış kokusunu. Ne yapıyorum şimdi?" Temizlediğim elimi ona doğru uzattım. Tırnaklarıma ve ojeye baktı. "Halledebilirim, kolay görünüyor."

Ben bu konuya yorum yapmayacaktım, yaşayarak öğrenmesi gereken bir deneyimdi bu. Bazı şeylerden çok hızlı pişman olunurdu. On beş dakika sonra kafayı yemek üzereydim çünkü.

"Ali, bırak artık ya!"

"Dur, kıvırcık, bu sefer olacak."

"Kibar davran o zaman, öyle tutulmaz."

"Tamam be kızım, ne söylendin, ha! Aç ikisinin arasını."

"Ayırdım işte, daha ne yapayım?"

"Değince bozuluyor, benim de dikkatim dağılıyor."

"Ali, nazik tutar mısın biraz? Küçük o daha."

"*Küçük*, derken? Büyüyecek sanki. Niye olmuyor bu?"

"Çünkü yanlış yapıyorsun!"

"Sen çok doğru yaptın sanki. Dur, üfleyeceğim."

"Ya, ben vazgeçtim ya!"

"Olmaz, yapacağım. Az sabırlı ol."

"Yumuşak tut. Tahriş oldu, acıyor."

"Kaç kere sildik, tabii tahriş olur, küçücük bir şey zaten. Parmaklarım kalın, ondan olmuyor gibi."

"Yavaş ol, tamam mı? Bu son, vallahi dayanamıyorum artık. Böyle durmaktan bacaklarım ağrıdı."

Başı bana doğru kalkınca bir an elektrik yemiş gibi sıçradım. Yanaklarım yanmaya, tenimi tuhaf bir his sarmaya başladı. *Allah'ım, biz ne diyorduk böyle? Bir duyan olsa...*

O da gözlerini kırpıştırıp bakışlarını hızla gözlerimden çekti. Dişlerinin arasından, "Oldu bu sefer," diye mırıldandı. Sol elimi de kaldırıp aradaki farka baktım ama gayet güzel görünüyorlardı.

"Şahane olmuş, Ali. Ellerine sağlık. Normalde hep Melike sürer ojelerimi, sen olmasan kalmıştı böyle."

Ali yerdeki ojelenmiş pamukları toplayıp yan yan bana baktı. "Beni her durumda Melike'nin muadili yerine koyman ne kadar hoş," dedi.

Dudağımı ısırıp tatlı serzenişine kahkaha atmamaya çalıştım. Bu konu ne zaman tekrar önüme gelecek diye merak ediyordum ben de.

"Ali, ya... Bu konuyu geçmişte bırakmamış mıydık biz?"

Hâlâ tavırlı olan bakışlarını benden esirgemiyordu. "Bana ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu, inatla hatırlatmak ister gibi.

Yerden kalktım. Şu an hiçbir yere dokunamazdım. "Tabii ki hatırlı-

yorum," dedim. "Unutmama asla izin vermiyorsun. Ojemi ve asetonumu şu çantaya koyar mısın? Ben hiçbir yere dokunamam şu an."

İtiraz etmeden, yerdekileri alıp bakım ürünlerimin olduğu ağzı açık çantaya bıraktı. "Ben de unutamıyorum, kıvırcık," dedi. "Bir de o kadar inanmışsın ki beni de inandırmaya çalışıyordun. Bir an *acaba mı lan*, dedim. Kendimden şüpheye düşürdün beni."

Büyük ayıp ettiğim için sadece gözlerimi kırpıştıra kırpıştıra gülümseyebildim.

"Ama Aliii..."

Arkasını dönüp yatağın üzerindeki pijamalarını aldı. Hâlâ ters bakışlarını dokunduruyordu. Kapıya doğru gittiğinde tekrar bana dönüp, "Hadi, hepsini anlarım da *Melike gibisin*, nedir ya?" diye söylendi. "Küfretsen daha iyiydi," diyerek odadan çıktı. Ardından istesem de tutamadım kendimi, odayı dolduran bir kahkaha attım. Adama böylesi bir travma yaşatmaya hakkım yoktu ama bilerek de yapmamıştım ki. O da gözümün içine baka baka *evlenemem, çocuk yapamam, kadınlara bakamam*, demeseydi.

Ali gelene kadar tırnaklarımı üfleyerek kuruttum. Sonra da yatağın içine girdim. Yanımda duran yastığa gözüm kaydığında dudağımı kemirmeye başlamıştım bile. Yine beraber yatacaktık. Kalbim uykuya dalmış da biri onu uyandırmış gibi sıçradı. Dün olabildiğince yatağın ucunda yatmaya çalışmıştım ama sabah ayağım karnında uyanmıştım. İnşallah bugün daha beter olmazdı. Şu olmadık anlarda yüzümü sızlatan gülme isteğimi kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyordu artık.

Ali ne düşünmüştü acaba? Söylediklerine bakılırsa o da ilk kez biriyle yatmıştı. Heyecanlanmış mıydı acaba? Böyle durumlarda hiç renk vermiyor oluşu delirtiyordu beni. Keşke o da benim gibi olsaydı, o zaman şak diye anlardım.

Odaya girdiğinde direkt göz göze geldik. Yatakta yarı oturur vaziyette bekliyor olmak yanlış bir izlenim verir miydi ki? Uyuyor numarası mı yapsaydım yoksa? Gerçi kim on dakika da uyurdu ki? İnanamazdı buna.

"Işığı kapatayım mı?"

Açık perdeler yüzünden zaten dışardan az da olsa bir ışık giriyordu odaya. Ali ışığı kapadığında derin bir soluk bıraktığını duydum. O da benim kadar gergindi. *Dün de beraber yattık, niye alışmadık biz buna hemen? Böyle kalas gibi mi davranacağız hep?*

Sessiz adımlarla yaklaşıp pikeyi kaldırdı. Şimdi *iyi geceler*, diyerek arkamı dönmem ve uyumam lazımdı. Fakat istemiyordum bunu, dünkü gibi onunla bu şekilde konuşmak istiyordum. Yatağa yerleştiğinde ve hâlâ ses çıkarmadığında pes etmişlikle iç çektim. Ağzım *iyi geceler*, demek için açıldığında, "Asude," diye fısıldayışıyla yastıktaki başım hemen kalktı.

"Efendim, Ali."

İstemsiz biraz tiz çıkmıştı sesim. Pencere benim ardımda kaldığı için yüzümü görebiliyor muydu hiç bilmiyorum ama ben kıvrılan dudağını görmüştüm.

"Babaannemle konuştuğunu söylemiştin. Ne söyledi sana?"

Dün benim yaptığım gibi dirseğini yastığa bastırıp başını da eline yasladı. Hemen onu taklit edip, "Yeşim'i neden hak ettiği şekilde azarlamadığını açıklamaya çalıştı," dedim.

Diğer söyledikleri, sanki babaannenin adını andığımız an sıra sıra zihnime doldu. *Annenle babandan bahsetti*, diyemedim ama.

"Sen ne dedin peki?"

"Bana ayıp ettiğini, artık ona *babaanne*, demediğimi..."

Ali'nin kıkırtısıyla dudaklarım kıvrıldı. Onu güldürüyor olmak hoşuma gidiyordu.

"Dursun Bozdoğan'a ayıp ettiğini sesli söyleyen biri. Hoş olmuş bu. Senin için nasıl geçti peki konuşma? Kırgınlığın hafifledi mi?"

Dudağımı büzüp sorduğu sorunun cevabını düşündüm. Birine küs kalamayacak kadar kendi canımı seven biriydim ben. O tür duygular insanı çok yoruyordu ve ben, yoruldum diye ağlayabilecek kadar mızmızdım.

"Makul gerekçeleri var. Ailesini kavgasız bir ortamda tutmak istemesini anlıyorum. Yeşim'in annesine derin bir sevgisi var, ondan kalanı kırmak istememesi de mantıklı. Bana olan davranışı da bir tür testmiş sanırım. Kafası gidik biraz babaannenin, çok anlamıyorum onu."

Ali bedenini yerleştirmek ister gibi kıpırdanıp biraz daha yaklaştı yakınıma. Sıcaklığını daha fazla hisseder oldum. İstemsiz bir yutkunma hissi doğurdu bende.

"Olaylara nasıl tepki verdiğini ölçmek istemiştir. O da seni tanımaya çalışıyor."

"Evet, öyle bir şey dedi. Hoşuna gitmiş benim kavga çıkarmadan karşılık vermem."

Başını aşağı yukarı salladı. "Büyük evin sorumluluğu da büyük oluyor, Asude," dedi. "Bunca yıl hiç mi anlaşmazlık olmadı, illa olur ama bunu konuşarak çözer babaannem. Kimsenin kimseye bağırıp çağırmasına, bir daha yüz yüze bakılmayacak duruma düşmesine müsaade etmez. Dün sen Yeşim'e bağırıp kavga çıkarsan haklısın. Zira çok büyük ayıp etti Yeşim ama günün sonunda herkesin aklında kalacak tek bir şey olurdu. Biz evlendik ve evdeki huzur bozuldu. Ben de kimsenin gözünde bu şekilde yer almanı istemem. Sen çok iyi bir kızsın, hak etmediğin etiketler yapışmasın üstüne."

Ne demek istediğini anlıyordum. Babaanne de söylemişti. Kavga, o anın heyecanıyla olabilecek en olası şeydi ama ya sonrası? Beni o an herkes duysa eminim hak da verirdi fakat daha sonra hepsi *Ali keşke Yeşim'le evlenseydi, hiç böyle durumlar yaşanmazdı evin içinde*, derdi. Sonuçta benim gelişimle başlamış olacaktı evin içindeki huzursuzluk. Onlar kendilerine tıkır tıkır işleyen, dişli bir çark sistemi oluşturmuştu. Belli ki bunca yıl bozmaya çalışmadıklarından seviyorlardı bunu.

Yüzümü dikkatle izleyen Ali'ye baktım. "Yeşim yemekten sonra benden özür diledi," diye fısıldadım. Kaşları tekrar havalandı.

"Öyle mi?"

"Evet. Ben karşıma çıkınca evden gönderildiği için kötü konuşacak sandım ama mahcuptu bayağı."

"Babaannem ona anladığı şekilde hatasını açıklamıştır."

"Benimle de konuştu, kadın odasından yönetiyor imparatorluğunu."

Ali yine kıkırdadı. Sonra *cık*, diye bir ses çıkardı. "Sana karşı ayıp etti, o yüzden seninle çok sakin konuşmuştur," dedi. "Muhtemelen hoşuna gidecek üç beş kelime de sıkıştırmıştır. Yeşim'le ise seninle konuştuğu gibi konuşmaz o. Dursun Bozdoğan, hatalıysan eğer laflarıyla döver insanı."

Merakla biraz da ben yaklaştım ona. "Ne demiştir sence?" diye fısıldadım. "Keşke izleyebilseydim."

Ali çocuk gibi takıldığım noktaya sırıttı. Sonra boğazını temizler gibi birkaç kez öksürüp babaannenin taklidini yapmaya başladı.

"Yakıştı mı sana o dediklerin? Bir bak bakalım, ananın emek verip

büyüttüğü kız mısın? Evli adam hakkında konuşulacak laf mıydı onlar? Dua et, kimse duymadı rezilliğini, Yeşim. Dua et, Gelin Hanım *kocam hakkında böyle konuştu*, demedi."

Ali'nin sesini babaanne gibi yapma çabasına ikimiz de aynı anda kahkaha attık. Kahve gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissediyordum. Göz göze geldiğimizde yüzündeki gülümseme duraksadı. Dikkatle bana baktı. "Ali," diye fısıldadığımda sadece *hmm*, diye bir ses çıkardı. "Yemekten önce... Yeşim'le beraber mi indiniz aşağıya?" *Bunu sormayacaktım! Allah kahretmesin, böyle bir şeyi sormayacaktım.* Panik sardı her yanımı. "Şeyden diyorum... Beraber girdiniz ama Yeşim'in yüzü kıpkırmızıydı. Bir de özür diledi. Acaba bir şey..."

Gözünü dikip böyle baktığında iki kelimeyi bir araya getiremiyordum işte. *Yapma şunu! Nefret ediyorum dilimden, sussana pislik!* Dudağında ölçülü bir gülümseme vardı.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, kıvırcık."

"Takip ettiğimden değil! Yani yanlış anlama, yüzünü öyle görünce..."

Ali belimden aşağıda duran pikeyi tutup, bana değmeden omuzlarıma kadar çekti. Kaşları çatıktı, söyleyeceklerini düşünüyordu muhtemelen.

"Yaptığını duyduğumu söyledim." Pikede olan kahveleri benim her zerresini izleyen gözlerime değdi. "Yaptığı ayıbı ben dilime alırken utandım, Yeşim'e o sözleri söyledikten sonra suratımıza nasıl bakabildiğini sordum." Benim suratımdaki ifade komiğine gitti sanırım, kısık bir kıkırtı kaçtı dudaklarından. Sonra çenemden makas aldı. Kalbim tekrar sıçradı. "*Benim kıvırcığımla konuştuklarına dikkat et, başka bir Savaş'la karşılaşma, sessizce git*, dedim. Oldu mu? Geçti mi merakın?"

"Ya, Aliii..."

Vallahi çok uğraştım. Bu durumun bana nasıl keyif verdiğini göstermemek için elimden geleni yaptım. Konuşmak için dilim beni dinlemiyordu, gülmek için de dudaklarıma sözüm geçmiyordu. Yüzümü kaplayan gülümsemeyi usturuplu bir hale sokmak için dişimi, dudağımın kenarına geçirdim. Ali'nin benimle eğlenen gözleri bu kez dudaklarıma değdi. Hızla kaçtı bakışları. Gözlerime geri baktığında yumuşacık, dokunuyormuş gibi hissettiren bir ifadeyle yüzümü izledi.

"Ali," diye fısıldadım. Yine ne yumurtlayacağımı bilemediği için tek kaşı tekrar kalktı. "Bir tek ben Ali diyorum sana, diğerleri hep Savaş diyor."

Yutkunduğu için âdemelması oynamıştı. Gözlerimde dolaşan gözleri bir saniyeliğine yine dudaklarıma dokunsa da hemen gözlerime geri çıktı.

"Öyle."

"Neden? Ben Çanakkale'de söylediğimde *istemiyorum, deme*, demememiştin. Hemen izin verdin."

"Sen bana *Savaş*, demek istemiyorsun."

Onaylar gibi başımı salladım. Bir an bile kahvelerinden kopamıyordu gözlerim.

"Evet ama sen de Ali ismini sevmiyorsun. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa bir daha demem."

Bu kez başı iki yana sallandı. Öylece ikimizin arasında duran eli havalanıp saçlarıma dokundu. O kadar nahifti ki hissedemiyordum bile. Eli alnıma değmese varlığını yanlış yorumluyorum sanabilirdim.

"Sen *Ali*, de bana."

"Neden?"

Tekrar bir iç çekti. Saçımdan ayırdığı bir bukleyi parmağına doladı. Dikkatle saçıma bakıyordu ama sonra gözleri ağzından çıkacak kelimeyi bekleyen gözlerime çevrildi.

"Sevmiyorum bu adı, söyleyen olduğunda tenimi ısırıyormuş gibi rahatsız ediyor ama sen bana Ali dediğinde denizden esen rüzgârın yüzümü okşaması gibi geliyor. Senin söyleme şeklin bambaşka hissettiriyor."

Bakıp kaldım sözlerine. Söylediklerinden çok kelimelerdeki o buruk tını içime dokundu. Adını bir tek annesi söylemişti. Ona bir tek annesi Ali demişti ama o gittikten sonra adı bir ısırgan otuna dönüşmüştü. Şimdi bana söyledikleri...

Ağzımı açıp tek kelime edemedim. O da biraz daha gözlerime bakıp, "İyi geceler, kıvırcık," deyip başını yastığa indirdi. Hâlâ dikkatle bana bakıyordu. *İyi geceler*, diye mırıldandıktan sonra da arkamı döndüm. Eğer bir saniye daha o gözlere bakacak olsam her şeyi unutup Ali'ye sıkı sıkı sarılırdım. *Birileri izliyor, onun için*, deme bahanem de kalmaz, belki de bana olan davranışlarındaki yakınlığı kaybederdim.

Son kalan irade kırıntımla ellerimi sıkı sıkı yastığımın altında tuttum ve gözlerimi acı veren bir sıkılıkta yumdum.

Onun hâlâ sırtımı izleyen bakışlarını hissediyordum. Bir hareket oldu, sanki eli bana yaklaşmış gibi hissettim ama dokunmadı. "Güzel rüyalar gör," diye mırıldanıp benim gibi arkasını döndü. İkimiz de iki uçta bir süre uyumadan öylece kaldık. Aldığı nefeslerden bile belliydi, onun da uykuya dalması benim kadar zor olmuştu.

Ertesi gün oldukça yoğun geçti. Boya işi bitince temizlik için birilerini çağıralım dediler ama en azından bu kadarını yapma isteğiyle ben kolları sıvadım. Aklım sürekli *alt tarafı bir yıl kalacaksın, hata yapıyorsun böyle bağlanmakla*, derken kalbim *bir yıl da olsa benim olacak, emeğim olmasın mı hiç*, diye aklımı çeliyordu.

Sağ olsunlar, Fatoş yenge, Cangül abla defalarca gelip yardım teklif etmişti ama hepsini reddettim. Babaanne bir iki kez uğradı, hiçbir şey demeden beni gözleriyle süzüp geri gitti. Boş odadaki karışıklıkları toparlarken perdeler geldi. Babaanne ve diğerleri takılan perdelere bakmak için odaya doluşmuştu bile. Asuman hala iç çekti.

"Bayılıyorum şu yeni şeyleri karşıdan izlemeye. Çok güzel oldu valla, Asude. Bak, işte kadın farkı böyle bir şey. Paşamın oda ihtiyar odasıyken şimdi rengiyle, perdesiyle bile ferahladı." Bana bakıp tek kolunu omzumdan aşırdı, eliyle sıvazladığı kolumu sıkıp geri bıraktı. "Eşyalar diğer gün gelirse çok daha güzel görünür hepsi, halacığım."

Onaylar gibi başını sallarken aralık kapı açıldı, Ali'nin kafası içeri doğru uzandı. "Hayırdır, hanımlar?" dedi. Ali içeri girip tazelenmiş odasına elleri iki yanına yaslı bakındı. "Bitmiş burası."

Fatoş yenge yan yan bakıp, "Eziyetini kız çekti, sefasını sen sür, Savaş Efendi," dedi.

Ali, yengem ona laf dokundurmamış gibi sırıtıp yanıma doğru yürüdü. Tek kolunu belime sardı. Dikkatle yüzüne bakıyordum, daha yeni duş almıştı galiba çünkü saçları ıslaktı.

"Ee, benimkinin eli değene kadar ne haldeydi, hepiniz biliyorsunuz. Mis gibi olmuş burası, kıvırcığım."

İki parmağıyla çenemden makas aldı. Bunu yapmasından o kadar hoşlanıyordum ki yüzümde güller açtı hemen.

"Sen bir de mobilyalar gelince gör."

Sonra benden uzaklaşan eline değdi gözlerim. Birkaç yerde deri soyulmaları vardı. Elini kavrayıp dikkatle baktım.

"Eline ne oldu böyle?"

Ali de benim incelediğim eline üstünkörü bakıp, "Tersanedeydim bugün, yontma yaptım," dedi.

O dediği ne, bilmiyordum da eline bayağı zarar vermişti. Kupkuruydu elleri.

"Ah, Ali ya, eldiven de mi takmıyorsun çalışırken? Bekle, geliyorum." Ağzını açamadan, kaldığımız odaya koşturup, bir krem alıp geldim. Olduğu yerde kafası karışmış gibi kapıya bakıyordu hâlâ. İşin tuhafı odada kim varsa onlar da Ali gibiydi. Elimdeki kremi bolca sıkıp parmaklarımla her yere yedirdim. "Eldiven kullan bir daha. Tahriş olmuş, kupkuru bir de. Hiç krem sürüyor musun sen ellerine? Buranın suları bayağı sert. Benim tenim hemen kurudu, biliyor musun?"

Bir yandan konuşurken bir yandan ellerini kremlemeye devam ettim. Diğeri de aynı durumdaydı. Hatta sol elinin başparmağında kesik bile vardı. Oraya sürerken, üfleye üfleye nazikçe yedirmeye çalıştım. İşim bitince, "Bak, bitti bile," diye gülümseyerek suratına baktığımda, kilitlenmiş gibi bana baktığını gördüm. Anlamamıştım ne olduğunu, suratı durgun ama kahve gözleri çok derin bakıyordu. Odada gezdirdim gözlerimi, Asuman hala iç çekip kapıya doğru ilerledi. Cangül abla ve Fatoş yenge de aynısını yaptı. Niye hepsinin birden durgunlaşmasının cevabı babaannedeymiş gibi ona değdi gözlerim. Kendini pervaza yaslamış, bir yanını da bastona dayamış, öylece Ali'ye bakıyordu. Sonra ağır ağır yürümeye başladı. Yanımıza geldiğinde Ali'nin gözleri benden çekilip babaanneye değdi. Babaanne işte o zaman küçük bir dudak kıvrımıyla Ali'ye bakmıştı. Bastonu tutmayan eliyle Ali'nin sırtına iki kere pat pat vurdu.

"Anladın mı şimdi beni? Niye o kadar direttim, farkına vardın mı?"

Ali dikkatle babaanneye bakıyordu ama gözlerini bile kırpmıyordu. Babaanne, Ali'nin sırtındaki elini çekip, bir bana bir de elimdeki kreme bakıp, gülümseme denmeyecek bir tebessümle yanımdan kayıp geçti. Hepsi bazen o kadar tuhaf oluyordu ki neyi, neden yaptıklarını anlamıyordum bile.

"Ne oldu şimdi?"

Ali derin bir iç çekti, sesli bir şekilde ciğerlerini doldurduğu soluğu

bıraktı. "Babaannemi haklı çıkarıyorsun, kıvırcık," dedi. "Bilerek ya da bilmeyerek bana tüm tükürdüklerimi yalatıyorsun."

***

Sonraki günler de bir şekilde dolu geçti. Aslında bana kalsa gerek yoktu ama babaanne, halalar ve yengeler mutlaka bir fikirle geliyordu. Mobilyalar kuruldu, halılar geldi, eşyalarımız dolaplara yerleşti derken odadan kaldırılan koltuğu mırın kırın soracak oldum. Fatoş yenge gözünün kenarıyla bana bakarak *atıldı o*, dedi.

Misafir odasındaki mecburiyet yüzünden Ali'yle yatmaya devam ediyordum fakat Ali sanki huzursuzdu bu durumdan. Yatağın ucunda uyuyordu hep. Asla kıpırdamıyordu, sanırım yanında olmam onu rahatsız ediyordu ama bana bir şey söylemiyordu. O böyle yaptığında ben de daha çok sakınıyordum kendimi. Sabahları dayak yemişim gibi her tarafım ağrıyarak uyanıyordum. Ne güzel, ilk bir iki gün yatmadan önce sohbet ediyorduk ama artık bunu da yapmıyordu benimle. Hemen arkasını dönüyordu.

Belki oda yerleşip, ortalık durulunca Ali televizyon koltuğu diye bir tane sokabilirdi. Bunu düşünmek, içimde ince bir sızıya neden olsa da kendimi tutmaya çalışıyordum. Haklıydı adam yani. Tanımadığı, etmediği biriyle aynı yatağa yatmak zorunda değildi sonuçta. Zaten deli yatıyordum, kim bilir kaç kere ayağım bacağım değdi de uykusunu bölmüştüm. Sırf saçlarımın her yana dağılması bile ayrı dertti. *Çok haklı! Ben olsam ben de rahatsız olurum.*

Aklım sürekli nedenlerini sıralıyor ama her mantıklı neden, sonunda genzimi yakıyordu. İki kere yapmıştık sadece ama ben yatmadan önceki birbirimize bakarak yaptığımız sohbetleri özlüyordum. Bunu düşünmemek için de kendimi bambaşka uğraşlara veriyordum.

Kadir Alp mesela, mükemmel bir arkadaş. Oyun oynadığın sürece hayatındaki en önemli insansın. Saçlarıma da bayılıyor. Ali Bey uyurken rahatsız olabilir ama Alp saçlarımla oynamayı aşırı seviyor. Tokalarımın tamamını saçlarıma takarak kuş yuvasına çevirmesine bile katlanıyorum. Zira tüm oyun süreci boyunca gönlümü okşayan sözler söylüyor. Üstelik annemlerin gelmesine de hiçbir şey kalmadı. Saat sayıyorum artık. Ali'ye *beraber karşılamaya gidelim*, dediğimde *tersaneden direkt geçerim ben almaya*, demişti.

Bahçede sağa sola adımlarken Kadir Alp topunu ayağıma doğru attı. "Bari futbol oynayalım, Asude," dedi.

"Küçük Bozdoğan'ım, bugünlük beni hoş görsen? Annemler gelecek ya, heyecandan yerimde duramıyorum şimdi."

Alp yanıma gelip topu yerden aldı, kolunun altına kıstırdı. Dudağını da küçümser gibi kıvırmıştı. "Evet, fark ettim," dedi. "Çişin gelmiş gibi zıplıyorsun sürekli."

Olduğum yerde öne arkaya yaylanırken, dediğiyle durakladıyp şaşkınlıkla, "Ne?" dedim.

"Ben de çişim gelince böyle yapıyorum hep ama geri gitmiyor, boşuna uğraşma. Bence sen tuvalete git."

"Hayır, bebeğim, tuvalete gitmeyeceğim. Dediğim gibi sadece heyecanlıyım."

"Çok mu özledin annenle babanı?"

"Hı hı..."

"Neyse, geliyorlar işte. Ben de kreşte akşama kadar özlüyorum, daha sonra bir bakıyorum ki gelmişler. Sen bir de büyüksün, alış bunlara, Asude."

Sonra topunu havaya fırlatıp, koşturarak peşinden gitmeye başladı. Şaşkın şaşkın peşinden bakıyordum. Alt tarafı dört gündür gidiyordu kreşe. Üstelik yaz etkinliklerine katılıp geliyordu sadece ve benim durumumla denk görüp bir de akıl veriyordu sıpa.

"İlk gün ağladığını unutmadım daha ben! Yarım gün gidiyorsun altı tarafı, her gün askere uğurlar gibi uğurlatıyorsun kendini! Akşama kadar değil o, öğlene kadar!" Beni totosuna takmadan topunu tekrar havaya fırlattı. Sinirimi bozmuştu kaile alınmayışım. "Topunu keserim senin, çocuk!"

Topu eliyle yakalayıp, bana pirinç dişlerini göstere göstere güldü. "Sahiden, yapar mısın Asude?" diye sordu. "Bak, vuruyorum vuruyorum patlamıyor ama bir patlasa bunun turunculu beyazlısını aldıracağım. Ne zaman kesersin? Ben yokken kes de babam anlamasın."

Ay, yok, gerçekten bunlar çekirdekten sahtekâr olarak yetişiyor. Beni de alet edecek planlarına. Ben bu çocuktan kendimi korusam iyi olur. Huyumu suyumu bozar, kötü alışkanlıklar da kazandırır bu yakında bana.

Ağzım açık, krizi fırsata çevirme şekline baktım. Kendi kendime güldüm. Tam peşinden koşup yakalamaya, daha sonra da o çok bilmiş

suratını ısırmaya niyetleniyordum ki yaklaşan araba sesiyle hemen arkamı döndüm. Benimle beraber aralık ev kapısından herkes dışarı çıktı. Kalbim ağzımda, iki haftada deli gibi özlediğim annemle babamı bekler hale geldim.

Ali'nin arabası durduğunda kapılar açıldı. Önden babam, ardından annem indi. Sonra gözlerim Melike'yi de görünce kuşları uçuracak bir çığlıkla onlara doğru koşturmaya başladım. Serhat abi de gelmişti, benim koşturan halime kahkaha atıyordu.

Babam kollarını açınca, "Babacığım!" diye üstüne atıldım.

Havada yakaladı beni. Sıkı sıkı sarıldım, kokusunu nasıl da özlemiştim. "Bal kıvırcığım, gönül şenliğim benim," dedi.

"Canım babam, çok özledim sizi." Geri çekilip iki yanağına da bir sürü öpücük bıraktım.

"Ben de güzel kızım, burnumda tüttün."

"Ay, tamam, ayrılın. Kızımla sarılacağım ben."

Babam geri çekildiğinde annemin dolu dolu gözlerine baktım. Babama yaptığım gibi onun da üstüne atıldım.

"Hatun'um, oy benim yumağım, çok özledim ben sizi."

"Ah, kıvırcık kızım benim. Annesinin gözbebeği, bir de bana sor, annem. Hasret kaldım iki haftada."

Ben yakalayamadan o, suratımı yakaladı ve bir sürü öptü. Geri çekildiğinde Melike gözlerini açmış, beni izliyordu.

"Kız, sen nereden çıktın? Hiç söylemiyorsun da!"

Melike'yle sarılmamız biraz hoplamalı zıplamalı oldu.

"Salim abiyi ikna etmek için çok çalışmam lazımdı, yine de bir aksilik olursa diye çenemi tutmaya çalıştım. Biliyorsun, bir şeyi çok istersem başına mutlaka bir hal geliyor."

Kahkaha attım onun kendinde totem yaptığı inançlarına. Bir şeyi çok isterse, bir yere gidecekse ve bir şey alacaksa öncesinden kendine bile söylemezdi asla.

"O kadar sevindim ki. Ya, hoş geldin, çok iyi yaptın, Melike. Of, çok mutluyum şu an."

Melike'yle sarmaş dolaş bir halde bizi izleyenlere çevirdim gözlerimi. Kapı ağzında hepsi yüzünde bir tebessümle bakıyordu.

"Hoş geldiniz, Harun baba."

Ali uzanıp babamın elini öpünce, "E siz havaalanında görüşmedi-

niz mi?" diye mırıldandım. Annem de birbirine sarılan babamla Ali'ye bakıyordu.

"Çok kalabalıktı, kızım. Savaş da arabayı ters yere bırakmak zorunda kalmış. Biz valizleri alır almaz arabaya binmek durumunda kaldık. Çocuğu göremedik bile doğru düzgün."

Babamdan ayrılan Ali bu kez anneme yaklaştı. "Hoş geldiniz, Hatun anne," dedi.

Annem elini öptürmeden iki kolunu da boynuna sardı Ali'nin. Onları böyle görmek, Çanakkale'de hissettirmediği bir şeyi hissettirdi bana. Kalbimden bir esinti geçti sanki, çok hoşuma gitti bu görüntü.

"Hoş bulduk, oğlum. Yorduk seni de. Ah, ne çok özledik biz sizi, kuzum." Ali'ye bir kez daha sarılıp boydan boya süzdü. "Maşallah yavrularıma. Kızım güzelleşmiş, sen daha bir yakışıklı olmuşsun. Nasıl güzel bakmışsınız birbirinize."

Ali gülümseyip biraz da utanmış bir halde kaçamak bir bakış attı bana. O hali daha çok keyfimi yerine getirdi. Bizimle sarılmaları bitince sabırla bekleyen yeni aileme doğru döndü annemle babam. Annemin gözleri ışıl ışıl bakıyordu hepsine. Herkesten o kadar çok bahsetmiştim ki kim kimdir, çok iyi bildiğine emindim.

Babaanne öne doğru ağır ağır yürüyüp annemle babamı güzelce bir süzdü. "Hoş geldiniz, sefa getirdiniz evimize," dedi.

Annem öne doğru çıkıp, hiç beklemeden babaannenin elini öptü. Sonra da zavallı babaanneyi dumura uğratacak bir tavırla sıkı sıkı sarıldı.

"Dursun Hanım, değil mi? Asude o kadar çok bahsetti ki sizden. Çok memnun oldum." Babaanne gözlerini kırpıştıra kırpıştıra baktı annemin neşeli haline. Bense sırıtarak halini izliyordum. Annem bu kez yanında duran Fatoş yengeye sarıldı. "Ah, Fatoş Hanım, görmeden tanıyorum sanki ben sizi. Kızım hiç dilinden düşürmüyor. Allah razı olsun, hiç yabancılık çekmedi sayenizde."

Fatoş yengem de kıkırdayıp sarılışına karşılık verdi. "O nasıl laf, Hatun Hanımcığım?" dedi. "İnsan kendi evinde yabancılık çeker mi hiç?"

Annem geri çekilince, Asuman hala annemi beklemeden, uzanıp sarıldı. "Ay, ben de *bu kızdaki şeytan tüyü nereden geliyor*, diyorum. E annesine çekmiş. Çok memnun oldum, Hatun Hanım."

"Asude'nin Asuman halasısınız, biliyorum. Bilmem mi hiç?"

Asuman hala direkt gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Halası yesin onu," dedi neşeyle. "Anlatmış hepimizi, belli."

Bu kez Selma halaya yaklaştı annem. Selma hala biraz daha mesafe-

li bir insan olduğu için daha usturuplu davranmaya çalıştığını hemen anladım ama hala beni şaşırtıp, uzanarak sarıldı anneme. "Evimize hoş geldiniz, Hatun Hanım," dedi. "Asude günlerdir heyecandan yerinde duramıyordu, ne iyi ettiniz."

Cangül abla da aynı şekilde sıkıca sarıldı. "Ben de Asude'nin tek ve yek eltisiyim, Hatun abla, hoş geldiniz," dedi.

Annem mest olmuştu resmen karşılanma şekline. Cangül ablayı da sıkı sıkı sarmaladı. "Ah, kuzum benim, maşallah," dedi, tüm içtenliğiyle. "Asude dediydi de bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim. Allah nazarlardan korusun."

Cangül ablanın sırıtışı daha bir büyüdü. Direkt gözü Serhat abiye değmişti. Beklemediğim bir şekilde Yeşim de uzanıp tokalaştı. "Hoş geldiniz," diye mırıldandı. Yeşim'den çok bahsetmemiştim anneme.

Annem iki yanağını değdirirken, "Bu evin hanımları birbirinden güzel, maşallah," diye söylendi. Yeşim'in yanakları daha bir kızardı. Gözleri bana değse de hemen çekilmişti. Son günlerde her zaman olduğu gibi utanarak bakıyordu bana. Hafta sonu Trabzon'a gidecekti. Kadir amca bizzat götürecek, yerleştirecekti onu. Babam da Kadir amcayla tanışıp herkese selam verdiğinde sonunda eve girebildik. Annem bir yanına beni, diğer yanına Ali'yi almış, keyifle sohbet ediyordu.

"Asude pek düşkün size. Zor olmuştur bunca uzaklık, değil mi?"

Selma hala bunu sorduğunda muhtemelen kendi kızını düşünüyordu. Okullar açılınca İstanbul'a gidecek olmasına kadın hâlâ alışamamıştı.

Annem onaylar gibi başını sallayıp, "Çok zor vallahi, Selma Hanım," dedi. "İnsan evladını büyütüp mürüvvetini görmeyi çok istiyor da ah, şu ayrılık çok bel büküyor işte." Sonra Ali'ye tebessümle baktı. Ali öylece annemin elini kavramış, elini izliyordu. Bu hali bana o kadar masum geliyordu ki. Annemin şefkatli tavırlarını sessizce izleyişi içime dokunuyordu sanki. "Ama çok şükür Savaş'ım gözünden bile sakınıyor kızımızı. Gönlüm rahat."

Gülen yüzü tekrar bana ve Ali'ye çevrildi. Sonra da ne yaptığını bilmeden asla aklına gelmeyecek bir yaraya çok şiddetli bir bıçak soktu. Sözleri kanımın çekilmesine, canı yanıyormuş gibi kasılan Ali'nin rengi giden yüzüne bakıp kalmama neden oldu.

"Yoksa insan evladından ayrı tek bir gün geçirebilir mi? Asude'yi esen yelden esirgedik, şimdi mutlu olduğu yerde olduğunu bilmesem tek saniye durabilir miyim onsuz?"

19. BÖLÜM

Annemin sözlerinden sonra gözlerim hızla Ali'ye değdi. Eminim şimdi bu odada kim varsa kaçamak bakışlarla ona bakıyordu. Ali ise elinin üstündeki annemin eline bakıyor, dudağında bir gülümsemeyle gözünü annemin elinden ayırmıyordu.

Canım yandı.

Canım o gülümsemenin ardındaki nedeni biliyor ya artık, o kadar çok yandı ki nefes alamadım. Ali'deki gözlerim bu kez babaanneye çevrildi. Kendimi tutmak istesem de gözlerime yaş dolmaya başlamıştı. Babaanne gözlerini bir an bana çevirdi, hiçbir şey demedi ama sanki *sakın gözünde yaş görmeyeyim*, diye bağırmış gibi irkildim. Sonra gözlerim hızla ev halkında dolaştı. Haklıydım. Hepsi kaçamak bir ifadeyle Ali'ye bakıyordu. Ali belki de bunu bildiği için başını kaldırmıyordu. Kimsenin ona acıyarak bakmasını kaldıramıyordu.

"Anne!"

Ortamdaki bu sessizliği kırmak için konuşmak, dikkat dağıtmak istedim ama sesim istemsiz tiz çıkmıştı. Sonra yüzüme Ali'den öğrendiğim o sahte gülümsemelerin en büyüğünü ekledim. Annem neler olduğunu bilmediği için samimi bir gülümsemeyle baktı.

"Efendim, kızım."

"Yol yorgunusunuz, hadi ben sizi odanıza götüreyim. Yemek saatine kadar biraz dinlenin."

Annem azarlayacakmış gibi kaşlarını çattı da hemen geri düzeltti suratını. Mahcup bir tebessümle babaanneye baktı. "Oturuyoruz, anneciğim," dedi. "Hem yorulmadık öyle. Bak, ne güzel yeni ailenle tanışıyorum, çocuklarımla hasret gideriyorum."

Ben bir şekilde annemi kenara çekip uyarma fırsatı bulmazsam an-

nem olmadık bir şeyler daha söyleyebilir tedirginliği çöktü üzerime. Sonra *yardım et*, der gibi babaanneye baktım. O zaten beni izliyordu.

"Aktarma falan kaç saat uğraştınız ya, yorgunsunuzdur diye... Yani öyle işte."

Annem ağzını açamadan babaanne, "Gelinin hakkı var, yol yorgunluğu var üzerinizde," dedi. "Sofra hazırlanana kadar az dinlenin, kendinize gelin. Daha buradasınız nasıl olsa. Çok sohbetler eder, daha çok tanışırız."

Babaanne konuşunca bu kez annem ona baktı ve bana itiraz eden kadın ne hikmetse babaanneyi onaylar gibi başını sallayıp, "Öyle, biraz İstanbul'da beklemek durumunda kaldık," dedi. "Madem öyle diyorsunuz, Asude yol gösterir bize."

Annem bana baktığında tek kaşımı kaldırmıştım. *Yaa, Hatun Hanım, itiraz edemiyorsun bu kadına, her lafı hüküm niteliğinde.*

Annemle babamı kaldırıp Melike'yi peşime taktığımda Ali gözlerini üzerimden çekmemişti. Bense ona şu an bakmaya cesaret edemediğim için kaçamak bakışlar atabildim.

Annem değil ama babam gerçekten çok yorgundu. Onları birkaç gün kaldığımız misafir odasına yerleştirdim. Hiç akıllı duracağım diye kendimi sıkmadan ikisini de şapur şupur öptüm.

"Oh, mis... Kâtibime bak, nasıl lezzetlenmiş. Ben yokum diye hasretimden zayıflarsın sandım ama iyi bakılmış, iyi. Kadir amcam gibi olmasa da ele geliyor bu göbek."

Babam kolunu omzuma dolayıp alnımı öptü. "Kızım, deme şöyle şeyler," dedi. "Aklıma geliyor yaptığın, adama bakamıyorum bile."

"Ama çok sevimli değil mi? Çay içilirken ne yaptığını gördün mü? Boş bulunup göbeğine koyacaktı ama ateşe değmiş gibi sehpaya bıraktı çayını."

Babam bu dediğime bıyık altı gülse de annem kahkaha atmıştı. "Allah'ın delisi, insanları ilk günden neye uğradıklarını şaşıracak hale düşürmüşsün, bir de gülerek anlatıyorsun," dedi.

Annem geçip yatağa oturdu. Melike kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı ağzında bizi gülerek izliyordu.

Annem, "Ay, ayaklarım ağrımış ya, heyecandan anlayamadım," dedi. "Asude, çok şeker insanlar. Hepsinin de gözünün içi gülüyor konuşurken. Ne güzel karşıladılar bizi."

Anneme sırıtıp göz kırptım.

"Babaanne nasıl ama?"

Annem benim sırıtışıma hemen karşılık verdi. "Kösem Sultan'ı oynatsalar asla garip durmaz," dedi.

Melike de kıkırdadı bu yoruma. Yanıma doğru gelip kolunu omzuma attı. "Ay, vallahi doğru, çok ciddi biri, Asude," dedi. "Sana nasıl tahammül ediyor bu kadın?"

Pisliğe dirseğimi geçirdim hemen. "Ben geldiğimden beri yüzünde güller açıyor," diye cevap verdim. "Kadın hayal ettiği gelini buldu diye odasında hep şükür namazları kılıyor."

Babaanneyle olan çalkantılı ilişkimizi azıcık da olsa anlattığım için bulaşıyordu.

"Çok belli, gözünü senden ayıramıyor kadın. Enişteye rakip gibi mübarek."

Kahkaha attığımda babamla göz göze geldim. Başını yana yatırmış, öyle güzel izliyordu ki içim titredi.

"Canım babam benim."

"Bal kıvırcığım benim."

Karşılıklı öpücük attık birbirimize.

"Hadi, biraz dinlenin. Ben de Melike için neresi uygun, onu sorayım. Zaten iki saate yemeği hazır etmiş oluruz."

"Hadi, bak işine, kızım. Kocanı da gör. *Annesiyle babasını gördü, bizi unuttu*, demesin."

Annemin tatlı takılmasıyla aşağıda olanlar aklıma geldi. Melike'nin aralık bıraktığı kapıyı kapatıp anneme doğru yaklaştım.

"Anneciğim..."

Annem asılan suratımı görür görmez, hemen duruşunu dikleştirip, "Ne oldu, Asude?" diye telaşla sordu.

"Anne, bir şey rica etsem sizden?"

Babam da bir anneme bir bana baktı, onun da kaşları çatılmıştı.

"O nasıl söz, kızım? Hayırdır inşallah."

"Aile ya da çocuklar hakkında konuşurken birazcık dikkatli olsak olur mu? Ne olur yanlış anlama, asla hatalı bir kelimen yok ama bana olan sevgini böyle çok güzel gösteriyorsun ya..."

Annem kıvrana kıvrana, ne söylemek istediğimi anlamaya çalışırken babamın bakışları yumuşadı. *Ali'nin ailesi onu terk etmiş*, demek istemi-

yordum. Ali bunu kendi rızasıyla bana söylememişken annemlere bahsetmek, onun sırrına ihanet gibi geliyordu. Ama en azından bana olan sevgilerini onun gözüne bu kadar sokmasak belki kalbi çok acımazdı.

"Savaş'ın aklına ailesi gelir, üzülür diye mi endişeleniyorsun, gönül şenliğim?"

Babam ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Annem de bir babama bir bana baktı, daha sonra üzüntüyle buruklaştı bakışları. "Ah, doğru," dedi, hüzünle. "Ay, yavrum, yanında gözüne soka soka neler dedim ben?"

"Anneciğim, üzül diye söylemedim, çok hassaslar bu konuda. Herkes o kadar incitmekten korkuyor ki ağızlarına bile almıyorlar. Şimdi böyle..."

"Şimdi kocanın olmayanını gözüne sokup canını yakarız diye korkuyorsun." Cümlemi devam ettirdiğinde onaylar gibi başımı salladım. Annem ayaklanıp yanıma geldi, kollarını da sıkı sıkı sardı hemen. "Oy, gözümün nuru, sen kocanın incinecek kalbi için bile dert sahibi mi oldun? Maşallah, Allah muhabbetinizi artırsın, Asude'm. Savaş da gelene kadar seni dilinden düşürmedi. *Asude sizi görünce sevinçten delirecek*, deyip durdu çocuk. O kadar içim rahatladı ki şu an." Geri çekilip kollarımı kavrayan annem, yüzümün her bir yanını sevgiyle izledi. "Daha dikkatli olurum, yavrum. Kırar mıyım ben hiç oğlumu? Ama sen de kocana alttan alta duyur, Asude. Bir annesi de beni bilsin. Seni nasıl bağrıma basıyorsam Savaş da öyle. Allah biliyor, daha ilk bakışta kanım kaynamıştı ama şimdi çok daha fazla çocuğum gibi geliyor."

"Çok teşekkürler. Böyle bir şey dediğimi Ali duysa kesin kızar, *niye uyarıyorsun*, diye söylenir ama o konuda çok yaralı."

Annem yutkunup gözünü parlatan yaşlar geri gitsin diye kırpıştırdı gözlerini. "Çok mu küçükmüş, Asude?" diye sordu.

Bilmiyorum anne ama babaannenin sözleri öyle hissettiriyor bana. Her şeyin farkında olacak kadar büyük, bir insanın kaldıramayacağı kadar küçük...

"Öyleymiş."

"Ah, yavrum benim. Hepsi pek kıymet veriyor, gözlerinden sakınıyor ama belli. Bak, *bizsiz nikâh kıydınız*, diye gönül koymak yerine, *o düğünü kuracağız*, diye peşine düşecek kadar seviyorlar."

"Evet, annem. Ali de o yüzden hepsine çok değer veriyor. Üzerim, kırarım diye çok dikkatli."

Annem iç çekip geri çekildi. Ben de hareketlenip, kapıya doğru yürürken, "Hadi, dinlenin artık," dedim. Melike kapının kenarında sessizce bizi dinliyordu. Babam da onaylar gibi mırıldandığında odadan çıktık. Başım Melike'ye döndü hemen. "Gel bakalım, Melike Hanım. Senin için hangi odanın boş olduğunu Fatoş yengeye soralım." Melike kolumu kavrayıp, merdivenlere doğru çekiştirince gözlerim iri iri açıldı. "Ne oluyor, yahu?"

"Asude, kaç saattir sıkıyorum dişimi. Allah için çıkar bizi şu evden de biraz konuşalım. Sinop'tan Çanakkale'ye kadar delirtebiliyorsun beni!"

Merdivenlerden paldır kültür indiğimizde salona uğramadan dış kapıya yönelmiştik bile.

"Ay, dur, çekiştirme be! Bir düşeyim, kavga çıkar."

Melike beni dinlemeden, kolumu çeke çeke çıkardı bizi. Sağa sola bakınıp, "Nereye gidelim?" diye sordu. "Her yerde bir insan var. Yok mu burada konuşulacak boş bir yer?" Melike'yi, Ali'yle geçen akşam yürüdüğümüz yola doğru yürüttüm. Bir süre ilerleyince, sonunda önüme geçip durdurdu beni. "Şimdi konuş, ne oluyor?" *Bilmem*, der gibi altdudağımı büzdüm. "Kızım, adam gibi anlatsana! Ne demekti o telefonda söylediklerin? Hem sen nereden anladın adamın eşcinsel olmadığını?"

"Sordum."

Melike'nin gözleri iri iri açılmış, ağzı da balık gibi aralanmıştı.

"Yapmadın, Asude."

"Yaptım."

"Allah belanı kaldırsın, yapmadın! Beni kızdırmak için söylüyorsun."

"Of, Melike, yaptım işte. *Ben halden anlarım, derdini bana aç*, demekti niyetim de adam o taraflarla ilgilenmiyormuş. Adama *eşcinsel*, dedik ama o imanlı çıktı."

Melike elini alnına vurup diğer elini beline yasladı. "Allah seni bildiği gibi yapsın!" dedi, sinirle.

"Ay, ne yapayım ya? *Ben kadın peşinde koşmam, evlenip çocuk yapamam*, diye diretince ben de öbür türlü sandım. Adam haram diye koşmuyormuş kadınların peşinde."

"Çocuğu niye yapamıyormuş? Helal bir şekilde yapılabiliyor çünkü."

"Onu sormaya yüzüm yok. Adama eşcinsel imasında bulunduktan sonra bir şey sormak için ağzımı açmam ne kadar zor, biliyor musun?"

İç çekip bana ne kadar umutsuz vaka olduğumu anlatan bakışlar attı. Sonra ardımızda kalan büyük eve bakıp, "Ee, durum ne şimdi?" diye merakla sordu.

Bir şey yok, der gibi omuzlarımı silktim yine. "İyi gibiydik aslında ama ne olduysa birkaç gündür bayağı uzak davranıyor," dedim. "Biz mecburi bir durumla aynı yatakta yatıyoruz artık."

"Çüş!"

"Çüşleme, odadaki koltuğu babaanne attırmış. Adam *yerde yatayım ben o zaman*, dedi ama günah."

"Tabii sen de günahından korktuğun için hemen koynuna aldın."

İç çekip başımı iki yana salladım. "Ne koynu ya?" dedim, sitemle. "Yatakta aramızdaki mesafeye otoban kurulur." Hin bakışlarından geçen ışıkla ne dediğimi anca idrak edebildim. Panikle, "Yani ondan değil, aynı yatakta yatmış sayılmayız demek için. Bakma şöyle!" diye kıvrandım. Sırıtışı daha bir büyüdü. "Bakmasana be! Koyun koyuna yatıyoruz sanma diye dedim."

"Anladım ben anlayacağımı. Haram da değilsin zaten."

"Hı?"

"Hani o gün bana *ben ona haram mıyım Melike*, dedin ya. *Değilsin*, diyorum işte."

Ben de arkama dönüp evin pencerelerine baktım. Kimse yoktu ama gözlerim birini arıyormuş gibi dikkatle dolaştı.

"O istemiyor, Melike."

Melike benim sırdaşımdı. Küçücük çocukken, ip atlayarak tanıştığım çocukluk arkadaşımdı. Ben daha konuşmadan o bana ne olduğunu zaten bildiği için uzatmaya da lüzum görmedim.

"İstetiriz, balım."

"Adam evlilik istemediği için bana dört milyon verdi, hatırlıyorsun, değil mi? Bir yıllık bizim ilişkimiz."

Umursamazca karşıdaki kütüğe doğru yürüyüp oturdu. Bana bakınca da omuzlarını silkip, "Bir yıla kim öle kim kala?" dedi.

Ben de yaklaşıp yanına oturdum. Onun pırıl pırıl parlayan gözlerine inat, benim gözlerim eminim ki solgundu.

"Biz ortağız, olmaz yani."

"Niye olmuyormuş?"

"Yine tekrar ediyorum ki anla. Adam evlilik ve çocuk baskısından kurtulmak için hiç tanımadığı kıza anlaşma teklif etti. Ayrıca Ali'ye ihanet edemem, bir anlaşma yaptık biz onla. Anlaşmayı bozamam."

"Anlaşmanın içinde birbirinize âşık olma konusunda bir madde var mı?"

Ters ters baktım bu soruya. "Tabii ki yok, Melike çünkü böyle bir şey ihtimal dahilinde değil!" dedim. "Aşk falan da deme, yok öyle bir şey!"

"Ee, senin köyün yanıyor ama onu ne yapacağız?"

Böyle direkt dillendirince bir irkildim. İki yana salladım başımı hemen.

"Deme şöyle be! Tamam, kafam karıştı ama kimin olsa karışır, Melike. Gördün onları, insan bu aileye dahil olmak istiyor. Bir de benimkilere bak, fırsat bulsalar organlarımı satarlar. E bir de Ali..."

Melike tek kaşı havada sözlerimi dinliyordu. O bana böyle bilmiş bilmiş bakınca kavga çıkarmak istiyordum.

"Ne olmuş Ali'ne?"

"Melike, o çok iyi biri. Bak, böyle diyorum tabii anlamıyorsun ama gerçekten o kadar düşünceli biri ki. Yani nasıl diyeyim, bilmiyorum ki. Bana karşı çok korumacı. *Babana verdiğim sözü tutamazsam*, diyor, başka bir şey demiyor. *Sen bana Allah'ın emanetisin*, dedi. Ben nasıl dayanayım? Biz seninle genelde hırgür hikâyeleri dinlerdik, biliyorsun. Adam zorla benim aklımla oynuyor. Hem kaç zaman oldu ki sanki? Aşk olur mu bu kadar kısa zamanda?"

"Mesele aşk olsun, bunun için bir an bile yeter, Asude. Ayrıca karışan aklın değil, kalbin. Bayağı sağlam çarpmış seni enişte." Ben ona kendimi anlatıyorum ki beni desteklesin. *Tamam, geçer*, desin ama o ne diyor? Yorgun bir nefes daha bırakıp boş boş karşıya baktım. Melike de elimi kavradı. "Sen kendine bir net olsan arkadaşım, bu adamdan hoşlandığını itiraf etsen bir."

"Ama kim olsa..."

"Kızım, bana ne kimlerden? Ben seni diyorum. Hoşlanıyor musun yoksa hoşlanmıyor musun?"

Çok kolay sanki buna cevap vermek! Kaşlarım çatıldı iyice, sıkıştırıyor beni bir de.

"Ne bileyim ben be? En son ki ilişkim virüs yüzünden terk edilerek bitti. Lisede de boynuzlandım, bir ben bilmiyormuşum. Çok anlasam bu işlerden böyle olmazdım. Ay, Melike ya, ben acaba hiç doğru düzgün bir şey yaşamadım diye mi böyle oldum?"

Tüm derdime cevap, bu sorudaymış gibi gözlerim iri iri Melike'ye baktım. O da dudak büküp *cık*, diye bir ses çıkardı. "Sanmam. *Biyolojik saatim yüzünden azıtıyorum*, desen daha makul. Ama haklı olduğun bir nokta var tabii. Ailesi ve adam *full* paket, çekilmen normal. E bir de sana davranışları, ten uyumu falan birleşince aklını çelmiştir." Sonra dikkatle bana bakıp, "Ten uyumunuz nasıl?" diye sordu.

"Tövbe tövbe, nereden bileyim? Adamla aynı yatakta yatsak da *başka odalarda gibiyiz*, diyorum. Halbuki ilk iki gün ne güzel sohbet ederek uyumuştuk."

Melike yine bana o umutsuz vaka olduğum bakışlarını attı. "Asude, biyolojik saatin gerçekten kudurmuş," dedi. "Onu demiyorum, elini kolunu tutunca nasıl hissediyorsun?"

"Çok sıcak." Aradığı cevap bu mu diye kaşlarım kalkık baktım, o da kaşlarını kaldırdı. "Güvende." Hâlâ tepkisiz kalarak suratıma dik dik bakıyordu pislik. "Of, tamam be! Böyle ailesi var diye birkaç kere sarıldı falan ya kalbimi duyacak diye aklım çıktı. Hele ilk geldiğimde ailesine öpüşüyormuşuz gibi rol kesti, mal gibi kalakaldım bir saat."

Melike'nin kahkahasıyla elimle gösterdiğim yoldan gözlerimi çektim. "Al işte, bal gibi tutulmuşsun adama," dediğinde, kesin kanaatiyle omuzlarım düştü. Düşen suratıma bakıp dudak büktü. "Kızım, niye ağlayacak gibi bakıyorsun? Ne güzel işte, adam doğru düzgün biri."

"Anlaşmayı unutuyorsun hep. *Ali evlilik falan istemiyor*, diyorum sana. Beni de istemiyor, sadece şu an gerekli."

Melike bir süre sessizce yanımda oturdu. Benim gibi büyük evi izledi. Sonra kolunu koluma doladı. Çanakkale sokaklarını hep böyle turlardık onla. Kol kola halimize kırık bir tebessümle baktım.

"Anlaşmaysa anlaşma, ne olmuş yani? Yarın ne olacağının garantisi mi var? Sen nasıl tutulduysan o da tutulur, daha sonra gelsin yapmam dediği bebecikler."

Hızlı hızlı konuşan şu hali çok komiğime gitmişti. Bir de bu kadar basit dillendiriyor olması, beni teselli etmeye çalışması çok hoştu.

"Nasıl olacakmış o peki?"

"Kızım, sen bu adamın çift nikâhlı karısısın. Âşık et kendine de dünya kaç bucakmış, öğrensin."

"Ben?"

"Sen, Asude Hanım, sen! Ay, bak, ben kaldım evde. Sen de boşanıp gelme, arkadaşım. Madem burayı sevdin, gerçekten senin yap."

"Ama anlaşma yaptık, Melike."

"Kızım, *anlaşmayı boz* mu diyoruz? *Anlaşa anlaşa âşık et*, diyoruz. Erik gibi kızsın, enişteye nasıl kütürdeyebileceğini gösterebilirsin. Bak, ailesine şov diye adam öpüşmeli oyunlar kuruyor. Sen de az cilve denilen şeyin nimetleriyle tanıştır şu adamı."

Şaşkınlıkla ağzım aralandı. "Allah seni kahretmesin, adamı baştan mı çakarayım?" dedim.

"Sus, kız, bağırma. Herkesin fikrini öğrenmek zorunda kalırsak görürsün! Nikâhlı karısısın, *haram mısın bana*, demiş adam. Olmadığın konusunda uygulamalı örnekler yaşat. Helalin tadına bir baksın, ne olacakmış ki?"

Ağzım açık, arkadaşıma baktım. Bu benim Melike'm miydi? Verdiği akıllara çok şaşırmıştım.

"Sana ne oldu böyle be?"

Melike iç çekip kütükteki kıymıkları koparmaya çalıştı. "Sen de gidince annemin kadın günlerinde çok fazla mesai yapmaya başladım," dedi. "Belki yakışıklı, boylu poslu, esmer, işi gücü yerinde bir yiğidin anası beni görür de çay doldurmamı beğenir diye sosyalleşiyorum."

Şaka yapıyor diye kahkaha attım ama kahkaham suratındaki ifadeyle yarım kaldı.

"Yapmadın?"

Dudak büküp başını geriye yatırdı.

"Çok ciddiyim, helal süt emmiş birini bulup evleneceğim. Yahu, kaderime bak. Hiç evlilikte gözü olmayan sen evlendin ama ben talip bekliyorum."

"Yalnız benimki anlaşmalı, unutuyorsun hep."

"Aman, ne olacak? Halledilecek detayları bana bahane diye söyleme. Ya, Asude, nasibimi bağlayacak bir büyü mü yedim acaba ben? Bak, geçen bir görüşmeye gittim, gayet iyiydi her şey ama sonra adam bir anda saçmalamaya başladı."

"Nasıl yani?"

"Daha ortada fol yok yumurta yokken *düğündeki takıları annemler alır*, dedi. Ne alaka oldum ama bir şey demedim. *Evlenince çalışmaya devam edeceksin, değil mi? Ona göre görüşmeye devam edelim*, dedi sonra. Ay, işi bıraksam adam beni boşayacak demek ki. Ben *bu konular için erken değil mi sence*, diyorum ama adam bana *baştan rengimizi bilelim*, diyor. Ha, bir de babamın evi bizim mi yoksa kira mı onu sordu. *Bizim*, deyince de *heh heh*, diye gülüp *bir abin bir sen, mirasçıları iyiymiş*, dedi." Bakıp kaldım Melike'nin söylediklerine. O da suratımı görünce hüzünlü de olsa kıkırdadı. "Al işte, ben de senin gibi kaldım böyle. Daha *bismillah* bile demedik. Bir de niyet etsek babamın evini alacak şerefsiz."

Elini kavrayıp kucağıma çektim. "Çok takıyorsun kafana, ondan olmuyor belki de," dedim, yumuşak bir ses tonuyla. "Hem Allah aşkına, bir ihtimal diye ne olduğu belirsiz kimseyle görüşmelere gitme. Nasibin geldiği zaman illa bir şey olacak."

Kısık ama daha içten bir kahkaha attı. "*Bir anda oluyor, kuzum*, der misin lütfen? Yeni gelin olduğundan emin olayım."

"Of be! Kızdırma beni. Koca meraklısı olup çıktın başıma. Bende var da ne oluyor? Dert sahibi oldum Ali Bey yüzünden. Sen de seninkini bulursun elbet."

"Yön durumu özürlü benimkinin. Beni bulup rotayı oluşturana kadar otuz olmam inşallah." Esefle söylenmesine karşı kıkırdamamı tutamadım. Sonra kararlılıkla geri baktı bana. "Asude, şu adamı kendine köle yap, benim canımı sıkma. Bu devirde düzgün birini bulmak ne kadar zor, biliyor musun? Ailesi de gayet iyi, en azından kaynana terörü yok. Mis gibi çocuk işte, az daha esmer olsa *mükemmel*, derim. Bulduğun nimete sahip çıkar mısın lütfen?"

"Ama anlaşma?"

"Başlarım anlaşmana. O, bir yılın sonunda *gitme, Asude, sensiz ben nefes alamam*, derken bu günleri gülerek anımsarız. Ay, sanki evli barklı adamı baştan çıkar, diyoruz. Kocan o senin be. *Haram mısın bana*, demeyi biliyor ya, bir de helalken sıkıştırsın seni böyle."

Dudağımı kemire kemire sözlerine bakıyordum. O kadar ciddiydi ki *şaka yaptım*, diyecek dediğim her anı baltalıyordu suratındaki kesinlik.

"Sen şimdi şey diyorsun..."

"Öyle diyorum!"

"Çok güzel *yavrum*, diyor, Melike."

"Yavrusu ol adamın işte."

"*Bal gözlü karım*, dedi bir de. Ayaklarım titredi ya."

"Ağzı iyi laf yapıyor, iki güzel kelimeye hasret kadınlar var şu dünyada. Şükürsüz köpeklik yapma, Asude."

"Yaklaşayım mı şimdi ben Ali'ye?"

"E bi zahmet."

"Genelde o yaklaşıyor, ailesi varken yani. Onun gibi diyorsun."

"Mis gibi bahane. *Ailen bakıyor*, diyerek ayaküstü götür işte. Malum, o seni böyle böyle iyi keklemiş."

"Yok ya, öyle değil, gerçekten hep bizi izliyorlar. O da evlilik hakkında bir şüphe olmasın diye. Ya *şimdi ne oluyor*, derse bana?"

"Sen de aynı şekilde *ailemi ikna etmeye çalışıyorum, şüpheleniyorlar*, dersin. Az saksıyı çalıştır. Hatta bu ikna işini biraz ciddiye alın da minik bir Asude yapın, kimse şüphelenmez sizden o zaman."

Koluna pat diye vurdum. Bir de pis pis sırıtıp kaşlarını oynatıyordu.

"Sus be kızım, ayıp."

"Çocuk yapmak mı?"

"Ya, deme şöyle şeyler. O aşama için kırk fırın ekmek yemem lazım benim. Titremeden elini tutup sarılsam büyük başarı."

Tek kaşı yine kalktı. "*Titretiyor*, diyorsun. Of, yaaa!" diye bağırdı.

Sesli bir bağırtıyla elimi ağzına kapadım. "Sus, manyak mısın? Biri duyacak."

"Ben de istiyorum. Biri beni de titretsin artık, bıktım. Her gün mağazaya gelenleri kesiyorum ki uygun biri bulursam deneme kabininin önüne kamp kurup *yardımcı olabilir miyim size*, diye sorayım."

"Anneme söyle, o bulsun sana koca. Bana çok hevesliydi."

"Söyledim ki."

Sinirlerim bozulmuşçasına bir kıkırtı aldı beni. Gerçekten kafayı yemişti. Zorbela kendimi toplayıp, nemlenmiş gözlerimi parmak uçlarımla kuruladım.

"Aklını kocayla bozmuşsun. Kalk, Allah aşkına ya. Gidelim de sana bir oda bulalım."

"Ay, hiç odaya kapanamam, hadi yeni ailenle iyice kaynaştır beni. Onlar bayağı kalabalıklar, kesin helal süt emmiş, genleri güzel bir tanı-

dıkları vardır. Yemeğe falan yardım edelim de iyice gözlerine sokayım kendimi."

Eve girdiğimizde yemek koşturmacası da başlamıştı. Melike'nin de dediği gibi mutfakta bir işin ucundan tutalım istedik. Halalar ve yengem hiçbir şey yaptırma niyetinde değildi ama şovmen arkadaşım, "Ben hiç alışkın değilim, yardım etmeden oturamam," dedi. Haliyle ben de onunla beraber ne yapılıyorsa ortak oldum. Melike kafaya koymuştu, kendine koca bulduracaktı bizimkilere. Her hareketine nasıl da dikkat ediyordu, kahkaha atmak istiyordum onu böyle gördükçe.

Ali salonda Serhat abi ve Kadir amcayla takılmıştı. Pek birbirimizi göremedik. Melike'nin verdiği akıllar yüzünden yüzüm kızarmadan bakamıyordum zaten artık ona. O da bendeki tuhaflığı anlamış olacak ki kaşları çatık, anlamak ister gibi süzüyordu beni.

Bakma şöyle, Ali. Kafamın içinde seni baştan çıkarmak için ne yapsam diye düşünüp duruyorum ve anlarsın diye de ödüm kopuyor, çek gözlerini üstümden.

İçecekleri getiren Melike kaş göz yapıp Ali'yi gösterdi. Ben de derin bir soluk almak zorunda kaldım. Şimdi niyetimin farklılaşması sanki ilk kez ona yakın olacakmışım gibi hissettiriyordu. İçten içe de bir miktar vicdan azabım vardı. Onu kandırıyor muydum böyle? *Kandırıyorsam ne yapıyorum ki? Sanki başkasının erkeğini elinden alıyorum. Hem beni istemezse giderim yani. Ne olacak? Dünyanın sonu değil ya. İstemezse illa kalacağım, diye diretecek değilim ki.*

Ona karşı olan merakım kırbaçlıyordu sanki beni. Ali'nin sahte karısıyken bile kalbim böyleyse Ali beni gerçekten karısı olarak görse nasıl olurum, çok merak ediyordum. Onu gerçekten yaşamak nasıl bir his, kalbim bunu tatmak için çok istekliydi.

Adımlarım Ali'ye doğru ilerledi. Karşısında durunca bir an kalakaldım. Sonra *hadi, kızım*, diye kendimi gazlayıp eline uzandım.

"Asude?"

"Hadi, gel canım. Annemleri çağıralım. Yemek hazır olmak üzere."

Ali kafası karışmış bir halde uzanıp elimi kavradı ama sorgulayan bakışları üstümdeydi. Merdivenleri çıkarken, "Asude, bir şey mi var?" diye kulağıma fısıldadı.

Ben de yalanla olan haşır neşirliğimi ayyuka çıkarıp, "Annemler aramız bozuk sanmış da..." dedim.

Kaşları kalkık merdivenin yarısında durdurdu beni. "Nasıl yani?" diye sordu.

Yanaklarım yanıyor. Of, Melike, of! İnşallah bu kızarıklığın yalandan değil de utançtan olduğunu düşünürsün, Ali.

"Odalarına götürdüm ya, annem de işte *aranız mı açık*, dedi."

"O nereden çıkmış, Asude? Niye böyle bir şey dedi?"

"Şey... Sen biraz uzak duruyorsun diye. Şimdi yeni evliyiz ya, sizinkiler gibi galiba annemler de yakın... Yani annemle babam birbirine çok ilgili ya, böyle biz uzak uzak oturunca falan..."

Kaşının çatıklığı gitmeden sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Onlar da kavga ettik sanmış yani, dedi. "Tüh, gelir gelmez insanları sıkıntıya düşürdük."

"Yok yok, öyle değil! Yani sordu sadece, ben *yok*, dedim zaten. Şimdi de beraber çağırırsak öyle düşünmez."

Anladım, der gibi yine başını salladı. Sonra elini tuttuğum elini ayırıp kolunu omzuma doladı. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Kimseyi sıkıntıya sokmayalım, kıvırcık," dedi. "Sen de uzak uzak oturma benden, dikkat çekiyormuş bak."

Merdivenleri çıkmaya devam ederken, "Sen uzak oturuyorsun," diye mırıldandım. Omzumu saran eli sıkılaşsa da bir şey demedi.

Annemle babamın kapısını çaldığımızda onlar da hazır bir halde bekliyorlardı galiba. Canlarım benim, ayıp olur diye çağrılmadan odalarından bile çıkmıyorlardı. İnsanın severken içine sokası geliyordu. Ali'yle öyle sarmaş dolaş kapılarına gidince babam bile çok güzel bakmıştı ikimize. Belki Ali'yi kandırdığım için vicdanım sızlıyordu ama *annemle babamın gözündeki parıltı için her şeye değer*, diye içimi ferahlatmaya çalıştım.

Yemek sırasında neredeyse hiç sessizlik olmadı. Annemler geleceği zaman *burada çekinip yabancılık hissederler mi acaba*, diye düşünüp durmuştum. Ev halkı asla buna izin vermiyordu. Masadaki her yüzde gözlerim dolaştı. O kadar güzellerdi ki. Annem benim için niye büyük bir aile duası edip durdu her sofrada, biraz daha anlıyordum sebebini. Bu evde bayramlar da çok güzel olurdu kesin.

"Ne oldu, kıvırcık?"

Ali kulağıma doğru eğilip, fısıldayınca, daldığım yerden irkilerek çıktım. Soru sorar gibi gözlerime bakıyordu.

"Ha, yok bir şey."

"Herkese bakıp duruyorsun, bir de böyle gülümseyince... Ne var aklında senin?"

Ah, Ali... Aklımdakini bir bilsen...

Bu kez onun yüzüne baktım. Kaç gündür ailesinden birileri yakında değilse hiç bu kadar yaklaşmıyordu bana.

"Hiç, öylesine."

"Var bir şey, anlarım ben gözlerinden. Ne oldu?"

Tekrar masada dolaştı gözlerim. Asuman hala ve Serhat abi alenen sırıtarak bakıyordu bize. Babam ise tabağına eğmişti başını ama yüzündeki gülümsemeyi görünce benim de dudaklarım kıvrıldı. Sonra tekrar Ali'ye baktım. "Bu işi iyi kıvırdık biz, değil mi?" diye sordum.

Ali de benim gibi ailesine baktı. Sonra yine bana çevirdi yüzünü. "Tahmin edemeyeceğim kadar iyi kıvırdık, Asude," dedi. "Hiç tahmin edemeyeceğim kadar hem de."

Yemek çok güzel geçti, çay keyfi daha güzeldi. Babaanne *hadi, misafirlerimiz dinlensin, çeneniz düştü*, demese kimsenin kalkası da gidesi de yoktu. Yemek sonrası gelen Nurettin enişte ve Davut enişte babamı da aralarına alıp öyle koyu bir sohbete dalmıştı ki babaannenin sesini duyana kadar bize bakmamışlardı bile. Sık sık onları izliyorum diye Asuman hala ve Cangül abla bana bulaşıp durmuştu. Ne yapayım? Dayanamıyordum işte. Ali'nin babamın çayını doldurduğu anı, *yarın seninle tersaneye gidelim mi Harun Baba*, dediği dakikayı kaçırmadığım için seviniyordum. Üstelik babaanne de sık sık Ali'yi gözlüyordu. Babam, Ali'ye sorular sorup, fikirlerini aldıkça gözünde parıldayan yıldızları görebiliyordum.

Biz yarın alışverişe çıkacaktık. Halalar ağız ucuyla *biz kalabalık etmeyelim*, dediler ama can attıklarını biliyordum. Hiç lafları bitmeden *olmaz öyle, siz de gelin, ben anlamıyorum ki akıl verirsiniz hem*, dediğimde Selma hala, Asuman halayı bile geride bırakan tizlikte bir sesle *madem ısrar ediyorsun*, diye sözümü kesti. Melike kıkır kıkır gülüyordu bu hallerine. Kulağıma iki de bir *bana buradan birini bulalım, ben sıkılıyorum Çanakkale'de bak*, deyip durdu. En olmadı babaanneyi devreye sokacaktım artık. Kız kafaya takmıştı, bulacaktık o hayırlı kısmeti.

Geç vakit olup da herkes dağılınca annemle babamı odalarına çıkardım. Aslında buraya neden hemen gelemediklerini sormak istiyordum.

Anneme fısıldadığımda *baban yokken uzun uzun konuşuruz*, demişti. Halam ve amcam yine ne yaptı, bilmiyordum ama bizimkilerin hali tavrı etkilenmediklerini gösterdiği için içim rahattı. Melike'yi de odasına götürdüm. Bir tur daha bana kocamı baştan çıkarmanın on altın kuralını söyledi. Gerçi dokuzu elleme içerikliydi. Yarım saat de onun verdiği akılları dinleyip, düştüğümüz hale kıkırdayıp öyle odaya geçebildim.

Hevesle girdiğim odada uyuyan bir Ali bulmak, dudağımı bükmememe neden oldu. *Hemen uyumuş*, diye sitem edecek olmuştum da saat biri geçmişti. Galiba Melike'yle biz biraz fazla altın kural çalışmıştık. Asık bir suratla banyoda üzerimi değiştirip yatağa girdim. Başımı çevirdiğimde Ali'nin yine uçta yattığını gördüm.

"Uzak dur, Ali. Yerim seni falan aman, yaklaşma!"

Sinirli sinirli ben de arkamı dönüp pikeyi de hırsla üzerime çektim. *Ne var hemen uyuyacak? Genç adam olacaksın bir de!*

Ertesi sabah ise büyük bir koşturmacayla başladık güne. *Gelin düzgünü yapılacak*, dedi babaanne. Sinop'ta çeyiz alışverişi olarak bilinse de babaanne Tokatlı kısmını böyle yaşatmaya devam ediyormuş. Asıl beklemediğim olaysa çeyizimin gelecek olması oldu. Çalıştığım süreçte ben çok lüzum görmesem de annem sürekli *bunlar çeyizin için*, diye alışveriş yaptırıp durmuştu. Bir anda nikâhlanınca aklıma bile gelmeyen detay, annemin içine dert olmuştu. Annem gelmelerine yakın Ali'yi aramış, bana hiç bahsetmemişti bile bundan. Ali de hemen ilgileneceğini söyleyip bir gün öncesinden buraya gelen bir pikaba yükleneceği haberini vermiş. Kahvaltı sırasında *akşam beşe yakın burada olacak Asude'nin çeyizleri*, dediğinde boş boş baktım suratına. Belki de hiçbirini kullanmayacaktım bile ama annem eksik kalacağım hiçbir şey istemiyordu. Gelirken iki valizle gelmişlerdi. Birini halalara, yengelere, babaanneye bohçayla doldurmuştu. *Âdettendir*, deyip duruyordu. Hepsini kim bilir nasıl özenerek yapmıştı.

Evin erkekleri iş için çıkarken Ali, babamı da götürmüştü. Onlar çıkar çıkmaz babaanne hızla ayağa kaldırdı bizi. Gelin düzgünü olayını tam kavrayacağım zaman bir de çeyiz düzmeden bahseder oldu. Annemle hızla anlaşmalarını kolaylaştıran ortak noktaları vardı. Benim *ne gerek var*, dememe ikisi de aynı anda *gereği var ki söylüyoruz*, diye karşılık veriyordu.

"Babaanne, vallahi gerek yok ya."

Caddede bir yanımda annem, bir yanımda babaanne yürürken belki ikna ederim diye bir kez daha sokuldum dibine.

Ters ters bakıp, "Bak, anan ta Çanakkale'den emek emek yaptıklarını getirmek için ne kadar uğraşmış," dedi. "Hem düğüne gelen kadınlar *gelin odasına bakalım*, demeyecek mi?"

"Diyecek mi?"

"Derler! Bomboş oda göstermem ben. Madem astırmıyorsunuz, ortalığa koyarız ama koyarız, Gelin Hanım."

"Babaanne, çeyiz serme âdeti kız tarafının. Orada yapılmaz mı sanki?"

Son bir çırpınışla âdetlerin nasıl olduğuna değindim. Burnunu kıvırarak baktı, gözleri zekâma hakaret ediyor gibiydi.

"İyi madem. Hazırlanın, Çanakkale'ye gidelim. Orada kurarız düğünü. Sonra gelip bir de burada kurarız, benim canıma minnet. Otuz yıl bugünü beklemişim zaten ben." Ağzım açıldı net sesiyle. Sahi mi diyordu bu kadın? Şaşkın şaşkın anneme baktım. Annem de kaşlarını kaldırmış, babaanneyi tartıyordu. Babaanne bu kez de anneme dikti gözlerini. "Gencecik kadınsın, tek evladın var, her şey usulüne göre olsun öyleyse. Ben Kadir'i arayayım da ayarlasın hemen her şeyi."

Tam elinde gezdirdiği cüzdan büyüklüğündeki çantaya uzanıyordu ki elini havada yakaladım. Dediğini yapmaya kalkar bir de işte o zaman al başına belayı.

"Şaka yaptım, babaanne! Ay, sen de hiç şakadan anlamıyorsun, canım. Dizelim tabii çeyizimi, ne o öyle yok gibi? Görsün hep eve gelen hanım teyzeler."

Çenesini havaya dikip üstten üstten baktı bana. Kadın beni böyle böyle yola getirecekti. Tam istediği gelin olacaktım sanırım.

"Hah şöyle, büyük sözü dinle. Ananla babaannen buradayken de öyle her şeye *istemem, olmaz*, denmez. Düş önüme şimdi, ağır ayaklığı hiç sevmem."

Seksene merdiven dayamış bir kadın olarak hepimize tozunu yutturacak adımlarla önden ilerledi. Annem de koluma girip, "Ben bayıldım bu kadına, Asude," derken kıkırdıyordu. "Seni muma çevirir, bak görürsün. Benim sözümü dinlemediğin her gün için Allah sana babaanneyi yazmış."

Millet *siz bizim kızımıza ne diyorsunuz*, diye çeyiz alışverişlerinde kavga çıkarır, bir de bizimkine bak.

"Sana da gün doğdu, Hatun Hanım."

"Valla öyle."

Melike de sohbet ettiği Asuman halanın yanından ayrılıp annemin diğer koluna girdi. "Bu kadın çok iyi ya," dedi, hayranlıkla. "Selma halan *kırkına geldin, az uslu dur*, diyor ama o *ne kırkı, ben daha otuz dokuzum*, diye çemkiriyor. Mükemmel biri." Ardımızda kol kola yürüyen halalarıma baktım. Hâlâ çekişiyorlardı. Hallerine kahkaha attım. "Bana da buradan koca bulalım, Hatun'um. Bir Asude'ye bir bana gelip gitmesi zor olmasın sizin için. Annem de çok sever zaten Karadeniz illerini."

"Allah'ım, sen benim aklıma mukayyet ol! Yürü, Melike, beni düzeceğiz daha."

Yorgunluktan ve sıcaktan bir çay bahçesinde limonata içerken konu nasıl olduysa gelinliğe geldi. Annem, "Ben getirdim gelinliğini, Asude," dedi. "Etek ucuna sandalye bacağı geldi diye biraz yırtılmıştı ya, Firdevs halletti, kızım. Hiç belli olmuyor."

Son yudumuna kadar içtiğim bardağı masaya bırakırken annemi onaylar gibi başımı sallayıp, "Tamamdır, Hatun'um, belli bile değildi zaten," dedim.

Annem ağzını açacakken babaannenin, "Olmaz öyle," demesiyle bölündük.

Kedi bakışlarım babaanneye çevrildi. "Yine ne olmaz, babaanne ya?" dedim, sitemle.

"Bir gelinlik ikinciye giyilmez, hem de yırtılmış! Uğursuzluk getirir."

"Öyle mi olur?"

Başını öne arkaya sallarken bastonunu da iki kere yere vurdu. "Demek öyle ki diyoruz, değil mi?" dedi, ters ters. "Olmaz öyle, buradan kalkınca onu da çıkaralım aradan."

"Babaanne ama yorulduk ya. Bak, herkesin perti çıktı, bu seferlik uğursuzluk getirmese?"

Bana kınayan bakışlar atıp anneme baktı. Benden esirgediği gülümsemeyi anneme gönderip, "Kalkıp gidelim, Hatun kızım," dedi. "Şöyle güzelinden, gösterişlisinden gelinliğini alalım kızımızın. Ömrüm bo-

yunca evlatlarımdan çok torunlarımın mürüvveti için gün saydım, hele ki Savaş'ımın..."

Annemin tüm dişleri görünüyordu resmen. "Tabii, Dursun Hanım teyzem," dedi, keyifle. "Sen öyle uygun görüyorsan yaparız. Bunlar Çanakkale'de iki ayağımızı bir pabuca soktular. Bir de Harun hastaydı, çok da ilgilenemedim. Ne kadar hevesim varsa yarım kaldıydı. Gelinliğini bile düz seçti, biliyor musunuz? Şöyle kabarık kabarık bir gelinlik bile giymedi."

Babaanne alışkanlık kazandığım bakışlarından bir tur daha yolladı. "Her şeyin en iyisini yapalım çocuklarımıza," dedi. "Hadi, kalkın, karanlık çökmeden gelinliği de halledelim."

Pes etmiş bir vaziyette peşlerine düştüm. Gelinlikçide kafayı yememe ramak kalmıştı. Ben ne kadar az taş ve dantel varsa el atıyordum ama hepsi ağız birliği yapmış gibi beni kabartmanın derdine düşmüştü. Sonunda atan tepemin tasıyla gidip mağazadaki en taşlı ve kabarık modeli geçirdim üstüme. Hiçbiri ağzını açıp *bu da sade*, diyemedi.

"Ee, tamam mı? Doyduk mu taşa? Ne diyorsunuz?"

Bilmem kaçıncı kez çıktığım platformda iki tur dönerek aşağıdan beni izleyen kadınlara baktım. Yüzlerindeki ifadeye göre istenilen ihtişama sonunda kavuşmuştum.

"Hah şöyle, gelinlik olduğu anlaşılsın uzaktan bakınca."

Zaten sözüm dinlenmediği için bir tur daha döndüm gelinlikle. Şöyle tüllerini avuçlayıp kaldırabiliyor muyum diye baktım. İyi kalkıyordu, böyle güzel oynanırdı bununla. Bir iki de salındım, valla mırın kırın etmiştim ama bayağı kıvırtılırdı bununla. Etrafı saran kıkırtıyla gelinlikteki gözlerimi kaldırıp karşımdaki kadınlara baktım. Melike katıla katıla gülüyordu.

"Ay, ben de Asude'yi tanıyorsam ben bununla oynayabiliyor muyum diye gelinliği deniyordur."

Melike'nin dediğiyle dudaklarım kıvrıldı, iyice sırıtık bir ifade kapladı yüzümü. Topladığım kısımları biraz daha kaldırıp, kalçamı kıvırarak etrafımda döndüm. "Valla çok zevkliymiş, tarlatan kıvırmamı kolaylaştırıyor," dedim. Benim konuşmamla beraber gelinlikçiyi uğuldatan kahkahalar peşi sıra geldi.

Yorgunluktan ayaklarımız şişmiş bir halde sonunda eve girdik. Biz gelmeden çeyizlerim de gelmişti zaten. Ali sağ olsun, ayarladığı adam-

lara kolileri, annemin hazırladığı hurçları boş bir odaya taşıtmış. Gidip bakmak, kontrol etmek lazımdı da yayılıp kalmıştık hepimiz salona.

"Ay, aman aman, valla kara sular inmiş ayaklarıma. Kız, ne yürüdük ya."

Fatoş yenge ayağını kucağına çekince, annemin imrenerek ona baktığını gördüm. Aynısını yapmak için can atıyordu da utanma belasına kalkışamıyordu bile. Oturduğum yerden kayarak yere çöktüm. Annemin yere basan ayağını kucağıma çekip ovalamaya başladım. Hemen eğilip saçlarımdan öptü. Asuman hala yanlamasına devirdi kendini.

"Hiç söylenmeyin, valla hep sizin yüzünüzden," dedim. "Babaanneye itiraz edince bana arka çıkacaktınız."

Fatoş yenge önünü açtığı eşarbının iki yakasını sallaya sallaya gülümsedi. "Ama nasıl güzel şeyler aldık," dedi, hevesle. "Vallahi özlemişim düğün kurmayı. En son Serhat'la Cangül'ün düğününde böyle koşturmak nasip oldu, onun da üzerinden yedi yıl geçmiş olacak. Tam içimiz geçecekti, Savaş'ım yetişti."

Ay, bunlar yorgunluk arsızı olmuşlar. Annemin diğer ayağını da ovalarken babaannenin bastona yaslanmış, bana baktığını gördüm. Böyle baktığı zamanlarda kanım ona çok kaynıyordu. Göz kırpıp gülümsedim hemen.

"Babaanne, bana harcadığın serveti mi düşünüyorsun? Hiç sesin çıkmıyor."

Biraz önceki yumuşak bakan gözler anında kınayıcı bakışlara çevrildi. "Kırk düğün kursam rüzgârı üşütmez beni evelallah," dedi. "Dünya malından yana eksiğim olmadı çok şükür."

Altdudağımı ısırıp kısık bir ıslık çaldım. "Gözüme daha bir sevimli görünüyorsun şu an. *Dünya malı*, diyorsun, ha? Bayılırım."

Dudak büzüp yan yan baksa da o dudak kıvrılmıştı. "Gördük çula çaputa uzanmandan," dedi.

O bana her fırsatta söylenecek bir şey buluyordu galiba ve ben de tam olarak bunu seviyordum. Anneme baktığımda gülen gözlerinin ikimizin arasında gidip geldiğini gördüm. Yanakları kızarmıştı.

"Terledin mi sen, Hatun'um?"

"E sıcak, annem."

"Dur, ben odadan bir şal alıp geleyim, sırtın tutuluyor hemen."

Annem arkamdan *gerek yok*, diye bağırsa da koşturan adımlarla

odama doğru çıkmaya başladım bile. Birden odaya girince kalakaldım ama. Bunu hiç beklemiyordum. Yutkunmak istesem de ağzım kupkuru oldu. Ali'nin belinde beyaz bir havlu sarılıydı. Saçlarını küçük el havlusuyla kurularken arkasını döndü. O da beni görmeyi beklemiyor olacak ki dumur olmuştu.

"Asude?"

Damlacık olarak göğsüne inen sulardan gözlerimi çekemedim. Göğsünün ortasında tüyler vardı, çok değildi ama kendilerini belli ediyorlardı. Karnına doğru tüyler incelse de göbek deliğinden aşağı biraz daha yoğun gibi duruyordu. Gözüm sol kasığında, yarısı görünen dövmeye takılı kaldı. Şeklini çıkaramıyordum, büyük bir kısmı havlunun altındaydı. Siyah mürekkebin orada nasıl tamamlandığına dair büyük bir merak doldurdu içimi. Ali'nin tekrar adımı seslendiğini duydum ama gözümü çekemedim oradan. Ali'nin güzel bir adam olduğunu biliyordum ama bedeninin de bu kadar güzel olması bana çok büyük bir haksızlıkmış gibi geldi. Söz dinlemez gözlerim göğsünde, kollarında dolaşsa da hızla azıcığını gördüğüm dövmeye de dokunuyordu. Ne vardı orada? Birkaç saniye içinde ölecekmişim gibi bir merak sardı her bir hücremi.

"Geldiğinizi duymadım."

Ali tekrar seslenince benim gözler zorla ayrıldı takılıp kaldığım yerden. Dikkatle bakan kahvelerine baktım.

"Ben de şey... Senin geldiğini, yok, burada olduğunu duymadım. Aman, görmedim." Kaşları hafif kalktı, dudağında da her an gülecekmiş gibi bir ifade vardı. Başını kuruladığı havluyla göğsündeki ıslaklığı da kuruladı. "Öyle yapılmaz."

Boş bulunup, "Ne yapılmaz?" diye karşılık verdi. *Allah'ım, ben ne yapıyorum ya?*

"Şey, saçlarını kuruladığın havluyla diyorum... Neyse, bakma sen bana. Niye geldin ki bu saatte?"

Adam karşımda yarı çıplak ama benim konuşasım tuttu. Pardon, deyip çıkıp gitmem gerekiyor. Bakın, bunun son derece farkındayım ama olmuyor.

"Tersanede toza bulandım, sularda arıza varmış. Babanlar amcamla ofise geçince temizlenmek için eve geldim. Bir de çeyizler geldi, malum. Başlarında durmak gerekiyordu."

Ben ahmağın tekiyim, niye evdesin, diyorum da sen de çok akıllı sayılmazsın, Ali. Bir de açıklıyorsun. İç çekerek tekrar kaçamak bir bakış attım dövmesine. Dudağımın kenarını eze eze birkaç adım yaklaştım Ali'ye. Ne yapıyorum diye gözleri kısılmış, beni süzüyordu.

"Biz de yeni geldik."

"Hmm..."

"Bir sürü şey aldık."

Minik minik bir iki adım daha attım. Olduğu yerde duruyor ve dikkatle bana bakıyordu. *Ayıp değil, ayıp sayılmaz, bir şey yapmıyorum.*

"Güzel."

"Gelinlik de aldı babaanne, *öbürü uğursuzluk getirir*, dedi."

Ali altdudağını dişiyle kıstırıp gülmek istiyormuş da kendini sıkıyormuş gibi duruyordu.

"Bu da güzel."

"Kabarık, taşlı taşlı. Gösterişli olsun istiyor."

"İlginç. Peki, sen beğendin mi?"

Gözüme sözüm geçmiyor, biri yardım etsin. Ne ki bu?

"Oynaması keyifli oldu, denedim de. Güzel yani. Abartılı ama güzel."

"Ha, sen düğünde oynayacaksın da."

"Oynamayayım mı?"

"Oynamak istiyorsan..."

Ağzıma biriken tükürüğü yutup, "Ali," diye mırıldandım.

O da benim gibi, "Asude," dedi ama sesi çok kısıktı.

"Dövmen var."

"Evet."

"Ama göremiyorum."

Kaşları alnını kırıştıracak kadar yükseldi.

"Görmek mi istiyorsun?"

Bakışlarım sürekli dövmesi ve Ali'nin gözleri arasında mekik dokuyordu. Yine gözlerim kasığından uzaklaşıp Ali'ye baktığında, halimle ne kadar eğlendiği yüzünden anlaşılıyordu.

"Yok! Yok, olur mu öyle şey? Yani kapalı, tabii kapalı olacak, ayıp da... Ne olduğunu merak ettim. Şekil yani. Ne dövmesi ki o?"

Benim âciz çırpınışıma kısık bir kahkaha attı. Odada adım adım ona yaklaşan benken ilk kez bana doğru bir adım attı. Artık göğsünden

yayılan duş jelinin kokusunu daha net hissediyordum. Yine bir yutkunma hissi boğazımı kapladı, bir de karnım sancılanıyordu sanki.

"O bir pusula, Asude."

Ali'nin fısıltısıyla gözlerim tekrar dövmenin olduğu noktaya indi. Şimdi biraz daha anlaşılır olmuştu benim için. Ama hâlâ eksikti. Kuzeyi göstermesi gereken yerde bir ibre de yoktu üstelik.

"İbresi kuzeyi göstermiyor mu?"

Minicik bir adım daha attım. Birbirimize çok yaklaşmıştık.

"Bu pusulanın bir ibresi yok. Yönsüz," dedi.

Düşünmeden bir şey yaptım. Düşünsem imkânsızdı, o yüzden çığlık çığlığa bağıran aklımı susturdum. Parmak ucumla görünen kısmına dokundum. Ali'nin teni parmaklarımın ucunda titredi sanki. Kalbim delirmiş gibi bir hızla atmaya başladı.

"Ama yönsüz kaybolur."

Ali benim gibi bir fısıltıyla, "Kayıp zaten," dedi. Sıcak tenine dokunan parmaklarım uzaklaşmak istemiyordu ondan. "Asude..."

Adım dilinden o kadar nahif çıkıyordu ki... Bana öyle güzel *Asude*, diyordu ki ona akmak isteyen tüm yanlarım, direnç diye koyduğum her şeyi yıkıyordu.

"Keşke başka bir yerde olsaydı, onu görmeyi çok isterdim." Ali tekrar adımı fısıldadı. "Seni de görmeyi istiyorum ben, benden gizlediğin Ali'yi çok merak ediyorum."

Boğazında hareket eden âdemelmasında dolaştı bakışlarım. Kopkoyu kahveleri benim ona yaptığım gibi yüzümde dolaşıyordu. "Hiçbir şeyi yok o Ali'nin," dedi.

Başım itiraz eder gibi iki yana sallandı. "Kendine çok haksızlık ediyorsun," dedim.

Kırık bir gülümseme gönderdi bana. Hâlâ dokunmak ve dokunmamak arası bir temasla parmak uçlarım pusulanın etrafındaki çatlak görüntüdeydi.

"Senin gözlerin çok güzel, Asude. Baktığın her şeyi güzel gösterecek kadar da eşsiz. Pusulasız gemi kaptanına güvenilir mi?"

Tüm hücrelerim ona koşarken bu sorunun aksi cevabı yoktu bende.

"Yönünü bulmak için sadece pusula gerekmez," dedim. Gözlerim kahve gözlerine saplandı. Bir an bile kırpsam onu kaçıracakmışım gibi bir telaş vardı gözkapaklarımda. "Yıldızlara bakarsın. İlla bir yöne ihtiyacın varsa yıldızlar sana yardım eder."

20. BÖLÜM

Ten uyumu denilen şey hakkında nereden duyduğumu bilmediğim bir bilgi canlandı hafızamda. Bu uyum, tenlerin birbirine çağrısını kapsarmış. Dili ya da kalbi karıştırmadan bir mıknatıs gibi çekilirmiş birbirine. Belki de haklıdır bu görüş. Ellerimin kontrolsüzce Ali'ye çekilmesinin tek açıklaması budur belki. Ali'nin teni beni kendine çağırıyor ve ben buna engel olamıyorumdur.

Avuçiçlerim nemli tenini hissetmek istiyordu. Bu sadece cinsel bir haz için de değildi üstelik. Bir açlık gibi, çok susamış gibi hissettiriyordu bu his. *Dur*, diye çığlık atan aklım, heyecandan bir köşeye saklanan kalbim, benim üzerimde hiç güç sahibi değildi sanki. Şu an tenimin isteği yönetiyordu beni. İki parmağımın sırtıyla pusulanın çatlak kenarını okşadım. Ali'den minik bir inilti duydum, gözlerim beni dikkatle izleyen gözlerine değdiğinde yutkunduğu için hareket eden âdemelmasına baktım.

Etkileniyordu. Ona dokunmam, onu rahatsız etmemişti hatta dokunuşum hoşuna gitmiş gibi gözleri pusluydu. Gülümserim korkusuyla gözlerinden hemen kaçtım. Bu kez hiç aklıma gelmeyecek bir şey çarptı gözüme. Havlunun düğümlendiği kısımda oluşan kabartıyla yanaklarım bir anda cayır cayır yanmaya başladı. Şimdi telaşlı bir şekilde odanın içinde dolaştı bakışlarım.

"Asude... Ne yapıyorsun?"

Sesi can çekişir gibi çıktı. Gözlerine bakacak cesaretim olmadığı için merakı beni kemiren pusulaya bakmaya devam ettim.

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Her şeyi. Mesela hiç beklemezdim bir dövmenin oluşunu. Ne zaman yaptırdın?"

Niye, bilmiyorum ama her cümlem bir fısıltıdan ibaretti. Kendi sesimi yüksek duysam utançtan ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Yirmi yaşında... Aklımın pek başımda olmadığı bir zamanda."

Böyle söyleyince kaçamadım ve gözlerine çevirdim gözlerimi. Bir insanın bakışı dokunur mu? Yemin ediyorum, Ali'nin bakışları tenime dokunuyordu.

"Pişman oldun mu peki?"

Dudağında küçük bir kıvrılma oluştu.

"Motora bindiğin gibi bunu da mı deneyeceksin?"

O güldü diye benim de gülesim geldi hemen. Başımı soluma yatırıp, "Benim canım çok tatlı, Ali," dedim. "Acıtır bu, dayanamam ki."

Bir adım daha attığında karnıma bir kramp girdi. Ama böyle acıtıp inleteninden değil de çırpınış gibi hissettireninden. Sanki gondola binmiştim ve en tepeden çok büyük bir hızla aşağı iniyormuşum gibi.

"Doğru. Çok tatlı senin canın." İç çeker gibi söylemişti bunu. "Üzerine çok düşünmedim, öyle bir anda yaptırdım ama sonra varlığını bile umursamadım. Öyle tenimde duruyor ama bakmıyorum, görmüyorum, yok sayıyorum artık," diye mırıldandı. Konuşan dudakları ve kopkoyu kahveleri arasında dolaştım sürekli. Güzel yüzüne bu kadar yakından bakabiliyorken her zerresini izledim. Başı iki yana sallandı. O kadar sessiz, "Sen ne yapıyorsun bize, Asude?" dedi ki bir rüyadan uyanır gibi sıçradım.

Gerçekten ne yapıyorum ben, Allah'ım? Aklımı mı kaçırdım bir anda? Dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurup yarım adım geriledim. Sağa sola bakındım ama cümle kurmak hiç bu kadar zor olmamıştı benim için.

"Şey... Haklısın, ne yapıyorum? Çıkayım ben de giyin sen artık. Böyle bilmeden girdim zaten, üşüyeceksin."

Bir daha Ali'ye bakmadan, ardımı dönüp hızla çıktım odadan. Kapıyı istemsiz sesli bir şekilde kapadım. Sonra sırtımı duvara yasladığımda elim iki göğsümün arasına kondu.

"Allah'ım, ne yaptım?"

Fısıltım benim bile duyamayacağım kadar kısıktı. *Adamı elledim. Odaya girip bu da yetmezmiş gibi bir de yarı çıplak olduğunu gördüğüm*

halde onu elledim. İki elim sıkıntıyla yüzümü ovuşturdu. Ali'nin duyacağından korkmasam çığlık atacaktım şimdi.

Salona geçmeden, mutfağa girip dolaptaki suyu aldığım gibi tepeme diktim. Hatçik abla elinde domateslerle bana bakıp kalmıştı. Dursaksayıp, "İçim yanıyor, Hatçik abla," diye kendimce bir açıklama yaptım. Zorbela bir gülümsemeyle bana bakan kadına halimi anlatmak istedim sadece.

"Belli oluyor, Gelin Hanım."

Gözlerim irice açıldı. "Nasıl belli oluyor?" diye panikle sordum. "Vallahi mi? Yahu, olmaz, utanırım ben!"

Ya, hayatımda ilk kez bir erkeği elledim, o da hemen belli mi oluyor? Allah kahretmesin, nasıl oluyor ya?

"Bir şey olmaz, Gelin Hanım. Yıkarım ben zaten şimdi şişeyi. Serhat Bey de arada yapıyor."

Bu kadın ne diyor, diyecek gibi olunca elimdeki şişe geldi aklıma. İçime sıkışmış nefesi saldım, omuzlarım gevşedi. Yüzümde bu kez gerçek bir gülümseme vardı hatta aptallığıma kıkırdadım bile. Hatçik abla deli görmüş gibi öylece izliyordu beni.

"Allah seni bildiği gibi yapsın, Hatçik abla, aklımı aldın ya. Dur, ben yıkarım, boş bulundum."

Kendi kendime kıkırdaya kıkırdaya gidip şişeyi boşalttım ve bir güzel köpürttüm. Yukarıda yaptığım salaklıklar aklıma geldikçe daha çok kıkırdadım. Bir de havlunun üzerinden gördüğüm o şey... Beni deli dürtmüş gibi iki büklüm oldum ve daha çok kahkaha attım.

"Selamünkavlen... Gelin Hanım, iyi misin?"

Benim içim katılsa da başımı iki yana sallamayı başarmıştım. *İyi değilim, Hatçik abla, kocamı baştan çıkarmak isterken baştan çıktım ve hiç iyi değilim. Âşık oluyorum, son sürat bir hız treninde ilerliyorum ve azıcık bile durdurasım yok. Deli gibi korkuyorum ama uzak da kalamıyorum, gerçekten hiç iyi değilim.*

Zorbela kendimi toparladığımda salona girdim. Annem öylece elime bakıyordu. *Ne oldu*, der gibi başımı salladım.

"E annem, şal almaya gitmedin mi sen?"

Sonra boş ellerime düştü gözlerim. Öyle yapmıştım, değil mi? *Anne, bana dokunma. Çıplak koca gördüm, iki gram aklım da duman oldu. Beni bir süre sorgulama.*

"Ha, bulamadım."

Annem başını iki yana sallayıp güldü. "Deli kızım benim," diye de iç çekti. *Delirdim, anne. Artık tam hakkını veriyorum bana böyle seslenmenin.*

Geçip yerime oturduğumda Melike gözünü üstümden çekmiyordu. Başını bana yaklaştırıp, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Ben de kulağına yakın, "Çok fena şeyler oldu," diye fısıldadım. İyice iki yana salınıp yakınıma sokuldu. Babaanne, annem ve halalarla sohbet ediyordu.

"Suratının hali neydi öyle?"

"Ali'yi elledim, Melike."

"Ne?"

Attığı çığlıkla gözlerim iri iri açıldı. Elim ağzına gitti hemen. Melike'nin gözleri yuvasından çıkacak gibi görünüyordu. Onun attığı çığlıkla da tüm gözler üzerimize çevrildi.

"Şey... Bir şey anlatıyordum da heyecanlandı, bu kız da hemen bağırıyor, canım."

Bir de çirkin çirkin gülmeye çalıştım. Annem ikimize kısa süreli, ters bir bakış attı. Babaanne ise iç çekti ve tekrar anneme döndü. Diğerleri neyse ki çok üstünde durmamıştı bizim aptallığımızın.

"Ne diyorsun, Allah'ın cezası?"

"Ya, deme şöyle. Ali odadaymış, bilmeden daldım odaya."

Melike başına ağrı girmiş gibi şakaklarını ovaladı. Sesini kısık tutmak için kendini o kadar zorluyordu ki boyun damarları belli oluyordu.

"Asude, *adamı baştan çıkart*, derken *direkt takımı taklavatı kontrole sok*, demedim!"

Söylediğiyle benim de gözlerim irice açıldı, hemen parmaklarımı etine geçirip bir güzel çimdikledim.

"Edepsiz, pis! Öyle mi diyorum ben? Ya, sen şu kadarcık zamanda ne kadar azıtık bir şey oldun!"

Kafası karışmış gibi gözlerini kıstı, bir de çimdiklediğim yeri ovalıyordu.

"E sen dedin."

"Orasını ellemedim tabii ki. Dövmesi varmış Ali'nin, onu görüp meraktan dokundum."

İyice kafası karışmıştı. Gözlerini kırpıştırış durdu. "Sen nasıl görmedin daha önce?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp salaklığına iç çektim. "Sus," dedim, ters ters.

Melike'yi bir şey bahane edip salondan çıkarmıştım. Birkaç dakikada yediğim tüm haltları anlattım. Kaşları çatılıyor, kalkıyor, gülüyor, kırışıyor derken saniyede yüz mimik sergiledi bana. İşin sonunda da *Allah akıl fikir versin*, diyerek bitirdi tepkisini.

"Ama etkileniyor benden. Eminim artık. Hani *dokunmak için ölüp bittim*, dedim ya, bence o da dokunuşumdan rahatsız olmuyor."

"Sen böyle emin olamamışsındır. Git, bir tur daha elle adamın dövmesini."

"Of, çok merak ediyorum. Hiç beklemediğim şeyler çıkıyor Ali'den. Motor sürüyor, dövme yaptırıyor, ojelerim için dakikalarca uğraşıyor, daha sonra *sen bana Allah'ın emanetisin*, diyor. Ya, bu nasıl adam ya?"

Melike yan yan halime bakıp sırıttı. "Asude, adama düşmek için her şeyini bahane ediyorsun gibi geliyor bana," dedi.

"Of, sus be! *Yanıyorum*, diyorum sana. Bu nasıl bir illet, Allah'ım? Nasıl bakacağım yüzüne? Melike, ben aklımı oynatırım hep böyle hissedersem. Benim kalbim içime sığmıyor, öleceğim sanki, bir akıl ver."

"Onu, ellemeden önce düşünecektin. Âşık oldun işte, gerçi onu da tam senlik bir rezillikle oldun. Şu haline bak, valla patlamaya hazır havai fişek gibisin, az dur yerinde."

Ters bir bakış atıp, "Kolay mı sanıyorsun, pislik!" dedim. "*Duramıyorum*, diyorum. Hiçbir yere sığmıyorum, anlamıyor musun?"

Deli dürtmüş gibi kıkırdayıp, "Allah'ım, bugünleri de mi görecektim?" dedi. "Kızım, senin âşık olman bile enteresan. Artık girelim içeri, zaten senin yüzünden rezil oldum. O babaanne *bu kız da pek hoppa*, der ve bana koca bulmazsa seni gebertirim!"

"Azdın iyice sen!"

Sinirli bir bakış attı bana. "Asıl sen azmışsın," dedi, ters bir sesle. "Adama *yaklaş*, dedik ama senin elleyesin tutmuş. Bir de *az öp, kokla*, desem ırzına geçecekmişsin." Dediğini niyeyse gözümde canlandırasım tuttu. Ali'yi köşeye sıkıştırıp öpmeye çalıştığım ama Ali'nin *olmaz, haram*, diye kıvranmış hali kıkır kıkır güldürdü beni. "Ya, yürü, Asude. Yürü be! Ayaküstü rüya görmeye de başlamışsın. Allah'ım, kocayı ben

istiyorum, sen buna veriyorsun. Ben dualarda bile yön bulma sıkıntısı yaşıyorum."

Bir süre salonda oturduk. Ali aşağı inmemişti. Ben ağzımın içinde geveleyip odada olduğunu duyurdum. Sonra annemin gayretiyle hepimiz ayaklanıp çeyizlerime bakmak için üçüncü kattaki boş odaya çıktık. Fatoş yenge annemin eliyle yaptığı işlemelere hayran kaldı. Asuman hala da tek tek fotoğrafını çekti beğendiklerinin. Kızının çeyizine yaptıracakmış. Ben de birçoğunu yeni görüyordum. Kim bilir hangi zamanlarda gününü doldurmak için bunlarla uğraşmıştı annem.

Selma hala kucağındaki lifleri sıra sıra dizip, hurca geri koyarken, "Hatun Hanım, ayıp edersem hoş gör," diye anneme seslendi. "Maşallah, kızına pek düşkünsün. Böyle çocuk seven kadın da niye bir taneyle kaldı diye merak ediyor insan haliyle."

Annem buruk bir tebessümle ilk bana baktı, daha sonra Selma halaya çevirdi gözlerini. Babaanne soruyu beğenmemiş olacak ki ters bir bakış atmıştı halaya.

"Allah biliyor, çok istedim, Selma Hanım. Asude'mden önce iki kaybım var. Sonra Rabbi'm acıdı halimize, kızımı verdi. Evimiz şenlendi. Sonra bir kardeşi olsun istedim." Annem elimi kavrayıp avuçiçimi öptü, ben de hemen elinin üstüne bir sürü öpücük bıraktım. Annem bu kez babaanneye baktı. "Aslında ben de sizin gibi çok çocuğum olsun isterdim. Asude'm tek başına büyümesin diye çok dua ettim de nasipte yokmuş." Sonra tekrar Selma halaya bakıp, "Asude'den sonra bir oğlum oldu da ömrü kısa sürdü," dedi. "Biz daha hastaneden çıkamadan vefat etti. Doğum da çok zor geçmişti, rahmimi almak zorunda kaldı doktorlar."

Selma halanın yüzü kıpkırmızı olmuştu, utanmışlık çöktü. "Çok gençmişsin," diye mırıldandı. Soruyu sorduğuna ne kadar pişman olduğunu gözlerinden bile anlayabiliyordu insan. Annem de bu mahcup haline kıyamamış olacak ki yüzüne gülümseme ekledi.

"Bizim pek kimimiz kimsemiz yok. Anne tarafım Rumeli göçmeni. Kimi geri döndü kimi göçte başka başka yerlere savruldu. Ablalarım var aslında ama neredeler, bilmem bile. Onlar evlenip gittiğinde ben daha küçücükmüşüm. Annem bile hiç haber alamadı, sadece Miyase ablamın Hırvatistan'da olduğunu biliyorum, tabii yeri değişmediyse. Onun bir küçüğüyle elti olmuşlar. İki kardeş iki kardeşle evlenmiş ama galiba

onlar Hırvatistan'da değil. Kopmuş bağlar. Eşimin ailesi de o daha çok gençken vefat etti. Annem vardı işte, o da rahmetli olalı bir hayli oluyor. Ben kalabalık bir aile diye çok dua ettim ama bunu hep Asude için isterdim. Çok şükür Rabbi'me, o da duamı kabul etti. Maşallah, hepiniz birbirinize pek düşkünsünüz. Yarın bir gün bize bir şey olacak olsa aklım artık hiç geride kalmayacak. Kızımın kocaman bir ailesi oldu."

O böyle söylediğinde benim tüm ruhumu bir sıkışmışlık kaplıyordu. Onlara bir şey olma ihtimalini düşünmek istemiyordum hiç. Koynuna doğru sokuldum hemen, o da kolunu başıma sarıp göğsüne yasladı kafamı.

Babaanne bir anneme bir bana bakıp duruyordu. Benimle göz göze gelir gelmez bakışlarını kaçırdı, gözleri kucağındaki patiklere kilitlendi. Aklıma, ilk geldiğimde annemle babam için söyledikleri düştü. Utanmış gibiydi yüzü, Ali'nin söyledikleri geldi belki de onun aklına. *Böyle konuşma, utanırsın*, demişti Ali, haklıymış. Annemin ve babamın neden *ben Ali'yi istiyorum*, dediğimde itirazsız ardımda durduklarını anlıyordu. Bana söylediği gibi paraya pula kandıkları için vermemişti beni ailem Ali'ye. Mutlu olmam, onlar için çok kıymetliydi ve annem kalabalık bir ailenin yeni üyesi olacağım diye çok heyecanlıydı. Bizim Ali'yle kurduğumuz oyundan habersiz her şeyi yürekten benimsemişti. Ali'ye yakın olmayı, onunla gerçek bir şey yaşamayı bu yüzden de istiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum, bu aileyi kaybetmek istemiyordum, geri dönersem ailemin de üzülmesini istemiyordum. Ben gerçekten Ali'nin karısı, bu evin gelini olmak istiyordum.

"Allah size, Asude'ye uzun ömür versin, kızım. Pek zorluk çekmişsiniz siz de, zordur evlat acısı."

Çektiği evlat acısından biliyordu babaanne. Annem kardeşimi minicikken yitirmişti ama babaanne evlat acısını ihanetle yaşamıştı. Şimdi kalbim onun için de sızladı.

"Çok şükür, Asude'm her şeye değer. Geride kaldı zaten hepsi. Hem artık bir değil, iki evladım oldu. Savaş'ında Asude'den farkı yok gözümde." Annem duraksayıp kıkırdadı. Sonra ona ilgiyle bakanlara geri baktı. "Annem damadına pek düşkündü, anlıyorum galiba artık onu. İnsan kızını mutlu edeni görünce hemen kalbine alası geliyor."

"Ben yavrumu severim, yavrumdan ötürü. Yavrumu seveni daha çok severim, yine yavrumdan ötürü." Babaannenin mırıltısıyla bu kez

gözler ona çevrildi. İç çekip önündeki hurcu diğerlerinin yanına bıraktı. Sonra oturduğu yerden bastonuna yaslanarak ayaklandı. Aynı anneannem gibi konuşmuştu. Anneme bakıp, "Eline, emeğine sağlık, kızım," dedi. "Ne güzel şeyler yapmışsın yavruna. Hepsini güzel güzel yatağının üstüne serelim. Verdiğin kıymet böyle ölçülmez elbet ya, dost düşman görsün gelinimize verilen değeri de emeği de. Hadi, kalkalım artık, gelir kocalarınız." Sonra yan yan Fatoş yengeye baktı babaanne. "Fadime Hanım, kocan acıkmıştır. Bak bakalım, ağzının seveceği öğün pişmiş mi? Söylenmesin akşam akşam."

Fatoş yenge kıkırdayıp ayaklandı. Onunla beraber hepimiz toparlanıp mutfağa indik. Kadir amca ve babam beraber gelirken Serhat abi onlardan on dakika sonra geldi. Ali de öyle indi aşağı. Bir süre yüzüne bakamadım. Ama o, sanki ne kadar utandığımı biliyormuş gibi sinsi gülümsemesiyle gözünü üstümden ayırmadı. Yemekte de aynısını yaptı. Sürekli gözleri üstümdeydi, o baktıkça benim aklım odada olanlara gidiyordu. Parmaklarımın uçları yine sızladı. Resmen elime geçen ilk fırsatta ellemiştim adamı.

Gece yatma saatine yakın babam odaya çıktığında annemi kıstırdım. Melike'yle beraber az hava alalım diye bahçeye çıktık. Çanakkale'den hemen gelememe nedenleri aşırı kafamı kurcalıyordu.

"Sen dilini nasıl tuttun?"

Annem, Melike'ye yan yan baktı. Melike de bana bakıp, sırıtarak, "Aslında tutamazdım da Asude'nin daha önemli konuları vardı," dedi. "Araya kaynadı, Hatun'um yoksa beni biliyorsun, beş posta anlatmıştım."

Annem ters ters baksa da yüzündeki küçük gülümseme eğlendiğini belli ediyordu.

"Yahu, ne olduğunu anlatsanıza artık biriniz. Ne yaptı yine amcam olacak o deccal?"

Melike pıskırır gibi gülünce annem de kendini sıka sıka kahkaha attı.

"Kız, sus, biri duyacak. Allah akıl fikir versin ikisine de!"

Annemin kolundan asıla asıla evden biraz daha uzaklaştırdım. Aydınlatmalar açıktı ama yine de arka taraf daha karanlık kaldığı için oraya gidesim yoktu.

"Ya, çatlayacağım, ne olduğunu söylesenize."

Annem elini bağrına sürtüp iç çekti. "Amcan olacak düzenbaz, halanı dolandırmış, kızım," dedi. "Biz de bir iki gün karakoldu falan uğraştık işte."

Duyduklarımla ağzım kocaman açıldı.

"Ne?"

"Soyacak kimsesi kalmayınca ablasına göz dikmiş. Ay, bu çocuk büyürken böyle değildi. Ne oldu da zıvanadan çıktı, bilmiyorum ki."

"Babam! Babam ne yaptı?"

"Ne yapacak, Asude? Utançtan yerin dibine girdi."

Koşa koşa Çanakkale'ye gidip amcamı gebertesim var! Safi zarar bu adam ya.

"Ne olduğunu adam gibi anlatsana."

Annem hiç erinmeden, gidip yol kenarına çöktü. "Ayaklarım ağrıdı benim," dedi, yorgun bir sesle. "Öldüm bütün gün de utanma belasına ağzımı açamadım." Hemen Melike'yle yanına çöktük. O biliyordu olanları ama sanki ilk kez duyacakmış gibi hevesle dinliyordu bir de. "Seni evlendirdikten sonra kapıya toptancı geldi, Asude. Sinirden elim ayağım titriyor bak, aklıma geldi. Hasan olacak ekmeksiz *abim verecek, gidip ondan isteyin*, diye mesaj atıp telefonunu kapatmış."

Hırsla iki dizimin üstünde dikilip, "Anne, sakın!" diye bağırdım.

"Ay, bağırma be. Tabii ki de beş kuruş verdirmem. Neyse ki baban benden bir azar daha yemeden *benim hiçbir şeyden haberim yok, borç sahibinden iste*, dedi de gönderdi adamı. Bir süre sesleri kesildi tabii. Düştüler yakamızdan diye sevinecek oldum, bu kez kapıya polis dayandı."

Elim bağrımda korkuyla annemi dinliyordum.

"Aman Allah'ım!"

Annem hırsla başını sallayıp, "Yaa..." diye uzattı. "Şu yaştan sonra gidip ifade verdik bir de. Bu salak, borçlulardan kurtulmak için Hülya'nın yanına saklanmış. Necla çoluğu çocuğu toplayıp anasının evine gitmiş zaten. Hülya'ya da *şehir dışına gideceğim, bir iki gün yanında kalayım*, demiş. Tabii giderken de halanın bilezikleri çalmış."

"Ay, şaka yapıyorsun!"

"Kız, ne şakası, rezil rüsva olduk. Hülya sabah kalkıp da Hasan'ı evde göremeyince, gidip bakmış tabii bileziklere. Biliyor malını, görmeyince de koşturarak karakola şikâyete gitmiş. Bizi de şahit yazdırmış."

"Ne?"

Ne duysam şok olduğum için kelime haznem sıfırlanmıştı.

"Sen burada koca sefası sürerken beter olası görümcem ve kaynımın pislikleriyle uğraşıyorduk."

"Of, anne ya, niye söylemedin? Gelirdim ben. Babam ne yaptı? Adam daha yeni iyileşti ya."

"Ay, yok, bir şarladım da kendine geldi. *Başlarım kardeşlerine, bize bir şey olmasın*, diye az alttan alttan işleyince o da pes etti haliyle. Asude, bu baban gerçekten onu boşarım sanıyor galiba, kızım." Kıkırdayınca sinirlerim bozulmuş gibi güldüm ben de. "Ama çok eğlenceliydi, Asude. Ben babanla gittim karakola. Halan *bileziklerimi bulun bana*, diye bir ağlıyordu ki görmen lazım." Annem bu kez Melike'ye baktı. "O bize gelip dert yandığı, *Hasan'ım da Hasan'ım*, dediği adama ne beddualar etti, duydun sen de değil mi? İş kendine dönünce *bu çocuğu kurtarmak lazım*, diyen kadının içinden ne çıktı?"

Melike yerden kopardığı çimlerle oynuyordu bir yandan da. "İlahi adalet valla," dedi. "Ben daha o hastanede söylediklerini unutmadım. Oh olsun, keşke başka şeylerini de çalmış olsaydı."

Melike'nin hırsından daha çok önemsediğim bir şey vardı. "Anne, bu durum bizi etkilemez, değil mi?" diye panikle sordum. "Ne yaptılar? Bulundu mu amcam?"

"Ay, ne etkileyecek? *Biz ikisiyle de görüşmüyoruz, kendi mevzuları olduğu için bilmiyoruz*, diye ifade verip çıktık. Zaten ertesi gün Muğla'da bulunmuş amcan."

"Halam kurtardı mı bileziklerini?"

"Ay, Hasan'ın eline geçen kurtulur mu? Ne var ne yoksa bir günde yemiş. Hülya'nın koca da delirdi. Karakolda bir tur da onların kavgasıyla uğraştık. *Sen soktun o hırsızı evimize, senin suçun*, deyip durdu." Annem omzuyla omzuma çarpıp kıkırdadı. "Asude, sende de ne göz varmış, yavrum. *Kardeşine ver bileziklerini*, diye bağırıp çağırdıydın. Al, bak, adama yâr oldu halanın çorap altında sakladığı bilezikleri."

İlk ne düşüneceğimi bilemedim. *Oh olsun*, demek bile gelmiyordu içimden. O hastane koridorunda söyledikleri sanki biraz evvel söylenmiş gibi kulağımda yankılandı. Babam ölecek korkusuyla aklımı yi-

tirecekken neler söylemişti, neler. Evimizi, annemin arsasını ne güzel kardeşinin yoluna feda eden kadın, birkaç bileziği için karakolda çığlık atıyordu.

"Peki, ne olacakmış şimdi?"

"Valla halan şikâyetçi, mahkeme olacak. Bilmiyorum gerisini. İnan, hiç de merak etmiyorum. Ne halleri varsa görsünler."

"Hatun teyzem, babam *daha önceden de bir iki vukuatı var, hapis kararı çıkar*, diyor. Kanıtlı, belgeli hırsızlık yani. Geri ödeyemiyor, halan şikâyetinden vazgeçmiyor, e bir de maddi değer de önemliymiş bu durumlarda. Sekiz yüz bini geçkin altını varmış halanın. Kadın tek kolunda servet taşıyormuş."

"Olacağı oydu, yavrum. Biz de gidecektik okkanın altına. Ah, o günleri düşündükçe bile kanım çekiliyor. Allah'ım Savaş'a uzun ömürler, hayırlı yazılar versin. Kuzum, nasıl bir dertten çekip çıkardı bizi."

Gerçekten öyleydi. Ali olmasa halimizin ne olacağını düşünme cesaretim bile yoktu. Sonra anneme bakıp, "Anne, Ali aileye mehir olarak bana o evi aldığını söylemedi," dedim. "Sen de ağzından kaçırma, olur mu?"

Annemin kaşları hemen çatıldı. "Asude? O niye, annem? Kötü bir şey mi derler? Asude, öyleyse hemen geri verelim, kızım."

Panikle ayaklanacakken yakaladım ellerini. "Anne, bir dur, Allah aşkına," dedim. "Yani daha doğrusu kimse *mehir ne oldu, ne yaptın*, demedi. Ali de söylemedi tabii ki hiçbir şey. Muhtemelen aile içinde bizim durumun bilinmesini istemiyor. Ben de açıkçası çok memnunum bundan. Yanlış anlasınlar istemiyorum."

Annemin panik sıçramış gözleri huşuyla kısıldı. "Ah, yavrum benim, olur da ters laf eden biri çıkar diye hiç ağzına almadı demek ki," dedi. "Asude, Allah'a ne kadar şükretsem az. Bak, nasıl sakınıp saklıyor seni. Sen de güzel yoldaş ol, tamam mı yavrum? Aman, gereksiz yere gönül kıracak hallere girme."

Başımı iki yana sallayıp, "Yok, kırar mıyım hiç?" dedim.

Melike keyifle, "Kırmaz o senin biricik damadını, merak etme," dedi. "İçi gidiyor kocasına, ölüyor aşkından. Kız elini üstünden çekemiyor, baksana." Yerden aldığım küçük bir taş parçasını Melike'ye attım. Halimle eğleniyordu bir de. Kahkaha atıp bu kez anneme baktı. "Dua konusunda sen çok iyisin, Hatun'um. Allah için, bana da dua

et ya. Ben de evlenmek istiyorum. Esmer, boylu poslu, böyle oturaklı, işi de iyi olsun lütfen, birini bulayım. Mümkünse Sinop olur, Asude olmadan çok sıkıcı Çanakkale."

Annem, "Allahın delisi," diye kıkırdayıp ayaklandı. Bizi de kaldırdı hemen. "Hadi, gidip yatın, saat geç oldu." Sonra dikkatle bana baktı. "Yarın büyük halan gelecekmiş, Asude. İyice kalabalık olur burası, değil mi?"

"Bir onlar değil ki. Selma halanın çocukları da geliyor. Ha, Fatoş yengenin İngiltere'de iki kızı var, onlar birkaç gün sonra gelecekler. Asuman hala *kayınvalidemlerin de niyeti var*, diyordu. Düğün burada olacak ya, tüm evleri açacaklar galiba. Bayağı kalabalık sülale."

Bu benim gözümü biraz korkuturken annemin ağzı kulaklarındaydı. "Ay, iyi iyi. Kalabalıkta düğün keyifli olur," dedi.

Sonra kırk sekiz yaşındaki bir kadına yakışmayacak bir tavırla sekerek eve doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerlerken, eve yaklaşınca adımlarını duraklattığını, duruşunu düzelttiğini fark ettim. Melike'yle aynı anda kıkırdadık. Sonra bana *sen niye böyle oldun*, diyordu. *Olurum tabii.*

Sessizce odaya girdiğimde Ali'nin uyumuş olması için dua ediyordum bu kez. Kalabalıkta bakışlarından kaçmak kolaydı fakat şimdi utanıyordum. Işıkların kapalı olmasıyla derin bir nefes bıraktım. Sessizce üzerimi değiştirmek için banyoya girip geri döndüğümde, Ali olduğu gibi duruyordu. Yatağa yine aynı sessizlikle girdim. Arkamı döndüğümde Ali'nin, "Hiç gelmeyeceksin sandım, Asude," demesiyle sıçramıştım. Yatakta bir kıpırdanma oldu, sanırım yönünü bana döndü. *Bugün mü Ali? Şimdi mi konuşasın tuttu? Aksi pisliğin tekisin!*

"Biraz annemle konuştuk da..."

Mırıltıyla bu kadarını söyleyebilmiştim. Başımı iyice pikenin altına gömmüştüm. Ali'nin kısık sesli kıkırdamasını da duyunca iyice büzüldüm. Bedenini bana yaklaştırdı. *Allah'ım, ne yapıyor bu adam?* Kulağımın dibinde varlığını hissedince taş gibi kalakaldım.

"Belli ki çok yorulmuşsun. Bugün hiç konuşasın yok mu?"

Ya heyecandan kusacağım ya da altıma işeyeceğim. Gerçekten ortası yok, karnım kasılıp duruyor. Ayak parmaklarımı içe bükmekten kemiklerim ağrıdı. Git be adam!

Ben sadece *hmm* gibi bir ses çıkarınca Ali tekrar kıkırdadı.

"İyi geceler, kıvırcık. Güzel rüyalar gör."

***

Güzel rüya falan görmedim, Ali'yi elledim diye her yerden bana gülen Aliler gördüm. Sanki hiç yorgun değilmişim gibi bir de uykumda Ali'nin dalga geçen kahkahalarından kaçmak zorunda kaldım. Her yerim et kesiği, her yerimde bir sızı. Başlayacağım böyle aşkın ızdırabına, can mı dayanır buna be?

Tüm suratsızlığımla kendimi toparlarken, Ali olacak pislik sanki rüyalarımdan bile haberdarmış gibi bıyık altından gülüp duruyordu. Neyse ki benim çalkantılı ruh halimle kimsenin ilgileneceği yoktu. Kahvaltı masasındayken dışarıdan gelen araba sesleriyle ayaklandık. Selma hala koştura koştura çıktı. Onun çocukları gelmişti ilk. Oğulları birbirine oldukça benziyordu. İkisi de enişte gibi esmerdi ama kızı Efsa, Selma halanın gözünden sakınacak kadar narindi gerçekten. Çıtı pıtı, kar gibi bir kızdı. Üçü de beni o kadar iyi karşıladı ki hemen sohbetlerinin içinde buldum kendimi. Gezdikleri, yaptıkları her şeyi Efsa soluk almadan anlattı. Onların geçirdikleri tatil hikâyeleri bitmeden bu kez dışarıdan yine araba sesi duyuldu. Hatçik abla, "Rahime Hanımlar geldi," dediğinde hepimiz tekrar dışarı döküldük.

Dışarıda iki araba vardı. Önden sarışın bir adam indi, yanında hala olduğunu tahmin ettiğim biri daha vardı. Ardından genç bir kadın ve kucağında bebeği göründü. Otuzlarında görünen adamla bize doğru yürümeye başladılar. Halaların arabadan yirmilerinin başında biri inip valizleri çıkardı. Kimin kim olduğunu bilmiyordum. Ali'nin parmaklarıma dolanan eliyle bakışlarım ona çevrildi.

"Halamın yanındaki Aziz. Eniştem gelememiş, inşaat bekliyordur." Bunu söylerken kısık bir kahkaha attı. "Ardından inenler ise Aziz'in büyüğü Hüsna, kocası ve bebeği. Ha, bir de üç numara Mert."

Onaylar gibi başımı sallayıp, "Rahime halanın da üç çocuğu var demek," dedim.

"Evet."

"Fatoş yengenin kızları ne zaman gelecek?"

"Sinem'in eşi izin işini halleder halletmez. Hastaneden kısa sürede izin almak zor olmuş. Selen'in çalışma şekli daha esnek, o zorlanmaz."

Haklarında çok az bilgim vardı. En azından Sinem ablanın Serhat abiden iki yaş küçük olduğunu ve kocasıyla beraber İngiltere'de yaşayıp doktor olduğunu biliyordum. Selen ise yirmi sekiz yaşındaydı, henüz evli değildi ama Cangül abla görüştüğü biri olduğunu söylemişti. O

kadar kalabalıklardı ki kimin kim olduğunu çoğu zaman aklımda tutamıyordum bile.

Karşımızdaki sarışın adam iki kolunu açıp büyük bir sırıtmayla bize doğru yürüdü.

"Vay vay vay, Savaş'ım, hani evlilik yoktu kavlimizde, yiğidim?"

Ali başını iki yana sallayıp kendine yaklaşan adama aynı şekilde kollarını açıp, sarılarak karşılık verdi.

"Hoş geldin, Aziz'im."

"Ulan, ne yanar döner adamsın. Anamı al başımdan, her lafının başında *Savaş da evleniyor*, diyor." Ali kısık bir kahkaha attı, erkeklere has birbirlerinin sırtlarını yumrukladıkları sarılmaları bitince bana çevirdi yüzünü. "Oo, gelin kızımızın da maşallahı var. Merhaba, yenge, Aziz ben."

Tokalaşmak için uzattığı elini sıktım. "Hoş geldiniz, abi," dedim, tüm sevimliliğimle. "Ben de Asude. Çok memnun oldum."

Adam elimi bırakmadan yan yan Ali'ye baktı. O sırada Serhat abi de gelmişti yanımıza doğru.

"Naber, lan? Önce büyüğün eli öpülür, öğretmedi mi müteahhit baban? Hem nerede o? İnşaat mı bekliyor?"

Aziz abi benden çektiği elini bu kez Serhat abiye uzatıp sarıldı. "Hiç sorma, yeni inşaatın çimentoları, kumları geldi," dedi. "Başını bekliyor çalarlar diye. *Gece bekçi var*, diyorum da adam inat, laf dinlemiyor."

"Oğlum, en son sana güvendiğinde inşaatın demirlerini çaldılar, lan. Ee, tanıştın mı bizim kıvırcık gelinle?" derken, Serhat abi bana bakıp göz kırptı.

"Oo, *kıvırcık* mı diyoruz? Bana uyar, yenge yaşlı kalıyordu."

Serhat abi elinin tersiyle karnına çarptı Aziz abinin. Ne tuhaftı bu erkeklerin birbirlerine yaptıkları şakalar. Onlar belli ki konuşmaya devam edecekti. Halayla tanıştık, sarıldık. Hüsna abla ve eşiyle tanışmam da aynı serilikte oldu. Mert sadece elimi sıkıp *hayırlı olsun*, dedi ve kendi yaş grubuna yöneldi. Hızlı hızlı konuşmalar, bağırarak gülüşmeler, hasret gidermeler, düğünün varlığı derken kafam kazan gibi oldu. Hepsi çok bağırıyordu. Annem ve babamla birlikte ben içlerinde öylece kalakalmıştık. Nereye bakacağımızı da şaşırdık. Melike de pısıp kalmıştı yanımda.

Ya, Melike Hanım, öyle ben de buradan biriyle evlenmek istiyorum, demekle olmuyor, bunları da göze almak lazım.

Her koltuk tıklım tıklım dolu olduğu için daha genç kitle mutfak masasının etrafında çay içiyordu. Kızlarla kurulan sohbette o kadar çok güldüm ki yanaklarım ağrıdı. Hüsna abla bebeğiyle yaşadığı komik olayları anlatıyor, benimle ilgili bir sürü soru soruyordu. Melike ise çocukluğumuzda yaptıklarımızı hiç çekinmeden döküyordu ortaya. Beraber çalıştığımız zamanlardan Salim abiyle yaptığım kavgaları anlatıp sonra kuzu kuzu onun işlerini tamamlayışımı anlatırken resmen zevkten dört köşeydi. Melike anlattıkça Ali de sürekli gözleriyle beni süzüyordu. Kaç gündür bana sürdürdüğü uzaklığı kırılmış gibiydi, bugün sürekli elleri üzerimde dolaşıyordu. Aziz abi ise Ali'yi böyle gördükçe, durup durup sataşıyor, *evlenmiyordun hani, ne oldu*, diye laf sokuyordu.

"Abi, sende mi Ali gibi hiç evlenmeye niyeti olmayanlardansın? Rahime halaya çay verirken dertleniyordu da," diye gülerek ben de ona takıldım. Aziz abinin sırıtışı büyüdü.

"Yok be kıvırcık gelin, ben istediğimi bulamıyorum. Yoksa asla karşı değilim. Şöyle helal süt emmiş, tatlı mı tatlı birini bulsam niye *yok*, diyeyim?" Bunu söylerken gözünün kenarıyla Melike'ye bakınca benim kaşlar otomatikman havaya kalktı. "Benimkinin yön duygusu biraz zayıf galiba, canını yediğim, rotayı bir doğru oluşturamadı."

Ben ağzımı açacakken sol yanımdaki Melike'nin boğulur gibi öksürmesiyle kahkahamı zor tuttum. Hızla ortadaki peçetelerden alıp Melike'ye uzattım. Çay içerken ölecekti arkadaşım.

"Helal helal. Ay, ne oldu ki şimdi?"

Sırıta sırıta baktığım arkadaşım çatık kaşlarıyla gözümün içine ateş ede ede baktı.

"Aklından bile geçirme, Asude! Sarı bu. Sakın aklından geçirme!"

"Ne dedim ben şimdi?" Önüne sıçramış çayı da peçeteyle silerken sırıtmaya devam ediyordum. Sonra tekrar Aziz abiye baktım. "Yani içinin ısınacağı biri olsa sen de evlenirsin, öyle mi abi?" diye sordum.

"Evlenirim tabii, niye evlenmiyormuşum? Ama seçme işini anama bırakamam, kadın öneri olarak robot gibi kızlar gösteriyor valla." Aziz abi gözünün altından tekrar Melike'yi şöyle bir süzdü ya, kıkırdamamak için dizlerimdeki parmaklarımı etlerime geçirdim. "İnsan evleneceği kişinin az şen şakrak olmasını istiyor. Yanında eğlenebileceğim, cıvıl cıvıl, minyon bir kız olsa niye *yok*, diyelim? Anam buzdolabı gibi kızlar gösteriyor yoksa ben gözleri ışıldayan, fındık burunlu bir hanım

bulsam tamamım. Ama dedim ya, zayıf benimkinin yön duygusu. Bak, otuz bir oldum o hâlâ bulacak beni."

Allah'ım, çıldıracağım. Melike daha da kızardıkça, böğüre böğüre gülmek istiyorum.

"Abi, belki o da senin bulmanı istiyordur, olamaz mı?"

Ben cümlemi tamamlayınca Melike masanın altından bacağımı çimdikledi.

"Yahu, bir ışık yaksın. *Bak, ben bu taraflardayım*, desin de oradan sonrası kolay. Sahiden minyon bir şey herhalde, görünmüyor ki bulalım."

Daha fazla kendimi tutamadığım için kıkır kıkır gülmeye başladım. Melike'ye biraz yaklaşsam saçımı yolacağı için Ali'ye sokuldum. O da sandalyemdeki elini omzuma sarıp beni kendine çekti.

"Senin aklından yine ne geçiyor, kıvırcık?"

"Sorma, Ali, benim bunu insani tepkilerle açıklamam mümkün değil," derken, yine suratımı Ali'nin omzuna gizleyerek kahkahamı kapattım.

"Yahu, kimse de tanıştırmıyor. Bu hanımefendi kız kardeşin mi senin, kıvırcık gelin?"

Aziz abinin Melike'yi hedef alan bakışlarıyla yanağımı ısıra ısıra kendimi toparladım. "Çocukluk arkadaşım, abi ama kız kardeşim sayılır," dedim. "Melike, zaten duydun, Aziz abi de Ali'nin kuzeni."

Aziz abi öne doğru ayaklanıp Melike'ye elini uzattı. Melike de isteksiz bir baş sallamayla elini sıkmış, daha sonra hemen geri çekmişti. Aziz abi sırıtık bir ifadeyle Ali'ye baktı bu kez. "Baldızın sayılır yani," dedi.

Ali geriye yaslanırken beni de kendisiyle beraber hareket ettirmişti. Dikkatle Aziz abiye bakıyordu.

"Öyle, baldızım olur Melike."

Aziz abinin sırıtışı büyüdü. "*Baldız baldan tatlı olur*, demişler. Bu bilimsel açıklama da netleşmiş oldu," diye sırıta sırıta mırıldanıp, üçümüzde dolaştı bakışları. En son Melike'de saplı kalırken benim kıkırtılarım hep Ali'nin boynunda kayboldu.

Misafir oranı çoğaldıkça düğün hazırlıkları da hızlandı. Bu koşturmacanın arasında Kadir amca Yeşim'i alıp Trabzon'a götürdü. Gecesine döndü ama babaanneye *ellerimle yerleştirdim*, diye teminat verdi. Yeşim evden ayrılırken herkesle vedalaşmıştı. Normalde düğün öncesi gidiyor

oluşu göze batar, laf olur sanmıştım ama kimse sorgulamadı bile. Sanırım yine babaannenin etkisiydi. *Odasından dünyayı yönetiyor*, derken ben abartmamışım. Vedalaşırken gittiği yerde çok mutlu olması dileğinde bulundum. Yanakları daha çok kızardı, çok mutlu olmamızı diledi. Samimiydi bence söylediklerinde, insanın bir anlık hatasının tüm ömrünü etkilemesini istemezdim ben. Ben de insandım, kendime göre doğru olsa da çok fazla yanlışlarla doluydu ömrüm. İnsanın bir anlık gafleti, sahip olduğu her şeyi yitirmesine neden olmamalıydı. Böylesi çok ağır bir ceza olurdu.

Yeşim'i uğurlar uğurlamaz kaldığımız yerden devam ettik zaten. Rahime hala da Asuman hala gibi çok sıcak bir kadındı. Bana karşı çok nazik ve sevecendi. Annemle de çok çabuk kaynaşmışlardı. Selma hala ve Rahime hala annemi de alıp çarşıya çıktı. Düğün için kendilerine alışveriş yapma niyetleri vardı ama anneme de biraz etrafı gezdirmeyi önermişlerdi. Biz bir yere çıkamıyorduk çünkü başımın belası babaanne etli yaprak sarmayı üstümüze atmıştı. Gardiyanımız olsun diye de Fatoş yenge bizimle kalmıştı. Aslında büyük olarak Asuman hala da vardı da biz cozutursak o bizden daha da çok cozutacağı için tembihler Fatoş yengeye olmuştu.

Melike yanımda yaprakları sarmaya çalışırken, "Çok zor, Asude," dedi.

"Sus da yap, Melike. Daha dünya kadar var."

"Of, çok zahmetli. Oluyor mu?"

"Benimkilerden iyi sayılırlar." Birkaç tane daha yaptık. Elim alışıyordu sanırım, ilkine göre daha iyi iş çıkarıyordum. Omzumla omzuna vurdum Melike'nin. "Ee, Aziz abiye ne diyorsun?"

"*O ağzını ikiye ayırırım*, diyorum, Asude! Zaten bakıp duruyor sürekli, ne arsız adam be!"

"Ya, niye ama? Bak, adam da eşini arıyor, onunki de yön duygusu zayıf biriymiş."

"Olmaz, Asude. Sarı adam, olmaz. Ben esmer istiyorum."

"Of, Melike!"

"Hem de müteahhitmiş!"

"E ne güzel işte. *İşi gücü yerinde olsun*, demiyor muydun?"

"Müteahhitler dolandırıcı olur."

Mırıl mırıl konuşmamızı Melike'ye bakarak kestim. O da başını yaptığı işten kaldırmış, bana bakıyordu.

"Melike, o durum aile genetiğinde var, müteahhitlikle alakası yok yani. Aziz abi de yarı Bozdoğan. Kadir Alp bile dolandırıcıyken bunu kabullenebilirsin."

"Yine de olmaz."

"Of, Melike! Hem koca diye başımın etini ye, daha sonra da bulduğumuz kısmete burun kıvır. Hem bak, Samsun'da yaşıyorlar, yakın sayılırız."

Bana ters bir bakış atıp önündeki yaprağa iç koydu. "Sarı oluşu tüm artılarını kapatıyor," dedi. "Esmer istiyorum ben. Hem ne o öyle, sırıtarak bakıyor bana. Ağır olmasını da istiyorum."

"Ay, sen çok hanım hanımcıksın ya! Kal evde de gör gününü!"

Ters ters baksa da bir şey demedi. Biz bir saat daha önümüzdeki sarmalarla cebelleştik. Sonunda Asuman halanın, "İmdat," diye çığlığıyla tüm kafalar kalktı. "Bu ne, canım? Bitmiyor bu iç. Yenge, senin hiç mi insafın yok? Bu ne böyle ya?"

"Bağırma, Asuman. Annem dedi, ben de hazırladım. Boynum koptu zaten."

"Ay, perişan olduk ya. Düğünde nasıl oynayacağız biz bu yorgunlukla?"

Söylenişi çok tatlı geldi gözüme. "Aa, o nasıl söz, halacığım?" dedim. "Biz her türlü durum ve ahvalde oynayabilecek kadınlarız."

Asuman hala bana gülümseyerek baktı. "Bak, böyle diyorsun da sonra gelin oldun diye nazlanırsan kıvırcık saçlarını yolarım, Asude."

Melike daha şen bir kahkaha atıp, "Asude mi nazlanacak?" dedi. "Asuman abla, oynamak konusunda hiç nazlandığını görmedim."

İyice yorgunluk çöken masa başındakilere bakıp ayaklandım. Az eğlenesim vardı. "Hiç nazlanmam, vallahi," dedim. Sonra elimi lavaboda yıkayıp, sekerek masaya geri geldim. Dikkatle beni izliyorlardı. Elim Melike'nin telefonuna gidip hemen şarkı repertuarından Rakkas'ı açtım. Hepsi pürdikkat bana bakıyordu. Sonra yine sekerek Fatoş yengeye yaklaştım, başına attığı tülbenti iki parmağımla çektim.

"Kız, deli, ne yapıyorsun sen yine?"

"Benden hiç nazlı gelin olmaz, yengeciğim. Onu gösteriyorum halama."

Sonra da kızarmış yanaklarına şap diye bir öpücük bırakıp tülbentini belime bağladım. Şarkı daha bir hareketlendi. Mutfakta iki tur döne-

rek saçlarımı savurdum, belimi kıvırdım. Melike hemen bir ıslık çalıp el çırpmaya başlamıştı bile.

"Allah seni bildiği gibi yapsın, deli kız. Essahtan oynuyor ya bu."

Fatoş yenge kıkır kıkır gülerken, Asuman hala ellerini masaya vurarak ritim tutmaya başladı.

"Asude, salla, yer yerinden oynasın, halammm."

Tüm mutfağı uğuldatan kahkahalar doldu. Ben de kollarımı kaldırıp belimi kıvırmaya, göğsümü ritme göre hareket ettirmeye devam ettim. Müzik ilerledikçe, kanım kaynadıkça hareketlerim daha da kıvraklaştı. Ben kalçalarımı salladıkça, Asuman hala dayanamamış olacak ki geçip karşıma eşlik etmeye başladı. Saçlarımı elimle toplayıp, kalçamı kıvıra kıvıra halanın etrafında dolandım. Sonra da geriye doğru yatıp, kollarımı da kıvıra kıvıra salındım.

"Allah Allahhh! Fatoş yenge, yok mu para? Kızın göğsüne takalım."

Asuman halanın şen kahkahasıyla tüm mutfak yine çınlayan gülüşlerle doldu. Ben son bir tur daha kalçamı kıvırarak, kendi etrafımda dönüp saçımı da savurduğumda nefes nefese kalmıştım. Gülen bir suratla başımı kaldırdığımda gözüm kapı pervazına yaslanmış, kollarını birbirine dolamış, bir ayağını da diğerinin önüne atmış, beni izleyen Ali'yle kalakaldım.

"Paşam?"

Fatoş yengenin sesiyle tüm bakışlar benden uzaklaşıp Ali'ye çevrildi. Ali, yenge ona seslense de bana bakmaya devam ediyordu. Beni gördüğü hali düşündükçe benim yanaklarımdaki ısı daha bir arttı.

"Ay, gel, halacığım. Senin bu karında ne cevherler varmış böyle?"

Ali tek kaşını kaldırıp baştan aşağı bir kez daha süzdü. O baktıkça benim tenim alev alev yandı.

"Öyleymiş, hala. Ben de yeni görüyorum."

Ali kollarını çözüp mutfağa doğru ilerledi, tezgâhtaki sürahiden bir bardak su alıp yarısına kadar içti ve bunları yaparken bir an bile gözlerini üzerimden çekmedi.

"Hiç duymadık geldiğini, Savaş. Diğerleri nerede?"

Ali, gözünün kenarıyla Fatoş yengeye bakıp, "Ofisteler, ben tersaneden geliyorum," dedi.

Asuman hala araladığı gömlek yakasını iki yana sallayarak, geçip yerine oturdu. "Ay, dalağım şişti. Kız, biz ne zamandır oynamıyoruz, Savaş senin bu karın çok fena," dedi.

Ali dikkatle bana bakarken ben heykel gibi dikilmekten başka bir şey yapamıyordum. Tek hareket eden uzvum, nefeslerim yüzünden hızla inip kalkan göğüs kafesimdi.

Ali bir yudum daha aldı suyundan. "Öyledir benim karım," dedi. "Fenadır."

Asuman hala sırıtarak, bana bakıp, "Belin ince olunca merdaneli çamaşır makinesi gibi kıvırabiliyorsun işte," dedi. "Asude, valla düğünde de böyle eğleneceğiz. Sakın oturduğunu görmeyeyim."

Halaya bir an baksam da gözüm hızla Ali'ye kayıyordu. Elindeki bardakla bana doğru yaklaştı. "Öyle bir şey yok, hala," dedi.

"Ay, ne demek yok?"

Ali bardağı dudağıma doğru uzattı. "İç, Asude, soluk soluğa kalmışsın," diye fısıldadı. "Ben karımın kalabalıkta böyle oynamasını istemem." Ali gözümden bir an çekmiyordu gözlerini, o baktıkça ben Medusa'nın büyüsüne kapılmış gibi başka hiçbir şey yapamıyordum. Ali, "Kıskanırım," diye fısıldadığında aldığım soluk düğüm gibi kalakaldı boğazımda. Su bardağını bir kez daha uzattı. Yarım bıraktığı suyu bana dikkatle içirirken gözüm kahvelerindeydi hâlâ. Sesini olabildiğince kısık tutup, "Karımın incecik belini, kalçalarını kıvırmasını, göğüslerinin salınışını kimseye göstermem," diye mırıldandı. Aldığım son yudum genzime sıçradı, bir anda öksürmeye başladım. Ali beni kendine çekip, başımı boynuna yaslarken sırtıma da hafif hafif vuruyordu. Burnu saçlarımın içine daldı. Bir iki kez sürttü, derin bir soluk çekti. "Benden başka kimse seni öyle göremez, değil mi Asude?" Elime tutuşturduğu bardağa sıkı sıkı sarıldı parmaklarım. Elleri yüzümü kavradı, ter yüzünden yanaklarıma yapışmış saçlarımı avuçiçleriyle süpürdü. "Benden başka kimse karımın güzelliğini o şekilde görüp seyredemez, değil mi?"

"Ali," diye nefes nefese adını seslenebildim. Aklımda ne bizi izleyenler ne de yaptığımız bu şey vardı. Sadece Ali ve bana bakan gözlerini görüyordum şu an.

Burnunu burnuma sürtüğünde gözlerim kendiliğinden kısıldı. "Söyle, Asude," dedi. "Seni benden başka kimse bu şekilde göremez. Söyle de duysunlar. Benim bile gözümün değmediği güzelliğini o kalabalıkla paylaşmazsın sen, değil mi?"

21. BÖLÜM

Ağzımı açamıyorum. Bir sihre tutuldum, çıkamıyorum onun gözlerinin buğusundan.

"Söylemeyecek misin?"

Ali'nin konuştukça dudaklarıma değen nefesi yüzünden gözlerim kısıldı. Zorbela bir nefes daha alıp kendime gelmeye çalıştım.

"Hiç mi oynamayayım?"

Dudağı soluna doğru azıcık kıvrıldı. Gözü kaşımda, şakaklarımda, çenemde dolaştı. "Cık," diye bir ses çıkardı. "Böyle olmaz. Bu kadar güzel olmaz."

"Biraz oynayayım bari."

O kıvrım büyüdü, yüzümde dolaşan gözleri gözlerime tutundu. "Biraz oyna madem," dedi.

Benim yüzümdeki gülümseme büyüdüğünde ardımızdan bir bağırtı duyuldu.

"Ay, paşam, yeter! Bırak şu kızı! Yahu, bu çocuk böyle miydi hiç? Bak, nasıl tatlı tatlı konuşup, dibine dibine girerek kandırıyor kızı. Olmaz, Savaş Bey, oynayacağız biz!"

Ali kolunu omzuma atarak benimle beraber halaya doğru döndü. Sırıtıyordu alenen. "Olmaz, ben karımı göstermem kimselere," dedi.

"Bu da amma karı köylü oldu başımıza. Tamam, paşam, az oynatırız karını. Ayrıl şu kızdan, tövbe estağfurullah. Ağzının içine giriyorsun. Kız, ben Serhat'tan kaç yıl çektim, *eli ayağı yeni rahat durmaya başladı*, derken bir de bu çıktı başımıza." Fatoş yenge geriye yaslanıp bir güzel kalaylamıştı Ali'yi. Ali ise hiç laf duymamış gibi sırıtmaya devam etti. Onun yüzünden ben de gülmemi tutamıyordum. *Kıskandı beni.* Fatoş yenge bu kez bana baktı. "Bak bak, nasıl hoşuna gidiyor. Buna sen böy-

le yüz ver, daha sonra görürsün gününü. Bu sıpa diliyle kandırır adamı, tatlı tatlı lafına getirir. Erkek uşağına bu kadar yüz verilmez."

Kıkırtım daha da arttı. Bilinçsizce iki kolumu yandan Ali'nin beline dolayıp başımı da omzuna yasladım. Ali'nin omzumdaki kolu sıkılaşmıştı.

"Ay, bilmem mi yengeciğim, istediği olsun diye her türlü hile, hurda mevcut. Sağ olsun, ilk tanıştığımız günden beri esirgemedi bu yüzünü."

Ali kahkaha atıp suratımın yarısını eliyle kavramış, iki yana sallamıştı. İki yanağımı sıkıştıran parmakları yüzünden dudaklarım balık gibi büzüldü. Ali sırıtarak baktı bu halime. "Bir de ne kadar sahtekâr olduğumu anlat bizimkilere, yavrum," diye mırıldandı. Tam o an Ali'nin ayağının dibine bir terlik fırlatıldı. Fatoş yenge ayağındakinin tekini atmıştı. Ali elini gevşetince ikimizin de bakışları ona çevrildi.

"Tövbe estağfurullah, vallahi bu Serhat'ı geçecek. Kızı gözümüzün önünde yemeye mi hazırlanıyorsun, delibozuk? Aman, tövbeler olsun. Kalk, git lan şuradan!"

Fatoş yenge böyle deyince hepsi birden kahkaha attı. Ali suratımı öyle tutunca şey mi sandılar ki bunlar? Kaçamak bir bakış attım Ali'ye, gayet eğleniyordu durumdan.

"Yeme beni, yenge. Kaç kere gelininle oğlunu basmış kadınsın sen. Az sarıldık diye laf duyuyoruz, iyi mi?"

Nasıl basmış mesela? Ne yaparlarken basmış ki? Hem az sarılmak böyleyse senin çoğun nasıl oluyor, Ali?

Bunu düşündükçe yanaklarım daha çok kızardı. Ali çenemden bir makas alıp omzumdaki kolunu indirdi. "Ben çıkıyorum, kıvırcık," dedi. "Öyle bir uğrayayım diye gelmiştim. Yengeme de bakma sen, bir şey yaptığım yok."

Bir de göz kırpıp gitti. Ben peşinden öylece bakıp kaldım. Bu kez benim ayağımın dibine bir terlik düştü.

"Uyan artık, Gelin Hanım. Kocan gitti. Bak, görüyor musun sıpayı? Geldi, iki dakikada aldı kızın aklını, bize de posasını bıraktı."

Fatoş yenge sırıta sırıta bana bulaşınca Asuman hala da yandan omzunu omzuna çarptı. "Bu minnoş bir an öpecek diye heves etti de boşa düşünce kendisine gelemedi," dedi. "Ah benim yavrum, kocan öpmeden mi gitti seni, halam?"

Benimle böyle dalga geçmeleri hiç hoş değildi. Yanaklarım alev alev yanmaya başladı.

"Yo- Yok, ondan değil. Ayıp, Ali uluorta yapmaz öyle şeyler," diyerek belimdeki tülbenti çözdüm. Böyle güldükleri için iyice utanmıştım.

"Geçmiş bir de kızı nasıl izliyor, gördünüz, değil mi? Çocuğun ayaküstü içi yandı da sürahiye zor yetişti."

Ellerimi yıkayıp, masaya geri dönerken bana bulaşmaları yüzünden kimseye bakamıyordum. İyice maskaraları olmuştum. Bir de Ali'nin bakışlarını hatırlatıyorlardı, sanki unutabiliyordum da. *Off! Kıçımı başımı sallarken izlettim kendimi. Kendime bile şaşıramıyorum artık. Ali'nin de alacağı olsun, sinsi pislik!*

"Ne zaman geldi, farkına bile varmadık. Geçmiş, seyrediyor paşam. Kız, şeytan geçti de ondan ürperiyorum sandım ama meğer Savaş'ın gözü Asude'yi yiyormuş."

Fatoş yenge, Asuman haladan bile fena olabiliyormuş aslında. Ben iyice içime çekildikçe üstüme gelmeye devam ettiler. Utancım, heyecanım dilimi bağladı. Suyunu içerken bana baktığı gözleri...

Of, şimdi çığlık atacağım ama ya.

Baktım gözleri benden çekilmiyor, yetmezmiş gibi bir de Melike üstüme geliyor, mecbur arkadaşımı sattım. Herkesin duyacağı bir şekilde, "Ne bakıyorsun, Melike? Aziz abi de seni izliyor, ben bir şey diyor muyum?" diye çirkefleştim. Dehşete kapılmış bir ifadeyle bakıp kaldı.

"Yok! Yok öyle bir şey. Asude'ye bakmayın siz, o ortalık karıştırmayı sever. Hem şimdi Savaş enişte bizim içimizde sıkıştırdı ya, utandı tabii bu kız, dikkatinizi dağıtıyor."

Melike'nin kendini kurtarmak için beni hunharca harcama çabasını suratımda büyük bir sırıtmayla izlemeye devam ettim. Hüsna abla eline aldığı yaprağı ince parmaklarıyla sararken Melike'ye yandan bir kez daha baktı. İç çeker gibi, "Nasip tabii, kime niyet kime kısmet," diye mırıldandı. "Biz Savaş'ın düğünü diye geldik de hep nasip bu işler," dediğinde benim kıkırtım daha bir arttı. Masanın altından Melike ayağımı eziyordu ama ben şu halinden öyle çok keyif alıyordum ki zerre umurumda değildi. Kendi istemişti sonuçta. *Bana da koca bul*, diye bin kere söylemişti. *Buldum işte, az şükretse mi haline?*

"Allah seni kahretmesin, Asude. Biz buradan kurtulunca seni itinayla yolacağım."

Bir yılan tıslamasını andırdı tehditleri hiç de umursamadan yaprak sarmaya devam ettim.

Ali çok tatlı bakmıştı bana, bir de burnunu burnuma sürtmüştü. Kıskanmıştı ayrıca. Oynuyor muyum yoksa oynamıyor muyum diye niye umursasın? Hem neler demişti? Yanaklarımı tekrar bir sıcaklık aldı. İlk kez vücudum hakkında böyle açık açık konuşmuştu. Göğüslerim, belim, kalçalarım için söyledikleri aklıma gelince, dayanamayıp kıkırdadım.

Saatler sonra anca bitirebilmiştik işleri. Ondan sonraki günler de böyle bir koşturmacayla geçmişti. Kadir amca ve Serhat abi düğün davetiyesi dağıtma işini üstlendi. Asuman halanın kayınvalidesi geldi. Selma halanınkilerle tanıştım. Ev sürekli bir misafir ağırlama halindeydi. Yemekler pişiyor, sürekli sofralar seriliyor, düğün adını duyan önden bir yoklamak için kapıyı itiyordu. Başım dönüyordu bu koşturmacada ama çok da memnundum halimden.

Bir tek Ali kafamı çok karıştırıyordu. Yatakta uzak yatsa da ertesi günlerde hep çok yakındı. Elimi asla bırakmıyor ya da kolu mutlaka omzuma dolanıyordu. Bu adama ne oluyorsa yatağa girince oluyordu. Hemen en uca kayınca ben de yaklaşamıyordum işte.

Aynı zamanda Aziz abi kafayı Melike'ye gerçekten takmış olabilirdi. Bir şekilde nasıl oluyorsa her sofrada yan yana düşmeyi başarıyordu adam. Muhabbetin içinde ne oluyorsa Melike'ye sorulacak soru çıkıyordu. Melike ise iyice sinir oluyordu bu duruma. Benim mutfakta uçurduğum kuş yüzünden herkes gözünün altından ikisini izler olmuştu. Annem bile *daha iyisini buluyordun da niye bizi darlayıp durdun*, diye azarladı. Şu adamın sarı oluşuna o kadar takılmıştı ki hiçbir artısına bakmıyordu.

Sonunda düğünün yapılacağı gün gelip çattı. İçim öyle bir coşkuluydu ki gözümü açtığım andan beri karnımdaki sancı da ellerimdeki titreme de azalmıyordu. Ön taraf özenle hazırlandı. Zaten Sinop'ta farklı farklı yerlerde yemek dağıtılacaktı ama kapının önüne de kazanlar kurulmuştu. Düğün yemeği burada da pişecekti. Evlerin arasındaki tüm boşluklar masalarla doldurulduldu. Bir de müzik için davulu, zurnayı, piyanist şantörü getirip sahne kurdular adamlara.

Getirilen kuaför ekibi bunca kalabalığa nasıl yetişecek, bilmiyordum ama benim işim bile saatler sürecek gibiydi. Bazen dayanamayıp camdan baktığımda Ali'nin Serhat abi ve Aziz abiyle ortalıkta koşturduğunu görüyordum. Aslında hiçbir kuzeni oturmuyor, hepsi yemek

servisine koşturuyordu. Ali'ye *delibozuk*, diyorlardı ama evin erkeklerinde genel bir çatlaklık vardı. Yemek tepsisini dağıtan Serhat abi ve Aziz abi masalar arasında oynayıp sonra kaldıkları işe geri dönüyordu. Çok komikti halleri. Bir ara da davulcuyu ortaya almış, Selma halanın ve Rahime halanın oğlunun halaya benzemese de tarzı öyleymiş gibi duran hareketler yaptıklarını gördüm. Eğlence anlayışları tuhaf ama çok hoşuma gitmişti.

Ali de *ben damadım*, demeden aynı şekilde yardım ediyordu. Beni tek rahatsız eden şey huzursuz gibi oluşuydu. Gözü sürekli yol tarafındaydı. Ona biri seslenmese de bazen durup etrafında bir şey arar gibi dolaşıyordu. Yüzünden belliydi tedirgin ifadesi. O gün, koyu izlediğimiz tepede *düğünde kötü bir şey olursa*, demişti. *Her şey o kadar güzel görünürken Ali'ye bunu dedirtecek ne var*, diye düşünmekten kendimi şu an olanlara veremiyordum bile.

Bu konuyla ilgili tek bir şey geliyordu aklıma. Annesinin ya da babasının çıkıp gelmesinden endişeleniyor diye canım sıkılıyordu. Bir yandan bu da mantıklı gelmiyordu. *Bırakıp gitmiş insanlar niye durup dururken gelsinler?* Ali beni o kadar yoruyordu ki taş taşımış gibi hissediyordum onu düşündükçe.

Bir şekilde saatleri devirdik. Canım anneme *çok yoruluyorsun*, dediğim her an daha büyük bir enerjiyle koşturuyordu. Tüm halalar çok sevmişti annemi, babaanne de yanından hiç ayırmıyordu. O kadar sevmişti ki burayı, içim gidiyordu yüzündeki mutlu ifadeye. Babam da Kadir amcayla ahbap olmuştu sanki. Davut ve Nurettin enişte bir an bile boş bırakmıyordu onu. Kalbim bunları gördükçe mutluluktan çatlayacak gibi atıyordu.

Olabildiğince misafirlerle ilgilenmeye çalıştım. Sinem ablanın bana tekrar seslenmesiyle yukarı çıktığımda saat dördü geçmişti. Artık sadece benim hazırlanmam kalmıştı. Herkes o kadar süslü, o kadar gösterişli seçmişti ki kıyafetlerini ve makyajlarını, ilk kez iyi ki gelinliği çok sade almamışım diye mutlu hissettim kendimi.

Kıvırcık ve uzun saçlarım bayağı uğraştırmıştı fakat beni çok memnun edecek bir görüntü çıkmıştı ortaya. Sonra makyajım gayet yerinde, beni benlikten çıkarmayan ama çok hoş gösteren bir aralıkta tutulmuştu. Gözlerim gerçekten tamamen bal rengi görünüyordu. Sonunda Melike'nin yardımıyla da gelinliğimi giydiğimde odadaki herkes gülümse-

yerek bana baktı. Kapı tıklatıldı ve içeri annem girdi. Beni baştan aşağı süzdüğünde gözleri hızla doldu.

"Asude..."

Selen abla kolunu hemen annemin koluna doladı.

"Aman, Hatun ablacığım, sakın ağlama. Kızına güvenim sıfır, o da hemen ağlayacak bir tip çünkü."

Annem gözleri dolu dolu olsa da kocaman bir gülümsemeyle hızla başını öne arkaya salladı. "Ay, yok, ağlamam," dedi. "Ben de makyaj yaptım zaten. Ama anneciğim, bir içim su olmuşsun, bebeğim."

Kabarık eteğimi toplayıp etrafımda dönerken, "Yeterince prenses miyim artık?" diye sordum.

Annem yanıma yaklaşıp elimi kavradı, ne yapacağını bildiğim için ondan önce davranıp elinin üzerine dudaklarımı değdirdim.

"Çok güzelsin, anneciğim. Maşallah benim prensesime."

Her ne kadar *ağlamayacağım*, dese de gözlerinden taşmaya çalışan yaşları kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu kez kapıdan tık tık sesler geldi. Babaanne kapı ağzında bastonuna yaslanıp bana baktı. Sonra etrafta dolaştı gözleri.

"Aşağıda kimse kalmadı, toplandınız hepiniz bir odaya. Çıkın da analarınıza az yardım edin." Kızlar kıkırdayarak odadan çıktı. Odada annem ve ben vardık sadece. Babaanne ağır ağır içeri girip kapıyı kapadı. Aşağıdan taşan gülme ve konuşma sesleri kesildi sanki. Yanıma gelene kadar hiçbir şey demedi. Tam karşımda kale gibi dimdik durdu. Gözleri yüzümde ağır ağır dolaştı. "Maşallah, ne de güzel olmuşsun," dedi.

Babaanne böyle söyleyince niye, bilmiyorum ama boğazıma bir yumru oturdu. Gözünün kenarıyla anneme baktı, annem de ikimizi gülümseyerek izliyordu.

"Babaanne..." diye mırıldandığımda dudağı kıvrıldı. Sonra kolunun altına sıkıştırdığı siyah bir kutu dikkatimi çekti.

"Bak bakalım, beğenecek misin Gelin Hanım?" Babaannenin elindeki kutuya uzandım. Kutuyu araladığımda gördüğüm saç tokasıyla dudaklarım kıvrıldı. "Rahmetli dedenin yüz görümlüğü diye saçlarıma iliştirdiği gülüm." Bastonunu anneme doğru uzatınca annem sorgusuzca aldı, babaanne de ağır ağır arkama doğru yürüdü. "Müsaade var mı?"

Saçlarıma takacaktı, dudaklarım kıvrıldı hemen. Başımı sallayıp, "Ama babaanne, bu çok değerli bir şey," dedim. "Ayıp olur."

Lafın devamında *diğerleri ne der*, demek istedim de babaannenin saçlarımın üst kısmında küçücük bir toplamayla şekillendirildiği kısma tokayı taktığını hissettim. Beni kolumdan tutup aynaya doğru yürüttü. Bir de Efsa'nın hediye olarak verdiği küçük el aynasıyla saçlarımdaki duruşunu göstermesi o kadar içime dokundu ki. Babaannenin gül tokası buklelerimin içinde çok güzel duruyordu. Saçlarımın çokluğu dikkat çekmesini engelliyordu ama orada ki minik gül demeti çok hoşuma gitmişti.

"Ali'm gönül almayı pek iyi bilirdi. Beni ziynetle süslemeyi, süsünü izlemeyi çok severdi. Bu toka yakut tozuyla altın güllerine renk vermiş. *Gülüm*, demeyi de pek severdi." İç çekişi derin bir hasreti döktü sanki ortalığa. Sesindeki özlem elle tutulacak kadar yoğundu. Gözleri yorgun bir gülümsemeyle bana değdi. "Merak ettiğin buysa kimse bunu sorgulamaz zira hepsinin düğünü için ayrılmışı var, Gelin Hanım. Değeri pahasından değil bu tokanın, belki de içlerinde en az ederi olandır ama gönlüme sorarsan hiçbiri yetişemez kıymetine." İç çekerek tekrar baktı saçlarıma, parmak ucuyla gülünü okşadı. Sonra gözleri dikkatle bana bakmaya devam etti. "Serhat evlenirken Kadir doğduğunda boynuma takılan gerdanlık Cangül'ün oldu. Sinem evlendiğinde de onun doğduğu gün müjdesini ben verdiydim, o gün kulağıma iliştirdiği zümrüt yerini buldu. Kendimce ta o zamanlardan niyetimdir. Benden kalacak bir hatıra diye kim doğduysa dedenden bir müjde hediyesi istedim. İlk doğanlar analarının ya da babalarının doğumundan kalanlara sahip oldu. Diğer doğanlar kendi doğdukları gün bana gelen hediyeyi taktı. Bir tek bunun niyeti farklıydı." Babaanne duraksayıp yüzüme baktı. Annem ise dikkatle babaanneyi izliyordu. Sadece ikimizin bildiği bir şeyi dillendirir gibi sesini olabildiğince kıstı. "Savaş'ıma kalan sana yakışmazdı," dedi. "Ben de en mutlu olduğum günden hatıramı veriyorum." Dudağım titremeye başlayınca, gözü dudağıma takılıp azıcık gülümsedi. "Ağlayacak mısın? Onca boya cila boşa mı gitsin?"

Kendimi tutamadan, üstüne atılıp sıkıca boynuna sardım kollarımı. O da tek elini belime doladı. "Babaanne," diye mırıldandım kulağına. Eli sırtımı okşamaya devam etti.

"Babasının doğduğu gün parmağıma safir bir yüzük takıldı, Gelin Hanım. Yirmi yıl önce çıkardım o yüzüğü, bir daha da elimi sürmedim. Beni yaktı, seni yakmasın istedim ama bu toka kıymetlimdi. Kanadı

kırık yavruma şifa ol. Benim çocuğumu çorak tarlalara hapsettiler, sen gül dalı ol."

Ben daha çok sarıldım onun kulağıma fısıldadıklarıyla. Sonra niye bunu yaptım, bilmiyorum ama hüzünle, "Ali çok huzursuz, babaanne," diye mırıldandım. Kollarımın arasındaki bedeni kasılınca, "*Düğünde kötü bir şey olursa kızma bana*, dedi," diye fısıldadım. "Kötü bir şey olmaz, değil mi? Benim Ali'mi de kimse üzmesin."

Boşta olan diğer kolu da belime dolandı. Çektiği iç, kalbimi sızlattı. Geri çekilirken, "Düğünüme kimseyi bulaştırmam, ben daha ölmedim," diye sessizce içime serin sular serpti. Babaanne yaşaran gözlerini benden sakınıp, "Çok oyalandın, millet gelin görecek ama gece yarısı oldu," diye kalaylayıp hızla odadan çıktı. Annem anlamadı ama ben artık babaanneyi tanımaya başlamıştım. O üzgün olduğu yanlarını bu şekilde saklayan bir kadındı.

Babam da babaanne çıkınca içeri girdi. Gülen gözleriyle beni o kadar güzel süzdü ki yine etrafımda döndüm. Prensesliğimi iyice görsün diye kıkırdayarak dolaştım. "Güzel kızım benim," diye kollarıyla sıkıp sarmaladı. Babam bana sarılınca sanki kimse bana bir şey yapamaz, dünya yıkılsa bana bir şey olmazmış gibi hissediyordum hep.

Çok içeride durmadan kapı tekrar tıklatıldı zaten. Aralanan kapıda Ali'nin güzel yüzü göründü. Özenle siyah bir takım giymişti, saçlarını da güzelce tarayıp şekillendirmişti. Ali bana bakıp da öyle kalınca, babam kolumu okşayıp, annemin de elini kavrayıp onunla beraber odadan çıktı. İçimi çok hızlı bir heyecan sardı. *Çok oldu. Of, vallahi çok süslü oldum ya.*

"Asude..."

Adımı öyle güzel seslenmişti ki gözlerim dudaklarına değdi. Sonra beni her hücreme kadar inceleyen kahvelerine geri döndüm.

"Çok mu? Çok olmuş, değil mi? Ama vallahi halalar *öyle olmaz*, dedi. Babaanne de sade şeyler sevmiyormuş. Fazla mı olmuş, Ali?"

Ali onaylar gibi başını sallayınca içime bir öküz oturdu. *Adam haklı. Anlaşmalı evleniyoruz, dedik ama ayrı ayrı iki yerde nikâhtı, düğündü neler yaptık.*

"Fazla güzelsin be kıvırcık. Çok olmuşsun gerçekten. Sinop, Sinop olalı böyle bir güzellik görmemiştir."

Hüsrana kapılan kalbim Ali'nin söyledikleriyle hemen çiçekler açtı.

Yüzümü kademe kademe saran gülümseme içime yayıldı sanki. Tüm uzuvlarım gülüyormuş gibi hissediyordum.

"Aliii..."

Adını böyle nazlı nazlı seslenince, dudağı kıvrılıp yanıma yaklaştı. Gözleri bir saniye bile yüzümden ayrılmıyordu. Ben Ali gibi değildim, gözlerine baksam da mutlaka birkaç saniyelik kaçışlar yapıyordum ama o baktığında gözkapakları bile kapanmıyordu. Derin bir iç çekip tekrar baştan aşağı süzdü beni. Çok kısık bir sesle, "Ne yapacağım ben seninle?" diye fısıldadı.

Bir cesaret, diyordu kalbim. ***Hadi küçücük de olsa bir adım at ki size umut olsun. Belki ihtimal dediğin her şey gün gelir, senin olur.***

Ali'ye bir adım atıp boşta duran eline uzandım. Onu duyduğumu bilsin diye gözlerinin içine baktım sadece.

"Zamana bıraksak?" Ali'nin başı yana yatmış, dediğimin ne anlam taşıdığını çözmek ister gibi de gözleri kısılmıştı. Güç alacakmışım gibi parmaklarım parmaklarına dolandı. "Benimle ne yapacağına karar vermek için zamana bıraksak her şeyi? Yaşayarak öğrensek olmaz mı Ali? Bugün çok düşünmesek? Herkes bizim için uğraştı, onların hatırı için."

Yüzünde bir değişim yoktu ama kahve gözlerinde oluşan koyulaşmada asılı kaldım. Boğazındaki yutkunma izi, bakışlarındaki dalgalanma, ne diyeceğini bilemezmiş gibi sık solukları sadece ona bakmamı sağlıyordu.

"Be- Ben..."

Tekrar yutkundu, bir süredir onda görmediğim kekeleme de aramıza düştü. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ama bu kez duruşunu da dikleştirdi. Kahvelerindeki koyuluk yumuşamaya başladı. Dudağı da neredeyse kıvrılmış gibi minik bir iz yüklendi.

"Haklısın, kıvırcık. Zamana bırakalım, değil mi? Haklısın sen, çok düşünmeyelim." Sonra o yüzündeki gülümseme büyüdü, bu kez elimi sıkıca kavrayan oydu. "Hadi gidip babaannemin kaç haftadır beklediği şu düğünü yapalım, Asude." Kararlı cümlesiyle peşine takıldım. "Yaşayalım sadece," diye fısıldadı.

Evden inerken genç kalabalık tuttu bizi. Önümüzde meşaleli bir köprü kuruldu. Hepsi karşılıklı durmuş, ellerindeki mumları, maytapları sallayarak bizi hazırlanmış masaya doğru yönlendirmek için bekliyordu. Dışardan gelen müziğin sesi ise ayyuka çıkmıştı resmen.

Ali'yle kahkaha atarak geçtik aralarından. Aziz abiyle Serhat abi bizim çıkmamızla havai fişekleri patlatmaya başladı, çığlıklı kahkahalar daha bir arttı. Sanki herkes çok uzun zamandır bugünü bekliyormuş gibi bir halin içindeydi. Masaya geçip oturduk ama beş dakika olmadan kızlar tarafından *hadi*, denmeye başlanmıştı bile. Zaten kıpır kıpır olan kanım yüzünden kalkmaya meyilliydim. Kabarık gelinliğimi ellerimle kavrayıp, ayaklanacakken bir el koluma tutundu. Ali'yle göz göze gelince beni kendine doğru çekmişti.

"Oynayacak mısın?"

Az geriye çekilip meraklı gözlerine baktım.

"Hı hı."

Beni bekleyen Melike ve Efsa'ya bir bakış atıp tekrar yüzüme çevirdi bakışlarını. "Asude, mutfaktaki gibi olmasa?" dedi. Kaşlarımı kaldırdım. O da kurumuş dudaklarını yalayıp bir tur daha etraftaki kalabalığı gözünün merceğinden geçirdi. "Yani mutfakta oynadığın gibi oynamasan olur mu?"

Dudağım kıvrıldı. Kıkırdamamak için kendimi zor tutup, "Nasıl yani?" diye sordum. Anlamıştım aslında ama şu kıvranır hali öyle çok hoşuma gitmişti ki daha çok görmek istemiştim onu böyle.

Yine yutkunup göğsüme doğru bir bakış attı ama gözleri hızla kaçtı. "Anladın, Asude," dedi. "Bilerek yapıyorsun!"

"Yoo, ne dediğini hiç anlamadım, Ali."

Kaşları çatılacak gibi olsa da hemen toparladı yüzünü. Sonra beni kendine çekip dudakları kulağıma değecek kadar yaklaştı. "Çok kalabalık, herkes sana bakıyor zaten," dedi. "Mutfakta oynadığın gibi oynarsan hepsi görür."

"Görseler ne olur?"

Allah'ım, kahkaha atmamak için kendimi öyle sıkıyordum ki karnım acımıştı. Bu kez o kaşlarına engel olamadı, derince çatıldılar. Ortada iki ince çizgi oluştuğunda, "Görmesinler!" dedi. "Niye benim karımın göğüslerini, kalçalarını öyle salınırken izliyor hepsi?"

Dayanamadım tatlılığına, bana hep yaptığı o çeneden makas alma hareketini ilk kez yaptım ona. Gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. Kıyamadım da tatlı sinirine. "Öyle oynamam, Ali," dedim. Bu kez ben dudağımı kulağına yaklaştırdım. "*Seni benden başkası öyle görmesin*, dedin ya, ben de göstermem."

Geri çekildiğimde allak bullak bir ifadeyle bana bakıyordu. Göz kırpıp, kıkırdayarak beni bekleyen kızların yanına doğru yürüdüm. Ali'ye verdiğim sözü tuttum ama hevesimi doyuracak kadar da oynamanın tadını çıkardım. Ali'yi Aziz abiler kolundan tutup çekse de o oturmaya devam etmişti. Bense koca alanda oynamak için açık bırakılan kısmı doldurmuş insanlara ve etrafımı sarmış yeni aileme baktım. Hepsi kendinden geçmiş gibi eğleniyordu. İçim kaydı, bu anı kaçırmak istemiyordum asla. Etraflarında döndüm, müziğe uyum sağlayıp oynadım ve neredeyse hiç oturmadım. Öyle ki bir ara halalar ve annemin arasında gelinliğimin eteklerini toplaya toplaya salındım. Canım annem *kız annesi bu kadar oynamaz*, diyerek Asuman halanın elinden kurtulmaya çalışmıştı fakat hala bir an olsun bırakmadı. Fatoş yengeyi bile Cangül ablayla birbirine gerdan kırarken gördüm.

Ne zaman babaanneyle göz göze gelsem bastonuna yasladığı başıyla beni ve Ali'yi seyredişi kalbimi okşuyordu. Onu böyle gördükçe daha çok eğlenmek istiyordum işte. Ne yaptığımızı umursamadan, bu evliliğin nasıl başladığını yok sayarak ona otuz yıldır beklediğini doya doya izletmek istiyordum. İşte tam bu yüzden gelin ve damat masasında oturduğu yerden beni izleyen Ali'ye baktım. Tek elimle kavradığım gelinliğimin tüllerini kaldırıp, diğer elimi başımın üstüne koyup, kıvıra kıvıra etrafımda döndüm. Sinem ablayla Selen abla aynı anda tiz birer ıslık çaldı. Ali gözünü benden ayırmıyordu ama sonra etrafta bir tur dolaştı. Oturduğu andan beri kalkmadığı masadan sonunda kalktı. Hızlı adımlarla bana doğru yürüdüğünde iki elimi de ona doğru uzatmıştım bile. Ellerimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Ben olduğum yerde salınmayı bırakmamıştım ama.

"Bilerek yaptın!"

O kadar eğleniyordum ki şu an kızgın sesini azıcık bile umursayasım gelmiyordu. İki elini ellerimle havaya doğru kaldırıp, omuzlarımı kıvıra kıvıra ona yaklaşıp geri uzaklaştım.

"Biraz öyle oldu ama gelinini yalnız bırakıyorsun diye dedikodumuzu mu yapsınlar?" Sonra yürek yemiş cesaretime bel bağlayıp kulağına doğru uzandım. "Beni mutfakta izlediğin gibi hem yine yakından izlersin. Çok oynamak istiyorum, Ali. Sen yanımdayken kimse bana bakmaz."

Ali gözlerimdeki gözlerini dudaklarıma değdirip tekrar, "Asude..."

diye mırıldandı. Elimin biri Ali'nin elinde, diğeri havada kıvrılarak oynamaya devam ettim. Ali gelince Serhat ve Aziz abi de eşlik etti. Bizim oynadığımız halka büyüdü. Ali'nin yüzündeki o tedirgin bakışlar tamamen yok olmuş gibiydi sanki. Artık çok daha rahat olduğunu kahvelerindeki yumuşamadan hissedebiliyordum. Kollarım omuzlarında salındığımda belimden destekliyor, gelinliğimi benim için tutuyor, rahat olmam için şövalyeliğimi üstleniyordu.

Sonra Serhat abi güçlü bir ıslık çaldı. Piyaniste bir şey söyledi. Piyanist başını sallayıp müziği durdurmuş ve nereden çıkardığını bilmediğim kemençeyi almıştı bile. Hızla Ali'ye baktım. "Ay, horon mu?" dedim, heyecanla. "Ali, horon mu oynayacaksınız?"

Ali iç çekip, "Öyle yapacağız, kıvırcık," diye başını iki yana salladı. Serhat abi üstündeki ceketi çıkarıp solunda bekleyen Cangül ablaya vermişti. Yüzündeki gülümseme o kadar içtendi ki. Sonra büyük bir bağırtı kopardı:

"Bozdoğan uşakları, kimin düğünü bu, kimin?"

Kalabalıktan dolayı güçlü bir uğultu vardı aslında ama Serhat abinin sesi hepsini bastırıyordu. Aziz abi de üstündeki ceketi çıkarıp yanında duran Rahime halanın omuzlarına attı. Pantolonunun içine soktuğu gömleği de dışarı çıkarırken Serhat abi gibi onun da gür sesi yankılandı:

"Ali Reis'in torunu Savaş Ali Bozdoğan'ın düğünü yeter mi horonuna, abim?"

Serhat abi yine aynı şekilde bağırarak karşılık verdi:

"Yetmez mi Aziz'im? Bozdoğanların Savaş'ının düğününde tozunu arşa kaldırmadan, horonuyla Sinop'u yerinden oynatmadan uyku yok bu gece hiçbirinize!"

Bunu demesiyle kulaklarımı sağır edecek güçte ıslıklar peşi sıra çalmaya başladı. Selma halanın iki oğlu, Rahime halanın Mert'i, Aziz abi, Serhat abi, Asuman halanın Kaan'ı, damatlar, enişteler hatta Kadir amca bile üstlerindeki ceketi çıkarmış, meydanı bir anda doldurmuştu. Ben sadece büyülenmiş gibi onlara bakıyordum. Hepsinin gözünde öyle bir parıltı vardı ki.

Kadir amca horonun başında, yüzünün yarısını kaplayan bir gülümsemeyle piyanist sandığım ama türlü cevherler saklayan adama bakıp, "Kemençenin teli kopmasın, İbrahim," dedi. "Kadir Bozdoğan'ın yeğeni evleniyor, sesi aman kısılmasın." Bu kez de yüzünü Ali'ye çevir-

di. "Sen de bakıp durma öyle, horonunun başında dur. Düğün senin düğünün, Savaş Ali Bozdoğan. Gel de âlem yiğit görsün."

Hevesle Ali'ye çevirdim başımı. Allah'ım, kalbim öyle bir atıyordu ki ben içime sığmayan bu mutlulukla nasıl baş ederim, bilmiyordum. Ali başını iki yana sallasa da gülümseyip bana baktı. "Ceketimi ben de sana vereyim mi kıvırcık?" diye sordu. Hiç lafının bitmesini beklemeden, omuzlarından kavradığım ceketi üstünden söküp aldım. Ali şen bir kahkaha attı. Yine onu beklemeden hemen kol düğmelerini çıkarmaya başlamıştım. Kendimi kaybedip kravatına da el attığımda zil gibi çınlayan kahkahaları duydum. Ali'nin elleri, elimin üstüne kondu. "Yapma, Asude, beni soyduğunu düşünecekler," dedi.

Bunu o kadar eğlenerek söylemişti ki yanaklarım yansa da omzumun birini cilveli cilveli silktim. "Bunu hep yaptığımı düşünüyorlar zaten. O yüzden şaşırmazlardı, Ali," diye karşılık verdim.

Ali başını geriye yatırıp kahkaha attı. Sonra kravatını tek hamlede çıkarıp kolumda duran ceketin üstüne bıraktı.

"Nasıl bir oyunbazsın, ne fena bir gönülçelensin sen be kıvırcık." Çenemden makas alıp onu bekleyen kalabalığa doğru yürümeye başladığında kollarını da katlıyordu. Ondan hiç beklemediğim bir şey yapıp güçlü bir ıslık çaldı. "Amcamın dediğini aman ha unutma, İbrahim abi. Kadir Bozdoğan horon tepecek. Bu akşam tüm horonlar Kadir Bozdoğan'ın yeğeni şerefine tepilecek."

Ali'nin bağırtısı Kadir amcanın gözlerinde yıldız yaktı. Hemen başım babaanneye çevrildi. Size yemin ediyorum, nutkum tutuldu. Onu ilk kez bu kadar büyük bir gülümsemeyle görüyordum. Gözündeki yaşların parıltısı aramızdaki mesafeden bile belliydi ama öyle bir gülümseyerek bakıyordu ki Ali'ye, aldığım nefesi vermeyi unuttum. Yüzünü çizgiler kaplamıştı. Güldü diye teninde ne kadar yaşlılık izi varsa ortaya çıkmıştı lakin ben babaanneyi ilk kez bu kadar genç ve canlı görmüştüm. Gözümü doldurdu onun Ali'ye olan sevgisi. Sonra aile için yan yana masaların hazırlandığı kısımda oturan annemle babama değdi gözlerim. İkisinin de yüzündeki gülümseme derin bir nefes aldırdı bana. İyi ki *düğün istemem*, dememiştim. İyi ki her istediklerini yapıp da itiraz etmemiştim. Annemle babamı tek çocuklarının düğününü izlemekten mahrum etmiş olsam ve babaannenin elinden bu gülümsemeyi almış olsam ömür boyu vicdan azabıyla kıvranırdım.

Kalbim Ali'nin adını bağıra çağıra seslenmeye başlamıştı artık. Beni durduran bir şey varsa da imkânı yoktu uzak kalmamın. *Çok istiyorum, Allah'ım, tüm ömrümde istediğim her şeyden çok daha fazla istiyorum.*

Kemençe çalmaya başladı. Hep bir ağızdan bağırtılar doldurdu alanı. Aynı anda yere çarpan ayakların sesi senkronizeydi, oldukça sert ama bir o kadar da gözü doyuran bir şölendi benim için.

Melike kolunu koluma doladığında başım ona çevrildi. Yanıma yaklaştığını bile anlamamıştım. "Ah be kızım, sen gerçekten felaket tutulmuşsun bu adama," dedi.

Melike'nin dedikleriyle tekrar Ali'ye baktım. Amcasına bakarak öyle güzel bir kahkaha attı ki kulaklarımın işitmediği sesini kalbim duymuştu sanki.

"Ne olur, Melike... Ne olur, benim için çok dua et de Ali benim olsun. Bu aile gerçekten benim olsun. Çok istiyorum. Sana yemin ederim, hiçbir şeyi bu kadar istemedim. Ne olur, o benim Ali'm olsun."

Melike'nin iç çektiğini duydum. "İnşallah, arkadaşım," dediğini işittim de Ali'den kaçırmadım gözlerimi. Horonun hareketleri hızlandı. *Hiç mi yorulmuyorlar*, dediğim anda bile senkronize adımlar bozulmadı. Biri sussa diğerinin bağırtısı dolduruyordu her yanı. Öyle bir şevkle çekiliyordu ki horon, sadece Ali diye mi böyle hevesliler, aklım almıyordu.

Ali...

Benim Ali'm...

Yüzündeki şu gülümsemeyle ara ara amcayla birbirlerine bakışlarına denk geliyordum, o bakışların babaanneye dokunduğunda nasıl da güzel gülümsemeyle büyüdüğünü seyrediyordum ve kanım, damarlarıma sığmıyordu. Ali'nin güzel gözleri bana değiyordu. Dudakları *o gözlerinden biri kırpılıyor, kıvırcık*, der gibi hareket ediyordu ya, kalbim ona koşmak için içimde yer arıyordu.

"Of, Asude, ben bu geri zekâlıya galiba telefon numaramı vereceğim."

Melike'nin beni daldığım deryadan çıkarmasıyla gözlerim ona çevrildi.

"Ne?"

"Sabahtan beri telefonumu isteyip duruyor. Sanırım vereceğim."

Aziz abiye bakarken ettiği lafla bir kahkaha attım. "E hani sarıydı bu adam?" dedim.

"Şu an o kadar sarı görünmüyor gözüme. Ay, bir de o kadar arsız ki ne dedi, biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"*Aslında ben Asude yengeden telefon numaranızı hemen çalabilirim de siz verseniz daha makbul olur*, dedi galiba. Salak sanırım biraz."

Az önceki kahkaham çok daha tiz bir hal aldı. Melike bana yandan ters bir bakış atıp, "Hep senin yüzünden," dedi. "Senin şu âşık hallerin biyolojik saatimi kudurttu. Koca istiyorum ben ya."

Benim onunla bu şekilde eğleniyor olmam sinirlerini bozmuş gibi kaşlarını çatsa da gözleri hemen Aziz abiye çevrilmişti bile.

"Hırsız mıdır nedir, *çalardım*, diyor. Allah'ım ama dedim ben, müteahhitlere güvenilmez. Bile bile lades diyeceğim, of."

Ben de omzumla omzuna vurup, "Onun müteahhitlikle alakası yok, Melike'm," dedim, bilmiş bilmiş. "Soy olarak sahtekârlık, yalancılık, dolandırıcılık ve bir de hırsızlık yüklü genlerinde. Ben mesela benimki sadece yalancı ve sahtekâr sanıyordum ama hırsızmış da. Kalbimi çaldı, verecek gibi de değil. Of, çok yakışıklı, ölüceğim şimdi. Gidip üstüne atlamak istiyorum ben, Melike."

Melike kahkaha atıp, "Bunu o kadar belli ediyorsun ki babana yazık be kızım," dedi. "Adam doğru düzgün bakamıyor kızının şu tipi yüzünden. *Az usturuplu dur*, diyeceğim de bu ailede pek yok, hepsi arsız gibi. Asuman halan da ikide bir *Aziz Boğa Burcu, işine çok yarar*, deyip duruyor. Hiç filtreleri yok."

Şaşkın şaşkın baktım Melike'ye, şaka yapıyor sandım ama gayet ciddiydi. Melike de benim dikkatli bakışlarıma dayanamayıp yüzünü çevirdi.

"Boğa Burcu ne alaka ki?"

"Sanırım kadın benim azdığımı hissetti, Asude. Senin gibi ben de çok belli ediyorum galiba. Akrep ve Boğa burçları cinselliğe olan düşkünlükleriyle bilinir."

Bir şey demeden hararetle horon tepen Ali'ye baktım. Ali 20 Kasım doğumluydu. Akrep mi oluyordu şimdi? Dudağım kıvrılmak için beni zorlarken dişimle engellemeye çalıştım. *Horon teptiği için güleceğim, bundan değil. Ali güzel horon oynuyormuş, ona gülüyorum, alakası bile yok.*

Gece yarısını geçtiği zaman artık düğün bitip de dağıldığımız vakit-

lerde o özenle hazırlanmış halimizden eser yoktu. Cangül ablanın tüm bukleleri açılmıştı. Hüsna ablanın topuzu darmadağınıktı. Fatoş yengenin şalı bile biri onu çekiştirmiş gibi iyice kaymıştı. Ütülü takımlar kırış kırış olmuş, yüzlerdeki makyajlar akmıştı ama hepsinin suratındaki şu dingin gülümseme o kadar güzeldi ki. Salonda hepimiz bir yere yığılmıştık resmen. Oturacak yer kalmadığında halıya serilenler bile vardı.

"Ne oynadık ama be!" dedi Aziz abi.

Serhat abi, Cangül ablanın üzerine doğru biraz daha yayılarak, "Güzel oynadım ama ben de," diye karşılık verdi.

Nurettin enişte, Asuman halanın payetli abiyesininin eteklerini topluyordu. "Menisküsüm azdı lan sizin yüzünüzden," dedi. "Davut abi, sen kaçtın ama beni haşat ettiler."

Babaanne ise hepsini tekli koltuğundan keyifle izliyordu. Kadir amca yüzünün farkına varmış olacak ki sırıtarak baktı. "Ee, memnun musun ana?" diye sordu. "*Savaş'ımı evlendireyim*, deyip duruyordun, tamam mısın?"

Babaanne, amcaya bakıp, bastonuna yaslanarak ayaklandı. Sonra benim başımı omzuna yasladığım Ali'ye bakıp bize doğru yürümeye başladı. O öyle yapınca, ikimiz de kendimizi düzeltip ayaklandık. Pürdikkat tüm gözler bize çevrildi. Babaanne başını az soluna yatırınca, Ali de onu taklit ederek başını yatırmıştı.

"Çok şükür, düğünümü yaptım, muradıma da erdim, oğlum," dedi. "Şimdi de çıkıp şükür namazını kılacağım."

İkisinin arasında giden gözlerim bir an bile başka yere değmiyordu. Ali'nin dudağı kıvrıldı. Bir şey demeden, babaanneyi kendine çekip sarıldı. Ali'nin yüzü diğer yanda kalıyordu, bir şey mırıldandı ama duyamadım. Babaanne ise gözlerini bana değdirdi. İç çekişini gördüm, gözündeki parıltının bir an kırıldığına şahit oldum.

"Sana *daha ölmedim*, dedim, sen dinlemedin," diye fısıldadı. Ali'nin ne dediğini çok merak ediyordum ama soracak da değildim. Babaanne geri çekildiğinde Ali'nin yüzünü elinin içiyle okşadı. "Allah daim etsin, yavrum," dedi. "Güzel günlerinizi göstersin hep bize."

Bunu ikimize bakarak söylemişti. Ben ne diyeceğimi bilemeden Ali'nin, "Âmin, inşallah," dediğini duydum ve hemen ona baktım.

Hevesli sevincimi kontrol edemeden Ali'den daha sesli bir şekilde, "Âmin," diye eşlik ettim. Babaanne gülümseyip başını iki yana salladı. Sonra da yerlere kadar saçılmış ev adamına baktı.

"Sinem, ne zaman çıkacaksınız kızım siz?"

"Yarın on bir gibi uçuşumuz var, anneanne. Bu seferlik hoş görün, çok ani oldu. Bundan sonra gelişimiz daha çok olacak."

"İnşallah, kızım." Bu kez Rahime halalara çevirdi başını. "Sen de hemen gidecek misin kızım?"

"Gidelim, annem, Aziz'in de işleri varmış. Hem damat rapor yazdırdı, sıkıntıya sokmayalım çocuğu."

Babaanne yine onaylar gibi başını sallayıp, "Hayde, hepiniz dağılın artık," dedi. "Gidip yatın, dinlensin vücudunuz." Bu kez babamlara baktı. Annem, babama yaslanmış, huşu dolu bir gülümsemeyle bizi izliyordu. "Düğünümüzü yaptık, sabah da şöyle ailecek güzel bir kahvaltı edelim. Yarın senin şu böreğinden yapalım mı Hatun kızım? Gelin Hanım yaptı, çok hoşumuza gitti. Senin elinden de yesek nasıl olur?"

Annem bendeki hevesin aynısıyla başını hızla salladı. "Yaparız tabii, Dursun Hanım teyzem, doğru diyorsun," dedi. "Düğünümüzü yaptık, şöyle tüm aile güzel de bir kahvaltımız olsun. Biz de döneriz artık zaten. Gitmeden kalabalıkla yemiş oluruz."

Annem böyle deyince gözlerim hemen ona çevrildi. İçimi hemen ayrılık özlemi sardı. Babaanne gözünün kenarıyla bir bana bir anneme bakmıştı. "Sen dur bakalım hele bir," dedi. "Düğün telaşı diye doğru düzgün vakit geçiremedik. Bekleyen iş güç de yok nasıl olsa. Biraz ailecek zaman geçirelim."

Annem itiraz etmek için ağzını açacak oldu, babama baktı. Babam da sanki *ne desem ki*, der gibi bana çevirmişti gözlerini. Babaanne yine fırsat vermedi hiçbirimize.

"Onu bunu bilmem ben. Gidenlerin bekleyen işi var diye ses etmiyorum ama siz oturun oturduğunuz yerde. Evin büyüğü olunca böyle oluyor, kızım. Bak, ne dedin? *Ailecek*, dedin biraz evvel. Büyüğün lafı ikiletilmez, öyle değil mi Harun oğlum?"

Bu kez babamı sıkıştırmıştı babaanne. İçimden *hadi babacığım, duruyuz biraz daha*, de diye tekrarlayıp duruyordum.

"Babaannem haklı, Harun baba. Asude'ye sözüm var, hep beraber zaman geçirmedik daha," diyen Ali bana bakıp göz kırptı. Tekrar babama çevirdi yüzünü. "Kızın çok nazlı senin, düğün gününün ertesinde üzmeyelim bu nazlı kıvırcığı."

Babamın dudağı kıvrılınca benim de içime hemen serin sular serpilmişti. Biliyordum ben bu bakışı, *tamam*, diyecekti. *Yok, gideriz*, diye inat etmeyecekti.

"Oğlum, bizim işimiz yok da Melike emanet, işe de dönmesi lazım."

Bu kez bakışlarım Melike'ye çevrildi. Melike hemen iki yana salladı başını. "Hiç beni karıştırma, Harun amcam," dedi. "Ben bir biletle hallederim o işi. Siz Asude'yle az zaman geçirin. Asude, sen de hiç bakma. Salim abi *ne zaman geliyorsun*, diye yıldırdı beni."

Bir kez de ben konuşsam Salim abiyle, diyecekken Aziz abi dahil olup, "Aslında ben de İstanbul'a geçecektim, işlerim vardı," dedi. "Rahatsız olmazsanız beraber geçelim, ben sizi oradan Çanakkale'ye ulaştırırım. Harun abinin emaneti başımızın üstüne."

Nasıl olduğunu bile anlamadığım bir hızda Rahime halayla koordine olup en mantıklı yolun Aziz abiyle gitmesiymiş gibi görünmesini sağladılar. Ben öylece ağzım açık izledim onları. Sonunda söyleyecek bir şey bulamayan Melike de başını sallarken buldu kendini.

"Zahmet vermezsem öyle yapalım o zaman."

Rahime hala ve Aziz abinin gülümsemesi aynı anda oluşunca ilk kez anneyle oğlun birbirine benzerliğini fark etmiştim.

"Hay, yaşa, kızım. Bak, ne güzel büyük sözü dinliyor. Maşallah, nasıl da hanım hanımcık. Siz nereliydiniz aslen, kızım?"

"Babam Ordulu aslında da pek kimse yok diye nadir gidiyoruz."

Rahime hala daha bir gülümsedi. "Bak, toprak çekiyor işte," dedi. "Ben de *kanım nasıl kaynadı bu kıza*, diyordum. Bizim toprağın kızısın sen de. Aziz götürsün seni, kızım."

Geriye yaslanıp *oyh*, diye de bir ses çıkarınca benim kıkırtım çoğaldı. *Bence de götürsün senin oğlun benim Melikeʼmi, hala.*

Ali bıyık altından gülerken Aziz abi alenen sırıtıyordu. Esmer sevdalısı Melike'm resmen sarı Aziz'in önüne servis yapılıyordu.

"Hah, ne varsa çözüldü işte, bak. Hayde, kalkıp gidin odalarınıza. Yorgunluktan uyuyup kalacaksınız ortalığa."

Daha çok uzatmadan bu kez amcalar da ayaklandı. Herkes evine gitmek için çıktı. Biz de Ali'yle beraber odamıza çıkmak için merdivenleri tırmanmaya başladık.

"Sen bu Melike'nin başını Aziz'le yakmaya kararlı mısın kıvırcık?"

Ali komodinin üzerine kol düğmelerini bırakırken sormuştu bunu. Ben de kıkırdayıp, "Melike telefonunu vermeye karar verdi, ben ne yaptım sanki?" diye karşılık verdim.

Ali gülüp bana çevirdi başını, bir de esefle iki yana salladı. Gelinliğin ardındaki fermuar için Ali'ye yaklaştım. Biraz utanıyordum aslında da heyecanım bu hissi seviyordu.

"Asude..."

"Aliii..." Dudağı kıvrıldı. Adını ne zaman böyle uzatarak söylesem hep böyle gülüyordu. "Fermuara ulaşamadım da aralar mısın?"

İtiraz etmesin diye de hemen arkamı döndüm. Dağılmış saçlarımı sol omzumun üstüne çekip sırtımı açığa çıkardım. Ali'nin ardımdan boğazını temizler gibi bir ses çıkardığını duydum ama dönüp bakmadım. Gülmemi yine tutamıyordum. Kalbim çok hızlıydı. Onun ne hissettiğini bilmek için canımı verecek haldeydim.

"Tabii. Aç- Açarım tabii."

Kıkırdamamak için yanağımı ısırıp durdum. Fermuara değen elinin titrediğini hissettim, fermuar yarıya kadar indiğinde sıkı göğüs kısmı gevşemişti. Derince bir soluk alabildim sonunda ama Ali'nin iki parmağını o küçük aralıkta okşar gibi hissettiğim an aldığım soluk boğazımda kaldı. O kadar kısa sürdü ki bir an hayal sandım fakat dokunulan kısım alev alev yanıyordu sanki. Ali tekrar boğazını temizleyip, "Ben giyineyim," diyerek apar topar odadan çıktı. Ardından öylece kaldım. Sadece onu biraz kışkırtmak istemiştim. Olan bana olmuş gibi hissediyordum. Karnımın alt tarafında bir sancılanma oldu. O ince sızı çok hoşuma gitti niyeyse.

Üzerimi değiştirmek, saçlarımı açmak bir hayli zamanımı aldı. Normalde giydiklerimden farklı olarak ilk kez Ali'nin yanında şortlu bir pijama takımı seçmiştim bugün. Çok bir farklılık yoktu ama bacaklarım görünüyordu. Nasıl tepki vereceğini görmek için sabırla dönmesini bekledim. Ali pijamalarını giymiş bir halde odaya girince gözünün kenarıyla bana baktı, gözleri bir süre bacaklarıma değse de hemen kaçırdı. Bana bir şey demeden direkt yatağa doğru ilerledi. Onun bu hali deli edecekti beni. İç çekip temizlenmek için duşa girdim. Ali de benden önce girmişti zaten, ıslaktı her yer ve tüm banyo onun duş jeli kokuyordu. Odaya döndüğümde ise ışıklar kapanmıştı. Ali sırtını dönmüş, hiç kıpırdamıyordu bile. Omuzlarım düştü. Yine uzak duracak benden diye içim üşüdü.

Sessizce girdim yatağa, istemesem de kızdım ona. Ne olurdu az yakın olsa? Birazcık konuşsaydık sadece. Dilime sahip çıkamam da *niye bana sırtını dönüyorsun*, diye bağırırım korkusuyla hemen gözlerimi kapadım. Uykuya dalmak da hiç kolay olmadı ama bir noktada başarmıştım sanki.

Sıcak beni daraltırken tüm bedenimi sıkıyormuş gibi bir his vardı

üzerimde. Sanki hareket etmek istiyordum ama olmuyormuş gibi bir daralmışlıktaydım. Sonra bir inilti hissettim. Zaten çok derin uyumazdım da bu inilti hızla çekip aldı beni uykumdan. Gözlerim aralandığında hâlâ karanlıktı içerisi. Sonra bir inilti daha duydum, ardımdan geliyordu. Kıpırdayacak oldum, bedenimi saran kolla kalakaldım.

"Ali," diye fısıldadım. Kâbus mu görüyordu? O bana o kadar sıkı sarılmıştı ki azıcık bir uyku izi de varsa yok olmuştu. Tüm sıcaklık ona aitmiş, onun için uykumda yanıyormuş gibi hissetmiştim. Kalbim hızla çırpınmaya başladı. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Karnımdaki kol sıkılaştı, bir inilti daha duyuldu ve kalçalarıma yaslı bir sertlik bedenime daha çok bastırdı kendini.

Donup kaldım.

Tam anlamıyla donup kalmıştım. Bir inilti daha duydum ve kalçalarımdaki baskı büyüdü.

Kâbus görmüyor. Aman Allah'ım, başka şey görüyor!

Karnımdaki eli sürtünüp yukarı çıktığında boğulacaktım neredeyse. Eli göğsümün üstünde durduğunda nefessiz kalan ciğerlerim çığlık atacak hale geldi. Dudaklarım aralandı, hızlı bir nefesi doldurdum ağzıma. Ali'nin iniltiyle, "Asude," dediğini işittim ve kalçamdaki sertlik bir kez daha bana baskı yaptı.

Allah'ım, beni görüyor rüyasında!

Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama kalbim ağzımdan çıkacaktı. Karnım kasıldı, kasıklarıma şiddetli bir sancı dalgası indi. Sıcaklığı beni ona öyle bir çekiyordu ki ne yaptığımın farkına varamadan göğsümü kavramış elinin üstüne gitti elim. Bu hissin beni böyle hızlı etkisi altına alması mümkün müydü? Ali'nin sertliği kalçalarımı biraz daha zorladığında istemsizce, "Ali," diye fısıldadım. O anda Ali de adımı inler gibi telaffuz etti ve aynı saniyede taş gibi kaskatı kesildi. Ağzıma biriken tükürüğü zorla yutmaya çalıştım.

Nefes nefes, "Asude," dedi ve ateşe değmiş gibi elini göğsümden çekip bedenini geriye doğru kaydırdı. Kaçamayacağım bir şey olduğunu biliyordum. O yüzden yüzleşmek için bedenimi kaldırdım. Oturur bir hale geldiğimde Ali'nin darmadağınık surat ifadesiyle dehşetle bana baktığını gördüm. Tekrar yutkundum. "Asude, ben..."

Sesi çok telaşlıydı. Ben sadece, "Ali," diyebildim çünkü ne demem gerektiğine dair hiçbir şey yoktu şu an zihnimde. Kasıklarımdaki sancı henüz hafiflememişti bile.

"Çok... Çok özür dilerim, Asude. Allah kahretsin!"

Ali telaşla yataktan fırladığında ve kapıdan çıktığında öylece kalakaldım. Peşinden Ali diye seslenirsem sesim duyulur korkusuyla bağıramamıştım.

"Of, ne yapacağız biz şimdi?"

Karmaşık bir akılla odanın içinde dolanıp durdum. Yarım saat geçmişti ama Ali gelmedi. Böyle olmazdı ama. Kendini kötü mü hissediyor, ne düşünüyor, bilmeden yaşayamazdım ben. Uykusunda adımı inlememiş olsa bambaşka şeyler de düşünürdüm ama benim adımı söylemişti. Erkekti sonuçta, aptal değildim ve bedeninin ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Ali bana kendini anlattı, hassasiyetlerinin farkındaydım. Bu ihtiyaçlar için kimseye dokunacak biri değildi ama kontrol de edemediği anları olduğunda neler yaptıklarını biliyordum. Sadece düşünmemiştim hiç. Beni rüyasında görecek kadar uyarılmış olduğunu düşündükçe yanaklarım yanmaya başladı. Onun sertliğini bedenimde hissettiğimde bir telaş kapladı içimi ama verdiği hissi unutmam mümkün değildi. Ona çekildiğimin, onun tenini arzuladığımın farkında olsam da bu kadar şiddetli hissedeceğimi düşünmemiştim. Yüksek sesle söylemeye utanıyorum lakin ben biraz önce yatakta yaşadığım o hissi istiyordum. Boğulduğumu hissettiğimde balkona attım kendimi. Bir saate yakın da orada durdum. Sonunda dayanamadım, gelmiyordu odaya. Eğer şimdi onu bulmazsam benden uzaklaşır korkusu sardı içimi. Odadan çıkıp banyoya baktım. Banyo nemliydi ama orada da yoktu. Hâlâ uyuyan insanlar yüzünden parmak uçlarımda sağa sola bakındım. Misafir odasında annemle babam vardı. Üst katta boş bir oda vardı ama o oda hemen babaannenin yanındaydı. Ali uyanırlar diye oraya çıkmazdı. Evden de gitmezdi, değil mi?

Delirecektim!

Onu bir an evvel bulmazsam delirecektim şimdi. Sonra odaya dönüp, üzerime ince bir battaniye alarak merdivenlerden çıplak ayak inmeye başladım. Mutfağa, salona göz attım ama kimse yoktu. Sonra salonun açık camlarından Ali'nin sırtını gördüm. Dışarıdaydı. Asuman halanın evinin önündeki küçük bankta oturuyordu ve gözlerim beni yanıltmıyorsa sigara içiyordu. Ayaklarımda bir şey olmamasını umursamadan dış kapıya doğru ilerledim. Sabah serinliği çökmüş hava yüzünden çıplak bacaklarım ürpermişti. Küçük adımlarla ona doğru ilerledim.

Varlığımın farkına varsın diye, "Üşüyeceksin," dedim. Sıçramış gibi omuzları gerildi. Başını bana çevirdiğinde tan aydınlığı çökmüş havada utanç yüklü yüzünü görebildim. Onun bir şey demesini beklemeden, geçip yanına oturdum. Bedeni daha da kasıldı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

"İçmiyorum aslında."

Parmaklarının arasında külü büyümüş sigaraya baktım. "Bu evde pek görmedim zaten," dedim. "Nereden buldun ki?"

"Aziz içiyor, mutfakta kalmış."

Onaylar gibi başımı salladım. Ali duş almıştı, serin hava yüzünden üşüyecek diye içimi bir endişe sardı.

"Ali..."

"Asude, çok özür dilerim."

Sesinde öyle büyük bir utanç vardı ki aramızdaki mesafeyi kapatıp sırtıma aldığım battaniyenin bir kanadını açtım, daha sonra Ali'nin omuzlarının üstüne yerleştirdim.

"Üşüyeceksin, saçların ıslak üstelik," derken sesim fısıltı gibiydi.

"Asude... Ben çok özür dilerim."

Ali söylediklerimi duymamış gibiydi. Bakışları yerden kalkmamış bir halde sadece özür diliyordu. Biraz daha sokuldum ona. Üşümüş koluna, sol kolumu doladım. Başımı omzuna yasladığımda kendini ne kadar sıktığını anlamıştım.

"Neden özür diliyorsun benden?"

Biri bizi duyacakmış gibi sesimiz çok kısıktı. Ali'nin elindeki sigara düştü, pek umursamadı ama.

"Ben... Böyle olsun istemedim. Seni böyle... Çok özür dilerim."

Koluna sardığım elimi çözüp benden saklanmak için uzak duran yüzüne uzandım. Yanağını kavradığımda teninden geçen titremeyi hissettim. Gözlerini görmek için yüzünü çevirdiğimde bana bakamıyormuş gibi gözleri hemen kapandı.

"Özür dileme çünkü kötü bir şey yaptığımızda özür dileriz, değil mi?"

Kaşları daha derin çatıldı. "Çok utanıyorum," dedi. "Bu yaptığım... Taciz."

"Şştt! Utanıyor olmanı anlıyorum, açıkçası ben de biraz utanıyorum ama o dediğini kabul etmiyorum. Ali, bana bak." *Kapalı gözlerini gör-*

mem lazım. Seni tam şu an görmem lazım, Ali. Titreyerek açılan gözkapaklarıyla gözlerime baktı ama hemen kaçtı. Yüzünü tutan elim tenini okşadı. "Sana böyle dokunduğum için rahatsız oluyor musun?" Elim biraz daha aşağı kayıp boynunu okşadı. "Şimdi rahatsız ettim mi seni?" Yutkunduğu için hareket eden âdemelmasına işaretparmağımın ucuyla dokundum. "Peki, ya şimdi..." diye mırıldandım.

Ali'nin boğazından kısık bir hırıltı çıktı. "Aynı şey değil," diye fısıldadı.

Benden kaçan gözleri beni rahatsız ediyordu. "Ali, bana bak," diye yineledim, biraz evvelki cümlemi. Bu kez kahvelerine kavuştum. "Bana dokunmandan rahatsız olmuyorum, Ali. Biraz evvel olanlar bana kötü hissettirmedi." Kafası karışmış, biraz da bocalamış bir ifadeyle sürekli gözlerime ve dudaklarıma baktı. Kurumuş dudağımı dilimle ıslattım. Bu kez gözleri o noktada kaldı. "Bana dolanmış bedenini hissettiğimde sıcak vardı, heyecan... Sonra tenimde ürperti hissettim ama rahatsız hissettiren hiçbir duygu yoktu."

Alnımı çenesine doğru yasladığımda âdemelması parmağımın ucunda tekrar kıpırdadı. Adımı uykusundaki gibi inleyerek tekrar etti. Soluk soluğaydım ama nasıl beceriyorsam sükûtu korumayı başardım. Onun benden uzaklaşacağı ihtimali tüm hücrelerimi kontrol etme yetisi vermişti sanki. Şimdi eğer bana dokunduğunda ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamazsam benden uzak durur endişesi her hareketimi bağlıyordu.

"Hoşuma gitti," diye fısıldadım. Kucağında duran elinin bacağımın üstüne konduğunu hissettim, tüm tüylerim tekrar diken diken oldu.

"Asude, böyle konuşursan..."

Cümlesinin devamını getiremedi. Ben de kurumuş dudaklarımı bir kez daha yaladım.

"Sen sağlıklı, genç bir adamsın ve ben de aynı şekilde hissedebilecek bir kadınım. Aynı yatakta yatıyoruz; sıcaklığımıza çekilmemiz, etkilenmemiz normal değil mi"

"Kendimi tutmam lazımdı ama sen o kadar güzelsin ki..."

"Seviyordur belki." Ali bu dediğimle daha çok kasıldı. Ben de eksik bıraktığım cümlemi tamamladım. "Ellerin tenime dokunmayı seviyordur, Ali. Ben de sıcaklığından çok hoşlanıyorum. Bedenimizin kontrol edemediğimiz istekleri oluyor."

Yanlış mı yapıyordum? Gerçi ne yaptığımı bile bilmiyordum ama

bana çekinmeden dokunsun istiyordum. Ona yakın olabilecek her türlü şeyi arzuluyordu kalbim. Benden uzak olmasın, bana dokunmak isteyen ellerine ket vurmasın diye biraz daha yaklaştım. Dudaklarım neredeyse boynuna değecekti. Geri çekildiğimde kahve gözlerindeki koyuluk içine alıp yutacak kadar yoğundu.

"Sana dokunsam... İzin verecek misin?" Gözlerim sürekli gözleri ve dudakları arasında dolaşıp duruyordu. "Biz iki yetişkiniz, ne istersek yapabiliriz. Üstelik sen söyledin, haram değiliz birbirimize."

Kasıklarımda can çekişen bu his delirtecek gibiydi beni. Ali'nin bacağımdaki eli yüzüme doğru yükseldi. Yanağımı avuçlarının içine aldığında burnu da çeneme sürtündü.

"Asude... Kokun, güzelliğin, teninin yumuşaklığı beni sürekli kendine çekiyor. Ellerim sürekli bu sıcaklığı hissetmek istiyor. Engel olamıyorum, engel olmak da istemiyorum. Şimdi sen bana bunları söylersen ben kendimi nasıl kontrol ederim?"

"Etme."

Mırıltımla yüzümdeki elinin başparmağı altdudağıma sürtündü. Ağır ağır okşadı. Çeneme değen burnunun yerini sıcak dudakları aldı. Öpmüyordu ama dokunuyordu. Karnımdaki sancı kontrol edilemez bir seviyeye ulaştı. Kasıklarımdaki sızı canımı yakıyordu sanki. İstediği bir son vardı, bir şey beni eline almıştı da sıkıyordu. Nefes nefese, "Ali," dedim. Dudaklarını biraz daha kaydırdı. Dudağım diyemeyeceğim ama yanağım da kabul edemeyeceğim bir çizgide beni ateşe attı.

Bir süre öylece bekledi. Gözlerim kapalı, yakından soluduğum kokusunun tadını çıkarıyordum. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Ali'nin sıcak dilini tenimde hissetim. O ıslaklık ve sıcaklık midemde bir burkulmaya, kalbimde ritim bozukluğuna neden oldu. Adını inlediğimde dili bir kez daha sürtündü. Ali'ye duyduğum aşkı ilk kez bu kadar somut hissettim. Onu tüm zerrelerimle istiyordum. Ali geriye çekildiğinde kapalı gözlerim aralandı. Kahvelerindeki ışıltı mest etmişti ruhumu.

"Sen, yasak meyve gibisin, Asude. Tadınla, kokunla, varlığınla irademi öldüren yasak meyve..."

22. BÖLÜM

Alnım Ali'nin alnında yaslı soluklandım. Onun nefesi dudaklarımı okşarken bir süre doyabilirmişim gibi varlığının tadını çıkardım. O da benden farklı değildi sanki. Konuşmuyordu, uyuyormuş gibi dingin nefeslerle öylece duruyordu.

"Asude..." diye adımı seslendiğinde gözlerim aralandı. Başımı biraz geri çektiğimde dikkatle bana bakıyordu. "Biz ne yapıyoruz böyle?"

Omuzlarını kavrayan ellerimden biri yüzüne doğru kayıp dudaklarının üstünde durdu. *Anlaşma yaptık biz seninle*, demesini istemiyordum. Bizim yolumuzu birleştiren o anlaşmayı şu anda asla duymak istemiyordum.

"Sorgulamasak olmaz mı?" İşaretparmağım üstdudağını okşarken gözleri tekrar kısıldı. "Çok düşünüyoruz, Ali. Adımlarımızı çok fazla hesaplıyoruz. Bunu yapmadan sadece yaşasak?"

Kısılmış bakışları tekrar açıldı. Bir süre yüzümü dikkatle izlerken hiçbir şey söylemedi. Benim cesaretim kırılıp parmaklarım yüzünden uzaklaşacağı zaman eliyle durdurdu yüzündeki elimi. Şimdi gözlerinin kahvesindeki pus daha da büyümüştü.

"Yaşayalım. Haklısın." Sanki nefessiz kalmış gibi derin bir soluk çekti içine. "Çok düşünüyoruz, değil mi? Yaşayalım." Kurumuş dudağını hızla yaladı, başını da söylediklerini desteklemek ister gibi hızlı hızlı salladı. "Bir kere de biz düşünmeden yaşayalım."

Ali avcuyla kavradığı elimi dudaklarına yaklaştırıp parmak ucuma küçücük bir öpücük bıraktı. Şimdi o güzel gözleri güldüğünde ortaya çıkan ışıltı yanmıştı. Heyecanını görmemek için kör olmak gerekirdi. Gülümsemeye başlayacağı zaman ilk gözleriyle gülüyordu Ali, dudağı kıvrılmamışken benim dişlerim görünecek kadar gülüşüm büyüdü.

"Şu güzelliği ben de yaşayayım, değil mi?"

Kalbim çıkacaktı ağzımdan. O kadar güçlü atıyordu ki dışarıdan sesini duyduğuna emindim. Sorgulamadan, irdelemeden, düşünmeden Ali'yi yaşamak...

Büyü gibi, lütuf gibi...

"Tövbeler olsun! Siz ne yapıyorsunuz sabahın bu saatinde orada, sıpalar?"

Bir balonun içine hapsolmuşuz da balon patlamış gibi bir sıçrayışla ikimiz de geriye çekildik. Ardımızı döndüğümüzde büyük evin kapısında, elleri belinde dikilen Fatoş yengeyi gördüm. Şaşkın şaşkın bizim halimize bakıyordu. Bir an Ali'ye baktım, o da bana bir bakış attı. Sonra aynı anda gözlerimiz etrafta dolaştı. Gün aymıştı, ne zaman olmuştu bu böyle? Ali'nin de gözleri şaşkın şaşkın etrafta dolaştı.

"Sabah olmuş."

Fatoş yenge bir kıkırtı çıkarıp, "Saat altı oldu, paşam," dedi. "Siz ayaküstü uyuduğunuz için anlamamışsınız."

Ben geri çekilip, ayaklanınca Ali de suçlu çocuklar gibi yanımda dikildi.

"Sen niye bu saatte kalktın, yenge?"

Utançtan yanan yüzüm kalkıp da Ali'ye bakamadı. *Tam olarak konuşulması gereken konu bu, değil mi Ali?*

"Oğlum, kaynanan börek yapacak, bizim evin adamı bir köy insanı. *En azından kalkıp hamurunu yoğurayım da kadının işi hafiflesin*, dedim de benden erken uyanan da varmış evde." Gözü ikimizin arasında dolaştıkça keyifle sırıtmaya başladı. Sonra kaşları çatılıp bacaklarıma baktı. "Amaaannn! Kız, senin ayaklar bacaklar hep çıplak! Buz olmuştur, buz. Savaş, gözün çıkmasın, eşek sıpası. Çıplak ayakla ne diye sabah ayazında tutuyorsun kızı?"

Ali de sanki bu gerçeği yeni fark etmiş gibi ayaklarıma baktı. Sol ayağımı sağ ayağımın üstüne atınca Ali kolunu omzuma doladı.

"Asude, senin ayağın niye çıplak?"

Bir Fatoş yengeye bir Ali'ye baktım. *Cevap vereyim mi ben buna? Sen bana sürtündün, daha sonra odadan kaçtın diye peşine düşerken cam ayakkabılarımı unutmuşum, Ali Bey.* Ali bana kızmış gibi kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Sonra da boştaki kolunu baldırlarımın altına dolayıp ayaklarımı yerden kesti.

"Ali!"

"Şştt, bağırma, kıvırcık. Yengeme basıldık, diğerleri eksik kalsın."

Ali'nin dediğiyle Fatoş yenge daha bir sesli kıkırdayıp, "Allah iyiliğinizi versin," dedi. "Gidin odanıza, sıpalar sizi."

Kadın arkasını dönüp, kıkırdaya kıkırdaya giderken hâlâ söyleniyordu. Bense düşerim korkusuyla iki kolumu da Ali'nin boynuna sıkıca dolamıştım.

"Rezil olduk."

Kısık bir kahkaha atıp, "Neyse ki alışkınız," dedi. Beni kucağında biraz daha kaldırıp göğsüne doğru yerleştirdi. Baldırımı kavrayan kolu sıkılaştı. "Bacakların buz gibi olmuş, hasta olacaksın."

Keşke üşüyen ayaklarımı düşünsem de baldırlarımı kavrayan elinin ne kadar sıcak olduğunu aklımdan çıkarsam.

Başımı iki yana sallayıp, "Yok, iyiyim, anlamadım ki üşüdüğümü," dedim.

Gözleri, dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi. Dudağındaki kıvrım büyüdü. "Anlamadın mı üşüdüğünü?" diye sordu. Sonra hiç beklemediğim bir hızla yanağıma bir öpücük bıraktı. Bunu yaptığında o da ne yaptığını ancak idrak etmiş gibi şaşkın şaşkın gözlerini kırptı. "Asude, ben..." *Senden farklı değilim, Ali. Açıklamaya hiç gerek yok, canım. Ben zaten kendime gelemedim, cayır cayır yanan dudak kenarımı düzeltemedim, şimdi yanağımı da bir ateş sardı. Hiç sıkma yani kendini.* Zaten ne diyeceğini bilemediği için başını iki yana sallayıp sesli bir nefes çekti içine. "Gel, seni odaya götürelim, kıvırcık. Daha fazla üşüme."

Yüzünde gülmek istiyormuş da engel olmak için kendini sıkıyormuş gibi bir ifade vardı. Eriyip kaldım kucağında. İçimde sürekli çığlık atan bir ses vardı, hiç durmadan koşan bir at sürüsü vardı, beni darmaduman eden bir fırtına vardı. *Biri beni kurtarsın*, diye çığlık atacaktım ama öyle de çok sevmiştim ki böyle hissetmeyi, vazgeçmemin imkânı yoktu.

Eve girip merdivenleri çıkmaya başladığında başımı omzundan kaldırdım. "Ali, ben yürürüm, yoruldun," diye itiraz ettim.

"Kal olduğun yerde, zaten kuş kadarsın, kıvırcık."

O böyle söyleyince tüm yüzümü bir gülümseme kapladı. Kollarım biraz daha sarıldı ona. "Yorulmazsın yani, ha?" diye sordum. Yan bir bakış atıp merdivenleri tırmanmaya başladı bile. Dudağındaki gülüm-

seme o kadar güzeldi ki. Bana bakan gözleri de çok güzeldi. Beni böyle kucağında taşıyor oluşu bambaşka güzeldi. "Hiç mi yorulmazsın?"

Bilerek sataşıyor, belki biraz daha gülümser diye tatlı tatlı kışkırtıyordum. Kahveleri bana baktı. "Çok oyunbazsın be kıvırcık," dedi. İç çekip gözlerini dudağımda, yanağımda dolaşırdı. *Keşke yine öpse beni.* Sonra biri onu uyarmış gibi başını iki yana sallayıp bizi banyoya doğru ilerletti. "Aklımı karıştırma, Asude. Ayaklarını temizleyip kendimize çekidüzen verelim. Fatoş yengeme yeterince malzeme verdik, kahvaltı konusu oluruz."

O böyle söyleyince, ben kahkahamı boynuna sokularak gizledim.

"Biz hep onların konusuyuz, Ali. Alıştılar ki."

"Fenasın, fena," deyip banyo kapısını açtı. Beni klozetin üstüne bıraktı. Ne yapıyor diye merakla izlerken dolaptan aldığı küçük bir havluyu ıslattı, daha sonra tek dizini yere bastırıp ayağımı kaldırdı. Ayağımı silmeye başladığında onu durdurmak için havluya uzandım ama o bırakmadı. Sonra çenemden bir makas alıp ayaklandı. Nasıl davranmam gerektiğine karar veremiyordum. Sürekli ona dokunmak, hep sarılmak istiyordum fakat çekiniyordum da. Ali aşağıda olanlar hakkında tekrar konuşmadığı için bir şey de soramıyordum.

Hazırlanıp, aşağı inerken elimi kavradı, hep yaptığımız gibi yan yana indik. Kahvaltı için annem de Fatoş yenge gibi erkenden kalkmıştı. Bir süre sonra babaanne de geldi yanımıza. Zaman geçerken evin kadınlarının hepsi bir işin ucundan tuttu. Benim oradan oraya koşturan halime gülüp duruyorlardı ama içimden taşan heyecanı bilmiyorlardı.

Peynir tabağını hazırlarken, babaanne gözünün kenarıyla bakıp, "Allah'tan düğün istemiyormuşsun, Gelin Hanım," dedi. "Kıçın yer yüzü görmedi, nasıl keyfin yerindeyse şimdi de havaya basarak yürüyorsun."

Sesi katı gibiydi ama ben artık içindeki eğlence kırıntılarını duyuyordum. Göz süze süze yaklaştım. Oturduğu sandalyede duruşunu dikleştirince yüzümdeki gülümseme büyüdü. Sonra hiç beklemediği bir şey yaptım ve iki elimle yanaklarını kavrayıp şap diye öptüm. Tüm mutfaktan duyuldu benim öpücüğümün sesi. Kadının da nevri döndü.

"Babaanne, bana takılmazsan gününün güzel geçmeyeceğini ne zaman itiraf edeceksin? Ali'me rakip mi oldun sen? Hep böyle izleyecek misin beni? O da gözünü benden ayıramıyor, sana mı çekti acaba?"

Kendini sıkıyormuş gibi yüzü kızardı. Dudaklarını da sıktığı için hep çizgileri belli oldu.

"Hele edepsize bak, hiç büyük dinliyor mu? Bir sende var sanki koca!"

Kıkırdayıp cilveli cilveli tek omzumu silktim. "Benim Ali'm gibisi yok ama buruşuk pamuğum," dedim.

Sonra bir kahkaha atıp hazırladığım tabağı kaptığım gibi babaanneye bir göz kırptım. Ardımdan güldüklerini duymuştum. Annemin de peşimden, "Çok mutlu olduğunda eli ayağı rahat durmaz, çocukken de böyle deliydi," dediğini işittim. *Bakmayın benim deliliklerime, kocama çok âşık oldum, sığamıyorum dünyaya.*

Bekârlara mutfakta masa hazırlandı. Büyükler ve gençler de salonda yerlerini aldı. Ali, Serhat abi ve Aziz abiyle dışarıdaydı. Arabaların yağını kontrol ediyorlardı. Babaanne ve amca da ortalıktan kayboldu.

Melike elindeki börek tabaklarını bırakıp bana göz kırptı. "Bu neşenin sebebi dünün keyfi mi yoksa başka şeyler de oldu mu?" dedi, merakla.

"Melike, ben âşık olunca hiç normal olmuyormuşum ya. Midem bulanıyor, karnım ağrıyor, her yerim titriyor sanki. Bir de engel olamıyorum, salak salak gülmem geliyor hep."

Dudağını büzüp bu kez ellerime vurdu. "Senin yüzünden sarı Aziz'e numaramı verdim," dedi. "Yetmedi, adamla İstanbul'a beraber gideceğim."

"Ay, ben ne yaptım be? Seni tek göndermek istemiyor kimse. Bak, Aziz abim de ne kadar ince düşünceli adam. Asıl sen şükürsüz köpek olmaz mısın lütfen?"

"Seni gördükçe, heveslenip duruyorum. Sarı adama numara verecek kadar hevesliyim şu an. Elleşebileceğim anlar yaşamak istiyorum." İç çekip ona seslenen Hüsna ablaya baktı. Sonra bana kızgın bakışlar atmak için çattığı kaşlarını hemen düzeltip gülümsedi. "Geliyorum, Hüsna ablacığım." Yanımdan geçerken de, "Beni tutma, Asude, müstakbel görümcem çağırıyor," dedi. "Allah'ım, inşallah sarı oluşuna göz yummama değer," diye söylenerek gitti.

Bense peşinden kıkırdayıp mutfağa doğru yürümeye başladım. Fatoş yengeyi merdivenin başında görünce, "Yengeciğim," diye seslendim.

"Hah, Asude, bir eksik var mı masada, kızım?"

"Yok, yenge, her şey tamam. Sen bir şey mi almaya çıkıyorsun?"

"Yok, annemle Kadir odaya çıktılar, daha inmediler de gidip çağıracaktım."

Ben sekerek yanına doğru gittim, direkt merdivenlere yönelmiştim bile. "Ben çağırırım," dedim. "Hiç çıkma sen merdivenleri ama bizimkiler dışarıda, onlara da seslensen süper olur."

"Hay yaşa, yavrum. Git, çağır, ben diğerlerini toplayayım."

Merdivenleri aynı serilikte çıktım. Babaannenin kapısına geldiğimde içeriden bağırtısını duydum.

"Ölümü çiğnemeden Sinop'a ayak basamazlar, Kadir!"

"Anne, ben ne yapayım? Bıktım, usandım. Babam öldüğünden beri arıyor. Karısı *hak*, diyor. Öbürü de *geleceğim, engel olamazsın*, diye bağırıyor."

"Onun hakkının ne olduğunu biliyorum ben! *Gelmeyecek*, dedim. Beni evlat katili yapmasın, Kadir!"

İçimi saran dehşetle bir adım geri atıyordum ki kapı hırsla açıldı. Öylece kalakaldım geniş koridorda. Babaanne öfkeli yüzüyle çıktı, peşi sıra suratı kıpkırmızı olmuş amca da göründü. Yüzünde nasıl bir öfke vardı, anlatamam. Ben onu hiç sinirli görmemişim aslında. Biz evlendik diye çıkıp geldiğimizde azıcık bile öfkelenmemiş bize. Şimdi yüzünden akan o ifadeye baktığımda bunu idrak etmiştim. Korkulu gözlerimden bir an çekmedi gözlerini. Amca ise bana bakıp, başını iki yana sallayarak merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Babaanne..."

Duvar gibi bir ifadeyle bastonundan güç alarak bana doğru yürüdü. "O suratını düzelt, Gelin Hanım!" dedi. "Ailecek kahvaltı edilecek, gözünde yaş görürsem saçlarından sürüklerim seni."

"Babaanne, gelmeyecekler, değil mi? Ali..."

"Sana ne diyorum ben?"

"Ali adlarını ağzına bile almıyor, gelmesinler."

Dişlerinin gıcırtısı kulağıma kadar geldi. "Kimsenin geldiği yok, kırarım ayaklarını!" dedi. "Şimdi lafımı dinle, düzelt o suratını. Kimseye de ağzını açtığını duymayacağım! Hadi, sofrada adam bekletilmez."

Yanımdan geçip, öylece yürürken, ardından bakıp kaldım. Kimden bahsettiklerini hemen anlamıştım. Babaanne neden böyle öfkeli, an-

lamak için çok da düşünmeye lüzum yoktu. Ali'nin annesi ve babası gelmek mi istiyordu? Niye ama? Bunca yıldan sonra...

Amca, *babam öldüğünden beri*, demişti. Yedi aydır dönmek için mi uğraşıyorlardı yani? Belki çok bencilceydi ama istemiyordum onları. Gelip Ali'yi yaralamalarını, şu an hissettiğimiz her şeye gölge düşürmelerini zerre kadar istemiyordum. Benim annemle babam Ali'nin annesi babası olurdu. Çok severler, hiç incitmezlerdi. O kadar güzel anne ve baba olurlardı ki Ali'nin kimseye ihtiyacı kalmazdı. O iki zalim girmesin bu eve, istemiyordum.

Derin derin soluklar alıp babaannenin dediği gibi kendimi toparlamak için birkaç dakika koridoru arşınladım. Sonunda babaanneye hak verip yüzümü toparlamaya çalıştım. Kocaman bir aile olarak bugün son kahvaltımızı yapacaktık, hiç kimseyi üzmeye hakkımız yoktu. Yanaklarıma, parmaklarımın ucuyla birkaç tokat atıp iyice kendime gelmeye çalıştım.

"Babaanne gebertir onları, yine de Ali'ye yaklaştırmaz. Gelemezler! Nereye geliyorlarmış? Parçalar hepsini."

Sonra yine sesli bir nefes bırakıp merdivenlere doğru koşturan adımlarla ilerledim. Ali'nin gözünü kapıda görünce yüzüme eklemeye çalıştığım gülümseme gerçeğe dönüştü. Geçip hemen yerime oturdum.

"Neredesin sen, kıvırcık?"

Dikkatle yüzümde dolaşan gözlerine aynı şekilde karşılık verdim. "Babaanneyi çağırdım, daha sonra da ellerimi yıkayıp indim aşağı, Ali," dedim. "Beni görmeyince kaçtım mı sandın yine?"

Kısık kıkırtımla dudağı kıvrıldı. Önüne dönerken yan yan bakıyordu.

"Şımarık."

Fısıltısıyla daha çok gülümsedim. Az yakınına sokuldum. "*Karım nerede benim*, diye aramadın, öyle mi? Sen hemen sıkıldın mı benden?" diye fısıldadığımda yüzündeki gülümseme daha bir büyüdü. Sonra bana bakıp yine dikkatle yüzümde dolaştırdı kahvelerini.

"Dön önüne, kıvırcık. Şimdi dayanamayacağım, daha fena rezil olacağız."

Dudağımın köşesine bakınca, yanaklarım yansa da dediğini yapıp duruşumu düzelttim. *Öperim seni*, demeye çalışıyor, öpsün diye can attığımdan habersiz tehdit ediyordu.

Kahvaltıda öyle çok konuşulmuştu ki kim, ne diyor, çoğunu anlamıyordum. Ara ara babaanneye değen gözlerim, sanki yukarıda olanlar hiç olmamış gibi davrandığını görüyordu. Keyifle kahvaltısını yapıyor, halalarla, annemle güzelce sohbet ediyordu. Hayrete düşürecek bir yok sayışla günün tadını çıkarıyordu. Artık onun bunca yıl böyle büyük bir aileyi nasıl bir arada tuttuğunu anlamıştım. Amca da babaanne gibiydi şu an. Yukarıda olanlar benim hayal ürünüm gibiydi. Babaanne kötü olan hiçbir şeyi diğerlerine belli etmiyor, kimsenin de belli edip güzeli bozmasına izin vermiyordu.

"Hatun annenin de o bölgede bir arsası varmış."

Ali'nin, Aziz abiyle konuştuğu konu dikkatimi çekince babaannedeki gözlerim ayrıldı.

"Öyle mi Hatun abla?"

"Öyle, oğlum da çok bir şey değil. Beş yüz metrekare var, yok." Annem kaçamak bir bakışla yanında oturan babama bakıp sonra tekrar Aziz abiye çevirdi gözlerini. "Öyle değeri de yok açıkçası, satmaya niyetlendik bir ara ama hiç ederi yokmuş."

Aziz abi geriye yaslanıp çayından bir yudum içti. "Allah Allah, o bölgeye imar izni geldi diye biliyorum ben, nasıl değeri yok?" dedi.

Kadir amca da konuya dahil olup, "Gelmiş mi yoksa gelmemiş mi bak işte, müteahhit," dedi. "İşinin adı ne? Vardır senin tanıdığın, el at." Aziz abi başını onaylar gibi salladı. Kadir amca bu kez babama baktı. "Öyle değil mi dünür? Madem elden çıkarmaya da niyetiniz var, kat karşılığı anlaşırsınız belki."

Babam *ne diyeyim*, der gibi anneme baktı. Annemin bakışları da onun gibi olunca, amcaya dönüp, "Ben bilmem, Hatun Hanım ne derse o çünkü arsa onun," dedi.

Amcam artık alışmış olacak ki babamların varlığına umursamadan, geriye doğru yaslanıp çay bardağını da göbeğinin üstüne koydu. "İyi olur, iyi," dedi. "Bomboş duracağına iki daire bağlanır belki." Sonra gözleri dikkatle Aziz abiye çevrildi. "Git, doğru düzgün araştır sen, yeğenim. Hatta elin değmişken katların birini buradan bağlamaya çalış. Nasıl olsa bir ayakları artık burada. E emekli adamsın, ne işin var kızın buradayken Çanakkale'de." Amca keyifle sırıta sırıta bir bana bir

Ali'ye baktı. "Zaman gelecek, özlediğin adam sayısı çoğalacak. Sizin bir ayağınızı buraya bağlamak lazım. Bak, kızın daha ay geçirdi, yolunu gözlüyor hasretten."

Ellerimin içini ter kapladı sanki. Belki öylesine konuşulan bir şeydi ama ihtimalinin güzelliğinden dilim tutuldu. Anneme baktım hemen, gözleri ışıldıyordu sanki.

"Olur mu öyle, Kadir abi?"

Sorusundaki hevesi bir duysanız... Ah, benim ihtimal dediğim şey onda nasıl bir sevince yol açtı, bir bilseniz...

Amca, Aziz abiye bakıp onaylar gibi başını salladı. "Bak, bu işlerin piri burada, olur mu lan?" diye sordu. "Gerçi senle değil, baban olacak adamla konuşmak lazım. Memlekette imara açılan yeri de ederini de en iyi o bilir."

Aziz abi amca gibi sırıtarak baktı annemle babama. "Dayı, beni biliyorsun, olmaz diye bir şey yok," dedi. "Hatun abla, sizin böyle bir niyetiniz varsa kahvaltıdan sonra arsanın konumu e-devletine girip bakalım. Sonra ben hallederim. Ha, dayımın dediği gibi duruma göre birini Çanakkale'den, birini Sinop'tan bağlarız."

Annemin yüzünün yarısını bir gülümseme kapladı. Hemen babama bakıp, "Sen ne diyorsun, Harun?" diye sordu.

Babam, annemin hevesini sesinden tanıdığı için dudağı kıvrılmıştı bile. "Sen ne dersen o, Hatun'um," dedi.

Annem bunu duyar duymaz hemen Aziz abiye baktı. Hızlı hızlı da kafasını sallayıp, "Vallahi olsa nasıl iyi olur, Aziz," dedi. "Seni yorar mıyız çocuğum? Bu işlerden de hiç anlamayız ki biz, zahmetli bir iş mi?"

Aziz abi son yudumunu da aldığı bardağı masaya bırakırken başını iki yana sallamıştı bile. "Yok, ablam, ne zorluğu olacak," dedi. "Telefonla yürütüyoruz işleri altı tarafı. Ben bir araştırayım, konuşuruz nasıl olsa."

Ağzımı açamıyordum ama öyle güzeldi ki şu söylenilenler. Bir yandan Ali'ye de bakamıyordum çünkü yüzünde hoşnut olmayan bir ifade görürsem çok üzülürdüm. Onunla hayat ne getirirse yaşamaya karar vermiştik ama anlaşmaya dair hiç konuşmamıştık. Ali benle boşandıktan sonra ben ayağının altından çekileceğim için rahattı. Şimdi bu ihtimal gerçek olursa ve annemlerin burada da bir evinin olması onun hoşuna gitmezse diye içim içimi yiyordu.

"Sesin çıkmıyor, kıvırcık gelin." Serhat abinin sesiyle tabağımda tutmaya çalıştığım gözlerimi zorla kaldırdım. Sırıtarak bana bakıyordu. "Ananla babanı buraya taşıyoruz, hiçbir şey demiyorsun."

Annemle babamın bana hevesli bakışları tam karşımdayken ne diyeceğimi bilemiyordum ki. Tam o anda omzuma bir kol dolandı. "Ağzını açsa muhtemelen çığlık atacak, uslu gelin olmaya çalıştığı için çığlığı içine içine atıyor," dedi. "Ben buradan duyuyorum mesela." Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. "Ee, kıvırcığım, annenle babanın burada da evleri olsun istemez misin?"

Ali'nin söyledikleriyle başım hızla ona çevrildi. Dudağında o gülümsemeyi görünce benim kendimi tutmak için verdiğim çaba bir urgan gibi çözüldü. Ne yaptığımı biraz düşünsem yapmam da düşünmemiştim ki. Ali'nin suratını iki elimle kavrayıp hızla yanağını öptüm. Şap sesi yankılandı salonda. Şok olmuş ifadesini gördüğümde anca kendime geldim. Sonra telaşla etrafa baktım. Serhat abi koca bir sırıtmayla izliyordu. Daha doğrusu kiminle göz göze gelsem aynı haldeydi. Bir tek annemin kaşları çatılmaya başlamıştı ve bir de babam tabağına eğmişti başını.

"Ben, şey... Yani çok sevindim de... Eğer olursa diye. Yanlışlıkla oldu, çok özür dilerim. Çok sevinince şey oldu."

Telaşla ne dediğimi bile bilmiyordum. Sessiz ortamı Aziz abinin kahkahası bozdu. Onun peşi sıra Serhat abi de aynı şekilde öne doğru eğilmiş, elinin birini masaya vura vura gülüyordu. Bir barajın kapağı açılmış gibi gök gürültüsünü andıran kahkahalar yankılandı. Utançtan ölecektim. İyice büzüldüm, eriyip yok olmak için küçüldükçe küçüldüm. Ali kolunu biraz daha çekip kafamı göğsüne gömdü.

"Ben size dedim ama. Böyle anlarda bulaşmayın benim kıvırcığıma, ne yapacağı belli olmuyor. Gülüp de durmayın artık, utandı zaten."

Ali, böyle söyleyerek beni daha çok utandırıyorsun, pislik.

"Öyle benim kızım. Çok sevinince, çok mutlu olunca eli ayağı durmaz hiç. Çocukluğundan beri de böyle, kusura bakmayın. *Bak, bu çok güzelmiş*, diyerek sahil kenarında bulduğu taşları bile öptüğünü bilirim ben onun. Parktaki kaydırağın rengini seviyor diye öpe öpe işi biterdi, deli olurdum peşinde koşarken."

Annem misafirlikte yaramazlık yapmış çocuğunu aklamaya çalışır-

ken ben iyice büzüldüm. İnleyerek, "Ali ya..." diye mırıldandım. Köpek sever gibi başımı sevdi pis.

"Tamam, yok bir şey. Gülmeyin siz de karıma. Hadi, yavrum, bir bak bana. Anladık biz seni."

Ali başımı kaldırınca kimseye bakamadım. Yüzümdeki ateş azıcık bile azalmadı.

"Vay be, seni de böyle gördük, Savaş Bozdoğan. Hayretler içinde-yim şu an."

Aziz abinin sesini işitince yandan ona baktım. Serhat abi de tıpkı Ali'nin yaptığı gibi kolunu Cangül ablanın omzuna atmıştı.

"Oğlum, sen asıl beni Çanakkale'ye sürüklerken görecektin onu. Kayınpederini ikna edecek cümleleri sıralıyordu arabada."

Ali önündeki peçeteyi top yapıp Serhat abiye attı. Sonra da utanmış bir ifadeyle babama kaçamak bir bakışla baktı.

Babamsa kaşlarını kaldırmış, dikkatle Ali'ye bakıyordu. "Öyle mi?" dedi. "Ben de nasıl bu kadar ikna edici olduğunu düşünüp durmuş-tum. Çalışarak mı geldin bize, oğlum?"

Babamın, aralarındaki şakaya eşlik edişiyle Ali'nin utancı biraz daha büyüdü.

"Her duyduğum beni ayrı şaşırtıyor, Savaş Ali Bozdoğan. Sen ki *evlilikle işim olmaz*, diyen biriyken bu şekil evrildin, ha?"

Aziz abinin sataşmalarıyla Ali bu kez ona ters bir bakış attı. "Sen kendine bak istersen," dedi. "Çanakkale'ye gitme aşkın nereden çıktı? Bildiğim kadarıyla yoktu o taraflarda pek senin işin."

Aziz abi de Ali gibi utanır, kabuğuna çekilir sandım ama onun derisi biraz kalındı sanırım. Sırıta sırıta benim sol tarafımda oturan Melike'ye bir bakış attı. "Nasibi zorlayacaksın be kuzen yoksa olacağı yok," dedi. "Sana bakınca bana bir heves geldi, biliyor musun? Biraz gözümüzü açalım bakalım, işimiz navigasyona kalırsa zor gibi görünüyor."

Melike'm, canım benim, iyice büzüldü. Alışkın değildi tabii bunla-rın arsız yaklaşımlarına, kızın nevri döndü. Ben mesela artık bağışıklık kazanıyordum galiba. Bakın, Ali'yi şap diye öptüm ve hâlâ sırıtarak onları izliyorum.

Onlar birbirine bulaşırken kahvaltıyı bitirmiş olduk. Sinem ablala-rın da artık çıkmaları gerektiği için hepimiz dışarı dökülmüştük. Kim-le kucaklaşıyorsam hep çok mutlu olmamıza dair dualar ediyorlardı.

Hepsine de o kadar içten *âmin*, diyordum ki... Benim değilse bile birinin duası kabul olur da biz gerçekten Ali'yle çok mutlu oluruz diye düşünüyordum.

Hepsini uğurladığımızda Melike'yle onun kaldığı odaya doğru yürümüştük. Birazdan Melike ve Aziz abi de yola çıkacaktı. Çok alışmıştım burada oluşuna, şimdi gidiyor oluşu burnumun direğini sızlatıyordu.

"Ağla bir de istersen Asude."

"Ağlarım tabii, niye hemen gidiyorsun ki?"

"Salim abiyi arayıp sormak ister misin? Sen evlendin diye adam depresyonda, ben de biraz daha geciksem kapatacak mağazayı." Salim abinin hali gözümün önüne gelince gülümseyecek gibi oldum. Melike de iki elini beline koyup bana baştan aşağı bir baktı. "Hem onu bunu boş ver, neydi o sabahki haller? Masada öpmeler falan."

Ali'yle durumumuzu soracağını biliyordum. Hemen aralık kapıyı kapatıp Melike'yi odanın diğer ucuna sürükledim. Dışarıda konuşurken sıkıntı yapmıyordum ama evin içinde ağzımı açsam biri dinliyormuş gibi geliyordu.

"Sessiz ol, Asuman halalar aşağıda."

"Ay, bir şey demedim ki." Benim gibi fısıldayarak kızdı bana. Bense yüzümü kaplayan bir gülümsemeyle Melike'yi öptüm bu kez. "Hakikaten başlamışsın yine dağı taşı öpmeye. Kızım, çocuklukta bırakmadın mı şu huyunu?"

"Yapamıyorum, Melike. İçim içime sığmıyor. Kendimi dağlara vurasım var, bulduğum her şeye bir öpücük kondurasım var, anlamıyorsun."

Melike ters ters bakmaya çalışsa da yüzünde gülmek için can çekişen ifadeyi görüyordum ben.

"Maşallah, iyi bir şeyler olmuş, dökül bakalım."

Ben iyice dibine girip, "Biz Ali'yle yakınlaştık," dedim. *Uykusunda bana hallendi, bir güzel de dayadı*, demek niyeyse biraz utandırdı.

Melike tek gözünü kısıp, beni süzerken, "Ne kadar yakınlaşma bu?" diye sordu.

Ben de dişlerimi altdudağıma geçirip, parmağımla Ali'nin öptüğü dudak kenarımı göstererek, "Buradan öptü," dedim. Melike'nin kaşlar hemen havaya kalktı. "*Ne yapıyoruz biz*, dedi bana. Ben de *sorgulama-*

dan yaşasak olmaz mı Ali, dedim." Bu kez de yüzünde şaşırmış ama takdir de eden bir ifade belirdi. "Hiç anlaşma falan demedi, biliyor musun? Hatta gördün, sabah annemlerin arsası hakkında konuşulduğunda hiç de rahatsız olmuş gibi değildi. Hem bitmedi, *bir kere de biz sorgulamadan yaşayalım*, dedi. Ne demek bu, biliyor musun?"

Melike sırıtarak, zıplaya zıplaya anlatışıma bakıyordu. "Seni sorgusuz sualsiz götürecek demek mi?" dedi.

Şap diye eline vurdum hemen, pislik yapıyordu bilerek.

"*Nasıl karşılaştığımızı umursamadan birbirimize yakın olacağız*, demek. Ali de belki bana âşık olur ve hiç gitmemi istemez o zaman. Yakınlaştıkça onun da kalbi iyice bana kayar belki."

Melike dudak büzüp, "Yani..." diye geveledi. "O kalbi bence çoktan kaydı da erkeklerin kalın kafasına çok güvenmiyorum be Asude. Ama sen güzelce öğretirsen halledilir o mesele."

Bende hızla başımı sallayıp heyecanla, "Melike, kuş olup uçacağım sanki," dedim. "Zaten kucağına da aldı beni."

Melike'nin gözleri iri iri açıldı. "Höh!" diye de bir ses çıkardı.

"Hemen pisleşme, sabah biz azıcık dışarıda oturduk da ayaklarım çıplaktı. Hem kirlendiler hem üşüdüler diye Ali de kucağına adı. Bir de Fatoş yenge geldi, bizi öylece sabahın altısında bankta otururken gördü. Ali de haliyle ilgili bir koca olarak..."

"Asude, *yengesi gördü diye kucağına aldı*, dersen çarparım elimin tersiyle."

Kapanmayan dudaklarım daha da gerildi. "Yok, canım, biliyorum ben niye aldığını da kendimi frenlemek için kalbimi kandırmaya çalışıyorum. Yoksa yengem gitse bile bırakmadı kucağından, banyoya kadar taşıdı beni."

Birden gözleri kocaman açılınca, sıçrayıp bir adım geriye attım.

"Kız, ne banyosu? Allah seni kahretmesin, Asude. *Az yaklaş*, diyorum. Hiç ayarın yok. Ne yaptın banyoda? Ya da boş ver, söyleme, kaldıramayabilirim." Şimdi böyle söyleyince iyi ki Ali'nin bana ne yaptığını söylememişim diyorum. Asıl uykusunda yaklaşanın Ali olduğunu söylesem bin yıl dilinden kurtulamazdım. "Asude, ben bu Aziz'e numaramı verdim de sadece biraz konuşacağız, biliyordur, değil mi? İki günde ben de kendimi nikâh masasında bulmam umarım." Kaşlarımı kaldırdım. İç çekip, "Allah kahretsin, hallederiz erkeğine de ayrı bir

düşüyorum," dedi. "Sabah öyle konuşunca ben bir yükseldim buna. Of, bari biraz kumral olsan ne olurdu be adam!" Kıkırtımı tutamayınca koluma bir çimdik attı. "Of, sinirlerimi bozuyorsun, şöyle sırıtıp durma. Hadi artık aşağı inelim, herkes beni bekliyor, ayıp olacak." Uzanıp Melike'me sarıldım. O da kollarını doladı. "Asude, sakın beni ağlatıp da burnumun şişmesine neden olma. Adam gözüme baka baka *fındık burun*, dedi. Kocaman bir burunla karşısına çıkmak istemiyorum."

"Sen de iyi ki istemiyorsun yani. Bir de istesen Aziz abiyi elinden zor alırdık."

İç çekişi geldi kulağıma. "Sarı oluşu hâlâ gözüme batıyor da aile dinamiklerini sevdim ben de," dedi. "Genel olarak birbirinin gözünü oyan aile ilişkilerimizden sonra aşırı cezbedici geldi. Mecbur bir deneme sürüşüne alacağız müteahhiti." Artık kahkahamı tutamıyordum. Yüzümü omzuna gömüp, iki yana sallana sallana sarıldım. "Samsun ve Sinop arası mesafeye baktım."

Ne dediğini anlamadım. Geri çekilip dikkatle yüzünü taradım.

"Ne?"

"Ne demek ne? Samsun ve Sinop arası iki buçuk saatmiş, çok bir şey yokmuş gerçekten arada. Olursa birbirimize gidip gelebiliriz hep."

Aynı anda kıkırdayıp tekrar sarıldık. Melike'yle vedalaşmak, diğerleriyle olduğundan çok daha zor oldu. Peşinden bakıp kaldım bir süre. Sonra elime bir el dolandı. Önüme doğru eğilip bana küçük bir tebessümle baktı. "Asma yüzünü, kıvırcık," dedi. "Yine gelir arkadaşın."

İç çekip gülümsemeye çalıştım. "Alıştım hemen çok kalabalık olmaya, hepsi birden gitti ve yalnız kalmış gibi olduk," dedim.

Ali'nin kaşları havaya kalktı. Sonra düzelip ardımızdaki ev halkına bir göz attı.

"*Yalnız kaldık* mı dedin sen?" Böyle de söyleyince komik olmuştu gerçekten. Kıkırdayıp omuz silktim. Kaç gündür o kadar çok insan vardı ki gerçekten şimdi bu kadar adam bile az göründü gözüme. Ali bana iç çekip baktı. Sonra eve doğru yönelmiş kalabalığa doğru, "Hiç dağılmayalım," diye seslendi. "Asude'ye sözüm vardı. Erfelek Şelaleleri'ne gidelim hep beraber. Hatun anne de çok sevmişti."

Kadir amca babamla yan yana yürürken, duraksayıp baktı. Sonra da büyük bir hevesle başını sallayıp, "Hay yaşa, emmisinin yeğeni," dedi. "Piknik yapalım yahu."

Onu onaylayan sesler çoğalınca Ali'nin elimi tutan eline kolumu sardım. Başı bana çevrildi bu kez. Gözlerim yüzünün her yerinde dolaşıyordu. Unutmamış olması o kadar güzeldi ki.

"Aliii..."

Parmağının ucuyla burnuma dokundu.

"Asudeee..."

Beni taklit edişine kahkaha attım.

"Unutmamışsın."

Gülümseyerek, "Bir kıvırcığa verilen sözler unutulur mu?" dedi. "Suratın asıkken çirkin oluyorsun sen, güldürmemiz lazım bizim seni."

Koluna daha bir sarılıp, "Yalancısın, Ali," dedim. "*Güzelsin*, diyordun hani? Çirkin mi oldum şimdi de?"

Bana bakış şeklini o kadar çok seviyordum ki. Hiçbir şey söylemeyip böyle baksa bile kalbim doyuyor gibi oluyordu.

"Yalancının tekiyim aslında da böylesi büyüğünü de söylemeye nasıl cesaret ettim, bilmiyorum. Mutlu oldun mu şimdi? Geçti mi üzüntün?"

Dudağımın kenarını ısıra ısıra baktım. İçim öyle bir kaynıyordu ki şimdi tutup yüzünü yine her yerinden öpsem ayıp olur muydu ki? Çok canım istiyordu, nasıl engel olacaktım ki ben bu hisse? Bana bu kadar sıcak, yakın davranmasına alışır mıydı acaba kalbim?

"Çok... Çok mutlu oldum, Ali."

***

Ali'nin fikriyle hepimiz bir anda piknik için hazırlanırken bulduk kendimizi. Kısa sürede toparlandık. Hafta içi olduğundan çok kalabalık değildi. Ali bizim için güzel bir yer bulmuştu. Serhat abi de piknik için gerekenleri almıştı. Asuman hala, Selma hala derken kendi kalabalığımız doldurdu her yeri. Amca direkt mangal hazırlığına girince evin kadınları da küçük işlerin ucundan tutmaya başladı. *Yardım edeyim*, dedim ama *kocan bekliyor seni*, diye sepetlediler. Ali gerçekten köşede bir ağaca yaslanmış, beni izliyordu.

Yanına doğru ilerlerken, içten içe kendimi tembihleyip durdum. Biraz akıllı olacaktım, böyle kabına sığmaz delidoluluk gözünü korkuturdu belki. Yavaş yavaş alışması lazımdı bana. *O, evlilik fikrinden hiç hoşlanmadığı için tanımadığı bir kıza para verip anlaşma yapacak kadar istemeyen biri evliliği. Ürkütmeden sevdireceğim kendimi, uslu duracağım.* İçimdeki sesi susturup yanına ulaştım.

"Beni sepetlediler, ne yapacağım ben boş boş?"

Gülümsemesi büyüdü, elini uzattı tutmam için. "Bir ay olmuş olsa da düğün yeni oldu ya," dedi. "Hâlâ yeni evliyiz gözlerinde, o yüzden göndermişlerdir."

Onaylayan bir mırıltıyla başımı soluma yatırdım. "Tabii. Öyle galiba. E izlerler şimdi bizi hep, değil mi?"

Üstdudağını dişiyle kıstırıp çekiştirdi. Ardıma baktı, birkaç saniye sonra gözleri gözlerime tutundu.

"Her an izlerler."

"Yakın durayım ben sana o zaman. Asuman hala az ayrı kalsak *bir şey mi oldu*, diyor hep."

Ali, sözlerimdeki yalanı anlıyorsun, değil mi? Sen bu işin pirisin, anlamış olman lazım.

Başını bir kez daha onaylar gibi sallayıp, "Bir o değil ki babaannem de izleyip duruyor," dedi. "Üstelik annenle ne zaman baksam göz göze geliyorum. Akılları hep bizde."

"Aramızı güzel gördükçe mutlu oluyor."

"Biraz daha yaklaş sen bana, kadının aklına yanlış şeyler gelmesin."

Birkaç adım daha yaklaştım. Neredeyse bedenlerimiz birbirine değecek kadar mesafe vardı aramızda. Yarısını tepemde topladığım, yarısını belime doğru saldığım saçlarıma doğru uzandı. Parmak uçları açık bıraktığım kısımda dolaştı.

"Böylesi daha iyi değil mi?"

Fısıltısıyla beni attığı büyü deryasından çıkar gibi oldum. Yüzümü izleyen, saçlarımı süzen bakışlarına o kadar kaptırmıştım ki kendimi, ne yaptığımızı unutmuştum bir an.

"İyi. Çok iyi."

İç çekerek söylediğime kıkırdadı. Saçlarımdaki eli çeneme gitti. Alıştığım, yapmazsa *nerede kaldı*, diye meraka düştüğüm makas hareketi yerini buldu.

"Gel bakalım, geçen sefer tahta yolu kullanmadık, yürüyelim biraz. Yüksekten korkar mısın kıvırcık?"

Başımı iki yana salladım, gözlerimse bana bakan gözlerine ve elimi sıkıca kavramış eline bakıp durdu. "Sen varsın, neden korkayım ki?" dedim.

Ali, ölçülü gülmeyi seven bir adamdı. Dişleri görünecek kadar nadir

gülümserdi. Hep tadımlık bir dudak kıvrımıyla yetiniyordum. Bazen böyle büyük gülüşler armağan edip kalbime biraz daha işleniyordu. Şimdi de tam öyle olmuştu. Büyük bir gülümseme kaplamıştı yüzünü. Gözleri tan aydınlığında bıraktığı öpücüğün izini arar gibi dudak kenarıma değdi, daha sonra beni çekiştirerek yürütmeye başladı.

Sinop bana koca bir ormanın içinde yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Şimdi yan yana ahşap yoldan yürürken ve yükselti çoğaldıkça manzara daha da güzelleşmişti. Bir de Ali elimi böyle tuttuğunda gözümün gördüğü her şeye şeker eklenmiş gibi tatlanıyordu. Birkaç adım önde yürüyüp korkulukları kavradım.

"Ali, gerçekten cennette yaşıyorsunuz siz. Bizim de denizimiz vardı ama böyle değildi ya." Başımı arkamda kalmış Ali'ye çevirdiğimde o, çatık kaşlarla karşıya bakıyordu. Bir an ne olduğunu anlamak ister gibi baktım ama bayağı ilerimizde üç genç adamın bu tarafa doğru yürümesi dışında bir şey görmedim. "Ali?"

Karşıdaki gözleri bana çevrildi. "Güzeldir memleketim, küçük ama görmesini bilen göze çok şey sergiler," diye beni cevapladı. Ben de onaylar gibi başımı salladım.

"Keşke diğerleri birkaç gün daha kalsaydı, onlar da olurdu, değil mi?"

Ben konuşuyordum fakat onun aklı bende değil gibiydi. Aramızdaki üç beş adımı kapatıp tam ardımda durdu. Gözleri sık sık bu tarafa yürüyenlerdeydi. Tanıyor mu acaba diye düşünmeye başlamıştım. Ali beni kendine doğru çevirip belimi korkuluğa yasladı. Sonra önümü de iyice kapadı. Yanımızdan itişe kakışa, gülerek geçen gençler uzaklaşana kadar öylece gidişlerini beklemişti. Bizden uzaklaştıklarında gözleri bana çevrildi. Yol dar olduğundan bana dokunmadan geçmeleri için kendinden bir kafese kapatmıştı beni. Yine de niye bu kadar sinirlendiğini anlamamıştım. Bana değecekler sanıp öfkelenmişti galiba. Dayanamam, yine tüm hevesimi gösteririm diye iki dudağımı sıkı sıkı kapadım ama istemsiz kaşlarım da kalkmıştı.

"Ne?" derken sesi bir tık aksi çıkmıştı sanki. Bir şey demeden omuz silktim sadece. "Dar yolda yürüyorlar, yanlarından geçene saygı duyup az hareketlerini toparlamıyorlar."

"Bir şey demedim ki."

"Serseriler! Adam gibi yürürken itişecekleri tuttu bir anda. Salağız ya, anlamıyoruz niyetlerini!"

"Demedim bir şey, Ali."

"Aklınca yanlışlıkla sana çarpacak it! Gavatız biz de çünkü!" O kadar huysuz ama tatlı bir şekilde söylenince gülmeme çabam boşa gitti. "Niye gülüyorsun, Asude? Sen de gördün, yolun başında adam gibi yürümüyorlar mıydı?"

"Görmedim ki ben onları. Manzaraya bakıyordum ben."

"Gördüm ben! Gürüş açılarına girer girmez birbirlerine nasıl omuz attıklarını gayet net gördüm!"

Korkuluğu kavrayan ellerimi çözüp bir cesaret Ali'nin omuzlarına koydum.

"Terbiyesizlermiş. Halbuki yanımda kapı gibi kocam var, niyetleri kötüyse çok ayıp etmişler."

"Kötü tabii niyetleri! Salak mıyım ben? Anlamıyor muyum ne niyetle süzdüklerini?"

"Yok, estağfurullah. İyi ki sen varsın da bana değmeden gittiler, Ali."

Hızlı hızlı başını sallarken birden durdu. Kaşları çatılıp benim kahkaha atmamak için kızarmış suratıma baktı. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle, kıvırcık?" diye sordu.

Sanki bir iftiraya uğramışım gibi gözlerim kocaman açıldı.

"Hiii! Bunlar nasıl sözler, Ali? Ben yapar mıyım hiç öyle bir şey?"

Benim omuzlarında duran ellerimin aksine onun ellerinden biri korkuluğu kavramıştı. Boştaki eli ise hızlı, sert bir hamleyle belime dolanıp beni kendine yapıştırdı. Ssaliseler içinde neredeyse burun buruna bir halin içine düşmüştük.

"Sinir oluyorum! Herkesin sürekli seni izlemesi deli ediyor beni!"

Kurumuş dudağımı yaladığımda gözleri dudaklarıma dokundu. Omuzlarındaki ellerimi kaydırarak yüzüne dokundum. Parmak uçlarımla yeni çıkmaya başlamış sakallarını hissettim.

"Aslında kimsenin baktığı yok, sen biraz kıskançsın sanki."

Dişlerini sıka sıka, "Değilim," dedi. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Değildim," diye mırıldandı. Korkuluğu tutan eli bu kez başımın arkasına gidip yüzümü boynuna gömdü. Güçlü bir nefesle göğsü şişip inmişti. Tekrar, "Ben böyle değildim," diye mırıldandığını duydum.

Ben de böyle değildim, Ali. Bir adama yakın olmak için kan akıtacağı-

mı, kalp sızlatacağımı zerre düşünmezdim. Şimdi bana dolanan kollarının arasından bir an ayrılasım yok. Kokunu içime çektikçe aldığım nefese azıcık doyasım yok.

Dayanamayan irademden yüzünden dudağım boynuna dokundu. Ali'nin kasılmasıyla geri çekilecek oldum ama nefsimi kontrol etmek çok zordu. Biraz daha bastırdım dudaklarımı, Ali'nin inler gibi bir ses çıkarmasıyla azıcık sürtüp âdemelmasına kadar yaklaştım. Dayanamayıp güçlü bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde allak bullak olmuş ifadesi çok hoşuma gitti.

"İnsan işte, Ali. Ben de bir ay evvelki Asude değilim. Şimdi bir bak bana, ne haldeyim."

Sonra ikimiz de sessiz kaldık. Ali'nin bana göstermek istediği kısımları sessiz bir şekilde yürüdük ama ellerimiz bir an bile birbirinden ayrılmamıştı. Biraz kabuğuna çekildiğini düşünüyordum. Dışı sussa da içinden konuştuğu, çatılan ve düzelen kaşlarından, bazen gülümser gibi bakıp sonra sıkıntıyla bastırılan dudaklarından belliydi. Üzerine gitmek ve onu bir telaşa düşürmek istemediğim için biraz evvel olanlar olmamış gibi gülümseyip çekiştirdim.

"Hadi, inelim aşağı. Çok acıktım, pişmiş midir?"

Sonra cevabını beklemeden elini çekiştire çekiştire aşağı yürümeye zorladım. İndiğimizde Kadir amca çoktan başlamıştı bile. Hatta çocuklar ekmeklerinin arasına aldıklarını ayakta yiyorlardı. Biz de yanlarına ulaşınca eşlik ettik. Babamın bana hazırladığı köfte ekmeği aldım, bir ısırık kopardığımda tadını hissetmek için gözlerim kapanmıştı hemen. Sonra bana dikkatle bakan Ali'ye kocaman bir gülümsemeyle bakıp ekmeğimi ona uzattım.

"Al, çok güzel bak."

Ne yaptığımı düşünmemiştim hiç. Aslında ısırdığım bir şeyi böyle ikram etmek tuhaf mı oldu diye düşünecekken, Ali uzanıp koca bir lokma aldı. O bana kendi bardağından su içirmişti, hiç tiksinmemiştim. Şimdi ısırdığım ekmeği geri çevirmemesi ya da yalandan minicik bir ısırıkla beni başından savmaması daha çok hoşuma gitmişti.

"Of, hakikaten amcam bu işi biliyor. Çok güzel olmuş sahiden, kıvırcık."

Bir lokma daha aldım o arada, Ali yanağına doldurduğu lokmayı yutmuştu bile. Sonra yine uzattım ve hiç teklemeden dudakları par-

maklarıma değecek şekilde büyük bir lokma daha kopardı. İki lokmada yarısı bitmiş ekmeğime bakıp kaldım.

"Yarısını tek seferde yedin."

Ali'nin yanağı şişmişken, gülümseyip tekrar uzandı ve büyük bir lokma daha kopardı. Gözüme bakıp, irisleri parlaya parlaya ağzındakini bitirdi. Sonra da dudağımın kenarından bir şey alır gibi yüzüme dokundu. Dudaklarının arasına parmağını götürdüğünde minik bir ekmek kırıntısını aldığını anladım.

"Tadı güzel, kıvırcık. İnsanın hızlı hızlı yiyesi geliyor."

Başka bir şey demeden, yanımdan kayıp mangal başında çekişen Serhat abiyle Kadir amcanın yanına doğru yürüdü. Elimde toplasam üç lokma etmeyecek ekmeğe baktım, ağır ağır yerken gözlerim ayak uçlarımda kaldı. *Tadı güzel tabii. İnsan hep yemek istiyor, haklı.*

Fatoş yenge ve halalar kahkaha atarak yorgunluktan ağrıyan belleri-ni, kollarını söyleyip durdular. Kadir amca o kadar horon sonrasını iki ağrı kesiciyle uyuyarak geçirmişti. Enişteler de onlar gibi söyleniyordu fakat *kalkın, bir kez daha horon tepilecek*, diyen olsa hiçbiri oturmazdı sanırım.

Düğünün yorgunluğu, keyfi tüm yemek boyunca tek konumuz oldu. Bir tek ara ara babaannede oluşan o durgunluk canımı sıkıyordu. Sabahki konuşmayı ne kadar yok saysa da canını sıkmıştı işte. Benimle göz göze geldiğinde annemin yaptığı gibi gözüyle uyarıyordu sanki beni.

Yemek sonrasında Eren *hadi, oyun oynayacağız*, dedi. Bu kez de yakantop için geniş bir alana doğru koşturduk. *Oyun oynayacağız*, dediklerinde şaşırmıştım ama çok da sevinmiştim. Birkaç tur oynadık. Efsa *yetmez*, dedi ve bir tur da ip atladık. Asuman hala bile dahil oldu. Kadir Alp'i can yakandan uzak tuttuk da bundan esirgemedik. Sırayla hepimizin peşinden bir tur atlayıp yanıyor, fasulye saydığımız için de oyundan hiç çıkmıyordu. En güzeli de erkekler ne *erkeğim* ne de *yaşım büyük*, diyerek geri çekilmişti. Bir ara su savaşı bile yaptık. Çocuk oyunlarını yeniden yaşadım. Meğer her piknikleri böyleymiş. Efsa bir ara *akşam çıkalım da saklambaç oynayalım*, dediğinde hevesim daha da arttı. Yazları akşam oyunu olarak çok yaparlarmış. Akşam karanlığında evlerin arasında saklanılacak yerleri kafama yazmaya başlamıştım bile.

Neredeyse karanlık çökene kadar kaldık. Çok yorgun ama öyle

keyifli bir halde döndük ki eve, annemle ağızlarımız kapanmıyordu. Akşam oturması yapmadan odalarımıza dağıldık. Babam banyodayken annemle odada sohbet ettik.

"Yoruldun mu anneciğim?" diye sordum. Başımı annemin omzuna yaslamıştım, o da başını benim kafama yasladı.

"Her yerim ağrıyor fakat bir keyifliyim ki... En son Naim abilerle gitmişiz pikniğe, hamladım galiba." Onaylar gibi başımı salladım. Bir yıldan fazla oluyordu en son piknik yapalı. "Asude'm..."

"Canım annem."

"Çok sevdim burayı, Asude. Hep mi böyleler yoksa biz varız diye mi?"

Geri çekilip anneme baktım. Başımı iki yana sallarken, "Hep böyleler, anne," dedim. "Ne yapıyorlarsa beraber yapıyorlar. Aile olarak yaşamaya çok alışmışlar. Kadir amca ofise yabancı diye çalışan bile almak istemiyor o yüzden."

"Birbirlerine hiç zararları dokunmadığından güveniyorlar."

Bizim en büyük yaramız, Bozdoğanların nimetiydi. Aslında onlar da çok büyük bir darbe almıştı ama geriye kalanlar dağılmak yerine, çok daha sıkı sarılarak o darbenin görünmesini engelliyordu.

"Savaş'ı da çok seviyorlar."

"Hepsi birbirini çok seviyor, annem."

"Sana da nasıl alışmışlar, şu kadarcık zamanda onlardan farkın kalmamış, annem."

Annemin dizinin üstündeki elini alıp dudaklarıma yasladım. "Çok sevdim onları," dedim.

İç çekişini duydum. Geriye çekildiğimde kucağına bakan gözleri bana çevrildi. "Sen gidince çok üzüldüm ama içim artık çok rahat, biliyor musun?" dedi.

O böyle konuşunca genzim yanmaya başladı. Yakın zamanda döneceklerdi. Ödüm kopuyordu ne zaman diye ama biliyordum, babam daha fazla durmayı ayıp sayardı.

"Aziz abinin dediği olursa..."

Annemi değil de kendimi kandırmaktı bu aslında. Ali beni severse... Gitmemi hiç istemezse... Aziz abinin de dediği olursa... Hep bunları sıralayıp duruyordum içimden. Annem gözleri yaşarsa da hızla başını salladı.

"Asude, artık hep onun için dua edeceğim. İnşallah olur, annem. Sağ olsunlar, kendi evimiz gibi ağırladılar ama misafirin yatağı emanettir, kuzum. İlla kalkacağı gün bellidir. Allah razı olsun Kadir abiden, eğer olursa biz geliriz sık sık."

Hemen başımı sallayıp, "Zaten ne yapacaksınız ki Çanakkale'de?" dedim. "Özlerse babam arada gidersiniz ama burada kalırsınız diğer zamanlarda."

Aynı hevesle annem de salladı başını. "Bir artı bir ev olsa da kabul ederim," dedi. "Bir yatak, bir koltuk sığsın yeter, ne olacak? Kendi evimiz olduğundan hiç rahatsız olmayız."

"Kadir amcam da babamı çok sevdi zaten. Hem gerçekten sizi burada istiyorlar ki hiç yoktan ortaya atıldı bu laf."

"Yakın olalım diye bu aklı o verdi, illa bir şeyler yapmak isterler, değil mi? Aziz de çok iyi çocuk, Melike'yle de ilgileniyor belli ki. Rahime halan sürekli düğünde Melike'yi sorup durdu. *Nurhanlarla otuz yıldır komşuyuz*, deyince kadın bırakmadı peşimi. Ben övdükçe de daha bir heveslendi."

"Ay, bana da sordu bir iki kez. *Naim amcamla Nurhan teyzem kadar iyi insan yoktur*, dediğimde gözü parladı."

"Keşke olsa. Melike için Nurhan da dertleniyordu, kadıncağız rahatlar. Bu devirde iyi aileye denk gelmek çok zor, annem. Siz de kopmazsınız hiç birbirinizden." Cümlelerimiz kesinlikten uzak ama çok hevesliydi. İkimiz de *illa olur*, diyemiyorduk ama ihtimalinin yüksek oluşunu dillendirerek sevincimizi katlıyorduk. Uzanıp sarıldım anneme. O da sıkıca doladı kollarını. "Hadi git, kocanı bekletme, kuzum. Her şey olacağına varıyor, biz çok isteyelim de gerisi nasip."

Onaylar gibi başımı sallayıp ayaklandım. Kalbimin yarısı yeni tattığı şerbetin lezzetiyle uçuyordu. Diğer yarısı da Ali beni sevmezse korkusuyla kıvranıyordu. Odaya girdiğimde Ali'yi balkonda telefonla konuşurken buldum. Tersaneyle ilgili bir şeyler söyleyince, seslenmeden, pijamalarımı alıp duş için çıktım. Odaya döndüğümde Ali hâlâ telefonlaydı. Ben de saçlarımı sardığım havluyla aynanın karşısına oturdum. Saçlarımı açmak bir hayli zaman alacaktı. Ağır ağır saçlarımı tararken öyle dalmıştım ki elimin üstüne konan elle bir anda sıçradım. Ali arkamda, fırçayı kavrayan elimin üstüne elini yaslamıştı.

"Müsaade var mı?"

Ne dediğini bile anlamadan elimdeki tarağı aldı. Benim çoğunu açtığım saçlarımdan bir tutam alıp ağırca taramaya başladı. Ben aynadaki aksinden yüzünü izliyordum sadece.

"Tüm gün gülen yüzün niye soldu, Asude?"

Ali'nin sesini işittim ama o bana bakmak yerine saçlarımı taramaya devam ediyordu. Bunun hayalini kuracak fırsatım olmadan Ali yaşattı bana. Saçlarıma gösterdiği şefkati gördükçe daha çok âşık oldum ona.

"Annemle konuştuk da..."

Bir an aynada göz göze geldik. Kaşları hafifçe çatıldı hemen. "Kötü bir şey mi var?" diye sordu.

Tek omzumu silkip, "Yok," dedim. "Kahvaltıda Kadir amcanın dediği hakkında konuştuk biraz."

Ali dikkatle işini yapmaya devam ederken, "Peki, sorun ne?" diye yanıtladı beni.

"Heveslenmiş gerçekten olur diye."

Yalnızken tepkisini görmek istiyordum. İnsanların içinde olunca emin olamıyordum hiçbir şeyden. Yalnızken de sabah olduğu gibi konuşsun istiyordum.

"Niye olmasın ki? Aziz *ilgileneceğim*, dedi. Halleder o, takmasın kafasına annen."

Ali'ye doğru dönüp saçımın ucunu tarayan elini kavradım. Bir cesaret, derince soluk aldım.

"Şey, peki... Yani sen... Rahatsız olmaz mısın?"

Kaşları çatıldı, ne demek istediğimi anlamak için başını yana eğdi. "Neden rahatsız olayım?" diye sordu.

"Şey... Burada ev olursa... Yani annemler de yaklaşırsa..."

Sen beni boşamak istersen, diyemiyordum. Ağzıma almaya bile korkuyordum artık o cümleyi. Çatılmış kaşları düzeldi, dudağı minicik kıvrıldı. Fırçayı masanın üstüne bırakıp yanaklarımı avuçiçine aldı. Yüzü iyice yaklaştığında nefesini tenimde hissettim, gözlerim engel olamadan kapandı. Burnunu burnuma sürttü, daha sonra dudağını hissettim burnumun ucunda. Geri çekilecek diye beklerken gözümün altına dokundu dudağı. Öpücük bırakmıyordu, tenimi hissetmek ister gibi dokunuyordu. Sonra yanağıma doğru kaydı. Yine bir süre orada bekledi.

"Hani düşünmeden yaşayacaktık?" dedi. Sorusunu ilk önce algıla-

yamadım. Gözlerim yavaş yavaş aralandı. Bu kez dudakları biraz daha aşağı dokundu. Fısıltıyla, "Bir kere de ben güzel olanı yaşayacaktım hani?" diye sorusunu yineledi.

Can çekişen bir hisle, "Ali..." diye mırıldandım. Dudakları kayarak dudaklarımın üstüne yaklaştı.

Bir milim... Sadece minicik bir yakınlık sonrası dudaklarını dudaklarımda hissedecektim. Kalbim delirdi, aklım ise yoktu artık yerinde. Dudağını dudağıma sürtüp sus çizgimin üstüne iki dudağını da güçlü bir şekilde bastırdı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, saatler sürdüğünü söyleseler inanırdım ya da *saniye bile olmadı*, deseler sorgulamazdım. Ali geri çekilip, gözlerime baktığında sadece bakıp kaldım.

"Yarın... Yarın yine o koya gidelim mi seninle? Sana anlatmam gereken bir şey var. Hani *sorma*, dediklerim var ya, olmaz öyle. Benim hakkımda bilmen gerekenler var, Asude."

Sesi biraz evvel ne kadar dinginse şimdi oldukça heyecanlı ulaştı kulaklarıma. Ailesini anlatacaktı bana. Neden gittiklerini söyleyecek, geçmişini paylaşacaktı. Karnım burkuldu.

"Eğer seni üzecekse bilmek istemiyorum," dedim.

Tam olarak da böyleydi aslında. Zorunluluk görüp anlatmasın, kötü hissedecekse ağzını açmasın istiyordum. Ben onu her ne olduysa bilmeden de sevecektim.

"Yok, istiyorum. Bir kerecik güzel olan bu şeyde benim de hakkım olsun. Gelecek misin benimle?"

Ellerim tıpkı onun yaptığı gibi yüzüne uzandı. Bu kez ben yaklaşıp bana yaptığı gibi üstdudağı ve burnu arasındaki sus çizgisine dudaklarımı bastırdım.

"Ben seninle her yere gelirim, Ali."

23. BÖLÜM

Benim ona hayran bakışlarım suratından hiç ayrılmadığında dudağı kıvrıldı. Sonra yarım bıraktığını devam ettirmek için fırçayı alıp nemli saçlarımın uçlarını taramaya devam etti.

"Çok uğraştırıyorlar seni, değil mi?"

Neyden bahsettiğini anlamadım önce. Sesi de o kadar kısık çıkmıştı ki kaşlarım çatıldı.

"Hı?"

"Saçların diyorum... Geçen gün de taramak için bayağı uğraştın. Sonra bir sürü şey sürdün, kurutmak için de bayağı zaman harcadın. Yorucu mu?"

Ali elinin içine aldığı kalın bir tutamı fırçayla taramaya devam ederken söylemişti bunları. O kadar dikkatli yapıyordu ki işini, sanki saç taramak değildi maksadı.

"Biraz yoruyor ama seviyorum onları. Çocukken hiç sevmezdim ama." Ali ardımda kalan saçlarımı omzumun üstüne alıp taramaya devam etti. "Şimdi kremdi, serumdu derken bir şekil verebiliyorum ama o zamanlar çocuklar *cadı geldi*, diye çok dalga geçiyordu."

Ali'nin dudağı kıvrıldı, gözü bir an gözüme değip tekrar saçlarıma döndü. "Annen bulduğun her şeyi öpmek gibi bir huyun olduğunu söyledi," dedi. "Saçlarını öpmeden mi büyüdün yoksa?"

Benimle dalga geçiyor ama bunu o kadar tatlı bir ifadeyle yapıyordu ki hiç kızasım gelmemişti.

"Cık. Hiç öpmedim onları. Annemi deli etmek pahasına bulduğum her kedinin kuyruğunu bile öptüm de saçlarım sinirlerimi bozduğu için nasiplenemediler."

Ali gözlerini saçlarımdan ayırıp bana dikkatle baktı. Sonra avcunun

içindeki saçlarımın ucunu dudaklarına yaklaştırdı, minicik bir buse bıraktı. Kalbim bir anda öyle hızlı attı ki göğsüm sancılandı sanki. "Yazık etmişsin bu kıvırcıklara," dedi. "En çok onların hakkıymış senin tarafından öpülmek."

Ali iç çekip tarağı bıraktı, daha sonra da dönüp yatağa doğru ilerledi. Beni dumur edip böyle hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranabiliyor, asla anlamıyordum. Birden içimi deli bir his sardı. Bir aralık bulsam ve onun bakmadığı bir anda saçlarımın ucuna bıraktığı öpücüğe arkadaş olsun diye ben de kondursam.

Yatakta sırtüstü yatmış, gözlerini tavana dikmişti. Benim yatağa yaklaştığımı görünce dudakları gerildi. Uca doğru birkaç santim daha kaydığını görmem canımı çok sıktı. Gece olanlardan sonra kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Üstelik yaşadığımız şeyler benim için asla kötü değildi. Gün boyu olanları düşünmek için saatlerce uykuya dalamayacaktım üstelik.

Işığı kapadığımda biraz daha kıpırdandığını gördüm. Halbuki biraz evvel ne kadar güzeldik. Yatağa girdiğimde diğer günlerin aksine sırtımı dönmedim. Bana yaklaşmış olmasını taciz olarak görmüştü, böyle hissetmediğimi ona kanıtlamak ister gibi yakın durdum hatta. Odaya düşen loş aydınlıkta boğazındaki hareketi seçebildi gözlerim. *Etkileniyorsun işte benden, niye uzak duruyorsun, pislik Ali?*

"Yaz aslında ama suyla oynadık diye mi ne, üşüdüm ben biraz."

Biraz daha yaklaştım, nasıl kasıldığını anlasam da umursamadım. Benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim işte. Çok istiyorsa kalkıp gidebilirdi yataktan!

"Asude..."

"Az ısınayım, Ali. Ayaklarıma bak, buz gibi."

Arsız bir cesaretle ayaklarımı ayaklarına dokundurdum. Ali'nin iç çektiğini duyduğumda dudaklarımı zorlayan tebessümü tutmaya çalıştım. Dümdüz durma çabası sonunda kırıldı, başı bana çevrildi.

"Asude, çok zorluyorsun nefsimi."

Resmen kızmıştı bana. Sesi neredeyse öfkeli çıkmıştı. Ben de *uzak durma benden*, diye kızardım da nefsinin zorlanma sebebi hoşuma gittiği için kıkırdamakla yetindim. *Bu ilişki için yaptığım her şeyin şükrünü inşallah gün gelir de görürsün, Ali.*

"Biraz ısınayım, gideceğim yatağın ucuna, korkma!"

Yan dönüp kafasını kaldırdı.

"Ne?"

"Ne demek ne? Niye kaçıp duruyorsun? Bir şey mi yaptım sanki sana?"

"Asude, sen iyi misin?"

"İyiyim, asıl sen iyi değilsin! *Üşüdüm biraz, ısınayım*, dedim ama hemen azarlıyorsun."

"Azarlamadım ben seni. Gece olanlar..."

O istediği kadar uzak dursun, kovmadığı sürece ondan uzak falan durmayacaktım. Biraz daha yaklaştım, iyice birbirimize değecek mesafeye ulaştım. Sonra tek elimi yanağına koyduğumda derin bir nefes aldı. "Düşünmeden yaşamak konusunda biraz önce bana söylediklerini unutma, olur mu?" dedim. Ali'nin bir şey demesini beklemeden, "Biraz sarılır mısın?" diye rica ettim. "Ben gerçekten üşümüşüm, su çok soğuktu."

Başı yastıktan kalkıp dikkatle beni süzdü. Kahveleri çakmak çakmaktı. "Gel bakalım, baş belası kıvırcık," diye tek kolunu omzuma sardı. Ben de tişörtünü avuçlarımın içine sıkıştırıp sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkardım. "Ben seninle ne yapacağım, Asude?" diye mırıldandığını duydum. Gözlerim ağırlaştı, halbuki tüm gün onunla ne kadar yakın olduğumuzu, şafak vakti tenime bıraktığı öpücüğün sıcaklığını düşünüp hayaller kuracaktım. Hayatımın en hızlı uykusuna dalış yapmamış olsam belki bir cesaret *sev*, derdim.

Senin tarafından sevilmeyi çok istiyorum, lütfen beni sev.

***

Haftalardır aynı yatakta yatmamıza rağmen ilk kez birbirimize bu kadar dolanmış bir halde gözlerim açıldı. Normalde yatağın içinde dört dönerek uyuyan ben, bu gece olduğum gibi kalmıştım. Ali de sırtını dönmemiş, elini belimin üstüne koymuştu. Çok yakın ya da samimi değil ama çok iyi hissettiriyordu. Bir yerde rahat durmayı başaramayan ayaklarım, ayaklarına dokunuyordu. Böyle anlarda bana gelen şu gülme hissine çok sinir oluyordum. O kadar iyi hissediyordu ki kalbim, kıkırdayıp zıplamamam için beni çok zorluyor.

Hâlâ derin bir uykuda olacak ki nefesleri düzenli, yüzü gevşemiş ve huzurluydu. Şimdi hiç çekinmeden incelemek daha kolaydı onu. Kirpiklerinde dolaştım biraz. Çok uzun sayılmazlardı ama gürdü. Kaş-

ları kalın, biraz da dağınıktı. Burnunun kenarında kalem ucu gibi bir ben vardı. Saçları da nasıl güzel dağılmıştı. Çok kısa kullanmıyordu Ali saçlarını. Kıvırcık değil ama uçları hafif kıvrıldığı için dalgalı bir formu vardı. Çok hoşuma gidiyordu ama ellerimi içine soksam parmaklarım dolaşabilirdi. Hep böyle kalsalar ve hiç kısaltmasa keşke. Sakallarını da düzenli olarak tıraş ediyordu. Sadece dün olmamıştı galiba, biraz görünüyorlardı temiz yüzünde. Aramıza sıkıştırdığım ellerim kaşındı sanki. Parmaklarım çene hattında dolaşmak istiyordu. Uyuduğu için biraz büzülmüş dudaklarına dokunsam uyanır mıydı ki?

Ailesini anlatacaktı bugün. Bunun farkındalığı üzerime çöktüğünde güzel yüzünü biraz daha inceledim. Onu neden bırakmışlardı ki? Ali benim olsa ben onu hiç bırakmazdım. İçimi acıtıyordu terk edilmiş olması. Kocaman bir ailesi vardı ama kimse anne baba olamazdı. Annemle babamın olduğu düğünde kimsem yok diye hiç dertlenmek gelmemişti bile aklıma. Acaba Ali o kalabalık içinde bile *keşke olsalardı*, demiş miydi? Boğazım düğümlenince gözlerimi sıkı sıkı kapadım. Hem bana ne yaşadıysa anlatsın istiyor hem de *çok üzüldüm*, derse nasıl kaldırırım, bilmiyordum.

Ah, Ali... Sen ne yaptın bana? Şu kadarcık zamanda kalbime nasıl bir şey yaptın da her zerremi senle doldurur oldum? Bir dokunsam ama böyle doya doya, içimdeki şu susuzluk hissi azıcık da olsa hafifleyecek şekilde sarıp sarmalasam seni... *Gittilerse gittiler, ben varım, her şeyin olurum*, desem keşke.

Dokunmadım ama dokunmuşum gibi kaşları çatıldı, kirpikleri kıpraştı. Başımı azıcık geri çektim. Bu kadar yakınına girip onu izlediğimi görürse ne derdim o an, Allah bilir. Aralanan kahveleriyle derin bir nefes aldı. Daha sonra nerede olduğunu şaşırmış olacak ki gözleri bana değdi, tavana çevrildi ve sonra hızla tekrar bana dokundu.

"Asude?"

"Günaydın."

Kurumuş dudaklarını yalayıp daha kendinde bakışlar attı. Sonra da beni süzdü gözünün kenarıyla. Onu böyle dikkatli izlemiyor olsam dudağının kenarından hızla kayıp giden tebessümü kaçırırdım ama yakaladım. Onun da hoşuna gitmişti bizim bu halimiz.

"Günaydın, saat kaç oldu? Ben uyuyup kalmışım, sen uyanalı çok mu oldu?"

"Cık. Biraz evvel uyandım ben de. Öyle biraz kendime geleyim diye bekliyordum ki sen uyandın zaten." Gözüm duvarda asılı olan saate değdi. Neredeyse on bir olmuştu, bu evde hayat biraz daha erken başladığı için bayağı geç sayılacak bir saatti. "Kahvaltı yapmışlardır sanırım, bize hiç seslenmediler."

Ali toparlanıp oturdu, kollarını açıp bedenini esnetti biraz da. "Hiç bu saate kadar yatmamıştım, gerçekten iyi yorulmuşuz biz. Biraz evvel uyumuş gibiyim."

Dudağım kıvrılınca dişlerimle hemen tuttum gülümsememi. *Benimle yattın diyedir o, Ali'm. Hoşuna gitmiştir yakın yakın uyumamız.*

"Kalkalım hadi artık, Asuman hala buradaysa Cangül ablayla kesin dalga geçmeye başlamıştır." Yataktan kalkıp kollarımı yukarı doğru kaldırdım, parmak uçlarımda esneyip kıkırdadım. "Gideyim de *kocanın koynundan çıkamadın mı bu saate kadar*, demesini duyup az utanayım." Ali benim bu açıksözlülüğümü beklemiyor olacak ki kaşları kalktı. Biraz da gülümsemesi büyüdü. Ben de kapıya doğru seker adımlarla yürüdüm. Kapıdan çıkarken, "Keşke Serhat abi de sana *karının koynundan çıkıp işe gelmiyorsun*, diye laf söylese," diye bulaştım. Kapıyı kapadığımda ardımdan kısık bir sesle kahkaha attığını duymuştum.

Banyoda işlerimi bitirip hazırlanmam on dakika sürdü. Ali de benden sonra banyoya girip üzerini değiştirmişti. Aşağı inerken, onu beklemeden parmaklarımı eline dolamıştım bile. Ev halkı gerçekten kahvaltı yapmış, koltuklarda kahve keyfine başlamıştı. İçeri girdiğimizi ilk Cangül abla fark etti, sırıtık bir ifadeyle Serhat abiyi dürttü. Annemle babam, babaanne ve amcayla sohbet ediyordu. Bize gülümsediler, babaanne ise dünkünden daha solgundu. Haftalardır bizimle uğraşmaktan yorulmuştu, bir de ağzıma alamadığım öbür sıkıntı üzmüştü onu tabii. Bizi yan gözle süzüp elindekini içmeye devam etti.

"Sabah şeriflerin hayırlı olsun, Savaş Bozdoğan. İşe gideceğim, seni bekliyorum, ulan."

Ali eğlenen bir bakışla Serhat abiye göz kıptı. "Gitseydin, emmimin oğlu," dedi. "Bensiz tersaneden içeri almıyorlar mı?"

Serhat abi başını *sen var ya, sen*, der gibi iki yana salladı. Ben de gözlerimi hızla bir tur salonda gezdirdim. "Halalar yok mu bugün?" diye sordum.

Cangül abla elindeki kahve fincanını orta sehpaya bırakıp, "Asu-

man halam çocuklarla anne çocuk günü yapacakmış, akşamdan önce gelmez," dedi. "Selma halamı da onun çocuklar kaptı, babaannelerinde olacaklarmış, canım."

Anladım, der gibi başımı salladım. Sonra da küçük bela Bozdoğan düştü aklıma.

"Kadir Alp?"

Cangül abla kıkırdayıp, "Hakikaten eltim uyanamamış bugün," dedi. "Kız, kreşte ya çocuğum."

"Savaş, bugün işin var mı? Şu alabamaları teslim etmeden önce son kontrolünü beraber yapsak?"

Serhat abi konuşunca Ali gözünün kenarıyla bana baktı. "O bugünlük dursa olur mu abim?" diye sordu. "Asude'ye sözüm var."

Ben aslında *sonra gideriz*, diyecektim ki Ali elimi sıktığı için sustum. İstemsiz geriliyordum, duyacaklarım bizi çok üzerse diye korkuyordum.

"Olur, abisi, yarın hallederiz biz de."

"Paşam kahvaltıyı mutfakta mı yaparsınız? Hatçik masaya hemen koysun mu bir şeyler?"

Fatoş yenge oturduğu yerden ayaklanacak gibiydi. Hiç Ali'yi beklemeden ben dahil oldum konuşmaya. "Biz mutfakta hallederiz şimdi, yengem," dedim. "Yavaş için kahveleri, size yetişiriz birazdan."

Sonra Ali'yi çekiştirerek, kapıya yönelecekken bir patırtı koptu. Salonun büyük camı bir anda tuzla buz oldu. Koca bir taş içeri fırlayıp ortaya doğru yuvarlandı. Hepimiz şok olmuş gibi kalakaldık.

"Tövbeler olsun, ne oluyor?"

Fatoş yengenin bağırtısıyla bir taş daha diğer camı parçalara ayırdı ama bu kez ayakta olduğum için taş koluma çarptı, engel olamadım. Çarpmanın verdiği acıyla da tiz bir çığlık attım. Ali, "Asude!" diye bağırıp beni bedeniyle sardı.

Babamın, "Kızım!" dediğini işittim. Annemin de çığlığı benimle aynı anda kopmuştu.

"Lan, ne oluyor?"

"Kadir!"

"Eğilin ana. Dur, bakıyorum ben!"

Bağırtılar bir anda salonu doldurdu. Ama çok daha tiz bir çığlık dışarıdan duyuluyordu.

"Evini başına yıkacağım senin! Çık dışarı, Savaş!"

Bir kadın sesiyle Ali'nin beni sımsıkı kavrayan bedeni kasıldı, taşa döndü sanki. Kolumdaki acıyı unuttum.

"Ali?"

Babaannenin, "Kadir!" diye bağırması bizim seslerimize karıştı. Annemleri görmek için Ali'den uzaklaşmaya çalıştım bir an.

"Anne? Baba?"

"Asude, dur. İyiyiz, gelme, babam."

Ali öyle sıkıyordu ki beni kendimi kollarından kurtaramamıştım.

O bağırtı tekrar yankılandı. "Çıkın dışarı, Bozdoğanlar!" dedi. "Ben acıdan ölüyorum, siz düğün kurmuşsunuz! Çıkın dışarı!"

"Ali, ne oluyor?"

"Durun burada. Ana, dışarı çıkma sakın!"

Kadir amcayı öyle gür bir sesle duydum ki şaşkınlığım, korkum, paniğim birbirine karıştı.

"Cangül, annemin yanına geç! Babaanne, sakın çıkma dışarı. Savaş!"

"Kadir Bey, ne oluyor?"

"Az bekleyin, Harun Bey. Ben halledeceğim."

Kadir amca kapıya doğru yönelince beni sıkan kollar gevşedi.

"Amca, sen içeride kal!"

Ali'nin sesi bir buz kütlesi gibi düştü aramıza. Ne olduğunu anlamadım. Yüzünün rengi gitmişti ama duvar gibi bir katılık vardı ifadesinde.

"Savaş, sen içeride kal. Ben halledeceğim."

Babaanne de çöktüğü yerden bastonuna yaslanarak ayaklandı. "Geri dur, Savaş!" dedi, sert bir sesle.

"Ana, kime ne diyorum ben? Kalın içeride, halledip geleceğim!"

Aklımı kaçıracaktım. Ne oluyor, neyi hallediyorlar zerre kadar anlamıyordum bir şey. Kime bakacağımı da şaşırmıştım artık.

"Amca, ne olur Asude'yi ve Harun babaları içeride tut. Bana bir iyilik yapmak istiyorsan bunu yap sadece. Dı- Dışarı çıkmasınlar."

Ali'nin soğuk sesiyle amca duraksadı. Bir an babaanneye baktı, daha sonra gözlerine bir hüzün çöktü. Başını iki yana salladığını, "Yapma," diye mırıldandığını duydum amcanın. "Oğlum, ben halledip geleyim, amcam. Hadi, kurban olurum, karın korktu bak. Sen kal içeride, ben hallederim."

Ali sıkıca tuttuğu elimi uzatıp koluma baktı. Değen taş etimi birazcık sıyırmıştı sadece. Acısı hâlâ sürse de çok bir şey yoktu.

"Asude, burada kal. Annene ve babana bak, geleceğim ben."

Başımı hızla iki yana sallayıp, "Bırakamam seni, kim o kadın?" diye sordum.

Bir şangırtı daha koptu. Evin hangi camı indi, bilmiyordum. Ali başını iki yana sallayıp kapıdan çıktı. Ölsem duramazdım. Kadir amca bana doğru uzanacak oldu ama koşturan adımlarla aralık kapıdan fırladım. Annemin, babamın adımı bağırmalarını duyacak halde değildim. Dış kapı dayalıydı.

"Utanmadan düğün kurdun, ha?" diye yine bir bağırtı duydum. Dışarı çıktığımda Ali'nin dimdik ayakta dikildiğini, ellili yaşlarda zayıf ama uzun bir kadınınsa karşısında ona silah doğrulttuğunu gördüm. Kanım çekildi. Elinde tuttuğu küçük silahı gördüğümde korkudan ölecek gibi oldum. "Yüzün kızarmadan, hiç vicdanın sızlamadan düğün yemeği mi dağıttın sen?"

Benimle beraber evdeki herkes dışarı çıktı. Kadını ve elindekini gördükleri an oldukları yere çivi gibi çakıldılar. Ben iniltiyle, "Ali..." diyebildim sadece. Ali ise bana bir an bile bakmadan karşısında ona silah doğrultmuş kadına bakıyordu.

"Asude, içeri gir."

Dişlerinin arasından âdeta tıslar gibi söylediği şeyi idrak edemedim. *Ne demek içeri gir?* Paniklerim, benim paniğimle kadın korkunç bir şey yapar diye kıpırdayamıyordum ama asla içeri giremezdim. Onu böyle bırakıp nasıl girilirdi ki içeri? Gözlerim telaşla etrafta dolaştı. Buraya bir arabayla gelmişti belli ki. Ardındaki gri arabanın kapısı açık ve hâlâ çalışır vaziyetteydi. Kadının yüzünden öyle bir nefret, öyle bir öfke akıyordu ki tüm tüylerim acı verecek kadar dikildi.

"Leyla, indir o elindekini!"

Kadir amcanın sesini duydum.

Annemin, "Asude, Savaş!" dediği çalındı kulağıma ama kulaklarım uğulduyordu korkudan. Hiçbirine dönüp bakamadım.

Sonra o nefret yüklü gözler bana çevrildi. "Bu mu karın?" dedi, tiksinir gibi. "Bu kadına mı gelinlik giydirdin sen?" Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve Ali'nin yüzüne tükürdü. *Ali*, diye çığlık attığımı ve ona doğru hızla koştuğumu hatırlıyorum sadece. Ali ise olduğu yerden kıpırdamamıştı bile. "Benim kızım kara toprak altında, sen gelinlik mi giydirdin bu kıza?"

Ali'nin yanına ulaştığımda kollarımla bedenine sarıldım. Kimden olduğunu bile bilmediği bir koruma hissiyle onu sakınmak vardı içimde. Annemin tekrar, "Asude!" diye feryat ettiğini duydum. Ali de beni direkt arkasına çekmek için kollarımı kavradı.

"Asude, git!"

Gözleri, karşısındaki kadından bir an bile ayrılmıyordu. Ali'nin beni sıkan ellerinin arasında debelenip kadına öfkeyle baktım. "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım. "Nasıl tükürürsünüz ona? İndirin o silahı, kötü bir şey olacak. İndirin!"

Ben de tıpkı karşımdaki kadın gibi çığlık atarak konuşmuştum. Kadın beni zerre umursamadan nefretle Ali'ye bakmaya devam etti.

"Benim kızımın giyemeyeceği gelinliği sen bir başkasına mı giydirdin?"

Gözlerimi Ali'ye çevirdiğimde sadece yutkunup, "Teyze..." diye mırıldandığını duydum. Neye şaşıracağımı bile şaşırmıştım artık. Gözlerim sürekli ikisi arasında gidip gelmenin ötesine gidemedi. Elindeki silah aramızda böyle asılı dururken yanlış bir şey yapmaktan ölesiye korkuyordum.

"İndir o elindekini, Leyla! Allah yarattı demem, acını görmem, yerlerde sürürüm seni. İndir o elindekini yoksa canını alırım!"

Babaanne de aynı şekilde öfkeyle bağırmıştı. Serhat abi iki kolunu tutmuş, bize gelmesini engellemeye çalışıyordu.

"Karışma sakın, babaanne! Geri dur, sakın karışma!"

Tam o anda çığlık atarak duran teker sesleri doldurdu açıklığı. İki araba peş peşe hızla durmuş ve içinden Ali'nin *dayım*, diye tanıştırdığı adam inmişti. Onun peşinden ise daha yaşlıca biri göründü.

"Abla!" Kadın kimseyi duymamış gibi yine Ali'ye baktı. Eli titriyordu, silaha baktıkça midemdeki bulantı çoğaldı. Patlayacak diye aklım çıkıyordu. Ali asla kıpırdamıyor, onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Abla, indir o elindekini! Allah aşkına yapma, indir onu!"

Ardından küçük adımlarla yaklaşan adamı duymamıştı bile. O sadece Ali'yi görüyor gibiydi. "Lanet olsun doğduğun güne!" diye bağırdı. "Kardeşinin, kuzeninin canına sebep oldun ama şimdi kendine mutlu bir hayat mı kuruyorsun? Benim kızım dokuz yaşında kaldı! Sen şimdi benim kızımdan esirgediğin hayatı mı yaşayacaksın, ha?"

"Leyla, yapma! Azra'yı, Kerem'i düşün!"

Saçları neredeyse bembeyaz olmuş bir adam, ardından yaklaşıp sanki ürkütmekten korkar gibi bir elini kaldırmıştı. Kadın hiç duymamış gibiydi. Kör bakışları bir Ali'yi görüyordu.

"Her gün! Her Allah'ın günü, öldüğünü duymak için dua ettim ben Allah'a. Mutlu mesut yaşayacak mısın sen?"

Kadının dolan gözlerinden yaşlar süzüldü yüzüne. Söyledikleri çok acımasızdı. Bir insan, başka birine nasıl böyle şeyler söylerdi? Ali'nin sessiz kalışı daha çok yaktı canımı.

"Uzak dur ondan! Lütfen, ne olur, indir o elindekini. Konuşalım mı? Biz yanlış bir şey mi yaptık? Konuşalım önce."

Bir şekilde belki Ali'ye olan saf nefretini uzaklaştırırım diye ikna etmeye çalışırken kadın o zehir gözlerini üstüme çevirip, "Mutlu olacaksınız, ha?" dedi. "Bize yaşattıklarını unutup mutlu olacaksınız! Niye ölmedin o gün sen? Niye ölmedin?"

Ne diyordu bu kadın? Kimden bahsediyordu? *Allah'ım, aklımı kaçıracağım, hiçbir şey anlamıyorum.* Ardımızdan gelen ikna seslerini, annemin ağlayışını, babamın *kızım*, deyişini bile duyamayacak haldeydim artık.

"Bilmiyorum, teyze. Niye ölmediğimi hep soruyorum ama bir türlü bulamıyorum cevabı."

Ali'nin söyledikleriyle dudaklarım aralandı. Şaşkınca ona baktım. Adamın, "Leyla, eve gidelim," dediğini duydum ama Ali'nin yüzündeki şu ifadeyle dumur olmuştum.

"Ali?"

Karşımdaki kadının nefret dolu gözleri yeniden yaşlarla doldu. İniltiyle bir hıçkırık kaçtı dudaklarından. "Sen ölseydin keşke," dedi. "Ben kızımı kara toprağa koydum. Kardeşini kara toprağa koyduk biz. Sen ölseydin!"

"Keşke teyze, keşke ben ölseydim de ikisi yaşasaydı. Deniz onları aldı, beni tükürdü."

Kadının gözünden akan yaş çoğaldı. Ali'nin söyledikleri tüm hücrelerime kadar dondurmuştu beni. Neyi düşüneceğimi, duyduklarımı nereye koyacağımı bilemedim.

"Yirmi dokuz yaşında olacaktı yaşasaydı. Belki evlenmiş, çocukları bile olmuş olacaktı. Sen sebep oldun, sen aldın onları."

Ali ağır ağır başını salladı. Yanağından kayan yaşla ölüyorum sandım.

"Konuşma böyle," dedim. "Niye bunları söylüyorsun ona? Ne olur, indir o elindekini. Allah aşkına indir."

Gözlerimi dolduran yaşları tutamıyordum. Ne olduğunu zerre kadar anlamamıştım ama Ali'nin gözünden kayan yaş, kendini savunmak için tek kelam etmeyişi iliklerime kadar acıyla kıvranmama neden olmuştu. Silah patlarsa diye aklımı oynatacaktım.

Kadın bana çevirdi gözlerini. Baktıkça kanım çekiliyordu sanki. Nasıl da büyük bir kin vardı yüzünde, hayatım boyunca kimsede görmemiştim ben böyle bakışlar. Öyle bir acı saklıydı ki tarifi mümkün değildi.

"Bilmiyor mu karın? Bilmiyor mu senin kardeşinle kuzeninin katili olduğunu? Daha on yaşında iki can aldığını bilmiyor mu?"

Ben nasıl baktım ona, bilmiyorum ama kadın Ali'ye baktığı gibi nefretle baktı bana. Ali ise sımsıkı kapamıştı gözlerini. "Söylemedim, söyleyemem ki," diye mırıldandı. Benim şaşkınlığım bir kat daha arttı. Kadınsa onaylar gibi başını salladı.

"Söyleyemezsin tabii! Yüzün yok, söyleyemezsin!" O hırslı gözler bana çevrildiğinde ben konuşma yetimi yitirmiş gibiydim. "Düğün boyunca hiç durmadan oynamışsın. Öyle çok gülmüşsün ki Sinop senin gibi hevesli gelin görmemiş. Bir katilin karısı oldun diye mi bu heves?"

Ali kolumu tutup beni iyice ardına çekmeye, kadının görüş açısından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bana söyle, teyze. Onu karıştırma. Ne söylemek istiyorsan bana söyle. Bana et ahlarını, küfürlerini. Hiç karşılık vermeyeceğim, söz. "

"Abla, ne olur bırak onu. Mahvettin bizi, yeter! Kendinle beraber hepimizi perişan ettin."

Kadın bendeki gözlerini tekrar Ali'ye çevirdi. Titreyen elindeki silah parmaklarından kayıp düştü. İçime derin bir soluk çektim sonunda. Ama bir anda atılıp iki eliyle yüzüne vurmaya başladığında tekrar kontrolsüzce çığlık attım. Ali iki elini gerisinde, benim vücudumda öyle bir tutuyordu ki ona ulaşamıyordum. Kadını durdurup, Ali'den uzaklaştıramadıkça daha çok bağırıyordum. Diğerlerinin seslerini bastıracak kadar tizdi sesim.

"Dur! Dur, ne yapıyorsun? Vurma!"

Çığlığımı umursamadan Ali'nin yüzüne sayısız tokat atmaya devam etti.

"Karından gözünü ayıramamışsın! Ben nefes almadan yirmi yıl geçirdim ama sen mutlu mutlu horon oynamışsın düğününde!"

"Ali, bırak! Ali, ne olur. Vurma artık, Allah seni kahretsin, uzak dur!"

Benim ağlayarak çığlık atmalarımı duymuyordu sanki. Tek elinin gücüne erişip onu geçemediğim, kadını durduramadığım için delirecektim.

"Allah senin belanı versin! Niye ölmedin? Sen niye ölmedin?"

Kadının hıçkırarak ağlamaları arttıkça aynı şekilde benimki de arttı. Ali'nin göğsüne yumruklar indiren kadın sadece *sen ölseydin*, diyordu. Sonra ardından kollar kadının bedenine dolandı. Diğer adam da önünde durup direnen kadını bizden uzaklaştırmak için tutmaya çalışıyordu.

"Abla, ne olur, dur artık!"

"Leyla, bırak artık, yeter."

Ardımızdan bağıran ailemi, hıçkırarak dökülen yaşları duyamayacak kadar kaybetmiştim aklımı. Sadece Ali'nin sırtına sarılıp koruyabilirmişim gibi ellerimi göğsünde tutmaya çalışıyordum.

"Ben acıdan ölüyorum, niye sende hiçbir şey yok? Hayatına nasıl devam edersin? Nasıl? Zümra öldü, Barış öldü, sen nasıl yaşarsın?"

Gücümün yetmeyeceğini kabullenip, başımı Ali'nin sırtına yaslayıp içli içli ağlamaya başladım. Ona söyledikleri tenime asit dökülüyormuş gibi acıtıyordu.

"Yaşamıyorum ki teyze. Ben de o suda boğuldum. Sen yaşıyorum sanıyorsun, ben o sudan hiç çıkamadım."

Ali'nin kısık sesiyle kadının elleri durdu. Ali'nin de beni tutuşu gevşedi. Bense ona daha sıkı sarıldım. Ne olduğunu anlamıyordum ama Ali'ye çok büyük bir azap yaşatıyordu, sesinden anlıyordum.

"Teyze deme bana. Haram olsun sana her şey! Ellerimle yedirdiğim her lokma zehrolsun! Lanet olsun sana. Ölene kadar sana ah edeceğim, Savaş Ali! Ölene kadar."

Ali'nin dayısı ve diğer adam iki kolunu kavrayıp geriye doğru yürütmeye çalıştılar.

"Leyla, yeter bu kadar. Yapma! Dur artık, yeter!"

Kadın ona seslenen adama dönüp, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Benim kızım çürüdü, o mutlu," dedi.

Kadının ağıt yakar gibi ağlayışına bir silah sesi karıştı. Ben, "Ali!" diye çığlık attığımda Ali beni ardında tutup yönünü dönmüştü. Babaanne elinde tüfekle bir kez daha havaya ateş etti.

"Yeter! Bitsin artık kinin! Nefretin yeter! *Benim oğluma dokunma*, dedim sana, Leyla! Dokunmayın benim çocuğuma! Sende eline aldığını ateşe verecek güç yok ama yemin olsun, bu kez vururum seni. O çocuğu bir daha kanat, Allah şahidim olsun, vururum!"

Babaannenin bağırtısı tüm sesleri kesti. Babaanne bu kez elindeki tüfeği yanımızda dikilen kadına çevirdi.

"Ana, dur! Ana, bırak o elindeki tüfeği."

"Babaanne, yapma!"

"Anne, kurban olayım, yapma! Serhat, bir şey yap, annem. Al elinden tüfeği!"

Amcanın, Serhat abinin, Fatoş yengenin bağırtısı birbirine karıştı.

Babaanne tüfeği kadından uzaklaştırmadan, "Düş artık yakasından şu çocuğun!" diye bağırdı. "Kendinle beraber herkesin hayatını zehrettin, yeter artık, Leyla!"

Ali, "Babaanne, indir tüfeği!" dedi.

"Yirmi yıl geçti, nefreti azalmadı bile. Ben sana yirmi yıl evvel ne dedim, Leyla? Bu çocuğun canını bir kez daha yakarsan sana ne yapacağımı söyleyip yemin vermedim mi?"

"Dursun yenge, indir o tüfeği, ne olur. Tamam, ablamı alıp gideceğim."

Bacaklarım tir tir titriyordu. Babaanne tüfeği indirmedikçe dişlerim korkudan birbirine çarpıyordu. Babaanne bu kez Ömer denilen adama çevirdi tüfeğini.

"*Alıp götür bu kadını, uzak et*, dedim sana! *Bir kere uzak et, dayı olduğunu bileyim*, dedim, Ömer!"

"Yemin ederim ki götürdüm. Artvin'deydi, kışa kadar gelmeyecekti. Kimden duyduysa duymuş, benim daha yeni haberim oldu. İndir o tüfeği, gözünü seveyim. Bak, çok kötü şeyler olacak, etme."

"Düşmedi yakasından. Ana olup çocuğuna bakamadı, bedelini benim yavruma ödettiniz!" Babaanne hırsla tüfeğin ucunu önce dayıya çevirdi ama sonra Leyla dedikleri kadına tuttu. Gözünden akan yaşa inat öyle dik duruyordu ki ondan daha çok korktum. Belki o kadında bir silahı ateşleyecek cesaret yoktu ama babaannede vardı. Bu beni daha

büyük bir dehşete itti. "El kadar çocuğa iki çocuk emanet edip keyif çattınız, ana olaydın da başını bekleyeydin! Kardeşin olacak kahpe de sen de kendi yükünüzü küçücük çocuğa yüklediniz. Taş olsa cana gelir, sizin bu çocuğa ettiklerinizden katrana döndü yüreğiniz."

"Ba- Babaanne, indir tüfeği, ne olur."

Babaanne akan yaşlarını umursamadan Ali'ye baktı. "Üç yıl..." dedi. "Üç yıl sesine hasret bıraktınız beni. Üç yıl ağzından tek kelime duyacağım diye inim inim inlettiniz. Yirmi yaşına kadar kekelemeden tek kelam edemedi, mahvettiniz."

Ali'nin yanağına doğru kayan yaşla benim de gözlerim tekrar doldu. *Aman Allah'ım, kekelemeleri...*

"Babaanne, yapma."

Sesi öyle fersiz, öyle acıtıcıydı ki... Babaannenin ona bakan gözleri bir an bile Ali'den ayrılmadı.

"Kaç doktor gezdim, kaç kapı arşınladım ama hepsi *ölüden farksız bu çocuk*, dedi. Niye ettin, oğlum? Bu kansızların yükünü niye sırtlandın?"

"Babaanne, indir tüfeği, evimize girelim."

"On yaşındaydın daha. Seni o sudan çıkardılar, ben gördüm ciğerlerinden dökülen. Çektiğin yetmedi mi? Niye müsaade ediyorsun bu kadına? Niye canını yaktırıyorsun hâlâ?"

Hıçkırır gibi konuşmasıyla gözüm etrafındakilere değdi. Fatoş yengenin omuzları sarsıla sarsıla ağlayışı, Kadir amcanın kendini sıkmaktan mosmor olmuş suratı, Serhat abinin kaya gibi dursa da sol gözünden kayan yaşı gördükçe yanaklarım daha çok ıslandı. Annemle babamın birbirine sarılmış, korkuyla bize bakan gözlerindeki dehşet iniltimi arttırdı. Yine o ses çalındı kulaklarıma. Bize bunu yapan kadını ellerimle parçalamak istedim o an.

"Benim kızım öldü. Benim çiçek gibi kızım soldu!"

Babaanne Ali'ye kederle bakarken Leyla dedikleri kadına nefretle çevirdi gözlerini. Tüfeği daha bir kuvvetle tuttu. "O zaman başını bekleyeydin kızının!" dedi. "El kadar çocuğa iki çocuk emanet edip çay içtiniz siz! Ana olaydın da başını bekleyeydin, Leyla! Al ablanı, götür buradan, Ömer! Bu tüfek yirmi yıl önce patladı, bu kez canını almadan bırakmam, götür. Öbür kahpeye de söyle, ona istediği hakkı öyle bir vereceğim ki ölüden farkı kalmayacak."

Babaanne tüfeği öne doğru kırıp, tekrar düzeltince, Ali'nin dayısı bağırarak, "Dur, gidiyoruz, tamam!" dedi. "Gidiyoruz, Leyla. Yeter artık! Hepimize zehrettin hayatı, yeter!"

Diğer adamsa kadını kolundan kavrayıp zorla yürüttü. Kadın ise gözlerini bir an Ali'den ayırmadı. Sanki ona bir tüfek doğrultulmamış gibi sadece Ali'ye baktı.

"Duy beni, Savaş Ali! Asla mutlu olamayacaksın. Tek bir günün bile huzurlu geçmeyecek. Ahlarım bırakmayacak peşini. Benim gibi çocuğunun ölüsünü kucağına almadan ölme, Savaş Ali! Benim gibi mezarlıkta uyumadan ölme!"

Apar topar arabaya bindirilen kadının çığlıkları, kanlı beddualarını arşı inletirken ben kilitlenmiş, öylece kalmış, Ali'ye bakıyordum sadece. Giden arabalardan sonra Ali başını çevirdi. Babaanne elindeki tüfeği eğmişti ama tam bırakmamıştı. Ali başını yanına yatırıp, ayaklarını sürüye sürüye ona doğru yürümeye başladı.

"Hiç mi merhametin yok kendine, oğlum?" Ali ağır ağır ona yaklaşırken babaanne içli bir hıçkırıkla ağıt yakmaya başladı. "Hiç mi acıman yok şu canına? Onlar kendi yüklerini sana yüklediler de on yaşındaki çocuğun omuzları kaldırmaz bu yükü, hiç mi demedin?"

"Suç benimdi, babaanne."

Ali bunu öyle bir sesle söyledi ki onun gibi ayaklarımı sürüye sürüye peşinden yürümeye başladım. Ağlama seslerini duyuyordum, onun haricinde kimse ağzını bile açmıyordu.

"Küçücük çocuğa iki çocuk emanet edip, gidip oturdular. Nasıl senin suçun, yavrum? Kış vakti *al bunları, dışarıda oynat*, dediler, nasıl senin suçun?"

"Denize gitmeyi ben istedim, babaanne."

"Sen Barış istedi diye istedin, gözümün nuru. Sen Zümra istedi diye istedin."

"Büyük olan bendim."

"On yaşında büyük mü olunur? On yaşında çocuğa *büyük* mü denir? Sen niye yapıyorsun bunları kendine, kurban olduğum?"

"Çok acı çekiyor."

"Senin acın ne olacak? Bir düğünü bile kendine layık görmedin. Sana ne olacak, gözümün ışığı?"

Ali omuzlarını silkti. *Olsun*, der gibi bir bezmişlikle dudağını bük-

tü. "İçi böyle rahatlayacaksa bırak, istediğini yapsın, babaanne," dedi. "Acısı azıcık hafifleyecekse üç beş tokat ne ki?"

Babaanneyi hep çok dik görmüştüm. Yaşının aksine omuzları bile düşmemişti. Şimdi öyle yorgun, o kadar yaşlıydı ki... Söylediği her şey yüreğimi parça parça etti. Nefes alamıyordum sanki. Kemiklerim kırılıyor, tüm uzuvlarım parçalanıyor ve ben engel olamıyordum. Duyduğum her cümle beni mahvediyordu. Ali'nin boğulduğu sular yirmi yıl sonra beni öldürüyordu.

Ali uzanıp babaannenin gevşekçe tuttuğu tüfeği aldı ve yanına doğru bıraktı. Duyduklarımdan sonra sadece acı vardı içimde. Konuşulanları anladıkça safi acı vardı. Bir kardeşi varmış Ali'min. Adını Barış koydukları bir kardeşi varmış. *Bu adama Savaş ismi hiç yakışmış mı şimdi*, demiştim kendi kendime. Hayatını bir savaş meydanına çevirmişler. Hiçbir ad, sahibine böyle sadakatle bağlanmamıştır belki de.

Babaanne uzanıp Ali'nin yüzünü okşadı. Kendi yanaklarını ıslatan yaşları görmeden Ali'nin yüzünü kuruladı. "Yük çok ağır diye senin üstüne bıraktılar, oğlum," dedi. "Kendi canları kaldırmaya cesaret edemedi, seni ateşe attılar."

"A- Ağlama, babaanne."

"O sudan mosmor bedenini çıkardıklarını ben gördüm. Kanlı sular kusarken ben başındaydım, ben. Üç yıl tek kelime konuşamadığında ben koynumda uyuttum. Kâbussuz uyku uyu diye ilaçlar verdim ben sana. Dilin çözülsün diye adaklar adadım, kurbanlar kestim." Babaanne tek elini kaldırıp gerimizde kalan toprak yolu gösterdi. "Sabah ayazında, buz kesmiş bir halde toprağa bulanmış seni ben buldum! Seni arkalarında bırakıp, gittiklerinde peşlerinden koşarken yardığın ayakları ben sardım. Sen niye yapıyorsun benim gözümden sakındığım cana bu eziyeti?"

"Ağlama, babaanne. Benim için artık ağlama."

Babaanne bir çocuk gibi hıçkırarak, ağlarken hiçbir şey diyemiyordum. Duyduğum her yeni kelime, ölmeden ölüm acısı yaşatmıştı bana. Ali'nin yaşadığı bu şeyleri aklım almıyordu, kalbim ise çatlayacaktı sızıdan.

"Bir yuvan olsun istedim yıllarca. Hiçbir kapıya sığmadın. Bir yoldaşın olsun, yarım yamalak yaşadığın ömrüne neşe getirsin istedim bir tek." Babaanne bana baktı bu kez. Benim sarsıla sarsıla ağlayan halime

başını yana yatırarak iç çekti. "Şu kızın neşesi sana hayat verecekti, sen niye konuşturdun o kadını?"

Ali başını çevirip bana baktı. Gözünde öyle bir kırıklık, mahcupluk vardı ki tutamıyordum kendimi. "Ona da yazık ettim, değil mi?" dedi. "Gülünce çiçek açan yüzüne bak, karakışa çevirdim."

Babaanne, dermanı kesilmiş gibi olduğu yere çöktü. Elini göğsüne vura vura ağlamaya, ağlarken canımı yakmaya devam etti.

"Çıkaramadım ben seni o sudan. Çıkaramadım kendine ettiğin eziyet kuyusundan, çıkaramadım! Kurtaramadım! Doğuranın da doyuranın da şerrinden koruyamadım!"

Babaanne öyle bir hızla yumrukluyordu ki göğsünü, kendimi üzerine atar gibi kapandım. Ellerini tutmak için asıldığımda yaşlı gözleri bana değdi. Sonra sol gözünün akını hızla kaplayan kılcal damar çatlaklarıyla korku sardı bedenimi. Kanlı görüntüyle daha şiddetli bir çığlık attım.

"Kor- Koru- Koruya..."

"Babaanne!"

Feryat eder gibi ona seslendiğimde ağzını kocaman açmış, alamadığı soluğu almaya çalışır gibi parmakları boğazına saplanmıştı. Oradan sonrası, biraz evvel yaşadığımız dehşetten daha korkunçtu. Buraya geldiğim andan itibaren cennet saydığım her günün bedeliymiş gibi zulmediciydi. Birileri bağırıyordu, birileri kulakları sağır edecek kadar şiddetli bir halde çığlıklar atıyordu. Bense babaannenin sol gözünü kaplayan kanlı aklarına, nefes alamadığı için kocaman açılmış ağzına bakıp kalmıştım bir an. Sonra nasıl olduğunu bile anlamadığım bir şekilde üzerine atılıp boynuna kadar iliklediği elbisesinin düğümlerini açmaya başladım. Başındaki eşarbı söküp, alırken Serhat abinin haykırır gibi *babaanne*, dediğini duydum sadece.

Sonra babamın, "Asude, kalp krizi geçiriyor," dediği çalındı kulağıma. Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama onu yere yatırdığımı hatırlıyordum. Karnına kadar açtığım elbisesi, nefes alıp almadığını kontrol edişim hep bir sisin ardındaydı. Bilincim açık mıydı bilmiyordum, sadece kulaklarımda çok büyük bir uğultu vardı.

Babaannenin ciğerine girmeyen nefesi ve atmayan kalbini hissettiğimde parmaklarım ağzını zorlayarak içeri girdi, takma dişlerini saniyeler içinde söküp öylece fırlattım. Sonra iki dizimin üstünde yüksel-

diğimi, göğüs kafesini eze eze kalbine ulaşmaya çalıştığımı, ciğerlerine girmeyen havayı alsın diye ağzına verdiğim nefesler zihnimin kuytularındaydı.

1, 2, 3, 4... 30! İki güçlü nefes!

Kalp atışı yok!

1, 2, 3, 4... 30! İki güçlü nefes!

Kalp atışı yok!

"Ambulans nerede kaldı? Kollarım çok yoruldu!"

Kuşları uçuracak şiddette attığım çığlık kulak zarımı acıttı ama kim, ne dedi, duymadım bile.

1, 2, 3, 4... 30! Bir güçlü nefesle babaannenin yükselen göğsü kontrolsüzce titreyen ellerimin omuzlarını kavramasına neden oldu. Nabzı çok düzensizdi ama atmaya başlamıştı. Nerede durduğunu bilmediğim sesli ağlayışım tekrar başladı. Bedenini yan yatırıp dizini yukarı doğru kıvırdım. Nefes yolunu biraz daha açmak için başını geriye yasladım. O an kulaklarıma dolan siren sesleri, hangi noktada tuttuğumu bilmediğim soluğu bırakmama neden olmuştu.

Birileri beni kollarımdan tutup babaanneden uzaklaştırdı. Sağlık ekibinin müdahale ettiği yerde sadece, "Üçüncü setten sonraki ilk nefeste döndü," diye mırıldanabildim. Bir fırtınaya tutulmuş gibi titremesem *kalp atışı çok düzensiz*, diyecektim. *Kahvaltı yaptı, kusabilir*, diye bilgi verecektim ama dişlerimin titreyip birbirine vurmasını kontrol edemiyordum.

"Asude! Asude, abim, kendine gel, gülüm. Hadi abisi, müdahale ediyorlar, bak."

"Annem, Asude'm, gözümün nuru."

Babaanne sedyeye bindirilip, götürülürken ben hâlâ girdiğim şoktan çıkamamıştım.

"Asude, abisinin gülü, Savaş çok kötü. Kendine gel, hadi. " Serhat abinin sesiyle gözlerim ona çevrildi. Yüzümü kavrayıp hızla başını sallıyordu. "Asude, Savaş'a bak. Ben babaannemin peşinden gideceğim, hadi! Ne olur, yardım et."

Başımı salladım sadece. Sonra gözlerim etrafta dolaştı. Ali'nin yere çökmüş, dizlerini kendine çekmiş, başını ellerinin arasına almış halini

gördüğümde yüzüme su fırlatılmış gibi oldum. Öne doğru atılırken yüzükoyun yere serildim. Annem çığlık atıp koluma yapıştı ama ona bakmadan Ali'ye doğru süründüm.

"Ali!" Titreyen sesimle yakınına sokuldum, titreyen bedenini ellerimle kavradım. "Ali, bana bak!"

"Ö- Öldü mü? Öldü mü? Öldü mü? Ba- Ba- Babaannem de mi öldü? O da mı öldü?" Ali'nin hızlı hızlı aynı soruları tekrar edişi, kekeleyen kelimeleri buz mızrakları gibi can yakıcıydı. Ellerim yüzünü kavradı ama beni görmüyordu sanki. Gözleri biraz evvel babaannenin serili olduğu yerde kalmıştı. "Öldü mü? O da öldü! Barış öldü! Zümra öldü! Dedem öldü! Babaannem öldü!"

"Hayır hayır, yaşıyor, bak bana! Ali, bak bana, ölmedi!" Sara krizine girmiş gibi titreyen bedenini sıkıca kavramak istiyordum ama öyle zordu ki. "Ali! Ali'm, bak bana, canımın içi."

Ali'nin yüzünü kavrayıp bana bakması için iyice sıktım. Gözleri bana değdiğinde hâlâ, "Babaannem de öldü," diye sayıklıyordu.

"Hayır, ölmedi, canımın içi. Ölmedi, Ali'm. Ben sana yalan söyler miyim? Aldılar, götürdüler. Kendine gelmen lazım, hastaneye gideceğiz. Hadi, bak bana. Derin bir nefes al. Benimle beraber nefes al, ne olur."

Ali iniltiyle, "Asude..." diye adımı sayıkladı.

"Babaanne iyi, ölmedi. Sana yemin ediyorum, ölmedi. Hadi, derin bir nefes al. Panik atak geçiriyorsun, nefes al. Hastaneye gideceğiz. Babaanneyi göreceğiz birlikte. Hiçbir şeyi yok. Aferin, böyle derin nefesler. Burnundan al, ağzından ver. Benim gibi tamam mı Ali'm?"

"Ölmedi."

"Ölmedi, bir tanem, ölüm yok. İşte böyle. Bana bak, tamam mı? Sadece bana bak."

Ali beni taklit eder gibi nefes alıyor, ben bırakırken bırakıyordu. Gözleri bir an gözlerimden kopmadı, öyle ki kırpmadı bile.

"Öl- Ölmeyecek."

Başımı iki yana sallayıp, "Ölmeyecek," dedim. "Kimse ölmeyecek, korkma. Buradayım ben. Bak bana, sadece bana bak, olur mu? Herkes iyi, sen iyisin, canımın içi."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Burnumun direği sızladı o kayan yaşla.

"Asude..."

Yaralı bir hayvanın iniltisi gibi adımı inlediğinde kollarım boynuna dolandı.

"Geçti. Hepsi geçti, iyisin."

Ali'nin kolları bedenime öyle hızlı dolandı ki ciğerlerim patlayacak sandım bir an. Ondan sonra omuzları sarsılmaya başladı. İçime kor düşüren hıçkırıkları güçlendi. Elim sırtını okşamak, dudaklarım boynuna sayısız öpücük kondurmak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Bir de *geçti*, diye mırıldanmak vardı sadece.

Cangül abla yaklaştı yanıma. Gözleri kan çanağı olmuştu. "Asude, hastaneye gidiyorum," dedi. "Savaş?"

Başımı biraz kaldırdım. Etrafa baktığımda annemle babamın korku, panik, endişe yüklü gözleriyle denk düştüm.

"Biz de geleceğiz, abla. Birazcık daha duralım, geleceğiz."

"Ben gidiyorum, Asude. Babam ambulansla gitti, Serhat'la da annem gitti ama duramam böyle, halaları aramam lazım. Savaş'ın arabasının anahtarı bu, gelebilir misiniz siz?"

Onaylar gibi başımı salladım ve hemen babama baktım.

"Babama verir misin abla? O çıkarsın arabayı."

Tekrar başını salladı, gözünden akan yaşı silip babama doğru koşturan adımlarla ilerledi. Bense tekrar Ali'nin bana sıkıca sarılmış bedenine çevirdim başımı. Hıçkırıkları iç çekiş gibiydi şimdi. Kurumuş dudaklarımı yaladım.

"Ali... İyi misin biraz daha, canım?"

"Asude, babaannem..."

"Yok bir şeyi, bir tanem. Hadi, toparlanıp yanına gidelim. Uyanır da bizi göremezse çok kızar kesin." Ali'nin boynumu sırılsıklam etmiş yüzünü ellerimle kavrayıp kaldırdım. O bakmaya doyamadığım gözleri kan çanağı olmuştu. Yüzüme zorla bir gülümseme kondurmaya çalıştım. "Aramızı daha yeni düzelttik, Ali. Şimdi gözünü açar da *o sıracalı gelmedi mi yanıma*, diye bağırırsa görürsün." Ali sadece adımı inliyor, ne söylemek isterse devamı gelmiyordu. "Hadi, canım, kalkalım artık. Herkes gitmiş, biz de gidelim."

Bir çocuğu kandırmaktan farkım yoktu şu an. Duyduklarımdan sonra da *kapı gibi*, diye gülüp geçtiğim adamın bir çocuktan farkı olmadığını anlamıştım zira. Ali başını sallayıp kendini toparlamaya çalış-

tığında ben de geriye çekildim. Ayaklandığımızda ikimiz de topraktan görünmeyecek haldeydik. Babam arabayı önümüzde durdurdu. Annem bana baktı.

"Kızım?"

"Sen öne geç, annem, hızlı olalım. Nereye gittiklerini söylediler mi baba? Ben duymadım hiçbir şey."

Babam onaylar gibi başını salladı, sıkıntıyla Ali'ye bakıp gözlerini kaçırdı. Annem de koşturan adımlarla arabanın önüne binip yüzünü kucağına eğmişti bile. Yanaklarındaki kızarıklık arttığına göre o da çok ağlamış. Ali'nin koluna destek olarak arkaya binmesine yardım ettim. Uyuşmuş bir hali vardı. Öyle fersiz görünüyor ki gözleri, her an bayılacak gibiydi.

Babamla ara ara göz göze geldiğimizde yüzündeki hüznü okuyabiliyordum. Annem arkasını dönüp, "İyi misin oğlum?" demenin dışına çıkamadı. Çok da uzun sürmeyen bir zamandan sonra hastanenin acil kapısına ulaşmış olduk.

Serhat abi gelişimizi bekliyordu galiba, volta atarak kapı ağzında dolaşıyordu. Arabadan indiğimizde Ali hemen bana baktı, elini uzattı. Sanki tutmasam düşecek, yönünü bulamayacak gibi bir hali vardı. Hemen iki elimle kavrayıp koşturmaya başladım bile.

"Abi, neredeler? Babaanne için bir şey dedi mi doktorlar?"

Serhat abi hızla başını salladı. "Ameliyata alıyorlar," dedi. "Baypas mı ne, ondan yapacaklarmış. Ben, siz bulamazsınız diye çıktım."

"Ölmedi! Ölmedi ama değil mi?"

Serhat abi bu kez Ali'ye baktı. Üstünün başının halini gördüğünde başı yana yattı. Yüzünü derin bir keder kapladı.

"Ah be oğlum... Ah be Savaş'ım..." Uzanıp Ali'ye sarıldığında Ali de kollarını dolamıştı Serhat abiye. "Ne ölmesi, lan? Dursun Bozdoğan hepimizi gömmeden ölecek kadın mı? Yok öyle bir şey! Elini yüzünü toplayalım senin, kan vereceğiz."

"Kan mı lazım, abi?"

Serhat abi geri çekilip bana başını salladı. "Hastanenin stokunda varmış ama kullanılanı tamamlamamız için sekiz ünite A pozitif kan bulmamızı istediler. Bizden Savaş'la benimki tutuyor. Haber vereceğim, tersaneden de çıkar illa."

Serhat abi bizi yönlendirdi. Annemle babama durumu anlatıp onla-

rı Kadir amcaların beklediği kısma göndermiştim. Biz de Ali'yle üstümüzü başımızı toparlayıp kan bağışı için tekrar koşturduk. Aslında onu sürüklüyor gibiydim. Ağzını bile açmadan, elimi tutup takip ediyordu.

Bir aralık bulsam yığılıp kalacaktım. O kadar yorgun ve o kadar perişan hissediyordum ki kendimi. Babaannenin ameliyata alındığı kanada ulaşmak için yine koşturan adımlarla ilerledik. Asuman hala ve Selma hala haberi alıp gelmişti. Öyle perişanlardı ki onlara bakıp nasıl ağlamayacağımı bilemedim.

O anlarda yaşadığım adrenalin yüzünden toparlayamadığım aklım, şimdi Ali'nin geçmişini fısıldıyordu kulağıma. Düşünmemek için sık sık başımı iki yana sallıyor, engel olamasam bile en azından çabalıyordum. Çünkü düşünürsem...

Babaannenin Ali için kurduğu her cümleyi içimden bir kez daha tekrar edersem kendime gelemeyecektim. Bizi ilk Kadir amca fark etti. Çöktüğü yerden ayağa kalkıp ağır adımlarla yaklaştı. Ali başını önüne eğdiğinde tırnaklarımı avcumun içine batırdım. Onu böyle görmek canımı çok acıtıyordu.

"Oğlum..."

Kadir amcanın titreyen sesiyle Ali başını biraz daha eğdi. "Yine darmadağın ettim sizi, değil mi amca?" dedi.

Hiç yaş akıtmamışım gibi gözlerim hızla doldu. Sesindeki o utanç tınısı öyle kötü hissettiriyordu ki kalbime.

"Oğlum benim."

"Yine benim yüzümden hastane köşelerinde gözyaşı döküyorsunuz."

Kadir amca sağ elini Ali'nin ensesine atıp omzuna yasladı. Diğer eli sırtına dolandı. "Hiç mi dinlemeyeceksin anamı?" dedi. "Yetmedi mi kendine ettiğin eziyet? Ne günahın var ki hepsini aldın üstüne?"

Kadir amca Ali'yi sıkı sıkı sararken Ali öylece durdu. Sadece fısıltıyla, "Babaannem..." dediğini duydum.

"İyi olacak. Ulan, bilmiyor musun sen anamı? İyi olacak tabii."

Amcanın yüzünü ıslatan yaşlara inat Ali'yi teselli edişini öylece izledim. Kadir amcaya bir kez daha hayran kaldım. Benim babam hastanede ne halde bilmezken halam *sen sebep oldun*, demişti. Canımı bile isteye yakmak için babamın canının yanmasında beni suçlamıştı. Kadir amca ise azıcık bile yüz çevirmedi. Kendi acısını bir kenara bırakıp

Ali'nin kanayan yarasıyla ilgilendi. Gözüm etrafta dolaştı. Fatoş yenge bir koluna Asuman halayı almış, diğerini Selma halaya dolamış, ikisinin de başını omzuna yaslamış, öylece bize bakıyordu. Cangül abla Serhat abiye sarılmış, sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir korku, büyük bir dehşet, ağza alınmayacak bir acı vardı ortada ama kimse suçlu aramıyordu. Ali'nin gözümde zerre suçu yoktu fakat buraya koştururken adı geçtiği için *acaba*, dedim. Biri çok üzülür de hırsını Ali'den alır mı diye içim sıkışıktı. Ben gerçekten büyük bir ailenin, birbirini koşulsuz sevmenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez böyle somut izliyordum. Biz bunu üç kişilik ailemizde yaşamıştık, bir adım uzağımızda olan ama kan bağıyla bağlı kimse böyle şeyler yapmamıştı bize. Hatta bir ateşe düştüysek onlar itmişti.

Kadir amca geri çekildiğinde Ali'nin yüzünü okşadı. Sonra gözleri bana döndü. Zaten dolu dolu olan gözleri bende durduğunda mümkünmüş gibi biraz daha yaşla parladı.

"Kızım... Güzel kızım benim." Ne olduğunu bile anlamadan kollarını sardı bana. Ellerim havada asılı kaldı. Babamın beni sardığında yaptığı gibi başımı göğsüne bastırdı, kolu etrafıma dolandı. "Seni bize gönderen, evlat diye nasibimize yazana şükürler olsun, kıvırcık gelinim."

Geri çekilip alnımı da öptüğünde, "Amca..." diyebildim sadece.

"Amcasının gözünün nuru..." Sonra annemle babamın oturduğu banka baktı. "Allah sizden razı olsun, Allah ne muradınız varsa versin. Böyle bir evlat yetiştirdiniz ya..." Dağılmış saçlarımı okşar gibi elleri başımın iki yanında aşağı yukarı hareket etti. "Sen orada anama öyle etmeseymişsin... Kalbi atmayaymış alamazlarmış ameliyata. Biz korkudan donup kaldık, sen annemin canı için çırpındın. Sinem, Selen, Cangül neyse sen de osun, kızım. Allah şahit, geldiğin günden beri çok sevdik biz seni ama şimdi canımı iste, esirgemem."

"Amca..." Bu kez ben sardım kollarımı. "Deme böyle şeyler. Babaannem o benim, siz ailemsiniz. Teşekkür edilir mi hiç?"

Amca dudaklarını tekrar başımın üstüne yasladı. Geri çekildiğimde Selma hala ayaklanmıştı. Bir de o sıkı sıkı sarıldı. Onlar böyle yaptıkça eziliyordum minnetlerinin altında. Asuman hala iki yanağıma da sayısız öpücük bıraktı. Fatoş yenge, Cangül abla, Serhat abi her ağızlarını açtığında ben daha çok büzüldüm. Benden ayrılan, Ali'ye sardı kolla-

rını. Ali'nin üstündeki o mahcupluğu görmezlikten gelip zerre öfke izi taşımayan halleriyle sıkıca kucakladılar.

Ali'nin ağzını bıçak açmıyordu. Ben kolunu tutup onu bir sandalyeye oturttum. Öylece ayaklarına bakan, nefes aldığı bile belirsiz hali ne yapacağımı şaşırtıyordu bana. Saatlerce babaannenin ameliyatının bitmesini bekledik. Annemle beraber çayla su taşıdık hepsine. Babam, Ali'nin yanına oturdu. Pek konuşmadı ama dizini kavrayan elini, ara ara sırtını okşayışını gördüm. Rahime halalara haber verdi amca. Onlar da apar topar yola çıkmışlardı ama Fatoş yenge kızlarını aramamıştı. Kalkıp gelebilecekleri bir yerde değillerdi, eziyet olacak diye kıyamamıştı hiçbirine.

Serhat abiye uzattığım çayı alınca elimde kalan son bardak suyla Ali'ye yaklaştım. Babam beni görünce oturduğu yerden kalktı. Sonra koridorun sonundaki bankta oturan amcaların yanına doğru yürümeye başladı. Hepsinden bu kadar uzak, ayrı oturuşu çok üzüyordu beni. Diğerleri daha çok rahatsız olur korkusuna yaklaşamıyordu bile.

"Ali... En azından birkaç yudum su iç. Hiçbir şey almadın ağzına saatlerdir." Ali, kucağındaki ellerine bakarken sesimle başını kaldırdı. Yanına oturana kadar bana öylece baktı. Almasını beklemeden elindeki bardağı dudaklarına yaklaştırdım. Gözleri bir an bile gözlerimden uzaklaşmıyordu. İki yudum içince geri çekildi. Dudağından aşağı süzülen damlayı avuçiçimle sildim hemen. "Daha iyi misin canım?"

Gözünü bile kırpmadan, bu şekilde bakınca içime bir ürperti düştü. Halbuki bana bakmasını çok severdim ben Ali'nin.

"Anladın mı şimdi, Asude?" Ne demek istediğini bilmiyordum, sesindeki kırgın ton çok üzücüydü, sadece onu biliyordum. "Haramdan çok korkuyorum, Asude çünkü kursağım haram edilmiş lokmalarla dolu benim."

Elimdeki bardağı yere bırakıp yüzüne doğru uzandım. Gözleri kapandı.

"Konuşma böyle."

"Omzumda iki çocuk mezarı var. Gırtlağımda haram lokmalar, başımda türlü ahlar var benim, Asude."

"Ali'm..."

Gözlerim doldu bu çaresiz haline. Avuçiçime yüzünü yaslarken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bu kadar büyük bir yükle annesiyle babasının bedduasını taşıyandan adam olur mu? Benden kimseye koca, bir çocuğa baba olur mu?"

24. BÖLÜM

Gözleri aralandı. Kahveleri su tomurcuklarıyla doldu. Onunla beraber benim de gözümden bir damla süzüldü.

"Bir an kaybolacaktım, çok hızlı uyandırdılar. Neredeyse unutacaktım kim olduğumu."

"Söyleme böyle şeyler. O kadın çok kötü biri. Kendini bu şekilde heba etme, ne olur. Babaanne iyi olacak, eve gideceğiz biz."

Gözleri usulca kapanıp açıldı. Gözünü dolduran tek damla da o zaman kaydı.

"Güzelliğin kandırıyor insanı, Asude. *Bir kerecik ben de yaşayayım*, dediğim günün ertesinde üstümdeki ahlar döküldü ortaya. Hakkım olanın ne olduğu çarpıldı yüzüme."

O bana böyle baktıkça ve böyle sözler söyledikçe kadını bulmak istiyordum. Çığlık çığlığa *ona bunları yaşatmaya ne hakkın var*, diye yüzüne haykırmak, onu parçalamak istiyordum. Halbuki düğünde nasıl güzel gülüyordu, nasıl da eğlenmişti. Sonra piknikte onu hiç görmediğim bir halde görmüştüm. Boğazıma düğüm gibi oturdu gözlerindeki keder. Ona doğrultulmuş bir silah gördüğümde ve onun bunu zerre umursamadığını fark ettiğimde kanım çekilmişti. Dişlerim sızladı sıkmaktan. Bir kıyafetin üzerinden tenini hissedemeyecektim ama bilinçsizce dudaklarımı omzuna bastırdım. Ya o silah patlasaydı? Ya ben onu zerre kadar yaşayamadan acısıyla kalakalsaydım?

"Konuşma böyle, sus! Babaanne haklı, kendine çok zalimsin sen."

"Sana anlatacaktım ben."

"Yine anlatırsın. Ben o kadın ne söyledi, dinlemedim bile. Sen anlatırsın istersen."

"Haksızlık ettim ben sana. "

"Böyle konuşma, beni asıl şimdi üzüyorsun."

"Asude..." Adımı öyle güzel söylerdi ki Ali, ben hep *Asude*, desin istiyordum. Şimdi bir iniltiyi andırıyordu sesi. Onu böyle yaralı görmek kahrediyordu beni. Ellerini sıkıca kavramış ellerime baktı. Teklifsizce başımı omzuna bıraktım. Hiç konuşmayacak sandığım bir anda, "İkisini de korumam lazımdı, ölümlerine sebep olmam değil," diye mırıldandı. Hiçbir şeyi tam olarak bilmiyordum. Yirmi yıl öncede kaldıysa Ali'nin on yaşında olduğu vardı zihnimde sadece. Bir kaza olduğuna emindim. Nasıl olduysa denize düştüklerini, ikisinin öldüğünü biliyordum. O kadın haykırırken tüm suçu Ali'nin üstüne yüklemişti. On yaşındaki bir çocuğu iki kişinin katili olmakla itham etmişti. Üstelik teyzesiydi o! Öz teyzesi.

Aklım almıyordu bunu. Nasıl bu kadar gaddar olurdu ki insan? Nasıl öz yeğenine böyle bir yükü yükler, insanın kanını donduran beddualarla çığlıklar atardı? Ama en kötüsü, Ali bunu kabul etmişti. O gün ne yaşandıysa kendi suçu olarak ruhuna işlemişti. Yaz ayında buz gibi olan ellerini daha sıkı sarmaladım avuçlarımla. Ne kadar aptaldım. Evlenmemesini, sorumluluk alamam sözlerini nelere yormuştum. Şimdi kendini zerre kadar iyi bir şeye layık görmeyen bu adama baktıkça utançtan ölecek gibi hissediyordum. O kadının ettiği beddualar kulağımda yankılandıkça Ali'nin hissettikleri canımı yakıyordu. *Gerçekten o sözleri yaşarım korkusuyla mı kendine bir hayat kurmuyorsun, Ali?*

Başımı kaldırdığımda utanç yüklü suretine bakmak o kadar zordu ki. Geçmişinde kalan acısı yetmezmiş gibi babaanne için de kendini suçluyordu. Ellerim yüzüne dokunup usul usul okşadı solgun tenini. Düşmüş omuzlarından kavrayıp başını omzuma doğru çektim. Asıl onun ihtiyacı vardı başını bir omza yaslamaya. İtirazsız bıraktı yüzünü boynuma. Ellerim saçlarını okşarken dingin nefes seslerini dinledim sadece. Babaanne ameliyattan çıkana, doktor *her şey iyi*, diyene kadar önemli olan oydu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Rahime halalar geldi. Kadın öyle perişan, öyle darmadağınıktı ki sadece Asuman halaya sarılıp içli içli ağlamasını izledim uzaktan. Kalkacak, Ali'yi olduğu yerden uzaklaştıracak takatim yoktu. Hala kim varsa kucakladı. Amcamdan neler olduğunu öğrenmeye çalıştılar. Rahime hala ürkek adımlarla bize yaklaştı. Ali'nin yüzüne bakıp gözyaşı döktü ama ağzını açmadı. Ali ise

saklanan bir çocuk gibi gözlerini kapalı tutuyordu. Hala uzanıp saçlarına bir öpücük bıraktı sadece. Yaşlı gözleriyle bana baktı, gülümsemeye çalışıp daha sonra da Selma halanın yanına oturdu.

Yine saymayı akıl edemediğim bir süre sonra beklenilen doktor çıktı ameliyathaneden. Ali'nin ellerinin iki yanında yumruk yaparak ve geride durarak beklemesini yanağımın içini ısıra ısıra izledim. Doktor üç damarın tıkanıklığı yüzünden baypas kararı almak zorunda kaldıklarını anlattı. Daha önce anjiyo geçirmiş, o zaman açılan damarlar oldukça hızlı bir şekilde geri tıkanmış. Tansiyonu da yükselince kaçınılmaz sonla karşılaşmışız. Zorlu bir ameliyat olduğunu söyledi. Bir süre yoğun bakımda kalacağını, entübe halde tutulacağını açıkladı. Buradan sonrasının çok daha önemli olduğunu anlattı. *Çok iyi bakılacak, enfeksiyondan uzak kalacak, ilaçları saatini şaşmayacak*, diye tembihledi. *Bir komplikasyon gerçekleşmezse hayati risk şu an için görünmüyor*, dediğinde Ali'nin tuttuğu soluğu bıraktığını hissettim. Ölecek diye ne kadar da korkmuştu.

Saniyeler önce cenaze evi gibi olan koridor bu kez sevinç gözyaşlarıyla ıslandı. Herkes birbirine sıkıca sarıldı. Ben de Ali'ye dönüp, omuzlarına asılarak boynuna doladım kollarımı. "Gördün mü?" dedim, heyecanla. "*Ona bir şey olmayacak*, demiştim sana. Bak, iyi olacak babaanne. Geçti, iyi olacak."

Geri çekildiğimde zorla olduğu belli olan minicik bir tebessüm oluştu dudaklarında. Rahime halam telefona sarılıp çocuklarını aradı. Selma hala ondan hiç görmediğim bir heyecanla Eren'e, Efsa'ya, Ersin'e koşturdu. Asuman hala Şule'yle sarmaş dolaştı.

Babam yaklaştı bize. Ali'nin kolunu tuttuğunda Ali daldığı yerden sıçrayarak çıktı. Babam yüzünde ölçülü bir tebessümle, "Geçti, oğlum," diye mırıldandı.

Ali, "Harun baba..." diye fısıldayınca babam kolunu Ali'ye sardı.

Babam kısaydı Ali'den. En az bir karış vardı aralarında ama sarıldığında sanki Ali daha küçükmüş gibi hissettim. Omuzlarını okşayan babam, "Babaannen iyi olacak, geçti," diye teselli etti onu. Ben düşünce hep kucağında ağlamamı bitirmemi beklerdi. *Bak, üfledim ve öptüm, geçti*, diye avutur, acımı unuttururdu. O günlere döndü aklım. "Hiçbir şeyi kalmayacak, güzelce de bakılınca kalkar hemen ayağa."

Babam sırtını okşaya okşaya Ali'yi de benim gibi avutuyordu. Göz-

leri bana takıldı. Ben Ali zengin sanıyordum, asıl zengin olanın ben olduğumu idrak ettim. Koca bir servetim vardı. Düştüğüm anda acım geçene kadar üfleyecek anne ve babayla büyümüştüm ben. Ali'nin de kocaman bir ailesi vardı, kendi çocuklarından azıcık bile ayrı tutmuyorlardı fakat kimse de bir anneyle baba olmuyordu işte. Babaannenin *bir çatı*, diye bahsettiği o bağı niye istediğini her geçen gün daha çok anlar olmuştum.

Babaannenin güzel haberiyle Serhat abi hemen babasına sarılmıştı. Selma hala çocuklarıyla kucaklaşmıştı. İçlerindeki sevinç gevşer gevşemez hepsi Ali'ye koşacaktı, biliyordum. Zerre kadar içimde onların sevgisinden şüphe duymuyordum lakin bunun yerinin ne kadar farklı olduğunu görmeden anlamıyordu insan. Şimdi babam kollarını Ali'ye sarmışken, Ali sıkı sıkı babama sarılırken çok iyi anlıyordum. Babaanne iyi ya da kötü, ne olursa olsun, ilk Ali'ye koşacak biri olsun istiyordu hayatında.

Sonra annem doladı kollarını, saçlarını öpüp *geçti*, diye teselli etti. Ali utana sıkıla yüzlerine bakamazken annemin ve babamın olanlar hakkında hiç ağızlarını açmayışları bocalatıyordu onu. Kaçamak bakışlarla ikisini süzdüğünü gördüm. Tetikte bekliyordu muhtemelen. *Neler oldu şimdi, anlat*, diyecekler diye kasılmış, an kolluyordu. Bilmiyordu benim annemle babamı. Onlar yaralara üfler, hiç acıtmaz, sararken azıcık bile sızlatmazdı. Ali hiç bilmiyordu, benim annemle babam ona da anne ve baba olurdu.

Kendine iyiyi layık görmeyen kocamın aklı şaşıyordu. Annesi ve babası öyle çok canını yakmıştı ki benim ailemin parmak uçlarıyla dokunmaları, incitmekten korkan hareketleri onu allak bullak ediyordu.

***

Babaanneyi bugün göremeyecektik. Doktor izin vermeden yanına girmek kesinlikle yasaktı. Koridordaki kalabalık konusunda uyarılınca Serhat abi halaları ve yengeyi alıp gitti. Bize kimse bir şey demedi, Ali'nin buradan ayrılmayacağını biliyorlardı. Benim de onu bırakmayacağımı anlamışlardı. Kadir amca ve annemler de bizimle kalmıştı.

"Harun Bey, siz de eve geçin artık. Ben bekleyeceğim burada nasıl olsa. Yorgunluktan mahvoldunuz, az dinlenin."

Babam bir yanında oturan Ali'nin elini sıkıp amcaya başını salladı. "Çocuklarımı bırakıp gidemem, Kadir Bey, dururuz biz," dedi.

Ali'nin başı bu kez babama çevrildi. Gözleri öylece bakıp kaldı.

"Harun haklı, Kadir abi," dedi annem. "Bir şey demezlerse biz çocuklarımızın yanında kalalım."

Kadir amca dudağında küçük bir tebessümle annemle babama baktı. Ne diyeceğine emin olamamış gibiydi.

"Ha- Harun baba, Asude'yi de alıp gitseniz olmaz mı? Ben amcamla burada kalacağım ama siz böyle çok perişan oldunuz. Zaten hastasınız."

"İyiyiz biz, evladım. Aklımız sizde kalır."

"Lütfen beni daha fazla mahcup etmeyin. Yüzünüze bakamıyorum, bir de böyle söyledikçe..."

Babamın kaşları hızla çatıldı. "Oğlum, bunlar nasıl laf?" dedi. "Ne demek yüzünüze bakamıyorum?

"O nasıl söz, Savaş? Böyle konuşma, annem."

Ali kendini sıkmaktan boğazındaki damarlar ortaya çıkmıştı. "Hatun anne, ne olur..." dedi.

Sonra gözleri bana değdi, yardım istediği öyle belliydi ki. Onu bırakıp gitmeyi zerre kadar istemiyordum lakin çok zordaydı. Annemle babam onunla böyle konuştukça daha çok utanıyordu. Üstelik babam da iyileşeli çok olmamıştı daha. Tekrar hastalanır diye kalbimin bir kısmı da onun için endişeleniyordu.

"Babacığım, biz şimdi gidelim."

Babam şaşkınca yüzüme baktı. Beni tanıyan adam ölsem Ali'den uzakta durmayacağımı bildiği için hayretle gözlerini açmıştı.

"Eve gidelim, ben üstümü değiştirip geri geleceğim. Ali'ye de kıyafet getirmem lazım ama siz azıcık dinlenirsiniz. Aklım bu kez sende kalacak çünkü. Biz burada babaanneyi bekleyeceğiz." Ali itiraz edecek gibi ağzını açtı ama fırsat vermedim ona. "Geri geleceğim! Sizi bırakır bırakmaz hemen geri geleceğim, babacığım."

Annem pes ederek omuzlarını düşürdü. "Peki, kızım, madem öyle daha iyi hissedeceksiniz, biz de dediğiniz gibi yaparız," dedi.

Kadir amcayla vedalaştıklarında Ali'ye çevirdim bakışlarımı. *Geri gelme*, demek için ağzını açtığında uzanıp kollarımı boynuna doladım.

"Onları bırakayım, üstüne de temiz bir şeyler alıp geleceğim, tamam mı?"

"Asude, dinlensene sen de."

Ne dediğini duymamışım gibi dudaklarımı boynuna bastırdım. Teninden geçen ürpertiyi dudaklarımın ucunda hissettim.

"Bir saate gelmiş olurum, canım."

Geri çekilip, bir şey demesine müsaade etmeden, koşturarak babamların beni bekledikleri yere doğru ilerledim. Eve dönüşümüz çok sessizdi. İçeri girdiğimizde ise herkes salonda hiç konuşmadan oturuyordu. Camlar değişmiş, ortalık toparlanmış, sabah darmadağınık bırakılan her yer düzene sokulmuştu. Beni gördüklerinde Ali için bir şeyler alıp gitmem gerektiğini mırıldandım. Odamıza, koşturan adımlarla çıktığımda annem de peşimden gelmişti. Tüm kemiklerim öyle çok ağrıyordu ki bir an dolaba yönelecektim ama kendimi yatağın üzerinde otururken buldum. Annem usulca kapıyı kapatıp bana yaklaştı. Başımı göğsüne yaslayıp saçlarımı sevmeye başladı.

"Kızım... Güzel kuzum benim." Nasıl olduğunu anlamadığım bir şiddetle hıçkırıklarımı tutamadığımda annemin başımı okşayan eli durmadı hiç. Ben de sıkı sıkı ona sarılıp içim çıkar gibi ağlamaya başladım. Sanki bir zehir yutmuştum ve onu sadece akıttığım gözyaşlarıyla bedenimden arıtabilirmişim gibi yüzümü yaşlar ıslatıyordu. "Geçecek, annem," dedi. "Geçecek, güzel kızım."

"Anne, neler yapmışlar ona?" Benim sarsıntıya tutulmuş bedenimi okşayan annemin de gözyaşlarının aktığını biliyordum. "Neler yaşatmışlar benim Ali'me?"

Birazcık ferahlık hissedene kadar annem ağzını açmadı. Sonra yanıma geçip oturduğunda üzerindeki elbisenin eteğiyle yanaklarımı sildi. "Sümkür bakayım," deyip, bir de burnumu kavrayınca mızmızlandım ama dediğini de yaptım. "Allah belasını versin o zehir dilli yılanın, çocuğu mahvetti. Tamam, evlat acısı çekiyor, ne bela bir acı bilmez değilim de kendi çocuğunun acısını, başka çocuktan çıkararak mı bitirecek?" Anneme baktım öylece. Annem de hırsla ettiği laflar yüzünden yanakları kızarık bana çevirdi bakışlarını. "Asude, annem, bu çocuğun anası babası ölmemiş miydi kuzum? Hiçbir şey de anlamadım ki. Allah'ım, bu nasıl felaketti?"

"Ölmemişler."

"Annem ama sen..."

Size niye söylemedim, değil mi anne? Bilmediğim bunca şeyden niye hiç bahsetmedim?

"Onlar öyle can yakarak, bırakıp gitmişler ki bir ölü kadar bile yoklar bu evde."

"Sen biliyor muydun annem?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onlara Ali'yle bir ilişkimiz olduğu yalanını söylerken hiç ailesinden bahsetmemiştim. Sadece *ölmüşler*, deyip geçmiştim. Şimdi haklı olarak merak ediyordu.

"Ali onlardan hiç bahsetmeyince... Yani hep babaanneyi, amcayı, halaları anlattı ama annesiyle babasını ağzına almayınca öldüler sandım. Ölmeyip de onu bırakıp, gittiklerini öğrenince daha fazlasını sormak istemedim, anne."

"Annem, hiç söylemedin."

Annemin ellerini kavradım, gözleri merakla yüzümde dolaşıyordu.

"Ağzıma bile almak istemiyorum çünkü onları. *Keşke ölselerdi*, demek geliyor içimden. Ali de o kadar yaralı ki bu konuda, o kadar canı yanıyor ki bu evdeki kimse zerre kadar bahsetmiyor. Ben de öldüklerini kabul ettim kendimce."

Annem *anladım*, der gibi başını sallayıp tekrar sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Selma halan siz gelmeden biraz bahsetti, Asude," dedi. "Denize eğilince düşmüş kardeşi, peşine bu çocuk atlamış. Kuzeni de peşlerinden bakarken dalga mı çarpmış, ne olmuş, kadın hıçkırırken yarısını anladım, yarısını anlamadım bile. *Sağ kaldı, tüm acıyı ona yıktılar*, diye içi katıldı. Üç yıl tek kelime konuşmamış o olaydan sonra. Dili çözüldüğünde de kekeliyormuş yavrum."

Başımı ağır ağır salladım. Onunla beraber öğrendiğim bu gerçeği hazmedecek zerre zamanım olmamıştı ama bilmediğimi de belli etmek istemiyordum. *Nasıl karıkocasınız siz*, demesinden ölesiye korkuyordum.

"Bir kaza olmuş ama Ali'nin bir suçu yok ki."

Annemin kaşları hızla çatıldı. "Allah'ından bulsunlar," dedi. "Şu kadarcık çocuğa dünyada cehennemi yaşatmışlar!" Annemin suratı neredeyse ağlayacakmış gibi yine asıldı. Akan burnunu seslice çekti. "Asude, çocuk ondan kekeliyormuş. Ah, kuzum benim, neler çekmiş el kadarken. Babaannesinin söylediklerini duydukça içim dolup dolup taştı."

Bunları düşünürsem acıdan ölürüm, anne. Ali'nin bana ihtiyacı varken bunları düşünemem.

"Yanında olmam lazım benim. Ali'ye gitmem lazım."

Hızla dolapta Ali'nin kıyafetlerinin olduğu kısma yöneldim, bir tişört ve pantolon çekip aldım askıdan.

"Git, kızım, sakın bırakma kocanı. Allah'ım, şu kadın gözünü bir açaydı, bir ayaklanaydı, lokma yapıp dağıtacağım. Oğlunun ettiğine mi yansın yoksa küçücük çocuğun derdine mi koştursun? Nelerle baş etmiş o da. Taş olsa çatlarmış."

Elimdeki poşetle anneme doğru uzanıp yanağını öptüm. Hızla aşağı indiğimde Serhat abi ayakta beni bekliyordu.

"Abi, bir taksi çağırsak?"

"He, Asude, taksi çağıralım. Ben de abiyim diye dolaşırım ortalıkta! Hadi, kızım, aldın mı sen Savaş'a bir şeyler?"

Hızla başımı salladım. Sonra da aynı serilikte dışarı çıkıp Serhat abinin arabasına koşturdum. Serhat abi çatık kaşlarla gözlerini yoldan ayırmıyordu. Dudağımın kenarındaki deriye eziyet etmeyi bırakıp ona çevirdim başımı.

"Abi..."

"Efendim, abisi."

"Ali'yi kaza yüzünden mi terk ettiler?" Serhat abinin parmakları daha sıkı kavradı direksiyonu. "Ben çok üzülüyor diye Ali'ye hiç sormadım. Yani bir tek terk ettiklerini biliyorum ama başka bir şey öğrenmek istemediğimden..."

Serhat abi başını iki yana salladı. "O da anlatmaz zaten," dedi. "Sıkma kendini, abim. Anladım ben seni. Ağzına almaz Savaş onları da olanları da."

Onun hissettiklerini düşündüğüm an burnumun direği sızlıyor, yaşlar gözüme saldırıyordu hemen.

"Çok canı yandığından..."

"Ağzım bozulacak, Asude. Amcam ya da yengem demeyeceğim, küfredeceğim şimdi! Sıçıp batırdılar çocuğun hayatını. Ağır geldi yük. Üstüne yıkıp, defolup gittiler işte. Teyzesi olacak ka-" Sustu, hırslı bir nefes bıraktı. Sonra bir tövbe çekip bana hızlı bir bakış attı. "Dedemle babaannem ayaklarını kesti Savaş'ın yakınından da işte, düğünü duyunca azıtmış. Ulan, ana olacak bir de. El kadar çocuğa iki çocuk emanet edip aralık ayında *hadi, dışarıda oynat şunları*, derken neredeydi aklınız? Oturmuşlar, saatlerce çay içmişler evde. Bir bakın kapının önüne, bir yoklayın *niye sesleri çıkmıyor bunların*, diye. İki saat! İki saat,

Allahsızlar! Kimin ne dedikodusunu çevirdiniz de o kopasıca başınızı uzatıp *nerede bu çocuklar*, demediniz?"

Serhat abi hırsla konuştukça ben olduğum yere iyice sindim. Hep eğlenen, gülen adamı hiç bu kadar nefret yüklü görmemiştim.

"Tabii, zorlarına gidiyor! Kabul edemiyorlar kendi suçları olduğunu. Biri defolup kaçtı, diğeri gördüğü yerde zehrini boşaltmak için çocuğun üstüne saldırdı. Azıcık yüzü güldüydü be, Allahsız kadın! O Ömer denilen dayı bozuntusunun da yüzüne tüküreceğim denk gelince. Bir kere dayılık yapsın diye aradı babaannem onu, bir kere. Evi satacakmış şerefsizler, bak neler yapıyoruz biz size!"

"Ev?"

"Bizim arsanın yakınında üç ev yok mu? Bu haysiyetsizin onlar. Olanlardan sonra dedem kesti ayaklarını, şimdi dedem öldü diye gün doğdu sanıyorlar."

"Kaza yüzünden mi gönderdi dede onları? Yani Ali'yi suçladılar diye mi?

Serhat abi bir *cık* sesi çıkardı. "Bizimkiler acıları var diye sustular ama Savaş'a uzanınca dedem *ya öldürürüm ya gidersiniz*, diye şart koştu."

Söylediğiyle bir an nefes alamadım. Ne demekti bu?

"A- Ali'ye zarar mı verdi?"

Korkuyla elim kalbimin üstüne kondu. Serhat abi direksiyonu daha bir sert kavrayıp dişlerini gıcırdatacak kadar sıkmıştı.

"Sorma bana bir şey, Asude! Bak, benim ayarlarım kaymaya başladı. Babaannem gözünü açmadan akıllı duracağım diye söz verdim anama! Sorma, benim şirazem bozulmaya başladı!"

Serhat abinin öfkeli sesiyle olduğum yere iyice sindim, soramadım daha fazla bir şey. *O kadın bize yakın mı ki*, demek istiyordum. *Dayısını gördük, o kadın da yine çıkar mı karşımıza olur olmaz yerde*, diye içim içimi kemiriyordu ama Serhat abi o kadar kızgındı ki ağzımı açamıyordum artık. Hastaneye varana kadar Serhat abi içinde ne kadar öfke varsa boşalttı. Benim varlığımı unutmuş olacak ki bazen küfrediyor, Ömer dediği adama sayıp sövüyordu. O gün babaanne *Ömer'i ara bana*, derken niyeti *düğünden o kadını uzak tut*, demekmiş.

Yol bittiğinde Serhat abi beni indirip geri döndü. Ben de koşturan adımlarla Ali'nin yanına ilerledim.

"Ali..."

Başını iki elinin arasına almış, bıraktığım yerde öylece oturuyordu. Kadir amca da karşısındaki banka geçmiş, onu izliyordu. Sonra kaldırdı kafasını, bomboş baktı yüzüme.

"Hadi, üzerini değiştir, canım. Elini yüzünü yıka."

"Asude, hiçbir şey yemedi, kızım. Allah aşkına, sen ikna et de birkaç lokma alsın ağzına."

Kadir amca belli ki bu konuda bayağı dil dökmüştü ama Ali'ye sözünü geçirememişti. Hızla başımı sallayıp, "Tamam, amcacığım," dedim. "Üzerini değiştirsin de kafeteryaya götürürüm ben onu. Sana ne alayım gelirken? Yedin mi bir şey?"

"Yedim, kızım, yedim. Şekerim var zaten, aç duramıyorum. Bir çay alırsan çok makbule geçer."

Yine hızla başımı salladım. Ali'ye de *hadi*, demeden, elinden tutup kaldırdım. Önce üzerini değiştirmesi için tuvaletin önünde beklemiştim. Sonra babaannenin olduğu yere doğru gidecekken yine koluna asıldım.

"Bir şeyler yemeden gidemezsin, Ali."

"Hiçbir şey yiyecek halde değilim, Asude."

"İnan, umurumda bile değil, yiyeceksin! Babaanne uyanınca ne diyeceğim ben ona? *Kocana bakamamışsın*, diye kalaylasın mı istiyorsun beni?"

Sanki gelmek istemese sürükleyecekmişim gibi bir netlikle elinden asıla asıla peşimden çekiştirdim onu. İçeride olmak onu daha çok daraltacağı için yine elinden tutup bahçeye çıkardım. Gece yarısını geçtiği için neredeyse boş sayılırdı. Ağaçların altında kalan banka doğru yürütüp elimdeki küçük tepsiyi ortaya koydum. Yemek için hiçbir hamle yapmadı.

"Dön bakayım bana." Dümdüz karşıyı izlerken sonunda başını bana doğru çevirdi. Ben de sıcak tosttan bir parça koparıp ağzına uzattım. Önce bir ne yapıyorum diye şaşırarak kaşlarını çatacak oldu ama ben lokmayı dudaklarının arasına tepmiştim bile. "Çayını da iç, kuru kuru olmaz."

Ali gözünü bile kırpmadan öylece bana baktı. Bense tenimi delip geçen irislerini yok sayıp lokma lokma kopardığım tostu ağzına uzattım, çayını içsin diye bardağı dudaklarına yasladım. Çay birden çok gidince hızla geri çektim.

"Ayy, Ali, yandın mı?" Ne yaptığımın farkına varamadan, ağzına doğru üfleyip dudağında kalan damlayı elimle sildim. "Yaktım, değil mi canım? Affedersin."

Hiç konuşmadan, zerre tepki göstermeden sadece bakıyordu. Gözleriyle insana dokunan bir adam hiç tanımamıştım. Ali'nin irisleri yüzümü okşarken tepsiye bıraktığım tosttan yine bir parça kopardım. Şu an niye, bilmiyorum ama gözlerine bakmak utandırıyordu beni. Arada kopardığım lokmalardan kendim de yiyordum. Son lokmayı da ağzına tıktığımda bilinçsizce parmaklarıma bulaşan yağı temizlemek için dudaklarıma götürdüm. Sonra gülümseyip Ali'ye baktığımda onda zerre değişim yoktu. Ali beni izlemeyi seviyordu sanırım.

Küçük tepsiyi kenara bırakıp ona yaklaştığımda Ali sesli bir nefes çekti içine. Ellerim yüzüne konduğunda ona dokunmanın bende bağımlılık hissine dönüştüğünü biliyordum artık. Parmaklarım usul usul yanaklarını okşadı.

"Şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?" Daha çok gülümseyip dudak kenarında kalmış minik bir kırıntıyı başparmağımla düşürdüm. "Bir tane daha çay alıp geleyim mi?" Ali böyle gözlerini bile kırpmadan baktığında bir şey söylemek zorundaymışım gibi hissediyordum. Sanki sussak aklıma getirmediğim o konular gündeme gelecekmiş gibi geliyordu. "Bu tişörtün sana çok yakışıyor diye bunu aldım ama üstüne de gömlek mi alsaydım? Tüh, hiç akıl edemedim, Ali. Gece de serin oluyor biraz, değil mi?"

Ali'nin yanakları elimin içinde kasıldığında dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. "Niye bana hiçbir şey sormuyorsun?" dedi. Sesi o kadar temkinli çıkmıştı ki ne demem gerektiğinden emin değildim. "Annenle babanın karşısında seni ne hale düşürdüm, niye hiç ağzını açmıyorsun?"

"Ali... Söyleme böyle şeyler."

"Eve gidince sormadılar mı hiçbir şey? *Teyzesinin bağırdıkları neydi öyle*, diye öğrenmek istemediler mi? *Hani bu adamın anası babası ölmüştü, terk etmişler ya*, diye ağızlarını açmadılar mı?" Boğazımda bir yumru, kalbimde sıkıştıran bir acıyla kahve gözlerine baktım öylece. "*Sen ne biçim bir adamla evlendin*, demediler mi?"

Başım iki yana sallandı. Gözlerim doluyordu ama onun karşısında ağlamayacaktım.

"Sormadılar. Sormazlar, Ali. Onlar kimsenin acısını kanatmayı bilmez. Hatta annem *bir an evvel kocanın yanına git, sakın yalnız bırakma*, diye tembihledi."

"Hiçbir şey anlatmadan peşimden sürükledim, buraya getirdim seni. Kızman gerekiyor bana."

Onu onaylar gibi hızla başımı salladım. "Çok kızgınım zaten ben sana," dedim. "Doğru diyorsun, çok öfkeliyim ama bu, geçmişte olanlar için değil. Anlatmadığın için de değil. Bir silah sana doğrultulmuşken nasıl öyle durursun sen? O kadın sana vururken nasıl engel olmazsın? O kadar öfkeliyim ki şimdi sormayacağım bunun hesabını."

Ali'nin gözleri sıkıca kapandığında alnı alnıma yaslandı. Ben bir an bile avuçlarımın içindeki yüzünü okşamayı bırakmadım.

"Asude..."

İniltiyle adımı seslendiğinde alnımı biraz kıpırdatarak alnını okşadım. Sonra başparmağımın okşadığı elmacıkkemiğine dudaklarımı bastırdım. Ürpertisi dudaklarıma dokundu.

"Bir hesap sorulma anı bekliyorsan bununla karşılaşmayacaksın. Neler yaşadın, tam olarak bilmiyorum. Kendine nasıl böyle büyük bir acı çektirirsin, aklım almıyor ama annemden de babamdan da seni karşılarına oturtup hesap sormalarını göremezsin."

"Buraya geldiler, ben her şeyi mahvettim. Yine..."

Sol yanağındaki elim kayıp dudaklarının üstünde durdu. Böyle konuşmasını istemiyordum. Kendine bu şekilde eziyet edişini kalbim kaldırmıyordu.

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Kötü şeyler oldu ama senin yüzünden değildi hiçbir şey."

"Babaannem..."

Geri çekilip tekrar baktım gözlerine. "Babaanne yaşlı bir kadın, Ali," dedim. "Doktor söyledi ya, üç damarının tıkanıklığını açmak lazımmış. Dediğin gibi kötü şeyler oldu ama buna sebep olan sen değilsin. Buna bir sebep aranılacaksa o kadın! Gelip sana ait olmayan bir suç için camları indiren, kötü sözler söyleyen kişi sebep oldu bugün yaşanılanlara."

"Kızını kaybetti."

Sesinden öyle bir keder aktı ki ağlamama kararımı tutmak çok zorlaşıyordu.

"Sen de kardeşini ve kuzenini kaybettin. Neredeyse canından olacağın bir kaza atlattın fakat onlar senin yaşadığını görmezlikten gelip tüm yükü üstüne atmışlar."

"Küçücüklerdi."

"Küçükmüşsün."

"Korumam lazımdı benim onları."

"Korumak için neredeyse canından olacakmışsın. Çocukları anneleri ve babaları korur, Ali. On yaşındaki bir çocuk, dokuz ve yedi yaşındaki iki çocuğu koruyamaz."

"Asude..."

Yine aynı acı çeken inilti. Tekrar dudaklarımı yanağına bastırıp, "Geçti, canım, geçti," dedim.

"Babaannem de ölecek sandım."

Gözleri açılıp da gözlerime değdiğinde yaşaran gözlerimi hızla kırpıştırdım. Ellerim bir yoksunluk çeker gibi yine yüzünü okşamak için yanaklarına yaslandı.

"Babaanneden bahsediyoruz, öyle kolay mı onu yıkmak? Seni bırakıp gitmez, hem artık bana da taktı kafayı. İdealindeki gelin olmadan yakamdan düşeceğini sanmıyorum." Ali'nin dudağında minicik bir tebessüm yeşerdi. Derin bir nefes aldım. Allah'ım, bedenimin üzerindeki taş hafifledi sanki. Onun tebessümünü gördüğüm an benim yüzümde çiçekler açtı. "Sinop mantısı öğreneceğim ben daha. Etli yaprak sarmasını tam beceremedim, onu da hakkıyla öğrenmem lazım. Çok işi var benimle, nereye ölüyormuş?"

Gözleri yüzümden ayrılmıyor, irislerinde saklı şaşkınlık niye, bilmiyorum ama bana bakmayı bir an bile bırakmıyordu.

"Sen nasıl birisin böyle, Asude?"

Benden bir cevap bekliyor mu bilmiyordum ama beklemese daha iyi olurdu çünkü konuşmak gelmiyordu artık içimden. Sadece ona yakın olmak, iyi olduğuna kalbimi inandırmak ve yorgunluktan tükenmiş bedenimi azıcık dinlendirmek istiyordum. Ona uzatılmış bir silah gördüm ben, geri kalan her şeyin canı cehenneme. Babaanne avuçlarımın içinde ölüp gidiyordu neredeyse. Kime ne olduğunu, kimin ne kadar acı çektiğini düşünecek mecalim yoktu. Ali böyle yaralıyken kimsenin derdini düşünmemi beklemesin kimse benden.

Yüzünden kayıp omuzlarına indi ellerim. Sonra sıkıp durduğu yum-

ruklarının üzerini ağır ağır okşadım. Sonunda pes edip avuçları aralandığında hemen parmaklarım dolandı parmaklarına. Gözleri kucağımda duran ellerimize düştü. Birkaç dakika dikkatle baktı. Sonra ellerini tutan ellerimi sıkıca kavrayıp önce sol elimin içini açtı. Dudaklarını bastırdı. Sonra sağ elime de aynısını yapıp avuçiçlerimi öptü.

"Gerçeksin," dedi. "Ama değil gibisin de. Sen nasıl güzelsin, Asude..."

Bana değil de kendine söyler gibiydi bu cümleyi. Çok sessiz, çok boşlukta sallanan bir tınısı vardı. Ellerimden ayrılan yüzü tekrar gözlerime takıldı. Yanaklarıma, dudaklarıma dikkatle baktı. İçimden taşan bir his öyle ki tarif edemeyeceğim kadar yoğundu. Nasıl oldu, bilmiyorum. İlk kim uzandı diğerine, inanın, hatırlamıyorum bile. Bir saniye önce ellerim Ali'nin ellerindeydi. Sonraki saniye onun elleri benim saçlarımın içinde, benim ellerim ise yanaklarının üzerinde duruyordu. Soğuk dudakları dudaklarıma kapandı. Boğuluyormuş gibi bir his içimi sardığında ağzım aralandı ve Ali'nin dudakları altdudağımı kavradı. Saniyeler içinde soğuk olan dudaklar beni yakacak kadar ısındı. Gözlerim sıkıca kapanmıştı, çok derin bir uçuruma düşüyormuşum gibi karnım burkuldu. Hiç beklemediğim bir şiddetle Ali'nin altdudağımı emmesini, beni bir an bile beklemeden üstdudağımı dişlerinin arasına kıstırmasını, dilinin dudaklarımı aralama çabasını yaşadım.

Elim ayağım şaştı, ne yapmam gerektiğini akıl edemedim. Ayaklarım ayakkabının içinde büzülmekten, kaslarım sıkılmaktan can çekişiyordu. Ali'nin iki dudağından dudaklarıma yayılan ateş, ruhumu tutuşturdu. Dilinin sıcaklığını dilimde hissettim. Benden çıktığını sonradan idrak ettiğim bir inilti koptu boğazımdan. Bununla beraber Ali daha sıkı kavradı saçlarımı. Mümkünmüş gibi daha büyük bir hevesle dili ağzımda dolaştı. Ona yetişmem ya da eşlik etmem mümkün bile değildi. Öyle baskın, o kadar güçlüydü ki baş etmemin imkânı yoktu. Diliyle okşadığı dilimi dudaklarıyla kıstırıp emdiğinde benim gibi o da inledi, sesini ağzımda hissettim. Nefessiz kalan ciğerlerim çığlık atıyordu, heyecandan yerine sığmayan kalbim yüzünden de başım dönüyordu ama beni bıraksın istemiyordum. *Beni öpmeyi bir an bile kesmesin, ona çok ihtiyacım var, benden uzaklaşmasın.*

Bir cesaret dilim onun bana yaptığını yapmak ister gibi dokundu, tekrar bir inilti yankılandı dudaklarımda. Dişlerinin çekiştirdiği dudak-

larım sızlıyordu ama hayatım boyunca yaşadığım hiçbir şeyden bu kadar haz almamıştım. Bir acının bu kadar zevk vermesi mümkün müydü? İki insan birbirine dokundu diye tüm hücreleri uyuşur muydu?

Üstdudağımı emip, çekiştirerek bıraktı. Alnı alnıma yaslıydı, sesli solukları dudaklarımdan içeri sızıyordu. Ondan aşağı kalır değildim. Kilometrelerce koşsam kalbim böyle hızlı çarpamazdı. En soğuk sulara fırlatılsam tenim böyle bir titreme krizine kapılamazdı. Can çekişir bir halde, "Ali..." diye inledim. Ellerim dermansızca tişörtünün yakasına tutunmuştu. Ali ise saçlarıma dolanmış parmaklarını çözüp yüzümü avuçlarıyla kavradı. Dudakları bir kez daha dudaklarıma yaslandı. Güçlü bir öpücük bırakıp azıcık geri çekildi. Sonra aynı dudaklar çeneme, yanağıma, kaşıma, şakağıma güçlü öpücükler sıraladı. Yüzümde öpülmedik tek bir nokta kalmayana kadar Ali durmadı.

"Güzelim benim."

Ali'nin sesi kulaklarıma dolduğunda gözlerim aralandı. Kahve gözleri her zerremde özenle dolaşıyordu. Ezber etmemiş gibi her hücremi ilmek ilmek içiyordu. Kahvelerindeki ışıltı bayram yerine çevirdi kalbimi. Bu kez ben atılıp yüzüne öpücükler bırakmaya başladım. Gözleri aheste aheste kapandı. Benim bıraktığım öpücükleri daha iyi hissetmek ister gibi nefesini tuttu. Yüzünde, dudaklarımın değmediği tek bir milim kalmayana kadar dolaştım. En son dudaklarının üstüne üç güçlü öpücük kondurdum. Kalbim çatlayacaktı! Zerrelerime kadar titriyordum. Bu his beni ne hale sokacak, azıcık bile kestiremiyordum.

"Ali'm... Canım Ali'm..."

Dinlenmek istiyorum, diyen vücudum da ruhum da aradığını bulmuştu. Ali kollarını bana sıkıca doladığında başım omzuna düştü. Hiç konuşmadık. Ne kadar zaman böyle sessiz kaldık, bilmiyordum. Bir an bile kolları gevşemedi, beni sıkıca kavramayı saniyelik de olsa bırakmadı. Tüm gün yaşadığımız korkularımız, paniğimiz, acımız bir kenara çekildi ve içimi kaplayan heyecanı izlediler. Birbirimizde soluklanma anımız o kadar yoğundu ki tenime değiyordu aşkı. Etimi sarıyordu ona duyduğum bu his.

Öpüştük!

Allah'ım, biz öpüştük. Aynı nefesi paylaştık. Tüm çareler tek bir öpücükteymiş gibi birbirimizin soluğunu çaldık. Ağzımı açsam çığlık atacağım. İçime sığmayan aşkı bas bas bağıracağım sanki.

Üstümden geçen bir ürpertiyle elleri kasılıp tekrar gevşedi. Beni saran kolları geri çekilip yüzüme bakmak için saçlarımı geriye iteledi.

"Üşüdün? Üşüdün, değil mi?" Çıplak kollarımı avuçiçleriyle hızlı hızlı okşamaya başladı, daha sonra etrafta hızla dolaştı gözleri. Kimsecikler yoktu. Gece bitmek üzereyken bahçede bizden başkası kalmamıştı. "Aptallık ettim, saatlerdir buradasın. Üşüdün, yavrum."

Başımı iki yana sallayıp, "Yok, üşümedim, sen sarıldın ya," dedim.

Kollarımdan kayan elleri, ellerimi kavradı. İkisinin de üstüne hızlı, sesli birer öpücük bırakıp ayaklandı. "Hadi, içeri götürelim seni, hasta olacaksın," dedi. "Kolların buz gibi. Gel, kıvırcığım."

"Tamam. Sen de çok üşüdün, değil mi? Niye gömlek getirmedim ki ben sana ya, aptal kafam."

Beni hızlı hızlı yürütürken, duraksayıp kendi kendime söylenmeme baktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımın üstüne hızla bir öpücük daha bıraktı.

"Gül güzelim benim."

Sonra yine elime asılıp, çekiştirerek hastaneye doğru yürüttü bizi. İçeri girdiğimizde gerçekten sabah serinliğinin fazlasıyla üşüttüğünü fark ettim. Ali aklı karışmış gibi sağa sola bakındı, daha sonra babaannenin yattığı yere gitmek için kullanılacak yolu takip etti. Kadir amca iki eliyle başını kavramış, öne doğru eğilmiş, öylece bekliyordu. Tüm aileyi derleyip toplamaktan, herkesin başında durmaktan kendi annesi için dertlenememişti bile. Adım seslerimizle başını kaldırıp bize baktı. Ali beni amcasının karşısındaki banka oturtup başımın üstüne yine dudaklarını bastırdı.

"Ben şimdi sıcak bir şeyler alıp geliyorum hemen, yavrum. Beş dakikaya buradayım," deyip sonra amcasına döndü. "Amca, sana çorba alacağım. Çay istedin ama bu saatte mideni ağrıtır senin. Bekleyin, hemen geliyorum."

Bizden hiçbir cevap beklemeden seri adımlarla ilerledi. Kadir amcayla beraber ardından bakıp kaldık. Kadir amca bu kez bana dönüp şaşkın bir ifadeyle baktı. Böyle karşısında uzaktan uzağa oturmak ayıp olur diye kalkıp yanına geçtim. Hâlâ kalbimin atışları düzene girmemişti. Dudaklarımdaki sızı azıcık bile eksilmemişti. Gözlerimi kapasam

Ali'nin tadını hissedebileceğim kadar yoğundu her şey. Dizlerimin üstündeki ellerimin üstüne bir el yaslanınca sıçrar gibi kendime geldim. Kadir amca yüzünde hüzünlü bir tebessümle bana bakıyordu.

"Susar sandım," dedi. Anlamadım dediğini. Benim boş bakışlarımı gören adam elimi biraz daha sıktı. "Korkunca, canı çok yanınca susar Savaş. Yine öyle olur diye içim içimi yedi."

"Amca..."

"Babam ölünce bir ay ağzını bıçak açmadı, anam zorlamasa tek lokma ağzına almazdı. Şimdi anam uyanana kadar bir köşede kalır diye ödüm koptu." Kadir amca uzun bir süre nefes almamış gibi derin, sesli bir soluk aldı. Sonra yüzünü, babamdan gördüğüm bir gülümseme kapladı. Huzurlu, dingin, insanın başını okşarmış gibi hissettiren bir gülümseme. "Sen ne güzel geldin bize, kıvırcık gelin. İyi ki geldin."

***

Ertesi gün öğlene kadar babaanne hakkında bilgi alamamıştık. Doktor bir süre daha uyandırmayacaklarını söylemişti. Birkaç gün enfeksiyon riski yüzünden yanına giremeyecektik. Evdeki herkes hastanede bekliyordu. Ben Ali'nin yanından ayrılmıyordum. Kadir amca *bari bir iki saatliğine gidip dinlen*, diye en sonunda azarladığında bile Ali yerinden kıpırdamadı. Halalar, yengeler dil döktüler ama Ali hastaneden bir an bile çıkmayı kabul etmiyordu. Babaanneyi görmeden gitmeyeceğini ben kabullenmiştim, söylemiyordum artık. Bana gitmem için baskı yaptığında da yanından bir adım uzaklaşmayacağımı söyleyip çıkıştım. Kararlılığımı görmüş olacak ki ısrar etmedi. Hatta onu artık daha iyi anlıyordum galiba. Gitmemi istemiyor, sadece öyle söylemesi gerektiği için *gidip dinlen*, diyordu.

Ertesi günü de böyle geçirmiştik. Sadece bir saatliğine üzerimi değiştirmek ve Ali'ye temiz kıyafet getirmek için eve uğradım. Annemler Ali için çok üzülüyordu. Onun mahcup bir halde kendilerine bakamayışı benim ailem için de çok zordu. Annem evde geçirdiği süre içinde geçmişte olanlar hakkında benden daha fazla şey öğrenmişti ki ağzından kötü söz işitmediğim kadın, Ali'nin annesiyle babasına küfür sayılacak kelimeler kullanır olmuştu. Neler olduğunu bilmek umurumda değildi artık. Sadece babaanne iyi olsun, benim Ali'm iyi olsun, başka bir şey istemiyordum Allah'tan. Çünkü amca haklıydı. Ali susuyordu. Ben zorlamasam neredeyse benden başka kimseye tek kelime etmiyor-

du. Zorla ağzına tıkmasam bir lokma yemiyordu. Aileden en uzakta bir sandalyede, başı önünde saatlerce oturuyordu.

Üçüncü gün de yine alıştığım sandalyede oturuyordum. Ali lavaboya gitmişti. Duyduğum adım sesleriyle o geldi sandım ama Ali'nin dayısıyla çarpıştı gözlerim. Kadir amca saniyeler içinde ayaklandı.

"Senin ne işin var burada?" dedi, öfkeyle ve karşımızda ezilip büzülen adama baktı.

"Kadir abi... Dursun yengeyi merak ettim." Adam bana kaçamak bir bakış attı. "Savaş... İyi mi?"

"Bir yeğenin olduğu şimdi mi geldi aklına? Ulan, yıllar sonra o kadın seni bir kere dayılık yap diye aradı, onu da yüzüne gözüne bulaştırdın!"

"Abi, vallahi Artvin'e gönderdim ben ablamı. Kerem'le konuştum, çocuğa durumu anlattım, o da annesini aradı. Çocuğa bakamıyoruz diye bahane etti, en az üç dört ay orada kalacaktı. O arada zaten sizinle ilgili her şey unutulur diye düşündüm. Duymazsa bulaşmaz diye elimden geleni yaptım ama kim aradıysa haber vermiş. Kerem'in arabayı alıp gece çıkmış yola. Onlar da ta sabah haberdar olmuşlar, beni aradığında ablam her yeri yıkmıştı zaten."

Kadir amca hırsla iki yana salladı başını. "Ulan, yirmi yıl sonra ben ilk kez o çocuğun öyle güldüğünü gördüm!" dedi. "Yirmi yıl, lan! Azıcık yüzü güldü, mahvettiniz. Anamı kaybediyordum, oğlum. Ne diyorsun sen bana? Anam ölüyordu, Ömer!"

Adam daha çok eğdi başını. "Abi, böyle olsun ister miyim ben?" dedi. "İyiydi ne zamandır, kendi halinde yaşıyordu. Sen biliyorsun, kaç yıl oldu, hiç karşısına çıktı mı? Ben yeğenimin evlendiğini bile ayaküstü öğrendim. Şu hale düşmek bana koymuyor mu sanıyorsun?"

"Bana maval okuma, Ömer! İki bacın da beş para etmez! El kadar çocuğu suçladılar, kafayı yer korkusuyla ağzını açıp da *onun suçu değil, sizsiniz suçlu*, diyemedin. İşinize geldi *Savaş yüzünden*, demek. Ulan, sen yıllarca öldü mü kaldı mı diye kapı itmedin, kapı! Yeğeninmiş. Lan, ne zaman dayılık yaptın sen bu çocuğa, it herif?"

Adam, Kadir amca kızdıkça küçük bir çocuk gibi hiç sesini çıkarmadı. Söylediği her şeyle hayret sarıyordu içimi. Hepsi mi Ali'yi suçlamıştı? O kadın ve annesi yetmezmiş gibi hepsi mi Ali'ye kesmişti tüm cezayı?

"Kadir abi, kendini suçlasa canına kıyar diye..."

"Senin ağzına sıçarım, köpeoğlu köpek!"

Kadir amca elini havaya kaldırıp, öne doğru hırslı bir adım atacakken koluna yapıştım.

"Amca... Amcacığım, dur, ne olur. Ali gelecek, görmesin seni böyle. Siz de gidin buradan! Yeterince zarar verdiniz ona, daha fazlasına lüzum yok!"

Nefretle bakan gözlerim, adamın yüzünü kıpkırmızı yaptı.

"Kızım, ben de böyle olsu-"

"Kızınız falan değilim ben sizin! Kocam gelmeden gidin buradan! Hiç utanmadan gelebiliyorsunuz hâlâ!"

Benden beklemediği sert bir çıkışla duraksadı, şaşırmıştı muhtemelen. *Çıtı pıtı duruyoruz diye prenses sanıyorlar! Bir de çarşıda evlendiğimizi duyunca üzüldü diye vicdan azabı çektim. Ali bunu görünce yüzlerine bakmamalı halbuki.*

"Özür dilemek için..."

Kadir amcayı tutan elim sıkılaştı. Öfke içimi harladı sanki.

"Özür mü? Özür dilersiniz, öyle mi? Küçücük bir çocukken hayatını mahvettiğiniz kocamdan özür dilersiniz ve olur, biter! Bizim en mutlu günümüzü mahvedersiniz ama sonra özür dilersiniz! Gerçekten iğrenç insanlarsınız. Ali'nin sizinle nasıl kan bağı olabilir, aklım almıyor. O ablanız olacak manyağa da söyleyin, bir daha benim kocama el kaldırıp yüzüne tükürürse yaşına başına bakmadan parçalarım onu! Götürüp bir tımarhaneye kapatın! On yaşındaki çocuğu suçlayıp, canı sıkıldıkça eziyet etmek isteyecek kadar kafayı yediyse salmayın ortalığa. Yemin ederim, bir dahaki sefere öyle bir Asude'yle karşılaşırsınız ki o yılan dilli kadının parçalarını toplarsınız ortalıktan!"

Adamın ağzı aralandı. Şaşkın şaşkın bakıp kaldı. Duyduklarımı idrak edemedim, şoka girdim diye o kadını parçalamadım ya, en büyük pişmanlığım olmuştu bu. Ali'ye ettiği bedduaları düşündükçe beynim zonkluyordu sanki. Kireç gibi olmuş yüzü benden ayrılmazken Kadir amcanın sesiyle bir de ona baktı.

"Kestim cezanızı, Ömer! O üç evi nah satarsınız! Burhan'la Narin'i de arayıp söyle, *Kadir Bozdoğan size zırnık koklatmayacak Sinop'tan*, de. Leyla da bir daha karşımıza çıkarsa öyle bir Kadir'le karşılaşır ki korktuğun başına gelir. Delirtmeden düşmem yakasından! Acısına hürme-

ten sustum ama bu saatten sonra o acıyı mumla aratırım ona!" Ali'nin dayısı başını iki yana sallayıp gerisin geri adımlamaya başladı. Kadir amcayı kolundan tutmasam saldıracak gibi öfkeliydi. "Yedirmem lan ben oğlumu size! Aç köpekler sizi, yedirmem o çocuğu. Siktir git karşımdan, lan!"

Kadir amca, gömleği bağrını sıkıyormuş gibi çekiştirince, "Amca, gel, otur şöyle," diye iteleye iteleye sandalyeye oturmasını sağladım. Kadir amca hâlâ söyleniyordu.

"Başını eğiyor deyyus, utanıyor sözde! Lan, o çocuk ölümden döndü, ölümden! Adi şerefsiz. Gelmiş, *canına kıyardı*, diyor bana. Namussuz, adamım diye geziyor bir de!"

"Amca, ne olur sakinleş. Bak, sana da bir şey olacak."

"Evleri satacaklarmış! Ulan, ben öz kardeşimi sildim, aç ölse dönüp bakmam. Senin ablanı besletir miyim lan ben?"

"Amca, ne olur ya, vallahi kötü olacaksın, sakinleş artık."

Bir düğmesini açıp ellerimi yelpaze gibi sallamaya başladım.

"İnsanda az yüz olur! Geçmiş karşıma ne diyor? İt ite buyurur, it de kuyruğuna buyurur. *Al götür, başından ayrılma*, dedik biz sana, it!"

"Amca, babaanne içeride yatıyor. Ona *it*, dediğini duyarsa seni parçalar, ne olur, sus."

Kadir amca giden adamın ardından bakıp, sövmeye devam ederken başını bana çevirdi. Kaşları çatıldı. "Kim anama *it*, diyor, lan?" dedi.

Bir elimle bileğini ovup diğer elimle de hızlı hızlı rüzgâr yapmaya çalışıyordum. "*İt ite*, dedin ya. Babaanne duyduysa mahveder bizi. Hadi, sakinleş, gözünü seveyim. Sen de kalp krizi geçirirsen valla ben de yatarım yanına, ben de geçiririm artık. Babamı gördüm, babaanneyi gördüm, benim daha takatim kalmadı. Bir Allah'ın kulunun tansiyonu yanımda çıksa bana inme inecek."

Adam durup kaldı. Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Benim deli gibi sallanan elime ve bir de bileğini sıkan parmaklarıma baktı.

"Kızım, sen ne diyorsun?"

"Amca, ben nereden bileyim ne diyorum? Sakinleştin mi? Gözünün önünde benekler falan yok, değil mi? Ya da ensende böyle güçlü bir zonklama falan... Kolunda uyuşma var mı amcacığım?

Amca şaşkın şaşkın elini kaldırıp gözünün önünde salladı, daha

sonra ensesini ovaladı. Sonra da sol kolunu sıka sıka boydan boya yokladı. Yüzüme bakıp, "Yok gibi, olması mı lazım?" diye mırıldandı.

Derin bir nefes alıp, "Yok yok, çok şükür, olmasın," dedim. "Allah canına sağlık, sıhhat versin, amcam."

Amca balık gibi ağzını açıp açıp kapadı. Sonra koridorun sonuna baktı, yine ağzı açıldı ama ne diyeceğini unutmuş gibi geri kapadı. Tekrar yüzüme baktı.

"Kızım, sen niye benim aklımla oynuyorsun?"

"Amca, ne yaptım ben?"

"Bak, bu iki oldu. Ne diyordum ben, yahu? *Biz evlendik*, deyip geldiğinizde de tepem atmıştı. Çayıma çorbama karışıp lafımı unuttur-dun. Bak, şimdi de ne diyordum ben Ömer itine?"

Boş olan koridora baktım. Sonra gerçekten bir cevap bekleyen amcaya çevirdim gözlerimi. "Çok küfrediyorsun, ben nasıl söyleyeyim o sözleri?" diye sordum. "İyisin, değil mi?"

Kadir amca *la havle* çekip geriye yaslandı. Eli bağrını okşayıp derin derin soludu. İyi gibiydi sanki, yani inşallah iyiydi.

"El deliye, biz akıllıya, kurban olduğum. Geç, otur sen de yanıma. Yerde sürünme daha fazla."

Dediğini yapıp yanına geçtim. Gözümün kenarıyla izliyordum, kötü olursa çığlık atmak için tetikteydim. O da anlamış olacak ki *cık cık*, diyerek gülümsedi.

"Yok bir şeyim, yok. Adam gibi sinirlenemiyoruz bile. Hem küçücük de bir şeysin ama iyi saydırdın, ha. İt bu, it! Bakma şimdi süklüm püklüm durduğuna, çocuğu iyileştireceğiz diye canımız çıkarken bu pezevenk bana *ablalarım perişan, ben onları düzeltemedim daha*, dedi. Gelip ne halde diye bakmadı bile."

Dişlerim, sıkmaktan gıcırdıyordu. "Pislikler!" dedim, tiksinir gibi. "Bencillikten başka bir şey bilmiyorlarmış. Su getireyim mi amcacığım?"

Başını iki yana sallayıp, "İyiyim, merak etme sen," dedi. "Öyle kolay değil beni devirmek. Hem nerede kaldı senin bu kocan?"

Ben de merakla etrafa bakındım. "Bilmiyorum ki," dedim, tedirginlikle. "O adamla karşılaşmamıştır, değil mi?"

Kadir amca geriye yaslanıp göbeğini ovaladı. "Onda nerede Savaş'ın karşısına çıkacak yüz?" dedi.

Onaylar gibi başımı salladım sadece. Sonra Kadir amcaya baktım tekrar.

"Amca?"

"Söyle, amcasının kıvırcığı."

"Annesinin tarafındaki herkes mi Ali'yi suçladı?"

Kadir amca hüzünlü bir bakış attı bana. "İşlerine öyle geldi, kızım," dedi. "İnsanoğlu nankör işte, kendi canı yanmasın diye kimi ateşe attığına dönüp bakmaz. Ölüp giden anneannesi bile çocuğa attı suçu, geri çekildi."

Dudağımın içini ısıra ısıra baş salladım. Burnumun direği sızladı.

"Ali de kendini suçluyor," derken sesim çok âciz geldi kulaklarıma. Kadir amca da onaylar gibi başını salladı.

"*Canım*, dediği ne kadar insan varsa *senin yüzünden*, dedi, Asude. *Sen öleydin*, diye çığlık attılar. Hepi topu aldığı bir nefesti, ona da göz diktiler. O da *benim yüzümden*, dedi işte. Küçücük çocuk, annesi babası ne derse kabul eder."

Bir şey desem ağlarım korkusuyla bir süre sustum. Sonra koridorun başında bize doğru gelen Ali'yi gördüm. Babaannenin sesi yankılandı sanki kulaklarımda. *Topla o yüzünü, Gelin Hanım*, diye çığlık atsa bu kadar etkili olmazdı.

Kadir amca, "Asude," dedi.

"Biliyorum, amca, bir şey yok ki," diye mırıldandım.

Ali bize yaklaştığında oturduğum yerden ayaklandım. Kaşları hafif çatılmıştı, bir bana bir amcaya baktı. "Bir şey mi oldu, Asude?" diye sorarken şüpheliydi.

Elindeki, ağzı kapalı iki çorba kutusuna bakıp, "Bir şey yok, canım, seni merak ettik," dedim. "Neredesin kaç zamandır?"

Ali elindeki tepsiyi bana doğru uzatıp, "Size çorba aldım, tosttan başka bir şey yemediniz," diye mırıldandı. Yine iki tane almış, kendini umursamamıştı. Elinden alıp amcanın kucağına doğru uzattım, hiç sesini çıkarmadan çorba kutusunun kapağını açtı. Ben de yanındaki diğer kutuyu alıp Ali'ye bir bakış attım. Sol çaprazda kalan banka geçtiğimde yanıma oturdu. Hâlâ irdeleyen bakışları üzerimdeydi. Sanki farkında değilmişim gibi bir kaşık çorba içtim. Sonra birkaç günde kazandığım bir alışkanlıkla diğer kaşığı Ali'ye uzattım. Hiç itirazsız uzanıp içti. Sırayla bir ona bir bana diye çorbayı bitirdik. Bu birkaç günde ailedeki

herkes fısıltıyla Ali'nin yemek yiyip yemediğini dert etmişti kendine. İlk anlamamıştım ama Fatoş yenge beni bir kenara çekip *bir lokma da olsa ağzına bir şey aldı, değil mi Asude*, dediğinde boş boş kadının yüzüne baktım. Ama Serhat abi Ali'nin kendini kapattığında insani ihtiyaçlarından bile vazgeçtiğine dair bir şeyler söyledi. Bir de büyük bir inanmışlıkla *babaannemden başkası onu ikna edemezdi, şimdi sen varsın, lütfen gözünü ayırma*, diye sık sık tembihlemişti. Bunları duyduğumdan beri Ali'nin bir şeyler yediğini görmeden bırakmıyordum peşini.

Onunla hastanede bahçesinde yaşadığımız her şey bizi birbirimize daha çok yakınlaştırmıştı. Bunu o kadar net hissediyordum ki. Ona kim yaklaşsa ya da bir şey söylese karşılığını alamıyordu maalesef. Aile buna alışkın gibi cevap da beklemiyordu. Ben bir şey dediğimde kısa da olsa bir cevap alıyordum ondan. Çok sessiz kaldığı anlarda uyuşmuş bir ifade beliriyordu yüzünde, seslensem duyamayacakmış gibi soyutlanıyordu dünyadan. Hiçbir şey demeden ellerini kavradığımda, başını omzuma yasladığımda ya da öylece hemen sarıldığımda suyun altında kalmış gibi sesli bir solukla çıkıyordu daldığı yerden. Birkaç dakika algılayamıyordu nerede olduğunu. Gözlerinin kahvesi öyle boş bakıyordu ki adını sorsam söyleyemeyeceğinden korkuyordum ama başı bana yaklaşıp derin derin kokladığında, tekrar bir sakinlik çöküyordu. Adımı inliyor, iyice boynuma sokulup nefesinin düzene girmesi için bekliyordu. Yüzümü izliyordu bazen de. Ali beni hep izliyordu aslında ama şimdi bakışları çok daha uzundu.

Canımı çok yakıyordu bu anlar. Onun boşlukta savrulan bakışları içimi parça parça ediyordu. Tek tesellim bana itiraz etmiyor oluşuydu. Ne istersem *tamam*, diyordu. Ailesi de çok şaşırıyordu ona. İtiraz etmeden verdiğim her şeyi yiyor, hastaneden gitmeye ikna edemesem de kucağıma başını koyup uyumasını istediğimde ses çıkarmıyordu. Halalar, yengeler tuhaf tuhaf bakıyor ama hiçbir şey demiyorlardı.

Yine aynı şekilde bir gece tükettik. Bir noktada ben Ali'ye yaslanmış, birbirimize sokularak rahatsız bir uykuya dalmıştık. Sabah her yerim ağrıyarak ilk ben açmıştım gözlerimi. Ali beni geriye yasladığı bedeninin üstüne doğru çekmiş ve koluyla omzuma sarılmıştı. Ben hareket eder etmez de o açtı gözlerini.

"Asude..."

Kendimi biraz toparlayıp ellerimle yüzümü ovuşturdum. Ali sağa

sola bakındı, gözlerini kırpıştırıp parmak ucuyla elime dokundu ve derin bir soluk bıraktı. *Bunu da anlamıyorum. Çoğu zaman bana tuhaf bakışlar atıp herhangi bir yerime dokunduktan sonra derin bir soluk alıyor.*

"Uyumuşuz."

Onaylar gibi başını salladı sadece. Benim gibi de elleriyle yüzünü sıvazladı. "Keşke eve gitsen Asude," dedi. "Mahvoldun kaç gündür."

"Sen de gelmezsen gitmem," diye itiraz ettim.

Solgun yüzü, kararmış göz altları yorgunluğunu öyle belli ediyordu ki. Yine de eve gitmeyecekti. Babaanneyi görmeden adımını bile atmayacaktı bu hastaneden, kabullenmiştim artık. Kendimizi toparladığımızda her gün olduğu gibi Kadir amca ve halalar geldi. Uzun uzun kalamıyorlardı, kalabalık yüzünden defalarca uyarılmıştık ama en azından birkaç dakika burada olmazlarsa evde de duramıyorlardı. Annemle babam bize destek olmak için onlarla geliyor ve yine onlarla gidiyordu.

Doktor kontrolü sırasında öylece bekledik. Sonunda beklediğimiz doktor da çıkıp, "Hastamız entübasyondan çıktı, kendi başına nefes almakta şu anlık sorun yaşamıyor," dedi. "Değerler bu şekilde devam ederse iki güne normal odaya almamamız için hiçbir sebep kalmayacak."

Eli göğsünde bekleyen herkes derince bir soluk aldı. Şükürler, gülüşmeler, sarılmalar birbirine karıştı bu kez. Ali'nin omzuna dolanıp, zıplaya zıplaya kucakladım onu.

"Asude kim?"

Doktorun sorusuyla sesler bıçak gibi kesildi. Adımı duymayı beklemiyordum. Şaşkınlıkla doktora bakıp, "Benim," dedim. "Doktor Bey, bir şey mi oldu?"

Doktor onaylar gibi başını sallayıp, "Hastanın bilinci yerinde," dedi. "İki kez *Asude*, dedi. Şu an için hastanın yanına kimseyi almayı düşünmüyoruz ama özel bir talep, morali için de iyi olabilir. Hemşire sizi hazırlasın, iki dakika hastanın yanına girebilirsiniz."

Sonra adam bir baş selamı verip, yanımızdan geçip gitti. Ben öylece şaşkın şaşkın bakıp kaldım peşinden. *Babaannenin yanına biri girecekse Kadir amcanın girmesi gerekmiyor muydu? Ya da Ali girse ona daha iyi gelmez miydi? Niye benim adımı söyledi ki?*

"Hadi, kızım, hazırlasınlar seni. Bak, anam seni çağırıyormuş. Hadi amcam."

Ali dikkatle gözlerime bakıyordu.

"Ama... Şey mi yapsak? Sen mi girsen amca?"

Kadir amca sevinçten yaşarmış gözlerini elinin içiyle silip başını iki yana salladı. "Yok yok, senin adını demiş," dedi. "Hadi, gir bir an evvel de çıkıp nasıl olduğunu bir de senden duyalım."

Ali gözünü bile ayırmadan beni izliyordu.

"Ben mi gireyim, Ali?" diye sordum.

Gözünü bir kez kapatıp açtı. Başka bir şey demedi. Beni bekleyen hemşirenin yardımıyla steril bir halde babaannenin yattığı odaya girdim. Babaanne solunumu için taktıkları, yüzünün yarısını kapatan maskeyle yatıyordu. Onu dik görmeye o kadar alışmıştım ki sapsarı suratı, elmacıkkemiklerinin altındaki çöküntü tenimde bir ürpertiye neden oldu.

Gözleri kapalıydı. İyice yaklaşıp, "Babaanne..." diye fısıldadım. Kısık sesimle uyuyup uyumadığını anlamaya çalışıyordum. Doktor *bilinci yerinde*, demişti ama belki de uyuyordu. "Babaanne, benim, Asude." Sesli bir nefes çekti içine. Gözü aralanınca biraz daha yaklaştım. Damarları belli olan, kırışık, yaşlılık lekeleriyle bezeli elini tuttum. "Hepimiz buradayız, babaanne, iyisin."

"Sa- Savaş..."

"Ali'yi mi çağırayım? Dışarıda seni bekliyor, hemen çağırayım mı?"

Babaanne zorlandığı çok belli bir halde başını iki yana hareket ettirdi.

"Ko- Konuştu mu?"

Sızlayan burnumla gözlerime o kadar hızlı yaş doldu ki kendimi sıkmak zorunda kaldım. Bu halde bile Ali'nin konuşup konuşmadığını kendine dert edecek kadar neler yaşamışlardı?

Hızlı hızlı başımı sallayıp, "Konuştu tabii," dedim. "Konuşuyoruz hep. Ben hiç susmuyorum, o da mecbur cevap veriyor. Yemek de yiyor. Hep yediriyorum, daha sonra uyuyor. Sen merak etme, olur mu?"

Gözlerini sıkıca kapadığında sağ gözünden kopan bir damla kulağına doğru süzüldü.

"Su- Susmasın."

Ne kadar zorlandığı, tek kelimelik bu cümleyi kurmak için ne kadar yorulduğu o kadar belliydi ki.

"Susturur muyum ben onu? Merak etme, sen iyi ol, tamam mı?

Aklın sakın kalmasın onda. Ben yanından hiç ayrılmıyorum. O çok iyi, babaanne. Senin iyi olmana ihtiyacı var sadece."

Gözlerini aralamadan bu kez, "Emanet..." diye inledi. Sonra bir uykuya çekilir gibi hırıltılı solukları ağırlaştı.

Gözlerim yanıyordu. Onun kendi canını zerre umursamadan Ali'ye olan sevgisi öyle büyüktü ki... Ayaklarımı sürüye sürüye çıktım odadan. Beni ayakta bekleyen kalabalıkla göz göze gelmeden en geride öylece duran Ali'ye doğru adımladım. Sonra da kollarımı Ali'nin beline sarıp sıkıca kucakladım onu.

"Asude?"

"Bir şey söyle bana. Uzun uzun bir şeyler söyle." Boğazımdan kaçan hıçkırığa engel olamadığım için kendime çok kızdım ama tutamıyordum kendimi. "Bana bir şeyler söyle, ne olur, sesini duymam lazım."

Ali'nin sırtımı okşayan elleri bir an duraksadı, daha sonra kaburgalarımı sızlatacak kadar sıkı sarıldı. Derin bir nefes aldığını, yükselen göğüs kafesinden hissettim.

"Se- Seni ilk gördüğümde patronunla kavga ediyordun." Geri çekilecek gibi oldum ama bırakmadı. Sesi fısıltı denilecek kadar kısıktı. Sırtımı okşayan eli ağır ağır işini yapmaya devam etti. "Şevket amcayı ziyarete geldim ama dükkânda yoktu. *Bekle, geliyorum*, dedi bana. Öylece kapı önünde dururken senin sesini duydum ilk. Sonra kıvırcık saçların çarptı gözüme. Yüzün küçücük kalmıştı saçlarının arasında. Faturalarla ilgili bir şey diyordun. Patronun da *sen halledersin*, deyip, üzerine ceketini alıp hızlı hızlı yürümeye çalışıyordu. Peşinden koşturdun, yanımdan geçtin ama farkıma bile varmadın. Adamı durdurup *istifa edeyim de gör gününü*, dedin. Gülmek geldi içimden, bu nasıl çalışan diye de az ayıplayacak oldum. Adam elini saçlarına atıp daha bir kabarttı, *kıyamazsın sen bana*, deyip uzaklaştı. Ben öyle film izler gibi izleyip kaldım sizi. Peşinden baktın, omuzlarını düşürdün, daha sonra da *o sahtekâr muhasebeci bir gün dolandıracak seni, şimdi gidip tüm fişleri kontrol etmem lazım*, diye mırıldandın." Ali omuzlarımdan tutup yüzümü görmek için beni kendinden uzaklaştırdı. Dudağında küçük bir tebessüm vardı. "Ara ara Çanakkale'ye geldiğimde gözüme çarptığın oldu, bazen gözlerim arayıp durdu seni. Bir kere gördüysem çoğunda görmedim. Çok uzun bir süre halüsinasyonlar görmüş biri için fazla hayal gibiydin. Hâlâ da emin olamıyorum. Sen yine bana

aklımın bir oyunu musun? Ben yine kayboldum da bir hayalin peşinde mi koşuyorum? Önceden dokunduğumda kaybolurdu hayallerim ama sen öylece bana bakmaya devam ediyorsun. Asude, ben ya geri dönüşü olmayacak şekilde aklımı kaçırdım, dokunabileceğim kadar güzel hayallerde kayboldum ya da bir mucize oldu ve ilk kez bu kadar güzel bir şey beni buldu."

25. BÖLÜM

Günler sonra artık gerçekten birer tebessüm vardı yüzlerinde. Her an ağlayacaklarmış gibi olan o ifadeleri hafiflemiş, neredeyse silinmiş gibiydi. Babaannenin iyiye giden durumu üzerimizdeki ölü toprağını kaldırmıştı. Ali'nin kollarına sığındığım, sesini duymam için bana söylediklerini uzun uzun sorguladığım zamandan yirmi dört saat uzaktaydım. Ali bana bir halüsinasyon olup olmadığımı düşündüğü o anlardan bahsederken kalbim atmayı bırakmıştı. Çanakkale'ye her gelişinde biz aynı caddede oluyorduk. Belki yanımdan öylece geçiyordu. Onu nasıl fark etmemiştim ben?

Onun denize düştüğü ve çıkmasın diye ailesinin türlü felaketler yaşattığı zamanlardan kalmış bu hadise kalbimi çok kırıyordu. Neler yaşadığını düşününce, katıla katıla ağlamak geliyordu hep içimden. Söylediği her bir cümle onun aşkını arzulayan kalbime deva, sanrılarla geçmiş zamanlarını düşünen aklıma zehrolmuştu.

Bu sabah doktor bizi mutlu edecek haberi vermişti. Babaanne normal odaya alınacaktı ve tek tek herkesin görmesine izin verecekti. Ben Ali'yle otururken iki eliyle kavradığı elime bakıyordum. Bana sürekli dokunuyor olmasının sebebi sanrıları mıydı acaba? Aklının karmaşasından sadece dokunarak mı çıkıyordu? Düşününce Ali'nin ilk anlarımızdan itibaren bana ne çok dokunduğu geliyordu aklıma. Yüzüme uzun uzun baktığı dakikalardan sonra bir şey yapıyor ve eli mutlaka tenime değiyordu. Beni izleyişlerini hep sorgulardım. Şimdi o bakışların esrarında Ali'nin acabalarının olduğunu bilmek hüznümü gömüyor, benim için kullandığı her güzel cümlenin tadını çıkarmama engel oluyordu.

"Hadi, Savaş."

Daldığım yerden Kadir amcanın sesiyle çıktım. Ali de öyle düşüncelere kapılmıştı ki sıçradığını hissettim.

"Ne oldu, amca?" dedi.

"Hadi, oğlum, anamı göreceğiz. Gir de çık."

Ali bir bana bir amcaya baktı. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırıp sıkıntılı bir nefes çekti içine. "Amca, önce sen gir," dedi. "Halalarım da görsün, ben öyle..."

"Kafamın içine sıçıldı ula zaten. Kalk, git, yorma beni. Anam da gözüyle görsün, içi rahat etsin kadının." Sonra amcanın bakışları sertleşti, kaşları derince çatıldı. "Sonra seninle hesaplaşacağız, Savaş Efendi. O silahın önünde it gibi dikilmenin faturasını ödeyeceksin! Kaç gündür sıkıntımız var diye ağzımı açmadım ama o ağzına sıçacam senin, puşt!"

Kadir amca sonra bana bakıp alıştığımız tövbesine geri döndü. Amca ağır ağır Rahime halaya doğru yürürken, oturduğum yerden ayaklanıp Ali'yi de kalkması için çekiştirdim.

"Hadi, bekletmeyelim kimseyi. Babaanne seni görünce çok daha hızlı iyileşecek."

Ali bir şey demeden hemşirenin yönlendirmesiyle babaannenin yattığı odaya girdi. Biz kapı ağzından çıkmasını, bir iki güzel şey söylemesini bekledik. En fazla beş dakika sonra Ali gözleri kızarık bir halde dışarı çıktı. Ağlamamıştı ama kendini ne kadar sıktığı yüzünün renginden, gözlerinin aklarındaki kızarıklıktan belliydi.

"Ali?"

Ali bende olan gözlerini kaçırıp amcaya baktı. "Se- Seni istiyor," dedi.

Kısık bir sesle söylemişti bunu. Amca da hızlıca başını sallayıp yanımızdan geçti. Herkes babaanneyi bir iki dakika görüp şükür duaları etti. Ali, babaannenin yanından çıktığından beri hiç konuşmamıştı. Kabuğuna öyle bir çekilmişti ki ona sorduğum soruları bile duymadı. Sadece bir zaman sonra başı omzuma düştü ve sessiz bir uykuya daldı.

***

Babaannenin yüzünü gördükten sonra Kadir amca kimseye söz hakkı bırakmayacak şekilde herkesi hastaneden kovdu. Buna ben de dahildim. Ali yerinden kalkmayınca, "Ekmek teknesi batacak, bari git de imzalarını at," diye onu da ensesinden tutup Serhat abiyle yolladı. Babaannenin durumu netleşince Ali'ye gösterdiği imtiyaz anında

ortadan kalkmıştı. Serhat abi de zaten hemen biri iki sıkıntılı durumdan bahsedip Ali'yi yanına çekti. Aziz abi hastaneye geldiği günden iki gün sonra gitmek zorunda kalmıştı. Melike de olanları ondan duymuş, beni defalarca aramıştı. Ona üç beş dakikada üstü kapalı anlatmıştım olanları. O kadar üzülmüştü ki *kalk, yanıma gel*, desem gözü işi gücü görmeyecekti.

Duş almak ve birkaç parça kıyafet hazırlamak için eve gelmiştim. Ali işlerini halledince kesin hastaneye giderdi, o gelmezse yanımda götürürdüm. Saçlarımı ağır ağır tararken odanın kapısı tıklatıldı. Annemle babamı gördüm kapının aralığından.

"Asude'm, müsait misin kızım?"

"Gelin, babacığım, müsaitim. Saçlarımı tarayıp çıkacağım."

Babam başını sallayıp içeri girdi. Annem de hemen yanındaydı. "Var mı bir gelişme, kızım?" diye sordu.

"Normal odaya aldılar işte, babacığım. Birkaç güne taburcu edecekler. İyi bakılması gerekiyor, en az üç ay enfeksiyondan korumamız lazım. Şu an için her şey iyi gidiyor."

Annem yanıma oturup elimi kavradı. "Anneciğim, biz diyoruz ki artık ayak altından çekilelim, eve dönelim, kuzum."

Gözlerim kocaman açıldı. "Nasıl?" dedim. "Ama ben daha..."

Bu kez de babam diğer yanıma oturup boştaki elimi kavradı. "Önce bir dinle, babam," dedi. "İnsanları zora sokuyoruz. Kendi dertleri yokmuş gibi bir de bizi ağırlamak için didiniyorlar."

"Baban haklı, kızım. Fatoş Hanım sanki bir ayıpmış gibi *sizi de hakkıyla ağırlayamadık*, diye koşturuyor. Yazık, başlarında bir dert varken bir de bize mahcup mahcup bakıyorlar."

"Hemen mi gideceksiniz?"

"Saat üçte İstanbul'a uçak varmış. Dün baktım da ayırttım biletleri."

Gözüm yaşarmaya başlamıştı, hemen gitmelerini istemiyordum. Evlenmiştim ve artık burada yaşayacağımı biliyordum ama onlardan ayrılmak da istemiyordum ben.

"Ama ben size hiç doyamadım."

Babamın dudağı kıvrıldı. "Doyulmuyor, babam," dedi. "Kalp sevdiğine öyle kolay kolay doyamıyor. Savaş'ın sana ihtiyacı var, bal kıvırcığım. Ailesinin de Savaş'ın iyi olmasına ihtiyacı var. Ama biz şu an için

yük gibiyiz burada. Allah var, azıcık bile kötü bakmadılar ama kendi dertlerini bırakıp bizimle ilgileniyor oluşları bizi rahatsız ediyor." Bir şey demek için ağzım açıldı ama ne diyeceğimi bilemedim. Babam da benden cevap beklemiyor olacak ki elimi iki eliyle kavrayıp sıktı. "Bak, o çocuk zaten zorlu bir ömür geçirmiş. Babaannesinin böyle olması daha da kötü yapıyor her şeyi. Kadir Bey *Asude olmasaydı ne yapardık*, demekten başka bir şey demiyor. Sen şimdi sadece kocanla ve yeni ailenle ilgilen. Yol şurası, çok özleşirsek geliriz yine. Siz de gelirsiniz, ne olacak ki?"

Hızlı hızlı başımı sallayıp, "Babaanne iyi olsun, geliriz ki," dedim. "Hem siz de gelirsiniz, sıkılırsınız siz orada zaten, değil mi babacığım?"

Babam beni kandırmak için kullandığı gülümsemesini yüzüne ekledi. Biliyordum ben bu ifadeyi. Çocukken de avutmak istediğinde hep böyle başını yana yatırarak gülerdi.

"Sıkılırız tabii. Sonra da atlarız uçağa, geliriz. Çok zor değil ya. Hem bak, Aziz ne dedi? Belki iyice buralı olup çıkarız, belli mi olur?"

Ben yine hızlı hızlı başımı salladım ama gözümden süzülen yaşa engel olamadım. Ayrılığın acısı onlar yanımdayken çökmüştü üzerime.

"Çiçeklerimi de Nurhan'ın başına bıraktım zaten, annem. Solduracak kesin ben gitmeden. "

"Melike hatırlatmazsa o su vermeyi unutur ki."

Annem gülümseyip başını salladı. "Biz geldik, kızımızın düğününü gördük," dedi. "Çok güzel bir ailede, ne çok kıymet görüyor, gözümüzle şahit olduk. Olmasaydı keşke ama insanız, Asude. Başına her iş geliyor insanın. Dursun Hanım teyze de sağlığına kavuşsun, gerisi kolay, kızım. Sen beni bilmiyor musun? Özlersem durabilir miyim hiç orada?"

"Yok, duramazsın."

Annem de cam gibi parlayan gözleriyle baktı yüzüme. Söyledikleri her şeyi onaylamam, kendimi avutma sebebim mi yoksa onlar üzüldüğümü görürse daha çok üzülürler diye korku mu bilemedim. Kalbim sıkışıyordu, sadece onu biliyordum.

"O zaman ağlama, anneciğim."

"Ağlamıyorum ki." Annem eliyle yüzümü okşadı. Küçük bir kıkırtı kaçtı dudaklarının arasından. Yanağıma ıslaklık yayılınca gözümden kaçanların farkına vardım. "Baban haklı, bebeğim, kocanın şimdi sana

çok ihtiyacı var. İlgilenilmesi gereken bir hasta var. Anneannenle ilgilendiğin gibi ilgilen, olur mu kuzum?"

Başımı salladım, ağzımı açsam çocuk gibi ağlamam mümkündü. Önce annem sarıldı boynuma, daha sonra babam doladı kollarını bize. Aşağı indiğimizde babamlar gitme kararını duyurdu. Fatoş yenge benden bile çok ısrar etti kalmaları için. Annemle babam bana söyledikleri gibi yine geleceklerinin sözünü verdiler. Gitmeden uygun olursa bir de babaanneyi görmek istiyorlardı. O yüzden hep beraber hastaneye gittik. Normal odaya alınsa da tek tek girmemize izin veriyordu doktor. Kadir amcayla Ali ellerinde siyah bir klasöre bakıp konuşuyordu. Bizi görünce kenara bıraktılar.

"Hoş geldiniz, dünür. Kızın duramadı mı evde?" diye bana yan yan bakıp laf soktu. *Git, adam gibi uyu, ondan sonra gel,* diye tembihlemişti çünkü.

Babamsa omzumdaki eliyle kolumu sıkıp, gülümseyerek baktı bize. "Öyle oldu, müsaade olursa biz de gitmeden hastaya bir *geçmiş olsun,* demek isteriz," dedi.

Kadir amcanın kaşları hızla çatıldı. "Ne gitmesi, Harun Bey?" dedi.

"Dönelim artık evimize, Kadir Bey. Öylece çıkıp geldik, e geleli de bayağı oldu."

Kadir amca bir bana bir babama baktı. Yüzü hüzünlendi. "Doğru düzgün ağırlayamadık bile, kalsanız daha ne güzel olur," dedi. "Ev orada duruyor, ne olacak ki?"

Babam omzumdaki elini indirip Kadir amcaya doğru bir adım yaklaştı. "Bizi çok güzel ağırladınız, Kadir Bey," dedi. "Çok da güzel bir düğün yaptınız. Geldik, kızımızın ne kadar rahat olduğunu gözümüzle de gördük ya, dünyaya bedel bu. Şimdi hastanız var, iyice bir toparlansın, bu kez ben sizi ağırlamak isterim."

Kadir amca diyecek bir şey bulamamış olacak ki başını salladı sadece. Ali ise öylece annemle babama bakıyordu. Günlerdir yüzünü gölgeleyen hüzün ve utanç yine yerini almıştı.

"Harun baba... Kalsanız biraz daha, olmaz mı? Böyle... Olmadı, biliyorum. Ben sözümü tutamadım tabii ama az daha..."

Babam, Ali'nin mahcup yüzüne bakıp tebessüm etti. Sonra bana bakıp baştan aşağı gözünü üstümde gezdirdi. "Olmayan bir şey yok, evladım," dedi. "Verdiğin sözü de tuttuğunu kendi gözümle gördüm.

Kızımın gülen yüzünü oturup içim rahat izledim. Babaannen iyi ya, geri kalanını ağza almasak da olur."

Annem de babamı onaylar gibi başını salladı hızla. "Tabii, oğlum, ne demek olmadı?" dedi. "Nasıl güzel bir düğünümüz oldu. Hem Asude, *Savaş iş için sık sık Çanakkale'ye geliyor*, demişti. İnşallah kızımı aldın diye bitmez Çanakkale'de işlerin."

Annemin tatlı kıkırtısıyla Ali'nin dudağı minicik kıvrıldı. Bana baktı yan yan. Benim hevesli bakışlarımı görünce başı onaylar gibi sallandı.

"Yok, bitmez, Hatun anne. Mecbur, daha çok iş kabul edeceğiz Çanakkale'den. Gelip gitme sayısını artırmamız lazım."

Sonra babaanneyi görmek için beş dakikalığına yanına girdik. Annem şifa diledi. Babaannenin solgun yüzünü gördüklerinde onu çok yormadan, veda edip çıktılar. Ali'yle onları havaalanına götürdük. Evden çıkmadan valizlerini toparlamışlardı bile. Onlara veda etmek o kadar zor olmuştu ki benim için, havaalanında bekleme sandalyelerinde bir saate yakın gözyaşı döktüm. Ali sadece kolunu bana sarıp sırtımdan aşağı dökülen saçlarımı okşadı.

"Hadi, Asude, mahvettin kendini. Söz, ben götüreceğim seni." Elimdeki buruşmuş peçeteyle gözümün yaşını bir kez daha sildim. Ne çok ağlayasım varmış, kendimi de tutamıyordum. "Onlar da gelecek. Bak, baban kaç kez söz verdi. Gider, ben getiririm ne zaman istersen." Ben sadece Ali konuştukça başımı sallıyordum ve akan gözümü, burnumu siliyordum. "Ağlama artık. Söz veriyorum, Asude. İnanmıyor musun?"

"İnanıyorum."

İç çekerek mırıldandığımla Ali yüzünü, öne eğdiğim başıma doğru yaklaştırdı. "E o zaman niye ağlıyorsun hâlâ?" diye sordu.

"Ağlamam bitmiyor çünkü!" Kızgın kızgın baktım yüzüne. Neredeyse gülecekmiş gibi dudağı bükülünce sinirim bozuldu. "Bitsin, kalkacağım. Niye *ağlama*, deyip duruyorsun? Elektrik mi bu fişi çekeyim prizden de şak diye kesilsin? Bekle iki dakika, bitirmeye çalışıyorum işte!"

Ali bir peçete daha çıkardı küçük paketten. Bu kez o kuruladı gözlerimi. Dikkatle yüzüme baktı sonra. Gülmesini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ağlarken huysuz oluyorsun demek. Öğrendiğim iyi oldu. Peki, şimdi bitti mi?"

Onaylar gibi başımı salladım. Ali de uzanıp dudağımın köşesine dudağını bastırdı. Sıcak dudaklarını dudağımda hissettiğimde gözlerim kapandı. O geceden beri hiç bu kadar yakın öpmemişti beni. Hiç konuşmamıştık da ama biz onunla öpüşmüştük. İki sevgilinin yaşayacağı kadar yoğun bir hisle birbirimizin dudaklarında kaybolmuştuk.

"Hadi, seni eve götürelim, kıvırcık."

Geri çekildiğinde derince bir nefes aldım. Gözlerim aralandığında hâlâ benden çok da uzak olmadığını fark ettim.

"Hastaneye gitmeyecek miyiz?"

Ali başını iki yana sallayıp, "Ben de gidemeyeceğim, yavrum," dedi. "Boya atölyesinde sıkıntı olmuş. Serhat abim uğraşıyor da hasar tespitine yardım etmem lazım. Amcam tembihledi, gidip duruma bakacağım."

Onaylar gibi başımı salladım sadece. En azından bir yaşam emaresi kabul edecektim bunu. Günlerdir adımını atmadığı hastaneden iş için bile olsa çıkmış olması benim için iyi bir şeydi. Ali beni eve bırakıp gitti, bense neredeyse hiç sesin çıkmadığı eve girdim. Cangül abla, Kadir Alp'i anneannesine götürmüş. Çocuk da olanlar yüzünden kötü olmuştu zaten. Ellerinden geldikçe buradan uzak tutmaya çalışmışlardı ama *büyük ebem ne zaman iyileşip gelecek*, diye herkese bin kere sormuştu miniğim.

"Asude, gel. Mutfakta bir şeyler yiyelim, kızım."

Fatoş yengenin sesiyle ona doğru adımladım.

"Kimse yok mu yenge?"

"Rahime ablam, Asuman, Selma mutfakta, kızım. Oğlanlar Efsa'yı da alıp çıktı. İyice bunaldı çocuklar, arkadaşlarıyla dolaşsınlar dedik."

"İyi yapmışsınız, yenge."

Sonra mutfağa girdik. Hatçik ablayla beraber altı kişi olunca, mutfakta yiyip kaldırdık. Doğru düzgün kimsenin de konuşası yoktu zaten. Odama geçip öylece uzandım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uyku girmiyordu gözüme. Saat onu geçtiği zaman Ali'yi aradım ama telefonu kapalıydı. Bu, içimi daha çok sıktı. Bitmemiş miydi ki işi? Neredeyse gece yarısına geleceği zamansa aşağıdan bir iki tıkırtı sesi duydum. Ali olduğunu düşünüp yataktan nasıl fırladığımı hatırlamıyordum. Aşağı indiğimde kapı ağzında duran Serhat abiyi ve Fatoş yengeyi gördüm. Ali yoktu yanlarında. Benim sesimle Serhat abi ve Fatoş yange merdivenlere baktı.

"Kız, uyumadın mı sen daha?"

"Yok, yenge, Ali daha gelmedi. Hastanede mi acaba? Telefonu da kapalı."

Serhat abinin kaşları çatıldı. Cebinden telefonu çıkarıp aradı ama benim karşılaştığım sesle karşılaşınca tekrar yerine koydu. "Ben çıkarken tersanedeydi daha, Asude," dedi. "Barakasına girdiyse oradan çekmiyor telefon. Ondan kapalıdır."

"Baraka mı?"

Serhat abi ağır ağır salladı başını. "Tersanede tek göz barakası var onun," dedi. "Şu maketleri falan hep orada yapıyor. Kesin girdi yine ve dünyayı unuttu eşek herif. Ben bulup getiririm onu, abim."

Hızlı adımlarla aşağı indim.

"Şey, abi... Beni de götürsen?"

Serhat abinin kaşları çatıldı. Kolundaki saate bakıp, "Geç oldu, kızım, nereye götüreyim seni?" dedi. "Alıp gelirim ben onu."

"Yanına gideyim, ne olur. Eğer dediğin gibi maket yapıyorsa kafasını dağıtıyordur, engel olmayayım. Ama onsuz da duramam ki burada. Ne olur, abi, çok yorgunsan taksiyle giderim ben. Yerini söylesen yeter."

Serhat abi iç çekip onaylar gibi başını salladı. "Şu kız bana *taksi*, deyince beni bir sinir boğuyor, anne," dedi. "Bana bir darlık çöküyor, var ya! Yürü bakalım, başımın belaları. Kocası bitti, karısı çıktı başıma."

***

Serhat abi beni kapının önünde bırakıp gitmek istemese de Ali'nin içeride oluşuyla çok ısrar etmemişti. Birkaç derin nefesten sonra kapıyı çalma gücü buldum kendimde. Aralanan kapı sayesinde de Ali'nin şaşkınlık, belki de telaşlı gibi görünen gözleriyle karşı karşıya kaldım.

"Asude?"

Beni burada görmeyi hiç beklemiyordu galiba. Gözlerini kırpıştırıp daha dikkatli baktı yüzüme.

"Çok geç oldu, gelmedin, Ali," dedim. *Seni merak ettim, sen yokken duramıyorum ben hiçbir yerde*, diyemedim tabii ki. "Defalarca aradım, telefonun da kapalıydı. Serhat abi burada olduğunu söyleyince..." O bana baktıkça ben bir şeyler söyleme gayretine giriyordum da başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Geç mi oldu?"

"Bire geliyor saat, haber vermedin bana."

Yüzünde saf bir şaşkınlık vardı. Galiba gerçekten zamanı kaçırmış, saatin bu kadar geç olduğunun farkına varamamıştı.

"Affedersin, ben farkında olamadım."

Engel olamadığım bir merakla kapı ağzından barakanın içini görmeye çalıştım. Tuhaf bir koku geliyordu içeriden ama rahatsız edici eğildi. Ne olduğunu düşündükçe daha çok arttı merakım. Aksi gibi Ali de içeri davet etmiyordu ki göreyim ne olduğunu.

"Çok mu işin vardı ki? Sen hiç geç kalmazdın?"

"Kapıda kaldın, geç içeri, hadi."

Sonunda beklediğime kavuşmuş olmanın neşesiyle gülümseyerek içeri daldım. Yerler ahşaptı, Ali çoraplarıyla durduğuna göre ayakkabıyla girilmezdi buraya. Ali de dikkatle beni izlerken, gül kurusu rengindeki çoraplarımı sürte sürte yürüdüm. Çok büyük değildi ama mutfak tezgâhı, köşedeki tek kişilik yatak ve ortadaki kocaman masayla yaşanılabilir bir yer yapmıştı kendine.

"Babaanne seni kovduğunda o yüzden *tersaneye gelirim*, diyordun demek. Küçük bir ev yapmışsın kendine."

Dudağı kıvrılmış, benim içeriyi izlememi süzüyordu. Meraklı halimle dalga geçiyormuş gibi bana bakarken kaşları kalkmıştı. Benimle eğlenen bakışlarını umursamadan masaya yaklaştım. Tam ortada kocaman bir gemi iskeleti duruyordu. Daha hiçbir detayı yoktu ortada ama çok emek gerektirdiği her halinden belliydi. Burada yapıyordu maketlerini. Odaya kokusunu yayan o şeyin ne olduğunu da görmüştüm.

"Reçine o, yapıştırmayı onunla yapıyorum. "

Onaylayıp kokusunu içime çektim, biraz geniz yakıyordu. "Siyah İnci'yi yapmaya başlamışsın, aşk olsun, hani beraber yapacaktık?" dedim, sitemli bir sesle.

"Çok istersen yardım edebilirsin, daha yeni başladım sayılır." Geçip sandalyesine otururken ben de hızla yakınındaki demir sandalyeye kuruldum. Bana uzattığı kutuya baktım ama ne olduğunu anlamadım. "Dikkatli ol, elini yakma sakın. Ayrıca Siyah İnci değil ama çok istersen Beyaz İnci diyebilirsin. Bu ona renk verecek sedef, bittiğinde bir inci gibi parlayacak."

Bana gösterdiği parlak tozdan gözlerimi çekemedim bir süre. "Böyle mi görünecek?" diye sordum. "Bu kadar parlayacak mı?"

"Öyle olacak, baktığın her noktadan ilk ışıltısı gözlerini alacak." Bahsettiği şeye ortak olmak için delice bir heves sardı içimi.

"Ne olur, ben de yardım edeyim. *Asude'yle beraber yaptık*, dersin herkese. Benim de elim değsin."

"Yaklaş o zaman, reçineyi sen tut. Bugünlük çok bir şey yok ama alt tabaka çıtalarını yapıştıralım beraber." Ona yardım ettikçe ve ne yapacağımı kısa zamanda kavradıkça beni izleyişi başka bir şekle büründü. Bakışlarındaki takdir görünmeyecek gibi değildi. Hiç beklemediğim bir anda, "Dedem seni tanısa çok severdi," diye fısıldadı.

"Ali dede mi?"

Başını sallayıp, "En çok bu huyundan hoşlanıyorum," dedi. Kalbime ne yaptığını bile bilmiyordu tam şu an. "O kadar hızlı benimsiyorsun ki herkesi, su gibisin, Asude. Nerede olursan ol, oranın şeklini alıyorsun sanki. Dedem hakikaten çok severmiş seni."

Umarım sen de çok seversin, dememek için dilimi ısırdım. "Yaşlılarla aram iyidir," dedim. "Sen bilmiyorsun ama Çanakkale'de tüm esnafa bir gülümsememle her dediğimi yaptırmışlığım var benim."

Şaka yapıp, ortamda nasıl olduğunu bile bilmediğim gerilimi dağıtmak isterken onun gözleri bambaşka bir şey söyler gibi gülümsedi. Bana böyle baktığında duymadığım kelimeler fısıldıyormuş gibi hissediyordum.

"Bunu ne kadar iyi bildiğimi asla tahmin edemezsin, kıvırcık."

Bu söylediğine ne cevap vereceğimi bilemedim, gözlerim sürekli kararmış göz altlarına değiyordu. "Çok yorgunsun, Ali," dedim. "Biraz uyusan olmaz mı?"

"Seni eve bırakayım, ben hastaneye geçeceğim."

Bak, işte bu olmaz, Ali'm. Asla izin veremem buna. İyice perişan olacaksın kendini hırpalayarak.

"Babaanneye *sana güzel bakacağım*, diye söz verdim. Hayatta olmaz, dinlenmeden asla bırakmam." Kademe kademe yüzünü saran hüzünle başım yana yattı. Sandalyemi farkında olmadan biraz daha ona yaklaştırdım. "Biraz konuşmak ister misin benimle? Yanına girdin ama çok kısa kaldın, iyi misin?"

"Bakamadım yüzüne."

Sesine gizlenmiş utancı hissettiğimde boğazım düğümlendi. Kendine o kadar zalimdi ki. "Hiç günahın yokken bunu da mı üzerine alacaksın, Ali?" diye sordum.

Kapanmış gözleri açıldığında kahvelerinde saf bir acı vardı. "Gerçekten hiç suçum yok mu Asude?" dedi.

"Zerre kadar suçun yok!"

"Olanları bilmiyorsun bile."

İçimde bir ateş tutuşturdu sanki. Oturduğum yerden kalkmak, Ali'nin kucağına yerleşmek, saniyeler içinde gerçekleşti. Bu gücü kendimde nasıl buldum, bilmiyorum ama sadece ona olabildiğince yakın olmak istiyordum. O da yadırgamamıştı bu yaptığımı, elleri hemen belime dolanmıştı üstelik. Gözleri gözlerimdeyken iyice yaklaştım ona.

"On yaşında olduğunu biliyorum," dedim. "Bir kış vakti anne ve babanızın gözünün önünde oynamanız gerekirken yalnız bırakıldığınızı biliyorum. Saatlerce ortada olmamanıza rağmen aramaya gelmediklerini biliyorum. Ama en çok senin zerre kadar suçun olmadığını biliyorum. Kazaydı, Ali. Çok can yakan, büyük hasarlar bırakan, kötü bir kaza."

"Ama onları..." dedi, devamını getiremedi. *Ben götürdüm*, diyecek ve tüm suçun ona kalması için bunun yeterli olduğunu düşünmeye devam edecekti.

"Önemi yok. Sen yaşanılanları hissedecek kadar büyük, engel olamayacak kadar küçük bir yaştaydın. Böyle büyük bir yükü omuzlarına bırakanlar suçu üstlensin, sen değil." Ağzımdan çıkan her şeyi o kadar dikkatli dinliyordu ki sanki gözleri ne söylesem inanacakmış gibi bir muhtaçlıkla bakıyordu bana. "Babaannenin hasta olması da senin suçun değildi. Onun ne kadar yaşlı olduğunu bile bile camları kıran, bir silahla evi basan, tüm nefretini kusan kadın düşünmeliydi. Ali, sen kırık cam teorisini duydun mu hiç?" Başını iki yana salladığında içimde ona karşı büyüyen tüm merhamet ayyuka çıkmıştı sanki. Parmak uçlarım usul usul yanağını okşadı. "Tüm camlarını kendi ellerinle kırmışsın. Hiç acımamışsın on yaşındaki o çocuğa. Onlar da senin kırılmış camlarından güç alıp geriye kalanları parçalamak istemiş. Teyzen seni suçlamazsa kendini suçlayacak çünkü. Annen parmağıyla seni işaret etmezse birileri onu gösterecek. O anın geleceğini bildikleri için kaçıp gitmişler. Sen on yaşında bile o üç zalimden daha güçlüymüşsün, Ali."

Gözünü bile kırpmadan söylediklerimi dinliyordu. Yutkunuşunu, aldığı nefesi, omuzlarındaki düşüşü seyrettim.

"Sen öyle farklısın ki... Sesin, sirenlerin sesi gibi. Ne söylesen inandırırsın kendine. Sadece konuşarak bile içimdeki bu acıyı hissetmemi engelliyorsun. Sen bunu nasıl başarıyorsun, Asude?"

Ağzından çıkan her kelime ruhuma bir öpücük bıraktı sanki. Onun tarafından böyle görülmek, ona tutulmuş kalbime büyük bir ödüldü. Gözlerini yüzümden, özellikle dudaklarımdan ayırmadıkça gülümsememi engelleyemedim. Biraz sataşmak, aramızdaki bu kasvetli havayı dağıtmak istedim.

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

Gözleri sorumla telaşa kapıldı, bakışları kaçar gibi dudaklarımdan ayrıldı. Bir de kekeleyerek "Be- Ben..." dediğinde ona biraz daha sokuldum.

"Beni öpmek mi istiyorsun, Ali?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamıştı, biliyordum. Sesli nefeslerinde bile heyecan saklıydı. Cesaretim onu şaşırtıyor ama gözlerinde yanan kıvılcımları da benden saklamıyordu. Hiçbir zaman sevgi konusunda çekingen olmamıştım. Çok sevilmenin ne demek olduğunu bilen bir kız, cömertçe sergilerdi içindekini. Ellerim, ensesine değen saçlarını okşarken neredeyse onu öpecekmişim gibi yakınında duruyordum.

"Beni öpmek istiyormuşsun gibi bakıyorsun, seni yanlış mı anlıyorum yoksa ben?" İstediğimi ondan duyana kadar kışkırtacaktım onu. Burnum burnuna sürtündüğünde sesli bir nefes daha aldı. Fısıltısı dudaklarıma çarptı.

"Öpmek istiyorum."

Dudağımda büyüyen gülümsemeyle biraz daha burnumu sürttüm ona. Elleri sıkılaşıp parmakları iyice belimi kavradı. "O sabah banktaki gibi mi? Yoksa hastane bahçesinde öptüğün gibi mi?" dedim.

Cümlem biter bitmez ağzım onun sıcak dudakları tarafından kuşatılmıştı bile. Can çekişen bir muhtaçlıkla belimdeki elleri yüzüme çıkmış, uzaklaşacakmışım gibi beni iyice kavramıştı. Dilinin baskısı arttıkça ona karşılık vermeye başladım. Adımı inler gibi mırıldandı. Uzaklaşmadan, tekrar altdudağımı kavrayıp dişleriyle kıstırdı. Dili ağzımda dolaşırken o kadar aceleciydi ki yetişemiyordum ona. Nefesimiz daraldıkça öpücüğü daha sakin bir hale büründü. Dudaklarıma yaydığı

ıslaklık usul usul dolaştı etrafımda. Soluk soluğa alınlarımız birbirine yaslandığında birkaç derin nefes alabildim. Sonra bana yaptığı gibi yüzünü avuçlayıp çenesine bir öpücük bıraktım. Tekrar, "Asude..." diye inledi.

"Çok fazla yaran var, Ali'm." Birkaç öpücük daha bıraktım çenesiyle dudak kenarına. Buğulu bakışlarına karşılık verdiğimde beni bir hülyayı izler gibi izliyordu. "Ama her yara öpülerek iyileştirilir, biliyor musun?" Bir şey söylemek için ağzı açıldı ama konuşmasına müsaade etmeden bir kez daha dudaklarını öptüm. "Seni öperek iyileştirmemi ister misin?" Bunu her zerremle o kadar çok istiyordum ki. Ona olabilecek en yakın şekilde karışmak, her zerresine sızmak, iliklerime kadar Ali olmak tek ihtiyacımmış gibiydi.

"Yine mi rüyasın sen?"

Gerçekten bir rüyadaymış gibi bakıyordu bana. Yutkunup duruşumu düzelttim. Bana tutunmuş ellerini kavradığımda bile bakışlarımız bir an kopmadı birbirinden. Ellerini bedenimden kaydırarak tişörtümün ucuna kadar sürükledim.

"Üzerimdekileri çıkar, Ali. Sonra da rüya olup olmadığını beraber öğrenelim."

26. BÖLÜM

Bunu söylemiş miydim ben?

Aman Allah'ım, söyledim!

Yüzüne karşı, azıcık çekince hissetmeden onunla birlikte olmak istediğimi belli etmiştim. Bakıp kalmıştı gözlerime. Gecenin üçünde aklını almıştım Ali'min. Yutkunup tişörtün ucunda duran birleşmiş ellerimize baktı. Sonra kahve gözleri yüzüme çevrildi. Eğer gözlerinde şu bakışı görmesem kaçıp giderdim, utançtan bir yer arardım kendime. Ama aptal değildim. Bir erkeğin bir kadına böyle bakması da hiç masum değildi. Ali gözleriyle içer gibi bakan adamlardandı. O, kara bir delikti sanki ve ben içine sürükleniyordum.

"Asude... Gül güzeli kıvırcığım."

Sesi olabildiğince kısıktı ama söylediklerini duymuştum. Benim ellerim sayesinde tişört ucumda duran parmakları sıkıştı. Burnunun ucuyla çeneme dokunduğunda başım istemsiz geriye düştü. Burnunu ağır ağır çenemin altına sürterken kalbim zıvanadan çıkmıştı artık. Kokumu içine çektiğini hissedebiliyordum. Burnunu sürterek şahdamarımın üzerinde gezindiğinde ise kalbimin ne denli kontrolsüz attığını artık o da biliyordu. Biliyordu çünkü tam şahdamarımın üstüne sıcak dudaklarını bastırmıştı. Ağzımdan kaçan ismi, can çekişirken duyulan o son inilti gibiydi. Bedenimin her bir zerresi yanıyordu sanki. Her bir hücremde kıyamet kopuyordu. Kasıklarımdaki sancı kıvranmama, göğüslerimdeki bu ağrılı uyuşma onları Ali'ye bastırma isteğine neden oluyordu.

Elleri, tişörtümün altından belime doğru kaydı. Parmaklarını yürüterek biraz yukarı ilerlediğinde ise sonunda çıplak tenime değdi. Benim gibi o da bu hissin ayrımını yapmış olacaktı ki küçük ama arzu dolu

bir inilti duydum ondan. Elleri biraz daha cesurlaştı, avuçiçlerini bel oyuntumda hissettiğimde kasıklarımdaki sancı arttı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sadece dokunuyordu bana ama ben kucağında kıvranmamak için ecel terleri döküyordum.

"İpek gibi tenin."

Geri çekilip çakmak çakmak yanan gözleriyle benim yarı kapalı gözlerime baktı. Belimdeki elleri sürtünerek sırtıma doğru ilerledi. Sutyen kopçasında durduğunda altdudağını dişiyle kıstırmış, bir kez daha yutkunmuştu. Başparmağı okşar gibi kopçanın üstünde ileri geri hareket etti. Tek kelime etmiyordum ama yüzümdeki her şey ona ne istediğimi bağırıyordu, biliyordum. Ben, Ali'nin olmak istiyordum. Her şeyiyle benim olsun istiyordum. Ona zerre çekinmeden dokunmak, canım ne zaman isterse öpmek, sürekli ellerimi üzerinde tutmak istiyordum. Ben, Ali'de ne kadar yara varsa öperek şifa olmak istiyordum.

Sanki bir onaya ihtiyacı varmış gibi başımı ağır ağır salladım. O da aynı anda elinin üstüne toplanmış tişörtümü başımdan çıkarıp öylece bıraktı. Karşısında bir sutyenle kalakalmış olmak azıcık bile rahatsız etmiyordu beni. Tenim yanıyor, utanç da köşede beni izliyordu ama geri adım atmak zerre kadar yoktu içimde. Ali gözlerini yüzümden ayırıp boynumdan aşağı aheste aheste dolaştırmaya başladı. Gül kurusu olan sutyenimde durdu bakışları. Kurumuş dudaklarında dilini gezdirip tekrar yutkunmuştu.

"Çoraplarınla aynı renk," diye mırıldanmasıyla başımı salladım. Hoşuma gidiyordu kendimce kurduğum bu kombinasyon. İç çamaşırlarımla çoraplarımın uyumlu olmasını tuhaf bir şekilde seviyordum.

"Çorapların çok masum ama bu..."

Dikkatle baktığı göğüslerime doğru başım eğildi. Ben pek sutyen takmayı da sevmezdim aslında ama evlendiğimizden beri dikkat etmeye çalışıyordum. İncecik dantel bir kumaşın ardından kendini belli etmeye başlamış göğüs uçlarım, yanaklarımın yanmasına neden oldu. Balenler daha bir sıktı sanki beni. Onu istediğimi alenen belli eden benken göğüslerimdeki değişimi seyretmesi, içimde gıdıklayan bir hisse neden olmuştu.

"Bunlar hiç masum hissettirmiyor."

Ali kendi kendine konuşmaya devam ederken elimin altındaki tişörtünü kavramıştım. Tutunma hissim gitgide artıyordu.

"Beğendin mi?"

Sesimi bulup konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı benim için. Dikkatle seyrettiği göğüslerimden ayrılıp gözlerime baktı. Başını iki yana sallayıp, "Beğenmek mi?" dedi. "Çok güzel. Çok güzelsin, Asude. Bu nasıl anlatılır, bilmiyorum ki. Sen gördüğüm en güzel şeysin."

Onun ruhumu okşayan sözleri kanımı daha bir kaynattı. Üzerindeki tişörte bir bakış atıp beni izleyen gözlerine döndüm. "Ben de sana dokunmak istiyorum," dedim.

İçine çektiği nefes ıslık gibi duyuldu sanki. Sonra beni onaylar gibi gözleri kapanıp açıldı. Üzerimde duran elleri geriye çekildi. İki kolunu da havaya kaldırınca ne istediğini anladım. Bir saniye bile beklemeden, uçlarından kavradığım tişörtü başından çıkarıp attım. Onun aksine ben daha aceleciydim. Ellerim göğüslerinin üstünde durdu. Ağzımdan olmadık bir şey çıkar korkusuyla dişlerim dudaklarıma eziyet ediyordu.

Onun tenini böyle hissetmek... Allah'ım, delireceğim galiba, kalbim böyle atmaya devam ederse karşısında ölüp gideceğim.

İki göğsünün arasında fazla olmasa da tüyler vardı. Ellerimi üzerinde gezdirdikçe avuçiçlerimde bıraktığı hissi çok sevmiştim. Dudaklarım keyifle kıvrılırken biraz daha aşağı kaydırdım ellerimi. Kendini ne kadar sıktığını hissettirmek ister gibi avuçiçimdeki seğirmeleri hissedebiliyordum. Avuçlarım göbek deliğinin olduğu bölgeye doğru indiğinde ise başını geriye yatırıp tekrar inilti gibi bir ses çıkardı. O kadar güzel bir görüntüydü ki.

Ona böyle hissettirdiğim için ellerim daha da cesurlaştı. Başparmağım göbek deliğinin etrafında dolaştı. Belimin iki yanını kavrayan parmakları etime gömülmek ister gibi sıkılaştı. Öne doğru uzanıp göğsünün ortasına dudaklarımı bastırdığımda, "Dövmeni çok merak ediyorum," diye mırıldandım. Üzerinde oturmuyormuşum gibi bir çeviklikle tek eli belimi kavradı, diğeri ise kalçalarımın altına sarıldı ve birkaç saniyede ayağa kalkmıştı. Tiz bir çığlık attım boş bulunup. Onun kucağında olduğum için yüzüm yüksekteydi.

"Ali!"

Tekrar yutkunup dudak hizasına yakın olan göğüslerime hızlı bir bakış attı. "O zaman ben de merak ettiğim her yerini görebilir miyim?" diye sordu.

Bu soruya hiç gerek yoktu aslında ama madem bir onay istiyordu, hiç sakınmadım kendimi. "İstediğini görebilirsin," dedim.

Ondan beklemediğim bir vahşilikle belimi kavrayan eli saçlarımın içine girdi. Beni kendine öyle hızlı çekti ki ağzımı kavrayan ağzı yüzünden dişlerinin dudağıma çarptığını hissettim. Sonra onu nahif biri olarak işaretlemiş her fikrimi çürütmek ister gibi beni öpmeye başladı. Hayır, öpmek değildi bu. Bambaşka bir şeydi. Ona yetişmem, eşlik etmem, dudaklarıma yaptığı bu şeyi ona yapmam imkânsızdı. Dişleri öyle hırpalayıcı ve aynı zamanda öyle keyif verici bir hal aldı ki tırnaklarım omuzlarına saplandı. Dili aceleci bir istilayla ağzımı kuşattı. Kalçalarıma sarılı kolu daha bir sıkılaştı. Hareket ettiğimizi hissediyordum ama ağzı bir an bile ağzımı bırakmıyordu. Sonra sırtım ılık bir kumaşa değdiğinde Ali'nin dudakları durdu. Ayrılmadı ama örselemeyi bıraktı.

"Nasıl gerçek olabilirsin?"

Ağzımın içinde hissettim sözlerini. Sanki benden uzaklaşacakmış gibi başımı kaldırıp dudaklarına ben tutundum. Eli saçlarımın içinde anında karşılık verdi öpücüğüme. Odadaki yatağa taşımıştı bizi. Bacağını, iki bacağımın arasına bastırıp, bedenini üzerime bırakınca derince bir soluk alma ihtiyacıyla ağzından geriye çekildim. Ali başını ikimizin arasına doğru indirmiş, görüntümüzü seyrediyordu. Bir bacağım yataktayken diğeri yere tutunuyordu hâlâ. O da sağ dizini bacaklarımın arasına bastırmış, diğer ayağıyla dengede duruyordu. Ama üst bedeni göğüslerime dokunuyordu. Tuhaf bir sızlama daha geçti göğüslerimden. Tarifsiz bir hisle dokunmasını istiyordum. Bu sızıyı azaltacakmış gibi ellerini üzerinde dolaştırsın diye arzuluyordum.

İsteğimi sesli dile getirmişim gibi başımın altında kalan elini çekti. Yüzümü okşayarak aşağı doğru yol alan eli ince bir dantelin örttüğü göğüslerimde durdu. Avcunun içinde kalan göğsümü sıktığında bedenim yay gibi gerilmişti. Boğazımdan aşağı kayan iniltiyi tutamadım.

"Rüyamdaki gibi... Ama daha güzeli."

Ali'nin sesiyle gözlerim aralandı. Bana bir mucizeye bakar gibi bakıyordu. Kurumuş dudaklarımı yalayıp, dirseklerimi yatağa dayayarak ona yaklaşmaya çalıştım.

"O gece beni rüyanda nasıl gördün, Ali?" Boynundaki damarlar belirginleşince bedenimi biraz daha yaklaştırdım ona. Eli farkında ol-

madan göğsümü biraz daha sıktı. Karnımdan aşağı akan hisle sesli bir nefes aldım. "Uyanmadan önce de bana böyle mi dokunuyordun?"

Ali'nin nerdeyse kapkara görünen irisleri kapanıp açıldı. Başı da bir kez onaylar gibi eğilmişti. Sonra göğsümdeki eli belime doğru kayıp bir anda yerlerimizi değiştirdi. Bir saniye önce altındayken diğer saniyede üzerinde uzanıyordum.

"Ali!"

Attığım çığlıkla dudaklarında ürperten bir tebessüm can buldu. İrice açılmış gözlerime bakarken yatağın dışında sallanan bacağımı dizimden kavradı. Kenara bastırıp diğer bacağımı da aynı şekilde konumlandırdı. Sonra bir bez bebekmişim gibi belimi iki yanından sarmalayan elleri daha dik bir şekilde oturmamı sağladı. Enseme doğru düşmüş topuzuma uzanan sol eli ise tokamı yakalayıp usulca saçlarımdan ayırmıştı. Tüm saçlarım bir anda belime ve omuzlarıma düştü. Ali altımda kalan kalçalarını biraz hareket ettirip beni istediği konuma getirmek için aşağı ittirdi. Bacaklarımın arasında kotunun saklayamadığı sertliği hissettiğimde engel olamadım kendime. Kasıklarımdaki sancı patlayacak ve beni darmaduman edecekti sanki. Başım geriye düştüğünde gözlerim de sıkıca kapanmıştı. Bana yaslı kasıklarını kasıklarımda hissettikçe sızı ve sıcaklık arttı.

"Böyle..." Ali'nin sesiyle gözlerim aralandı. Sac tavandaki bakışlarım usulca beni izleyen gözlerine değdi. "O gece de bu görüntüye benziyordu ama gerçeği bambaşka... Sen bambaşka bir güzelliksin, hiçbir hayal yetişemez şu sihre."

"Adımı inliyordun."

Ali onaylar gibi başını salladı. "Sen bana adını inlettirerek otuz yaşımda ıslak rüyalar gördürüyordun," dedi.

Öne doğru eğilip çenesine küçük bir ısırık bıraktım. Onu sadece öpmek yetmiyormuş gibi dişlerim kaşınıyordu. Sonra o geceden aklımda kalan bir şeyi anımsayıp dudaklarım kıvrıldı.

"Seni aradım, banyo nemliydi ama yoktun orada. Duş almışsın."

Elleri benden uzak kalamıyormuş gibi bedenimde sürtünerek yukarı doğru ilerledi. Sol elindeki ince alyansı tenime değdikçe ürpermeme neden oluyordu. Ama öyle de güzel hissettiriyordu ki o ılık temasla içim çekiliyordu sanki. Sonra saçlarımı narin bir ipeğe dokunur gibi okşadı.

"Ne duymak istiyorsun, Asude?"

Oyunbaz bir kıkırtıyla tek omzumu silkip geri çekildim. Gözleri o kadar güzeldi ki ya da bana böyle baktığı zamanlarda çok güzeldi.

"Hiççç..."

Ali de anladı onunla oynadığımı. Dudağının köşesi kıvrıldı. Benim gülmek isteyen dudaklarıma bir bakış atıp gözlerimde dolaştı. Başını yastıktan kaldırıp dudağımın kenarına dilini sürttüğünde eğlendiğim her şey boğazımda kalmış gibi dondum.

"Ne duymak istiyorsun?" Biraz önceki sorusunu yineledi. Ama benden cevap beklemiyormuş gibi dili bir kez daha şekeri yalar gibi dudağımın köşesine sürtündü. "Utançtan ölecek gibi hissederken bile senin ateşine kapılmış bedenimi serinletmek zorunda kaldığımı mı?"

Sözleri ateşten tozlar serpti üstüme. Sanki onun fırtınasına kapılmamışım gibi daha sert çarptı dalgalar her bir yanıma. Dili eziyetine devam etti. Öpmek değil, bir şeyin tadını derinlemesine hissetmek ister gibi dudaklarımı yalayarak üstünden geçti. Sonra olduğu konumdan uzaklaşmadan sözlerini dudaklarımın arasına bıraktı.

"Yüzüne nasıl bakacağımı düşündüğüm anlarda bile kalçalarının yumuşaklığını hâlâ kasıklarımda hissediyor oluşumu mu duymak istiyorsun?" Biraz önce çenesine yaptığım gibi o da çeneme dişlerini sürttü. Isırmadı ama sızlatacak şekilde sürtmeyi bırakmadı. "Belki de dayanamayıp, kendimi okşayıp okşamadığımı merak ediyorsundur. Senin ellerini düşünüp banyoda bir ergen gibi kendimi tatmin ettiğimi duymak merakını giderir mi?"

Aman Allah'ım! Çığlık atmamak için dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Onunla oynayan dilimi cezalandırmak içinse sertçe ısırdım. Ben sadece sataşacaktım ona. Sadece küçük bir oyun oynayacaktım ama o beni mahvedecek kelimelerini azıcık bile esirgemeden koynuma bıraktı. Kasıklarımda bir nabız gibi atan hisse engel olamadığımda kalçalarım benden bağımsız onun sertliğine sürtündü. Ali saçlarımı daha sıkı kavrayıp diğer eliyle kalçama parmaklarını geçirdi. Daha çok hissetmek ister gibi bedenimi kasıklarına bastırdı. Benim gibi onun da iniltisi tenime dokundu.

"Kokuna ölüyorum."

Kendi kendine konuşup dilini boynumda bir yolu takip eder gibi aşağıdan yukarıya kadar sürtmüştü. Onun bıraktığı ıslaklık serin bir esinti oluşturuyordu tenimde.

"Ali..."

Sadece adını inleyecek dermanı buluyordum kendimde, beni bu kontrolsüz sancıdan kurtarsın diye yalvaracak hale gelmiştim. Dudakları boynumdan ayrılıp daha aşağılara kaymaya başladığında bedenim tekrar geriye doğru büküldü. Dantelin üzerinde dudaklarını hissettiğimde bir cesaret gözlerimi araladım. O da sanki benim gözlerimi beklermiş gibi sutyenin varlığını umursamadan belirginleşmiş göğüs ucuma dilini sürtmeye başladı. Aşağı yukarı hareket ettikçe ıslaklık ince dantel kumaşı aştı, tenime dokundu. Kararmış gözleriyle bakarken bir an bile ayırmadım bakışlarımı ondan. Bana ne yapmak istiyorsa yapmasını sabırla beklemek o kadar zordu ki. Tutku denilen bu şeyin iki kişinin arasında bu hale dönüşüyor olması akıl alır gibi değildi. Bir başka insanın tenine böyle muhtaç hissetmek akıl oynattıracak bir hadiseydi.

Ama bu gerçekti. Onun tenine duyduğum istek çok yoğundu, engel olamıyordum.

İki dudağının arasına kıstırdığı göğüs ucuma dişleriyle eziyet ettiğinde düşünmedim. "Lütfen onu çıkar," diye inlemek yoktu aklımda. Sadece bu hissi tüm çıplaklığıyla istiyordum. Aradaki incecik dantele bile tahammülüm kalmamıştı. Sanki bana bunu dedirtmek için eziyet ediyormuş gibi dudakları keyifle kıvrıldı. Gözleri bir an bile benden ayrılmadan tek elini sırtıma doğru sürttü. Kopçayı açmak için birkaç kez uğraşmıştı ama bedenimi hiç olmadığı kadar sıkan sutyen bollaştığında derince bir soluk aldım. Omuzlarımdan ilk bir askısı düştü. Diğerini ise Ali'nin saçlarımdaki eli kaydırdı. Aramıza düşen sutyeni umursamadan direkt gözleri göğüslerime indi. Yutkunduğunda ve dilini dudağının köşesine sürttüğünde gördüklerini beğendiğini anlamıştım. Hiçbir şey demeden, bir ip tarafından çekiliyormuş gibi uzanarak sağ göğsümün ucuna dudağını dokundurdu. Göğüslerimi ağırlaştıran his can yakıcı olmaya başlamıştı. Dudakları aralanıp da ağzının içine aldığında ise çığlığımı tutamadım. Ali'nin elleri belki farkında bile olmayarak bedenimi yoğurur gibi sıkmaya, dişleri göğüs ucuma acıyla karışık bir zevki yaşatmaya başladı. Tutunma ihtiyacıyla parmaklarım

saçlarını kavradı. Belim kavislenip geriye büküldüğünde yüzü göğsüme daha çok gömüldü. Ellerimin içindeki saçlarını çekiştirdikçe o daha da zalimleşti. Ağzını tenimden çekmeden, göğüs oluğuma sürterek diğerine ulaştı. Aynı sızıyı diğerine de hediye etmek isteyen ağzı işkencesine devam etti. Dişleriyle sıkıştırıyor, diliyle okşuyor, dudaklarıyla iz bırakacak şeyler yapıyordu. Ali göğüslerimi öpüp okşuyordu ama her yaptığı kasıklarıma sancılar gönderiyordu. Kasıklarımdaki ıslaklık arttıkça onun altımdaki sertliğinden medet dilenir hale gelmiştim.

Hep merak etmiştim. Hiç bunu yaşamamış insanlar neye göre dokunuyor ve birbirlerinden istediklerini nasıl alıyorlar diye düşünmüştüm. Filmler ve dizler gibi değildi ki bu. O benden önce hiçbir kadına dokunmamıştı. Ben ondan önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Şimdi biz nasıl oluyor da böyle şeyler yaşayıp bu kadar yoğun hissettiriyorduk birbirimize? Biliyordum, o da benim gibi yanıyordu. Kasıklarıma bastırıp durduğu sertlik o kadar belirgindi ki o da benim gibi etkileniyordu şu andan. Bu bir içgüdü müydü? Birbirine tutkuyla bağlanmış her beden yolu bilmese de yürüyebiliyor muydu? Ali tecrübesiz bir erkeğe göre ağzıyla beni o kadar ustaca kıvrandırabiliyordu ki aklım almıyordu bu bağın nasıl oluştuğuna.

"Seni altımda da hissetmek istiyorum."

Ali'nin sesiyle kapıldığım düşünce dehlizinden sıyrıldım. Gözlerim aralandı. Göğsümün yakınlarında seslice nefesler alıp veriyordu. Ne istediğini bile anlamadım ama başım onu onaylamak için sallandı. Ali biraz önceki gibi bir çeviklikle yerlerimizi değiştirdi. Yatak tek kişilikti ama bizim de fazladan bir yere azıcık bile ihtiyacımız yoktu. Üzerimde hissettiğim ağırlığı o kadar iyi geliyordu ki bedenime, tek bir anda bile bağımlısı olmuştum. Kalçasını geri çekip tekrar bacaklarımın arasına ittiğinde boğazının gerisinden geçen o titreşim kasıklarıma dokundu sanki.

Ali üzerimde doğrulup bana üsten baktığında bir an tenimi bir ürperti sardı. Işıkların açıklığı yüzünden birbirimizi olabildiğince net görüyorduk. Bir yanım karanlığa saklanmak istiyordu ama diğer yanım onu görmek için can atıyordu. Bu nasıl bir ikilemdi? Bana nasıl böyle bakabilirdi?

"O kadar güzel ki..."

Omuzlarımda, göğüslerimde, karnımda dolanan gözleriyle mırıl-

danmıştı. Bedenini daha dik olacak şekilde düzeltti. Üstten bu şekilde izliyor olması tenimde karıncalar geziyormuş gibi hissettiriyordu. İşaretparmağı ve ortaparmağının tersiyle boynumdan başlayan, karnımdan aşağı ilerleyen bir yol çizdi. Onun parmaklarının değdiği her noktam biraz daha alev aldı. Taytımın lastiğinde duraklayan elleriyle gözleri tenimden ayrılıp onu dikkatle izleyen gözlerime çevrildi. Altdudağını ısırmış, güzel bir gülümsemeyle başını iki yana sallamıştı.

"Hayal olamaz. Bu kadarını düşümde bile göremem, hayal olması imkânsız."

Aslında utanıyor olsam da hoşuma gidiyordu bana böyle bakması. Refleks gibi sakınmak istiyordum tenimi ama bakan onun gözleri diye mi bilmem, daha fazlasını da istiyordum.

"Hayal değil, rüya da görmüyorsun. Biz sevişiyoruz, Ali."

Elimi ona doğru uzattığımda hemen parmaklarıma dolandı sol eli. Beni onaylar gibi başını sallayıp kavradığı elimin içini açtı. Dudaklarını avuçiçime bastırdı. "Sevişiyoruz," diye tekrar etti beni.

"Üşüyorum, ısıtmayacak mısın beni?"

Avcumdan çekilen yüzü ezber ettiği suratımda dolandı. Dişinin kıstırdığı dudağı o baskıdan kurtulunca daha büyük bir gülmüseme kapladı yüzünü. Sonra kendini üzerime doğru bırakıp dudaklarımı yakaladı. Öpücüğünün keyfini sürerken elleri de tenimi okşamaya devam etti. Göğsümü sıkıştıran, uçlarını başparmağıyla ezen adam bir noktada benim cesaretimi içmiş gibi daha da hareketlendi. Eli kaymaya, karnımın altında kalan lastiğin içine sızmaya başladı. Azıcık geriye çekildiğinde gözlerimiz birbirinden bir an bile ayrılmamıştı. Dikkatle ne tepki vereceğimi seyrediyordu sanki. Eli birkaç santim daha aşağı kaydı. Burnunu burnuma sürterken, "Çamaşırın da çoraplarınla takım mı Asude?" diye fısıldadı. Bana böyle sataşması hoşuma gitti. O, burnumu okşamıştı ama ben dudaklarımı dudaklarına sürterek onu kendime biraz daha çektim.

"Kendin görüp karar vermelisin. Tonunu tutturamamış olabilirim."

Boğazının gerisinde bir kahkaha duyuldu ama anında dudaklarıma kapandığı için uzun sürmedi. Ağzı, ağzımı okşarken eli biraz daha kaydı. Çamaşırımın üstünde hissedebiliyordum onu. Parmakları aşağı indiğinde gözlerim kendiliğinden kapandı. Öpücüğü duraksadı. Ben gözlerimi bile açamadım verdiği his yüzünden. Ali dudaklarımdan ay-

rılmadan, "Islanmışsın," diye inledi. Onun kadar hâkimdim bu gerçeğe. Bacaklarımın arasında rahatsız edici o doluluk ve sıcak his ayan beyan sunuyor önüme bu gerçeği. Bir iki kere parmakları sürtündü, benim minik bir mırlamayı andıran iniltimle parmakları çamaşırımın içine sızdı. Kapanmış gözlerim ise bu farkındalıkla açılmıştı. Zaten bunu beklemiyor muydum? Niye içimi bir şok dalgası sarmış gibi sarsılmıştım ki?

İncecik kumaşın zaten etkisi yok sanıyordum, yanılmışım. Çıplak tenime değdiği an bu hissi ne kadar küçümsediğimi anlamış oldum. Ali bir anımı bile kaçırmak istemez gibi gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyordu. Ben de bir hipnoza tutulmuş gibi ayrılamıyordum irislerinden. Parmaklarını katmanlarımda bir kez daha oynattı. Başımı istemsiz geriye yatırıp belimi kavislendirdim. Tereddütlü dokunuşu güçlendi. Eli mi çok sıcaktı yoksa ben mi yanıyordum, anlayamıyordum bile. Bacaklarımın arasından ateş akıyor, acı vermesini beklerken yakıcı bir zevke sürüklüyor bedenimi.

"Ali... Lütfen..."

Ne istiyordum ondan, bilmiyordum bile. Ama daha fazlası olduğuna emindim. Bana hissettirdiği bu şey *daha fazlası*, diye çığlık atıyordu sanki içimde. Ali yaklaşıp başını boynuma soktu. Dudakları boynumu okşadı ama sonra kıstırıp emmeye başladı. Aynı anda parmakları da canıma kasteder gibi beni okşamaya devam etti.

"O kadar... O kadar iyi hissettiriyor ki bu, Asude."

Boynumdan çekildiği an oraya bıraktığı ıslaklık ürpermeme neden oldu. Ne kadar iyi hissettirdiğini asla anlatamazdım ona. Yeryüzünde bunu tarif edecek kelimeler yoktu. Elinin biri tamamen beni kuşattığında çamaşırımın lastiği tenimi acıtmaya başladı. Sanki bunu ona söylemişim gibi eli bir anda durup geri çekildi. Boşluğa düşer gibi oldum o an.

"Çıkaralım bunu da," dedi. Geri çekilip iki eliyle taytımı hızlı bir hareketle bacaklarımdan sıyırıp aldı. Karşısında küçük bir çamaşır ve çoraplarla kalakalmış olmak, neredeyse çıplak olmamdan daha çok utandırdı beni. Ali ise kendi içindeki espriye güler gibi kısık bir kahkaha attı. "Neredeyse aynı tonmuş gerçekten."

Zaten kendimi zapt edemediğim bir mutluluk hali içimi boğuyordu ve Ali de daha fazla katmerliyordu bu hissi. Ben çok mutlu olunca gül-

mesini durduramayanlardandım. Ellerimle yüzümü kapatıp kıkırtımı tutmaya çalıştım.

"Aliii..."

"Bu hep böyle mi?"

Sorusuyla parmaklarım aralanıp görüşümü açtı. "Ne böyle mi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Çorapların ve çamaşırların..."

Aşağı yukarı, der gibi başımı güvensiz bir sallayışla eğdim. Alt dişleri üstdudağını kıstırıp çekiştirdi. Sonra tekrar çıplak bedenimi izledi. Bacaklarım onun iki yana açıp yatağa yasladığı bacaklarının arasında kalmıştı. Önce sol dizimi kavrayıp kaldırdı. Keskin bir nefes aldım bununla. Ayağımdaki çorabı çıkardı. Hiç beklemediğim bir şekilde ayak bileğime bir öpücük bırakıp küçük bir ısırıkla ödüllendirdi. Sonra aynısını diğer ayağıma da yaptı. Onun yörüngesine kapılmış bedenim ne yaparsa itaat etmek dışına çıkmıyordu.

İki yanında, açık bir halde duran bacaklarımda dolaştı gözleri. "Bundan sonra giydiğin her çorabın rengini mi takip edeceğim ben şimdi?" diye sordu.

Benden daha fazla uzak kalmasına tahammül edemeyen bedenimin çağrısıyla dirseklerime yaslanarak kalktım. Ali ona yaklaşmamla eliyle masaj yaptığı sağ ayağımdan gözlerini ayırdı. Kendimi biraz daha dikleştirip iyice yakınına sokuldum. "Eğer iç çamaşırlarımı merak ediyorsan gelip kendin görebilirsin, çoraplarımı takip etmene gerek yok," dedim.

Ali'nin kıvılcımlar saçan gözleri kapanıp başı geriye düştü, daha sonra sitem barındıran bir sesle, "Asude..." diye mırıldandı. Gözleri açıldığında rengi kopkoyu olmuştu kahvelerinin. "İradeli davranmaya, nazik olmaya çalışıyorum. Bunun hoşuna gitmesi için elimden geleni yapıyorum ama senin zerre kadar insafın yok bana."

"Ne yaptım ki ben?" dedim, cilveli bir sesle. Ali, parmaklarını sağ baldırıma saplar gibi geçirip beline sarmama neden oldu. Sonra da üzerime atılıp dudaklarımı kavradı. Aceleci öpüşü bana müsaade etmeden ağzımda dolaştı ve alamadığı bir hırsla dudaklarımın çevresini de hırpaladı. Dişlerini çeneme geçirip, diliyle okşarken saçlarına dolandı ellerim. Bilinçsiz bir sisin içindeyken, "Pantolonunu çıkarmayacak mısın?" diyebildim. O beni neredeyse çırılçıplak görmüştü ama ben... Ali bana

atıldığı hızla geriye çekilip tekrar yükseldi üstümde. Aceleci bir tavırla pantolonundaki sıralı düğmeleri açmaya başladı.

"Bir an hiç sormayacaksın sandım."

Aralanan pantolonla beraber siyah çamaşırı görünmüştü. Benim belki de en başından beri merak ettiğim dövme de açığa çıkmış oldu. İçimde bir köşeye sinmiş ne kadar his varsa sıçrayıp kalktı uykusundan.

"Onu gördüğüm günden beri çok merak ediyorum."

Uzanıp tıpkı o günkü gibi parmak uçlarımla dövmenin üst kısmını okşadım. Beni dikkatle izleyen gözlerine baktım o an.

"O gün de beni böyle yakmıştın, unutur muyum?"

Gülümseyip bana kızıyormuş gibi söylenmesini umursamadım. "Yatak küçük ama şu an üstünde olmak istiyorum," dedim. "Ben çıkarayım mı pantolonunu?" Bana inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Sonra da biraz evvel yaptığı gibi hızla yerlerimizi değiştirdi. Saçlarım üstüne düştüğünde kahkaha ve çığlık arası bir sesle karşılık verdim bu aceleciliğine. Saçlarımın kapadığı göğüslerime bakıyordu. Onun bakışlarını yok sayıp dizlerine doğru geriye gittim. "Yirmi yaşında yaptırmıştın, değil mi?"

Onaylar gibi sadece başını salladı. Ona kısa bir bakış attığımda dikkatle her hareketimi izlediğini fark ettim. Konuşamayacak kadar kendinden geçmiş olması ve bunu ona benim yapıyor oluşum o kadar iyi hissettiriyordu ki daha gözü kara bir cesaret veriyordu ellerime. Pantolonunun açılmamış son düğmesini de açtığımda kısık bir inilti duydum. *Boxer*'ının kapalı tuttuğu dövmenin yarısını da ortaya çıkarmak için iki parmağım lastiğini kaydırdı. Çamaşırının zerre saklamadığı sertliğine bakmamak için gözlerimi güçlükle dövmede tutuyordum. Açığa çıkan kasığıyla pusulanın tamamına erişmiş oldum. Bir ibresi yoktu gerçekten. Üstelik yönleri belirleyen harfleri de eksikti. Hiçbir şey bu kadar eksikken böyle güzel görünmemişti gözüme. Üzerinden geçen on yıl nedeniyle rengi koyuluğunu biraz yitirmişti.

İşaretparmağım kuzeyin olması gereken kısımda dolaştı. Ali, "Asude..." diye tekrar inledi. Kasığındaki sıkılıkla parmaklarım sıcak bir demire dokunuyormuş gibi hissediyordu. Kendini o kadar kasıyordu ki derisi bile gerilmiş haldeydi.

"Uzun sürdü mü yapımı?"

Parmaklarım en dışını oluşturan çatlaklarda dolaştı. Çizgileri olan

ama harfleri eksik bırakılmış yönleri okşadı. Yeri hazırlanmış ama ibresi kondurulmamış noktaya dokundum. Siyah mürekkebin kapattığı teninde parmak uçlarım dolaşırken bir şeyler farklı hissettirdi. Teni kusursuz derecede pürüzsüzdü aslında ama avcumu örtecek büyüklükteki dövmenin içinde gezdiğimde incecik pütürler vardı. Daha yakından bakmak istiyordum. Parmaklarımın altındaki bu değişik dalgalı kabartıları anlamaya çalıştım. Ama mürekkep çok iyi saklamıştı sanki.

"Birkaç saat..."

Ali'nin sesi oldukça tarazlı çıkıyordu. Gözümün kenarıyla bakmaktan kaçındığım sertliği ise çamaşırının insafıyla saklanamıyordu. Söylediğini onaylar gibi başımı hareket ettirdim. Sonra gözlerimi pusuladan ayırıp Ali'ye çevirdim.

"Çok ince bir işçilik. Eksiklikleri göze sokuyor ama bu bilerek yapılmış gibi hissettiriyor." Her bir kelimemi dinlerken gözleri gözlerimden ayrılmadı. Çamaşırının lastiğini biraz daha sürükledim. Pusulanın dışı, gölgeli bir görüntüyle çatlamış derisine karışıyormuş gibi hissettiriyordu. Keskin sınırları yoktu, teniyle bütünleşen bir hava verilmişti. "Bunu sana bir kadın yapmadı, değil mi Ali?" Ali'nin iki kaşı havaya kalktı. Ağzıma alana kadar ihtimalini düşünmediğim şey anında kıymık gibi battı içime. Gözlerim biraz daha keskinleşti. "Bunu sana bir kadın yapmadı!"

Nereden geldiğini bile anlamadığım bu öfke de neyin nesiydi? Ali ise sanki benim öfkemi eğlenceli bulmuş gibi gülümsedi.

"Öyle olsa..."

Ne yaptığımı bile anlamadan tırnaklarım derisine geçti. Biraz önceki gibi yanıyordu tenim ama şimdi daha başka bir his de sızmıştı şehvetin içine. *Öfke!*

"Hayır!"

Ali kızgınlığımla eğleniyor olsa da tırnaklarım canını yakmış olacak ki burnunu kırıştırdı. Sonra elime doğru uzanıp daha çok bastırdı elimi.

"Tırnaklarını pençe de yapabiliyorsun demek."

Ali'nin sorduğum sorudan kaçınması iyice canımı sıkmıştı. "Eğer kasığını bir başka kadına saatlerce açtıysan dövmeni derinden sökmek zorunda kalacağım," dedim. Olabildiğince ruhsuz söylemeye çalışmıştım bunu ama hırs, içimi kuşatmıştı bir kere.

Ali başını geriye yatırıp gür bir kahkaha attı. "Tırnaklarını sapladığın yerden çekebilirsin, kıvırcık," dedi. "Onu bir kadın yapmadı. Ayrıca kimsenin karşısında çıplak da kalmadım. Dövme sürecinde bölgeyi açık bırakan, geri kalan kısmını örten malzemeler kullanmalarını istersen bunu yapıyorlar. Beni başka bir erkekten de kıskanma diye söylemek istedim."

Çok olmamakla birlikte bir miktar rahatlama yayılmıştı içime. Tırnaklarımı batırdığım kısımdan çektim. Bir de dalga geçiyordu benimle.

"Kıskanmadım ki. Meraktan şey ettim," diye geveledim.

Ali ise öne dökülmüş saçlarım yüzünden kapanmış üst bedenimi açığa çıkarmak için eliyle saçlarımı kavrayıp geriye attı. "Böylesi daha güzel," dedi. "Saçların muhteşem ama göğüslerini örtmesini sevmedim. Ayrıca kıskanmamış halin buysa..." Uzanıp göğüs oluğuma bir öpücük bıraktı. Tenimden ayrılmadan, "Çıkar artık onları, Asude, canım yanıyor," diye mırıldandı. Çekingen hiçbir hücresi kalmamıştı belli ki. Halbuki ona ilk uzandığımda tereddütlüydü.

Ben de bakışlarından kaçınmadan, geriye doğru ilerleyip istediğini yapmak için ellerimi pantolonunun bel kısmına geçirdim. Anında bana yardımcı olmak için kalçalarını havalandırdı. Hevesli halinin benimkiyle denk oluşu hoşuma gitmişti. Onun üstünde küçücük pembe külotla durmuyormuşum gibi bir rahatlıkla bacaklarımı aralayarak pantolonu bacaklarından çıkarmasını işaret ettim. Anında sözümü dinleyen çok uslu bir kocaya sahiptim. *Bana ne yapacaksın*, der gibi bakan adama dikkatle bakarken bu kez *boxer*'ın lastiğine geçti iki parmağım. Gözlerimi ondan bir an bile kaçırmıyordum. Pantolonuna yaptığı gibi onu da kolaylıkla çıkarmam için kalçasını kaldırdı. Neredeyse eşittik artık. Sadece ben ona göre daha giyiniktim. Ali de bunu ima eder gibi uzanıp, çamaşırımın lastiğini azıcık çekip bıraktı. Altımda çırılçıplak oluşunu bilmemden kaynaklı gözlerimi ondan ayıramıyordum. Hem tüm bedenini görmek isteyen deli bir istek vardı içimde hem de bir erkeğin penisine hiç bu kadar yakın olmamış olmanın ürkekliği...

Ali de bunu anlamış olacak ki, "Sıra bende," diyerek yönlerimizi bir kez daha çevirdi. Benim ona yaptığım gibi gözleri gözlerimden ayrılmadan, çamaşırımı yavaşça sıyırarak ayırdı bacaklarımdan. Bir rüzgâr dalgası vurmuş gibi ürperdim. Islaklığım soğuk bir his verdi ama içimdeki yangına azıcık bile faydası olmadı bunun. Ali dizkapağımdan başlayıp,

okşayarak kasıklarıma kadar ilerlettiği eliyle tüm tüylerimi acı verici bir şekilde havaya dikmişti. Ama o gözleri bir an bile ayrılmıyordu ya yüzümden, ne yaptığını, bana ne yaşattığını görmek için bir an bile çekilmiyordu ya, yutkunamıyordum bile.

Biraz evvel beni kıvrandıran parmakları tekrar sıcaklığımın arasına kaydı. Bu kez tereddütsüz çok daha güçlü adımlarla iki parmağını hareket ettirip okşadı. İçimde tutamadığım o inilti ağzımdan kaçarken başım da geriye doğru kavislendi. Ali şimdi parmaklarını sadece okşamak için kullanmamaya başladı. Araştıran adımlarla zevk aldığım kısımları tarıyordu sanki. Birbirine bastırdığım bacaklarım onu engelliyormuş gibi, "Arala bacaklarını," diye mırıldandı. Sonra üzerime doğru uzanıp, "Gözlerini kapama, bana bak, Asude ve bacaklarını daha çok arala," dedi. Ona itaat etmek, hiç bu kadar kolay olmamıştı. Sadece gözlerine baktım ve benden istediği gibi bacaklarımı araladım. Bedenime verdiği o küçük elektrik çarpması gibi hisler büyümeye başladı sanki. Karnımın altında bir burkulma oldu. Fark etmeden kendimi onun eline iterken buldum. Kendini sıktığı için çene hattı kasılmıştı.

"Hoşuna gidiyor mu?"

Başım onu onaylamak için sallandı. Dilini kurumuş dudaklarında gezdirirken tıpkı benim gibi o da başını sallamıştı. Parmakların daha önce böyle bir şey hissettireceğini bile bilmediğim bir sinir ucuma dokundu. Karnımı içeri çekip engel olamadığım bir inilti çıkardım. Ali'nin gözlerinden bir parıltı geçti. Aradığını bulmuş gibi içimi titreten o hissi biraz daha yaşattı bana. Kasıklarımdaki sancı güçlendi. Ağzım kupkuru oldu. Kendimi istemsizce eline doğru itiyordum. Girişimde dolaşan parmakları, sinir uçlarımı okşadıkça kalçalarımı ince bir titreme sardı.

"Ali... Ben..."

Ali sadece bir an gözlerimden ayrılıp bana dokunduğu noktaya baktı. Yutkunurken acı çekiyormuş gibi kaşları çatıldı.

"Bana bunu ver, Asude. Hadi, bebeğim, seni memnun ettiğimi görmek istiyorum." Ali ağzıma uzanıp, dişleriyle kıstırdığı üstdudağımı çekiştirip bıraktı. "Boşaldığını görmem lazım. Sana... Sana zevk verebildiğimi görmem lazım."

Baskı arttı. Sözleri ise çok daha büyük bir dalga olup çarptı. Ağzımın içine bıraktığı kelimeleri yutmak için başım geriye düştü sanki.

Bedenim anlık olarak yataktan kalktı, omurgamdan aşağı çok sıcak bir titreyiş geçti. Ali beni delirtmeye yemin etmiş gibi okşamalarını daha sert bir noktaya taşıdı. Sıcacık bir titremeyle beraber bacaklarımın arasından lav akıyormuş gibi hissettim. Tüm tenimi aynı anda kaplayan titreme, parmak uçlarımdan akar gibi kayıp gitti. Ben baş edemeyeceğimi düşündüğüm bir an, "Ali!" diye çığlık attım galiba. Çarşafı kavrayan elim Ali'ye tutunmak için atıldı, tırnaklarım omzuna saplandı. Sonra o his ağır ağır çekildi bedenimden. Yorgunluktan bitap düşüp bıraktım kendimi yatağa. Gözlerimi aralamak istedim ama bir an her yer bulanık gibi geldi. Birkaç kez kırpıştırıp araladığımda ise Ali bana bir mucizeye bakar gibi bakıyordu.

"Se- Sen..." Kekeledi, yutkundu, benden bir an bile çekmedi gözlerini. Benim ıslaklığımın kapladığı eli sürtünerek tenimde ilerlemeye başladı. "Lütfen... Lütfen içine girmeme izin ver."

Sanki başka bir ihtimal varmış gibi yalvararak bunu benden istemesine hiç lüzum yoktu. İki yana araladığım bacaklarımı azıcık kalmış dermanımla beline doladım. Özenle benden uzak tuttuğu bedeni o saniye tenimle bütünleşti. Ali'nin sertliğini kadınlığımda hissettiğim an ikimiz de beklenmedik bir sesle inledik. Başı hızla boynuma düştü. Sert solukları tenime çarptı. Aceleci bir tavırla dudakları boynuma küçük aşk ısırıkları bırakmaya başladı. Dili büyük bir açlıkla boğazımdan kulak ardıma kadar dolaştı. Bacaklarımın arasındaki sertliği azıcık sürttüğünde tekrar hırıltılı bir ses çıkardı, Ellerim düşecekmişim gibi omuzlarına sarıldı.

"Güzelim... Bebeğim benim..."

Ondan daha önce duymadığım bir ses tonuyla kulak mememi dişleriyle sıkıştırıp çekiştirdi. Erkekliği bir kez daha ıslak kadınlığımda hareket etti ama bu kez çok daha güçlü sürtünmüştü. Bu his biraz önceki hissettiğime çok yakın bir şeyi harekete geçirdi. Topuklarım kalçasına baskı yaptı. Ali sürtünmelerini artırdıkça mümkünü varmış gibi daha çok yanmaya başladım. Biraz evvelkine çok benzer ama daha fazlasını vaat eden bir his içimde tutuştu. Onu girişimde hissettiğimde ise boynumu geriye yatırdım. Biraz daha yüklendi sanki üstüme, nefes alacak alan bulamıyordu ciğerlerim.

"Asude, dayanamıyorum."

Sesindeki bu muhtaç his için her şeyi yapacak gibi hissettim. Bana

yaşattığı o zevki ben de ona vermek istedim. Elim kayıp ensesindeki saçlarını çekiştirdi. Boynuma gömdüğü suratını görmek için baskıyı artırdım. Geriye çekilip gözlerime baktığında, ne kadar istekli olduğunu suratındaki her bir zerre anlatıyordu bana.

"İçime gir, Ali. Benim ol, lütfen."

Bir tek benim ol. Bedenini, kalbini sadece bana ver. Sana çok âşık oldum, Savaş Ali Bozdoğan. Aynı aşkı benim için hisset.

"Canını yakarsam söyle, tamam mı?"

Sadece gözlerimi kapatıp, açarak onu onayladım. Aramızdaki eli bize yön verdi. Islaklık, kayganlığı artırdığı için bir iki kez denedi, daha sonra baskı güçlendi. İçime doğru artan baskı tuhaf hissettiriyordu ama kötü diyecek kadar değildi.

"Dayanmak çok zormuş." Kendi kendine konuşur gibi söylendi. Sonra bedenini üzerimden azıcık daha kaldırıp birleştiğimiz kısma gözlerini çevirdi. Dilinin ucunu dişleriyle kıstırmıştı. Sonra baskı biraz daha arttı. "Bacaklarını kapama, yavrum."

Bunun farkında bile değildim.

"Ali..."

"Birazcık daha arala. Hadi, bebeğim."

Kaslarımı gevşetmeye çalışıyordum ama çok zordu sanki. Bacaklarımı güçbela araladığımda biraz daha kaydı içime. Bu, acı hissini daha fazla yaydı karnıma. *Dur*, dediğim an duracağını biliyordum ama benden uzaklaşmasını azıcık bile istemiyordum.

"Lütfen... Dayanamıyorum, lütfen bitir."

Can çekişir bir halde inledim, onunla beraber içimi yakıcı bir acı kapladı. Engel olamadığım çığlığım odaya yayıldı. Ali olduğu halde kalmıştı.

"Asude!"

Gözlerimi güçbela araladığımda panik sıçramış irisleriyle ne yapacağını bilemez hali o kadar sevimli geldi ki gözüme, acı çekiyor olsam bile gülümsememe neden oldu bu hali.

"İyiyim. Bana birkaç saniye ver."

Ona alışmak ve beni esnetmesi için beklemek çok zordu ama onun varlığıyla dolmuş olmak bambaşkaydı. Gözlerimi biraz daha araladım. Ali dirseklerini kırıp dudaklarıma biraz daha yaklaştı. Soluk soluğaydı, göğsüme çarpan göğsünden sanki kalp atışını hissedebiliyordum.

"Benim canı tatlı güzelim, çok mu acıttım canını?" Dudaklarımı okşamak için dudaklarını kullandı. Öpmeden, sürterek kasılmamın hafiflemesini bekledi. "Konuş benimle, Asude. Geri çekilmemi ister misin?"

Bunu istemiyorum! Uzaklaşmasın hiç, hep böyle yakın olalım onunla.

Sanki bir yere gidecekmiş gibi kolum boynuna dolandı. Üzerimdeki ağırlığı biraz daha arttı ama bu rahatsız etmiyordu beni. Bedenim hep eksikti de şimdi onunla tamamlanıyordu sanki.

"Hayır! Uzaklaşma, iyiyim. Yani geçiyor gibi. İyiyim, gitme, Ali."

"Gitmem. Gider miyim hiç?"

Derin derin nefesler alarak dudaklarını yüzümde gezdirmeye başladı. O beni öptükçe sanki kaslarım da gevşiyor, onun için daha çok alan oluşturuyordu. Rahatsız edici bir his vardı ama içimde oluşunu bilmek o kadar keyif veriyordu ki istemsiz kendimi sıktım. Ali'den aynı anda bir inilti çıktı. Dayanmakta zorlandığını, kaskatı olmuş bedeninden anlıyordum zaten. O yüzden boynuma öpücüklerini sıralarken biraz evvel bana yaptığı gibi kulak memesine küçük bir ısırık bıraktım. "Geçiyor acı, hareket eder misin?" diye mırıldandım. Başı boynumdan anında uzaklaşıp bedenini üzerimde yükseltti. Gözleri her an tutuşacak gibi görünüyordu. Kendini geri çekip içime biraz daha baskı uyguladı. İlki gibi canım yanmamıştı. Ona cesaret vermek için bacaklarımı biraz daha araladım. Ali aynı anda tekrar geri çekilip içime girdi. Bunu bir iki kez daha yaptığında daha kolay oldu sanki. Çarşafları sıkmaktan parmaklarım ağrıyordu. Ali'nin üzerimde gelip giden görüntüsünü izlemek böyle keyif vermese gözlerimi sıkı sıkı kapamak isterdim. Ama öyle tutkuluydu ki... Bana öyle bir bakıyordu ki...

Dayanmak, sanki biraz daha uzatmak için o kadar sıkıyordu ki kendini, dişlerinin sesini duyabiliyordum. İçimde hareket etmesi ve benimle bu kadar istekli sevişmesi tekrar bir ateş yaktı kasıklarımda. Onun ter damlaları kaplamış boynuna bakmak bile bu hissi güçlendirdi.

"Daha iyi mi?"

Zorlanarak söylediği, sesinin çatlamasından belli oluyor. Gözlerimden bir an bile ayrılmıyordu bakışları. Her mimiğimi izlemek zorundaymış gibi gözkapaklarını bile kırpmıyordu.

"Acımıyor."

Tekrar kurumuş dudağını yaladı. Söylediğimi onaylar gibi başını

salladı. Gözleri bir an ayrılıp aramıza eğilmişti. Kalçasını geri çekip içime girdiğinde ise kasıklarımı tekrar titretecek bir ses çıkardı, gözleri kapandı ve başı geriye düştü.

"Bunun bu kadar güzel... Ah..."

Kendini kontrol edemeyip tekrar sertçe içime girdi. Bu kez ben de engel olamadım iniltime. Hafif bir sızlama ama büyük bir titreşim verdi yaptığı şey.

"Beni çok sıkıyorsun, dayanmak çok zorlaşıyor."

Ali'nin hareketleri biraz daha düzenli olmaya başladığında, parmaklarının oluşturduğu o sinir hücrelerimde içimden de dokunuyormuş gibi bir karıncalanma hissettim. Ama bu daha güçlüydü sanki, çığlığımı tutamadım.

"Aliii!"

"Acıdı mı? Acıttım mı yavrum?"

"Hayır hayır, devam et lütfen. Güzel. Bu güzel."

Soluk soluğa bana yaptığı bu şeyi devam ettirmesi için ne dediğimi bile bilmediğim cümleler kurdum. Ali sol bacağımı sıkıca kavrayıp kalçasına doğru attı. Sonra biraz daha yüklendi içime.

"Güzel. Hoşuna gidiyor. Sen bana ne yapıyorsun, Asude?"

Ali'nin sesi, sevişmeye başladığımızdan beri ilk kez bu kadar güçlü çıkmıştı. Gözlerimi aralayıp ona baktım. Bakışları yüzüm ve birleştiğimiz kısımda gidip geliyordu. İçime her girişinde bunu görmesi gerekiyormuş gibi gözlerini uzak tutamıyordu. Bir cesaret ben de ona uydum ama onun kadar güçlü değildim galiba, hızla kaçırdım gözlerimi. Karnımdaki kasılma arttı.

"Sıkıştım sanki içinde, dayanamıyorum."

Git gelleri güçlendi, ben biraz evvel içime yüksekten düşüyormuşum gibi hissettiren o görüntüye bir kez daha baktım ve ne olduğunu bile anlamadan kasıklarımda bir patlama hissiyle bedenimi geriye doğru kıvırdım. Sesim bana bile yabancı gelecek şekilde tiz çıktı. Titreme güçlendikçe, kalçalarımda hissettiğim tatlı kasılmalar arttıkça inleme ve çığlık arasındaki sesli nefeslerime engel olamadım. Bu çok yoğundu. Bu benim baş edemeyeceğim kadar güçlüydü. Acıyla karışmış, beni delirtmek ister gibi bir boşluğa atmıştı bu zevk. Ali boğazıma dilini sürttü.

"Bana *Ali'm*, der misin Asude?"

Hırıltılı nefesi tenimi okşadı. Vücudumdaki deprem azalmaya baş-

lamış gibiydi sanki. Hâlâ titreşimler kasıklarımı karıncalandırsa da sis bulutu dağılmaya başladı. Gözlerimi araladım, birkaç kez kırpıştırdığımda Ali içime doğru biraz daha bastırdı kendini.

"Ali'm... Bir tanem..."

Ali'nin kaşları çatıldı, yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade oluştu. Hızlı bir giriş ve çıkışla bedenini sertçe üzerime bıraktı. İçimden bu kadar sert çıkışı inlememe neden oldu. Aramızda sıkışmış erkekliğini karnımda hissettim, onunla beraber sıcacık bir his karnıma yayıldı. Belki bilinçsiz bir şekilde kendini bana bir kez daha ittiğinde adımı inledi. Sert solukları boynumu kırbaçlıyordu sanki. Ellerim sırtına dolandı. Ağır ağır okşamaya başladım. Onun gibi benim de nefesimi düzene sokmak için zamana ihtiyacım vardı. Vücudunu ince bir tabaka gibi sarmış terini avuçiçlerimle okşarken Ali boynumdan ayrılmadı. Tüm ağırlığını üzerime bırakmıştı. Nefes almak çok zor oluyordu ama onu hissetmenin keyfini biraz daha sürdüm.

Hiç konuşmayınca dayanamadım artık. "Ali..." diye seslendim. "İyi misin canım?"

Ali'nin boynuma gömülmüş yüzünde bir hareket oluştu. Sonra omuzları küçük küçük sarsıldı. Ne olduğunu anlamadan geriye çekildi. Tüm yüzünü kaplayan bir gülümseme ve şaşkınlık vardı.

"Bana iyi olup olmadığımı mı sordun sen?" Ne vardı ki bunda? Sesi çıkmadığı için merak etmiştim sadece. Başı bana inanamıyormuş gibi hayretle iki yana sallandı ama gülüşü azıcık bile eksilmedi. "Sen nasıl bir şeysin, kıvırcık? Bin kere sordum belki, bin kere de soracak gibiyim ama nasıl bir şeysin, benim aklım almıyor."

"Ne yaptım ben şimdi?"

Ali uzanıp dudağımın köşesine minik bir öpücük bıraktı. "Sen değil, yavrum, ben yaptım sana," dedi. "O yüzden iyi olup olmadığını benim sormam lazım."

Geri çekildiğinde ben de onun gibi gülümsüyordum artık. "Öyle mi yapman gerekiyordu?" dedim. "Tüh, ben de hiç sesin çıkmayınca senin sormanı bekleyemedim."

Sataşmama kahkaha atarak karşılık verdi. Bu kez daha sesli bir öpücük bıraktı dudaklarıma. "Nefesimi kestin, Asude," dedi. "Kendime gelmem çok kolay olmuyor, ne yapalım?"

Elim sırtında dolaşırken gözüm bir an sağ omzuna değdi. Çizik izle-

ri kırmızı kırmızı kendini gösteriyordu. "Bir tek nefesini kesmemişim, Ali," dedim. "Derini de kesmişim galiba ben. Ayy, omzun mahvolmuş."

Neye baktığımı merak bile etmedi, dudağıma bir öpücük bıraktı yine. "Oyunbazın tekisin," dedi. "Aklımı aldın, nasıl da keyifli keyifli sataşıyorsun. Kal olduğun yerde, seni temizlemem lazım."

"Kalkamam ki zaten, bacaklarımı hissetmiyorum."

Tekrar kısık bir gülüş sesi doldurdu kulaklarımı. Ali kendini üzerimden kaldırdığında neden bahsettiğini anladım. Karnıma boşalmıştı. İkimizin de gözü karnıma değdi ama hızla bakışlarımı çektim. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Yatağın gıcırdama sesi ve hışırtılardan sonra su sesi duydum ama hâlâ olduğum halden bir an bile ayrılmadım. Önce nemli ellerini hissettim karnımda. Gözlerim aralandığında dikkatle bana bakıyordu. Dikkatle karnımı sildi. O kadar nazik davranıyordu ki dokunuşu tüy gibi hissettiriyordu. Altına sadece *boxer*'ını giymişti. Çıplak göğsünde dolaştı bakışlarım. Ali tekrar rulodan havlu kâğıt koparıp biraz daha ıslattı. Sonunda gözleri gözlerime değdi.

"Aç bacaklarını, yavrum." Yutkunup benden istediğini yaptım. Soğuk peçeteler yüzünden keskin bir nefes aldım. Ali'nin eli anında duraksayıp bana çevrildi. "Acıdı mı?"

Başım iki yana sallanırken, "Soğuk," diyebildim sadece. O da dikkatle yaptığı işi daha yavaş devam ettirdi. Elindeki kâğıt havlu parçalarını çektiğinde gözlerim bir an eline değdi. Sadece pembelik görünüyordu. Kan sayılamayacak kadar açık renkliydi.

Ali, "Biraz kanamış," diye mırıldandığında kendimi biraz kaldırdım. Gözlerini elindeki peçeteden ayırıp bana baktı. "Acıyor mu canın hâlâ?"

"Acımıyor. Hissetmiyorum bile."

Dudaklarını birbirine bastırıp ayaklandı. Kirli peçeteleri toplayıp kapı kenarındaki küçük çöp kovasına attı. Ben de üzerime çöken üşüme hissiyle altımızda dertop olmuş pikeyi itekleyerek açtım. Ali bana döndüğünde pikenin altına girip bir ucunu havaya kaldırdım.

"Üşüdüm biraz, beni ısıtır mısın?"

Ali'nin dudağı sola doğru kıvrıldı. Adımlarını hızlandırıp açtığım pikenin altına girdi. Ben de ona yer açmak için yatakta iyice köşeye çekildim. Kolunu altımdan geçirip beni üstüne doğru uzanacak şekilde yatırmıştı. Sonra diğer eliyle pikeyi omuzlarına kapatacak şekilde örttü.

"Hep *üşüdüm*, diyerek aklımı alıyorsun." Dağılmış saçlarımı toparlarken söyleniyordu. "Sanki kolaymış gibi iyice sokuluyorsun."

Kolumu beline sardım. Bir bacağımı da bacaklarının arasına itip, "Ama sen sıcacıksın," dedim. "Nasıl sokulmayayım ki? Mis gibi de kokuyorsun zaten."

Burnumu sürttüğüm göğsüne bir de öpücük bıraktım. Aynı anda onun da yüzü saçlarımın arasına daldı. Sayısız, güçlü öpücükler bıraktı. Derin derin kokladı saçlarımı.

"Kendi kokusundan habersiz neler diyor bir de? Pamuk gibi teninin sıcaklığından habersiz neler neler söylüyor?"

Kendi kendine söylenirken içimden taşan bu hissin tadını çıkardım. Ona âşık olmak o kadar güzeldi ki. Ona böyle yakın olmak, onun olmak, benim olması muazzam bir hadiseymiş. Kalbimin ritmi bir an bile yavaşlamıyordu bu nedenle. Yaşadıklarımızı azıcık aklımdan tekrar edecek cesareti bulsam çığlık atardım. Kimse bana aşkın böyle delice bir şey olduğunu söylememişti. Kitaplar, filmler hep eksikmiş meğer. Kimse bana aşkın akıl oynattıracak bir güce sahip olduğundan bahsetmemişti. Âşık olduğum adamla sevişmenin bu kadar güzel olacağını hiç aklımdan geçirmemiştim şu yaşıma kadar. Ali düşünmeye bile tenezzül etmediğim her sorumun cevabı gibiydi. Ona âşık olmak ise başlı başına bir mucizeydi.

Bir süre hiç konuşmadan sıkıca sarıldık. Uyumadığını biliyordum, başımın altındaki kalp atışları hâlâ çok güçlüydü. Geriye çekilip kendimi yastığa doğru yükseltirken o da yan döndü. Kahve gözleri her zerremde dolaşmaya başladı. Eli havalanıp bizden çok yer kaplayan saçlarımı okşadı. Yüzüme düşmüş her bukleyi özenle geriye atıp suratımı ortaya çıkardı. Yine bana öyle bakıyordu. Hani şu kalbimin ritmini değiştiren, parmak uçlarıma kadar titreten bakışlar vardı ya, şu an yüzümde dolaşıyordu.

"Bana niye hep böyle bakıyorsun?"

Mırıltımla yanaklarımda dolaşan gözleri gözlerime dokundu. "Nasıl bakıyorum?" diye sordu.

"Böyle işte. Uzun uzun izliyorsun ama hiç konuşmuyorsun."

İç çekip biraz daha yaklaştırdı yüzünü bana. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Aklımı ikna etmem lazım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ha-

lüsinasyonlarından bahsetmişti. Ne diyeceğimi bilemedim ilk, gerçi o da cevap beklemedi. "Uzun bir süre sanrılarla yaşamış akıl ikna olmuyor, Asude. Defalarca söyle, ikna etmek için kanıtlar sun ama o böyle bir güzelliğe bu kadar yakın olduğuna emin olamıyor."

Bana güzel, demesi her seferinde ruhuma mı dokunacak böyle? Beni sanrılarından biri sanacak kadar güzel buluyor olması...

"Çok mu uzun zaman oldu o dediğinden?"

Ali gözlerini açıp kapadı. Parmaklarının tersiyle yüzümü okşamaya başladı. Gözleri de okşadığı tenimi seyretmeye devam etti.

"Olaydan sonra çok uzun bir zaman kayıp bende, birçok şeyi hatırlamıyorum galiba. Hatırladığım şeylerin de ne kadarı yaşandı, ne kadarı zihnimin oyunu, emin olamıyorum." Tenimden geçen ürpertiyle omzumdan düşmüş pikeyi tekrar yukarı çekti. Bana kendini anlatmasını o kadar çok istiyordum ki. "Bir süre hastanedeydim. Sonrasında da çok kendimde değildim."

Yutkundu. Ağzı açılıp geri kapandı. Uzanıp dudağına minik bir öpücük bıraktım. Geri çekilmeden, "İstemediğin hiçbir şeyi bana anlatma," diye mırıldandım. Ali'nin gözlerinden küçük bir ışık geçti sanki.

"Tuhaf olan tam olarak bu, biliyor musun?" Neden bahsettiğini anlamamıştım bile. "Yıllarca terapilerim oldu. Özellikle konuşmaya başladığım zamandan sonra neredeyse her gün denilecek kadar çoktu sayısı." Ali aramıza sıkışıp kalmış ellerimi elleriyle kavrayıp parmak uçlarıma bir öpücük daha bıraktı. "Asude, ben birçoğuna istekle değil, bir an önce bitsin derdiyle katıldım ama sen öyle değilsin. Sana anlatmak istiyorum. Eğer... Eğer o gün teyzem gelmeseydi de anlatmak istiyordum çünkü sen bambaşka bir şeysin." Aldığım soluğu vermeyi unutmuştum sanki. Bana bakan kahvelerindeki bu dokunan his, aldığım soluğu unutturuyordu gerçekten. "Tam anlamıyla gerçek ve hayalin ayrımını net olarak üniversiteye başlayacağım zamanlarda yaptım galiba."

Dirseğimi yastığa yaslayıp yüzümü de avuçiçimle tuttum. "Sinop'ta mı gittin üniversiteye?" diye sordum. "Doğru düzgün bilmiyorum bile ben bunları. İlk pazarlama mı okudun yoksa gemicilik mi?"

O da benim gibi dirseğiyle başını yukarı doğru kaldırdı. Bu dediğime niye, bilmem ama kısık bir kahkaha attı. Benim sorgulayan gözlerime bakınca çenemden bir makas aldı.

"Doğru diyorsun, hakkımızda neredeyse her şeyi yüzeysel biliyoruz ama şu halimize bak."

Orta kalınlıkta bir pikenin altında çıplak oluşumuzla dalga geçiyordu. Gerçekten haklıydı üstelik. Mahcup bir şekilde dudak büzüp gülümsedim.

"Doğru, değil mi? Okuduğun okulu bile bilmeden sevişmiş olmak şey oldu biraz."

Benim açık açık ne yaptığımızı dillendiriyor olmam, kaşlarının kalkmasına neden oldu. *Öyle, Aliciğim, utanmam falan yok benim. Seni benim yapana kadar her şey mübah.* Ağzı açıldı ama ne söyleyecekse vazgeçip başını iki yana sallayarak önceki konuyu dillendirdi.

"Gemicilik ve liman işletmeyi Sinop'ta okudum ama pazarlama için Samsun'a gittim. İlk pazarlama..."

"Babaanne seni nasıl gönderdi ki? Hayatta bırakacakmış gibi değil bence. Halanda kalma şartıyla yolladı kesin."

"Yok. Yurtta kaldım. Terapistim benim için büyük bir adım olduğunu söylediğinden hiç ses çıkarmadı. Tahmin edersin, kekelediğim için örgün eğitim oldukça zorlayıcıydı. Bir de çok başarılı değildim derslerde. Lise ve ortaokulu zaten evden eğitimle bitirmişken insan içine karışmam onu mest etti. Yoksa doğru, hayatta bırakmazdı."

Kısık bir kahkaha attı. Bense ortaokulu ve liseyi evde okumak zorunda olmasını düşünüyordum.

"Konuşman... Yani söylemesen konuşmakta zorluk çektiğini ben uzun süre hiç anlamazdım."

İşaretparmağıyla pikeyi omzumdan biraz kaydırdı. Elim refleksle göğüs bölgeme baskı yapıp pikeyi yakalamıştı. Tek kaşını kaldırıp bu hareketimle eğlendiğini gösteren bir dudak büküş gördüm. *Evet, Ali Bey, seviştik, bayağı da haşır neşir oldun onlarla ama öyle gördün diye de sürekli açacak değiliz.*

"Terapiler gibi konuşma seansları da ayarladı dedem. Uzun bir süre bunun için de uğraşmam gerekti. Üniversiteye yirmi yaşımda gidebildim zaten."

"Ay, sen üniversiteye başladığın için yaptırdın dövmeyi, ha?"

Benim tiz sesimle gülümsemesi büyüdü. Eli ayağı rahat durmuyordu hiç Ali'nin. Şimdi de saçlarımı öne çekip oynamaya başlamıştı.

"Üniversiteye başlamak mı yoksa bu cesareti kendimde bulacak ka-

dar artık insan olduğumu hatırlamak mı bilmiyorum ama evet, Samsun'da yapıldı dövme." Sonra saçlarımdan gözlerini ayırıp bana baktı. "Çok taktın kafaya dövmemi. O gün de hiç çekinmeden, gelip dokunmuştun. O gün de feleğim şaşmış, kalakalmıştım öylece."

Dudağımı ısırıp kıkırdama isteğimi tutmaya çalıştım. "Ama merak ettim, Ali," dedim.

"Sen böyle her merak ettiğine dokunuyor musun?"

Çıplak göğsünde dolaşan gözlerim bana dikkatle bakan gözlerine değdi. İstesem de artık gülümsememi tutamıyordum.

"Hem merak edip hem hoşuma gitmişse ne yapayım, dayanamıyorum demek ki."

Saçlarımdaki eli çenemi kavrayıp hızlı, sert bir öpücük için beni sabit tuttu. Beklemediğim için herhalde bir an sarsıldım. Ali ise ilk sert öpen o değilmiş gibi ikinciye daha nahif bir öpücük bıraktı dudaklarıma. "Elimde kalacaksın," diye de mırıldandı. Onunla böyle konuşmak o kadar iyi hissettirdi ki konuşmayı bırakmasın diye soru sormaya başladım.

"*Yurtta kaldım*, dedin, halan vardı aslında. Yani senin halalar benimki gibi olmadığı için söylüyorum, Rahime hala nasıl izin verdi buna?"

Geri çekilirken çeneme de bir öpücük bıraktı. Eski konumuna geri döndü.

"Halama kalsa bırakmaz da babaannemin kesin talimatı olunca kimse bir şey diyemedi."

Babaanne, Ali'nin kendi ayakları üzerinde durmasını çok istemiş olmalı. Ona ne kadar düşkün olduğunu hasta yatağında bile ilk onu soruşundan anlıyordu insan.

"Sonra ne oldu peki?"

"Okul bitince bu kez de kendi işimiz hakkında bilgi edinmem gerekiyordu. Amcam ve Serhat abim tersanede çok yoruluyordu. Üstelik dedem okula başlayınca hisse verdi bana, haliyle sorumluluğu almak lazımdı." Bunu da bilmiyordum, kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. Ali de merak ettiğim şeyi anlamış gibi onaylayan bir bakış atmıştı. "Tersaneyi işleten amcam olduğu için yüzde kırkı onun. Halalarım yüzde on kârdan pay alıyor sadece. Yüzde otuzu da benim üstüme yapıldı. Babamın olması gereken hakkını bana devretti."

En son ki cümleyi kurmakta zorlandığı her halinden belliydi. Ne kadar merak etsem de bu kısmı hiç sormak istemedim.

"Peki, halalar kızmadı mı daha az pay aldıkları için?"

Ali *cık*, diye bir ses çıkardı. "Mal paylaşımını dedem o zaman yaptı," dedi. "Hepsine de sordu tek tek. Eşit hisse verirse tüm iş yüküne de ortak olmaları gerektiğini açıkladı. Öbür türlüsü de amcama haksızlık oluyordu çünkü. Halalarım da dedemin önerdiği ilk kârdan pay alma kısmını kabul etti. İşlere bulaşmak istemedi hiçbiri. Arada bir Asuman halam destek oluyor."

Doğru söylüyordu. Tüm yük şu anda Kadir amca, Serhat abi ve Ali'nin üzerindeydi. Bu kez Serhat abi kafama takıldı.

"Peki, Serhat abi?"

"O da maaş sistemiyle çalışıyor. Bakma öyle dertlendiğine, iyi para kaldırıyor amcamdan. Her işinde de prim kestiriyor, amcam kâr payının yarısını ona vermiş gibi oluyor çoğu zaman. Dedemin torunu tam, ticari zekâsı fenadır. Yıl başlarında maaş artışında onları izlemen gerek. Amcamın tepesinde geziyor."

Kıkırdadım bu dediğine. Serhat abi çok iyi biriydi ve anladığım kadarıyla hakkını almakta babasını bile tanımazdı.

"Peki, sen, Asude?"

"Ben ne?"

"Veterinerlik okudun ama işini yapmadın. Niye?"

Dudağım kıvrıldı bu sorusuna. Hakkımda bunu duyan herkes mutlaka soruyordu bu soruyu.

"Çok büyük büyük sebepleri yok, Ali. On sekizde bölüm seçerken o kadar karmaşık bir liste hazırlamışım ki bakmaya utanırsın. En çok da Çanakkale'de kalmak istemem etken galiba. Bir de işin içine girmediğinde zorluğunu algılamıyor insan. Meşakkatli bir iş veteriner olmak. E ben bir de son üç dönemi pandemide geçirmiş *onlinezedeyim*. Klinikler stajyer desteğini tamamen kesti. Okulsa kapalı, biz izlediğimiz videolarla veteriner olmaya çalışan garipler olarak kaldık. Pratiği olmayınca yapmak zor geldi. E başvurduğumuz her yer pandemi mezunları olduğumuzu gördükçe öncelik listesine eklemedi bizi. Benim de pek içimde yokmuş galiba, hiç de üzerine düşesim gelmedi yani. Hem annemle babamı da bırakmak istemedim. Evden ayrılmak, benim için kolay bir şey değildi."

Ali gözlerime bakıp iç çekti. "Sana çok düşkünler, onlar da senden ayrılamazdı zaten," dedi. "Gerçi yine onlar için evden ayrıldın."

Gözlerimi kapatıp açtım sadece. İlk yolumuz tam da bu yüzden kesişmiş olsa da artık öyle hissetmiyordum. Onları çok seviyordum, yakınımda olmalarını her şeyden çok istiyordum ama *evim*, dediğimde aklıma ilk Çanakkale'deki odam gelmiyordu benim. Gözlerimi kapatıp *ev*, diye içimden tekrar ettiğimde Ali'yle paylaştığımız o yatak beliriyordu gözlerimin önünde. Onunla şimdi anlaşma yaptığımız gerçeğini konuşmak istemedim. Kaçıyordum belki ama onun da bana âşık olduğuna emin olmadan yok saymaya çalışıyordum.

"Babaanne hep yanındaydı, değil mi? Yani tüm o yıllar boyunca."

Başını beni onaylamak için sallayıp, "Öyle," dedi. "Bir an bile elini üstümden çekmedi. Zaman ilerledi, babaannem ve dedem sayesinde toparlanmaya başladım. Allah var, herkes kendini parçaladı benim için ama babaannem..."

"O çok başka bir kadın. Çok güzel bir kalbi var, Ali. Ben buraya gelirken hiç böyle biri olacağını düşünmemiştim bile. Aksi görünüyor ama ailesi için yeri yerinden oynatır."

Derin bir nefes aldı. Yorulan kolum yüzünden kolumu indirip başımı yastığa bırakmıştım. Aynı anda Ali de beni taklit etti. Benden uzak duramıyormuş gibi yakınıma sokuluşunu hemen çok sevdim.

"Onun için de çok zordu ama o beni her şeyin önünde tuttu. İyileşmem için kaç şehir gezdik, bilmiyorum. Kendime gelene kadar eliyle besleyip koynunda uyuttu hep. *Kimseye emanet etmeyeceğim*, diye yemin etti."

Son söylediğiyle nutkum tutuldu.

"Na- Nasıl?"

"Bir torun kaybetti, diğeri ise kendinde bile değildi. Onun üstüne ihanet gibi bir acıyla sınandı ama o beni iyi etmeye kendini adamıştı sanki. Amcam, halalarım bir kaşık çorba içirmediler. Babaannem izin vermedi. Bir kere yengem yıkamak istedi, o kadar sinirlendi ki görmeliydin. *Kimse yarın başına kakacak iyilik yapmayacak ona*, diye evi inletti. Fatoş yengem nasıl ağlamıştı, hâlâ gözümün önüne geliyor o hali. Tüm torunlarına düşkün babaannem ama biz aynı yerden yara almış iki kişiyiz. Ben onun vazgeçemediği yarasıyım, Asude." Ali'nin yutkunan boğazına takıldı gözüm. Sözleri benim de boğazımda düğümdü. *Ama babaanne bana dedi ki...* "Sana demiştim ya, benim kursağımda çok fazla haram edilmiş hak var. Emdiğim sütten, yediğim ekmek parçasına

kadar her şey haram edilirken o duydu. Herkes beni hasta sanıyordu ama asıl kötü durumda olan babaannemdi. Evdeki kimsenin üzerime hakkı geçmesin diye bir bardak su vermelerine bile izin vermezdi." *Ama bana emanet etti. Hastanede ilk kez benim adımı söylediğinde, yanına girdiğimde Ali'yi bana emanet etti.* Yutkunsam bile geçmedi sanki boğazımdan bir şeyler. "Dediğin gibi aksidir ama içinde kötü niyet biriktirmez."

O günü düşünen aklım, Ali'nin sözlerini anlamakta ilk önce zorlandı. Sırf konuşmak için, "Seni zorla evlendirmek isterken böyle demiyordun ama hiç," diye mırıldandım.

Ali içimdeki karmaşadan habersiz bir kahkaha attı. Babaanne onu bana emanet etmişti. Yanlış hatırlamıyorum, o gün neler söylediyse aklımda. *Susmasın*, derken *emanet*, diye inleyişi kulağımda hâlâ. Yüzünü yaklaştırıp burnunu burnuma sürttü.

"Canımdan bezdirmişti çünkü." Yüzündeki temiz gülümseme ağır ağır azaldı. Gözleri daha dikkatli izledi yüzümü. "Babaannemin fena bir aklı vardır. Bir de tükürüleni yalatmak gibi inatçı bir huyu..."

Ali gözlerini kapatıp bir nefes uzağımda konuşmasını yarım bırakmış bir halde bekledi. Bir anda durgunlaşması, uyuyacakmış gibi gözlerini kapaması tuhaf hissettirse de sabaha pek bir şey kalmamış olduğu için sorgulamadım. Ben de kapadım gözlerimi. Tam o anda Ali'nin fısıltıyla, "Bana yine *Ali'm*, der misin?" dediğini işittim. Dudaklarım kıvrıldı bu masum isteğine. Aramıza sıkışmış elim yüzüne uzanıp usul usul okşadı. Gözlerimi açmadan parmaklarımla sevdim tenini.

"Bana biraz sarılır mısın Ali'm? Hâlâ üşüyorum sanki ben."

Ali'nin kısık gülümseyişi çalındı kulağıma. Pikenin altına soktuğu koluyla çıplak bedenimi kavrayıp iyice göğsüne yasladı beni. Onun düzenli nefes sesleri o istediğim uykuyu hemen getirdi bana. Babaanne Ali'yi bana emanet etmişti. Kimselere dokundurmadığı kıymetlisini bana vermişti.

Belki şu an değil ama bana âşık olacaksın, Savaş Ali Bozdoğan. Sana yemin ederim, seni sevdiğim gibi beni çok seveceksin. Seni herkesten sakınan o kadın ölüme bir adım uzaktayken bir tek bana güvendi ya, seni kimselere vermem.



27. BÖLÜM

Biraz evvel gözlerimi kapamışım gibi bir his içindeyken omzumda dokunuşlar hissettim. Bir de Ali'nin sesi kulağıma fısıltı gibi geliyordu.

"Asude... Hadi uyan, yavrum." O kadar tatlı bir uykunun içindeydim ki zerre umursamadan, elini ittirip ardımı dönecek oldum ama hareket etmek kolay olmadı. Bu sefer de kulağıma bir kıkırtı çalındı. "Asude, uyanman lazım, güzelim. İşçiler gelmeden çıkalım."

"Ya, Ali yaaa!"

Söylenip zorbela sırtımı ona çevirebildim. Bu kez omzumu kaşındıran bir sürtünme hissettim. Tabii kısık gülme sesi de hâlâ oradaydı.

"Kıvırcığım, kalkmamız lazım. Birazdan burası dolacak."

Derin bir iç çekip gözlerimi araladım. *İki dakika rahat yok!*

"Ali, bıraksana uyuyayım ya."

Omzumda dudaklarını hissedince tekrar yönümü dönmek için kıpırdandım. Ali yan yatmış, başını eline yaslamış, bana gülüyordu. Üzerinde tişörtü vardı.

"Eve geçelim, orada uyu, olur mu? Ama çıkalım buradan, bir sürü adam gelecek şimdi, görecekler seni. Ne gerek var?"

İç çekip elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum.

"Saat kaç ki?"

"Sadece bir saat uyudun, altı olmak üzere."

Ağır ağır başımı salladım. Pikenin altında sadece bir çamaşırla uzandığım gerçeği ayılmamı kolaylaştırmıştı. Sonra da hızla neler yaşadığımız düştü aklıma. Yanaklarım yanmaya başladı. *Allah'ım, o kadar zaman durup olmadık yerde birlikte olmayı da biz başarırdık zaten.* Sağa sola bakınıp kıyafetlerimi bulma çabasıyla arandım. Ali ise iç çekip yataktan kalktı. Sonra demir sandalyenin sırt kısmına astığı kıyafet-

lerimi eliyle kavradı. Pembe sutyenim ne de güzel her şeyin üstünden sarkıyordu öyle. Geri yanıma geldiğinde ise saklı bir tebessüm vardı gözlerinde. Pikeye sıkı sıkı sarılmış halim eğlendiriyordu paşamı.

"Versene Ali ya!"

Dudakları kıvrıldı, kaşları kalktı. "E alsana kıvırcık," dedi.

"Vermiyorsun ki alayım!"

Gülümsemesi iyice büyüdü, dişlerinin hepsini görebiliyordum, maşallah.

"Allah Allah, utanıyor musun sen benden? Sarılmışsın bir de. Dur bakayım, yüzün mü kızarmış senin?"

Ay, buna bir cesaret gelmiş. Az seviştik diye yüz bulmuş vallahi. Bilmiyor tabii benim her gün mutlaka bir lokma yürek yemeden güne başlamadığımı.

İyice kamburum çıkmış gibi duruyordum ama Ali'nin, karısını daha yakından tanıması gerektiğini düşündüm. Elimde sıkıca tuttuğum pikeyi bıraktım. *Saçlarım yüzünden pek bir şey göremeyeceksin ama idare ediver, kocacığım.*

Tam da düşündüğüm gibi böyle bir şey yapacağımı beklemiyordu. Açığa çıkmış karnıma baktı. Şaşkınlıkla irisleri büyüdü, benimle eğlenen suratı bozguna uğramış gibi kalakaldı. Sonra da hızla gözleri odanın içinde dolaştı.

"İlk sutyenimi ver, Ali. Ayrıca utanmıyorum, ne yaptıysak beraber yaptık sonuçta. Sen utanıyorsan o başka tabii."

Elinde sıkıca kavradığı kıyafetlerime baktım. Onları böyle sıktığının farkında mıydı acaba? Boğazını temizler gibi öksürüp, bana bakmadan sutyeni uzattı. "Niye utanacakmışım, Allah Allah?" diye söylenmesine ise kahkaha atacaktım neredeyse. *Benimle oyun oynayacaktın, öyle mi? Dur bakalım, ben sana neler yapıyorum daha, bak gör.* Askılarımı geçirince elim kopçama gitti, dudaklarım daha bir kıvrıldı.

"Ali, kopçamı takar mısın?"

Sevimli olduğuna inandığım bir gülümsemeyle gözlerimi kırpıştırdım. Dudakları aralandı. *Evet, bir tanem, arsızımdır da ben biraz.* Bir şey diyecek olup sonra derin bir nefes alarak elindekileri kucağıma bıraktı. Ardıma geçip kopçayı taktı. Geri çekilecek diye bekledim ama parmakları omurgamdan aşağı sürtününce olduğum şekilde kaldım. Sonra göğsü sırtıma değecek kadar yaklaştı. Saçlarımın arasına yüzünü

sürterek burnunu kulağıma değdirdi, azıcık ısırıp geri bıraktı. Kasıklarıma aynı anda bir sancı girdi.

"Seninle baş edemem, farkındayım ama yaptığın her şey de benim kârıma oluyor ya, emin ol, senin kadar keyif alıyorum bu durumdan."

Sıcak nefesi tenime değince tüm tüylerim havaya kalktı sanki. Ne diyeceğimi bilemediğimden tişörtümü geçirdim üzerime, daha sonra da taytla cebelleştim. Benim suskunlaşmam eğlendirmiş olacak ki sırtını yasladığı duvarda kollarını da göğsünde toplayıp keyifle izledi beni. Lavabonun orada küçük, plastik kenarları olan bir ayna vardı. Gidip saçlarımı yatıştırmak için biraz uğraştım. Ali bu arada yatağa oturmuş, telefonuna bakıyordu. Yanına yaklaştığımda ise ekranı kapattı hemen.

"Bir şey mi oldu?"

İki yana salladı başını, daha sonra da ayaklandı. "Hazırsan çıkalım mı?" diye sordu. Onaylar gibi başımı sallayıp kapı ağzına doğru yürüdüm. Ayakkabılarımı giyerken Ali, "Asude," diye mırıldandı. Yüzünde hafif bir kızıllık vardı, ne olduğunu anlayamadım.

"Bir şey mi oldu?"

Eli ensesine gitti, biraz saçlarını çekiştirdi. Gözleri de odada dolaştı birkaç tur, sonunda bana baktı. "Bir şey demedin de..." dedi. "Yani nasıl olduğunla ilgili..."

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini çözemedim. "Nasıl yani?" diye merakla sordum.

"İyi misin? Ağrın falan var mı? Yani nasıl sorulur, onu da bilmiyorum ama kötü hissettiren bir durum var mı diye merak ediyorum."

Sonunda anlamış oldum karın ağrısını. Can çekişerek öğrenmeye çalıştığı şey yüzünden dudaklarım kıvrıldı. "Ağrım yok da azıcık hassasiyet var," dedim. "Onun dışında rahatsız eden bir durum yok."

Ali hızlı hızlı başını sallayıp tekrar onayladı. Ama derdi bitmemişti galiba, hâlâ odada dolaşıyordu gözleri.

"Asude, bir de..."

Ne söyleyecekse doğru kelimeleri bulamadığını anladım. Yanına doğru ilerleyip, sıkıp durduğu yumruğunu tek elimle kavradım. "Bana istediğini rahatlıkla söylesen her şey daha kolay olur, biliyor musun Ali?" dedim, onu rahatlatmak ister gibi.

Kurumuş dudağını yalayıp tekrar onaylar gibi başını salladı. "Haklısın," dedi. "Böyle çok saçma oluyor da nasıl sorayım, bilemedim. Hak-

lısın ama açık açık söylemek lazım." *Hâlâ bekliyorum, Ali. Hâlâ yolu uzatıyorsun, sabırla bekliyorum.* Derin bir nefes alıp bıraktı. "Asude, ben içine boşalmadım ama internette de bunun güvenli bir korunma olmadığı yazıyor."

Dediğiyle hiç aklıma gelmeyen ihtimal zihnimi kapladı. Haklıydı! Bunu hiç düşünmemiştim ama şu an bir bebek her şeyi mahvedebilirdi. Teyzesinin ona söylediği her şey sanki an gözlüyormuş gibi zihnime doldu. Ali'nin *ne diyeceğim*, diye tedirgin bakan kahveleri ise vereceğim tepkiden çekiniyor gibiydi. İleride bir gün onun bebeğini taşımak, kendimize ait çekirdek bir aileye sahip olmak çok güzel olurdu ama şu an o kadar yanlış bir zamandı ki. Ali'yle aramızdaki bu şeyi çözümlemeden, onun kendine yük ettiği her şeyi omuzlarından indirmeden bir bebek bizi sadece çok daha kötü günlere sürüklerdi. Onun korkularını bir anda avcuna bırakmak, ona yapabileceğim en büyük haksızlık olurdu. Sonra hızla kafamdan bir hesap yaptım.

"Ayın kaçıydı bugün?" Elindeki telefonu alıp cevabı duymadan kendim baktım. Regl olmama iki ya da üç gün vardı. "İki güne regl olacağım ama yine de güven olmaz, doğru diyorsun. Ertesi günü hapı alsak içimiz rahat eder."

Ali onaylar gibi yine başını salladı. Tuttuğu nefesi bırakışı gözümden kaçmadı. Gerçekten bu ihtimal onu ürkütmüştü. Biraz evvel demek ki buna bakıyordu telefondan.

"Nöbetçi eczane var yol üstünde." Başımı sallayıp, arkamı dönecekken, kolumu tutup durdurdu beni. İyice yakınıma sokuldu. Elleri yüzümü kavrayıp, parmak uçlarıyla okşayınca gözlerim kapandı. Dudaklarını burnumun ucunda hissettim. "Asude..." diye mırıltıyla adımı seslendi yine. Ben onun adını söylemeyi çok seviyordum, galiba Ali de ismimi sürekli tekrar etmekten hoşlanıyordu. "Gerçekten iyi hissediyorsun, değil mi kıvırcığım?"

Parmaklarımın üstüne yükselip kollarımı boynuna sardım. Sadece bedensel olarak iyi olup olmadığımı merak etmiyordu. Sesindeki bir kırılma, aslında duymak istediği ama soramadığı şeyi anlamamı sağladı.

"Çok iyiyim, Ali'm. Çok da mutluyum. Evimize gidip beni biraz uyutursan daha da mutlu olurum."

Sona doğru kıkırdayıp geri çekildim. Biraz evvel gözünde olan o tereddüt kalkmış, güzel bir ışıltı yer bulmuştu kendine.

"Haklısın, üşümüşsündür sen şimdi. Duş alıp seni uyutuyorum, anlaştık mı?" Onaylayıp tek kolunu omzuma sardı. Kapıdan çıktığımızda kilitlemişti. Bir süre konuşmadan yol aldık. Ali bahsettiği eczanenin önünde durunca bana çevirdi yüzünü. "Hemen alıp geliyorum," dedi. Sadece başımı salladım. Eli kapının koluna değdi ama inmeden bana bir bakış daha attı. Dudaklarını birbirine bastırıp tekrar bana çevirdi yüzünü. "Asude, ilaç alırken prezervatif de alayım mı?"

Hiç beklemiyordum. Aman Allah'ım, bunu soracağını asla beklemiyordum. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bir de suratının halini görünce gülmemek için kendimi sıkmam gerekti. *Tekrar sevişip sevişmeyeceğimizi bu şekilde mi öğrenmeye çalışıyorsun, aptal adam?* O kadar eğleniyordum ki onu izlerken gözümü çekesim gelmiyordu. Ama bir yanım da hiç kıyamıyordu ona.

Onaylar gibi başımı sallayıp, "Evet," dedim. "Şey yani... Sen korunsan daha iyi olur gibi. İlaçlar pek güvenli değil. Ben de zaten hayatta öyle bir rutine uyamam, kesin unuturum diye söylüyorum."

Dudağının köşesi sola doğru kıvrıldı hemen. "Yok, olmaz zaten öyle," dedi. "İlaç falan hiç gerek yok. Ben korunurum, olmaz, izin vermezdim zaten." Hızlı hızlı konuşup tekrar kapının kolunu kavradı ama biraz evvelki gibi yine duraksadı. Beklemediğim bir çeviklikle eli başımın ardına uzanıp beni kavramış ve hızlı bir öpücük bırakmıştı dudaklarıma. Ben ne olduğunu bile anlayamadan, "Hemen alıp geliyorum, yavrum," deyip çıktı arabadan. Ben ardı sıra bakıp kaldım. Elim de saniyelik öpücükle dudağıma bıraktığı ıslaklığa dokundu.

"Ama ben seni yerim, Ali. Of, keşke daha uzun öpseydin."

Ali'nin beş dakikada gelmesiyle tekrar yola çıkmış olduk. Elindeki poşete bir şey demeden uzanmıştım. İçine şöyle bir göz attığımda gerçekten prezervatif aldığını gördüm. Hoşuma gitti bu yaptığı, dudaklarımı kontrol edemeyince yüzümü cama çevirdim. Gülmemi tutmak o kadar zordu ki. *Bulduğun yüzü nasıl da güzel sömürüyorsun, Savaş Ali Bozdoğan.*

Eve vardığımızda saat hâlâ çok erkendi. Kimseyi rahatsız etmeden odamıza çıktık. Ben karşımızdaki banyoyu kullanırken Ali üst kattakine çıktı. *Bir şeyim yok*, diyordum ama tüm kaslarım sızlıyordu sanki. Kasıklarımda ise ağrıyı andıran bir batma hissi vardı. Aynada bir süre kendime baktım. Boynumdaki kızarıklıklar fazlasıyla belirgindi. İçim-

den taşan bu hisler yüzünden kıkırdayınca ellerim ağzıma kapandı. Neler yapmıştık biz onunla?

Allah'ım, delirdim galiba, çıkıp kucağına oturdum. Yetmezmiş gibi yoldan çıkarıp adamla seviştim bir de.

Ellerim kahkaha atmak isteyen dudaklarımı kapasa da tuhaf sesler çıkarmayı engelleyemedim. Kendi kendime yaptıklarımızı düşünürken gülmek, bunu da sessiz yapmak karnımın sancılanmasına neden oldu. *Vallahi kafayı yedim, Ali'yle birkaç saat çıplak kaldım ve kafayı yedim.* Gözüm bu kez lavabonun köşesinde duran poşete değdi. İlacın yanındaki paketi çıkarıp inceledim. Yirmili bir paket almıştı. *Erkeklere yüz vermeye gelmiyordu gerçekten, ürkütmemek için beşli onlu alsaydın bari, Ali.* Bu düşüncem daha çok kıkırdattı beni. Aynadaki aksime bakıp, "Sen de ne ürkersin ya, Asude," diye söylendim. Tamamen kafayı sıyırmadan, Ali'yle yaptıklarımızı düşünüp, iyice zıvanadan çıkmadan kendime gelmem lazımdı. Sonuçta milyarlarca insanın yaptığı bir olaydı bu. Oluyordu yani böyle şeyler. Doğaldı bunlar, doğal.

Telkinlerim işe yaramayınca avuçlarımın içine doğru bir çığlık attım. *Doğal falan değil, seviştik biz Ali'yle. Onun oldum, benim oldu artık.* Kalbim zıvanadan çıkmış atışlarını kontrol edemiyordu. Birbirimizin en yakınıydık artık. Elim sağ göğsümün üzerindeki ize değdi. Nasıl güzel sevmişti tenimi. Nasıl nazik dokunmuştu her zerreme. İncitmemek için verdiği çabayı düşündüm. İradeli davranmak için kendini ne kadar sıktığı anlar geldi gözümün önüne.

"Tamam. Sakin ol artık, kendine gel. Karşısında zıplamak, hoplamak yok, akıllı olacaksın. O da kapılıyor bu hisse. Başka türlü sırf canı istedi diye öylesine sevişecek adam değil. Onun da kalbi bana doğru akıyor."

Kendimi sakinleştirmek biraz zaman aldı ama başardım. Sıcak bir duştan sonra hızla üzerimi giydim. Odaya geçtiğimde Ali çoktan gelmişti bile.

"Çok uykum var."

Söylenmeme gülümsedi. Yaklaşıp sadece nemini aldığım saçlarımda parmaklarını dolaştırdı. "Islak ama bunlar," dedi.

"Vallahi uğraşamam, çok uykum var, Ali."

"Gel bakalım, kıvırcık. İki saat ben de seninle uyuyayım, daha sonra hastaneye giderim."

Bedenimdeki esneme isteğini engelleyemeyip kollarımı iki yana açtım. Bir yandan da Ali'nin söylediğine itiraz etmekle meşguldüm. "Tek gidemezsin, beraber gideceğiz," dedim. "İki saatin sonunda beni de kaldır, canım. Ay, çok yorgunum, hadi beni kucağına alıp yine yatağa götür." Esnedikten sonra kollarımı omuzlarına bırakmıştım. Bu halime kıkırdayıp kalçalarımın altından tuttu beni. Sonra biraz yukarı kaldırıp yatağa doğru yürüdü. "Beni taşıyabiliyor olman mükemmel bir şey. Bunu sık sık yap, tamam mı? Çok hoşuma gidiyor."

Şimdi daha sesli gülüyordu. "Çok hoşuna gittiği belli," dedi.

Ali'nin dudağı saçlarımın başladığı noktaya sürtündüğünde çok hızlı bir uykuya çekildim. O kadar mutlu hissediyordum ki kendimi, tüm hislerime dokunacakmışım gibi bir hal vardı üzerimde. Ali'nin de bana sadece anlaşmalı evlendiği bir kız olarak bakmadığından emindi aklım. Onun da kalbi benim kalbime uymaya çok meyilliydi. Farkındaydım, yaşadığımız hiçbir şeyin öylesine olmadığının. Kalbim biraz arsızdır benim. Duymadan ikna olmuyor, ille de sevdiğinin dudaklarından dökülecek aşk sözleri için sabırsızca çarpmaya devam ediyordu. Güzel bir kitap *aşk, talepkârdır*, demişti. *Duysa bile her gün tekrar edilsin, aşk sözcükleri dile getirilsin ister*, demişti yazarı. *Aşk öyle arsızdır ki duymadığında telaşa kapılır*, diye tamamlamıştı paragrafı. Haklıymış. Ben henüz Ali'den aşk sözcükleri duymamıştım ama bana sarılıp elimi tutmasa ya da beni her zaman izlediği gibi izlemese düşeceğim paniği aklımdan geçirdiğim an hissediyordum.

O yüzden o sözleri de senden almam lazım, Savaş Ali Bozdoğan. Sonra o sözleri her gün bana tekrar edecek hale getirmem gerekiyor seni. Malum, aşk arsız. Duymadan, hissettirilmeden sürekli orada mıyım hâlâ, diye telaşla yaşamak zorunda kalır.

Uyandığımızda hızla ayaklanıp hazırlanmış, kahvaltı sofrasından da azıcık tırtıklamıştık. Babaanne ne durumda, merak ediyordum. Bir de sanki evdeki herkes ne yaptığımızı anlayacakmış gibi bir çekince düşmüştü içime. Allah'tan Serhat abiler yoktu. Evli olduğumuz için zaten farkındalardı ama insan da engel olamıyordu ki hislerine. Sanırım aynı durum Ali'de de vardı. Kimseye pek bakmadan kesik kesik cümlelerle evden çıkmanın derdindeydi. Arabaya bindiğimizde aynı anda gülmemizin başka açıklaması olamazdı çünkü.

"Kesin onların gözünde çok aptal görünüyoruz."

Ali yüzündeki gülümsemeyle birkaç derin nefes aldı. "Kendimi çok aptal hissediyorum zaten," dedi. Sonra o gülümseme büyüyüp bana yaklaştı. Bir iple ona çekiyormuşum gibi aynı anda ben de yaklaşmıştım. Ali'nin gözleri yüzümde dolaştı. "Aptal olmanın böyle iyi hissettirmesi çok tuhaf," diye kendi kendine mırıldandı. Sonra parmak uçlarıyla alnımdan çeneme doğru tüy hafifliğinde bir okşayış geçti. Dudağımın kenarına minik de bir öpücük bıraktı ama geri çekilmedi. "Hayatım boyunca hiç böyle hissetmedim, herkes *aptal*, dese de umurumda olmaz."

Geriye çekildiğinde yıldız gibi parlayan gözlerine bakıp kaldım. Aşk, başlı başına mı böyle hissettiriyordu yoksa onun bana akan kalbi mi beni içime sığmaz hale getiriyordu, bilmiyorum. Onun nahif öpücüğüne tezat ben sesli bir öpücük bıraktım dudağının köşesine. Ali derin bir iç çekip koltuğuna yaslandı.

"Aklımı karıştırma, kıvırcık, babaanneme gitmemiz lazım."

Şaşkın bir ifadeyle bakıp kaldım. "Ay, ben ne yaptım şimdi?" diye sordum.

Ali arabayı çalıştırıp, hareket ettirirken yan bir bakış attı. "Yaz ortasında yine üşümüşsün gibi hissettim, ısıtasım geliyor," dedi. "Dön önüne, o gözlerini de kırpıştırıp durma."

Yüzümü kaplayan gülümsemeyi saklamak için cama doğru çevirdim yüzümü. *Gerçekten aptalsın, Ali.*

Hastaneye vardığımızda elimi kavrayıp yürütmüştü hemen. Koridorda ilerlerken iki hemşire bize doğru geliyordu. Sarışın olan bize bakıp yanındakini dürttü. Anlamadım ne olduğunu. Yanındaki de elinde tuttuğu dosyadan gözünü ayırıp, bize bakıp gülmemek için çabalıyormuş gibi yüzünü hemen aşağı eğdi. Kaşlarım daha bir çatıldı. *Açıkta bir yerimizi mi gördü bunlar, ne bakıp duruyorlar?* Yanımızdan geçerken sarışın olan, fısıldadığını düşündüğü bir sesle, "Hastane bahçesinde birbirini yiyenler değil mi bunlar?" deyip başımdan aşağı buz gibi bir su döktü. Hızla Ali'ye baktım. Söylenileni o da duymuştu muhtemelen. Yürümeye devam ederken dişleri görünecek kadar sırıtıyordu.

"Ali!"

"Efendim, kıvırcık."

Ay, adamın sesi bile gülüyor, hale bak. Rezil olmuşuz, tüm hastaneye sırıtıyor bir de.

"Ali, ne dediğini duymadın mı?"

"Duydum."

Bunu öyle bir ses tonuyla söyledi ki *ee, nolmuş yani*, der gibiydi. Eline asılıp durdurdum.

"Ali, görmüşler bizi ya, ne gülüyorsun?"

Kaşlarını kaldırıp dudağını büzdü. "E umuma açık bir yerde beni öpersen görürler, Asude," dedi.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağım, ne dedi bu bana?

"Ben... Ben mi öptüm seni?"

Gülümsemesini seviyorum, demiştim ya, vazgeçtim çünkü şu an aşırı sinir oluyordum.

"Öyle yaptın, üstelik *birileri var mı acaba*, demeden. Bak, tüm hastane bizi artık *bahçede öpüşenler* olarak tanıyor. Ah, pardon, *yiyenler* mi demişti hemşire?"

Ağzım daha bir ayrıldı şaşkınlıktan. "Ben öpmedim!" diye çemkirdim. "Pislik adam, asıl sen öptün beni."

Nasıl eğleniyor şu halimle. Dişlerini eline vereceğim, haberi yok. Üstüme doğru bir adım atıp, saçlarımın içinden bir bukle ayırarak parmağına doladı. Bir de çok ciddi bir şey yapıyormuş gibi dikkatle parmağına dolanmış saçıma bakıyordu.

"Öptün, kıvırcık. Neye uğradığımı şaşırdım resmen. Bir anda yapıştın dudaklarıma. İki gün sızısını hissettim, ilk öpücüğümün hastane bahçesinde olacağını hiç düşünmemiştim." Parmağındaki bukleden gözlerini ayırıp hafif çatık kaşlarla gözlerime baktı. "Sen ilk öpücüğünün hastane bahçesinde olacağını düşündün mü hiç?" diye sordu.

Yüzümü kademe kademe bir gülümseme kapladı. Omuzlarımı silktim. "İlk öpücüğüm hastane bahçesinde değildi ki," dedim. Sonra da önüme dönüp yürümeye başladım. Olduğu yerde biraz durdu ama sonra koşar adımlarla peşime takıldı.

"Asude!" Hiç bakmadım seslenmesine. Ağır ağır yürümeye devam ettim. "Asude, bekle, ne demek o? Niye öyle dedin? Dursana!"

Kolumu kavrayıp durdurdu beni. Suratındaki ifadeye sonra saatlerce kahkaha atacaktım ama şu an umursamaz halimi korumam lazımdı.

"Ne dedim ki ben?"

Kaşları daha derin çatıldı. "Niye öyle dedin?" diye sordu. "*Hastane bahçesi değildi*, ne demek?"

Omuzlarımı silktiğimde zıvanadan çıkacak gibiydi. Gözümün birini kısıp düşünüyormuşum gibi bir köşeye baktım. "Hastane bahçesi değildi ama o da bir okul bahçesiydi gerçi," dedim. Duraksayıp dudağımı büzmeye devam ettim. "Ha, bir de babaanneye suni teneffüs var ama o sayılmaz yoksa *sen üçüncüsün*, diyecektim."

Kahveleri alev alacaktı resmen. Tepkisine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Se- Sen öpüştün mü daha önce? Nasıl yani? Sevgilin mi vardı senin?"

Ah benim tatlı bakirim, tüm ilklerini bana verince şaşırdın tabii bu söylediğime.

Onu kınıyormuşum gibi kaş çatıp, "Ya, bunlar böyle konuşulacak şeyler mi Ali?" dedim. "Babaanne bekliyordur, kadın yalnız mı kalsın?"

Tam yürüyecekken bir daha yakaladı kolumu. *Al, senin olsun, Ali. Çok sevdin galiba, bırakamıyorsun bir türlü.*

"Asude, beni kızdırmak için öyle söyledin, değil mi?"

"Niye ki?"

"Yok yok, kızdırmak için söylüyorsun. Tamam, ben öptüm seni. Sen öylece beni teselli ediyordun ama ben dayanamadım, öptüm. Kabul ediyorum, kıvırcığım. Sen de yalan söylediğini kabul et."

Parmaklarımın üstüne yükselip ellerimi omuzlarına koydum. Dudağımı da hüzünlü bir ifadeyle büktüm. "Ama sana yalan söylemedim ki Ali'm," dedim. "Lisede benim sevgilim vardı, öğlen arasında okulun arka bahçesinde otururken..." Duraksayıp etrafa bir göz attım. Hızlı bir şekilde dudağımı dudağına bastırıp çektim. "Birden böyle öpüverdi." Ali'nin gözleri irice açıldı. "Hah, ben de öyle beklemiyordum ki böyle iri iri açıldı gözlerim." Sonra kıkırdayıp geri çekildim. "Hadi, gidelim artık, canım."

Adımlarımı takip ederken, "Şerefsiz!" dediğini duydum. Olduğum yerde kalakaldım. İri iri açılmış gözlerimle Ali'ye çevirdim yüzümü. "Şerefsizmiş! Sen izin vermeden, boşluğundan yararlanıp taciz etmiş seni. Pezevenk!" Kaç yıl öncede kalmış çocuğa saydırmaya başlaması öyle tatlı göründü ki gözüme, kaşlarımı kaldırıp öylece baktım. Onunsa kaşları iyice çatılmış, ortasında iki ince çizgi oluşmuştu. "Ergen piç! Okulun arkasına götürmüş bir de kızı! Sordun mu? Belki istemiyor, itoğlu it!" *Çünkü sen yazılı bir sözleşmeyle imzamı alarak öptün beni,*

değil mi bir tanem? "İnşallah çarpmışsındır suratına, Asude! Kimseyi öyle taciz etmemesi gerektiğini öğrenmiştir belki. Şikâyet ettin mi okul müdürüne?"

Ağzımı açsam daha çok söylenecek gibiydi. Bir şey dememek en iyisi gibi göründü gözüme. Hırsla elime uzanıp parmaklarını doladı. Sonra da hızlı adımlarla yürümeye başladı ama söylenmeyi bırakmadı.

"Ergen pezevenk! Aklınız fikriniz kızlarda! Belki istemiyor, ne biliyorsun, it? Küçücük kızı taciz etmeyi maharet sanırlar." Yani bu konuda bir tık haklıydı, hiç beklemediğim anda şap diye öptüğü için bayağı bir tartışmıştık ama gidip de kimseye şikâyet etmemiştim açıkçası. Sonra da on ikilerden bir kızla da beni boynuzladığını öğrenip ayrılmıştım. "Bilmiyorum sanki ben o okul ortamlarını. Birileri görse o şerefsiz *erkeğim*, deyip şanını yükseltecek. Olan kızlara oluyor. Erkekliğini si-" O cümleyi tamamlayacak mı diye soluğumu tutmuşken durdu. *Ay, yapma, kocacığım. Sen küfredecek insan mısın?* "Şikâyet ettin ama değil mi Asude?"

Yapmadım öyle bir şey, desem hırsından bayılırdu bu ortalığa. Gülmemi tutmak ve bu arada cevap vermek imkânsız olduğu için başımı sallar gibi bir hareket yaptım. *Ne kadar kıskançmışsın, Ali? On altı yaşında olan bir hadise için on yıl sonrasında delirmen aşırı tatlı ama.*

"Hah, edeceksin tabii! Yaptı bir şerefsizlik, çeksin cezasını. Bunun gibi itlerle dolu ortalık, kimse susmasın da rezil rüsva olsunlar."

Olay çok başka yerlere gidiyor gibi, Ali'm. Kamu spotuna evrildin, kocacığım. Hırsı içinde patladıkça saydırmaya devam edecekti galiba da neyse ki babaannenin odasına gelmiştik. Derin bir soluk aldım. Ali de benim gibi sesli bir nefes almıştı. Ben rahatlamaktan o ise sinirden.

"Hadi girelim, sabah sabah sinirlerim oynadı." Yine başımı salladım. En son konuştuğumda kocamı sinir hastası etmiş olmak cesaretimi kırıyordu artık. "Mal değneği, kim bilir kimin hayatını cehenneme çeviriyor şimdi?"

Son kez söylenip kapıyı açtığında karnımdaki kramplar yüzünden iki büklüm olacaktım artık. *Allah'ım, çocuk gibi. Resmen küçük bir çocuğum var.* İçeri girdiğimizde Serhat abi ve Cangül abla buradaydı. Babaannenin rengi daha iyi görünüyordu. Gözleri kapalı olduğuna göre uyuyordu.

"Günaydın."

Benim fısıltımla koltukta oturan ve birbirine kafalarını yaslamış babaanneyi izleyen ikili başlarını bize çevirdi. Geldiğimizi fark etmemişlerdi.

"Günaydın, gençler. Dalmışım, ne zaman geldiniz?"

Babaanneye bir kez daha baktım ama gözlerini açmadı. Ali de ağır ağır yanına gidip parmaklarının tersiyle kırışık eline dokundu.

"Isınmış. Çok soğuktu," diye mırıldanmasını duydum. Serhat abiyle göz göze geldik hemen. O da ağır ağır başını salladı. Serhat abi, Ali'nin yanına giderken Cangül abla da benim yanıma geçti.

"Günaydın, canım."

"Abla, siz ne zaman geldiniz? Kahvaltıda olmayınca ben evinizdesiniz sanmıştım."

"Alp'i kreşe bırakıp buraya geçtik. Babamın işi vardı, ofise gitti o."

Onaylar gibi başımı salladım.

"Savaş, siz burada mısınız aslanım? Benim de gitmem lazım. Tunalıların alabamalar başımıza dert oldu."

Ali başını sallayıp babaannenin elini izlemeyi bıraktı. "Buradayız, abi," dedi. "Sıkma canını, ben halledeceğim o konuyu. Öğleden sonra Hilmi Tunalı'yla bir görüşme yaparım, durumu biliyor zaten. Biraz daha süre isteyeceğim, ödeme planını esneteceğimizi söylersek ses çıkarmaz."

Serhat abi omzunu sıkıp baş selamı verir gibi bir hareket yaptı sadece. Sonra da Cangül ablaya elini uzattı. Kapıya doğru yürürken, duraksayıp bize baktı. "Siz tersaneden kaçta döndünüz, lan?" dedi. "Gece benim sıpayı çişe kaldırdım, hâlâ yoktu araban." Ali'yle aynı anda göz göze gelince yanaklarım yandı. Ne diyeceğimizi bilemediğim için bu konuyu Ali'ye devrettim. Malum, ailemizin bir numaralı yalancısı oydu. Yalnız şu an öylece bana bakması hiç hoş olmamıştı. Tam o sırada da Serhat abi, "Sormadım, sayın, Allah akıl fikir versin ikinize de," diye söylenerek, karısını çekiştirip çıktı odadan. Cangül ablanın kıkırdayışı da tüy dikti şu anki halimize. Dudaklarımı birbirine bastırıp bir iki kez yutkundum. Sonra da kızgınlıkla Ali'ye baktım. O hâlâ beni izliyordu.

"Niye bir şey demiyorsun?"

Babaanne uyuduğu için sesimi kısık tutsam da kızgınlığım bariz ortadaydı.

"Ne diyeyim, Asude? *Altıda anca girdik eve* mi deseydim?"

"Sen de zaten doğruculuğunla nam saldın ailede! *Bir saat sonra geldik*, desene."

Benim hem kızmak isteyen hem de sesimi kısmak için kendimi tutan halime dudağı kıvrıldı. Kollarını göğsünde bağlayıp kaşlarını havaya kaldırdı.

"Adam arabayı görmediğini söylüyor, farkında mısın?"

Dişlerimi birbirine sürttüğüm için gıcırtısı içimi karıncalandırdı. Burnumdan soluyordum iyice. *Keşke dışarı çıksak da ağız tadıyla çemkirebilsem. Of, neler düşündüler hakkımızda kim bilir.* Tekrar babaanneye baktım, daha sonra beni sırıtarak izleyen arsız kocama kaşlarımı çattım.

"Bin yalanı birbirine takılmadan söyleyen Ali Bey, şimdi mantıklı bir şey bulamadın, öyle mi? Çaptan düşüyorsun, haberin olsun. Yakında yalan söyledin diye ağzında çıban da çıkar."

Kısık bir kahkaha atıp hayretle, "Ne çıkar?" diye sordu.

"Çıban çıban! Duymadın mı hiç? Of, aman, aklımı karıştırma, Ali. Bak, anladı işte ikisi de."

Sanki gidenleri görecekmiş gibi gözleri kapıya değip tekrar bana çevrildi. "Neyi anladılar, kıvırcık?" dedi.

Saf mıydı bu yoksa kısa süreli bir alıklık mıydı yaşadığı, çözemedim.

"Ali, neyi anlamış olabilirler sence? *Gece orada kaldığımızı biliyorlar*, diyorum. Kim bilir neler düşünecekler!"

Dudağının köşesini ısırıp başını salladı. "En kötü ihtimalle beraber yattığımızı," dedi. "Ha, belki biraz da hiç uyumadığımızı düşünmüş olabilirler."

Telaşla yatakta uyuyan kadına baktım.

"Ya, sussana! Ne biçim konuşuyorsun kadının yanında? Ay, of! Öyle düşünecekler şimdi değil mi?"

"Bence eve ilk girdiğimiz günden beri öyle düşünüyorlardır, kasılma bu kadar."

Tam o sırada hiç beklemediğimiz üçüncü bir ses girdi araya. "Kessenize sesinizi," dedi. "İki dakika uyutmadınız!"

Biraz yorgun ama hâlâ kulağa fazlaca huysuz gelen sesi duyunca hiç bu kadar mutlu olacağım aklıma gelmemişti.

"Babaanne!"

"Babaanne!"

Ali'yle aynı anda seslenip hızla yanına yürüdüm. Gözleri aralıktı

ama ikimize de bakıp geri kapadı. "Hastaya hürmetiniz de kalmamış," dedi.

Ali'nin yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Hemen yakınındaki ele uzanıp iki eliyle kavradı.

"İyi misin?"

Babaanne tekrar gözlerini araladı. Ali'ye bakıp azıcık tebessüm etti. "İyiyim elbet, niye iyi olamayacakmışım?" dedi.

Ali kavradığı eli dudaklarına götürüp bir sürü öpücük bıraktı. "Aklımı aldın, ödümü kopardın benim," dedi.

Hem söylenip hem öpmeye devam edince dudağımda bir tebessümle ikisini izledim. Birbirlerine ne kadar düşkünlerdi.

"İyi işte, bundan sonra ne dersem sözümü dinlersin, olur biter."

Yaptığı çakallığa dayanamayıp bir kahkaha attım. Bu kez gözleri bana çevrildi. Yanına yaklaşıp serumlu elini nazikçe kavradım. "Babaanne, çok fırsatçısın," dedim. "Senin de burcunu öğrenmemiz lazım bizim. Hangi ayda doğmuştun?"

Benim ona bulaşmama yan bir bakış atıp, "Orak vakti doğmuşum, sıracalı," dedi. "Babam patosa buğday atarken anam da köşede beni doğurmuş. Buldun mu?"

Daha tiz bir kahkaha attım. Buraya geldiğimde bu sözü duyduğum için böyle mutlu olacağımı biri söylemiş olsa ona bir taraflarımla gülerdim.

"Ya, babaanne ya... Sen bizim aklımızı alıp hâlâ bu şekilde nasıl bulaşabiliyorsun bize?"

İç çekip gözlerini kapadı. Derin derin birkaç soluk aldı. Konuşurken yorulmuştu belli ki. Ali ise yüzünde bir tebessümle bakışlarını babaanneden hiç ayırmıyordu.

"Aklınıza mukayyet olun. Öyle her şeye uçup gitmesin." Sonra gözlerini açıp bana çevirdi bakışlarını. "Sahip çıkmak lazım," diye mırıldandı. Ama eksik hissettiren cümlenin başını biliyordum artık. Bana Ali'yi emanet ettiğini hatırlıyordu ve sahip çıkmam gerekeni bir kez daha duyuruyordu. Onaylar gibi başımı salladım sadece. Bu kez Ali'ye çevirdi yüzünü.

Ali, "Beni bir daha bu kadar korkutma," diye söylenince dudakları gerildi. Gülecekmiş gibiydi ifadesi. "Gözünü açana kadar ne hale geldim, biliyor musun? Vallahi kötü olur, babaanne. Canımı bir daha böyle sıkma."

Ali söylenmeye, babaanne küçük bir tebessümle onu dinlemeye

devam etti. İlk *niye karşılık vermiyor, o susmaz, illa laf sokar*, diye bekledim ama sonra anladım. Ali'nin sıralı veryansınlarını dinliyordu. Hayır! Ali'nin susmayışının keyfini çıkarıyordu. Üç yıl susan, konuşmak için yıllar harcayan, dede gittiğinde bir ay ağzını açmayan torunu şimdi susmuyordu ya, keyfini sürüyordu bu anın. Geri çekilip öylece izledim ikisini. Ailedeki herkes birbirine çok düşkündü ama Ali ve babaanne çok özel, bambaşka bir bağ kurmuştu aralarında. İkisi de kaybın ve terk edilmenin acısını birbirlerine sarılarak atlatmıştı.

Bir iki saat sonra Ali'nin telefonu sürekli çalmaya başladı. Amca ve Serhat abi sık sık sormak istedikleri şeyler için arayıp kapatıyordu. Sonunda dayanamadım.

"Ali, sen de gitsene," dedim. "Böyle çok zor oluyor, ben babaannenin yanında kalırım."

"Yok, hallediyorum ben."

"Olmuyor böyle, onlar da sıkıntıya giriyor. Gidip işini hallet. Zaten Selma hala gelecekmiş ya, ben de o gelene kadar beklerim, olmaz mı canım?" Ben lafımı bitirince tekrar uykuya dalmış babaanneye baktı. "Ali, kadın uyuyor zaten hep, bir şey olursa ararım seni."

Telefon elinde bir kez daha titreyince mecbur beni onaylamak durumunda kaldı. Meşgule atıp gözlerini üzerime çevirdi. "Sen de dinlenmedin hiç, Asude," dedi.

Sabah uyuduğumuz azıcık uykuyla duruyorduk ikimiz de. Kendimi yorgun hissetmiyordum ama kasıklarımdaki ağrı sanki artmıştı. Aynı zamanda belimde de aynı ağrı vardı. Takvime göre iki gün sonra regl olacaktım fakat belimdeki sancı her ay hissettiğime benzemediği için emin olamıyordum.

"Selma hala gelince eve geçer, dinlenirim ben de."

Ali elini başımın ardına atıp beni göğsüne çekti. Derin bir nefes almıştı. "Sana daha güzel bir gün geçirtmem lazımdı benim," dedi. "Böyle hastanede değil."

Sesindeki mahcup tını canımı sıktı. Biraz geri çekildim. Ellerimle de yanaklarını okşamaya başladım.

"Ben halimden şikâyetçi değilim. Bak, babaanne iyi, biz de iyiyiz. Lütfen canını sıkma, olur mu? Sen işini hallet, ben de eve geçince biraz uyurum." İçi biraz daha rahat olsun diye sırıtıp yanağına güçlü bir öpücük bıraktım. "Ha, illa benimle ilgilenme isteğin varsa en yakın boşlukta eğlenceli bir gün sözü kabul ederim."

Dudakları kıvrıldı. O da beni öpmek için eğildi ama yanağıma

değil, direkt dudağıma yönelmişti. Yumuşakça altdudağımı kavrayıp emdi. Onu hissetmenin keyfini yaşamak için gözlerimi kapatıp beni öpmesini bekledim. Sonra üstdudağıma da aynısını yaptı. O kadar nahif bir öpücüktü ki kelebekler sardı her yanımı.

"Yeter oynaştığınız yanımda, git şuradan, eşek sıpası!"

Babaannenin sesiyle hemen geri çekildim. Ali'nin sırtı ona dönük olduğu için beni kapatıyordu ama ne yaptığımızı anlaması için görmesi şart değildi, kadın beş çocuk doğurmuştu. Ali benim aksime gayet rahattı. Benim ise tüm yüzüm yanıyordu. Bana göz kırpıp arkasını döndü. Babaanneye doğru yürüdü. Uzanıp uçları kınalı, dipleri bembeyaz olmuş saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Daha az önce horluyordum, Dursun Sultan. Ben karımı öpünce mi ayılasın geldi?"

"Edepsiz, utanmaz! Bastonum olaydı sokardım ağzına, büyükle nasıl konuşulur öğrenirdin."

Babaanne kızsa da Ali kısa bir kıkırdamayla bir kez daha öpüp geri çekildi. Sonra yanımdan geçerken aynı şekilde benim de saçıma bir öpücük bıraktı.

"Bir şey olursa ara, yavrum. Telefonun sesi açık."

Öylece çıkıp gitti odadan. Ben ardından bakıp kaldım. *Annem öpücük bağımlısı asıl kimmiş, gelsin de görsün. Asıl benim Ali'm hiç durmadan öpen biri.*

"Su dök ardından, su dök!"

Babaannenin sesiyle daldığım yerden sıçrayarak çıktım. Boşluğuma geldi herhalde, kalbim hızlı hızlı çarptı.

"Of, ya! Böyle birden niye konuşuyorsun?"

Başparmağımla da damağımı kaldırdım. Bana ters bir bakış atıp gözlerini odanın penceresine çevirdi. "İyice koca düşkünü olup çıktın başımıza," dedi.

Sırıtarak yanına doğru ilerledim. Serumuna bakıp damar yolunu kontrol ettim. Sonra da yatağını bir kademe dik hale getirdim. Babaannenin gastriti vardı, dümdüz yattıkça rahatsız olacaktı kadın.

"İnan, ben de çok şaşırıyorum bu hallerime. Hiç de böyle değildim ben, biliyor musun? Senin torunun yaptı beni böyle."

Ona alınmayıp bana dalaşmasına aynı şekilde karşılık vermem hoşuna gidiyordu yaşlı pamuğun. Kendini tutmak istese de dudağının kenarındaki gülüşü kaçırmıyordu artık gözlerim.

O sırada kapı tıklatıldı. İçeri bir hemşire ve tekerlekli masayla bir hastabakıcı girdi.

"Hastamız besin almaya başlıyor bugün. Yemek sonrası hastabakıcıya seslenirseniz sondayı çıkarır. Doktorumuz kısa süreli yürütmeniz gerektiğini söyledi, ihmal etmeyelim lütfen. Serumunu yenileyeyim, daha sonra yemeğini yedirin, olur mu?" Ne yapmamız gerektiğini anlatıp hızla serumu değiştirdi. Yemek olarak da gelen un çorbasına benzeyen tabağa göz attım. "Ağrınız var mı Dursun Hanım?"

"Yok, kızım, sağ olasın. Sabaha karşı verdiğin ilaçtan sonra rahatladım."

Hemşire onaylayıp, tekrar *geçmiş olsun*, diyerek odadan çıktı. Ben de masayı babaanneye doğru çektim.

"Ağrın mı oldu, babaanne?"

"Biraz daraltti da sağ olsunlar, ağrı kesici verdiler."

Onaylayıp yanına doğru oturdum. Çorbanın ne kadar sıcak olduğunu bilmediğimden bileğime damlatıp test ettim, daha sonra da beni öylece izleyen babaanneye kaşığı uzattım.

"Sıcak değil, aç ağzını."

Bana ters bir bakış attı ama kaşığı da ağzına aldı.

"Elim kolum var, çok şükür. Kötürüm müyüm de yemeğimi sen yediriyorsun?"

Hiç söylenmesini umursamadan bir kaşık daha tıktım ağzına. Dudağından kayan damlayı da peçeteyle sildim.

"Babaanne, en ağır ameliyatlardan birini geçirdin ama zerre kadar söylenmelerine faydası olmamış. Hadi, bitirelim şunu da seni yürüteceğiz daha."

Tövbe tövbe çekip uzattığım kaşıkları bir bir yedi. Her seferinde suratı buruştu. "Bu da çorba mı şimdi?" dedi. "Suya un karıştırıp vermişler."

"Hastane yemeği böyle oluyor, buruşuk pamuk. Az kaldı, aç ağzını."

"Elim yüzüm pasak içinde yemek yedim. Şu hale bak."

Çorbanın yarıdan fazlasını içince daha da açmadı ağzını. Masayı kenara çekip, bu kez onun için getirilen çantadan bir tülbent alıp lavaboda ıslattım. Beni izleyen gözleri hiç üstümden ayrılmadı. Yanına gelince tülbentle yüzünü ve ellerini silmeye başladım.

"Hah, altımı da bezle istersen."

Elleriyle işim bitince hâlâ söylenmesine sırıtarak baktım. "Altını bezleyecek durum yok da istersen sondanı çıkarabilirim," dedim. Yine ters bir bakış ve surat asış... Neyse, bu kadarı sanırım ona fazla gelecekti, o yüzden hastabakıcıyı çağırdım. İki dakikada halletti işini. Odadan çıkınca yine girdim dibine. "Hadi bakalım, babaanne, tay tay durma zamanı. Uslu bir ihtiyar olduğun için seni yürüyüşe çıkaracağım."

Ellerini kavrayınca, beni destekleyip ağırca yataktan kalkmaya çalıştı. Kendini zorlamaması için elimden geldiğince tüm ağırlığını üstlenmeye çalıştım.

"Ama ben götü düzeltmem mi sıracalı? O koyun yünü gibi saçlarını yolup eline vermem mi?"

Hem söylenip hem de ne dersem yapıyordu ya, o kadar tatlıydı ki. Serumu askıdan çıkarıp koluma girmesi için uzattım. Minik minik adımlarla odanın içinde dolaşmaya başladık.

"Canın acırsa söyle, olur mu?"

"İyiyim ben, şuncağız ameliyatı bana laf diye söyleyip durma."

"Babaanne, az dursan ya. Senin rahmetliler anlamışlar demek ki böyle tez canlı olacağını, Dursun koymuşlar adını."

Kol kola yürüyüp birbirimizle çekişiyor olmamızı birileri izlese ne düşünürdü hakkımızda acaba?

"Laf ebeliği yapma bana, hem ondan koymamışlar, atıp tutma."

Ayaklarını sürüye sürüye, birkaç adım daha atınca yorulduğunu anladım. Yönümüzü yatağa çevirdim o saniyede.

"Hadi, yeter bu kadar. Peki, niye koymuşlar ismini? Ay, kızma ama seninkiler de bir tuhafmış, canım. İnsan Dursun diye isim koyar mı çocuğuna?"

Yatağa yatırdığımda derin bir nefes aldı. "Beş kız olunca *bundan sonra peşine gelecek olan erkek uşağı olsun*, diyerek koymuşlar," dedi.

Ayaklarını yerleştirip, pikeyi üzerine çekerken alık alık baktım.

"Nasıl yani?"

Yine suratı o çok sevdiğim ters bakışla buruştu. Dili değil ama gözleri *ne salaksın*, diyordu resmen. Kıkırdadım haline.

"Neyini anlamadın? Beş kızı olunca sonraki erkek olsun diye böyle edermiş o zamanın adamı."

Şaka gibi ama babaanne gayet ciddi konuştuğuna göre şaka değildi. Gözlerimi kırpıştırdım. "Seksen yıl öncesinde doğum kontrolü için kullanılan yöntem çok ilginçmiş," dedim. "Ee, daha sonra ne oldu? Erkek kardeş doğdu mu?"

Babaannenin dudağı büküldü. Onda nadir rastlayacağımız bir keyifle gülümsedi. "Daha da çocuğu olmamış anamın, kaldı beş kızla," dedi.

Kahkahamı tutamadım. Benim gülmemle o da iyice belirgin bir gülüş ekledi dudaklarına.

"Ay, ciddi misin? Ya, çok iyiymiş, seninkilerin evrene mesajı yanlış iletilmiş resmen."

Bir kahkaha daha attım. Babaannenin dediğimi anlamadığı için çatılmış kaşı daha çok güldürdü. "Konuştuğu da anlaşılmıyor," diye söylendi bir de.

"Ya, babaanne, çok tatlısın. Hadi, iyileş de suratını mıncırabileyim. Bak şimdi, bir şeyi çok istersen bunu belli etmek için evrene mesaj gönderirsin. Mesela ben *şöyle güzel bir arabam olsun*, diyorum ama hep söylüyorum bunu ki dileğim evrene ulaşıp kabul olsun. Senin annenle baban da k*ız dursun da erkek olsun*, diye bir manifest yapmış bilmeden ama eksik yaptıkları için komple çocuk durmuş. Senin adını *Kız Dursun* koymaları gerekiyormuş."

Yaptığım şakaya gülmedi ama en azından eğlendiği belliydi.

"Allah akıl verirken benimkiler hep götünü dönmüş. Çok istediğin araba varsa da söyle kocana, alsın. Evreni niye karıştırıyorsun işin içine? Hem git, Allah'tan iste, evren kimmiş onun yanında?"

Tatlılığı dişimi kamaştırınca, dayanamayıp yanaklarını kavradım ve şap diye de öptüm.

"Vallahi de iyisin sen billahi de iyisin. İyice yırttın kefeni. Maşallah, tüh tüh tüh!"

"Tükürüp durma suratıma da bir lokma su ver, hadi. Yalayıp yuttun yine. Anan az bile demiş, ne meraklısın sağı solu öpmeye."

Suyunu verip yine yanına oturdum. Gözüm saçlarına takıldı. "Öpüyorsam eli mi öpüyorum?" dedim. "Bir kocamı bir de seni işte. Uzun zaman olmuş kına yakalı, beyazların çıkmış hep ortaya."

İnce telli, zayıf bir görüntüsü vardı ama dağılmıştı. Uzanıp açtım, daha sonra da tüm saçlarını yanına alıp, parmaklarımla tarayarak düzeltmeye çalıştım. Gerçi o an aklıma gelenle ters bakmayı ihmal etmemiştim.

"Gerçi Yeşim'in yanındaydı, niye yaktırmadın sen kınanı kızına?" derken üçe ayırdığım saçlarını ağır ağır örmeye başladım.

"Laf sokulmaz büyüğe, dilin bükülür. Hem Allah sağlık versin, çıkınca yakarım ben kınamı."

İncecik olan örgüsünün ucuna küçük lastiği doladım. "Olmaz, ben yakacağım," dedim.

Dikkatle gözleri üstüme çevrildi. Öylece bakıp kaldı yüzüme. Sonra bir nefes aldı, sıkıntıyla verdi. "Ben kendimden geçince..." deyip duraksadı. "Savaş çok mu kötü oldu?" Bir şey diyemeyecek gibi oldum. Sadece ağır ağır başımı salladım. "O melanetler uzandı mı yine çocuğuma?"

Kurumuş dudağımı yalayıp bu kez başımı iki yana salladım. "Dayısı hastaneye geldi ama Kadir amcam kovaladı onu," dedim. "Ben de dayanamadım, kızdım. O teyzesi olacak yellozu elime geçirirsem yolarım saçlarını, babaanne. Şimdiden söyleyeyim de sonra olay çıkınca bana kızma."

Dudağı büküldü söylediğime. "Ananla baban da öylece gitti, ayıp oldu ikisine de," dedi.

"Ayıp falan olmadı, kimsenin canına bir şey olmadıktan sonra gerisini düşünme sen."

Yüzü mahcup bir halde eğildi. Canım sıkıldı böyle olunca.

"Bir şey dediler mi? Savaş'ın ana babası için..."

"Annem senin *ex* gelini yakalarsa parçalayacak, onun haricinde bir şey demediler. Ne diyecekler hem? Allah'tan bulsun hepsi, neler yapmışlar benim Ali'me?"

Babaanne bu kez cama çevirdi yüzünü. "Çok zulmettiler yavruma," dedi. "Kendi doğurduğum, ondan olana çok zulmetti."

Burnumun direği sızlıyordu ama karşısında üzgün ya da ağlak bir halde durmamak için omuzlarımı dikleştirdim. "Ama sen ona çok iyi bakmışsın," dedim. "Öğrendim ben geçmişte olanları. Aslında Ali, o kadının evi bastığı gün anlatacaktı. Yine de ne olduysa öğrendim. Senin onu nasıl koruyup kolladığını..." Duraksadım, beni dikkatle dinleyen yüzüne baktım. "Şu yaşına kadar kimseye emanet etmeden baktığını biliyorum." Derin bir soluk aldım. Sonra ellerim ince örgüsüne tekrar değdi. Usul usul ucunu okşadım. "Evimize gidince saçlarının kınasını ben yakarım, babaanne." Gözlerim saçlarından ayrıldı, hüzünlü bir ifadeyle bana bakan kadına çevirdim gözlerimi. "Sen Ali'mi kimseye bırakmamışsın, ben de ölsem kimseye bırakmam seni. Neye ihtiyacın

olursa... Ne yapılması gerekirse bir tek ben yaparım. Sen de bir tek benden iste."

***

Selma hala geldiğinde babaanne uyuyordu. Konuşmamızdan sonra hiç ağzını açmamış, öylece yaslanıp gözlerini kapamıştı. Kasıklarımın ve belimin ağrısı arttığında lavaboya gitmiştim. Gerçekten regl olmuştum erkenden. Sağ olsun, Selma hala halimi hemen anladı da gidip dinlemem için burnunu dikti havaya. Eve gelmem, vücudumu yıkayıp yatağa girmem yarım saat sürdü. Kendimi o yatağa bırakana kadar aslında ne kadar yorulduğumu anlamamıştım bile. Bir süre uyudum, daha sonra terleyip, ağrım da artınca uykum bölündü. Kasıklarım, belim hiç olmadığı kadar sancılanıyordu. İki büklüm karnımı ovaladım yatağın içinde. Kapının aralandığını duydum ama başımı kaldıracak halim yoktu.

"Asude..." Ali'nin sesini işittim, gözlerim aralandı. Hızlı adımlarla yatağın kenarına oturup sıkıca sarıldığım pikeyi açtı. "Asude, neyin var? Kaç kere aradım, açmadın. Asuman halam *uyuyor*, dedi ama..." Ali dağılmış saçlarımı yüzümden çekince gözleri daha bir irileşti. "Hasta mısın? Ne oldu?" Beni omuzlarımdan kavrayınca, kendimi zorlayarak oturur bir hal aldım. Uzanıp alnıma dudağını bastırdı, hemen sonra yüzüme ve boynuma da bastırdı. "Ateşin yok, ne oldu birdenbire?"

"İyiyim, Ali, telaşlanma. Ağrım var biraz."

Bir anda irkildi. "Ağrı mı? Niye aramadın? Doktora gidelim, hadi."

Beni olduğum halde tutup doktora götürecek gibiydi. Omuzlarımı kavrayan eline uzandım. "Telaşlanma, regl oldum," dedim. "Erken olduğu için herhalde, çok sancı yaptı."

Ben sakinleşsin diye halimi anlatırken o daha çok panik oldu. "*Ama iki gün var*, dedin, niye erken oldu?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi yaptım? Ondan mı oldu, Asude? Hadi, ne olur doktora gidelim."

"Sakinleş, gerçekten bir şeyim yok. Ağrım oluyor zaten benim hep. Bu kez biraz fazla oldu ama başka bir durum yok." Ali dudağının kenarını kemire kemire doğru mu söylüyorum, anlamaya çalışıyordu. "*İyiyim*, diyorum. Merak etme."

"Yemek bile yememişsin, yüzün bembeyaz. Ne yapmam lazım, Asude? Ben pek bilmiyorum bu durumlarda ne yapıldığını."

"Yapılacak pek bir şey yok, canım. Bir tane ağrı kesici getirebilirsen çok iyi olur ama kalkıp alamadım."

Yine hızla başını sallayıp ayaklandı. "Hemen geliyorum, bekle sen," dedi.

Hızlı adımlarla odadan çıkışını izlerken gülümsedim. Merhametli adamın tadı da çok başka oluyordu gerçekten. Kapıyı da kapamamıştı şaşkın.

"Hala! Hala, bir saniye bakar mısın?"

Asuman halanın kısa topuklu terliklerinin sesini işittim, yukarı çıkarken durdurdu herhalde.

"Ne oldu, paşam?"

Sesleri biraz uzaktan gelse de duyuyordum, geriye yaslanıp beklemeye başladım.

"Hala, Asude hasta. Şey olmuş..."

Halasından medet dilenme çabasına kıkırdadım. *Çok şaşkınsın, Ali ya. Sadece ilaç getirsen yeterdi.*

"Ne olmuş, paşam?"

"Kadınların her ay olduğundan da çok ağrısı var. İlaç istedi, ne verilir ona?"

"Ay, ondan kız kalkamadı yataktan, tüh! Ben de uykusuz diye elleşmedim hiç. Öyle olmaz, paşam. Yemek yemedi hiç. Aç karnına verme ilacı."

"Tamam, sen göster, ben yemek yedirip veririm." Konuşmaları bitti diye gözlerimi kapatıp, sürünerek yatar pozisyona geçtim. "Hala, bir de..."

Kapalı gözlerimden birini açtım, ne söyleyecekti ki daha?

"Söyle, paşam."

"Benim yüzümden olmuş olabilir mi?"

Kaşlarım çatıldı, ne alakası vardı ki?

"Nasıl yani, Savaş?"

"*İki gün erken oldu*, dedi. Ben... Yani yanlış bir şey yaptım diye olmuş olabilir mi?"

İki gözüm de iri iri açılıp yuvasından çıkacaktı şimdi. *Allah'ım, hayır ya!* Asuman halanın kısık öksürüğünü duyunca gözlerim tekrar kapandı. *Bunu sormuş olma, ne olur, saftirik Ali.*

"Yani dün..."

"Anladım, paşam. Tamam, anladım ben seni. Yok, oğlum, olmaz bir şey. Hava değişimi, sıkıntılar derken etkilenmiştir. Sen yedir yemeğini, ver ilacını. Bir de sıcak tutsun, geçer inşallah."

Utanmazlığıyla nam salmış Asuman halayı bile titrek sesle konuştur-

dun, Ali, maşallah sana. Serhat abilerden sonra çok iyi oldu bu. Kendi başımıza sevişmeyi bile beceremiyoruz, maskara oluyoruz herkese, helal olsun valla ikimize de.

Ellerimi yüzüme kapatıp avuçiçlerime doğru çığlık attım. Ben kendi kendime acırken Ali elinde bir tepsiyle içeri girdi. Ters bir bakış attım, biraz evvelki yaptığı şey yüzünden.

"İyi misin kıvırcığım? İlaç getirecektim ama halam *aç karnına içmesin*, dedi. Çorba getirdim sana."

Tepsiyi kucağıma bıraktığında yanıma oturmuştu.

"Duydum, Aliciğim. Halamdan bilgi alırken kulak misafiri oldum size."

Kaşığı elime alıp mercimek çorbasından bir yudum içtim. Ağzıma yemek girene kadar nasıl aç olduğumu anlamamıştım.

"Sen kızgın mısın bana? Gerçi internette *agresif oluyorlar bu dönemde*, diyordu. Gerçek mi bu?"

Bir kaşığı daha hırsla ağzıma iterken gözünden çekmedim gözümü.

"Regl olduğum için öfkeli miyim? Hayır! Gidip Asuman halaya *gece seviştik, Asude bu yüzden mi ağrı çekiyor*, dediğin için öfkeli miyim? Eh, orası bayağı doğru bak!"

Elini ensesine atıp, kaşırken yüzünde de mahcup bir gülümseme oluştu. "Çok ağrın olunca ben de öyle sandım, kıvırcık," dedi.

"Ve halaya sordun, öyle mi?"

"*Kadın sonuçta, illa bir fikri vardır*, dedim."

"Senin bu pratik zekân beni bitirecek. Asuman hala bunun dalgasını kaç ay geçer?"

Sanki hesaplama yapıyormuş gibi gözünün birini kısıp başını sağa sola yatırdı. "Canı eğlenmek istedikçe bulaşır muhtemelen," dedi. "Takma sen onu kafana." Tepsideki ekmek parçasını koparıp çorbaya batırdı, daha sonra da ağzıma tıktı. "Ekmeksiz yeme, karnın doymayacak."

"Ekmeksiz de doyabiliyorum ben."

Söylensem de bir parça ekmek daha koparıp çorbaya batırdım. Ağzıma atarken de sinirli sinirli bakmayı ihmal etmedim.

"Belli nasıl doyduğun, babannemin dediği gibi sıracalının tekisin. İyice zayıfladın."

Benimle eğlendiği belliydi ama bende de ona pabuç bırakacak dil yoktu. Çorba dolu kaşığı ağzına iterken dibine kadar girdim.

"Dün gece hiç öyle demiyordun ama. Zayıflığımdan şikâyet ettiğin bir an bile hatırlamıyorum."

Kaşıktaki çorbayı yutup gözlerini direkt göğüslerime indirmişti. Âdemelması ağırca hareket etti. İfadesine kıkırdayıp bir kaşık daha içtim çorbamdan. Ali bir kez daha yutkundu, daha sonra dudağının köşesi kıvrılıp gözlerime baktı.

"Nimete şükürsüzlük edip şikâyetlenmek haddime mi? Hem maşallah..." Bir anda başı dibime kadar girdi. Burnunu yanağıma sürtünce bende de bir yutkunma hissi oluşmuştu. "Zayıf bir bedenin varken göğüslerinden hiç esirgememiş Yaradan."

Gözünün kahvesinde oynaşan eğlence kırıntılarına baktım. "Yalancı," dedim. "Büyük değil benim göğüslerim bir kere."

Ali kıkırdayıp bu kez burnunu sürttüğü yanağıma minik bir öpücük bıraktı. Geri çekilecek diye bekledim ama çekilmedi.

"Ben büyük demedim ki. Dolgunluğu avuçlarımda nasıl güzel hissettiriyor, onu hatırladım bir an." Ağzım açılıp geri kapandı. Afili bir laf sokuş düşündüm ama aklım durdu herhalde, bulamadım. Ali de oyun oynar gibi burnunu yanağıma sürtüp durduğu için kendimi toparlayamadım. "Hangi renk çorap giydin, yavrum?"

Soru sordu ama cevabını kendi görmek istiyormuş gibi geriye çekilip bacaklarımı örten pikeyi araladı. Duş sonrası ayaklarımı sıcak tutmak için siyah patik çorap giymiştim. Ali sol ayağımı kavrayıp usul usul masaj yaparken yanaklarım daha bir yandı. O kadar dikkatli bakıyordu ki ayaklarımı elinden çekip kırk kat örtünün altına gizleyesim geldi.

"Siyah..." diye mırıldanıp tekrar gözlerime baktı. Sonra boşta olan eli omzuma uzanıp, tişörtümün yakasını aralayıp omzumu açığa çıkardı. Siyah sutyenimin askısına bakıp biraz daha gülümsedi. "Gerçekten çorapların hangi renkse iç çamaşırların da öyle." Dişleri görünecek kadar sırıtmasına benim domatese dönmüş yüzüm eşlik ediyordu. "Çok hoşuma gitti bu olay. Gözüm çoraplarında gezeceğim artık. Gerçi sen bana sınırsız çek vermiştin, değil mi Asude? Ne zaman istersem kendim bakıp rengini görebilecektim."

Karnımdaki burkulma yüzünden ağrımı bile unuttum. Kasıklarım sızladı ama bu can yakmaktan ziyade hoş bir sızıydı. Bacaklarımı birbirine bastırmam dikkatini çekti hemen, daha çok güldü. *Regl azgınlığını da yaşadık, çok şükür.*

"Senin... Senin içinden ne çıktı böyle ya?"

Sırf konuşmak için konuşmuştum da ne dedim, hiçbir fikrim yoktu. O bana böyle koyu gözlerle bakarken aklıselim düşünmek çok zordu.

"Ne yaptıysan sen yaptın, kıvırcık. Gelip kucağıma oturduğun andan beri ben de kendimi pek tanıyamıyorum." Sonra uzanıp küçük bir öpücük bıraktı dudağıma. Geri çekilirken eğlenen bir ifade vardı suratında. "Gerçi şaşırmış olman normal, sen beni eşcinsel sanıyordun ya, malum. O çokbilmiş arkadaşınla dalgamı iyi geçtiniz mi?"

Hiç yoktan hortlayan konuyla kasıklarımdaki sancı beynime sıçradı. Asla unutmayacaktı.

"Ali ama hani unutacaktık bu konuyu?"

Kaşları yukarı kalktı, yatağın kenarına bıraktığı tepsiden ağrı kesiciyi aldı. Bir bardak suyla içmem için uzattı. Hiç ikiletmeden aldım hemen.

"Neden unutuyoruz ki? Gözümün içine baka baka *sen eşcinselsin*, dedin. Hayır, bir de o kadar inanmışsın ki beni de ikna etmeye çalıştın."

"Ali, yanlış anlamışım diyorum ya, of!"

Yan bir bakış atıp tepsiyi yataktan kaldırdı. Sonra tekrar yanıma geldi. "Sen iktidarsız falan da demişsindir arkamdan kesin," dedi. "Var sende o potansiyel."

Hafif alınmalı bir ses mi duyuyorum? Düşünmek için gözlerimi kıstım. *Demiş miydim? Yok ya, onu demedim sanki.*

"Yok yok, demedim onu, vallahi bak."

Başını iki yana sallayıp ayaklandı. Ne yaptığını görmek için ben de iyice oturur pozisyona geçmiştim. Tek hamlede tişörtünü çıkardı. *Ay, niyeti anında bozdu bu. Eşcinsel olmadığını bir kez daha mı kanıtlayacak, ne yapacak şimdi de böyle soyunuyor?*

"Ali, olmaz!"

Kaşları çatıldı, niye birden böyle yüksek sesle konuştuğumu anlayamamıştı.

"Ne olmaz, Asude?"

"Ali, olmaz, yapamayız. Regl olduğum için olmaz."

Şaşkın şaşkın bakıp koca bir kahkaha attı. Alt kattakiler bile sesini duymuştu kesin.

"Tam olarak ne olmuyor, yavrum?"

"Ya, sen mağarada mı büyüdün? Hiç mi denk gelmedin, Allah'ım ya? Ali, regl olduğum için seks yapamayız."

Dudağının kenarını ısırıp başını ağır ağır salladı. "Ne yapamayız dedin sen?" diye sordu.

Elimi hırsla yüzüme sürttüm, gerçekten kalın kafalının tekiydi.

"Allah'ım, sabır ver. Kadınlar regl olunca seks yapamaz. Olmaz yani, hiç sağlıklı değil. Ayrıca iğrenç."

Daha çok büyüdü gülümsemesi, daha sonra da beni zerre dinlememiş gibi pikeyi kaldırıp altına girdi. Bir anda da kolunu belime sarıp beni üstüne doğru çekti. İstemsiz bir çığlık attım. Tüm saçlarım çıplak göğsüne dökülmüştü. Ellerimi omuzlarına yaslayıp kendimi biraz kaldırdım.

"Seni ısıtacağım, kıvırcık," dedi. "Ağrına iyi gelirmiş. Sandığın gibi seks yapmayacağız." Duraksadı, kaşının biri yukarı kalktı. Benim aralık dudaklarıma ıslaklığını hissettirecek bir öpücük bıraktı ama geri çekilmedi. "Yani şimdilik. Hadi, yat bakalım üzerime, ben de belini ovabileyim. O durmadan çalışan aklına da izin ver, çok mesai harcıyor."

Gözlerim kapandı, gerçekten kendime verdiğim zararı kimse vermiyordu bana. Tüm ağırlığımı üzerine verdim, pelteye dönmüştüm iyice. Ali üzerimizi örtüp elini omurgamdan kalçama kadar ağır ağır gezdirmeye başladı. Elinin içi iyi hissettiriyordu. Uykum yoktu ama saatlerce böyle kalabilirdim. Ali ismimi mırıldanınca, "Hmm," diye bir ses çıkardım sadece.

"Kader denilen şey hakkında ne düşünüyorsun?" Niye böyle bir şey sorduğunu anlamadığım için başımı kaldırıp ona baktım. Ali öylece tavanı seyrediyordu. Üzerinde ağırlığım yokmuş gibi de rahat görünüyordu yüzü. Kahveleri bana dönene kadar bakıp kaldım. "Nasıl bir şey kader?"

Yinelediği soruyu düşünürken buldum kendimi. "Bilmem," dedim. "Başımıza gelen her şey işte."

"Öncesinde yaşanılacak her şey belirli yani. Biz sadece yaşama kısmında dahil oluyoruz."

"Yok, aslında öyle olduğunu düşünmüyorum. Daha yoruma açık bir tarzı var bence kaderin."

Benim cümlemle tavandaki gözleri bana çevrildi. Kafası karışmış gibi baktı suratıma. Bu şekilde durmak belimi ağrıttığından bacak-

larımı iki yana açıp karnına doğru oturdum. O anda Ali de kendini yükseltip sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Elleri omurgam boyunca sürtünmeyi bırakmadı.

"Bunu açıklaman lazım bana."

Gerçekten düşünce şeklimi merak ediyordu. Kahveleri bariz bir merak parıltısıyla açılmıştı. Bense *önemsiz*, der gibi omuz silktim önce. "Yani belirli olan şey olay bence ama o olayın nasıl gerçekleştirileceği insana bırakılmış gibi," dedim. "Bugün bir adam ölecek, araba çarparak da ölebilir intihar ederek de."

"Ama sonuç değişmez."

Ellerim yeni tıraşlanmış yüzüne uzandı. Parmaklarım tenini usul usul sevdi. Gözleri kapanmıştı, tadını çıkarır gibi birkaç saniye öylece kaldı.

"Bazen sonuç o kadar da önemli değil, Ali. O sonuca nasıl ulaştığın çok daha kıymetli olabilir. Kader, sınırları olmayan bir kavram. Bak bana, adını bile hiç anmadığım bir şehirde neredeyse iki aydır yaşıyorum."

Yanağını okşayan elimin üstüne avcu kapanmış, yüzünü daha çok yaslamıştı. Gözleri yine kapandı bir süre, açıldığında ise durgun bir kahvelik vardı.

"İlk kez Çanakkale'den iş aldığımızda amcamla tartışmıştım," dedi. "Hem başımız çok kalabalık, iş yetiştiremiyorduk hem de hatır gönül diye azıcık bir kârla kaç balıkçı teknesi sözü vermişti. E tabii bir de onların teslimatı hiç kolay olmayacaktı." Niye birden böyle bir şey anlatmaya başladığını anlamadım ama anında merakım çelindi. Hiç konuşmadan bekledim onu. "Serhat abim de durumdan memnun değildi, bayağı bir tartışma çıktı aramızda. Amcam *adama sözüm var, dönemem sözümden*, diye diretti. Dedem de yaşlanmıştı iyice, tüm sorumluluk amcamda ya, verdiği kararların ardında durmak için çabalıyor. Ben de *elimi bile sürmem, gidip kendin uğraş*, diye diklendim. Serhat abim yine orta yolu bulma çabasıyla *tamam, ben hallederim*, diye üstüne aldı işi. Ben sadece tekneleri zamanında teslime hazırlayacaktım. Gerisini Serhat abim halledecekti. Tabii amcamla papaz olduk o ara."

"Sonra ne oldu peki?"

"İşi bitirdik, teslimat için hazırlıklar tamamlandı, Serhat abim yola çıkacakken Alp koltuktan düşmüş. Daha yeni emekliyordu, bebek yani.

Eli ayağına dolaştı. Bana da bir şey demiyor ama bırakıp gitmek istemiyor, belli. Amcam da kuyruğu dik tutacağından *ben giderim*, dedi. Hiç laf etmeden topladım tüm kayıt evraklarını, çıktım yola. Teslimat tırları önde, ben arkada ilerlerken aradım, *ben gidiyorum*, dedim. İçten içe de söylendim, yalan yok. Hiç istemedim Ege kıyılarına bulaşmayı, Karadeniz yetiyordu bize."

Dudağımı kademe kademe bir gülümseme kapladı. Beş yıl önce yolu düşmüştü benim topraklarıma. Beni görmüş müydü acaba o zamanlar?

"Sonra..."

İç çekip derin bir nefes aldı. "Sonra Çanakkale'den alınan iş sayısı arttı," dedi. "Amcamın arkadaşı başka müşteriler getirmiş oldu. Bu sefer kârlı da işlere imza atıldı. Ben her seferinde teslimatı zor diye itiraz ettim. Amcamla Serhat abim kârı gözden çıkaramadı. Beni karıştırmayacaklarını söyleyip kapattılar çenemi. Bir sonraki teslimatta Serhat abim hastalandı, yine gidemedi. Ondan sonrakinde amcam *tamam, bu kez ben hallederim*, diye tutturdu ama o zaman da tansiyonu fırladı, kalkacak hali kalmadı. Bu aramızda şaka mevzusu olup çıktı. Amcam *Çanakkale'ye sen git, diye hepimiz telef olacağız, tüm işleri sen yapacaksın, dermanımız kalmadı daha, it*, diye kalayladı beni. Sonra gelen tüm işlerin muhatabı direkt ben oldum."

"Peki, bizim caddeye yolun nasıl düştü? Beni gördün mü? Ama yok, göremezsin ki. O zamanlar ben okuldaydım."

"Şevket amcaya uğramak için defalarca geldim o tarafa. Dedemi çok sever, dedem de onu. İlk bir paket hazırlamıştı, onu bırakmak için gittim yanına ama tuhaf bir adam, sohbeti çekiyordu beni. Şevket amca çok hakikatli adamdır, dedem hastalanınca kaç kere ziyaretine geldi. Çanakkale'de olup da uğramamak benim için dedeme saygısızlık gibiydi aynı zamanda. Ama doğru, seni görmedim o zamanlar. Ben seni gördüğümde beş altı ay anca olmuştu orada işe başlayalı." Kafamdan hızlı bir hesap yaptım. Neredeyse bir buçuk yıl önce karşılaşmışız biz aslında. Eli saçlarıma uzandı, ipeğe dokunur gibi parmak uçlarıyla dokundu. Sonra gözleri bana çevrildi. "Kader böyle bir şey mi Asude?" dedi. "Yolum Çanakkale'ye düşsün, gözüm bu saçları görsün diye mi uğraştı benimle?" Öylece onu izleyen gözlerime bakıp bana doğru uzandı. Dudakları dudaklarıma kapanırken tekrar fısıltısı doldu kulaklarıma. "Yollarım sana çıksın diye mi çok yordu beni?"

28. BÖLÜM

Kader...

Ali'nin eli belki de saatlerce usul usul belimi ovarken sadece bu kelimeyi düşündüm. Ali'nin yolu Çanakkale'ye düşsün diye ayağına ne kadar çelmeler takılmıştı. Bense Salim abinin yanında işe girene kadar evin yakınında kaç farklı yere CV bırakmış insandım. Ali'yi Sinop'tan Çanakkale'ye sürükleyen kader, beni de evime bir hayli uzak sayılacak caddeye itelemişti. Kimse beni evimden çıkaracak güçte değil sanırdım ben oysa. Kader bizim için planlar kurarken olmazları oldurmayı öyle güzel ilmeklemişti ki ağzımı hiç açamadım. Bir derdin içinde derman ararken bambaşka bir hayatta, bambaşka dertlere de dokunmam gerekiyordu demek ki benim.

Kalbinin sakin sakin attığı noktaya dudaklarımı bastırdığımda ise kolları beni içine sokmak ister gibi sıkı sıkı sarmıştı. Bu o kadar iyi geldi ki ağrı çeken bedenime, yatakta dört dönmeden yatamayan ben, tüm geceyi olduğum şekilde tamamladım. *Merhametli adamın tadı başka,* diyorum ya, gerçekten öyle.

Ali ertesi gün ve ondan sonraki gün de sürekli takip edip durdu beni. Ağrım var mı? Canım bir şey istiyor mu? Ne yapılması gerekiyor? Bunları sorup dolaştı durdu arkamda. Öyle ki ev halkı bile çaktırmadan, bize bakıp duruyordu. İlk andan beri hep ilgili bir eşti ama artık aramızda değişen durumların da verdiği bir güçle çok daha yakındık onunla. Belki hep olduğu gibi yan yana oturuyorduk ya da el ele tutuşuyorduk ama tarifi olmayan bir yakınlık vardı aramızda. Bunu benim gibi bize bakan herkes de hissediyordu bence.

Babaanneyi yarın hastaneden çıkaracağımız için bir koşturmaca halindeydik şu an. Rahime hala yanındayken biz de mutfakta hazırlık

içindeydik. Babaanne belki de hiçbirinden yiyemeyecek, diyetine özel bir beslenmesi olacaktı ama evin kadınları yarının sevincini belli edecek, üzerimizdeki bu kötü enerjiyi yok edecek bir hazırlığa tutuşmuştu. Önce temizlikle başladık. Sonra da *Sinop mantısı isterim*, diye tutturan Kadir amcanın gönlünü mutlu edecek hamurun başına oturduk. Bir yandan çalışırken bir yandan da Asuman halanın hararetle konuşmalarına kıkırdıyordum. Çok fena bir görümcesi ve kayınvalidesi vardı. Yaptıklarını dinlerken kahkahama engel olamıyordum çoğu zaman. Fatoş yengem halayı sakinleştirmek istedi ama halam daha bir heyecanla ağzını açmıştı. O ara gözü kapıya çevrildi. Ben de neye bakıyor diye kafamı çevirince Ali'yle göz göze geldim.

"Aa, paşam, nereden çıktın sen?"

Ali omuzlarını silkip mutfağın içinde dolaştı. Tezgâhtaki meyve kâsesinden bir elma alıp ısırdı. "Öylesine uğrayayım dedim, hala," dedi. "Kötü mü yaptım?"

Anında gülümsemişti Asuman hala. "Yok, paşam, şaşırdım sadece," dedi. "Sen pek gündüz vakti evde olmazsın ya. E *tüm gün tersanedeyiz*, diyordunuz sabah, bitti mi iş?"

Ali yandan bana bir bakış atıp yine omzunun birini silkti. "Yok, bitmedi de ara verdim," dedi. Sonra elmasını yemeye devam ederken, gelip yanımdaki boş sandalyeye oturdu. "Ne yapıyorsunuz bize?"

Çok da anlayacakmış gibi ortadaki hamura, harca, merdaneye bakıp durmuştu. Fatoş yenge elindekini kaldırıp, gösterirken, "Mantı," diye mırıldandı. Ali ise başını salladı onaylar gibi. Elinin birini de sandalyemin arkasına attı. Sonra gözleri bana çevrildi. Yüzümde, boynumda, sıkıca topladığım saçlarımda, saç düşmesin diye sardığım bandanamda dolaştı.

"Ne güzel olmuşsun sen böyle."

Kıkırdadım tatlı iltifatına. "Teşekkür ederim, beğendin mi?" dedim.

"Çok beğendim, kırmızı da yakışmış."

Başımı iki yana sallayıp gülümseyen suratımla önümdeki hamura döndüm. Halalar ve yengeler Ali'nin gelip oturmasını yadırgasa da ses etmemişti. Aynı benim gibi mantıyla uğraşmaya ve konuşmaya devam ettiler.

"Ee, Asuman, seninle derdi neymiş? Niye sana şikâyet ediyor kaynanasını?"

Fatoş yengenin sorusuyla Asuman hala sırıtarak bizi izlemeyi bırakmıştı. "Ay, ne olacak, yenge ya," dedi. "Nurettin'e söylerim de Erhan'ın kulağını çeker umudu."

Selma hala hızla, "Sakın, Asuman!" diye parladı.

Asuman hala da zaten onu onaylar gibi, "Yapar mıyım o salaklığı bir daha?" deyip başını sallamıştı. Ben tüm konuya yabancı olduğumdan hiç eşlik edemiyordum. Boş boş bakışım bu kez Cangül ablanın dikkatini çekti.

"Halam bir kere böyle yardım maksatlı Gülşen ablanın durumunu Nurettin enişteme söyledi de sonra kabak onun başına patladı, Asudeciğim. Ondan bahsediyor."

Açıklamaya kaşlarımı kaldırıp baktım. O sırada Ali'nin eli omzuma konmuştu. Anlık bir bakış attım. Parmakları ensemde biraz dolaştı, topladığım saçlarımın arasından küçücük bir tutamı çekip çıkardı. Dikkatle de oynamaya başlayınca ses etmedim.

"Kabak sana nasıl patladı, hala?"

Asuman hala hatırlamış olacak ki kaşlarını hızla çattı. "İnsanlık yapayım dedim, *abisi olarak az destek ol*, demiş bulundum," dedi. "Günün sonunda Gülşen *ben Asuman'a öylesine bir iki şey söyledim, niye büyütüp de abimi kocamın üstüne salıyor*, dedi."

Gözlerim iri iri açıldı. Asuman hala da hırsından çiğ hamuru attı ağzına. Görümcesini yiyordu bence tam şu an. *Sonra ne oldu*, diyecek oldum da Ali dibime girip, "Ağrın falan var mı kıvırcığım?" diye mırıldandı. Dağılan dikkatimle başım ona çevrildi. Aramızda bir karış mesafe anca vardı.

"Sana *bir gün*, dedim ya. Geçip gitti zaten." Onaylayıp elini gömlek cebine attı. Küçük bir çikolata çıkarıp uzattı. "Bu ne?"

"Çikolata, iyi geliyormuş."

Kaşlarım öylece havaya kalktı. Beni beklemeden, elindeki küçük paketi açıp ağzıma tıktı. Etrafımızdaki gözler takip ediyordu zaten bizi. Bozuntuya vermeden, bir teşekkür mırıldanıp işime geri döndüm. Dikkatler dağılsın diye yine laf attım ortalığa.

"Sonra ne oldu, hala? Enişteyle aranız bozulmadı ama değil mi?"

Asuman hala yan bir bakış attı Ali'ye, daha sonra bana çevirdi hırslı gözlerini. "Ay, bozulmaz mı?" dedi. "Biz de girdik birbirimize. Ay, bir de bana..." Ali'nin eli bu kez üzerime giydiğim kolsuz, kırmızı gömleği-

min omuz başlarındaki minik fırfırlara değdi. "Ehh, yeter ama canım!" Asuman halanın bağırtısıyla Ali'nin ileri geri parmağıyla ittirdiği fırfırlarıma bakmayı bıraktım. "Kalk şuradan da git, Savaş, Allah aşkına! İki satır kaynanamla görümcemi çekiştiremiyorum, canım!"

Ali de ona bağıran halaya bakıp kaşlarını kaldırdı. "Ben ne yaptım şimdi size?" dedi, sitemle. O kadar masum sormuştu ki kıkırtıma engel olamadım.

"Elin dursa ayağın durmuyor, paşam. Anladık, karın da karın ama yeter yani. Bak, ben burada konsantre olup Nurettin'i paraladığımı anlatamıyorum kıza!"

Selma hala kısık bir sesle gülerken Cangül abla ve Fatoş yenge alenen kahkaha atıyordu.

"Oğlum, Serhat *dünya iş var*, diyordu. Sen nasıl kurtuldun onun elinden?"

Ali sırıtıp geriye doğru yaslandı. Yaslanırken de omzumu kavrayan eli yüzünden beni de çekiştirdi. "Görmeden kaçtım," diye itiraf etti. "Çok agresif, hiç çekilecek gibi değil bugün."

Fatoş yenge yine kahkaha attı. Tam o anda Ali'nin göğsüne küçük bir hamur parçası çarptı.

"Kalk, git şuradan, hiç sevmem dedikodumun bölünmesini! Ay, ne diyordum ben ya?"

Ali kahkaha atıp ayaklandı. Gömleğinin unlanan kısmını silkeledi. "İki dakika sizi göreyim diye geldim ama gördüğüm muameleye bak?" dedi. Başını da gerçekten ona bir ayıp yapılmış gibi iki yana salladı. Arkasını dönüp, gidişini izlerken gülümsüyordum çocukça tavrına. Kapı ağzında ardını dönüp baktı. Geri gidecek oldu ama duraksayıp, "Asude, bir baksana sen," diye mırıldandı.

"Efendim, canım, bir şey mi oldu?"

Eli ensesine gitti, onu dikkatle izleyen masa eşrafına baktı. Sonra tekrar bana çevirdi kahvelerini. "Ben şeyi bulamadım da bir baksana odada mı?" dedi. "Bulamam ben, gelip yardım etsen?"

Neyi bulamadığını anlamadım ama dönüp, gidince soramadım da.

Kendi kendime, "Neyi bulamadı ki?" diye söylendim. Tam o an mutfağı inletesi bir güçte kahkaha dalgası patladı. Fatoş yenge tülbentini açmış, iki yana sallıyordu.

"Kalk, kızım, yıka ellerini. Belli, aklına düşmüşsün. Az sevsin de işinin başına gitsin."

Yanaklarım alev aldı sanki bir anda. Asuman hala kıkırtısını kesmemişti hâlâ. "Asude, dikkatli sevdir, halam," dedi. "Biliyorsun, daha sonra bana gelip *ben yanlış bir şey yapmış mıyım hala*, diye dert yanıyor."

Yanaklarımdaki alev ortalığa akacaktı şimdi. "Hala ya!" diye inledim. Ali'nin gidip ona *Asude benim yüzümden mi ağrı çekiyor*, diye sergilediği tiradını hepsine anlatmıştı. Cangül abla, başını Fatoş yengenin omzuna saklayıp omuzları sarsıla sarsıla gülerken Fatoş yenge zil gibi bir sesle kahkaha atıyordu. Baktım ki tekrar rezil oluşumuz eğlenceleri olacak, kaçar gibi çıktım mutfaktan. Üçer beşer atladığım merdiven basamaklarıyla odaya girdim.

"Ali, ne unuttun s-"

Lafımı tamamlayamadan, kolumdan yapışıp içeri çekti beni. Kapıyı da aşağıdan duyulacak bir sertlikle örttü.

"Neredesin, Asude? Seni bekliyorum kaç saattir."

Daha ne olduğunu anlamadan, omuzlarımdan tutup ardımdaki duvara yapıştırması bir oldu.

"Hala senin yüzünden yine ben-"

Yine lafım ağzımda kaldı. Çünkü şu an ağzımda başka bir ağız vardı. Ne olduğunu anlamadan Ali'nin dudakları kapandı dudaklarımın üstüne. Sesli bir öpücükle geri çekildi.

"Bırak halamı, sen niye ben çağırınca gelmiyorsun hemen?"

Yine ağzımı açtım ama konuşturmayacaktı beni belli ki. Dudakları istilasına devam etti. Bu kez dili de girdi işin içine. Ne olduğunu bile anlamadan, sol dizimden kavrayıp beline sardı bacağımı. Diğer ayağım boşlukta sallanır bir vaziyette kalakaldı. Ali'nin dili ağzımda dolanırken boğazından bir mırıltı duydum. Ellerim sıkı sıkı gömlek yakasına yapışmıştı refleksle. Kendime gelebildiğim aralıkta boynuna sarılabildim.

"İşi bırakıp seni görmeye geliyorum, sen yengelerimi bırakamıyorsun, çok ayıp."

Azıcık geri çekilip tekrar sesli bir öpücük bıraktı. Sonra ıslak dudakları çenemden boynuma doğru kaymaya başladı. İçimi hızlı bir haz duygusu sardı sanki.

"Ali... Ne yapıyorsun?"

"Beni öperek göndermedin işe!"

Dudakları boynumu örselerken hırıltılı bir sesle söylemişti bunu ama dişi tenimi kıstırıp çekiştirdiğinde, "Ali," diye ciyaklamayı andıran bir ses çıkardım. Sonra ısırdığı yere dilini sürtmeye başladı.

"Dün öptün, bugün öpmeden gönderdin. Hoş değildi."

Yine küçük bir ısırık bıraktı ama bu kez canım yanmadı.

"Ali, amca var."

"Bacaklarını belime sar."

Ben ne diyordum ama o bambaşka bir şeyin derdindeydi. Ben de bir şeyler söyleyecektim sanki ama unuttum. Aklımı bulup cümle kurma yetimi bile kaybettim. Sadece benden istediğini yerine getirmek için omuzlarına asıldım. O da kalçama destek olup bacaklarımı sarmam için yardım etti. Bir eli kalçamı sıkıca tutarken diğeri araya girdi. Ne yaptığını anlamak için biraz geriye çekilmeye çalıştım.

"Çok yakışmış sana bu renk."

Ne yapıyorsun, diyecek oldum ama gömleğin düğmelerini aralamaya başlamıştı bile.

"Ali, ne yapıyorsun? Dur, olmaz!"

"Bir şey yapmıyorum. Beş dakika özlem giderip çıkacağım, sutyenin kırmızı mı bakayım?"

"Ne?"

Dudağını ısırmış, tek elle açmaya çalıştığı gömleğimin yakasını izliyordu. Benim sesimle gözleri bana çevrildi. "Terlik var ayağında, gömremedim çorabını," dedi. "Kırmızı giymişsin, bandanan da kırmızı."

"Yani?"

"Sadece bakacağım, bir şey yapmayacağım. Merak ettim." *O kadar inandırıcısın ki şu an.* Ağzımı tekrar açtım ama küçük bir öpücük susturdu beni. "Hem kızgınım sana, aşağıda laf dinlemek yerine peşimden gelmiyorsun." *Ay, bir de trip mi atıyor bu bana?* Engel olamadığım gülümsemem yüzümün yarısını kapladı. "Açamıyorum böyle, inmen lazım kucağımdan."

Kıkırtım sesli bir hal aldı. Boynuna doladığım kollarımı sıkıştırdım. "Olmaz, sen aldın kucağına, inmem," dedim.

Ali başını sallayıp araladığı iki düğmeye tekrar baktı. "O zaman sen aç," dedi.

"Ali, çocuk gibi *meme istiyorum* da dersin sen yakında."

Yüzünü oyunbaz bir sırıtış aldı. "İkram edersen niye gelecek zamanı

bekleyeyim?" dedi. "Şimdi de *istiyorum*, derim." *Ciddi misin sen*, diyecek oldum ama bayağı bayağı ciddiydi. "Hadi, az öpüp okşayacağım sadece. Serhat abim başlar *nerede kaldın*, diye aramaya."

Ay, bu beni ayaküstü götürmeye gelmiş resmen.

Çok şaşırtıyordu onun bu halleri ama hoşuma da gitmişti niyeyse. O kadar yol gelip üç beş öpücük alıp gideceğini hiç düşünmezdim. Hevesli bakan gözlerine karşı kıkırdayıp, "Beni sıkı tut, sakın düşürme," diye uyardım. Parmakları kalçalarıma saplandı. Boynundaki kollarımı çözüp açmaya çalıştığı düğmelerimi araladım. Ali bir anda ardını dönüp bana küçük bir çığlık attırmıştı. Sonra da hiç de nazik sayılmayacak bir şekilde yatağa fırlatıldım. Biraz evvelkine göre daha sesli bir çığlık kaçtı ağzımdan. Hemen ellerim dudaklarımı örttü.

"Ay, ne yapıyorsun ama sen?"

Beni iki bacağının arasına alıp üstümde yükseldi. "Çok oyalanıyorsun, kıvırcık," dedi. "Sen beceremeyeceksin bu işi." Ellerimi iki yana itip hızlı hızlı düğmelerimi araladı. Gömlek iki yana açıldığında lacivert sutyenimle karşı karşıya kaldı. Beklediğini bulamamış olmanın bir hayal kırıklığı mı vardı o gözlerde? Kahkahamı tutmak çok zordu gerçekten. "Kırmızı değil," dedi.

"Yaa, öyle miymiş canım? Çoraplar, Ali'm, çoraplar. Kombinler ona göre yani gömlekle alakası yok."

Ali hemen yamuk bir sırıtışla üzerime doğru eğildi. Gözlerime bakıp göğüslerime döndü. Sonra yatağa yasladığı elini göğüs ucuma doğru sürtüp, belirginleşmesini dudağını ısıra ısıra izledi.

"Hangi renk olursa olsun çok güzel. Bir de süngerli olanları kullanmıyor olman aşırı hoşuma gidiyor, kıvırcık. Bak, böyle bir dantelin ardından bile tahrik oluşunu izleyebiliyorum." Sürttüğü elini durdurup hafif bir sızı verecek şekilde göğsümün ucunu sıktı. Sonra da beklemeden, sutyenin üstünden dudaklarıyla kıstırdı. Karnımı içime çekip omurgamı kavislendirmem aynı saniyede gerçekleşti. "Çok güzel kokuyorsun."

İnler gibi bir sesle söylemişti bunları. Göğüs oluğumu sesli sesli bir iki nefesle daha kokladı. Sonra eli sutyenimi çekiştirip tek göğsümü ortaya çıkardı. Baskıcı dudakları anında ucunu kavrayıp emmeye başladı.

"Ali... Ah... Ama ben..."

Ali dilini bir kez daha etrafında döndürüp, çekiştirerek bıraktı ucu-

nu. "Ama sen hâlâ reglsin, kıvırcık!" dedi. "Kaç gündür bitmedi bir türlü." Bu kez hırslı ve sesli bir öpücük bıraktı göğüs oluğuma.

"Yedi gün dedim ama ben."

Kaşlarını çatması o kadar tatlıydı ki. "Üç gün olan da varmış, seninki neden yedi gün sürüyor, Asude?" dedi.

Hem gülüyor hem de şaşkınlığımı engelleyemiyordum. "Sen her boşlukta internetten nelere bakıyorsun?" diye sordum. Sırıtıp tekrar üzerime doğru uzandı. Dişleriyle çenemin kenarını kıstırmıştı. Acıtınca, "Ali ya!" diye ciyakladım.

Eli belime doğru kayıp yoğurur gibi sıkıyordu. "Arama geçmişimi biri görse rezilliğim Çanakkale'ye yol olur, kıvırcık," dedi.

"Bir kere bakayım mı? Lütfen!"

Cık, diye bir ses çıkardı. Çene hattımı yalaya yalaya kulak mememe kadar ilerledi. "Anında siliyorum, göremezsin," dedi.

Gülmem onu eğlendirmiş olacak ki onun da dudakları kıvrıldı. Başımdan kaymış bandanayı saçımdan çekip aldı. Yetmedi, saçımı tutan lastiği de çıkardı.

"Ali, hayır ya!"

"Az daha koklayayım, daha sonra gideceğim."

Ellerim ensesindeki saçları çekiştirirken laf yetiştirmeye çalışıyordum. O ise kulak mememi emmekle meşguldü.

"Böyle diye diye soydun beni, hepsi aşağıda dalga geçiyor kesin."

Kulağımdan aşağı yine boynuma doğru ilerledi. Farkında mıydı bilmiyordum ama tenimi emer gibi öpmekten çok hoşlanıyordu bence. Dudağı boynuma değdiği an mutlaka tenimi kıstırıp örseliyordu.

"Geçsinler."

Beni geçiştirmek için söylenmiş bir kelime daha. Kendini yataktan kaydırıp, dudaklarını sürte sürte karnıma kadar ilerledi. Kasıklarımdaki sancı iyice arttı. Ben de regl günümün bu kadar uzun sürmesine isyan edecek hale gelmiştim. Onu isteyen bedenim ince ince titremeye başlamıştı şimdiden. Pantolonumun kemer kısmında kalan tenime de ıslak birkaç öpücük bırakıp geri çekildi. Başımı kaldırdığımda, yatağın yanında dizleri üzerinde dik duran görüntüsü ağzımı kupkuru yaptı. Bacaklarımı iki yana açıp arasından bana koyulaşmış kahveleriyle öyle bir bakıyordu ki kasıklarım daha fena sızladı. Gözünü benden ayırmadan göbek deliğimin altına bir tane daha öpücük bıraktı.

"Şimdi kalkıp gitmezsem hiç gidemeyeceğim." Yutkunup gözlerini açıkta kalmış tenimde dolaştırdı. Ben de onaylar gibi başımı salladım ama konuşacak halde değildim. "Gideyim en iyisi." Yine başımı salladım sadece. Ali derin bir nefesi içine çekti, daha sonra da sıkıntıdaymış gibi bir surat asışla bıraktı. "Gidesim yok." Çocuk gibi mızmızlanmasına kahkaha attım, tam o sırada da telefonu çaldı. Arka cebinden çıkardığı telefona bir bakış atıp açmıştı. Arayanı da konuşturmadan, "Geliyorum, coşma hemen," deyip kapattı. Serhat abinin aradığını anlamak için sormaya lüzum kalmadı böylece. Bana biraz mahcup biraz da eğlenen bir bakış attı. "Yine delirmiş abim, gideyim de kızacak adamı olsun elinin altında." Dirseklerim, bedenimi daha fazla tutmadığı için iyice kaldırdım kendimi. Ellerim açık gömlek yakama gitti ama Ali benden önce davranıp iliklemeye başladı. "Görüyorsun işte, beş dakika tepemden ayrılmıyor," dedi.

"Sanki beş dakikadan biraz fazla oldu işten kaytarman."

Ona sataşmam hoşuna gitti. Dudağı sola kıvrılıp bana göz kırptı. "Ha, çok kaldım yanında, öyle mi kıvırcık?" dedi.

Nazlanmak istediğini anlayınca, kollarımı boynuna dolayıp yüzüne sesli bir öpücük bıraktım. "Yok, canım, hiç de çok değildi," dedim. "Hatta bayağı hoşuma gitti, sen böyle ara ara kaçıp gelsene."

Onun gibi göz kırpışıma kahkaha attı. Dudağıma bir öpücük bıraktı ama geri çekilmedi. "Cilve mi yapıyorsun sen bana?" diye sordu.

Dudağını sürte sürte sataşmasına öperek karşılık verdim. Altdudağını dişimle kıstırıp çekiştirdim. "Cilve mi yapıyorum ben sana?" dedim.

Yine güldü, daha sonra da elleri yüzümü kavrayıp, hızlı hızlı öperken ayağa kalkmıştı. Boynumu iyice geriye yatırdı.

"Bir dahaki işten kaytarmamda regl de olmazsın belki, ha kıvırcık? Ben de telefonu komple kapatırım bu sayede." Ne güzel konuşuyordu, ağzını yediğim. Gülümseyen dudaklarıma son bir öpücük bıraktı. Sonra kaşlarını yalancı bir kızgınlıkla çattı. "Bakıp durma şöyle, aklımı çeliyorsun. Sonra da azarı ben yiyorum. Akşam görüşürüz, yavrum, yorma kendini."

Son bir öpücükle hızla çıkıp gitti odadan. Ben de kendimi geriye doğru bırakıp sessiz sessiz kıkırdadım. Ondan hiç beklemeyeceğim şeyler yapıyordu ve bu benim ona daha çok âşık olmama neden oluyordu. Ben bu aşk denilen meretin sınırına ne zaman ulaşacaktım?

Sonra aşağıda dalga geçmek için beni bekleyenler düştü aklıma. İç çekip ayaklandım. Aynanın karşısına geçtiğimde daha çok kıkırdadım. Gömleğimin hiçbir düğmesi doğru iliklenmemişti. Boynumda şimdiden belirgin bir kızarıklığım vardı. Dudaklarım da hatırı sayılır şekilde öpüldüğünü ifşalıyordu. Saçlarımı söylemek bile istemiyordum ama kahkaha atmama engel değildi hiçbiri. Benimle dalga geçecek olmaları da hiç rahatsız etmiyordu. Hatta Ali'nin işi gücü bırakıp beni öpmek için gelişini herkes konuşsa mutlu olurum gibi bir his vardı içimde. Öyle içim içime sığmıyordu işte. Savaş Ali Bozdoğan, içimi içimden taşıracak bir aşkla beni kendine düğüm düğüm tutsak ediyordu.

***

Halalar babaanneyi hazırlarken biz taburcu işlemleriyle uğraştık. Son olarak doktorun nekahet dönemi için oluşturduğu listeyi alıp tedavisinin seyrini anlatmasıyla işimiz bitmiş oldu. Odaya girdiğimizde Selma hala babaannenin ayaklarına terlik giydiriyordu. Rahime hala bir koluna, Asuman hala da diğer koluna girip ayaklanmasına yardım etti. Kadir amca çantasını almıştı ama Ali atılıp hemen aldı elinden.

"Bitti mi işimiz, Savaş? Çıkıyoruz, değil mi?"

"Bitti, amca. Eve giderken eczaneye uğrayacağız sadece."

Kadir amca başını salladı. Pek bir konuşma geçmeden arabalara binilmiş, evde bekleyenleri daha çok dara düşürmeden yola çıkmıştık. Babaanne evine girdiğinde kapı ağzında durdu, gözlerini kapatıp derince evinin kokusunu içine çekti. O hali niye, bilmem ama içime dokundu. Acaba o da bizim gibi bir daha bu eve hiç gelemeyeceği korkusunu yaşamış mıydı? Hiç şikâyet etmedi. Ağrısını, sızısını söylemedi bile. Ben aslında ondan çok daha huysuz bir hasta olacağını düşünmüştüm hastanede ama yanılmıştım. İçeri girince ev şenlik alanı gibi oldu. Hepsi bir ağızdan konuşuyor, gülüşüyor, birbirlerine takılıp şakalaşıyordu. Bense sık sık babaanneyi izliyordum. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle gözlerini tüm ailesinde gezdirip durmuştu. Daha fazla bizimle böyle kalması doğru olmayacağı için Ali'yi dürttüm. Kulağına, onu yatırmamız gerektiğini söylediğimde anında ayaklandı.

"Hadi bakalım, yeter bu kadar sohbet. Gidip yatman, dinlenmem lazım."

Babaannenin kaşları anında çatıldı. "İyiyim ben böyle, yatmaya hacet yok," dedi.

Doktorun dediklerini Ali de duyduğu için iki yana salladı başını. "Kusura bakma, babaanne ama odana gidiyorsun," dedi. "Doktor özellikle önümüzdeki üç ay enfeksiyon için uyardı, dikkatli olmamız lazım."

Aynı anda Serhat abi de ayaklanıp, "Kalk bakalım, Dursun Sultan," dedi. "Kucağıma alayım mı kız seni? Güçlü kollarımda çık odana."

"Hadi, bir dene de bastonu götüne nasıl yiyorsun gör, sasuh!"

Serhat abi hiç laf duymamış gibi sırıttı. Kolumdaki saate baktım. Aslında iğne saati gelmişti bile. "Abi, üç gün sabah akşam iğnesi var, onu yapsak iyi olur," dedim.

Serhat abinin kaşları çatıldı. Ali'ye baktı hemen. "İğne mi vardı, lan?" dedi.

Ali başını sallayıp, babaanneyi itiraz etmesine fırsat bırakmadan yarı yatar pozisyonda kucağına aldı. Babaanne anında söylenmeye başladı.

"Asude *ben yaparım*, dedi, abi. Biz hallederiz, oturun siz."

Serhat abi biraz tedirgin bakınca içini rahatlatmak için hızla başımı salladım. "Yaparım, abi, merak etme," dedim. "Mahallenin yaşlı teyzeleri sağlık ocağına gitmeye erinince benden yardım istiyordu. Var tecrübem."

Serhat abi hemen gülümsedi. O sırada da babaanne, "Vallahi köteği yiyeceksin şu yaşta!" diye Ali'yi kalaylıyordu. "İndir aşağı, çocuk gibi kucağa almak da neymiş?" Ona sırıtırken gözleri bana çevrildi. Kaşları daha bir derin çatıldı. "Sen nasıl yapıyormuşsun hem iğnemi? Baytar değil miydin sen?"

Baytar, demesi çok komiğime gidince kıkırdadım.

"Baytarım, babaanne. Sen de kısrak gibi kadınsın. Merak etme, elim çok hafiftir. Hiç acıtmayacağım, söz."

Kaşlarımı oynata oynata ona bulaşmama kızacak oldu ama kadının da siniri bozuldu herhalde, yüzünü öbür tarafa çevirirken gülümsüyordu.

"Oturun siz, biz ilgileniriz. Hadi, Asude," dedi Ali. "Babaanne, sen de kıpırdayıp durma, acıtacaksın yaranı."

Ali yürümeye başlayınca, ben de gelince dolaba koyduğumuz ilaçlarını alıp, koşturarak peşlerine takıldım. Odaya girdiğimde çekişmeye başlamışlardı bile.

"Başımdan su dökmeden hayatta girmem yatağa. Pasağım dizimden akıyor, olmaz!"

"Babaanne, çok yoruldun. Bugünlük dursun, yarın yaptırırız sana banyonu."

"*Olmaz*, diyorum, laftan anla az! Bir de yaptıracakmış!"

Ali'yle göz göze gelince *yardım et*, der gibi başını soluna yatırdı.

"Önce iğne işini halledelim, daha sonra ben sana duş aldırırım, babaanne. Yarayı kuru tutacak bantlarımız var. Sordum ben zaten, sıkıntı olmazmış. Güzelce pansumanını da yaparsak tamamız."

Onun gibi bir kadının hastane sonrası duş almadan duramayacağını az çok tahmin ediyordum. Ali onaylar gibi başını salladı. "Hah, bak öyle yaparız," dedi. "Asude iğneni yapsın, daha sonra duş aldırırız."

Babaanne ne kadar güçlü durmaya çalışsa da yorulduğu her halinden belliydi. Hiç Ali'yle uğraşmasına müsaade etmeden, koluna girip yatağına oturttum.

"Ay, sen de hakikaten saçmalama, Ali. Ben yardım ederim babaanneye, çık sen."

Ali onlarla ilgilenmeye çok alışmıştı. Dedesine de hep o baktığı için ister istemez babaanneye de bakacak kişi olarak direkt kendini görüyordu.

"Tek başına yapamazsın, ben yardım ederim."

Babaannenin müsaade etmeyeceğini bildiğim için kınayan bir bakış attım. Sonra dolabına doğru yürüyüp biraz bakındım. Pazen gecelikler-den birini ve atletle çamaşırı alınca onlara doğru dönmüştüm.

"Hayatım, kadın torunu tarafından yıkanılmak istemiyor. Utanıyor olabilir, değil mi?" dedim. "Azıcık empati lütfen."

Ali sırıtarak kaşlarını kaldırdı. "Hayatım, ben onun torunuyum, benden utanacak değil ya babaannem," dedi.

Yanından geçerken bu sefer gerçekten kınadım Ali'yi. Erkekler aklen gerçekten noksandı.

"Kimse yıkamıyor beni! *Kimseye hacet yok*, demedim mi?"

Dur bir babaanne ya, torununa laf anlatıyorum şurada.

İlaçlarını hazırlarken babaanneye baktım ama kollarını göğsünde toplamış olan Ali'ye sataşmak çok daha cezbediciydi. "Torunu olman bir şeyi değiştirmiyor, Aliciğim," dedim. "Herkes ben değil yani. Rahatsız olabilir, değil mi? Aramızda çıplak kalmayı sorun edenler olabilir, halden anlayalım azıcık."

Elimle de göğüslerimi işaret eder gibi bir jest yaptığımda yüzü hafif kızarmıştı. Bu hali çok tatlı olduğu için kıkırdadım.

Kaçamak bir bakış attı babaannesine. "Ha, tamam öyleyse," dedi. "Şey yapalım... Ben kapının önünde bekleyeyim, yardım lazım olursa bana seslen o zaman, olur mu?"

"Hiç kapı ağzında da bekleme, direkt aşağı in, canım. Kadınların daha özel ve uzun işleri olabiliyor. Rahat bırakılmaya ihtiyacımız var."

Sırıtışım daha çok büyüdü. Ensesindeki saçları çekiştire çekiştire çıktı odadan.

"Sen de iyi edepsiz oldun başımıza. Ne özel işim olacakmış benim seninle?"

Babaannenin azarıyla çıkıp giden kocamın ardından bakmayı bıraktım. Kızıyor ama hiç de kızıyormuş gibi bakmıyordu. *Gözlerinde oynaşan eğlenceyi görüyorum, babaanne.* Hazırladığım enjeksiyonu alıp ona doğru yürümeye başladım.

"Hiç kızma, ben seni kurtarmak için kocamı utandırdım. Yoksa biliyorsun, o banyoya eliyle sokar, bir güzel de kendi çitilerdi seni."

Babaanne başındaki beyaz tülbenti çıkarıp, gülümseyerek başını salladı. "Yapar," dedi. "Kimselere bırakmaz, her işimi kendi yapar." Sonra duraksayıp kapıya baktı. Yüzü merhametle yumuşadı. "Yani öyle yapardı eskiden," deyip bana baktı bu kez. Söylemese de *senden önce*, dediğini duyar gibi oldum.

Enjeksiyonu gösterip sırıttım hemen. "Hadi bakalım, şu poponu bir görelim artık," dedim.

Anında yüzündeki hafif hüzün ifadesi kırıldı. Onu kaşları çatıkken daha çok seviyordum sanırım ben. O dik duruş kaybolduğunda çok hüzünlü bir yüz kalıyordu geriye. Bu da istemeden içimi acıtıyordu hemen.

"Gün doğdu sana da!"

"Yaa, ne sandın? Ayrıca benimle artık daha samimi olmalısın bence, babaanne."

Onu hazırlarken bir yandan da sataşmaya devam ediyordum.

"O niyeymiş?"

"Seninle artık eskisinden daha yakınız, aramızdaki yaşanmışlıkları yok sayamazsın. Hatırlamıyor olman bir şeyi değiştirmez ama çok ateşli anlar yaşadık biz seninle." Kaşını daha çok çatınca koca bir kahkaha attım. Sonra dudaklarımı büzerek bir öpücük fırlattım buruşuk pamuğa. "Sana bu dudaklarla neler yaptığımı hatırlamıyor olman çok kırıcı.

Derince bir nefes al." Kalçasını aralayıp, iğnesini yaparken söylenmeye devam ediyordum. "Kocamı bile böyle bir şiddetle öpmemiştim ben, sen düşün aramızdaki kimyayı."

"Vallahi elimi saçına dolayacağım, sıracalı. Sen ne edepsiz oldun böyle. Birinin yanında bir konuş böyle, bastonla döverim seni."

Pamuğu biraz bastırıp acısını hafifletir umuduyla iğne yaptığım yeri azıcık ovuşturdum. Hiç sızlanıp söylenmedi.

"Nasıl ama elim hafifmiş, değil mi? Bak, böyle kuş gibi dokunurum insana, aklını alırım hemen. İnanmıyorsan torununa sorabilirsin."

Ben onunla uğraşmayı çok seviyordum ve bakışlarından biliyordum ki o da benim tavırlarımdan keyif alıyordu. Babaanne ona hasta ya da muhtaç gibi davranılmasını istemiyordu. Yılların verdiği bir durumdu, belki kendini zayıf görmeyi yakıştıramıyordu. Eliyle kalçasını ovuştururken yan yan baksa da, "Eline koluna sağlık," demeyi ihmal etmedi.

"Hadi bakalım, şimdi de bıcı bıcı zamanı. Banyoyu hazırlayıp geliyorum." Sonra yine şeytan aklıma bir anı düşürdü, anında kaşlarım çatıldı. "Sana da zor olacak şimdi Yeşim'inden sonra benim yıkamam ama idare edivereceksin artık!"

Babaanne ters ters bakıp iç çekti. Elimi belime koymuş halimi gözüyle süzdü. "Sen de durup durup sonradan Yeşim diye ısırmaya başladın," dedi. "Eve geldiğinde hiç derdin değildi halbuki. Bana da duyurdun *Yeşim'i biliyorum*, diye ama yine laf etmedin, şimdi mi zoruna gidesi tuttu?"

O zamanlar torununa âşık değildim, diyemeyeceğim için benim de kaşlarım çatıldı hemen. "Daha yeni geldiğim evde *ben bu kızı istemiyorum*, deyip kötü gelin mi olaydım?" dedim.

Kaşları anında havalandı. "Bak sen!" dedi. "Oyun ettin demek, ha?"

"Ne yapayım? İlk günden kavga çıkarmamak için gavat oldum sayende. Unutmadım benim yanımda Yeşim'e dediğini. Çok ayıp ettin bana, çok."

Hiç de nazlanmamı umursamayıp omzunu silkti. "Ben de *bu nasıl kadın, kocasının adının karıştığı kızla aynı evde nasıl durabiliyor*, dedim. *Torunumu nasıl sevmek bu*, diye iyice işkillendiydim ama meğer oyuncunun tekiymişsin!"

Şaşkınlıkla gözlerim iri iri açıldı. Vay, ihtiyar çakal, vay! Neredeyse evliliğimizi sorgulayacakmış.

"Ha, iyi huylu gelin olmak da suç yani?"

"*İyi huyundan dön*, diyen mi oldu? Kocanı kim olursa olsun, adı yan yana anıldığı kızla bir arada tutma bir daha."

"Tuttuysam senin yüzünden tuttum ben. Ay, vallahi yaranılmıyor sana."

"Yeşim gelip sana edepsizlik yapmasaydı yine ağzını açmayacaktın, öylece kocanla aynı sofraya oturtmaya devam edecektin. Ha, ağzını açtığında usturubuyla da herkesi yola getirmeyi biliyormuşsun. Bana Yeşim'i bildiğini duyurduğun günden beri bekledim ki kapıyı çalıp *böylesi uygun olmaz, yakışık almaz*, de diye ama gelmedin. Haklı olduğun zaman susmamayı öğrenmen lazım."

Ay, bu ne tuhaf kadın be! Vallahi insanın aklını çorba yapıyor her seferinde.

"Babaanne, Allah bana yardım etsin. İhtiyarlar arasında en tuhafı sensin bence."

Lafına karşılık veremeyişim ve pes edişim yüzünü güldürdü. Ben de Yeşim mevzusunun nasıl üstüme yıkılıp kaldığını anlamak için bir süre sessizce işimi yaptım. Dikkatle kısa bir duş aldırdım. Ara ara anneannemle ilgilendiğim zamanlardan da bahsettim ki kendini karşımda kötü hissetmesin. Anneannemi ilk yıkadığımda utanmış, ağlamıştı. Bunca yıldan sonra banyo yapacak kadar bile dermansız kalışı, başkasına muhtaç oluşu zoruna gitmişti. Babaanne de öyle hissetmesin diye olmadık şaklabanlıklarla bulaşıp durdum ona. Banyodan çıkıp üzerini giydirdiğimde, pansumanını da yapıp yatırdım. Saçlarına tülbent takmadan uyuyamıyormuş, temiz bir tülbentle başını sardım.

"İyi misin babaanne? Yoruldun mu?"

Durgunlaşmıştı bir süredir. *Uykusu mu geldi acaba*, derken gözlerini bana çevirdi. Elini yatağının yanına pıt pıt vurunca beni çağırdığını anladım. Yarı yatar bir vaziyette bana baktı bir süre. "Benden sonra da Savaş'ıma böyle bakarsın, değil mi?" diye sordu.

Bir anda hiç beklemediğim sorusuyla kalakaldım. Aynı anda da boğazımda bir yumru oluştu. "Deme böyle şeyler," diye fısıldadım.

"Elin pek merhametli, dokunurken incitmekten çok sakınıyor. Savaş'ımı da böyle sarıp sarmala."

"Babaanne, böyle konuşma, çok üzülüyorum ben. Allah sana uzun uzun ömür versin."

Başını çevirip eski cevizden dresuarının üzerindeki siyah beyaz bir fotoğrafa baktı. Uzunca bir adam, gencecik bir kızı kolunun altına almış, oldukça ciddi bakışlarla karşıya bakıyordu. Babaanne ve dedenin gençliğinden bir fotoğraf olduğunu hemen anladım.

"Gönlüm arafta kısılıp kaldı. Sekiz ayı geçti, eksik nefes alıyorum ben bu dünyada. Yüreğimin bir yanı burada, diğeri öbür tarafta. Ama şimdi içime bir ferahlık çöktü, şükür."

Gözlerimi fotoğraftan çekip babaanneye çevirdim. Kucağında duran elini avuçlarımın içine alıp, "Ali için kalbini sıkıntıya düşürme," dedim. "Ben senin torununu çok seviyorum. Canımdan bile çok seviyorum. O benim kısacık zamanda her şeyim oldu."

Yüzü yumuşadı, şefkatle yüzümde dolaştı bakışları. "Onun yarası çok, kuzum," dedi. "Bakma dimdik durduğuna, onu öylece bırakıp gittiklerinde et parçasından farkı yoktu."

Boğazımdaki düğüm büyüdü. Burnumun direği acıyla sızladı.

"Aklım almıyor, nasıl yaparlar bunu? Kabul etmiyor kafam. Üzüldüğü için ona soramıyorum ben hiçbir şeyi."

Elini kavramış elimin üstüne ılık elini koyup sıktı. "Geldiğinde hiçbir şey bilmeyişin çok canımı sıkmıştı, biliyor musun?" dedi. "Savaş'ın *sevdam*, dediğine güvenip kendini hiç anlatmayışı içime nasıl bir korku saldı, ah bir bilsen..."

Dişlerim yanağımı içeriden keserken gözlerine bakmak o kadar zordu ki. "Sorsam anlatır ama üzülür de," diye fısıldayabildim. Ağır ağır başını salladı.

"Merhametlisin, kıyamayışın gözünden belli." Bir iç çekip elimin üstüne iki kez elini vurdu. "Biri oğlum, diğeri gelinimdi. Birisini kayırsam Allah hesabını sorar. Ana baba olmayı adam gibi hiç beceremediler. Sonunda da yakıp yıktılar hepimizi." Dudağımı kemire kemire konuşmasını dinledim. İnsan nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Kendi annele babamı düşündükçe imkânsız geliyordu bana. Babaanne başını yastığa bırakıp tavana baktı. Elimi sıkıca tutmayı bırakmamıştı ama. "Bir elin beş parmağı bir olmuyor ya, beş evladım da farklıdır birbirinden. Kadir çalışkandır. İşine, gücüne, evine çok düşkündür. Burhan da tembel sayılmazdı ama aklını fikrini tahta oymayla bozmuştu gençliğinden beri. Sorumluluğunu pek bilmezdi. Eline güzel bir ağaç kütüğü geçsin yeter

ki saatlerini onunla heba ederdi. Sen şimdi bu evin adamlarını birbirine çok düşkün görüyorsun ya, aklını karıştırmasın, hep böyle değildi bu."

"Nasıl yani?"

"Narin'le Fadime pek geçinemezdi. Gerçi günahına girmeyeyim, Fadime'nin Narin'den bir alıp veremediği olmadı ama Narin eltisine hasetini yenemedi bir türlü. Haliyle evin içine o huzursuzluk illa sindi." Gözünü tavandan ayırıp bana çevirdi. "Savaş'ın adına Ali'yi Narin ekledi de kaynatasına sevgisinden değil, kızım. Serhat doğunca Kadir gönlünü yapmak için Fadime'nin rahmetli babasının adını koydu. Bilirsin sen de. Evvelden gelen bir gönül alma büyüğün adını koymak. O zamanlar zaten Narin de yoktu. Sonra Aziz doğdu, e Rahime de kaynatasının adını koydu. Narin hamileydi daha o zamanlar. Çocuğun cinsiyeti belli değilken *Ali olacak benim oğlum*, demeye başladı. Daha yeni olduğundan, çok anlamadık biz onun ev içinde ayrımcılık çıkarma niyetini. Burhan, Savaş koymak istedi diye kavga bile etmişler. Duyunca ne ters iş diye bayağı da aklımız karışmıştı. Herkes kendi evinde olduğunda pek dibini de bilmiyorsun işin. Hele ki Narin, evlerin öyle yakın olduğuna bakma, haftada bir gelir ya da gelmezdi. Fadime küçücükken babasız kaldığından mıdır nedir, pek sever kalabalık sofraları. Anası sonradan evlenmiş de gelin olana kadar dayısında kalmış yavrum. Narin'in anasıyla ablası yetiyordu ona, bize pek hacet kalmıyordu. Allah içimi biliyor, dert diye de kafama takmıyordum hiç. Herkes evinde mutlu olsun, bize yeterdi. Biz asıl derdi Barış doğduktan sonra gördük."

Soluklanınca komodinin başındaki sürahiden bir bardak su doldurdum. Babaannenin bir anda bana geçmişi anlatma isteği, nasıl hissetmem gerektiği konusunda bocalatıyordu. Sonra onun kimseyle uzun uzun sohbet edemeyeceği düştü aklıma. Bu evdeki herkes bir şekilde geçmişte olanlardan yara almıştı. Kime dert yansa acıyacak canını düşünüp hep içine atmıştı belli ki.

"Neden Barış'tan sonra daha kötü oldu?"

Benim merakla dinleyen halim onu daha istekli anlatmaya itti. "Erken doğdu yavrum, çok fenaydı. İki aya yakın hastanede kalması gerekti. Savaş da daha küçücük. Üç yaşında var ya da yok, bebekten sayılır daha. Burhan'la Narin, Barış için didinirken, biz de Ali'mle Savaş'ı sakınıp durduk. Narin'in o halleri çok üzerdi beni, Savaş da yormasın

diye tüm yükünü aldım üstünden. Benim de hatam bu oldu. O ara Fadime de üçüncüye hamileydi. Barış dört aylık olduğunda Fadime doğurdu. Barış günü eksik doğduğundan herhalde pek zayıf, dirayetsizdi. Selen de aksi gibi nasıl tombul, nasıl gürbüz. Göremedik biz. Farkına varamadık Narin'in içini yakan kıskançlığın. Barış'ı büyütmeye, onu yaşıtlarına denk hale getirmeye öyle kafayı taktı ki Savaş'a ne oluyor, bakmadı bile. Diyorum ya, biz de anlamadık. Sıkıntısı çocuğa bir şey olacak korkusu sanıp yükünü hafifletme derdindeydik. Kaynatasının adını taşıyan torunu doğurması, Bozdoğanlara iki erkek evlat veren gelin olması dilinden düşmez oldu. Hırgür çıkmaya, olur olmaz Fadime'yle kavgaya tutuşmaya başladı. Aynı arsanın içinde aylarca aynı sofraya oturmadan gün doldurur hale düştüler. Zaten yakınında ablası ve annesi de olduğundan bizi pek gözü görmez oldu. Beni kaç kere Fadime'yi kayırmakla, onu adam yerime koymamakla suçladığını saymadım. Gözüme baka baka *senin kocanın adını ben koydum oğluma ama sen onun çocuklarını daha çok seviyorsun*, diye suçladı. Burhan'ın da suçu çok. Evinin yanına iş evi gibi bir baraka yaptı, tersaneden artan zaman bulursa oraya girip çıkmadı saatlerce. Narin kendi kavgasına bir yerde Kadir'le Burhan'ı da ekledi. Para hesabını babaları tutsa da Kadir daha yatkındı, Burhan'ın da eli maharetli ya, tersanede çalışma kısmıyla ilgilenirdi. Bir yerde nasıl olduysa *ben işçiyim, sen patronluk taslıyorsun*, diye kavga çıktı aralarında. Ellerine geçen para aynıydı da işte, doldura-nın aklı başkaydı. Benim oğlum da salaktı, kendi aklıyla düşünemedi. Abisiyle kötü olmayı seçti."

Duyduğum her şey ya hayrete düşürüyor ya da *insan hiçbir zaman değişmiyor işte*, dedirtiyordu. En başından beri *nasıl böyle kalabalıklar ve kavga etmiyorlar*, demiştim. Meğer onların da durumu pek farklı değilmiş. Annesini atlayıp babasını düşündüm bu kez. Ali de kendine bir baraka inşa etmişti. Tıpkı babası gibi o da seviyordu ahşapla uğraşmayı ama şu kadar sürede hiç *tüm zamanını gemilerine veriyor*, diye dert edeceğim kadar bir bağımlılığını görmemiştim. İçten içe *babasına olan özlemini böyle mi dindiriyor*, diye düşünürken buldum kendimi.

"Ali... O da seviyor. Yani gemi maketleri yapıyor."

Dudağımı ısırmaktan kan tadı geldi ağzıma. Babaanne odasındaki büyük pencereye baktı. Karanlık çökmeye başladığı için dışarıdan pek

bir şey göremeyecekti ama her zerresini ezberlediği manzarasından ayırmadı bakışlarını.

"Babası elinin yatkınlığını fark ettiğinde yanına alırdı bazen. Anasından babasından pek ilgi göremeyince bu, gözünde pek kıymetli bir yer edindi. Narin, Barış'ın zayıf bünyesinin peşinde telef etti ömrünü, Burhan da odununda, tahtasında."

Yıllardır kapalı olan evi düşündüm ama kaşlarım çatıldı. Orada bir iş evi yoktu. "Evin yanında iş evi yok," dedim. Ben öylesine düşüncemi dillendirirken dudağında bir titreme gördüm ama çok üzerinde durmadım. Sonra yine ilişkileri düştü aklıma. "Biraz büyüyünce de mi değişmedi? Yani bebekliği zor olur prematüre çocukların ama büyüdükçe..."

"Barış sakınılan göz oldu, kızım. Kış gelmeden hastalanmaları başlardı. Kaç kez bronşitten yattı, başını kaç kez hastanede bekledi anası. E haliyle nazlı büyüdü. Savaş gibi değildi huyu. Anasından babasından bulduğu yüzü çocuk kısmı kullanmayı iyi bilir. Savaş pek hareketliydi gerçi ama çok da uyumluydu. Ne dersen yapardı, hiç itiraz ettiğini duymadım ben onun. Ha, yerinde duramazdı ama o da çocukluğun şanından zaten. Barış onun tam tersiydi. Alıştı çünkü hep sakındık, bir dediği ikilenmedi. O da anladı haliyle ona dokunulmayacağını. Dengeyi tutturamadı anası, iki çocuk birbirinden çok başka oldu çıktı. Bir yerde Savaş da Barış'ın nazını çekmesi gereken zorunlu insanlar arasına karıştı. Savaş sekiz, Barış beş yaşlarında anca vardı, bir ağaçtan düşme hadiseleri oldu. Narin yıktı ortalığı. Savaş dut toplamaya çalışmış, ağaç tepelerini severdi hep. Peşine Barış da takılmış ama düşmüş kuzum. Barış düşünce Savaş da panikle hızlı inmeye çalışmış, o da düşmüş. Barış'ın dizi kanamış, Savaş'ın kolu yüzülmüş. Barış, anası kızmasın diye *abim çık*, dedi diye ağlayınca, Narin Barış'ı kucaklayıp götürdü. Savaş geride öylece kaldı. Giderken de öyle bir bağırdı, öyle bir kızdı ki ben o zamana kadar bizim evimizin içi aslında nasıl kötü bir haldeymiş anlamadım. Annesi kardeşini korumadığı için, onun yüzünden düştüğü için bağıra çağıra gerisinde kalan oğluna bin laf sayarken başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Çocuk kendi evinin içinde öteki olmuş meğer. Barış'ın hali, Savaş'ın geriye atılışını örtmüş de biz anlamamışız. Defalarca konuşmaya çalıştım, bazı zamanlar oldu kızdım ama lafa gelmedi. *Çocuklarına aynı davranmıyorsun*, diye azarladım. *Barış'ın durumuyla*

öbürü bir mi hiç, diye susturdu beni. Barış bizim sakınılan gözümüzdü ya, o çöp batıyordu işte. Perperişan olduk bir anda."

Babaannenin ara ara durarak anlattıklarını düşündükçe algılarım düştü sanki. İki çocuğundan diğeri daha zayıf diye ötekinden elini çekmek... Aklın alacağı, vicdanın kabul edeceği bir şey değildi bu benim için. Ben o gün çocuğu çocuğa emanet etmelerine kızmıştım ama bu onların huyuymuş meğer. Barış'a ne olursa suç her seferinde Ali'ye kalıyormuş.

"Ali'yi suçlayıp öylece gittiler yani, öyle mi? Her şeyi hep olduğu gibi onun üstüne itip öylece gittiler."

Sesimdeki hayreti babaanne de duymuştu. Gözündeki keder içimi üşüttü. En az Ali kadar yara bere içinde kalmış bu kadın canımı yaktı.

"Birini işaret etmezlerse suç kime kalacak? *Küçücük çocuklar kış vakti niye dışarıda*, denilecekti. Hepsi bunun farkındaydı. Biri deliliğe vurdu, ikisi ardına bakmadan kaçtı. Olan Savaş'ıma oldu. O da *anamla babam böyle diyorsa doğrudur*, deyip hepsini üstüne aldı."

Ne vicdanın ne insanlığın kaldıracağı bir şeydi bu. Bir anneye ya da evlada yapılacak haksızlık değildi. Başım iki yana sallanırken babaannenin hüzün buğusu çökmüş gözlerine baktım.

"Sen bunlara nasıl dayandın, babaanne?" diye sordum.

Dudağı gülümser gibi büküldü ama her bir çizgisi acısını gözüme sokmak ister gibiydi. "Nasıl dayanmayayım?" dedi. "Doktor doktor gezdiğim çocuk için *ölüden farkı yok*, dediler. Dayanamayıp da ne yapayım?"

Gözümü dolduran yaşı tutamadığımda yanağıma doğru süzüldü. "Size bunu yaptıklarına inanamıyorum," dedim. "Çok kötü bir şey, korkunç bir kaza ama Ali de aynı şekilde hasar almış. O da düşmüş suya, öylece bırakmak..."

"Hastaneden çıkardığımızda bu eve getirdik zaten. Ağzını açmıyordu, çoğu zaman uyuyordu. Doktorlar *depresyonda*, dedi. O zamana kadar Asuman söylerdi bu lafı. Pek nedir, bilmem ya, keyfi olmayınca *depresyondayım, ellemen bana*, derdi. Nasıl bir melanet olduğunu asıl yaşayınca gördük. Elden ayaktan düşüren, yemeden içmeden kesen bir illetmiş halbuki. Cehennem gibi yanıyor evlerin içi. Hırs, acı karıştı da kimse baş edemiyor. Kolay mı? İki can gitti, üstesinden gelmek ne

zor, bir yaşayan bilir. Leyla da kötü, aklını ha oynattı ha oynatacak. Ne yapacağımı bilemediğim tek zamanım o günlerdi."

"Ali'yi suçladı. Hasta oluşunu umursamadan ondan hırsını almaya çalıştı. Teyzesi olduğunu unutup..." Babaanne ağır ağır salladı başını. Yanağına doğru kayan yaşa uzanıp parmak ucumla sildim. "Halbuki öyle bir severdi ki Savaş'ı..." dedi. "*Koca çocuk oldu, yapma*, desem bile eliyle yedirip içirdiği günlerin sayısı belirsiz. Acı ağır, yük daha ağır. Parmağı Savaş'ı işaret etmezse kendine dönecek, biliyor. Kimsede bu yükü üstlenecek sırt yok."

Bir damla daha süzüldü yanağından. Eliyle beslediği yeğenine gün döndüğünde zehretmişti her yedirdiğini. Ali'nin kursağındaki haram lokmaları bir zamanlar kendi isteğiyle, sevgiyle yedirdiğini kalbim kabullenemiyordu. Karşımdaki hüzünlü gözler ağlama istediğimi öyle bir katmerliyordu ki dirayetli durmak hiç olmadığı kadar zorlaşıyordu.

"Konuşmayalım, babaanne, üzülüyorsun ve senin iyileşmen lazım. Daha çok hasta olursan ben dayanamam buna."

Burnunu çekse de başını iki yana salladı. "Yıllar olmuş ağzımı açmayalı," dedi. "Açılınca da çenem düştü. Sıkıldın sen de. Hadi, kalk, kocan beklemesin."

Başımı hızla iki yana sallayıp, "Sıkılmadım, o nasıl söz?" dedim. "Aksine ben çok merak ediyorum ama sizi o kadar üzüyor ki sormaya cesaret edemiyorum bir türlü."

"Takılıp peşine geldin de hakkında hiçbir şeyi bilmiyorsun be kızım."

Omuzlarımı silktim sadece. "Bildiğim kadarı yetiyor, bilmediklerimi de senden öğreniyorum," deyip duraksadım. İçimi kemiren merakı dizginleyemedim. "Hemen mi bıraktılar? Hemen cenazeden sonra mı?"

Babaanne başını iki yana salladı. "Bir süre nasıl baş edeceğimizi bulamadık. Savaş'ın durumu da öyle kötüydü ki gidenin yasını bile tutamadık. Hastaneden çıkarıp eve getirdiğimiz zaman çocuğa neler söyledi yılan diliyle neler. Acısına verdik ama ananın evladına edeceği laflar değildi onlar. Savaş zaten ayakta zor duruyordu, kucaklayıp bir anda odama çıkardım. İyileşsin diye gözümden sakındım. Narin asla yaklaşmadı, Burhan desen ondan beterdi. Leyla'nın da saldırmaları çoğalınca dedenle oturup konuştuk. Aldık ikisini karşımıza, *burada hayatınıza devam etmeniz zor*, diye tane tane anlattık. *Savaş'ı da alın, onu iyi edecek*

bir hastane bulalım ve sizi o şehre yerleştirelim, yeniden hayat kurun, diye saatleri tükettik. *Sinop dar gelecek, olmayacak böyle, toparlanın*, diye ne kadar laf varsa söyledik. Allah var, Kadir ömür billah kazancını göndereceğinin sözünü verdi. Hiç de *niye o bırakıp gidecek de ben çalışacağım*, diye ikiletmedi. Öylece geri gittiler evlerine. Sonra kafalarına yatmış olacak ki *tamam*, dediler. Biraz ellerine para toparlayalım, az araştıralım diye koşturmaca başladı bu kez. Elimdeki birikmiş altınları hep verdim Narin'e. Gittikleri yerde hemen yer bulması, hayat kurması zor olmasın istedim. Kadir de kasada ne kadar varsa çıkarıp verdi. *İstanbul*, dedi hepsi. *En iyi doktorlar orada olur*, diye deden de tembihledi. Arkadaşı vardı hem orada, destek olsun diye aradı. Ne desek başlarını sallayıp kabul ettiler ya, bilmeden sevindim. Çare bu sandım. İki aydan fazla zaman geçmişti, çocuğa elini bile sürmemişti Narin. Bir umut, elinde kalan son dala sarılır sandım. O gün Savaş'ı alıp evlerine gittiler ya, bırakıp gidecek oluşlarına üzülmek bile gelmedi içimden. Sonunda toparlanıyorlar diye derin bir nefes aldım. Ama benim evladım bana ölüm oldu. Narin'i Leyla'yı geç, benim doğurduğum celladım oldu bana." Gözlerimden süzülen yaşın sayısı arttı. Babaanne de öylece bana bakıp sıra sıra yaş kaydırdı yanağından aşağı. "O sabah namazına nasıl kalktım, bir bilsen Asude. İçimi saran bir sıkıntı vardı ki eve sığamadım. Az nefeslenmek için dışarı çıktım da dünyam başıma yıkıldı."

"Babaanne..."

Kendimi tutmak istesem bile engel olamıyordum kısık iç çekişlerime.

"Yolun aşağısında öylece yatan çocuğu gördüğümde öldüm sandım. Aklım anlamadı olanı ama kalbim bilmiş gibi cayır cayır yandı."

"Na- Nasıl yaparlar bunu?"

"Öylece bırakıp gitmişler. Peşlerinden koşarken ayaklarını taşlar kesmiş, dönüp bakmamışlar." Atılıp babaanneye sarıldığımda kolları sırtıma dolandı. "Benim doğurduğum bizi cehennem ateşine atıp öylece gitti. Geride tüm acısını Savaş'ın üstüne itmek isteyen ablasını bırakıp öylece kayboldular ortadan."

Evin camlarını indiren, bize en kötü günü yaşatan kadının yüzü geldi gözümün önüne. Ali yirmi yıldır evlerinin boş olduğunu söylemişti, bu olaydan sonra boşaltmışlardı demek ki.

"Onlar hemen taşınmadı mı buradan?"

Sesli bir nefes bıraktı. Kaşları çatıldı, öfkeyle koyulaştı gözleri. "Deden evden atana kadar oturdular," dedi.

"Nasıl? Dede mi kovdu onları? Ama..."

Babaanne sanki o güne dönmüş gibi hırsla çenesini sıktı. "Savaş'ıma uzandı!" dedi. "Zaten parça parça olan yavrumu kanattı. Ya ne yapacaktık? Başına yıkmak lazımdı o evi."

Tokat yemişim gibi geriye doğru çekildim. Ona ne yapmıştı ki? Serhat abi de o gün *Savaş'a zarar verdi* gibi bir şey söylemişti?

"Ne? Ne yaptı Ali'ye?"

"Aylar sonra azıcık dışarı çıkan çocuğu görmüş yılan!" dedi, öfkeyle. Öylece taş üstünde oturuyordu. Acıktı diye içeriden bir şeyler almaya gittim, beş dakikada karşısına dikilmiş yavrumun. O gün ettiği gibi zehirli lafları sıralarken dışarı çıktım. Elimdeki tepsiyi fırlatıp karşısına dikilene kadar Savaş'ı omuzlarından tutup savurdu adi. Nasıl oldu, nasıl yaptı, anlamadım bile. Çocuk yuvarlanıp öylece çalılığa doğru düştü. Şişe kırılmış, cam parçaları varmış orada. Karnının soluna doğru hepsi batmış, kanı gördüm de ölüyorum sandım. Nasıl bağırdım, evdekilere sesimi nasıl duyurdum, bilmiyorum. İçine içine ağlayan çocuk, kanı görünce korkudan kendinden geçti. Aklımı oynatıyordum sanki. Hastanede camları çıkarmaları, açılan yaraları dikmeleri yıllar sürdü sanki. Eve dönüp de Savaş'ı ha şu yatağa koyana kadar sıktım dişimi ama oradan sonrası bir delilik hali, kızım. Ali önüme atılıp tüfeği elimden kapmasaydı Leyla'yı o gün orada vuracaktım. Deden de benden aşağı kalır değildi de elimi onların kanına bulamama müsaade etmedi. Hepsini kovdu. Ömer baktı olacak gibi değil, kan dökülmeden gitmeyi kabul etti. Sonra da kapısına bile dokunmadılar. Deden de yemin verdi, kapısına dokunanı bana bırakmadan kendi vuracak diye herkese duyurdu. Hal böyle olunca bir daha kimse yanaşmadı zaten. Şimdi Ali Reis öldü diye hepsinin biti kanlandı, sanıyorlar ki bitti sürgünleri. Ben ölmeden bitmeyecek! Ben ölsem Kadir yine önlerinde duracak, kaçıp giden iki kansız da diğerleri de yanaşamayacak! Tek vasiyetim bu oğluma, tek istediğim bu."

Babaanne bir baraj gibi dolmuştu. İçine ne kadar acı birikmişse aralanmış bir kapıdan hepsi akmaya başlamıştı sanki. Anlattığı her şey beni parça parça ederken onun bunları kendi gözleriyle gördüğü, ya-

şadığı gerçeği iliklerime kadar sızlamama neden oluyordu. Ayaklarımı tutup Ali'ye koşmamak için can çekişiyordum.

"Üç yıl... Üç yıl çalmadığım kapı, ayağına kapanmadığım doktor kalmadı. Üç yılın sonunda sesini duyana kadar ömrümden ömür gitti."

Geriye çekildiğimde tülbentini başından ayırmasını, gözünün yaşını silmesini izledim. Dudağını minik bir tebessüm sardı. Sesini sonunda duyduğu anı düşünüyordu, o kadar belliydi ki.

"Doktoruna mı konuştu ilk? Ne söyledi?"

Babaanne kucağından ayırdığı gözlerini bana çevirip iki yana salladı başını. "Korku aldı sesini ve yine başka bir korku verdi," dedi. *Başka bir korku*, dediğinde yine o kadın düştü aklıma. Bir şey yaptı diye korkuyla elim bağrıma gittiğinde babaanne başını iki yana salladı. "Leyla değil. Bizimkiler o gün deneme yüzüşü için suya on balıkçı teknesi indirmiş. Akşam hepimiz otururken yağmurun şiddeti artmıştı. Tersanedeki bekçiler aradı. *Fırtına azdı, tekneleri perişan edecek, yetişin*, diye telefon etti. Ali'yle Kadir hemen ayaklandı. O zaman da Savaş öylece bir şeyler izliyordu televizyondan. Kadir *fırtına çıkmış, deniz tekneleri suya çekiyor*, deyince ayaklandı. Yüzünün rengi kül gibi olmuştu. Dedesi üstüne montunu giyerken dış kapıya koştu. Ne olduğunu anlayamadık ilk. Titremesi, ağlaması çoğaldı. Kapının kolunu da iki eliyle tutmuş, bırakmıyordu. Zorbela ağzından *gitme*, diye bi feryat çıktı ki hepimizin adımı havada kaldı. Denizden korkar Savaş. Şimdi pek belli etmez ama içten içe çok korkar. Biz o gece Karadeniz'e on balıkçı teknesi kurban verdik de azıcık bile içimiz yanmadı. Üç yılın sonunda kekelese de ağzından bir kelime duyduk, yüz tane tekne gitse gözümüzde değildi."

Gözümde yaş olsa da yüzümde bir gülümseme can bulmuştu sonunda. "Sonra tedavi?" dedim, merakla.

Ağır ağır başını salladı. "Doktor kendi isteğiyle susmuyor, *yolunu kaybettiği için sesini çıkaracak güç yok*, dediydi bize," dedi. "O geceki korkusu yolu bulmasına ön ayak oldu. Zaten doktora gidiyordu da pek netice alamıyorduk. Ama ondan sonrası daha kolay olmaya başladı. Bizim sevincimiz de güç verdi belki içine, çok uğraştı. Dili için ayrı, ruhu için ayrı doktorlarda yıllar tüketti. Allah nur içinde yatırsın benim kocamı, onun aklıyla okulunu da devam ettirmeyi becerebildik. Evden oldu ama her dersine ayrı hoca bulup bir şekilde çözdü. Yavaş yavaş to-

parlandığını gördükçe can geldi yeniden eve. Gözümün ışığı Serhat'ım da öyle bir abi oldu ki Savaş'ıma, Allah'ım hep yüzünü güldürsün."

Son söylediğiyle yüzümdeki gülümseme büyüdü.

"Çok seviyor Serhat abi Ali'yi. Her halinden belli, Ali de öyle ama bambaşka bir bağ var aralarında."

"Diğerleri yaşıtı, pek anlamadılar olanları da Serhat her şeyi gördü, yaşadı. Çok vicdanlıdır Serhat, babası gibi aileye sahip çıkmayı iyi bilir. Ondan ya, kendi aklınıza göre nikâhlanırken peşine takılması. *Yok*, diyemiyor Savaş'a. O da bunu iyi bilir, peşinde dolaşır bir işi yapılacaksa."

İkimizin de dudağını bir tebessüm sardı. Babaannenin yanında zaman çok hızlı akıp geçmişti sanki. Odadaki eski saat çınlamaya başlayınca bir anda irkildim. Ne ara on bir olmuştu saat, anlamamıştım bile.

"Kaç saattir tutuyorum seni, dinlenmen lazımken yoruyorum. Uyuman gerekiyor, babaanne. Gece ben gelip bakacağım sık sık." Yataktan kalktığımda öylece bakıyordu. Onu üzgün bir suratla bırakmak istemedim. Konuştuğumuz her şey ben çıkınca yine aklında dolaşacaktı, başka şeylerle oyalansın diye suratıma sahte bir gülümseme ekledim. "Yarın seninle çok işimiz var, güzelce dinlenmen lazım."

Kaşları hafif çatıldı. "Ne işimiz varmış öyle?" dedi.

Ellerimle uzanıp yanaklarını usul usul okşadım. Sonra da avcunda sıktığı tülbenti alıp tekrar saçlarına kapadım. "Yarın seninle kız günü yapıyoruz," dedim. "Hastane falan derken iyice ihmal ettik kendimizi. Saçlarını kınalayacağım, daha sonra cilt bakımı yapacağım. Hep kurumuş tenimiz, güzel bir nem bombası lazım bize."

Kadının kafası sayemde çorba olmuştu. Dayanamadım alık bakışlarına, minik bir öpücük bıraktım yüzüne.

"Oyuncak edeceksin yani beni?"

"Biz seninle artık ahretlik olduk, birbirimizi kollamamız lazım. Bak, hep kırış kırış bu ten. Oturduğun yerden dedeye rahmet okuyup duruyorsun, adamı duayla cennete sokacaksın, belli. Cennette ne var, babaanne?"

İyice ambale oldu garibim. "Ne var?" diye de sorunca kahkahamı tutamadım.

"Huriler var, huriler. Seni iyice güzelleştirelim de Ali Reis'in gözü kaymasın sağa sola."

Onunla uğraştığımı anlayınca dudakları azıcık kıvrıldı. Başını iki

yana sallasa da keyfini birazcık yerine getirmiştim, şükür. Kalbim çok sızlıyordu. Biri açıp görse pare pare olduğunu hemen anlardı ama babaanneden öğrendiğim tek bir şey varsa o da üzüntüyü saklamayı bilmekti galiba. Bu evin üstünde çok fazla hüzün bulutu dolaşmıştı geçmişte, hâlâ da tamamen güneşli değildi gökyüzü. Babaanne bu yüzden yıllarını dirayetli durarak geçirmiş ve ben de onun gibi olmazsam bu aileden de olamazdım.

"Sana da oğlanı emanet ediyorum ya, bu akılla sen kendine nasıl sahip çıkacaksın, bilmem ki."

"Sen sahip çıkarsın, pamuğum. İşi bana bırakırsan rezil oluruz valla. Hadi, yatıp dinlen. Hemen iyileşmen lazım."

Yan gözle baktı ama biraz evvelki gibi irisinin solgun görünmeyişi içimi ferahlattı. "Çekişemiyor musun benimle hastayken?" diye sordu.

Yatağına kayıp, uzanırken ben de üstünü örttüm. Bir yandan da bana takılmayı bırakmıyordu. Tek gözümü kırpıp gülümsedim.

"Seninle çekişmediğim günler çok sıkıcı oluyor. Eski gücüne kavuş da beni doya doya azarla."

Kendini tutsa da kısık gülüşünü duymuştum.

"Utanmaz seni, oyuncağın belledin iyice. Kalk, git gözümün önünden."

Işığını kısıp, kapıya doğru yürürken bir an aklıma gelenle durakladım. Babaanne ardımdan bakıyordu.

"Babaanne..."

"Söyle, kuzum."

"Ali'nin... Yaralandığını söyledin ya, sol kasığında mıydı yarası?" Biraz baktıktan sonra gözünü kapatıp araladı. Cevabımı almış oldum. "İyi geceler," diye mırıldanıp çıktım odadan. Aşağı inerken evdeki sessizlik dikkatimi çekti. Muhtemelen herkes evine dağılmıştı. Bir süre koridorda öylece bomboş yeri izledim. İçimin sakinleşmesi, durulması için sayısız nefes alıp verdim. Sonra da odama doğru ilerledim. Kapıyı sessizce araladığımda Ali uyumamış, yatakta telefonuyla oynuyordu. Hemen başı bana çevrildi.

"Sonunda, kıvırcık! Neredesin kaç saattir, Allah aşkına? Bu nasıl özel iş de bitmedi bir türlü?"

Serzenişine gülümseyip yatağa doğru yürüdüm. Elini kavrayınca da kendine doğru çekti hemen. Bir alışmışlık haliyle bacağımı, uzattığı

bacaklarının üzerinden aşırıp kucağına çıktım. Ellerim karıncalandı, hemen tenine değmek için kollarında sürtünmeye başladılar.

Şimdi iyi. Geçti, gitti hepsi. Şimdi iyiyiz.

"Babaanneyle ahretlik olduk biz, sohbeti fena sarıyor buruşuk pamuğun."

Geçmişi konuştuk, demeye dilim varmadı. Benim lafımla kıkırdadı. Sonra uzanıp, koklayarak boynumu öptü. "Yaşlılarla arkadaşlık etmek gibi bir hobin var, farkında mısın?" dedi.

Hafif çıkmış sakalları huylandırınca kıkırtımı tutamadım. "Çok hoşuma gidiyorlar," diye karşılık verdim. "Dünya kadar hikâye var hepsinde. Hikâye dinlemeye bayılırım."

Ali geri çekilip yüzüme baktı.

Nasıl güzel bakıyorsun bana, bir bilsen... Sen bana böyle baktıkça ben senin canını yakan herkesten bin kat daha nefret ediyorum. Senden alınan onca yılın acısını ölseler bile ödeyemeyecekler.

"Onlar da sana bayılıyor. Gerçi etrafında kim varsa hayranın yapmadan bırakmıyorsun, kıvırcık."

Canım çekince, ben de uzanıp dudağının kenarına bir öpücük bıraktım. "Bu sözü hatırlatırım ama sana," dedim.

Günü gelince, bana nasıl hayran olduğunu kimseyi karıştırmadan söyleyeceksin, canım kocam.

Ona sataşınca kahkaha attı. Eli saçlarımı okşayıp yanaklarımda dolaştı. "Dört gün sonra Tunalıların teslimatı için Trabzon'a gitmem lazım, Asude," dedi. Birden ortaya attığı konuyla istemsiz kaşlarım çatılmıştı. "Çok geciktirdik zaten, ayıp ettik adamlara. Şimdi direkt anlaşmayı benle yaptığı için Serhat abimi göndermek doğru olmaz."

Anlık asılan yüzümü düzeltmek, sahte bir gülümseme eklemek çok zor oldu ama başardım. Onaylar gibi başımı salladım. İşiydi sonuçta, bir şey demek doğru olmazdı.

"Kaç gün sürer işin?" diye mırıldanmamla dudağı minicik kıvrıldı.

"Bir hafta kesin de on günü de bulabilir." Canım daha çok sıkıldı bu dediğine. Ben on gün onsuz ne yapacaktım? Üzüldüğümü belli etmemek için zorla tebessüm etmeye çalıştım ama gülümsemek, hiç bu kadar zor olmamıştı. Yüzümde dolaşan gözlerine bakmak zorlamaya başlayınca göğsüne sapladım bakışlarımı. "Sen de gel benimle," dedi.

Son söylediğiyle öne eğilmek isteyen başım hızla geri kalktı.

"Ne?"

"Sen de gel. Burada sıkılırsın, değil mi? Gezdiririm ben seni her fırsatta. Trabzon'a gittin mi hiç? Çok güzeldir, görmüş olursun hem. Tatil yapmış gibi oluruz beraber. Gelmez misin benimle?"

Beni ikna etmek için saydığı her şeyin üzerinden atlayıp bir çığlıkla boynuna atıldım hemen. "Gerçekten mi?" dedim, heyecanla. "Ben de gelirsem sıkıntı olmaz ama değil mi? Yok, ben sıkıntı çıkarmam zaten sana, işin bittiğinde gezeriz. Ay, gerçekten mi Ali?"

Bir yandan da seri bir şekilde boynunu öpüyordum. O da şen bir kahkahayla kollarını belime doladı. "Niye sıkıntı olsun?" dedi. "Hatta bunu hep yapalım bence. Şehir dışına çıkarken beraber gidelim, yol arkadaşım ol benim. Ben de sana farklı şehirler gösteren rehberin olurum."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle geri çekilip bir öpücük daha bıraktım yanağına. "Çok güzel olur vallahi," dedim. "Ben çok severim gezmeyi aslında, biliyor musun? Yaa, Ali'm benim, çok güzel olur."

Dayanamayıp yüzünde nereye denk gelirse öpmeye doyamadım. İçim içime sığmıyordu sanki. Bir an gidecek olmasının hüznü içeme dolacakken hızla dünyanın en mutlu insanı yapmıştı beni. Nasıl sevmeyeyim ben bu adamı? Nasıl canım yapmayayım?

Keyifle gözlerini kapatıp onu öpmemin tadını çıkardı bir süre. Sonra kendimi üstüne doğru bıraktım. Yeni edindiğim bir alışkanlıktı bu. Ali'nin üzerinde yatmak öyle rahattı ki dünyanın en değerli yataklarında yoktu böylesi bir konfor. Eli sırtımda okşaya okşaya dolaştı.

"Asude..."

"Hmm..." diye bir ses çıkardım, mayışmış bir halde.

"Ben geçen konuştuğumuz konuyu düşündüm de biraz..."

Hangi konudan bahsediyordu, anlayamamıştım. Ellerimi göğsüne yaslayıp kendimi kaldırdım. "*Geçen konuştuğumuz konu*, derken?" diye sordum.

Dudağını büzüp kenarını ısırdı biraz. Gözü odada dolaştı ama tekrar bana çevrildi. "Geçen babaanneme giderken söylediğin şeyi diyorum," dedi. Kaşlarım daha derin çatıldı. *Ben sana milyonlarca şey söylüyorum, Ali. Hangi birini aklımda tutayım ki?* "İlk öpücük mevzusu, Asude. O çıngıraklı aklının şimdi mi durası tuttu?" Hafif öfkeli serzenişiyle dudaklarım kıvrılmaya başladı. Yine nereden çıkmıştı ki bu mevzu? Ali

yattığı yerden geriye doğru kaldırdı kendini. Tek eli de belimden tutup iyice yaklaşmamı sağlamıştı. "Bence o iş öyle sayılmaz."

Kaşlarım hâlâ havadayken, "Ne sayılmaz?" diye sırıttım.

"Bence lisede olan şey ilk öpücük falan sayılmaz."

"Öyle mi diyorsun?"

Soru soruyordum ama her an suratına kahkahayı basabilirdim. *Otuz yaşındasın sen be adam. Çocuk gibi kin güdüp kıskançlık yaptığın mevzuya bak.*

"Kesinlikle öyle diyorum. O dallama senin boşluğundan yararlanıp taciz etmiş. Rıza denilen şey yok ortada. Kesinlikle ilk öpücüğün o sayılmıyor bence."

Ne kadar suratımı düz tutmaya çalışsam da başaramadım. Yüzümün yarısını kaplayan bir gülümsemeyle yapacağı açıklamayı bekliyordum.

"Bilemedim ki şimdi. Sen öyle diyorsan..."

Hızlı hızlı başını sallayıp, "Kesinlikle öyle diyorum," dedi. "Bak şimdi, sen de istemiş olsan amenna ama istemedin!"

Bunu söylerken *beni onayla çabuk*, der gibi kaşlarını kaldırdı. Hızla başım iki yana sallandı. "Asla, aklımda bile yoktu. Zaten şok oldum," dedim.

"Hah, bu taciz işte, bak. O zaman ne oluyor?"

"Ne oluyor, canım?"

"Kendi rızanla ilk öptüğün kişi ben oluyorum. Yani tıpkı benimki gibi senin de ilk öpücüğün sayılıyor. Haksız mıyım?"

Artık istesem de olmuyordu. Omuzlarım sarsılası bir histeri krizine tutulmuştum. Kahkaham gitgide büyüdü, Ali kaşları havada tepkimi izliyordu. Babaanneyle olanlar, Ali'yle olanlar ya da tüm olanlar sinirlerimi laçkaya çevirmişti sanırım. Başım Ali'nin omzuna düştü. Sarsıntım, kahkaham, karnımı ağrıtan sızım geçmedi bir süre.

"Asude, gülüp durma! Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Ali'nin sinirli çıkan sesiyle zorla da olsa başımı iki yana sallamayı başardım. Kendime gelme çabam sonunda derin nefeslerle can bulmuştu.

"Hayır, dalga geçer miyim? Oyh, karnım ağrıdı, Allah'ım. Çok haklısın, Ali'm. O kadar haklısın ki ona gülüyorum zaten." Birkaç sesli nefesle yüzümü toparlamayı başardım. Yanak kaslarım cayır cayır yanıyordu. Gözlerim sulanmıştı resmen. Göz kenarlarımdan kayan yaşları kurulayıp tekrar *oyh*, diye bir ses çıkardım. Asılmış bir suratla beni izle-

yen kocama bakıp ellerimi yanaklarına koydum. "Dalga geçmiyorum, çatma kaşlarını. Bilakis sana şu an aşırı hak verdiğim için gülüyorum. Doğru diyorsun, ben istemeden olan bir şey niye benim ilkim oluyormuş ki? Çok mantıklı yani. Ben bunu nasıl hiç akıl edemedim, salaklığıma gülüyorum."

Gerçek mi söylüyorum diye biraz süzdü ama halimi görünce sıktığı dudakları gevşedi. O kadar çocuktu ki... Sahip olduğu tek oyuncağın bir tek onun olduğunu göstermek ister gibi bir hal vardı üzerinde. Asla da kızamıyordum bu kıskançlıklarına. Çok hoşuma gidiyordu beni böyle paylaşamaması. Dudağındaki kıvrım büyüyünce alışkanlığımızı tekrarladım, bir küçük öpücük daha kondurdum hemen.

"Senin de ilk öpücüğün benim oluyor demek bu. Öbürünü söyleme bir daha."

İç çekip koca bebeğimin üstüne tüm ağırlığımı bıraktım. "Öyle, tüm ilklerim bir tek senin," dedim.

İlk öpücüğüm, ilk aşkım, bedenimi ilk teslim edişim, ilk kez başkasının acısını yüreğimde hissedişim...

Ne kadar ilk varsa bir tek senin, Ali'm.



29. BÖLÜM

Babaannenin eve dönüşü hepimize o kadar iyi gelmişti ki eski neşemize anında dönmüş olduk. Sanki hiç evimizin camları tepemize inmemiş, bir yılan gibi sokmaya çalışan kadın kapımızda bas bas bağırmamış gibiydik. Zaten babaannenin hastalığını duyan eş dost, hasta ziyareti diye doluşunca boş kalıp da bu konuları konuşacak fırsatımız olmamıştı hiç.

Ali'nin bahsettiği Trabzon teslimatı için Kadir amca, Serhat abi ve Ali deli gibi çalışıyordu. Kaç gündür gece yarısına yakın anca giriyorlardı eve. Geldiğinde ise felaket yorgun olduğu gözünden bile anlaşılıyordu. Duş alır almaz gözüme bakıyordu onu uyutmam için. Böyle de bir alışkanlık kazanmıştık son günlerde. Aklıma geldikçe kıkırdamama sebep olan bir hadiseydi. Başını göğsüme koyup *saçlarımı kaşısana*, demekle başlamıştı ilk. Sonra bacağını bana bir koalanın ağacına sarılışı gibi dolayıp uyuyakalmıştı. Sonraki gün de aynısını yaptığında *Asude, beni uyutman lazım*, diye tutturmuş, halalarla sohbetin ortasında alıp odaya çıkarmıştı.

Rahime halayı iki gün önce yolcu etmiştik. Tabii bu arada babaanneyle ahretlik olma işini iyice büyütmüştüm. Aslında çok söz dinleyen bir ihtiyardı. Hastanede ona söylediğimi dikkate almış ve ne ihtiyacı olursa benden istemeye başlamıştı. Allah var, evdeki herkes pervane oluyordu etrafında. Kızları bir şey istesin diye gözüne bakıyor, Kadir amca ağrısını sızısını sürekli yokluyordu. Fakat yılların içinde oturmuş bir alışkanlık da vardı evde. Tıpkı Ali'nin ne derdi varsa babaannenin üstlendiği gibi babaannenin hastalığında da Ali onu kimseye bırakmayı kabul etmiyordu. Ev halkı birbirlerine bu şekilde iyi geldiklerini kabullenmiş, sorgulamıyorlardı.

Haliyle Ali'yle beraber ben de peşini bırakmıyordum. Babaanne ilk *kendi işimi kendim görürüm*, diye burnunu dikecek oldu ama onun Tokat damarı, benim Arnavut inadıma yenildi. Kendi başına banyo yapmaya çalışmasını takdirle karşıladım aslında ama saçını kurularken, ardındaki köpük gözüme batınca bir tur daha benim banyoya sokmama, ona fırsat vermeden çemkirmeme bakıp kaldı kadın. Saçlarını da kınaladım, nem maskesini de suratına yapıştırdım, hiç sesi çıkmadı. Bence onunla eğleniyor olmam hoşuna da gidiyordu fakat kuyruğu dik tutma sevdası itiraf ettirmiyordu.

Evdeki büyük ilgi üzerinde olunca bunaldıkça bunaldı. Bir noktada herkesi başından atmak için *Gelin Hanım yetiyor, düşün yakamdan*, diye hepsini sepetledi. Gerçi artık beni de sık sık sepetler olmuştu. Ali'nin Trabzon'a giderken beni götürme teklifine balıklama atlamıştım da anlık aklımdan çıkan babaanneyle vazgeçecek olmuştum. Bastonunu kalçama vurup *tek gitsin tabii, Yeşim'i de yoklasın bakalım, hali vakti yerinde mi bir güzel ilgilensin*, diye beni kışkırtmıştı. Bu detayı nasıl gözden kaçırmıştım ben, anlamıyordum ki. Bir de beni dolduran kişi babaanneydi üstelik. Gülsem mi yoksa ağlasam mı karar veremiyordum.

Genelde odasında yiyordu babaanne. Şimdi yemeğini bitirmesini beklerken karşısında oturmuş, onu izliyordum.

"Çok sessizsin, yarın gidiyorum diye mi mahzunlaştın?"

Haşlanmış etini ve patates püresini yerken yan gözle bana baktı. "Sen de gittin gittin, gidemedin," dedi. "Askere uğurlarken bile bu kadar lafını etmedik biz oğlanlara."

Sırıtıp omuzlarımı silktim. "Beni özleyeceğinden emin olmaya çalışıyorum," dedim.

"Ardından su dökerim, onunla avunursun."

Daha tiz bir kahkaha atıp, "Dedeye de bu kadar huysuz muydun diye o kadar merak ediyorum ki," dedim. "Bir de kaçırıp getirmiş seni zavallı adam."

Suyundan bir yudum alırken dudağı kıvrıldı. Geriye yaslanıp eğlenen bir yüzle beni süzdü. "O adam daha gördüğünün dakikasında yoluma pervane oldu," dedi. "Sen kaç zaman sonra oturttun nikâh masasına kocanı?" Asla böyle bir nispet beklemiyordum. Ağzım açık kal-

dım karşısında. O da daha çok eğlendi bu halimle. "Ne sandın, Gelin Hanım? Anasıyla babasına sırt dönecek kadar tutulup kalması bir gün görmesiyle oldu."

Gözlerimi iri iri açıp kahkaha attım. "Kız, sen ne fena bir şeymişsin öyle," dedim. "Ay, babaanne, hemen mi kaçırdı? Nasıl kaçırdı? Of, keşke izleyebilseydim. Sizinkiler ne dedi? Kesin çok kızmışlardır." Yemek sonrası alması gereken bir ilacı vardı. Koşturup, yatağının başındaki komodinin üzerinden alıp uzattım. O sırada da heyecanla, "Anlatsana bana, nasıl kaçtınız?" diye darlamaya başlamıştım.

"Enişteme kayık getirmişti, orada gördü beni. "

"Size gelmemiş miydi?"

Cık, diye bir ses çıkarıp başını iki yana salladı. "Ablam yeni doğum yapınca yanına gittim," diye anlatmaya başladı. "Almus'ta evliydi ablam. Aslen Tokat'ın Zile'sindeniz biz. Eniştem de belediyesinde çalışırdı. Belediye baraj için üç kayık isteyince eniştem *benim arkadaşım var*, demiş. Öyle yolu düşmüş bizim oralara yoksa nereden görüp tanıyayım?"

"Dedeye bak sen. Gözüne kıstırmış seni hemencecik."

"Bir kere baktı sadece. Ama öyle bir baktı ki sofrayı kurana kadar döküp saçmayayım diye hatim indirdim. Sonra parmağımda yüzüğü görünce o kafa daha da çevrilmedi bana."

Ağzım bu kez gerçekten sinek kaçacak kadar açıldı.

"Nasıl? Sen evli miydin?"

Ters ters bakıp, ilacını içerken, "Sözümü kesmişti babam," diye mırıldandı.

"Ama o zaman... Dede nasıl?"

Yine o günleri düşünmüş gibi gözü denize çevrildi. Dudağı kıvrıldı, derin bir iç çekti. "Ondan sonra bir aydan fazla görmedim zaten," dedi. "Ertesi gün erkenden çıkıp, gidince içime bir şey oldu da anlamadım. Böyle ağlayasım vardı da niye olduğunu bir türlü çözemedim. Öyle böyle derken yok saydım içimdeki daraltıyı. Ablamın yarı kırkı çıkınca eve döndüm haliyle."

"Sözlün? O kimdi? Onu seviyor muydun o zaman?"

Hevesli hevesli ağzından çıkacakları bekliyordum öylece. Oldum olası çok severdim yaşlıların hikâyelerini. Babaanneninkiler ise masal kadar güzel geliyordu kulağıma.

"O zamanlar sözü babalar keserdi. Az şansın varsa düğün öncesi yüzünü görürdün en fazla. Adını bile anmazlardı evde ayıp diye. Nereden sevecekmişim elin adamını?"

Sırıta sırıta geriye yaslandım. "Öbür elin adamının peşinden üzülmüşsün ama," dedim.

Ona sataşmama kızmadı hatta keyiflice güldü.

"O, elin adamı değildi ki. Gözümün içine bakıp yüreğimi kuş gibi çırptıran adamdı. Öbürüyle hiç bir olur mu Ali'min yeri?"

Yıllar geçse bile nasıl güzel bir sevgi varmış aralarında, dede ölmesine rağmen babaanne hâlâ böyle içi giderek bahsediyordu arkasından. Kalbimde ince bir sızı oldu. Dede ölünce ne kadar canı yanmıştır, düşünmemek için başımı iki yana salladım.

"Sonra nasıl karşılaştınız?"

"Zile'ye gelmiş, sora sora evin yolunu bulmuş. Kapıda kilimleri çırparken gördüm ya, aklımı oynattım, düş görüyorum sandım bir an."

"Allah'ım, sonra ne oldu? *Seni seviyorum* mu dedi? Of, çok güzel. Dedeye bak, maşallah."

Oturduğum yerde duramadım, ayaklarımı altıma alıp sandalye tepesinde kıvranmaya başladım. Babaanne halime bakıp kısık bir sesle kahkaha attı. "Edepli otur, düşersin. Bir de başımıza iş çıkarma!" dedi.

Yine kıpır kıpır kendime küçücük sandalyede rahat olacak bir pozisyon aradım da olmadı. "Duramam, babaanne," dedim. "Kurt kaynıyor şu an içimde. Dede ne dedi, dede?"

Benim yükselmem kadını daha bir mest etti. "*O yüzüğü rızanla mı taktın*, dedi."

"Ayy! Ona göre göz koyacak sana, yaşasın. Sen ne dedin? *Babam verdi, benim alakam yok*, deseydin."

Onaylar gibi başını salladı. "*Babamın sözü*, dedim."

Oh çekip elimi göğsüme sürttüm. Ödüm koptu eski Türk filmlerindeki kızlar gibi hiçbir şey demez, öylece melul melul bakar diye.

"Sonra o ne dedi?"

"*Yüzüğü parmağından çıkarıp atsam da benimkini taksam rızan olur mu peki*, dedi."

Ben kendimi tutamayıp bir anda ayağa kalkmış bulundum. "Allahu Ekber!" dedim. "Senin adına kurban, dedem. Aslan, maşallah. Of, babaanne oturduğun yerden nasıl turnayı gözünden vurabilirsin?"

Benim delirmiş sevincime kadın aşağıdan şaşkın şaşkın baktı. Sonra önündeki peçeteyi buruşturup, atınca alnıma çarptı.

"Adam gibi otur, sıracalı! Kudurdun iyice, düşüp sakatlık çıkaracaksın başıma."

"Ya, babaanne, ne olduğunu söyle sen, bırak beni."

"Kız, otur oturduğun yere! Vallahi anlatmam, kalırsın saksağan gibi orada."

Son dediğiyle sandalyeme hızla geri oturdum. Ellerimi dizlerimin üstüne koyup gözüne baktım.

"Akıllı duruyorum, hadi anlat, ne oldu sonra?"

"Ne olacak işte, *rızam var*, dedim. O da elimdeki yüzüğü çıkarıp cebinde getirdiğini taktı."

Tam o sırada sol elindeki incecik altın halkayı okşamıştı. Ben mest olmuş bir halde, "Yağğğ," diye erimeye başladım. "Peki, nasıl kaçtınız?"

"Öyle işte."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl öyle?"

"Yüzüğü taktı, kolumu tutup götürdü beni."

Yine duramadım yerimde, ayaklarımı topladım hızla. "Nasıl öyle ya?" dedim, inanamıyormuş gibi. "Gece herkes uyuyunca, bohçanı alıp kaçmak yok mu?"

Ters ters baktı yüzüme. "He, ebemin çarşafından da urgan yaptım kendime!" dedi.

"Ama öyle kaçılır mı? Kilim silkelerken?"

Onaylar gibi başını salladı. "Tuttuğuyla götürdüğü bir oldu işte," dedi. "Ulu Cami'nin imamından ricacı oldu, nikâhımızı kıydı hoca. Sonra yola düştük."

"Ay, babaanne, öyle olmaz. Üstün başın, of... Böyle kaçırılır mı? Dede, sen ne yaptın böyle?"

Yine kınayan bir bakış...

"Sözlü kızı törenle, merasimle mi kaçıracaksın? Anca böyle kaçırılır."

"Sinop'a gelince ne oldu?"

Tekrar iç çekip başını cama çevirdi. "Babası kovdu bizi," dedi.

Gözlerim irice açıldı.

"Ne? Nasıl kovdu? Ama..."

Babaanne hüzünle yüzünü astı. "*Sözlü kızı kaçıran namussuzdan bana evlat olmaz*, dedi, kovdu işte. Kalakaldık bir başımıza."

Biraz evvelki hevesim balon gibi söndü. Burnumun direği sızladı. "Ama siz ne yaptınız o zaman?" diye sordum.

Yüzüme bakınca hüznü kırılmış, keyifli sayılacak bir ifadeyle gözlerime bakmıştı.

"Bir balıkçı barakasına gittik. Ali'm de çok sevdiği bir balıkçıya yardım edip geçim sağlamaya çalıştı. Nur içinde yatsın, Hakkı Reis halimize acıyınca barakasını bize verdi. Ali'm de teknesiyle açıldığında hep yardım etti. Öyle bir düzen kurduk işte. Çok zora düştük, Allah biliyor ya, hiç de *niye kaçıp geldim*, demedim."

Çok zorlanmışlardı, belli. Ali bize ilk geldiği gün dedesiyle babaannesinin ev için ne kadar önem verdiğini anlatmıştı. Ben o sıra babamı ikna etmek için hikâye yazıyor sanmıştım ama doğruydu galiba.

"Barakada? Aile genetiğiniz beni gerçekten ürkütüyor artık, dede de baraka seviyormuş. Orada mı yaşadınız?"

Başı yine onaylar gibi sallandı. "Kadir'imle Rahime'm o barakada doğdu," dedi.

Gözlerim irice açıldı. "Sizi affetmediler mi hiç? Bu nasıl kinmiş böyle?"

"Kadir doğunca benim babamın gönlü yumuşadı. Kucağımızda Kadir'le el öpmeye gidebildik. Kırgınlardı ama kötü laf etmediler."

"Peki, dedenin ailesi? Halinizi görüp hiç mi içleri sızlamadı?"

"Rahmetli kaynanam çok iyi kadındı, el altından bize çok destek olmaya çalıştı da Ali'm kabul etmedi hiç. Allah var, bizim için beş yıl öyle de bir çalıştı ki hiçbir gün *yoruldum*, dediğini duymadım. Sonra kaynatam hasta oldu. Yanına çağırdı Ali'mi. Tek oğlan uşağı olunca ondan sonra kalanı idare etmesi için vasiyet etti. Ömrümce iki kere gördüm onu."

Nasıl bir kin varmış da beş yıl boyunca oğluna sırt dönmüş, akıl alır gibi değildi. İki tane de torunu olmuş üstelik.

"Çok da görülesi bir adam değilmiş zaten."

Dudağı kıvrıldı, şaşkınlıkla bakmama neden olacak bir şekilde başını da salladı. "Geçimsizin tekiymiş gerçekten de," dedi. "Ondan sonra kaynanam da gün yüzü gördü."

İkimiz de aynı anda sırıttık.

"Dede tekne işine ondan sonra geri döndü, ha? Ben de niye *reis*, diyorsunuz diye düşünmüştüm. Balıkçılık da yapmış canım dedem. İşte ideal koca. Karısı, çocukları için denizden ekmek çıkarmış adam."

Babaanne yine iç çekti. Denize baktığı zamanlarda artık kimi düşündüğünü o kadar iyi anlıyordum ki.

"Aslan gibiydi. Dışarıya pek sertti ama evimizin içinde pamuk gibiydi. *Büyük yanında çocuk sevilmez* laflarını duymadan çocuğunu öpen, omuzlarında gezdiren adam sayısı yoktu eskiden. Benim Ali'm tam öyle bir adamdı işte. Kınasalar bile umuru olmazdı. Kızlarına ayrı, oğullarına ayrı düşkündü."

Böylesi bir adamdan Ali'nin babası gibi biri nasıl çıkmış, aklım almıyordu hiç. Kadir amca gibi birinin böyle bir kardeşi olması... Gerçi babam gibi bir adamın da amcam gibi kardeşinin oluşunu çok sorgulamıştım. Her evin içine bir Kabil mutlaka giriyordu demek ki.

"Dede hakikaten çok iyi adammış. Ama şimdi senin de hakkını yemeyelim, iyi dayanmışsın o kadar zorluğa."

"Gönül sarayda ağırlanınca beden barakaya kötü bakamıyor, kızım."

Söylediği o kadar içime dokundu ki. O kadar haklıydı ki. İnsan çok sevildiği yerde gerçekten çiçekler açardı. Güzel sevilen her kadın bunun karşılığını misliyle verirdi. Babaanne de dedeye çok güzel bir ömür vermişti belli ki. Şimdi de yokluğunda kim bilir canı nasıl yanıyordu. İçim bir anda *Alisiz kalsam ne olur halim*, diyecek oldu, bıçak sızısı gibi bir sızı hissettim kaburgamın altında. Gözümün doluşuna engel olamadım. Babaanne de başını yana yatırıp bana baktı. Bir şeyle uğraşmaya, dikkatimi dağıtmak için önündeki tepsiyi düzenlemeye, düşmüş kırıntıları toparlamaya çalıştım.

"Asude..." Babaanne bana neredeyse hiç adımı söylemezdi. Başım hızla ona çevrildi. "Gözünden dökülen sevdayı görüyorum ben, kızım. Doya doya yaşayın sevdanızı. Bin kere gelsem şu dünyaya, bininde de Ali'nin uzattığı eli kavrarım ben. Hiç şu günün zorluğunu düşünmem. O yüzden kalk, git, güzelce hazırlan. Aklını burada bırakma, iyiyim ben. Kocanla gezmeye gideceksin hâlâ benim başımı bekliyorsun."

Ayaklanıp tepsiyi kavradım, daha sonra da uzanıp babaanneye minik bir öpücük bıraktım. Artık alışmıştı benim onu öpmeme. Uzanacak olduğumda yüzünü uzatıyordu üstelik. İlk tuhaf karşılıyordu ama artık anlıyordu da. Dokunarak hissetmeyi, bakmaktan daha çok seviyordum ben.

"Haklısın, gideyim de kocam için güzel güzel şeylerle dolu bir valiz

yapayım. Geçen gün de *kırmızı yakışmış*, diyordu. Bakayım, var mı kırmızı bir şeylerim."

Ben geri çekilince gözündeki hüznü kızgın tutmaya çalıştığı bir ifade sarmıştı.

"Hiç ayarın yok, sıracalı. Edepsiz seni!"

Kıkırdayıp dudak büzdüm. "Elbise diyorum, babaanne, elbise," dedim. "Ne fenasın, sen ne düşündün ki şimdi? Ay, çok ayıp ama ne ima ettin sen bana?"

Ters ters baktı benim arsızca üste çıkışıma.

"Git şuradan, gözüm görmesin! İyice oyun arkadaşı belledin beni."

Kapıdan çıkarken şen bir kahkaha daha attım. "Ahretlik babaanne, ahretlik," diye sataşmayı da bırakmadım.

***

Ertesi sabah gün aydınlanırken yola çıktık. Tırlar önde, biz arkada ilerliyorduk. O kadar erken yola çıkınca ben çok da iyi bir yol arkadaşı olamadım maalesef. Yolculuğun büyük bir kısmında uyudum. Gözümü araladığımda ise Ali yan bir bakış atmıştı bana.

"Sonunda, kıvırcık."

Olduğum yerde bedenimi esnetip ağrımış boynumu ovuşturdum.

"Geldik mi?"

Ali iki yana salladı başını. "Henüz değil ama bayağı yaklaştık," dedi.

Çok hız da yapamadığımız için beklediğimden uzun sürmüştü yol. Bir kez daha esneyip topladığım ayaklarımı indirdim. "Çok uyumuşum ya," dedim, uyku mahmuru bir sesle.

Ali'nin bana attığı yan bakış ve küskün dudak büzüşüyle gülümsememem büyüdü. Dişlerinin arasından "Ne münasebet," dediğinde gözüme nasıl tatlı göründü, anlatamam. Uzanıp ellerimi yüzüne bastırdım. Bir de koklaya koklaya öptüm.

"Ay, uyudum diye bozulmuşsun. Kıyamam ben koca bebeğime."

Her kelimenin sonunda bir öpücük bıraktığımdan büyük ihtimalle dudağı kıvrılmıştı.

"Bebek de olduk sonunda."

"Ama benim bebeğim."

Geri çekilip bu kez etrafı inceledim. Şahane bir yeşili vardı Karadeniz'in. İnsanı cennette hissettirecek kadar güzel bir renkti. Mavi de öyle yakışıyordu ki içi açılıyordu baktıkça gören her gözün. Beklediğimden

daha kısa bir sürede limana yaklaştık. Ali arabada kalmamı tembihleyip tırlardan birinden inen adamla görüştü. Ellerindeki dosyaları ayaküstü tekrar incelediler. O sırada uzun boylu esmer bir adam da yanlarına gelmişti. Onunla da bir süre konuşulunca, Ali elini sıkıp arabaya doğru ilerledi.

"Eşref Tunalı hasar kontrolünü yapacak, sonraki işlere kadar boşuz, yavrum. Hadi önce bir otele yerleşelim, daha sonra güzel bir kahvaltı yapalım."

Hevesle salladım başımı. "Ay, çok iyi olur," dedim, heyecanla. "Kurt gibi de acıktım."

Otel bulmamız çok kısa sürmüştü. Oldukça güzel, denizi gören bir odaya eşyalarımızı bıraktığımızda kahvaltı için hemen çıktık. Daha önceki gelişinden bahsetti uzun uzun. En çok Sinop'u, daha sonra Trabzon'u seviyormuş Ali. Kahvaltımızda özellikle istediği kuymaktan ağzına büyükçe bir lokma atarken söylemişti bunu.

Hoşuma giden kuymağa bir kez daha uzanınca çatalıyla benim çatalıma dokundu. "Çatalla yenmez o," dedi.

"Elime bulaşmasını sevmiyorum."

Çocuk gibi mızmızlanmama gülümseyip mısır ekmeğinden kopardı. En az kendine hazırladığı gibi koca bir lokmayı bakır sahandaki kuymağa daldırıp bana doğru uzattı.

"Aç bakalım ağzını." İtirazsız araladığım ağzıma zorla sığdırdım koca lokmayı. Ali şişmiş yanaklarıma bakıp kısa bir kahkaha attı. "Tipe bak," deyip, dudağımın kenarına taşan parçayı hiç düşünmeden, parmağıyla kavrayıp ağzına attı. Zorbela lokmamı yutmayı başardım.

"Elin çok ayarsız senin ya, kocaman verilir mi hiç? Hadi bir tane daha ver ama küçük olsun."

Hem söylenip hem tekrar istemem daha büyük bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Arsız kıvırcık," diye söylenip bir lokma daha uzattı ağzıma. "Kahvaltı bittiğine göre ne yapmak istersin, yavrum?"

Dışarı çıktığımızda elini uzatmış, bana dikkatle bakan adama doğru yürüdüm. Parmaklarım hemen parmaklarına dolandı. "Sümela Manastırı'nı görmek istiyorum," dedim. "Gelmeden biraz nerelere gidilir diye baktım ama oranın hikâyesi epey ilgi çekici."

Ali kaşlarını kaldırıp onaylar gibi başını salladı. "*Uzungöl*, dersin sanmıştım," dedi. "Hadi bakalım, daha önce gittim ama seninle gez-

mek başka olacak." Arabayla bir saate yakın yol gittik. Bir süre de yürümemiz gerekiyordu. Her şeyi görmek isteyen gözlerim fıldır fıldır dönerken yürümeye başladık. "Hafta içi gelmiş olmamız iyi. Ben ilk geldiğimde hafta sonuydu ve inanılmaz bir kalabalık vardı. Ne gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Ali'nin konuşmasıyla etrafta dolaşan bakışlarım bu kez insanlara çevrildi. Hâlâ çok fazlalardı ama gezilmesine engel değildi. İnternette göz attığımda ve üzerine yazılmış hikâyeleri okuduğumda çok ilgimi çekmişti. Yakınında olmak ise bambaşkaydı.

"Yüzyıllar öncesinde böyle bir şeyi yapabilmiş olmaları inanılmaz," derken hoşuma giden detayların da fotoğrafını çekiyordum. Bazı turist grupları da vardı. Merdivenleri çıkarken ise bacaklarım aşırı yoruldu. "Az dinlenelim mi? Ben çok yoruldum."

Ali duraksayıp ardımızdan gelen kafileye baktı. Sonra benim sıcaktan ve yorgunluktan kızardığını düşündüğüm yüzümde dolaştı gözleri. "Burası dinlenmek için uygun bir yer değil, kıvırcık," dedi. Ardımızdan gelenlerin sesi yaklaşınca, mecbur onaylayıp, eline asılarak merdivenleri tırmanmaya çalıştım. İki adım atınca bu kez Ali durdurdu beni. Benden üç basamak üstteyken hızlı bir hamleyle iki basamak altıma indi. "Gel bakalım, yavrum."

Ne olduğunu anlamadan, önümde sırtını dönüp çömelmişti.

"Ali?"

"Hadi, kıvırcığım, bin sırtıma. İnsanları engelleyeceğiz yoksa."

Şaşkın şaşkın haline bakıp, "Ali, olmaz öyle," dedim. "Hadi, yürürüm ben."

Eliyle omzunu işaret edip, "Hadi, Asude, çok yoruldun," dedi. "Bin sırtıma, Japonları kızdıracağız şimdi."

Dar merdiveni kapattığımız için bize bakan insanlarla göz göze geldiğimde çok düşünme fırsatım bile olmadı. Bir anda ellerimi boynuna dolamıştım. Tek bacağımı beline sardığımda Ali diğer bacağımı kendi kavrayıp ayaklandı. Kısık bir çığlıkla daha sıkı dolandım ona.

"Ayy, düşeceğim!"

Ali tiz bir kahkaha atıp beni sırtında biraz daha yükseltti.

"Ayıp ediyorsun ama. Ben kıvırcığımı düşürür müyüm?"

Ali dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında arkamızdaki kıkırtıları duydum.

"Ayy, çok haklısın. Herkül gibisin, Herkül."

"Compatible partners are so sweet."

Arkamızdan gelen gülüşmeye ben de kahkaha atıp başımı çevirdim. "*My husband, he's my husband,*"** dedim. Sonra da önüme dönüp Ali'nin sarmaladığım boynuna sesli bir öpücük bıraktım. Ardımdaki gülüşmeler artmıştı. Ali yollarından çekilmemiz için bir tık daha hızlandı. Bense yeni konumumun keyfini çıkarıyordum. "Sırtının bu kadar rahat olduğunu neden söylemedin bana?" diye sordum.

Ali başını çevirip yüzlerimiz arasındaki mesafeyi iyice azaltmıştı. "Sen kucağımı daha çok seviyorsun sanıyordum," dedi. Sesindeki pus ve gözündeki koyulukla gülümseyen ifadem sekteye uğradı. Bir anda yaptığı imayla ne cevap vereceğimi bulamadım. O da şaşkınlığımdan yararlanıp hızla çeneme bir öpücük bıraktı. "Ne oldu, kıvırcık? Zor mu geldi soru?"

Bir anda niye böyle olmuştum ki? Önüne dönüp yürümeye devam ettiğinde gevşemiş kollarımı biraz sıkılaştırıp ensesine doğru sokuldum. Çeneme yaptığı gibi ensesine minik bir öpücük bırakıp dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. O benimle oynamayı seviyorsa ben daha çok seviyordum neticede.

"Kucağında olmanın yeri başka şimdi, inkâr edersem çarpılırım. En son kucağında oluşum geldi de aklıma..."

Adımları duraksasa da başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Dişlerinin arasından, "Baş edemiyorum seninle," dediğini işitmiştim.

Bir süre dolaştık, en sona keşiş hücrelerini bırakmıştık. Aslında en merak ettiğim de bunlardı. Manastır hakkında okuduklarım içinde dikkatimi çeken bir hikâye vardı ve istemeden kalbimi çalmıştı. Hücrelerde dolaşırken ellerim taşlarda dolaşmaya başladı. Taş pencerelerden aşağı bakıp, bahsedilen hücrenin o olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Ali ardımdan yaklaşık bana sokuldu. "Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu. Sesi, bizi dinleyen varmış gibi kısıktı. Küçük taş oyuktan görünen denizle hücreye bir kez daha baktım.

"Mara'nın keşişinin hücresini arıyorum."

Kafası karışmış gibi etrafa baktı o da. "Burayı inşa eden iki keşişten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

---

* *Birbirleriyle uyumlu çiftler ne kadar da tatlı.*

** *Kocam o benim, kocam.*

Başımı iki yana sallayıp duvardaki taşları incelemeye devam ettim. "Hayır, Mara'yı gerisinde bırakan ama aşkından vazgeçemeyen keşişin hücresinden bahsediyorum," diye açıkladım.

İyice karışmıştı kafası. Ben de taş pencereden tekrar baktım aşağı. Bence buradan bahsediliyordu. Duvarlarda tekrar dolaştı gözlerim ama keşişin gerisinde bıraktığı söylenilen silueti göremedim.

"Asude?"

Ali'nin sesiyle etrafta dolaşan gözlerim ona çevrildi. "Kendini Tanrı'ya adayan keşiş, kalbinde Rum bir kızın aşkıyla çıkmış o merdivenleri," dedim. "Yemini ve aşkı arasında sıkışıp kalmış keşiş. Mara da denizin yakınındaki kayalıklardan sesini çıkarmadan, hiçbir şey talep etmeden her gün keşişi görme umuduyla buraya gelirmiş." Görünen denize ve kenardaki dik kayalıklara baktım tekrar.

"Nasıl?" dedi, hayretle. "Kız öylece her gün gelip gitmiş mi?"

Ali'nin sorusuyla başım onaylar gibi sallandı. "Siste kaybolana kadar her gün bir umut gelmiş oraya," dedim. "Keşiş bazen nefsine yenilip ilahilerini sesli söylermiş. İstemsiz kıza kendini duyurma çabası gibi. Yeminini bozamamış ama Mara'dan da vazgeçememiş kalbi. O yüzden diğerlerinden daha küçük ve kuytudaki hücreyi seçmiş. Kalbimin kefareti olarak görüyordu belki de." Parmaklarım duvarda dolaşırken Ali de bir adım ardımda bana eşlik ediyordu. "Mara siste kaybolduğunda keşişin ruhunun da kaybolduğu yazıyordu. Bu duvarlarda yüzü olmayan bir kadın silueti saklıymış. Kalbinin kefaretini ödeyemeyenlerin gördüğü bir siluet."

Ali duvarda dolaşan elimin üzerine elini bastırdı. "Neden arıyorsun onu?" dedi.

Bedeninin sıcaklığı sırtıma dokundu sanki. Elimin üzerine kapanmış eline, işaretparmağımı okşayan parmağına baktım. "Bilmem," dedim. "Onun gözünde Mara nasıldı, merak ediyorum. Bir insan hem çok âşık olup hem de ona gitmeden nasıl dayanır ki?"

Ali'nin burnu saçlarımın arasına karıştı. "Yeminini bozan keşişlerin kavimlerine felaket getireceğine inanılırmış," derken sesi pusluydu. "Belki de kendi aşkının başkalarının felaketi olmasını istememiştir."

İtiraz eder gibi bir ses çıkarıp, "Sevdiği kadının suçu neydi peki?" dedim. "Mara onu sabırla bekledi, her gün sadece yüzünü görmek için

denize meydan okudu. En azından bir kere kendini gösterip aşkının sancısını hafifletse ölür müydü?"

"Daha çok umutlanmasına neden olmak istememiştir belki de."

Elimi elinden kaydırıp yüzümü ona döndüm. Gerçekliği bile meçhul bir efsaneden değil de yanı başımızda yaşanmış bir olaydan bahseder gibiydik.

"Kalp kanmak istesin yeter ki. Nefes alıyor oluşuna bile bir kulp bulup o umudu büyütürdü zaten. En azından Mara sevildiğini bilerek ölseymiş. Çok kızgınım aslında keşişe." Cümlemi küskün bir oflamayla bitirdim. "Aptal adam! Belki inandığın o Tanrı seni asıl böyle test etti. Kalbine verdiği aşka nasıl iyi bakıyor, onu gözü gibi sakınıp saklıyor mu denemek istedi."

Ali'nin kaşları havaya kalkmış, yüzünde tebessümü andıran bir ifade yeşermişti. "Keşişler kalplerini sadece Tanrı sevgisiyle mühürler ve kendilerini manastıra kapatır," dedi.

"Bilemezsin! Belki Tanrı onun kuluna gösterdiği sevgiye göre değer biçecek ve kendine karşı sunduğu sevginin saflığını kabul edecekti. Keşiş ona verilen sevgiyi heba etti. Oh, iyi olmuş, bu hücrede çürümüş. Pislik adam. Kızdan kimse haber alamamış o günden beri. Gerçi kız da aptal. Git, doğru düzgün birini bul. Kafası gidik keşişle işin ne?" Ali'nin gür kahkahasıyla saydırmayı bıraktım. Keşişe olan sinirim ona sıçradı bir anda. "Ne gülüyorsun? Yüzlerce yıl önce bile erkeklerin ne kadar aptal olduğunun kanıtı resmen bu hikâye. İnşallah inandığı tanrı onu bir güzel cehennemde yakıyordur."

Ali daha keyifli bir kahkahayla, "Bana ne kızıyorsun?" diye söylenip, elini boynuma atarak beni kendisine çekmişti. Bir anda içimi dolduran hırs yüzünden elimle göğsüne vurdum.

"Geri zekâlı adam! Hem kendini Tanrı'ya adıyor hem de yüksek sesle ilahi söylüyor. Hem ayranım dökülmesin hem..."

"Hop hop hop! Dur, kıvırcık, sakin ol. Yavrum, ne çıktı senin için-den? Ölmüş gitmiş adam, rahat bırak rahmetliyi."

Sinir, saçlarımı kabarttı sanki. Ali'nin kolundan uzaklaşıp yine ters bir bakış attım. "Ne rahmet okuyorsun elin meziyetsizine?" dedim, ters bir sesle. "Ay, sinir bastı bana, çıkalım şuradan. Bir de vicdan rahatlatmak için kızın siluetini parmaklarıyla taşlara oymaya çalışmış."

Ben hırsla hücreden çıkarken, Ali'de peşimden gülerek koşturdu.

"Gel buraya, gel," dedi. "Nereye gidiyorsun acaba bensiz?" Kolunu omzuma atıp dış avluya kadar benimle hızlı hızlı yürüdü. İçeride ruhum daralmıştı sanki. Derin nefesler alırken, eli koluma tutunup beni kendine doğru çekti. Sonra parmakları alnımdaki dağılmış saçları okşamaya başladı. "Sen ne kindarsın öyle? Belki de binlerce yıl öncesinde kalmış adama bu nefret ne?"

"Ne bileyim ben? Okurken böyle olmadım ama hücreden denizin dibindeki kayalıkları görünce... Aptal adam, her gün gelmiş kız oraya. Seni bir kerecik görmek için kimsenin cesaret edemediği riskleri almış."

Niye bu kadar içselleştirdim, bilmiyorum ama tanımadığım o keşişten nefret edecek hale gelmiştim. Ali bir adım daha üzerime doğru geldi. Saçlarımla ilgilenmeyi bırakıp yüzümü başparmaklarıyla okşamaya başladı. Başımı da iyice geriye yatırıp yüzlerimizi birbirine yaklaştırmıştı.

"Küçük hücresinde kafayı yemiştir belki. Ya da Mara o kadar güzeldir ki kendine layık görmemiştir. Hem imkânsız oluşları onları efsanevi yapmış, kıvırcığım. Kavuşmuş olsalar kimse hikâyelerini dinlemezdi."

"Dinlemeselerdi." Gözünün kahvesine bakarak iç çektim. "Kimse bilmeseydi onları keşke. Beraber mutlu bir hayat sürselerdi ama adları olmasaydı hiç. Çok mu önemli yüzyıllar sonrasına hüzünlü bir hikâye olarak kalmak? Adlarını bile bilmeyecekleri insanlar onların hakkında konuşmuş, konuşmamış çok mu önemli? Keşke mutlu bir sonları olsaydı ama kimse onları tanımasaydı."

Ali gözünü bile kırpmadan benim serzenişlerimi dinliyordu. Ben de sustuğumda bakışlarında kaldım öylece. Etrafımızdaki insanların sesleri uğultu gibi geliyordu kulağıma. Sadece Ali'nin gözleri ve yüzümü okşayan parmakları vardı şu an her yerde. Daha kıpırdamadan bile ne yapacağını bilir gibi gözlerim kapandı. Aynı saniyede sıcak dudakları dudaklarıma kapandı. Tüy kadar hafif hissettiren baskı içime ılık, okşayan bir sıcaklık yaymıştı. Altdudağımı kıstırıp öpen dudaklarını hissetmek, şu an kabarmış öfkeme o kadar iyi gelmişti ki ellerim tutunma hissiyle tişörtünün uçlarına asıldı. Bir şefkat sardı sanki tenimi. Dudakları sadece dudaklarıma dokunuyor, elleri ise yüzümü kavramış, öylece aynı şekilde duruyordu fakat ben onu her bir hücremde hissediyordum. Beni bu kadar masum bir öpücükle sakinleştirip ehlileştirmesi inanılmazdı.

Tam bu andan çıkmamı tiz bir ıslık ve birkaç alkış sesi sağladı. Ne olduğunu bile anlamadan geri çekilip etrafıma baktım. Biz neredeydik? Bir an zaman ve mekân kavramını yitirmiştim sanki. Bize bakan insanları gördüğümde yüzüm cayır cayır yanmaya başladı. Aksi gibi Ali de benimle aynı durumdaydı. Şaşkın bakışları etrafta dolaşıyordu. Nerede olduğumuzu unutup öpüşecek hale nasıl gelmiştik, algılayamadım bir süre. Beş altı kişiden oluşan sarışın ve mavi gözlü bir grup bize bakarak kahkaha atıyordu. Önde duran bir kadın da alkış yapmaya devam ediyordu. Ondan en az yirmi santim uzun bir adam elini omzuna atıp Ali'ye başparmağını onaylar gibi gösterdi.

"I think you've become a new couple, my friend. It's time to return to reality."

"Mark, leave them alone. It's clear they're in the very early stages of their relationship."••

Adamın attığı kahkahaya etrafındakiler de eşlik etmişti. Biz iki şaşkın kendimize gelmekte hâlâ çok da iyi iş çıkaramamıştık. Yüzümdeki alev topuyla Ali'ye baktığımda simasını kademe kademe saran gülümsemeyle dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine hızla çekti. Dudakları aynı hızla başımın üstüne baskı yaptı.

"She's my wife, my friend. And you're right, we're very new to everything."•••

Manastırdan çıktığımızda saat epeyce ilerlemişti. Maraş Caddesi'nde dolaşıp Bedesteni, Kemaraltı'nı gezdik. Evdekiler için hediyelik eşyalarla doluydu buralar. Şansımıza yöresel lezzetler fuarına da denk geldik. Yürürken dünyanın şeyini yemiş olduk bu yüzden. Bir de kemençeyle horon tepenleri izlemek aşırı keyifliydi. Kızlarla erkekler mükemmel bir uyumla ve büyük bir coşkuyla horon oynayınca uzaklaşamadık bir süre. Saat nasıl gece yarısını geçti, anlamamıştım. Her yerim ağrıyordu. Bacaklarımı hissetmiyordum bile ama keyfim o kadar yerindeydi ki anlatamam. Saat biri geçerken girdik odamıza, üzerimizi bile çıkaracak mecal olmadığı için öylece devrilip kaldık ikimiz de. Ali'nin de en az benim kadar yorulduğu her halinden belliydi. Yüzümde bir gülümsemeyle koynuna sokulup uykuya daldım.

• *Sanırım yeni sevgili oldunuz, dostum. Dünyaya dönme zamanı.*

•• *Mark, onları rahat bırak. İlişkilerinin daha çok başındalar, belli.*

••• *O benim karım, dostum ve haklısınız, biz her şeyde çok yeniyiz.*

Ertesi sabah ise yüzümde bir öpücük ve fısıltıyla tek gözümü açabildim.

"Asude..."

"Hmm..."

"Benim çıkmam lazım, kıvırcığım. Teslimatı tamamlayacağız, tüm gün devir işlemleriyle uğraşırız. Odaya tıkılıp kalma, olur mu? Ben sana kart bıraktım, bu caddede dolaşıp alışveriş yapacağın çok yer var. Akşam geldiğimde de yemeğe çıkarız, olur mu yavrum?" Çok ayılmamış bir şekilde öylece başımı salladım. Saat erkendi sanırım, henüz zerre kadar uykuya doymamıştım. "Asude, duydun, değil mi güzelim?"

Yine aynı sesi çıkarıp arkamı döndüm. Kısık bir kıkırtıdan sonra da Ali'nin sesini duymaz oldum zaten. Saat on biri geçtiğinde uyanabilmiştim. Ali'nin sabah söylediklerini hatırlıyordum. Komodinin üstündeki karta ve not kâğıdına yazılmış şifresine bakıp gülümsedim. Sıkılmayayım diye banka hesabına zarar vermemi göze almıştı canımın içi. Annemi ve Melike'yi görüntülü aradım. Aziz abiyle işleri biraz daha ilerletmişlerdi anladığım kadarıyla. *Bu adam beni sabah akşam görüntülü aramaya başladı*, diye serzenişte bulunsa da gayet yerindeydi keyfi aslında. Annem ise Trabzon gezimizi soruyordu. Telefonu kapattığımda dudağımı kemire kemire karta baktım.

Bizim onunla baş başa hiç yemek yemişliğimiz yoktu. Kendime güzel bir elbise alıp hazırlanmam için yetti bu kadarı. Hiç beklemeden, üzerimi değiştirip çantamı kaptığım gibi fırladım dışarı. Ne kadar mağaza varsa turladım. Üzerime yazlık, tiril tiril lacivert bir elbise aldım. Altına ise pek tercih etmesem de hoşuma giden tek bant ince topuklu, oldukça koyu kırmızı bir ayakkabı alarak kombinimi tamamladım. Birkaç kez önünden geçsem de ayıp bir şey yapıyormuşum gibi kendi kendime güldüğüm, utandığım mağazaya sonunda cesaretimi toplayıp girdim. O gün kırmızı giydim diye heveslenmiş hali aklıma gelince, kıkırdayıp güzel bir iç çamaşırıyla alışverişimi tamamladım. Melike görse benimle gurur duyardı. Ali beş dakikalık bir aralıkta telefon ettiğinde, gelişinin yediyi bulacağını söylemişti. Kalan süreyi de güzellik merkezinde değerlendirdim. Saçlarımın uçlarından azıcık alınıp buklelerimin belirginleştirildiği bakımla manikür ve pedikür de istedim. Zengin

koca nimetleri bambaşkaymış gerçekten. Ellerime ve ayak parmaklarıma sürülmüş bordo ojelerimi izlerken daha çok kıkırdadım. Bana şaşkın şaşkın bakan kızla göz göze geldiğimizde ayarsızlığım daha bir arttı.

"Bakma öyle, kocamla akşam yemeğe çıkacağım, güzel olmaya çalışıyorum."

Yirmili yaşlarının başında anca vardı. Benim gibi o da kıkırdadı. "Sen zaten çok güzelsin, abla," dedi. "Eniştenin dibi düşecek."

Ayak parmaklarımı oynatırken daha şen bir kıkırdayış kaçtı dudaklarımdan. "Ay, inşallah," diye iç çekmeyi ihmal etmedim. Otele girdiğimde saat altıyı geçmişti. Hızlı bir şekilde duş alıp, üzerimi giyinirken oradan oraya koşturuyordum. Yüzüme hafif kapatıcılığı olan bir krem dışında bir şey sürmedim. Kirpiklerime hafif bir maskara geçtim ama dudaklarım olabildiğince bordoydu. Aynadaki aksime bakıp kendimi iyice süzdüm. Olmuştum valla.

"Odak dudakta, Ali. Gözünü sakın ayırma, odak dudakta, kocacığım."

Kendi kendime söylenirken tıklatılan kapıyla bir anda sıçradım. Bir an etrafta dolaştı gözlerim. Nasıl da dağıtmışım her yeri! Kapı aralandığında elindeki telefona bakan adam başını kaldırdı. Gözümden taşan bir hevesle ona baktığımı biliyordum. Engel olup kendimi daha usturuplu durmaya zorluyordum ama beni beğensin diye can atan hücrelerimi kontrol edemiyordum. Sabah giderken takım elbise giymişti üstelik. O kadar yakışıklı görünüyordu ki gözlerimi ondan alıkoyamıyordum.

Gözlerindeki hafif irileşmeyi, dudaklarındaki yavaş yavaş can bulan gülümsemeyi dikkatle inceledim. Kahve gözleri su içer gibi önce yüzümde, daha sonra çıplak omuzlarımda, belime kadar sıkı sıkı saran ama aşağı doğru açılarak inen elbisemde dolaştı. Dizkapaklarımın üzerinde kalan etek ucunda biraz fazla oyalandı. Sonra o gözleri hiç acele etmeden bacaklarımdan ayaklarıma doğru kaydı. Altdudağını ısırıp, hafif çekiştirerek inceleyişinin karşısında dik durmak öyle zordu ki. Ağzından bir şey çıksın diye sabırla bekledim beni süzmesini. Bakışları benim sabırsız hislerime tezat aheste aheste bu kez de aşağıdan yukarıya doğru süzdü. En son dudaklarıma ve gözlerime baktı. Kahvesindeki koyulma artmış, yüzündeki gülümseme sevimli hissettirmeyecek bir çizgiye taşınmıştı.

Mırıldanır gibi, "Hiç merhametin yok bana," diye bir cümle kurup üzerime doğru bir adım attı. Niye olduğunu bilmeden bir adım geriledim.

"Beğendin mi?"

Sırf konuşma yetimi kaybedip kaybetmediğimden emin olmak için sorulmuş bir soruydu bu. Ali dilini hızlı bir hareketle dudağına sürtüp tekrar yüzümde dolaştırdı bakışlarını.

"Beğenmek... Çok hafif bir kelime, kıvırcık." Eli uzanıp saçlarımın ucuna dokundu. Sonra parmağı çıplak omzuma sürtünerek dirseğime kadar indi. Başını boynuna yaklaştırıp derince bir nefes aldı. Şahdamarımın üstüne dudağını bastırırken, "Yemeğe gitmekten vazgeçelim," diye bir inilti çıkardı.

Hemen geri çekilip başımı iki yana salladım. "Olmaz, Ali," dedim. "O kadar hazırlandım ben ya!"

Ali baygın baygın dudaklarıma bakıp göğüs oluğumda dolaştırdı bakışlarını. "Görüyorum, Asude," dedi. "Emin ol, bir köre bile ışık verir şu görüntü."

"Gideceğiz ama değil mi?"

Dudağındaki kıvrım büyüdü. Üstümde hâkimiyet kurmak istiyormuş gibi duruşunu olabildiğince dikleştirip nefesini hissedebileceğim kadar yakınıma sokuldu. Eli hafif kaymış kravatına gitti ve çekip çıkardı. Boğazını kapatan düğmelerden ikisini de araladığında gözlerimin irileşmesine engel olamadım. *Soyunacak mı? Şimdi mi?*

"Gideceğiz," dedi. Benim alık bakışlarımdan ne düşündüğümü de anlamıştı muhtemelen. O tehlikeli gülümsemeden taşan eğlenceyi görmemek imkânsızdı. Elindeki kravatı sağımda kalan berjere bıraktığında sadece onu çıkarma niyeti olduğunu sonunda kavradım. "Hızla yemeğimizi yiyip geri geleceğiz ama."

Tek kaşı kalktığında neden hızla gelmek istediğini anlamamak aptallık olurdu. Sanki bir haftadır bugünü beklemiyormuşum gibi. Sanki tüm alışverişlerin en altında yatan sebep bu değilmiş gibi. "Ama niye?" diye sataştım ona. Dudağı sola doğru kıvrılıp dudaklarıma yaklaştı. Öpecek sandım ama o beni her seferinde şaşırtmayı başarıyordu. Burnunun ucunu dudağıma yaklaştırıp bir nefes çekti.

"Dudaklarına sürdüğün çok güzel kokuyor, tadı da kokusu kadar güzel mi merak ediyorum."

Boğazımda bir karıncalanma oldu. Karnımda da hoş bir sızı. Kasıklarımda ise rahatsız edip etmediğine karar veremediğim bir doluluk hissi vardı. Gözünü dikip baktığı dudaklarımı birbirine bastırmamak, olduğu gibi durmalarını sağlamak bayağı efor harcattı bana.

"Şey yapalım... Gidelim, değil mi? Açsındır sen kesin."

Ali üzerimdeki baskısını azaltıp geriye çekildiğinde tüm dişleri görünüyordu. Tekrar dudaklarıma baktı, hızlı bir göz atışla göğüslerimi de dolaştı irisleri.

"Öyle... Çok açım."

Boğazımdaki karıncalanma geçsin diye yutkundum ama pek faydasını göremedim. O bana böyle çok aç bakarken elim ayağım şaşıyordu istemeden. Sonra da yanından kayıp kapıya doğru yöneldim. Unuttuğum çantamı elime uzatırken alıklığım biraz daha utandırdı beni. Kısık bir teşekkürle elinden kaptım sadece. Eğer tüm akşam o bana böyle bakacaksa benim işim çok zordu. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez hale çeviriyordu onun bu bakışları. Üzerimde tek bir parça kumaş yokmuş gibi izleyişi, çok mahrem hissettiriyordu.

Yemek için geldiğimiz restoranı gördüğümde daha çok mutlu oldum özendiğime. Oldukça şıktı. Garsonun yönlendirmesiyle deniz kenarında kalan bir masaya yerleştik. Dikkatle her yeri inceliyordum. Gözlerim keyifle etrafta dolaşırken Ali'yle çarpıştılar. Bana öyle güzel bakıyordu ki engel olamadığım bir gülümseme tüm yüzümü kapladı.

"Çok güzelmiş burası."

Ali onaylar gibi başını sallayıp, "Çok güzel," diye fısıldadı. Yemekleri sipariş verdiğimizde bir süre konuşmadık. Sonra aramızdaki bu gerilimi kırar umuduyla neler yaptığını sordum. Alabamaların devir işlemleri sandığından uzun sürecekmiş. Ama işlerinin beğenilmiş olması ve takdir görmesi onu mest etmişti. Müşterilerinin memnuniyetini dile getirirken yüzünden bile belliydi gurur duyduğu. O sırada masamızın başında beliren iki kişiye kadar onun konuşmasını büyük bir ilgiyle dinliyordum. Başımı çevirdiğimde ise dün limanda gördüğüm uzun boylu esmer adamla Yeşim'i gördüm. Hiç beklemediğimden sanırım şaşırıp kaldım.

Öylece başımızda beklemeleriyle mecburi ayaklandık. Ayaküstü selamlaşma derken esmer adamın Yeşim'in patronu olduğunu ve iş yemeğine geldiklerini öğrendim. Gerek yoktu aslında bu detaylara. Ba-

baannemi sordu ve sorular hep Ali'yeydi. Gelmek istemiş fakat Kadir amca iyi olduğunu söyleyince gelmekten vazgeçmiş. Sesinde bariz bir kırıklık vardı. Sanırım o çağırılmayı beklemişti. Ali'nin çok muhabbet kurmayışı, geçiştirir cümleleriyle bu kez bana hal hatır sordu. Kısa cevaplarımla daha fazla durmanın tuhaf olacağına karar vermiş olacak ki *iyi akşamlar*, dileyip masalarına doğru yürüdüler. Yanımızdan kayıp giden ikiliye bakarken iyice bir süzdüm ikisini de.

"Bu adam bekâr mı Ali?"

Gözlerimi onlardan çekip Ali'ye çevirdiğimde kaşları daha derinden çatılmıştı. "Ne yapacaksın elin adamının bekâr olup olmamasını?" dedi, ters bir sesle.

Masaya doğru eğilip, duyulmaması için biraz da sesimi kısarak, "Mis gibi adam, Yeşim'e yapsalar ya bunu," diye mırıldandım.

Ali'nin kaşlar daha çok çatıldı. Benim gibi o da öne doğru eğilip, "*Mis gibi adam*, ha?" dedi.

"Evet, bayağı gideri var. Yeşim'le olur mu acaba?"

"Sana ne elin adamının giderinden? Ayrıca o gerzeğin inceler gibi bakışı canımı sıktı zaten."

Bir anda verdiği ters cevapla ben de kalakaldım. Onun gibi kaşlarım çatıldı.

"Allah Allah, kafayı mı yedin acaba? Öyle tanışma arasında bakmıştır, Yeşim diyorum ben. Babaanne onu da baş göz etmenin hevesindeydi ya, olur işte bu adamla. Bekâr mı?"

"Hâlâ sana ne, Asude? Bekârsa da Yeşim düşünsün! Elin adamına *mis gibi*, demek ne oluyor?"

"Ay, delirdin vallahi sen. Ondan mı diyorum, ben Yeşim için diyorum."

"Deme!"

Benim de tepemin tası atmıştı. "İyilik de yaramıyor," diye söylendim. "Hem kendine birini bulursa sana iç çekerek bakmayı bırakır diye düşündüm. Gerçi senin de hiç rahatsız oluyor gibi bir halin yok ama!"

Neredeyse kavgaya tutuşacakmışız gibi ikimizin de yüzünden nur akıyordu.

"Daha neler? İki dakika görünce mecbur selam vermek durumunda kalmışlar. Kimsenin kimseye baktığı yok!"

"Yaa, bilmez miyim hiç? Beni de duyan, Yeşim'in bana *kocanı elin-*

den alayım da gör, dediğini sanır, değil mi?" Ağzı açıldı, daha sonra geri kapandı. Aklıma gelince iyice sinir basmıştı bana. "Ne oldu? Sustun! Kalırsın öyle. Babaanne bile bana *Yeşim'le aynı masaya nasıl oturdun sen*, diyor. Düşün artık bendeki genişliği. Ben de burada tüm iyi niyetimle kendine iyi bir koca bulsun da benimkinin üstünden bakışlarını çeksin diye dua ediyorum!"

Çatık kaşlarında bir oynama oldu. Dudağı da biraz evvel sinirle bükülmemiş gibi kıvrılacaktı neredeyse.

"Ha, seninkini korumak için Yeşim'e koca bakıyorsun artık."

Bir anda pamuk gibi beni sinir hastası etmişti adam. Kulaklarımdan duman çıkacaktı hırstan.

"Elini sıkmalar, direkt seninle muhatap olmalar falan. Hayırdır?" Kaşlarını kaldırıp arkasına yaslandı. Benim tüm ayarlarımı bozup keyifle gülmesi iyice harladı bendeki öfkeyi. "Ne gülüyorsun? Hoşuna mı gitti? İki kadın, bir adam dizisi mi çekiyoruz? Gülüp durma karşımda, yemeği geçireceğim şimdi kafana!"

Ali yaslandığı yerden aynı çeviklikle öne doğru eğilerek burunlarımızı değdirecek kadar dibime girdi. "Beni mi kıskanıyorsun sen?" diye sordu.

Kelimeleri dudaklarıma dokundu sanki. Yutkunup dikkatle beni izleyen kahvelerinden kaçmamak için avuçlarımı yumruk yaptım. "Senin kıskançlıklarını dökmemi ister misin?" dedim. "İlk öpü-"

"Yemeğini yedin mi Asude?"

"Ne?"

Şaşkın şaşkın ona bakarken bir anda bu soru nereden çıkmıştı, anlayamadım. O da cevap vermemi beklemedi zaten.

"Yemişsin. Şimdi benim tatlı zamanım."

Ağzımı açamadım bile. Elini kaldırıp bir işaret yaptığında da yanımıza gelen garsona hesabı ödediğinde de birbirimizden ayıramadık gözlerimizi. Hareketlerinde oldukça seri bir çeviklik vardı. Anında ayaklanması, elimi kavrayıp beni de seri adımlarla restorandan çıkarması bir oldu. Arabada geçen on dakikada her yerimde karıncalanmalar başladı sanki. Beklenti, heyecan, olacakların hissi içimde öyle bir kaos meydanına neden oldu ki yediğim her lokma eziyet etmeye başladı. Asansöre bindiğimizde kapıların kapanması ve Ali'nin ellerinin saçlarıma asılır gibi yapışması bir anda oldu. Ben dengemi bile sağlayamadan, dişleri iki dudağımı kıstırıp çekiştirdi.

"Bir daha elin adamına *mis gibi*, dersen bozuşuruz seninle!"

Ben tekrar kendimi açıklama umuduyla ağzımı açtım ama dili ağzıma girdiği için inilti haricinde bir ses çıkaramadım. Manastırda ne kadar şefkatle öptüyse şimdi o kadar şiddetle kavrıyordu dudaklarımı. Asansörün sesiyle geriye çekildi. Ben dengemi sağlamak için kollarına yapışmıştım. Eli bileğimi kavrayıp, beni de peşinden sürüklerken sadece ayakta durmaya çalışıyordum. Odaya girer girmez sırtım sızlayacak kadar sert bir şekilde duvara itildim. Sonra aynı hızla da dudaklarımın sızısı katlanarak arttı. Eli ensemde kavradığı saçlarımı çekiştirerek başımı iyice geriye yatırmıştı. Bir noktadan sonra öpücüğü yavaşlayınca karşılık vermeye başlamıştım. Ağzıma ittiği dilini emerken boğazından gür bir inilti çıktı. Başımı sabit tutmaya çalışan elleri boynumdan aşağı kayıp, bedenimi okşayarak inmeye başlamıştı. Dudaklarımdan ayrılan ağzıyla derin bir nefes alabildim. Ama o, tenimden uzaklaşmadan boynuma yönelmişti bile. Dili ve dudakları sızılar bırakan eylemlerine devam ederken, elleri kalçamı kavrayıp eteğimi toplamaya başladı. Sonra geri çekilip, gözlerime bakarken benim soluk soluğa kalmışlığımla eğlendiğini göstermek ister gibi dudağı soluna doğru kıvrıldı. Beklemediğim bir anda tek dizini kırıp önümde eğildi. Canhıraş aldığım nefes, dizlerinin üstüne çökmüş görüntüsüyle soluk boruma düğümlendi.

"Ali?"

Beni izleyen gözleri avuçlarında ezdiği, kalçamın yarısına kadar topladığı eteklerime çevrildi. "Bir şey denemek istiyorum," dedi. Sesi bir fısıltı kadar güçlüydü. Bendeki gözleri açığa çıkmış tenime değip bir de yaklaştığında tırnaklarım duvara saplanmak ister gibi kıvrıldı. *Aklıma gelen mi? Ama... Ama ben nasıl?* Ali eteğimi biraz daha yukarı toplandığında iç çamaşırım ortaya çıkmıştı bile. Gözleri öyle dikkatli bakıyordu ki kaçıp saklanma dürtümü kontrol etmek çok zordu. "Kırmızı..." diye mırıldanarak, uzanıp iç çamaşırımın ince iplerinin olduğu kısma dudağını bastırdı.

Öleceğim! Heyecandan ölüp gideceğim şimdi. Kalbim ağzımda atıyor. Kitaplarda okuyup asla, dediğim bir şeyi yaşamanın eşiğindeyim ama istemiyorum, demek zerre kadar içimden gelmiyor.

"Ojelerinle kombinlemişsin bu sefer de." Kendi kendine konuşur

gibi kelimeleri savuruyordu etrafa. Bana zerre merhamet etmeden iç çamaşırımın üzerinden dudaklarını kadınlığıma bastırdığında bunu görmeye dayanamayan gözlerim hızla kapandı. "Ayakkabılarını çıkaralım."

Benimle değil de bedenimle konuşuyordu. Benden bir cevap beklemeden ayakkabılarımı çıkardı. Serin yer bedenimdeki yangına bir an çok iyi geldi. Sonra da parmakları çamaşırımın kenarlarına asıldı, bacaklarımdan çekip aldı onu. Eteğim bu hareketiyle bedenimi kapamıştı. Ali bundan hoşlanmadığını belli eder gibi kaşlarını çatıp, avuçlarını tekrar dizlerimden yukarı sürterek tenimi açığa çıkardı. Bu kez dudakları çıplak tenime kapandı. *Aman Allah'ım, bana gerçekten de tam düşündüğüm şeyi yapacak!*

"Ali, ben..."

Ben belki *buna dayanamam, heyecandan bayılırım*, diyemeden çok daha ıslak bir his kadınlığımı örttü. O anda da tiz bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Ardımda duvar olmasa bacaklarımın beni ayakta tutması imkânsızdı. Dilini en kuytu sıcaklığımda hissettiğimde gözümün ardında bir şimşek çakması oldu sanki. Kasıklarımı öyle hızlı bir haz dalgası sardı ki elim benden bağımsız saçlarını kavradı. O ise sağ bacağımı kavrayıp omzuna atmıştı. Dili bir kez daha beni yaladığında haz dolu bir inilti daha kaçtı ağzımdan.

"Hoşuna gidiyor mu?"

Geri çekildiğinde kısa süreli bir üşüme hissi ve titremeyle gözlerim aralandı. Bana aşağıdan arzu dolu gözleriyle öyle bir bakıyordu ki cevap veremeyecek oldum. Sadece başımı onu onaylamak için sallama gücünü bulabildim kendimde. Dudağı keyifle kıvrıldı, gülümsemesi içimi ısıtan gülüşlerinden değildi. Daha tehlikeli hissettiren bir şey saklıydı sanki.

"Güzel. O zaman buna yatakta devam edebiliriz."

Saniyeler içinde ayaklandı ve tek bacağım beline sarılı bir pozisyonda beni yatağa taşıdı. Sırtım yatağa değdiğinde ise bacaklarımın arasında tekrar diz çökmüştü. Kendimi yarı kalkık bir pozisyonda, onu görebileceğim bir halde düzelttim. Ali ise tekrar bacaklarıma inmiş, eteğimi aceleyle geri itip, bileklerimden kavradığı ayaklarımı iki yana açarak topuklarımı yatağa bastırmıştı. Ona bu kadar açık bir manzara sunuyor olmak utanç hissimi çoğaltırken bana bu şekilde bakması, bacaklarımı kapamamı engelliyordu.

"Günlerdir bunu bekliyorum." Yine kendi kendine bir söylenmeyle dudaklarını kadınlığıma bastırdı. Dilinin sıcak dokunuşuyla kanımın akışını uğultu olarak duyacak hale geldim. "Tadını o kadar merak ediyorum ki o gece neden sana böyle dokunmadığımı düşünüp durdum." Dili beni hızla bir yokuşu tırmanmaya itiyordu. Ara ara duraksayarak kurduğu cümleler ise o yokuştan aşağı kendimi öylece bırakmamı tembihliyordu. "Düşündüğümden daha güzel." Öyle dikkatli bakıyordu ki engel olamadığım bir hisle bacaklarımı birbirine bastırmak istedim. Ali ise buna mâni olarak daha çok araladı. "Hayır, saklanma benden," dedi.

Gözüme baka baka kadınlığıma dokunup okşamaya başladı. Kasıklarımdaki sancılanma arttı, o geceki gibi boşalma isteği baş edilemez bir hal aldı. Durduğunda yine ağzı beni yağmalamaya başlamıştı. Fersiz kalan bedenim kendimi geriye bırakıp öylece serildi. Dili kırbaçlar gibi en hassas hücrelerime eziyet ederken sadece adını inlemek, daha fazlası için yalvarmak dışında ağzımı açamadım. Ne zaman ki ağzıyla beraber parmakları da beni sarhoş etmeye başladı, kapalı gözlerim yıldız patlamalarıyla aralandı. Karnımdan aşağı çok güçlü bir titreşim hissettiğimde onu görmek için kendimi zorlayıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. Bana yaptığı bu şeyi böyle görmek, beni o uçurumdan aşağı fırlattı. Kalçalarımı saran spazmla, karnımı yakan bir titreme ve parmak uçlarımdan akan hazla geri düştüm yatağa. Son zelzeleye kadar Ali bir an bile durmadı. Benim iç çekişlerim, kısık hıçkırıklarım durulana kadar dilinin tatlı eziyetine devam etti. Pelteye dönmüş bedenimi azıcık bile kıpırdatamayacak haldeydim. Benim aksime o oldukça enerjik bir hamleyle üzerime uzandı. Kasıklarımı zorlayan sertliğini bana bastırıp adımı fısıldadı.

"Aç gözlerini, gül güzeli kıvırcığım."

Yutkunup kurumuş dudağımı yaladım. Gözlerimi araladığımda hâlâ puslu gibiydi dünya. Onun yüzünde ise halinden memnun bir tebessüm vardı. Üzerimde yükselip altında kalmış bedenimi izledi önce. Sonra elleri belimin ardına uzanıp fermuarımı araladı. Bir an bile bakışlarını benden ayırmadan sırtı açılmış elbisenin en fazla iki santim kalınlığındaki askılarını kollarımdan kaydırdı. Karnımda dertop olmuş elbise öylece beklerken, o tamamen transparan sayılacak sutyenime bakıp altdudağını ısırdı.

"Sana bu rengin çok yakışacağını biliyordum."

Gözü göğüslerimden ayrılmadan gömlek düğmelerine gitti. Yine aynı şekilde bakışları bedenimden ayrılmadan, ayağa kalkıp pantolonunu çıkardı. Çıplaklığımızdan pek utanan bir çift değildik galiba biz. Çünkü zerre çekince göstermeden, *boxer*'ını da çıkarıp öylece attı. Yaptığının karşılığını bekler gibi tek kaşı kalkmış, karnımda yığılı bekleyen elbiseye bir bakış attı. İstediğini ikiletmeden, vücudumdan çekip çıkardım elbiseyi. Bu kez gözüm sertleşmiş erkekliğine kaydı. Beni kışkırtmak ister gibi eliyle bir iki kez sıvazladı, daha sonra da bacaklarımın arasına geri döndü. Dizlerimden kavrayıp, beni kendi kucağına doğru kaydırırken onu öylece izliyordum. Elim boynuna dolandığında sıcak elleri sırtımı acıtacak kadar güçlü sıktı. Beni biraz daha yükseltti kucağında, iki yana ayrılmış bacaklarımın arasında onu hissettiğim an başım geriye düştü. Ali de yüzüne yaklaşmış, göğsüme dişlerini geçirmişti.

"Ah! Acıdı."

İniltimle dişleri eziyeti bırakıp diliyle okşamaya başladı. Eli sırtımda dolaşırken, sutyenimi çıkarmak için bir iki hamle yapıp kopçamı araladı.

"Çok özledim sıcaklığını. Azıcık bile sana doyamadan uzak kaldım bir hafta."

Hırıltıyla sutyenimi bedenimden ayırıp, göğüs oluğumu dilini boydan boya sürterek yaladı. Kalçamı sıkan eli beni kendine daha çok yaklaştırdı. Islak kadınlığımda sertliği daha çok hissettim.

"Ali..."

Ellerim saçlarını kavrarken başım iyice geriye düşmüştü. O büyük bir muhtaçlıkla dudaklarını boynumda gezdiriyordu.

"Beni o gece olduğu gibi içinde sıkıştırmanı, daha derine çekmek ister gibi soğurmanı istiyorum."

Kalçamdaki eli ayrılıp aramıza girdiğinde beni kendine hizaladığını anlamıştım. Santim santim içime kayan sertliğiyle gözlerini görmek için başımı kaldırdım. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Boynu kendini sıkmaktan her bir damarı ortaya sermişti. Kolları öyle kaskatıydı ki tenine tutunan tırnaklarım derisine saplanamıyordu bile.

"Delirecektim. Tek bir kez içine girdim, bir kez seviştim seninle ama yoksunluğunda aklımı oynatacaktım." Bedenimi dolduran bedeniyle gözlerim kısıldı, hafif bir sızı kasıklarımı yaktı ama sözlerinin etkisini kesmedi. O da bunu anlamış gibi susmadı. "Çalışamıyorum. Evde ol-

madığım her an aklım sende. Sürekli barakada geçen geceyi kafamda canlandırıp duruyorum." Belimdeki sağ eli sürtünerek, göğsüme ulaşıp sıktı. "Göğüslerini yalarken çıkardığın sesler aklıma geldikçe ergenler gibi pantolonuma boşalacak hale geliyorum."

"Ali... Ah... Lütfen..."

"Lütfen ne ,Asude?"

Keskin bir şekilde hızla karşılık verdi bana. Bir cesaret derin bir soluk alıp diğer elimi de boynuna doladım. Ağırlığımı tamamen kucağına verdiğimde içimdeki varlığı arttı. Acılı ama haz verici bir sızıyla inledim.

"Biraz daha gir içime."

Beni onaylar gibi başını sallayıp kalçama bastırdı. Üzerindeki ağırlığımı artırdı. Sonra iki yanımda iz bırakacak kadar güçlü duran elleri beni kendinden uzaklaştırıp aynı hızla tekrar kendine çekti. Bedenimde eksilen sertliği çok daha güçlü bir şekilde içimi doldurdu. Boynundaki elimi kavrayıp kendinden ayırmıştı. Bedenimi geriye doğru yatırırken içimden çıkmadı. O hâlâ dizlerinin üzerinde bir büst gibi önümde dikiliyordu. Benimse sırtım yatakta, kalçalarım ise onun kucağındaydı. Elleri tekrar kalçamı kavradı. Beni kendine çekip itmek için parmaklarını derime geçirmişti. İçimde tutuşan ateş onun gözlerinde yanıyordu sanki. Aklım kaybolmaya o kadar yakındı ki son anda zihnime düşenle "Prezervatif," diye inleyebildim. Ali sadece kasılmış çenesiyle beni onayladı. İçimden çıktığında isyan edip çığlık atacaktım neredeyse. Kendini benden çok uzaklaştırmadan yatağın yanına doğru sarktı. Pantolonunu yerden alıp içinden cüzdanını çıkardı.

"Prezervatifi cüzdanına mı koydun?"

Şaşkın sorum onu eğlendirmiş olacak ki dudağı kıvrıldı. Eline aldığı folyoyu bana göstere göstere tekrar bacaklarımın arasına girdi. Hiçbir çekince göstermeden neredeyse mora dönmüş erkekliğini eliyle okşadı. "Hiç anlam veremezdim cüzdanında prezervatif taşıyan adamlara," dedi. "Bir umutmuş aslında. Her an ödüllendirilme ihtimaline hazırlıkmış. Gülüp geçtiğim şeye çok hak veriyorum artık." Bana açıklamasını yaparken, folyoyu yırtıp prezervatifi çıkardı. Onu seyretmem için bile isteye gözünü benden ayırmıyordu. Dudağında küçük, tehlikeli bir sırıtışla prezervatifi taktığında bana göz kırptı. "Sıra sende, kıvırcık. Üzerime çıkıp beni öyle içine almanı istiyorum."

Benden bir cevap beklemeden hızlı bir hamleyle üzerime atıldı ve yerlerimizi göz açıp kapayana kadar değiştirmiş oldu. Kendimi onun üstünde, bacaklarım iki yana ayrılmış bir halde buldum. Benden istediğini yapmam için öyle heyecanlı bir ateş yakmıştı ki gözlerine, *yapamazsam*, diyemedim bile. Beni yaktığı gibi onu yakmak isteyen hislerimle öne saçılmış saçlarımı omzumdan geriye attım. Gözümü bile kırpmadan, bedenimi karnından aşağı kaydırıp kendimi biraz yukarı kaldırdım. Elim aramıza girip onu kavradığında yüzünden öyle haz dolu bir ifade geçti ki daha cesur olmam için yetti o bakış. Sertliğini kadınlığıma yerleştirdiğimde, "Rüyanda da kucağındaydım, değil mi?" diye inledim. Yutkunuşunu gördüm, gözünden kayan ışığı hissettim ama konuşmayışı dudağımın kıvrılmasına neden oldu. Santim santim onu içime alırken, "Böyle mi giriyordun içime?" deyip daha çok kışkırttım onu. Yakan bir sızı vardı. Dayanılmayacak gibi değildi ama bir parça rahatsız ediyordu. Fakat Ali'nin hazdan kızarmış yüzü, bunu görmezlikten gelmemi kolaylaştırıyordu. Kendimi biraz kaldırıp onu tamamen içime alana kadar oturdum. Boğazından güçlü bir inleyiş kaydı. "Tam böyleydi, değil mi?" Bir elim karnındayken diğer elim göğsüme gidip hafif hafif sıktı. "Göğüslerimi öpmeyi seviyorsun. Muhtemelen o gece içimde gidip, gelirken dudakların da onları yalıyordu."

Muhtemelen onu kışkırtmak için her şeyi söylemiştim. Hırıltılıyla kendini kaldırması ve aç bir iştahla göğsüme kapanması aynı anda oldu. Hareketiyle içimdeki varlığı daha çok arttı. Belki de benim onu kışkırtan sözlerim daha çok sertleşip büyümesine neden oldu. Her halükârda beni darmadağın etmek ister gibi bir vahşilikte dişleri göğüslerimi bereledi. Erkekliği ise içimde ulaşabileceği en uç noktaya ulaşmak için zorladı. Yeterince gücünü verememiş olacak ki bir anda yer değiştirdik. Bacaklarımı olabilecek şekilde ayırıp kendini içime hızla itti. Attığım çığlıkları duymuyordu sanki. O kadar hızlı gidip geliyordu ki içimde, bir noktada hiç beklemediğim bir hızla boşalmaya başladım. Ne bir tırmanış ne de bir hazırlanış anım oldu. Bir anda gözlerim karardı ve tüm tenim titreyişle kaplandı.

"Aman Allah'ım! Lütfen daha hızlı."

Aldığım hazzın tarifi yoktu. Bunun bitmemesi için onu kendime nasıl çektiğimi bile hatırlamıyordum. Benim gibi Ali'nin de adımı inleyişi, bedenin bedene çarpma sesleri, sesli soluklar, derin iç çekişler, zev-

kin verdiği hıçkırıklar örttü odanın duvarlarını. Benim tükenmiş bedenimin içinde birkaç kez daha gidip geldiğinde, hırıltılı bir ses çıkarıp üzerime kapandı. Tüm ağırlığı bedenimdeydi. Sesli solukları boynumu karıncalandırıyordu. Kalp atışı göğsümü dövüyordu sanki. Onun beni attığı zevk çukurundan çıkmak, dünyaya dönmek hiç kolay olmadı.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Ali bir an yanımdan kalkıp banyoya gitmişti. Sonra üzerinde çamaşırıyla koynuma girdi. Başımı karnına yaslayıp, göbek deliğinin etrafında parmağımla halkalar oluşturarak şu anın tadını çıkardım. Bir süre sonra sessizliğimiz canıma tak demiş olacak ki, "Babaanne bana dedeye nasıl kaçtığını anlattı," diye mırıldandım. Sonra başımı diğer tarafa çevirip onu görmek için gözlerimi araladım. Ali yarı yatar bir pozisyonda saçlarımla oynuyordu. Söylediğimle ise kaşları havaya kalktı.

"Sana anlattı, ha?"

Sesinde bir parça hayret hissedince, sırıtıp, "Yaa, ne sandın?" dedim. "Dedeye helal olsun ama. Sözlü falan dinlememiş, *ben bu kızı seviyorum*, deyip tutmuş kolundan, almış kızı."

Ali'nin kaşları daha bir yükseldi. Bariz hayretinin sebebini çözemedim. "Dedeme kaçtığında sözlü olduğunu sana söyledi mi?" dedi. Yüzümü yasladığım tenine bir öpücük bırakıp *hı hı*, diye bir ses çıkardım. Ali'nin yüzünü kademe kademe bir gülümseme sardı. "Siz benim tahmin ettiğimden bile fazla takılıyorsunuz beraber. Babaannem bunu dillendirmez. Biraz utanıyor sanırım sözlüyken dedeme kaçtığı gerçeğinden."

Bana anlatırken hiç öyle hissetmemiştim aslında. Ben de şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp, "Hiç öyle hissetmedim," dedim. "Dedenin onun için gelişini, alıp götürüşünü o kadar büyük bir sevgiyle anlattı ki bu, öylesine bir detay gibiydi benim için."

Eli yüzüme düşmüş saçlarımı çekip okşamaya devam etti. Dudağında tatlı bir tebessüm vardı. "Senin onu ayıplamayacağına güvenip anlatmıştır," dedi. "Biz biliyoruz ama hiç sesli söylemedik bunu. En fazla dedeme kaçtığı dillendirilirdi şaka maksatlı. Sözlü oluşunu hiç sesli söylemedik."

Altdudağımı ısırıp yattığım yerden tek omzumu silktim. Sonra saçlarımı daha rahat okşasın diye başımı geri çevirdim. "Aramızda sarsıcı bir bağ var onunla," dedim, düz bir sesle. "Hayat öpücüğü bizi birbiri-

mize mühürledi. Siz gülüp durun, o kadın beni hepinizden çok sevince göreceksiniz gününüzü."

Benim, yanımızda olmasa bile babaanneye sataşmama kısık bir kahkaha attı ama başka yorum yapmadı. Bu kez elim göbek deliğiyle uğraşmayı bırakıp yarısı görünen dövmeye doğru uzandı. Onu neden yaptırdığını bilen parmaklarım dövmenin üzerinde dolaşmaya devam ediyordu. Siyah mürekkebin gizlediği kabartıları hissetmek için gözlerimi yumdum. Parmak ucumdaki kabartılarda dolaşırken elim, Ali'nin kısık bir sesle, "Başka şeyler hakkında da konuşmuşsun onunla," dediğini işittim. Parmağım saklanmış dikiş izlerinin üzerinde gezerken, dönüp bakmadım ona.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. Sonra elimi bedeninden ayırıp çıplaklığımı sardığım örtüyle doğruldum. Bana bakan dikkatli gözlerinden bakışlarımı kaçırmadım. "Senin hakkında sorular sormam, geçmişte olanları öğrenmem rahatsız ediyor mu Ali?"

Kahveleri benim bal rengi gözlerimden ayrılmadan duraksadı. Sonra başı iki yana sallandı. "Etmiyor, Asude," dedi. "Babaannem geçmiş hakkında hiç konuşmaz. Ben en azından terapilerde bahsedebildim ama onu hiç duymadım. Sana anlatıyor oluşu iyi hissettiriyor."

Kurumuş dudağımı yalayıp tekrar kasığındaki dövmeye bir bakış attım. "Peki, onun hakkında soru sorsam rahatsız eder miyim seni?" dedim. Başı yine iki yana sallandı. Gözlerim, gözlerinden ayrılmadan elim biraz önce okşadığım dövmeyi sevmek için ona uzandı. Parmaklarım üzerinde gezerken gözleri kısılmıştı ama tamamen kapamamıştı irislerini. "Yara izlerini görmemek için mi yaptırdın bu dövmeyi? Dikiş izleri seni rahatsız mı ediyordu?"

"Yarayı değil ama yapanı saklamak için o dövme, Asude. Bilmek neyse ama sürekli görmek çok üzüyordu beni." İçime oturdu sözleri ama üzüntümü gösterip onu daha çok etkilemek istemiyordum. Benimle böyle konuşurken değil. "Teyzem çok severdi beni. Şimdi ölmemi istemesine bakma, eskiden annemden bile çok sevdiğini düşündüğüm çok anım var."

Çarşafı biraz toparlayıp, ona doğru sürünerek kucağına tırmandım hemen. O da iki yanda öylece duran ellerini belime doladı.

"Çok benciller," dedim. "Öyle ki seni aslında hiç suçun olmayan bir şeye inandıracak kadar da zalimler. Çok kızıyorum üçüne de. Olanlara

kader, diyebiliyorum bir noktada ama seni inandırdıkları şey kabul edilir gibi değil." İstemsiz kaşlarım biraz daha çatıldı. "Sana da kızıyorum. Kendine yıllarca eziyet ettiğin için istemesem de öfkeleniyorum. Sana ait olmayan bir suçu kabul etmiş olman çok üzüyor beni."

Ali'nin eli uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına itti. Ben, *böyle konuştuğum için bana kızar mı acaba*, diye düşünürken dudağı kıvrıldı. "Kötünün içinden daha az kötüyü seçmek gerekiyor bazen, kıvırcık," dedi. Anlamadım ne demek istediğini. Öylece bakıp kaldım gözlerine. O da fark etti bendeki hali. Dudağı biraz daha kıvrıldı ama gülmekle hiç alakası yoktu bu dudak izinin. "Eğer kardeşimle kuzenimin ölümünü benden bildikleri için terk edilmediysem niye terk edildim, Asude?" Bu soru taş olup oturdu içime. Dilim tutuldu, aklım durdu bir an. Ali gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. Sonra o güzel gözleri geri aralandı. "Eğer kimse onları suçlamasın diye bile isteye beni hedef yaptıklarını düşünürsem bunu kaldıramam. Şimdi suçlu olduğuma inandıkları için beni bıraktıklarını, evlat acısının altında ezildiklerini düşünmek, bir parça daha kolay. Diğeri çok can yakıcı."

Taş kesti tüm hücrelerim. Onun hakkında duyabileceğim en acı şeyleri duydum sanıyordum. Ne kadar yanılmışım. Asıl acı olan, onun içinde saklıymış. Onun günahsız omuzlarına bıraktıkları yük için nefret doluydum o üç kişiye. Babaanne kendini suçlamayı hiç bırakmayışını söylediğinde bir kanca gibi batmıştı yüreğime acısı. Bu yükü Ali'nin bile isteye üstüne alışını aklım kabul etmiyordu. Şimdi ise çok büyük bir farkındalık çöktü üstüme.

O, kardeşiyle kuzeninin ölümüne sebep olan çocuk olmayı kendi isteğiyle kabul etmişti. Yoksa kendi suçlarının yüzlerine vurulacağı, *siz nasıl anne babasınız*, denileceği korkusuyla onu bilerek hedef gösteren annesiyle babası, olduğundan daha fazla canını yakacaktı. Ali şimdi bir kazaya sebep olan o çocuk olduğu için terk edilmişti. Öbür türlü ise o kazadan muaf tutulmak isteyen anne babasının gerçeği bilerek ortaya attığı çocuk olacaktı.

Hangisi daha acıydı? Gerçekten o kazaya sebep olmak mı? Yoksa suçu olmadığını bile bile kendilerine laf gelmesin diye ateşe atılan evlat olmak mı?

30. BÖLÜM

Hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyordum galiba. Aynadaki aksime bakıp, rimelimi sürerken düşünmem gereken şey bu mu bilmiyordum fakat gerçekten yirmi beş yılda kalbimi böyle büyük çarpıntılara iten tek dönem bu beş ay olabilirdi. Kendi kendime kıkırdayıp *neredeyse altı ay*, diye iç çektim. Trabzon seyahatimizden beri rutine dönmüş bir düzen içindeydik. Bu rahatsız etmiyor, aksine öyle iyi geliyordu ki huzurlu buluyordum ben bu düzeni.

Ali'yle geçirdiğim bir hafta su gibi akıp gitmişti. Beni görmemi istediği her yere götürmüştü. Tadına bakmamı istediği ne varsa mutlaka yedirmişti. Birçoğunu o da benimle deneyimlemişti üstelik. Onun kalbinin en kuytu yerinde sakladığı gerçeğiyle yüzleştikten sonra fark ettim ki benim âşık olduğum adam bambaşka biriydi. Koşulsuzca sevilmeye aç yanını beslediğinizde inanılmaz birine dönüşüyordu. *Ne kadar daha sevebilirimin cevabı üstelik. Bir sınırı yok bunun.*

Benimle kurduğu ilişkiyi öyle çok seviyordum ki. Her olanda ilk benim gözüme bakışı, tepkime göre şekil alışı içimi sıcacık yapıyordu. Evliliğimizin ilk zamanlarında sık sık aramızda geçen anlaşmalı evlilik imaları bir kez bile dile getirilmiyordu artık üstelik. Sanki hiç var olmamış da biz birbirini seven iki insan olarak bu yola girmişiz gibiydi tavırları. Sırf bu konuda ne düşündüğünü anlarım umuduyla eve geldiğim ilk günlerden bahsedecek, birazcık Çanakkale'de ailemi ikna ederken takındığı tavra bulaşacak olduğumda öyle alakasız bir şeyle dikkatimi dağıtmıştı ki ne olduğunu ben bile anlamamıştım.

Aramızda aşka ya da sevgiye dair sözcükler dile gelmiyordu lakin bunların somut hali çok yoğundu. Görmemek için kör olmak lazımdı. Ali üzerime titreyen, her boş anını benimle geçiren ve bunun kendi

isteği olduğunu iliklerime kadar hissettiren bir eşti. Aramızdaki tutku ise çok daha başka bir boyuta ulaşmıştı. Ben bir noktada bu hisse alışıp, duruluruz zannederken misliyle artmıştı sanki. Sabahları onu işe gönderirken bir oyuna dönüşmüştü bu. Yanımdan ayrılmadan mutlaka kulağıma *bugün beyaz çorap giy* ya da *akşam çorapların siyah olur mu ki*, diye sataşıyordu. Yeni evli bir çiftin hakkını verircesine neredeyse her gece benimle uzun uzun sevişiyordu. Korunma işini de hep kendi üstlenip beni zora sokmuyordu. Genel olarak sevmediğini, zerre kadar hoşlanmadığını anlıyordum yüzünden. Birlikteliğimiz sırasında sınıra yaklaşana kadar prezervatiften uzak duruyordu ama hiç içime boşalacak kadar kendini kaybetmiyordu. Bunu kötü karşılamıyordum ben, hazır olmadığımızın farkındaydım. Aramızda çocuğa dair tek bir kelime bile geçmeyişi alenen gösteriyordu niyetini. İleride ne olur, bilmiyordum ama ben de üzerine düşülesi bir şey olarak görmüyordum henüz. Her şeyin olduğu gibi zamanla kendi yolunu bulmasını istiyordum. Onun çocuğuna anne olmak, dünyadaki en güzel şey olacaktı benim için. Zamanı gelince bunu yaşayacaktık beraber. Tüm kalbimle inanıyordum ben buna, sadece hazır olması gerekiyordu. Çocuğumuzu duyunca sevinçle karşılayacak kadar hazır olmalıydı.

Babaanneyle ilişkim ise tıpkı Ali'yle olduğu gibi çoğalarak içimi sarmıştı. Torununa âşık kalbim babaannesine hayrandı artık. O öyle güçlü bir kadındı ki onun yaşlarında tam da öyle biri olmak istiyordum. Odasındaki sohbetlerimiz alışkanlığımız olmuştu. Dedeyle olan hayatını bana anlatmasını masal bekleyen çocuk gibi bekliyordum. Ali'nin söylediği gibi geçmişte yaşanılan her kötü şey için diline kilit vurmuş kadın, benimle konuşurken o kilidi aralıyordu. Onu hevesle ya da sükûnetle dinleyişim kelimelerini esirgemeden bana sunmasına neden oluyordu. Aksiliğini bırakmıyordu asla ama en çok da bunu seviyordum. Benimle sohbetlerinin sonuna mutlaka bir azar kelimesi ya da kınama cümlesi sıkıştırıyordu. Keyfi ne kadar yerindeyse bana o kadar *sıracalı*, diyordu. Sadece çok ciddi konularda adımı seslendiği ayrımını yapacak kadar tanıyordum onu.

Çoğu insanın aksine böylesi büyük bir ailenin içinde olmayı öyle çok seviyordum ki onlarla geçen akşam yemekleri en büyük keyifti benim için. Birbirlerine sahip çıkma şekillerine bayılıyordum. Biri işin içinden çıkamadığı basit bir durumla karşılaşsa bile o mutfak masasının

başına toplanıp mutlaka bir çözümle kalkıyorlardı. Ve iliklerime kadar o ailenin bir parçası olduğumu hissediyordum. Öylesine bir dedikodu için bile beni bekliyor oluşları beni çok güldürüyordu. Konudan ziyade ben tam o masanın keyfini seviyordum. Tüm ev halkı da tam olarak bundan keyif alıyordu aslında.

Bir anda iş sahibi de olmuştum. Daha çok yeni sayılırdı aslında. Üç haftalık bir çalışandım ama gayet iyi ilerletiyordum bence. Alilerin aldıkları yeni bir sipariş yüzünden başlarını kaşıyacak zamanları yoktu. Serhat abi malzemeleriyle ilgilenirken Ali tersanede üretim işinin peşinde koşuyordu. Kadir amca ise bu süreçte işin mali ve evrak işlemleriyle boğuşuyordu. Bir akşam eve getirecek, masaya tüm dosyaları yayacak kadar bunaldığı anda yardım teklif ettim. Aslında o, Asuman hala karışıklığı düzene sokar umuduyla eve gelmişti ama Kaan'ın hasta oluşuyla bir şey diyememişti. Oflayarak faturaları düzenleme çabası, sürekli muhasebeciyi arayıp kapatması yanına yaklaşmam için yetti. Alilerin fiyat skalası Salim abiyle çalıştığım zamanlarla kıyaslanamazdı ama *Excel* kullanmayı biliyordum. Sayım, fatura kesimi, sigorta takibine az buçuk hâkimdim. Özellikle Kadir amcayı aylık tersane eksiklerini listelemek yoruyordu. Tabii bunların önceki aylarla karşılaştırılma durumu apayrı bir işti. Ali bir sohbetimizde *para işine dışarıdan kimseyi karıştırmayı sevmiyor*, demişti. Muhasebecisine bile tam anlamıyla güvenmediğinden faturaların işlenmesinde başında bekleyecek kadar da pimpirikli bir adamdı. Sıkılıp kaldığı zamanda benim teklifime balıklama atladı. Oturup, gece yarısına kadar son altı ayın gider listesini hazırlayıp en son işçi bordrolarını da çıktı için hazırladığımda ışıl ışıl bakıyordu bana. Ben yaptığım bir şeyin takdirinin sevinci sanırken *yarın kimliğini ver, sigortanı başlatalım hemen*, diye lafa ortasından başlamıştı. Zaten yorgun beynim bir süre algılayamamıştı. O sırada da toz içinde kalmış bir Ali ve gömleği darmadağın olmuş Serhat abi gelmişti.

Kadir amca hali perişan iki adama bakıp *kıvırcık gelini işe aldım, bana asistanlık yapacak*, diye kararını duyurmuştu. *Zengin aile nimetleri bambaşka*, derken asla abartmıyordum. İş bile ayağınıza geliyordu. Benim içimi saran tedirgin ama tatlı heyecanla çok bir şey diyemedim ama amcanın hevesli hevesli *fatura kesmeyi biliyor musun sen*, diye sormasına baş salladığımda adamın yüzünün yarısını bir gülümseme kaplamıştı bile. Ortadaki karmaşayı hızlı hızlı toplayıp *yarın kahval-*

tıdan sonra ofise gidiyoruz, demişti. Merdivenlerden çıkarken de *maaşı konuşuruz, kocan ödeyecek nasıl olsa*, diye noktayı koymuştu. Saat gece bir buçukta işe girmek bana da şok olmuştu. Sonra içimi coşkulu bir his sardı. Ne kadar evde oturmak keyifli olsa da çalışmaya alışmış bünyeme ilaç gibi gelmişti gökten düşen iş teklifim. Sevinç içimi kademe kademe sararken ince talaşın kulaklarına kadar doldurduğu kocamın üstüne atlamıştım.

Sonraki günler ise aynı anda evden çıktığımız zamanlarda Ali beni ofise bırakıp tersaneye geçiyordu. Bazen tersaneye de gitmemiz gerekiyordu. Şu ana kadar malzeme listesini ustayla belirlemek için üç kere gitmiştim. Ali'yi çalışırken görmek çok keyifliydi. Hiç konuşmazmış çalışırken. Dikkatini asla dağıtacak işlere girmezmiş. Pazarlama kısmı tamamen kendi üzerindeyken boş olduğu zamanlarda işçilerle aynı şekilde üretime de el atıyormuş. Onlarda pek *patron iş buyurur* mantığı yoktu. En son ki sevkiyatta dorse çekebilecek bir şoför eksikliğinde Serhat abinin müdahil olması net olarak işlerini nasıl benimsediklerini göz önüne seriyordu.

Ali beni tersanede görmekten pek hoşlanmamıştı ama sağımdan solumdan geçen herkesin *yenge*, demesiyle bir nebze yumuşamıştı. Onun kıskançlığı Kadir Alp'le yarışacak çizgideydi. Kimseye böyle davrandığı yoktu ama sözkonusu bensem oyuncağını paylaşmak istemeyen bir çocuğa evriliyordu. Belki de bu halleri yüzünden *neden bana âşık olduğunu söylemiyor, sevgisini itiraf etmiyor*, diye derde düşmüyordum. Kalbim hissediyordu gözündeki değerimi. Ona âşık olduğum kadar kalbinin bana âşık olduğunu biliyordum aslında. Ali için bunun bir eşik olduğuna inanıyordum sadece.

Bir insanın hayata başladığı noktada çok sevmesi gereken kişiler belliydi. Anneyle babanın sınırsız ve karşılıksız bir sevgiyle beklemesi gerekiyordu çocukları. Ben tam da böyle hissederek büyümüştüm. *Ailem beni sever çünkü ben onların kızıyım* cümlesi yetiyordu her şeye. Ali ise bu konuda çok yara almış bir adamdı. Belki de sadece iki kişi tarafından çok sevilse geri kalana çok da ihtiyacı olmayacak çocuk, darbeyi hiç beklemediği insanlardan almıştı. Farkında olmadan bu iki kelimeyi benliğinden silmiş olacağını düşünüyordum. Size verdiği değeri her hücrenizde hissettiren ama açık açık *seni seviyorum*, diyemeyen bir adamdı benim kocam.

Onunla koca bir geleceğin bizi beklediğine emindim. Bunun için sözcüklere ihtiyaç duyamayacak kadar çok kalp atışını dinlemiştim nihayetinde. Beni her anında yanında isteyişini kahve gözlerindeki ışıltıda seyretmiştim. Kalabalık içinde gülünecek herhangi bir konuda bile ilk bana bakarak kahkaha atışları, akşam oturmalarımızda mutlaka yanı başımda oluşu, elimi tutuşu, bana bakışı, beni öpüşü en güçlü kelimelerden bile daha kuvvetliydi.

Makyajımı tamamlayıp, saçlarımı biraz kabartırken, kollarını belime dolayıp boynuma bir öpücük bıraktı. Ben de kollarının arasında dönüp boynuna sarıldım. "Serhat abi çıkmış, canım," dedim.

Onaylar gibi başını salladı. Sonra hep yaptığı gibi yüzümde dolaştı bakışları. Dudağında bir kıvrılma oldu. Saçımı biraz havalandırıp kulağımın altına baktı. "Sen niye bu kadar çabuk kızarıyorsun, yavrum?" diye sordu.

Dediğiyle geri çekilip ben de dokunduğu yere baktım. Dün gece dudakları iz bırakmıştı yine. Oflayıp ters bir bakış attım. "Ya, Ali ya!" dedim, isyankâr bir tonla. "Görünür yerlere iz bırakma diyorum ama ben kaç kere. Of, nerede bu kapatıcı?"

Masanın üstünden kapatıcımı alıp küçük kızarıklığı kapatmaya koyuldum. Çenesini omzuma yaslayıp beni izlemeye devam etti. "İki gündür ben gelmeden uyuyorsun, kıvırcık," dedi. "Hak ettin."

Aynanın aksinden ters ters ona baktım. "Gece çok geç geliyorsun, dayanamadım, ne yapayım?" dedim.

Ali tekrar boynuma bir öpücük bıraktı ama aynı zamanda da omzunu silkti. Bu tavrı tam olarak bahsettiğim o çocuk haliydi işte.

"Bana ne?"

Kaşlarımı kaldırıp yüzümü ona döndüm. "*Bana ne*, mi?" dedim.

Eli bluzumun içine kayıp tenimi okşamaya başladı. "Gece geç gelen sen olsan ben uyumazdım mesela," dedi. "Sen de uyuma."

Mızmızlığına gülüp dudağının kenarına bir öpücük bıraktım. "Nasıl olsa yorgun geleceksin diye uyudum, Ali'm," dedim. "Hep seni düşündüğüm için."

Cilve yapışım dudağının kıvrılmasına neden oldu. "Ben belki içinde dinlenmeyi seviyorum, onu ne yapacağız, kıvırcık?" dedi.

Düşünür gibi dudağımı büzüp tavana baktım. "Mantıklı, olabiliyor böyle şeyler," dedim. "Erkekleri çok sorgulamıyorum ama seni hiç sor-

gulamıyorum artık, kocacığım. Ama biraz daha oyalanırsak Kadir amca beni sorgulayacak."

Kısık bir kıkırtıyla dudağıma üç küçük öpücük bıraktı. "Ofiste misiniz bugün?" diye sordu. "Tersaneye geleceksen haber ver de elimi yüzümü düzelteyim az. Amele gibi çıkıyorum karşına hep."

Kollarım boynunda iki yana sallanırken o da elleri belimde benim gibi sallanmaya eşlik ediyordu. Biri görse *ne yapıyor bu manyaklar*, derdi muhtemelen.

"Aa, niye öyle diyorsun? Ben bayılıyorum senin o iş yaparken takındığın otoriteye. Ay, bir de böyle toza bulanmışsın, güçlü kollarınla kalasları kaldırıp indiriyorsun falan. Çok seksi."

Hızlı ve sesli bir öpücükle geri çekildi. Kaşlarında hafif bir çatıklık vardı. "Azdırma beni, Asude!" dedi. "Amcam seni, abim beni darlayacak birazdan, kudurtma boş yere. Öğlen işim bitiyor benim. Babaannemi kontrole götürüp düzenli ilaçlarını yazdıracağım, daha sonra boşa çıkıyorum. Beraber dışarı çıkalım mı?"

Söylediklerine kıkırdarken hevesli hevesli başımı salladım. "Vallahi çok iyi olur," dedim. "Yemeği de dışarıda yiyelim mi? Nereye gideriz?"

Elimi kavrayıp, üzerine bir öpücük bırakırken, beni çekiştirerek odadan çıkardı. "Yemekte düşünürüz ne yapacağımızı," dedi.

Onaylayıp seke seke peşinden ilerledim. Beni ofise getirdiğinde dün söylemeyi düşündüğüm şey aklıma gelince söylemeden duraksadım.

"Ali."

"Efendim, yavrum."

"Yakın zamanda Çanakkale'de iş yok mu hiç?"

Sorumla kaşları hafif çatılıp düşünür gibi yüzünü eğdi. "Bildiğim kadarıyla yok," dedi. "Zaten yeni sipariş birkaç ay oyalayacak gibi bizi. İş kabul etmez abim." Bu haber biraz üzmüştü beni. "Ne oldu, Asude?"

"Bizimkileri özledim. Dün görüntülü konuşurken annem de *keşke burada olsan* gibi bir laf etti. Ne bileyim, belki gideriz diye..."

Sıkıntıyla iç çekti, biraz da mahcup baktı suratıma. "Asude, inan ki şu aralar bu kadar sıkışık olmasak giderdik. Bu kadar işi abimle amcama bıraksam aklım kalır."

Anlıyordum halini, nasıl çalıştıklarını görüyordum üstelik ama bir yandan da çok özlemiştim bizimkileri. Bir umut, az daha yaklaştım yakınına. "Peki, ben gitsem olmaz mı? Hıı?" diye sordum. Kaşları anında

daha derin çatıldı. Ben de hızlı hızlı, "Üç beş günlüğüne," diye lafımı devam ettirdim. Kaşlarının çatıklığında hiçbir değişme olmadı.

"Sıkıldın mı buradan?"

Yanlış anlamıştı hemen. Hızla iki yana salladım başımı. "Deli misin?" dedim. "Niye sıkılayım? Özledim diye..."

"Onlar gelse olmaz mı? Ben hemen bugün ayarlarım uçak biletlerini."

Babamın bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. En son gelenler onlar olduğu için bana söylemeseler de bizim gitmemizi beklediklerinin farkındaydım. Bir emrivakiyle bizimkileri de zor duruma düşürmek istemedim.

"Sonbahar geldi, onlar pek evden çıkmayı sevmez ki. Yani biliyorsun, babam rahatsız, hava değişimi hemen etkiler."

Kurumuş dudağını yalayıp, "Ben bugün bakayım, işleri toparlarım. Ben de geleyim seninle, olmaz öyle," dedi. Onu onaylamamı ister gibi de başı öne arkaya hafif sallanıyordu. Anlaşılan biraz daha beklemem gerekecekti. Mecbur kabullendim.

"Tamam, canım, öyle yapalım. Gideyim ben artık, amcam bekliyordur."

Arabadan inecekken kolumu yakaladı. Tedirgin bir bakış vardı simasında. "Kızdın mı bana ya da küstün mü?" diye endişeyle sordu.

"Daha neler! Niye küseyim?"

"Öpmeden iniyorsun aşağı."

Bariz alıngan bir sesle söylediği için kıkırdayıp yanağına doğru uzandım. Dudağımı güçlü bir şekilde bastırarak öptüm.

"Ne kadar da alıngansın. Tamam, beraber gideriz ve küsmedim. Ohh, öptüm, oldu mu?"

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Söz, halledeceğim, şimdi dudağımdan da öp, emin olayım," dedi.

Kıkırdayıp dudağına da küçük bir öpücük bıraktım. Bu halini çok seviyordum.

Bir süre Kadir amcayla yeni kayda geçirilecek kuru havuzda bekletilen teknelerin belgelerini hazırladık. Sonra o, koltuğundan kalkıp hazırladığı klasörü bana uzattı. "Asude, sen sörvey raporlarını teslim et," dedi. "İşlenmeye başlasın, kızım. Ben de ön ekspertizi geçireyim de imzaları tamamlayalım. Şu ikisini bir an evvel çıkarmamız lazım,

havuzu işgal edip duruyorlar. Çıkar çıkmaz tersaneye geç sen, Savaş'la Serhat'ın da imzası lazım."

Amcanın uzattığı klasörü alıp ayaklandım. "Tamam, amca, hallederim ben," dedim. "Sadece imzalar eksik, değil mi? Ben bir şey yapacak mıyım?"

"Yok yok, sen sadece Mehmet Akif Bey'i bul, ona klasörü verdiğinden emin ol, gerisini o halleder."

Onaylayıp ayaklandım. Öğlen arasına girmeden yetişmek için de hızla çıktım ofisten. Taksiyle Liman Başkanlığı'na ulaşmam çok sürmemişti. Oradan çıktığımda tersaneye gitmek için taksi bakınırken birinin ardımdan, "Asude," dediğini işittim. Başımı çevirdiğimde ellili yaşlarda bir kadınla göz göze geldim. Hafif tanıdık bir havası vardı ama çözemedim ilk. Düğünde mi tanıştık acaba diye emin olamayıp kadına döndüm.

"Buyurun?"

Kadın çekimser bakışlarını düzeltip duruşunu dikleştirdi.

"Asude'sin, değil mi? Bozdoğanların küçük gelini?"

"Evet de ben sizi tanıyamadım."

Kadın derin bir nefes alıp daha çok yaklaştı. Kahveye boyadığı saçlarının diplerinden beyazları belli oluyordu ama güzelliği hâlâ oldukça yerindeydi.

"Ben, Narin Bozdoğan." Aldığım soluk kursağımda kaldı. Bunu o kadar beklemiyordum ki tutulup kaldım. Kadın da şaşkınlıkla aralanmış ağzıma bakıp kendinden emin bir gülüşle üstüme doğru bir adım daha yaklaştı. "Evet. Anladığım kadarıyla tanıyorsun beni. Savaş'ın annesiyim."

Savaş'ın...

Ailede sadece onun Ali ismini kullandığını söylemişti babaanne. Araya giren yıllar her şeyi değiştirirken bunu da değiştirmişti demek ki. Tutulan bedenime, çığlık atan zihnim müdahale etti. Derin bir soluk alıp yüzümdeki şaşkınlığı tamamen sildim. Bunca yıldan sonra hiç alakasız bir şekilde benim karşıma dikilme cesareti, tek kaşımın kalkmasına neden oldu.

"Tabii ki kocamın işe yaramaz ebeveynleri hakkında üç beş şey duydum!"

Ense kökümden yükselen sinirle sesim kademe kademe artmıştı.

Kadın ise duruşunu bozmadı. "Hmm," diye bir ses çıkardı. "Şaşırmadım buna, hakkımda konuşacaklar. Nasıl olsa kendimi açıklama fırsatım olmadığına göre istedikleri gibi arkamdan atıp tutacaklar. Her şeyi yönetmeyi kendine hak bilen Dursun Hanım'dan da başka bir şey beklenilmezdi zaten."

Onun hakkında konuşan kişinin direkt babaanne olduğundan o kadar emindi ki Ali'yi katmıyordu bile cümlelerine. Tuhaf bir titreme vardı ayaklarımda. Asla bir çekinme ya da tedirginlik yoktu içimde ama karşımdaki kadından o kadar rahatsız olmuştum ki nasıl davransam doğru olur, kestiremiyordum. Zayıf da görünmek istemiyordum asla.

"Babaannem neyi nasıl yapması gerektiğini çok iyi bilir. Siz ne için benim karşıma çıkıyorsunuz, onu anlamak isterim açıkçası."

Kadın tek kaşını kaldırıp beni baştan aşağı süzdü. Aklının içinde neler döndüğünü çözemiyordum ama içindeki konuşmasının yoğun olduğu mimiklerinden bile belliydi. Sonra ani bir hamleyle yüzündeki o tutumu değiştirip hüzünlü bir ifade oturttu. Bunu o kadar hızlı yapışı şaşkınlığımı bir kat daha arttırdı.

"Seninle konuşmak istiyorum çünkü tarafsız bir göz olarak beni dinleyecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum, Asude. Ömer biraz senden bahsetti. Çok nahif, iyi yürekli bir kız olduğunu anlattı. Ben de düşündüm ki..."

"Ne düşündünüz?"

Sesim beklediğimden keskindi. Şu sözlerin altındaki samimiyetsiz tutumu kadını hiç bilmesem bile ayrıştırabilirdim. Kadın yine etrafa tedirgin bir bakış attı.

"Gel seninle karşılıklı oturup biraz konuşalım. Lütfen benim arkamdan üstüme yüklenen hiçbir şeye itimat etme. O ailenin genel huyudur aslında bu, o yüzden bana karşı neden bu kadar önyargılısın, çok iyi anlıyorum. Beni dinledikten sonra fikrinin değişeceğini umuyorum."

Onun gibi ben de etrafı inceledim. Şu an buradan kurtulmak istiyordum ama bunca yıldan sonra öylece ortaya çıkan kadının derdini öğrenmeden onu bırakmak mantıklı değildi. Ali'nin karşısına birden çıksa ona ne hissettirir, düşünmek bile istemiyordum. Dudaklarımı birbirine sıkı sıkı bastırıp onaylar gibi başımı salladım. Anında yüzünün yarısını kaplayan gülümseme, göz kenarlarındaki kırışıklıkları ortaya serdi. Böylece ablasına benzerliği gözüme daha çok battı. Yakındaki bir

kafeye girdiğimizde heyecanlı bir ifadeyle beni takip ediyor oluşu *yanlış mı yapıyorum acaba* hissi uyandırıyordu içimde. Sonra bu düşünceden hemen vazgeçtim, ya Ali'nin karşısına çıksaydı? Niyetini öğrenir öğrenmez bir şey yapmam lazımdı, onu buradan uzaklaştıracak bir şey...

"Sizi dinliyorum, Narin Hanım."

Masanın üstündeki parmaklarını sıkıştırıp, durarak bana baktı. Sonra hüzünlü bir ifadeyle başını önüne eğip, "Beni yargılıyorsun," dedi. Senin baktığın yerden bakınca hak da veriyorum. Sonuçta senin gözünde oğlunu bırakıp giden bir anneyim, değil mi?"

Başım iki yana sallandı. Dirseklerimi masaya yaslayarak ona doğru uzandım.

"Benim baktığım yerden bakınca çocuklarına sahip çıkmadığı için bir çocuğu ölen ama bunun yükünü üstlenmemek için diğer çocuğunu suçlayan bir kadınsınız. Ha, bir de felaket derecede kötü haldeki çocuğunu arkasında bırakıp kaçacak kadar zalim bir insansınız. Kocanız nerede? O da başka bir sotede kimin karşısına çıkmayı bekliyor?"

Ben istesem de sert tutumumu kıramıyordum. İçimde saniyeler geçtikçe kademe kademe bir ateş harlanmış, patlamak üzere olan bir volkana çevirmeye başlamıştı. Ali'nin yaşadıkları, babaannenin anlattıkları aklıma geldikçe boynumdan yukarı ısı arttı.

"Bak, öyle değil! Sana bunları söylediklerini biliyorum ama öyle değil. Sen de bir kadınsın sonuçta, çektiğim şeyleri anlayabileceğine güvenerek geldim ben sana."

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Neyi anlayacağım, pardon?" dedim.

Kadın masanın üzerindeki sudan bir yudum alıp tekrar gözlerime baktı.

"Ben bir anda evladını kaybetmiş bir kadındım. Hiç beklemediğim anda gelen darbeye nasıl karşılık vereceğini bilemeyen, zavallı bir kadın. Üstelik onun öncesinde Barış'ım o kadar zor zamanlar yaşadı ki son yedi yılım hep diken üstünde geçmişti. Bunlar yetmezmiş gibi aile içinde de hep ötekileştirildim. Bir türlü sevemediler, aralarına alamadılar beni. Psikolojik şiddetleri hiç eksilmedi üzerimden. Kendi akşam yemeklerinde kapımı tıklatıp *hadi, ne duruyorsun, gelsene yanımıza,* diyemediler bile. Eltim... Yani Fadime, onlara o kadar yetti ki benim ağzımı açmam bile kusur görüldü o evde. Yetersizliğimi görmesinler diye didinip durdum. Sırf beni daha çok severler umuduyla oğluma

dedesinin adını verdim. Hiçbiri layık görüp, büyük bilip, adamın adını koymaya tenezzül etmezken azıcık kıymet görürüm umuduyla *Ali*, dedim. Burhan, Savaş istese bile direndim. Yaşı küçük bir kız için bunlar sanki sevilmeye yetecek şeyler gibi geliyordu."

Geriye doğru yaslanıp kollarımı göğsümde topladım. Babaanne olanları bana anlatmıştı. Şimdi onun anlattıklarını nasıl farklı bir versiyonda önüme sürecek, merakla bekliyordum. Benim düzelmiş suratım ve onu dinlemek için konuşmayan ağzımın ne kadar güç verdiğini gözünden kayan ışıkla görmüştüm hemen.

"Bak, kızım... *Kızım*, diyorum çünkü ne kadar inkâr etseler de Savaş hâlâ benim oğlum. Onun karısısın, hayat eşisin, kardeşim ona verdiğin değeri tane tane anlattı bana. Ben vicdansız bir kadın değilim. Oğlumu bırakmak ister miydim? Ama iyi değildim, Asude." İki kaşım da havaya kalktığında onaylar gibi başını hızla salladı. "Kaybın acısı, Savaş'ın durumu mahvetti beni. Psikolojim öyle kötüydü ki kendimi öldürmeyi düşündüm defalarca. Ama beni bu noktaya getiren şeyler bir tek Barış'ın kaybı değildi. Bozdoğanlar yetersizliğimi, beceriksiz anneliğimi, o ailede tam anlamıyla yerimin olmadığını yanlarında geçirdiğim on bir yılda o kadar işlediler ki benliğime, *ne yapıyorum*, demeden boğulduğum bu şehirden kaçmak istedim. Barış öldü. Zümra öldü, Savaş ise o kadar kötüydü ki..." Gözlerindeki sulanmaya bakarken dik durmak, yüzümü buruşturmamak çok zordu. "Bakamıyordum çocuğa. Sen okumuş, kültürlü kızsın, anlarsın beni. Psikolojim hiç iyi değildi, iyileşmem gerekiyordu benim. Bu kadar kötüyken ona da faydam olmazdı zaten. "

Sanki onu anlıyormuşum gibi başımı öne arkaya salladım.

"Peki, kocanız?"

Benim sorum hevesini arttırdı. Elleri sürekli hareket halindeyken kahve gözleri parladı. "Burhan da benden beter haldeydi," dedi. "Yani bu durum öyle kolayca hazmedilecek bir durum değil. Onun da benden aşağı kalır hali yoktu. Öncesinde abisi amele gibi çalıştırıyordu. Babası evladı değil de işçi muamelesi yapıp gururunu kırıyordu. Ailesine içten içe çok küskün bir adamken başımıza gelen felakette kimse *siz ne haldesiniz*, demedi bize. Kadir Bey o kadar acının içinde Burhan'a *neredeydin sen o gün*, diye öyle bir bağırdı ki hâlâ kulağımda çınlıyor sesi. *Çocukların ölürken neredeydin*, denir mi bir babaya? Onların eline

fırsat oldu sanki bizim bu durumumuz. Zaten kayınpederim sevmiyordu bizi, iyice gözden düşürdü. Yetmedi, Sinop'tan gidelim diye annesini babasını doldurup üzerimize saldı. Düşünebiliyor musun? Acıdan ölüyoruz ama onların derdi bir an önce defolup gitmemiz. Bunun için de ablamı bahane ediyorlar üstelik. Kadın kızını kaybetti ama onlar Savaş'a söylediği üç beş sözü büyüttükçe büyüttü. *Acısına verelim*, demek akıllarına bile gelmedi."

"Ali'nin halini hatırlıyor musunuz?"

Dayanamadım bir noktada. Nasıl bu şekilde kendini haklı çıkaracak bir argümanı olabilirdi? O kadını ve zehir gibi sözlerini kendi gözlerimle görüp işitmiş insandım ben.

"Hatırlamaz mıyım? Elbette hatırlıyorum ama o daha çocuktu. Çocuk dediğin unutur, kızım. Aklı dağıtılır, gönlü oyalanır ve her şeyi unutur. Ama ablamın durumu öyle mi? O hâlâ bu acıyla yaşıyor. Ben de öyle. Yirmi yıl geçti sanıyor insanlar ama ben hâlâ o günlerde yaşıyorum."

Çocuk unutur...

Çocuk nasıl unutur? Üç yıl ağzını açmayan çocuk mu unutur? Ağzını açtığında konuşmak için can çekişen çocuk unutmuş mu sahiden? Teyzesinin açtığı yaralara bakamayan adam, bedenini damgalayarak kapatmış. Adlarını yirmi yıl geçse bile ağzına alamayan adam, nasıl unutmuş olur, aklım almıyor. Unutacak olan o çocuk şimdi kendine bir evi, aileyi, babalığı layık görmüyor.

"Bırakıp gittiniz onu!"

Dişlerimi sıka sıka, genzimi yakan sızıyı örtüp, gözüm dolmasın diye çırpınarak bunları söyleyebildim sadece.

Anında iki yana salladı başını. "İyileşmek için," dedi. "Geri dönmek istediğimizde izin vermediler bize. Amcası, dedesi, babaanneni sur gibi diktiler, adımımızı atamadık." Son söylediğiyle kaşlarım çatıldı. Bunu bilmiyordum. Geri mi gelmek istediler? Ama babaanne bunu söylemedi bana. Kadın da şaşıran ifademi yakalayıp üzerime biraz daha eğildi. "Söylemediler, değil mi? Söylemezler! O kadar kötüler ki bakma sen onların birbirine düşkün hallerine. Hoşlarına gitmeyen biri olsaydın senin de yazgın benim gibi olurdu. Duydum ben. Savaş'la ilk kendi aranızda nikâhlanıp sonra düğün olmuş. Belli ki kendiniz onları karıştırmadan evlenmek istemişsiniz. İyi ki de öyle yapmışsın, kızım yoksa

Dursun Hanım seni ayağının altından öyle bir çekerdi ki neye uğradığını bile bilmezdin. Ama seni seviyorlarmış. Bak, buna o kadar sevindim ki. İnan, içim öyle rahatladı ki. Benim kaderimi yaşamayacaksın, seviyorlarsa zarar da vermezler sana. Benim yaşadığım aşağılanmaları yaşamazsın hiç."

Anlattıklarını dinledikçe aklım karışacak gibi oluyordu. Eğer altı aydır o evin içinde olmasam ve her biriyle paylaştığım şeyler bu kadar çoğalmasa inanmamak imkânsızdı. Belki kalp krizinin sonrasında babaanneyle aramızın bu denli güçlenmesi de aklımın karışmasına engeldi. Zira kadın gerçekten babaannenin dediği gibi kendini inandıracak çok tatlı bir zehirden oluşturuyordu kelimelerini.

"Benden ne istiyorsunuz, Narin Hanım?"

Sadede gelmesini bekliyordum artık. Daha fazla konuşmasını, beni aptal yerine koyduğuna inanıp sevinmesini istemiyordum.

"Beni anla istiyorum, kızım. Beni anlarsan eğer asıl olanları dinlersen Savaş da seni dinler. Onu yıllarca zehirlediler, beni dinlemeyecek ama seni dinler. Bundan eminim, ben onun annesiyim. Amcasıyla babaannesinin yoklukla terbiye etmeye, bir lokma ekmeğe muhtaç bırakmaya çalıştığı annesiyim. Şu halime bak. Temizliğe gidecek duruma düşürdüler beni. Onu ben doğurdum, ben büyüttüm. Ama çocuğu en zor anımızda bize düşman ettiler. Öyle ki şu yaştan sonra babamdan kalan küçücük evden gelecek üç kuruşa bile göz diktiler. Ablamın, Ömer'in, benim hakkımızı gasp ediyorlar, Asude. Burhan da onların çocuğu, babalarından kalan mirası kim bilir nasıl üstlerine geçirdilerse *sana hiçbir şey yok*, diyormuş Kadir Bozdoğan. Reva mı bu? Burhan on beş yaşından beri babasıyla o tersanede çalıştı. Elleri yaralar içinde gelirdi eve ama Kadir Bey takım elbisesini giyer, koltuğuna oturur, emir verirdi. Şimdi o haklarının hepsinin üstüne kondu tek başına. Savaş'ı bize düşman edip onu da kullanıyor."

Dudağım kıvrılmak istedi. Niyetini sonunda anlayınca üzerimden bir ağırlık kalktı. Derdi paraydı. En son olanlardan sonra satılmak istenen evleri ellerinde patlamıştı. Bunun sızısıyla da dayanamayıp karşıma çıkma gücü bulmuştu demek ki. Bir de Kadir amcanın tüm mirasa el koyduğundan o kadar emindi ki Ali'nin üzerine geçen mallardan bihaberdi.

"Savaş?" Benden beklediği bir şey varsa da oğlunun adı değildi

muhtemelen. Gözlerimi parça pinçik ettiğim peçeteden ayırıp karşımdaki kadının gözlerine baktım. "Ali ismini verdiğiniz, ona Ali'den başka isim söylemediğiniz oğlunuz, Savaş demek artık. "

Kadın hızla başını iki yana salladı. "Ömer o ismi kullanmıyor dediği için..." dedi. "Ben saygı duyduğumdan..."

Kıkırtıma engel olamadım. Gerçekten Ali yalancılık meziyetlerini annesinden almıştı muhtemelen. Çok iyi bir rol yapma yeteneği vardı. Gözlerini de biraz daha kontrol etse Bozdoğanlardan bahsederken o yakıcı nefreti azıcık örtbas etse bayağı da yetenekliydi. Barış'ından bahsederken Ali'sine neler olduğuyla ilgili de azıcık üzüntü çektiğini hissetsem şu manipülasyona eşlik etmek çok kolay olurdu.

Başımı iki yana sallayıp, "Doğru düşünmüşsünüz, sizin için Savaş artık o," dedim. "Ama endişelenmeyin, ona bir tek ben *Ali* diyorum. İsmini söyleyeyim diye gözümün içine bakacak kadar seviyor bu adı. İzlerinizi o kadar güzel sildim ki ona Ali diyen kadının açtığı hasarı hissedemiyor her seslenişimde." Bozguna uğramış gibi kalakaldı. Dudakları aralandı. Beni eline geçirdiğine nasıl eminse şaşkınlıkla irileşti gözleri. "Siz gerçekten çok aptal bir kadınmışsınız. Babaanne anlattığında fark ettim ama bu seviyede bir geri zekâlı oluşunuz hayretlik."

Şaşkınlığı daha bir arttı.

"Se- Sen ne diyorsun?"

Ben masaya ellerimi vurup, ayaklandığımda başı beni takip ederek geriye düştü.

"Ben diyorum ki sen ne ucube, ne aşağılık bir kadınsın? Ben diyorum ki babaannenin dediği gibi nasıl bir kahpesin? Sen bana bir baksana! Bak ama iyi bak, şu yalandan dolan gözlerine, kendini sıkarak titrettiğin dudaklarına kanar mıyım ben? Sen iki çocuk doğuran ama bir boka yaramadan yattığı yeri ısıtan, çocuklarına annelik yapamadığı için birini mezara, diğerini hastalığa sokan aşağılık bir yosmasın! *Annesiyim*, diyorsun bir de! Benim annem beni büyütürken gözünü ayırmadı üstümden, gözünü! Babaanne senin verdiğin hasardan sonra et parçasından farkı olmayan o çocuğu kimseye emanet etmeden koynunda büyütmüş. Yıllarca! Yıllarca senin aşağılayarak baktığın o aile Ali için her şeylerini vermiş. Anne diye Fadime yengeme denir. Anne, Dursun Bozdoğan'a ve kızlarına denir. Senin gibi aşağılık bir sürüngene sadece sıfat olarak hakaret yakışır! Gerçekten babaannenin altınlarını,

amcanın paralarını alıp, defolup giden bir kadına acıyacağıma inanıyor olamazsın!"

Şaşkınlığı her cümlemde arttı. Gözleri dolu dolu baktı suratıma. "Sen bilmiyorsun!" dedi. "Sen benim yaşadıklarımı bilmiyorsun!"

Gür çıkan sesi yanımızdaki masada oturanların dikkatini çekse de umursamadım. O sinirleniyorsa ben çok daha felaket bir haldeydim.

"Biliyorum! Ayakları yaralanarak peşinizden koşan o çocuğu nasıl arkanda bıraktın, biliyorum ben. Üç yıl! Üç koca yıl ağzından tek kelime çıkamayan çocuk konuştuğunda feda edilen tekneleri, uğruna kesilen kurbanları, sevinçten çalınan davulları biliyorum! Otuz yaşına gelse bile gözüne bakılan o adamı izliyorum ben. Hırsından, kıskançlığından, kötülüğünden azıcık vazgeçip baksan sen de görürdün. O ablan olacak aşağılık utanmadan hâlâ *oğlum*, dediğin çocuğu kaldırıp fırlattığında da *acısından* mı dedin? Cam parçalarının kanattığı etini görünce korkudan bayılan oğlun için de *unutur nasıl olsa* mı dedin? Nasıl yüzüme bakıp beni kandırabileceğini düşünüyorsun? Bir de dilencilik için ayağıma gelmişsin. Ne düşündün? Acırım haline de sıyırdığımız kemiklerden önüne bırakırım mı zannettin?"

O da benim hırsıma eşlik edip, ellerini masaya çarparak ayaklandı. "Anlaşıldı!" dedi. "Sen de onların kopyası olup çıkmışsın. Zengin kapı tabii, kötü düşmeye cesaretin yok! Ama bunca yıl çektiğimin karşılığını almadan gitmeyeceğim, duyuyor musun? Bak, benim ahım nasıl çıkıyor hepsinden. Ölüp giden iblis üç yıl nasıl sürünmüşse *babaanne* dediğin o kadın da öyle olacak! Çektiklerimin bedelini ödeyecek hepsi! Dava açıyoruz Burhan'la. O ihtiyar ölüp, giderek kurtulacağını sanmasın, ne kadar hakkımız varsa alacağız! İlahi adalet tecelli ediyor. Bana yapılanı ödemeye başladılar. Onlar yaparken sesini kesen kocan da çekecek! Sen az akıllısın sanıp geldim ama sen de onlar gibisin. Az zekânı kullansaydın benimle anlaşır, o yaşlı bunağı tekrar kalp krizi geçirtecek halin içine sokmadan hakkımızı verdirmek için uğraşırdın!"

Elim suratına yapışıp tırnaklarımı çenesine geçirdiğimde geriye çekilmeye çalıştı. Biraz önce oğlum dediği adamdan şimdi nasıl nefretle bahsedebiliyordu böyle? Yüzünde eğreti duran acılı anne pozları tuzla buz olmuştu.

"Bir dene! Hele Ali'ye, babaanneme uzanmayı bir dene, bak neler yapıyorum sana!"

Gözündeki kahvelik kızıl bir öfkeye dönüştü. "Hakkımı kimseye bırakmayacağım!" diye bağırdı. "Kadir Bozdoğan vermiyorsa kardeşinin kan parasını, Savaş Bozdoğan öder. Akıllılık edip beni onunla muhatap etmezsin sandım ama kardeşinin kan parasını ödemek zorunda sen bıraktın onu!"

Tırnaklarım suratına öyle bir saplanmıştı ki kendini kurtarma çabası hiç işe yaramıyordu ama asıl içimi saran dehşet beni bu hale getirmişti. *Kan parası*, diyordu! Gözüme baka baka ölmüş oğlunun cesedine fiyat biçiyordu. Bunu zerre kadar içi sızlamadan söyleyen kadın, diğer oğluna yapacağını gururla gözüme bakarak söylüyordu.

"Hanımefendi! Hanımefendi, lütfen kafeden çıkar mısınız?"

Bir adam sesleniyordu ama içimi saran korku hissiyle baş edip kim olduğuna bakamıyordum bile. Sadece tırnaklarımın etrafını saran kızıl kanı ve çığlık atan kadını görüyordu gözlerim.

"Bırak beni! Çek elini üzerimden, imdat!"

"Seni öldürürüm! Onun karşısına çıkarsan seni mahvederim!"

"Benimle uzlaşmayı bilecektin. Akıllı sandım seni ama onlar gibiymişsin. Bırak suratımı, imdat! Yardım edin, adam öldürüyorlar!"

Onun bağırtısını duymuyordum hâlâ. Bileklerimi sızlatacak bir sıkılıkla etine girmiş tırnaklarımı daha derine saplamanın derdindeydi öfkem.

"Hanımefendi, lütfen, polis çağıracağız. Bırakın kadını!"

Biri kollarıma asılıp beni çektiğinde hâlâ cayır cayır yanıyordum. Hiçbir şeyin ayrımını yapacak halde değildim. Bu zehirli diliyle Ali'nin karşısına çıkarsa ona ne olacağı korkusu içimi öyle bir sardı ki nefes alamıyordum. Çekiştirildiğimi, ondan uzaklaştırıldığımı hissediyordum ama kulaklarımdaki uğultu izin vermiyordu kendime gelmeme.

"Çıkın lütfen, müşterileri rahatsız ediyorsunuz! Çattık ya, ne manyaklar var!"

"Bırak! Bırak çabuk beni!"

Çığlığımla kafenin dışına çıktığımızı anladım. Etrafa baktığımda durup beni izleyen birkaç kişiyle göz göze geldim. Karşımda iki garson öfkeyle beni süzüyordu. Camdan görünen kadına ise birkaç kişi yardım ediyordu muhtemelen.

Gitmem lazımdı! Bir an önce buradan gitmem, Ali'yi korumam lazımdı. Çantamı bana doğru sertçe uzatan adamın elinden kapıp koş-

turmaya başladım. Ne yapacağını bilemeyen adımlarım ilk yolun yukarısına koştururken, duraksayıp etrafa baktım.

"Babaanne..."

Babaanne ne yapılacağını bilir diye tekrar koşturacak oldum ama kollarımda can çekişen o hali, gözünün akını kaplayan kan görüntüsü beynime balyoz gibi indi. Başım hızla iki yana sallandı.

"Olmaz! Hasta o, olmaz!"

Farkında olmadan sesli konuşmamla yanımdan geçen iki kişi bana bakıp birbirini dürttü. Sonra yolun aşağısına koşturmaya başladım. Kadir amca bilirdi ne yapılacağını. Onu bulmam lazımdı benim. Koşturan adımlarla bana doğru gelen taksiye el sallayıp kontrolsüzce kendimi üzerine attığımda, adam sert bir frenle anca durabilmişti.

"Abla, ne yapıyorsun?"

"Abi, Allah aşkına beni Bozdoğanların ofisine götür."

Kendimi içeri attığımda adam telaşımı hissetmiş gibi hiçbir şey demeden hareket etti. On beş dakikada ofise vardığımda adama ne kadar para uzattığıma bile bakmadan fırladım. İçeri girdiğimde ofisin bakımıyla ilgilenen abla çıktı karşıma.

"Amcam nerede?"

Benim kontrolsüz paniğim kadını da telaşa düşürdü.

"Tersaneye gitti, Asude Hanım. Kötü bir şey mi oldu?"

Kadına cevap vermeden dışarı fırladım, hareket edip uzaklaşacak olan taksiye yine çığlık kıyamet atabildim kendimi. Bu sefer tersane için yola koyulduk. Tersaneye ulaştığımda ise adımlarım koşar halde dolanmaya başladım etrafta. Ali'ye yakalanmadan amcayı bulmak için dört döndüm. Sonunda ustabaşıyla Serhat abimin konuşarak geldiğini görünce, "Abi!" diye bağırdım. Halimi görünce, Serhat abi elindeki su terazisini fırlatıp bana doğru koşturdu. Nefes alamıyordum sanki.

"Asude! Asude, ne oldu, kızım? Bu ne hal? Biri bir şey mi yaptı?"

"Abi, amcam nerede? Burada mı? Ali nerede?"

"Asude, dur, gözünü seveyim. Ne oldu? Savaş çıkalı bir saat oluyor. Babam da onunla çıktı zaten. Az işi varmış, oradan eve geçecek. Savaş, babaannemi kontrole götürecek."

"Abi, amcayı bulmam lazım."

"Aradın mı?"

Bu söylediğiyle durmuş aklım şokla sarsıldı. Telefon? Çantaya bak-

tım, ceplerime baktım ama bulamadım. O hengâmede kafede bırakmıştım muhtemelen.

Serhat abi durumu anlayınca hızla kendi telefonunu kulağına götürdü. "*Şarjım az*, diyordu," dedi. "Allah vere de kapanmamış olsa. Asude, ne oldu? Bak, aklımı oynattıracaksın bana!"

"Abi, Narin'le Burhan burada. Gelmişler! Benimle konuştu kadın, alttan alttan tehdit etti!"

Saniyeler içinde Serhat abinin gözlerini saran korku yerini öfkeye bıraktı.

"Ne demek buradalar?"

"Ali'nin karşısına çıkmakla tehdit etti beni. Ali'den kardeşinin kan parasını isteyecekmiş. Ali bunu kaldıramaz. Kadir amca ne yapılacağını bilir!"

"Ağzına sıçayım amca senin. Allah belanızı versin, kan parası mı?" Serhat abi dirseğimden yakalayıp beni sürüklediğini bile fark etmeyecek bir öfkeyle koşturmaya başladı. "Elimizi kana bulayacaklar! O iki şerefsiz katil edecek bizi. Savaş'ın görmemesi lazım, Asude!"

Hızlı hızlı başımı salladım. Babaanne kalp krizi geçirdiğinde ne hale geldiğini gözlerimle görmüştüm. Leyla denilen o kadın karşısında ona eziyet ederken ne hale geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

"Abi, görmesin! Allah belasını versin, o kadın anne falan değil, şeytan. Beni kandırmaya çalıştı, kanmayınca da direkt tehdit etmeye başladı. Biliyor Ali'ye neler yaptıklarını. Kardeşinden hakkımızda her şeyi öğreniyormuş."

Serhat abi sunturlu küfürlerini sıra sıra dizdi. Araba gitgide hızlandığında kucağımdaki parmaklarıma değdi gözlerim. Kan, tırnaklarımın arasında kurumuştu. Pis kanına tiksinerek baktım. Yol azalıp da biz eve ulaşan yokuştan ilerlerken büyük evin önündeki karmaşa anında ikimizin de dikkatini çekti.

"Allah belanı versin senin! Ulan, şerefsiz! Ulan, haysiyetsiz!"

Serhat abi ani bir frenle durduğunda ben elim bağrımda, kapının önünde dikilenlere bakıp kaldım. *Hiç zaman kaybetmemiş! Allah'ın cezası aşağılık kadın, yanından ayrıldığım anda hiç vakit kaybetmeden gelmiş.* Kadir amca, Fatoş yenge ve Cangül ablanın karşısına dikilen üç kişiyle arabadan hızla inip koşturan adımlarla ilerledim.

Serhat abi, "Ulan, senin ne işin var burada?" diye bağırarak benden

çok daha hızlı dikildi karşılarına. Kadir amcanın yüzü kıpkırmızıydı sinirden. Fatoş yenge ve Cangül ablanın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Burhan dedikleri adam başını çevirip Serhat abiye baktı ama gözleri tekrar Kadir amcaya çevrildi. Narin ise direkt nefretle bana bakıyordu.

"Hah, geldi bile sevgili gelinim!" Suratındaki tırnak izlerinin kanını bile temizlememişti hâlâ. "Bak bak! İyi bak suratıma, buradan çıkınca darp raporu da alacağım, iyi incele marifetlerini. Kimsenin yaptığı yanına kâr kalmayacak!"

"Al karını, defol buradan, Burhan!" Kadir amca öyle bir bağırmıştı ki olduğum yerde sıçradım. "Al yanındaki iki şeytanı, defol!"

Kadir amca, Narin ve Leyla'ya bakıp bir de yere tükürmüştü. Ben de aynı öfke ve kinle iki zehirli otu izliyordum.

"Abi..."

"Abi deme lan bana, şerefsiz it! Ne yüzle karşıma çıkıyorsun oğlum sen? Hiç mi haysiyetin yok lan senin?"

"Konuşmak istiyorum."

"Bak, ağzına sıçarım senin, beni dinden imandan çıkarma. Anamla Savaş gelmeden defol git, beni kardeş katili yapma!"

Narin, kocasının kolunu kavrayıp öne doğru bir adım attı. "Bu kez öyle kolay başınızdan atamazsınız bizi, Kadir Bey!" dedi. "Hakkımızı almadan asla gitmeyeceğim. Ya sen vereceksin ya anan verecek ya da Savaş! Aklın varsa onlar göndermeden ver hakkımızı, gidelim!"

Kadir amca elini öne doğru uzatıp, yürürken, Fatoş yenge eline yapışıp, "Kadir, gözünü seveyim uyma bu pisliğe," diye atıldı.

Narin, yengeme küçümseyen bir bakış atıp, "Dinle karını, uyma bana," dedi. "Gelininiz gibi siz de ifade vermek durumunda kalmayın! O eski Narin yok artık karşınızda, öyle sindiremezsiniz beni."

"Bak, kes sesini! *Kadın*, demeyeceğim, kötü olacak!"

"Olsun artık da dünya kaç bucakmış, göstereyim hepinize. Siz bizim hakkımızı kullanıp, yıllardır sefa sürerken biz yokluk içinde kıvranıyorduk. Çok şükür, büyük zebani öldü de bizim zamanımız geldi. Zaman işliyor, Kadir Bey. Gelecekler gelmeden hakkımı ver!"

"Narin!"

Sessizce dikilen adam karısının koluna tutunmuştu. Öyle vasıfsız ve zayıf biriydi ki Ali'nin böyle iki şeytandan dünyaya gelmiş olması imkânsız gibi geliyordu bana.

"Baba, sen geri dur, ben silkeleyip atarım bunları. Sen bizi unutmuşsun, Narin Hanım ama hatırlatırız evelallah."

Serhat abim de öne doğru ilerleyince, ben de tutulmuş bedenimi harekete geçirip Fatoş yengenin yanına yürüdüm. Kadir amca gözünün kenarıyla baktı bana. "Bu kahpe karşına mı çıktı, kızım?" dedi.

Gözümü karşımdaki iki kadından ayırmadan başımı salladım. "Bir saat önce para dilenmek için karşıma çıktı, amca," dedim.

Kadir amca dişlerini öyle bir gıcırdattı ki sesi kulağıma kadar geldi. "Defol, git buradan, Burhan!" dedi.

"Abi, ben seninle konuşm-"

"Yok öyle yağma, paramızı almadan şuradan şuraya gitmeyeceğim. Hem mirastan hakkımızı vereceksiniz hem de evlerimizi satıp kardeşlerimle bana mâni olmayacaksınız. Sen yapmazsan oğlum yapar, Kadir Bey!"

Kadir amca tekrar elini yumruk yapıp, öne çıkacakken yengem tutu. "Narin, Allah yarattı demem," dedi. "Bizim erkeklerimiz onur sahibi, elini sana sürmez ama ben seni sakat bırakırım, defolup git!"

Narin küçümseyen bir ifadeyle sırıttığında bir insandan nasıl nefret edilir, öğrenmiş oldum. Bilerek kışkırtıyordu hepimizi, istediği tam olarak buydu aslında. Kadir amca ona el kaldırsa bunu da şantaj olarak kullanacaktı. Şu an bu kadın ölse elimi sürmeyecek kadar içimi zehirli bir öfke kaplamıştı.

"Fadime Hanım'a bak sen! İyi at koşturmuşsun yokluğumda, rahata erdin mi beni evden attırmayı başarınca?"

"Yazık sana, Narin. Tüm ömrünü yedi bitirdi kıskançlığın, şu haline bak. Suratında meymenet kalmamış, onca yıldan sonra para için mi geldin sen bu kapıya? Evladın var senin, evladın. Hiç mi yüreğin sızlamıyor?"

Narin bu laflardan hiç etkilenmemiş gibi gülümsedi. Yanındaki ablası arkasında durmaktan vazgeçip bir adım öne çıktı.

"Benim kızımı, Narin'in oğlunu öldüren evladı mı?"

Ensemden yukarı bir sızı yükseliyordu. Galiba bugün burada gerçekten çok kötü şeyler olacaktı.

"Kes sesini!"

Benim bağırtımla gözleri anlık bana çevrilse de Fatoş yengeye bakmaya devam etti. "Siz kafaya koymuşsunuz, elimizi kana bulayacak-

sınız, ha Leyla!" dedi yengem. "En son karşımıza çıktığında olanları unutmadım, vallahi parçalarım ikinizi de!"

Fatoş yengenin bağırtısını Kadir amca devralıp, "Al karınla yanındaki artıkçıyı, defolup git, Burhan!" dedi.

Âcizce omuzları düşmüş, abisini izleyen adam başını iki yana sallayıp, "Gidemem," dedi. Fısıltısı, Kadir amcayı bir an duraksatmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyoruz! Mirastan hakkımızı vereceksin, hem de bugün! Yoksa dava açarım, mal kaçırmak nasıl oluyormuş, öğrenirsiniz."

Kadir amca kaşlarını kaldırıp Narin'e baktı bu kez. "Hangi miras?" dedi. "Sen miras biliyor musun Serhat?"

Serhat abi sırıtarak karşısındaki üçlüye baktı. "On yıl önce dedemden satın aldığın tersaneden pay istiyorlar gibi, baba," dedi. "Rayiç bedelini bankaya yatırarak dedemin üstüne aktardığın paraların dekontları duruyor, merak etme. Ha, bir de evlerden birine göz diktiler muhtemelen ama Allah'ın işi işte, onu da Savaş tam bedeliyle satın aldı dedemden. Onun da makbuzuna gözüm gibi bakıyorum. Tabii bir de Savaş'ın dedemden satın aldığı hisselere de göz diker bunlar. Neyse ki tam bedelince yasal bir şekilde satın alındığını kanıtlı şekilde elimizde tutuyoruz. Savaş'ın dedem ve babaannemle imzaladığı bakım sözleşmesini söyledim mi size? Bak, mahkemede karşınıza çıkar da sizi hüsrana uğratır diye önden söylüyorum, iyilikten anlayın azıcık, aç köpekler. Dedem, Savaş'la bakım sözleşmesi imzaladı, hayatının sonuna kadar bakımını o üstlendiği için mal kaçırma davası falan sizi bayağı zorlar, haberiniz olsun. E biz yasaya saygılı adamlarız. Aynı evde kaldıklarını, hastalık sürecinde bakımı üstlenenin Savaş olduğunu, yani her şeyi belgelerle tutuyoruz elimizde. Akıllı adam şu dedem, önceden her şeyi hesap etmeyi iyi bilirdi rahmetli. Şimdi git de aç bakalım o davayı, ne oluyor izle şovu."

Serhat abinin büyük bir keyifle anlattıklarını ağzım açık dinledim. Dede gerçekten tahminimden bile akıllı bir adammış. Öyle ki öldükten sonra bile mirastan hak almasınlar diye ellerini kollarını bağlamış. Benim şaşkınlıkla dinlediklerimi, karşımdaki iki kadın öfkeyle dinliyordu. Bir tek adam sadece Kadir amcaya bakıyordu.

"Allah sizin belanızı versin, hırsızlar! Her şeyi kılıfına uydurarak mı çaldınız?"

Narin'in dehşet kaplı sesi bağırtı olarak düştü araya. Kadir amca da Serhat abi gibi gülümseyen bir suratla baktı karşımızdaki düşmana. "Ne çalması, Narin?" dedi. "Babam akli melekelerinin yerinde olduğunu kanıtlayan bir rapor sonrasında tüm malını tam bedeliyle sattı bize. Alan razı, veren razı. Sana ne oluyor?"

Kadının yüzünü kara bir öfke sarmıştı bu kez. Bir bana bir amcaya bakıyor, ağzı açılıp kapanıyordu sinirden.

"Benim hakkım ne olacak, Kadir Bey? Babamdan kalan tek evime bile göz diktiniz, benim üzerimden çekin elinizi eteğinizi!"

Leyla'nın sesi, Narin'deki gözleri çekti.

"Sen ağzını bile açma! Savaş'a dokunduğun gün canını almadıysam o çocuğa daha çok yük olmasın diyeydi! Anama bir şey olaydı bak o zaman bir evle kurtulabiliyor muydun? Git gözümün önünden!"

Leyla bu kez öne üç adım attı. Tıpkı amca gibi o da öfkeyle duruşunu dikleştirdi. "Ben hakkımı almadan gitmeyeceğim, Kadir Bey!" diye bağırdı. "Yeter yıllardır bize ettiğiniz zulüm. Kardeşimle bacımın hakkını da tek tek vereceksiniz. Ya siz ya da yeğeniniz!"

Leyla'nın Ali'den bahsetmesiyle birkaç adım yaklaşıp, "Kocamın adını ağzına alma!" diye bağırdım.

"Mal istemiyorum," diye yine mırıltı gibi bir ses girdi araya. İki kadını ölçüp biçen gözler süklüm püklüm duran adama çevrildi. Adam yerdeki bakışlarını kaldırıp Kadir amcaya baktığında gözleri dolu doluydu. Ali'ye benzemiyordu hiç. Babasıydı ama Ali daha uzundu ondan. Üstelik bu adamın teni esmerdi, Ali daha kumral kalıyordu. Dedeye benziyordu galiba. Ali'den hiçbir şeyi bu adamda görmemek içimi rahatlattı nedense.

"Niye geldin o zaman, şerefsiz?"

Adam derin bir nefes çekip bir adım daha yaklaştı. "Af için..." dedi.

Bir anda kalakaldım. Karısının, "Burhan!" diye tıslamasını duymamış gibi sadece Kadir amcaya bakıyordu.

"Uzaklarda tek başıma, kimsesiz olarak ölmek istemiyorum, abi. Af istiyorum. İsterseniz Narin'i boşarım, istediğiniz işi yaparım, sadece beni evime geri alın."

Şaşkınlıkla aralanmış ağzımla Kadir amca ve Serhat abiye baktım. Onlar da bunu beklemiyor olacaklar ki bakıp kalmışlardı.

"Burhan, ne diyorsun sen?"

"Ne diyorsun sen, lan?"

Narin'in öfkeli bağırtısına amcanın sesi karıştı. Kadir amca biraz evvelki gür sesine inat fısıltı gibi söyledi bunları ama Narin bir kez daha, "Burhan, kes sesini!" diye koca alanı inletti. Burhan, yanı başında çığlık atan kadına bir an bile bakmadı.

"Af istiyorum, böyle ölemem. Babam öldü, benden nefret ede ede öldü. Anamın da öyle ölmesini istemiyorum."

"Burhan, kes sesini!"

"Ne isterseniz yaparım, Savaş'ın ayaklarına kapanıp af dilerim. Ne olur, abi!"

"Kes sesini dedim sana, kes! Basiretsiz korkak!" Narin bu kez nefretle bize çevirdi yüzünü. "Siz vermiyorsanız o çok sevdiğiniz Savaş'ınız verir paramı! Salaklık bende ki *o duymadan sessiz sakin halledelim, herkes yoluna gitsin*, dedim ama size insanlık yaramıyor! Nerede o? Ne zaman gelecek? Annesini yirmi yıl sonra görünce nasıl olacak bir bakalım."

Sükûnetimi korumak, işleri Kadir amcanın idare etmesini beklemek buraya kadardı işte.

"Ali verecek parayı, öyle mi?" dedim. Herkesi dehşete düşürüp ağızlarını kilitleyen cümlelerinden sonra benim sesim rahatlıkla duyuldu.

Kadın onaylar gibi başını ağır ağır sallayıp, "Öyle!" dedi. "Çektiğimiz acının karşılığını veremez ama iyi tırtıklamış dedesini, aferin oğluma. Şimdi de bizim olanı, bize verecek!"

Dişlerimde kontrolsüz bir titreme vardı, bu da ses yapıyordu muhtemelen. Tırnaklarımın arasındaki kanın kokusu geldi burnuma. "İstersin!" dedim. "Tabii ben seni öldürmezsem!"

Sonra bir anda boğazına nasıl yapıştım, bilmiyorum. Boğuk bir çığlık geldi kulaklarıma. Sonra biri ellerime tutundu, *bırak kardeşimi*, diyen ses kulağımı çınlattı. Saçımda da bir yanma hissettim ama umursayacak halde değildim. Yüzünde tırnaklarımın açtığı izle bana koca gözlerini açıp bakan kadından gözlerimi ayırmadım.

"Sıçtım ağzına, Leyla. Kızıma dokundun, ha?" diyen Fatoş yengemin sesi yankılandı bu kez. Saçlarımdaki sızı hafifledi. Yine umursamadım. Sadece çığlık atarak bağıran kadının boğazını kavrayan buz tutmuş parmaklarımı hissediyordum.

"Bu dilinle mi soktun sen benim Ali'mi? Bu dilin mi mahvetti onu?"

Tırnaklarımın etine gömülüşünü hissettim. Sıktığı dişlerini arala-

mak, o dilini çekip koparmaktan başka bir şey istemiyordum. Serhat abinin, "Asude!" dediğini duydum.

Ama bu kez Cangül abla, "Geri bas, Serhat!" diye bağırmıştı. Ortalığı inleten bir karmaşa, çığlık yağmuru, kuşları dallarından uçurup kaçıracak bir kaos vardı bahçemizde bugün.

"Seni uyardım! *Kocama yaklaşırsan gözüm hiçbir şeyi görmez*, dedim!"

Sıktığı dişlerinin arasından, "Bırak!" diye tısladı. Parmaklarımın arasındaki boğazını kurtarmak için elimin üstüne tırnaklarını geçirdi. Hissetmiyordum bile. İnsanın gözünü kan bürür mü? Bürüyormuş.

"Asude, bırak kızım, gözünü seveyim. Siktir edip gönderelim şunları, hadi abim."

Serhat abinin kolumu kavrayan eli beni çekiştirse de pençeye dönmüş tırnaklarımı iliklerime kadar nefret ettiğim kadından çekemedim.

"Dilini koparmadan olmaz, abi."

Beklenilmeyecek kadar sakin sesim, kadının gözündeki öfkeyi korkuya dönüştürmüştü sanki. Daha çok çırpındı elimin altında. Hırıltılı sesi zihnimi uyuşturuyordu. Cinnet böyle bir şey miydi? Hislerini durduran, yaptığını sorgulatmayacak kadar akla ambargo koyan bir durum muydu? Zira ne bacaklarıma çarpan tekmeler acı veriyordu ne de ellerimi bıraktırmaya çalışan eller. Sadece içimde kızıl öfke, o yılan dilini yakalamak ve koparmak için delici bir iştahla bekliyordu.

"Asude, abisinin gülü, kurban olayım şunları kovalım. Bak, Savaş'la babaannem gelecek."

"Yine canını yakmadan susturmam lazım."

Yine fısıltıdan hallice bir ses çıktı benden, elimin altındaki beden daha çok çırpındı. Serhat abinin kolumu tutan elleri belimi kavrayıp beni çekiştirmeye çalıştı.

"Cangül, yardım et, öldürecek!"

Serhat abinin bağırtısıyla Cangül ablayı diğer yanımda hissettim. "Öldürmek en büyük hakkı da kıza sebep olacak," dedi. "Bırak, Asude. Hadi ablam, bırak. Babam onu bin pişman edecek."

Cangül abla boğazına geçirdiğim elimi kavrayıp parmaklarımı araladı. Her bir zerrem sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu sanki. Her yanımda iğne batması gibi acılar vardı. Sonra benden çok daha güçlü bir beden beni kavrayıp karşımdaki düşmandan ayırdı. Kimseyi görmüyordum.

Gözüme perde mi inmişti benim? Karşımdaki kadından başka etrafımda ne oluyor, algılamıyordum. Sadece çığlıkların aştığı bir uğultu vardı kulaklarımda.

"Baba, annemi tut, gözünü seveyim!"

Başım birinin kontrolündeymiş gibi soluma çevrildi. Yere yatırdığı kadının üstüne oturan Fatoş yengeyi gördü gözlerim. Elleriyle yüzüne öyle seri vuruyordu ki bir de kolları engel olmasın diye bacaklarıyla kıstırmıştı. Ben hiç akıl edememiştim bunu. Kadir amca kavrayıp üstünden çekene kadar Leyla, Fatoş yengeye hiçbir şey yapamadı. Ben pek kavga etmeyi bilmiyormuşum, saçlarımın dipleri acıyordu çünkü. Kendime zarar verdirmeden biri nasıl dövülür, bilmiyordum. Bu derece delirmesem bilmezdim hiç belki de.

"Asude! Asude, bana bak, abim. Cangül, bir su getir kıza, kafayı yedirdi adi!"

Serhat abiye baktım bu kez, kulağımdaki uğultu çok fena baş ağrısı yapıyordu. Gözüme vuran ışık yüzünden çığlık atmak istiyordum.

"Abi..."

"Hah, bak bana, abim. Yok bir şey."

Sonra dudağıma suyun yaslandığını hissettim. Bir yudum alınca bu kez Cangül abla boynuma, boğazıma sürdü. Gözüm yere çökmüş, ellerini toprağa yaslayıp hem ağlayan hem de hâlâ tehditler savuran kadına çevrildi.

"Zehirli dili neler yapmıştır benim Ali'me!"

Mırıltımla Serhat abi yine başını salladı. "Ben onları hak ettikleri cehenneme sokacağım, abim," dedi.

Geri çekilip ayakta durabiliyor muyum diye kontrol ettiğinde ona değmiş ellerime takıldı gözlerim. Tiksintiyle ellerimi üzerime silerken midem kasıldı. Kusma isteği öyle yoğundu ki tutamayacağım sandım kendimi.

"Al karını ve baldızını, defol buradan, Burhan. Burada sana ne aile ne de af var! Gidin artık, yeter verdiğiniz zarar."

Burhan ise karısı ya da baldızının gördüğü zarara zerre kadar tepki vermeden Kadir amcaya bakıyordu. Şu koca alanda aklını kaybetmiş iki kişiden biri ben, biri oydu sanırım.

"Abi, öldürecek bu vicdan azabı beni, ne olur..."

"Ulan, ne vicdanından bahsediyorsun sen? Oğlunu bırakıp kaçtın, it! O çocuğun yüzündeki acıya bakamadım ben aylarca. Ne vicdanı?"

"Affet..."

"Burhan, defol! Bak, bir kerelik kardeşlik yap, beni katil etmeden defol. Savaş burada olduğunuzu öğrenirse ben çok kötü bir adam olurum, beni daha beter yakmadan git!"

"Babam hiç mi affetmedi beni?"

Adam sanki amcayı duymamış gibi konuşuyordu. Kadir amca ise öfkesine sarılmasa ağlayacakmış gibi bir ifadeyle baktı kardeşine. Cangül ablanın sarıldığı kollar beni ayakta tutmasa ben de yere çöker, içim çıkana kadar ağlardım muhtemelen.

"Hepimizi yaktın, nasıl affetsin, lan? Sen geride evlat bıraktın, nasıl affetsin? Para için gelsen daha az kızarım sana, sen hangi yüzle *affet*, diyorsun? Yirmi yıl! Yirmi yıl, lan!"

Adam onaylar gibi baş salladı. Gözünden aşağı bir damla yaş kaydı. Bu kez bakışları bana çevrildi. *Yanılmışım... Gözleri benziyormuş Ali'ye. Acı çekerken gözünün kahvesindeki buğuluk çok benziyormuş.*

"Yanınıza kâr kalmayacak hiçbir şey!" O zehirli ses araya girene kadar ne karşımdaki adam bakışlarını benden ayırabildi ne de ben ondan çekebildim. "Beni durduramayacaksın, Kadir Bozdoğan! Bugün bana yapılanı izledin ya, asla durmayacağım!"

"Bak, vallahi parçalayacağım. Kes sesini, Narin! Bırak beni, Kadir. Ölüsünü sereyim şu bahçeye de o da rahatlasın biz de rahatlayalım!"

Zorbela ayağa kalkan kadın onca sözü, onca darbeyi alan o değilmiş gibi zerre nefretinden eksilmeden kan bulaşmış yüzüyle bana baktı. "Barış'ın kan parasını Savaş verecek!" dedi. "Zümra'nın kan parasını Savaş verecek! Madem laftan anlamıyorsunuz, bizden alınan çocuklarımızın hakkını katili ödeyecek!"

Vücudumda son kalan güçle öne atılacakken hiç beklemediğim bir ses girdi araya. "Ne oluyor burada?" dedi.

Başım sağıma çevrildiğinde beyaz arabanın yanında bastonunu kavramış babaanneyi dimdik gördüm. Ne zaman geldiklerini bile duymamıştık. Sonra arabanın şoför koltuğundan yüzü kâğıt kadar beyaz kesilmiş Ali indi. Babaannenin öfkeli gözlerinin aksine onunki bomboştu ama yüzünden çekilen kan içindeki ızdırabı gösteriyordu.

Babaanne bir kez daha gür sesiyle, "Ne oluyor dedim, Kadir?" diye bağırdı. "Ne işleri var bunların benim bahçemde?"

Narin de irkildi, yüzünden hızlı bir şaşkınlık akıp geçti ama kendini kolay toparladı. Yüzündeki kanı, kıyafetine bulaşmış tozu toprağı umursamadan tam babaannenin karşısına dikildi. "Yirmi yıl sonra evime geldim, Dursun Hanım," dedi. "Gelinine bir *hoş geldin*, demek yok mu?"



31. BÖLÜM

Babaannenin karşısında öylece dikilişine hayret ettim. Arsızlığı, utanmazlığı asla sınır tanımıyordu. Ama o an başka bir şeyi daha fark ettim. Gözlerini kilitlemiş gibi babaannede tutuyordu. Başı az sola meyletse Ali'yi görecekti ama gözlerini bile kırpmadan sadece babaanneye bakıyordu. Bense öylece kaskatı kesilmiş bir halde Ali'nin kâğıt kadar beyaz ve duvar kadar düz suratını izliyordum. Ona baktığımı hissetmiş olacak ki etrafı süzen gözleri benim gözlerimle çarpıştı. Genzim anında yanmaya başladı. Kaşlarının ağır ağır çatılışını ve beni süzüşünü gördüm. Sonra gözleri babaannenin karşısındaki kadına değip onu da süzdü.

"Onca yıldan sonra ölümün benim elimden olsun diye bu kadar yol teptin, ha Narin?"

Beklediğim gibi babaannenin sesi olabildiğince otoriter, insanı ürperten bir soğukluktaydı. Narin'in bir an omuzlarının düşüşüne şahit oldum ama boynunu dik tutmaya çalıştığı belliydi. Aynı zamanda iki yanında sallanan elleri yumruk olmuştu, gözünü babaanneden çekmiyordu.

Sanki...

"Onca yıldan sonra hakkımı almaya geldim, Dursun Hanım!"

Babaanne ağır ağır başını salladı. Gözleri hiç acelesi yokmuş gibi tek tek üzerimizde dolaştı. Benim diğerlerine göre daha perişan görünen halimi yavaşça inceleyip bir iç çekti. En sona oğlunu bırakmıştı. Onu da sükûnetle inceledi. Oğluna bakarken bir yabancıya bakar gibi hissizdi yüzü. İçi de öyle miydi acaba?

"Eceli gelen köpeği tutamıyorsun işte. Şimdi seni benim elimden kim alacak, Narin? Şurada canını söküp alsam kim mâni olacak?"

Babaanne gitgide yükselen sesiyle üç adım daha atıp Narin'le arasındaki mesafeyi kapattı. Yine ona bir şey olacak korkusuyla panik göğsümü boğmaya başlamıştı bile. Kadir amcayla aynı anda öne çıkarken Ali'nin sesi duyuldu çıt çıkmayan bahçemizde. "Babaanne," dedi. Ne yüksek bir tını ne de duygu barındıran bir harf vardı. Her zamanki kadar duru bir şekilde, öylesine seslenir gibiydi.

Bakışlarımı ondan çekemedim. Arabanın kapısını yavaşça kapatıp adımlamaya başladığında Narin'den beklemeyeceğim bir şey oldu. Omuzları düştü, boynu içe çekildi, elleri kalçasının biraz altında kalan bluzunun uçlarını kavradı. Bir farkındalık çöktü üstüme. Kaşlarım çatılı bir halde dikkatle onu izledim. Asla gözünü kırpmıyor, bakışını azıcık bile babaannenin suratından ayırmıyor, neredeyse nefes bile almıyordu. Ondaki gözlerim Ali'ye çevrildiğinde onun bize doğru yaklaşmasıyla omuzlarının içeri bükülüşü sanki arttı. O, Ali'ye bakamıyordu.

Bu kadın benim karşıma çıkarken zerre korku yoktu gözlerinde. Kadir amcaya bağırıp, çağırırken azıcık bile çekince yoktu ama Ali...

Sonunda anladım. O beni sıkıştırırken, *parayı oğlumdan isterim*, diye tehditler savururken ne büyük yalan söylüyormuş farkına vardım. Bizi nereden vuracağını biliyordu. Bizim ne olursa olsun Ali'nin onu görmesini istemeyeceğimizi, bunun neticesinde istediğini vereceğimizi düşünüyordu. Gündüz vakti evi basması, geçmişten kalma bir bilgiydi onda. Bizim evin erkeklerini gündüz saatlerinde evde bulamazdınız. Kahvaltı sonrası işe gidilir, akşam yemek saatinde anca dönerlerdi. Benimle konuştuktan sonra buraya gelen kadın, Kadir amcayı değil; direkt babaanneyi bulma umuduyla gelmişti. Ali'yi görmeden, direkt düşman bellediği kadını torunuyla tehdit edip alacağını almanın peşindeydi. Ali'yle yüz yüze gelmeden gitmeyi asıl o istiyordu, azıcık bile anlayamamıştım bunu. Şimdiki hali avaz avaz bağırıyordu bu gerçeği.

Narin Bozdoğan, yirmi yıl önce ardında bırakıp gittiği çocukla karşılaşmayı zaten zerre kadar istemiyordu. Bu kez babasına çevrildi gözlerim. Yaşlı omuzları tıpkı karısı gibi sefillik yüklüydü. Bakışları yeri delip geçecek haldeydi. Af dilenmeye gelmişti ama bir affı hak edecek ne yapmıştı ki? Ali birkaç adım daha atıp, yanlarından geçerken karşısında annesi yokmuş gibi babaanneye baktı.

"Doktorun dediğini unutma, babaanne."

Yine sesi çok sakindi. Ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini

kestiremiyordum bir türlü. İçimde öyle bir sıkıntı vardı ki nefesim kendine yer bulamıyordu göğsümde. Ağır ağır bana doğru yürürken, gözümü bile kırpmadan onu seyrediyordum. Yakınımda kim varsa benimle aynı durumdaydı. Yanlış bir adım bile sanki domino taşı gibi her şeyi yıkacak korkusuyla kimse ağzını açamıyordu. Tam karşımda durunca kaşlarının çatılması daha bir arttı. Elleri havalanıp saçlarımın sol tarafına uzandı.

"Ne oldu sana böyle?"

Parmakları saç diplerime dokunduğunda orada bir sızının olduğunu hissettim. İstemsiz inlediğimde Ali'nin gözleri gözlerime değdi. Elimle karmaşayı düzeltme umuduyla saçıma dokunacakken bu kez bileğimden yakaladı. Bembeyaz ellerimde çizgi şeklinde birkaç kızarıklık vardı. Bu kez aynı yavaşlıkla diğer elimi kavrayıp onu da inceledi. Sağ elimin üzerinde değil ama bileğimde vardı aynı kızarıklıklar.

"Kim yaptı bunu sana?"

Ali'nin fısıltılı sesiyle başım iki yana sallandı. "Bir şey yok, Ali'm," dedim.

Dudaklarını birbirine sıkı sıkı bastırıp hâlâ saçlarımda olan elini okşar gibi saç diplerimde dolaştırdı. Parmaklarıyla sardığı sağ elimi ise bileğimden öptü.

"Ne yaptın böyle, Asude?"

"Bir şey yok. Vallahi yok, acımıyor da."

Ali başını iki yana sallasa da konuşmadı. Sonra benden birkaç adım uzaklaşıp babaanneye baktı. "Hadi, eve gir artık, çok ayakta kaldın bugün," dedi.

Aklımı karıştırıyordu bu halleri. Yanımızda duranları görmüyormuş gibi o kadar yalın bir sesle konuşuyordu ki bu beni nedensizce daha çok korkutuyordu. Bir tepki vermesi gerekmez miydi? Bir şey... En azından bir soru. Babaanne, "Savaş'ım," diyerek inler gibi seslendi. Ali ise bunu duymamış gibi yakınına doğru ilerlemeye başladı.

"Daha yeni iyileştin, çok kalma ayakta. Alman gereken ilaçlar da var üstelik."

Babaanne de benim şaşkınlığımı yaşıyordu. Diğer herkes gibi öylece Ali'yi izliyor ama nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu.

"Gireriz elbet evimize, oğlum. Doğru diyorsun, çok ayakta kaldım bugün. Hadi, girelim artık."

Ali başını iki yana salladı bu kez. "Serhat abi, babaannemi içeri götür," dedi. Ali'nin söylediğiyle babaanne eğilmiş belini hemen dikleştirdi. Sonra Ali, geldiğinden beri yok saydığı kadına çevirdi başını. Gözleri ağır ağır üstünde dolaştı. Verdiğim hasarı gözleriyle inceledi. Bana anlık bir bakış atsa da çok durmadan tekrar karşısındaki kadına çevirdi bakışlarını. Yine hiç acelesi yokmuş gibi bu kez ardında öylece yere bakan babasını inceledi bir süre. "Annemle babam beni görmeye gelmiş, abi. Sen babaannemi içeri götür, ben de hasret gidereyim."

İçime bir anda öyle büyük bir keder oturdu ki iki büklüm olasım, karnımı yaran bu sızıyı avuçlarımla kavrayasım geldi. Babaanne, "Oğlum..." diye fısıldadı tekrar.

Bense birkaç adımla yakınına sokulup, "Ali, evimize girsek?" dedim.

Ali başını çevirip bu kez bana baktı. Kahvelerinden akan hüzün, boğazımda bir yumru oluşturdu. "Yanlış söyledim, değil mi Asude?" dedi. "Beni görmeye değil, para istemeye gelmişlerdi. Duydum aslında da..." Bendeki gözleri, ona bakmamak için aşağı eğilmiş yüze çevrildi. "Hoş geldin, anne. Tanıdın mı beni? Ali'yim ben, tanıdın mı?"

Ali'yim...

Bu kez gözleri, babasına döndü. "Babam hiç bakmıyor yüzüme," dedi. "Bakamıyor belli ki hâlâ. Yolda görse tanıyamaz, yanımdan öylece geçip gider. Çok değişmiş miyim baba?"

Anne ve *baba*, diyordu onlara. Yanan gözlerimi kontrol etmek öyle zordu ki. Yirmi yıldan sonra bile böyle hitap ediyordu. Yüzünü ağır ağır bir gülümseme kapladı ama size yemin ederim, hiçbir ağıt o gülümseme kadar içinizi acıtamazdı.

"Başını yerden kaldır, Narin Hanım!" Biraz evvel *anne*, derken titreyen sesi bu kez daha gürdü. Sanki kadın da bunu beklermiş gibi başını kaldırdığında bana ve diğerlerine takındığı tüm hırs hiç ona ait değilmiş gibi Ali'ye baktı. "Bunca yıldan sonra niye geldiniz?

Bir gün onlarla karşılaşırsa nasıl olur diye hiç düşünmemiştim. Düşünsem *çok üzülür, bir köşeye siner ya da bağıra çağıra hesap sorar*, derdim. Böyle olabileceği aklıma gelmezdi. Ne bir sinir vardı sesinde ne de dişe dokunur bir hayal kırıklığı. Hissizce, karşısında alelade bir kadınla sohbet eder gibiydi.

"Biz..." Ortalığı inleten zehirli sesi kısıktı şimdi. Ya çok bağırmaktan hali kalmamıştı ya da Ali'nin karşısında gücünü yitirmişti. Narin'in

kurumuş dudağını yalayıp anlık babaanneye bakışını yakaladım. "Biz çok daha önce dönmek istedik ama kabul etmediler. Sana söylememişler, karınla konuşurken anladım. Haberin bile olmamış."

Ali'nin gözleri bana çevrildi, ben açıklama isteğiyle öne atılacak oldum ama o önemsiz bir mevzuymuş gibi üstünden atlayıp tekrar karşısındaki kadına baktı.

"Dönmek istediniz, müsaade etmediler. Şimdi de miras hakkı için gelesiniz tuttu, ha?"

Beklediği tepki bu değildi Narin'in. Kendimden biliyordum, o da ben gibi babaannesine hesap sorar diye düşünerek konuşmuştu. Bocaladı, ne diyeceğini bilemedi.

"Bizim de... Hakkımız var."

Ali yine onaylar gibi başını salladı. Aklından ne geçtiğini bilmeyi öyle çok istiyordum ki.

"Hakkın tabii. *Ölüm hak, miras helal*, derler. Ama yanlış hatırlamıyorsam buradan giderken siz mirasınızı almamış mıydınız?" Narin karşısında kendinden en az yirmi santim uzun olan oğluna baktı. Bizden bağıra çağıra istediği hakkını Ali'den isteyemiyor muydu yani? Halbuki *oğlumdan alırım*, derken ne kadar da kendinden emindi. "Yok, öyle değildi. Pardon, benim hatam. Sen mirasını giderken yanında götürdün ama bugün buraya Barış'ın kan parası için geldin. Biraz evvel öyle bağırıyordun sanki, yanlış mı duydum?" Ben Ali'ye bir adım daha yaklaşırken babaanne de elini sırtına yasladı. Ali bana bakıp, iki gözünü de açıp kapadı. Sonra eli sırtındaki babaanneye baktı. "Bir şey yok, babaanne," dedi. "Annemle sohbet ediyoruz."

Bu halleri korkutuyordu beni. Bağırıp ortalığı yıksa bir şekilde ona ulaşacak gibiydim ama bu kadar sakin olması elimin ayağımın buz kesmesine neden oluyordu. Dikkatli gözleri bir an bile annesinden ayrılmıyordu. Belki Narin Hanım bilmiyordu ama ben Ali'nin bu bakışını biliyordum. Aklını sorguluyordu. Yine gerçekliği ve sanrıyı karıştırıyor mu diye ayırmaya çalışıyordu.

"Barış'ın kan parası ne kadar diye hesapladın mı Narin Hanım? Nasıl hesapladığını merak ettim. Yaşadığı yedi yıla göre mi yoksa yaşayacağı yıllara göre mi?" Ali ağır ağır başını sallarken dudaklarını birbirine bastırmıştı. Narin ise gözünü kırpmadan konuşan oğluna bakıyordu. "Kaç yıl ömür biçtin Barış'a, anne? O gün boğulmasaydı kaç yıl daha

yaşardı senin gözünde?" Hiç beklemediğim bir şey oldu. O zalim, kin yüklü, para düşkünü kadının gözünden bir damla yaş süzüldü. "Yıllara göre mi hesapladın yoksa günlere göre mi? Söylesene anne, kardeşimin kan parasını, nefes aldığı her günün değerini altına göre mi yoksa dövize göre mi ayarladın?"

"Ali..." diye bir inilti çıktı dudaklarından. Savaş, değil. Ali. Akan ilk yaşın ıslaklığı olduğu yerde duruyordu. Gözünü kırpmadan karşısındaki oğluna bakan kadın onu gördüğüm andan itibaren ilk kez hissedebilen bir canlıymış gibi geldi gözüme. Ali'nin sesi bir anda yükseldi.

"Söylesene! Söyle, Barış o gün boğulmasaydı kaç yıl yaşayacaktı senin için? Kaç para ediyor Barış'ın canı? Söyle, şimdi yollayacağım kardeşimin ederini. İçimdeki bu acıyı sökecekse neyim var, neyim yok vereceğim sana. Bana söylediklerini unutturacaksa her şey senin olacak." Titreyen çenesini açıp tek kelam edemedi. Dudaklarını öyle bir birbirine bastırmıştı ki ağzından minicik bir inilti bile çıkmadı. "Gözünü kırpmadan bana bakabiliyorsun artık. Halbuki o gün *yüzünü görmeye tahammül edemiyorum*, demiştin. Çocukluk yüzüm aynı değil diye mi bakabiliyorsun?" Elini, arkasındaki yola doğru uzattı. Yokuşu gösterdiğini biliyordum. "Tam orada gitmemeniz için peşinizden koşarken, arabayı durdurup karşıma dikilmiştin. Hatırlıyor musun? Ne dediysen ben hatırlıyorum. Bunca yıldan sonra sen kardeşime değer biçmeye mi geldin, anne? Kardeşime fiyat biçerken karıma zarar mı verdin?" Başı iki yana sallanıp gözleri öylece dikilen adama çevrildi. Yavaş yavaş ona doğru ilerlediğinde elim göğsüme konmuştu. "Sen de mi Barış'ın ederini almaya geldin, baba?"

Narin'in akmayan yaşlarına inat Burhan'ın yüzü ıslaktı. Dudakları titriyor, elleri iki yanında öylece yumruk olmuş, oğlunun sözlerini bekliyordu.

"Ben af... Af istiyorum sadece."

Ali onaylar gibi başını salladı. "Neden af istiyorsun bizden?" diye sordu. Burhan'ın hıçkırığı sesli bir hal aldı. "Beni bırakıp gittiğiniz için mi?"

Burhan'ın ağlama sesi arttıkça benim içim Ali için feryat ediyordu. O adama zerre kadar üzülmezken Ali'm için kanlı gözyaşları dökecek haldeydim.

"O gün *yüzüne bakamıyorum senin*, dedin bana. *Burada kalanlar*

sana benden daha iyi bakar, ben bakamıyorum, diye tıpkı böyle gözyaşı döktün."

"Savaş... Oğlum..."

İniltili bir seslenişti bu.

"Biz evin önünde oynarken neredeydin, baba?" Bir anda sorulan soruyla adam başını saniyelik kaldırsa da sonra tekrar yere eğdi yüzünü. Omuzlarının sarsıntısı çoğaldı. "Tersanede değilmişsin, ofiste değilmişsin. Sen neredeydin, baba?"

"Affet. Ne olur, affet..."

"Babaannemin elleriyle yıktığı iş evinin kapısı o gün aralıktı. Anahtarı sende olan, sen yokken asma kilit takılan kapı aralıktı." Adamın sesli hıçkırıkları çoğaldıkça ben duyduğumla kaskatı kesildim. "Yıllardır deniyorum kendimi. Tıpkı senin gibi bir iş evi yaptım tersaneye, yıllardır deniyorum. Saatlerce gemiler, kayıklar yapıyorum ama dışarıdaki her şeyi duyuyorum da. Ellerim sabırsızlıkla yaptığı işi bitirmek için debeleniyor, gözlerim her parçayı defalarca tavaf ediyor ama kulaklarım kapanmıyor, baba. Sırf nasıl olduğunu anlamak için, bir insanın çocukları dışarıda ölürken elindeki odunu oymaya devam edişinin sebebini kavramak için yüzlerce gemi yaptım ama bulamıyorum. O telefonu duyuyorum, adımı seslenene cevap veriyorum, yaklaşan adımları kafamda takip ediyorum da üç metre ilerisinde oynayan çocuklar *denize gidelim*, dediğinde duymayan babamın sebebini bulamıyorum."

Narin başını çevirmiş, öylece Burhan'a bakarken aynı şaşkınlıkla Leyla da onu izliyordu.

"Sen... Sen o gün evde miydin? Sen onları duydun da yine sağır mı oldun?"

Bağırtısı bir anda sessiz ortama düştü. Bense vurgun yemiş gibiydim.

"Zümra ve Barış'ın elini tutan bendim," dedi Ali. "Patika yolu gösteren, denize götüren bendim: Suçumu hiç inkâr etmedim ama siz ne zaman kabul edeceksiniz? Ben artık tek başıma taşıyamıyorum, siz ne zaman alacaksınız hakkınız olanı?" Ali bu kez de teyzesine baktı. "Çayları hep sen doldururdun, mutfak penceremiz bahçeye bakıyordu. Bize niye bakmadın, teyze?" Başı bu kez Narin'e çevrildi. "Beni geç ama *Barış terleyince öksürüyor*, diye niye hiç aklına gelmedi, anne? *Savaş koş-*

turur, kesin yine ter içinde kalmıştır, diye niye demedin?" Başı iki yana sallanıp ağlamaktan başka hiçbir şey yapmayan adama çevirdi gözlerini. "Kulakların duya duya niye gitmemize izin verdin, baba? Biz ölürken niye hiçbiriniz kurtarmadı bizi? Ben kabul ettim de siz niye etmiyorsunuz hatanızı? Yirmi yıl geçti, yirmi yıl! Onca zamandan sonra ölenlerin kan hakkı için mi geçiyorsunuz karşıma? Bu aileye beladan başka bir şey getirmedim, yine başka belaya sebep olayım diye mi beni sınıyorsunuz? Kabul ettim ben artık olmayışınızı, niye karşıma çıkıp her şeyi hatırlatıyorsunuz? Unutmuyorum ki zaten ben hiçbir şeyi, niye yapıyorsunuz bunu bana?" Yine başı iki yana sallandı. Ardında kamburu çıkmış, sessiz yaşlar döken babaanneye baktı. "Biliyordun, değil mi? İş evini ellerinle yıkarken, *benim öyle evladım yok*, diye yeminler ederken de biliyordun."

Babaanne ağır ağır başını sallayıp, "Biliyordum," diye fısıldadı.

Ali sadece gülümseyip başını onaylamak için salladı. "Çok ayakta kaldın, eve geç artık. Sana bir şey olursa ben ne yaparım sonra?"

Babaanne burnunu çekip itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Hiçbir şeycik olmaz bana," dedi. "Bahçedeki ayrık otlarını atıp girelim evimize, oğlum. Girelim gözümün nuru, tüm gün peşimde koştun, sen de çok yoruldun."

Ali kaskatı, gözünde düşmeye hazır yaşlarla ona bakan kadına çevirdi gözlerini. "Gidin buradan," dedi. "Size ait hiçbir şey kalmadı artık buralarda. Belli ki hesap kitap yapmadan gelmişsin. Sen önce bir otur, Barış için fiyat biç, daha sonra bana haber edersin. Barış çok güzel bir çocuktu, anne. Sakın değerinin altında bir rakam söyleme, olur mu?"

Bir ip mi koptu yoksa bir kilit mi kırıldı, ne olduysa Ali'nin son söylediğiyle o dimdik duran kadın omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. *İnsanoğlu tuhaftır*, derdi babam. *Neyi, neden yaptığına akıl sır erdiremezsin*, diye bahsederdi. Narin de tuhaftı. Acı mı çekiyor yoksa acıyı zehre bulayıp acıtmaya mı çalışıyor, anlamıyordum. Çektiği acıyı kendinden uzağa atmak için kime geldiğine bakamayacak kadar körelmişti. Hırs içini öyle bir kaplamıştı ki acısını bile gölgelemişti.

Tüm duyguların en kötüsü kıskançlıktı aslında. İnsan sevinci, öfkeyi, hüznü, korkuyu eğitebiliyordu da kıskançlığı yoluna koyamıyordu. Öyle yavaş yavaş da değil, bir anda esir alıp seni kölesi yapıyordu o zalim duygu. Yetinmiyordu da yanına haseti, hırsı, acıtma arzusunu

da takıyordu. İçki ya da kumar için *tüm kötülüklerin anasıdır*, derlerdi ama tüm kötülüklerin atası olan kıskançlığı dillendirmezlerdi. Bu eve girdiğinde on dokuz yaşındaymış henüz. Taptaze kalbini keşke Bozdoğanların sevgisiyle doldursaydı da kıskançlığını besleyip aç bir canavara çevirmeseydi.

Acı bakiydi. İnsan kaçamıyordu bir yerde kaderinden. Barış gün gelecek, yine yedinci yaşında son nefesini verecekti. Ama keşke Narin acısını zaten içinde her an beslenen kıskançlığıyla bir edip böyle birine dönüşmeseydi. Benim annem gibi elinde kalan tek evladına sarılıp ondan şifa dilenseydi. Anne değildim ki bilmiyordum. Yeni doğanı kaybetmekle yedi yaşında olanı yitirmek aynı acı mıydı bilmiyordu yüreğim. Ama bir yanım da *evlat acısının küçüğü büyüğü, yeni doğanı, yedi yıl yaşayanı olmaz*, diyordu. Annem kardeşimi doğurduktan sonra yitirmiş, canı da çok yanmış. Bana hep *kokun olmasa dayanılacak acı değildi*, der. Keşke Ali'nin kokusuyla avunup Barış'ın acısını olması gerektiği gibi yaşasaydı. O zaman hiçbir şey böyle olmazdı.

Gözlerim karısı gibi ağlama sesleri yankılanan adama çevrildi. Ne yazıkmış benim Ali'me. Kendinden başkasına kör bir adamın oğlu olamayacak kadar güzel biriydi o çünkü. *Af*, diyordu biraz evvel Kadir amcaya. Böyle şeyin affı nasıl olurdu ki? Böyle bir şeyin affı olur muydu? Sokak arasında top kafama çarptı da çığlık attım diye babam üstüne bir şey almadan atletle sokağa fırlamıştı korkusundan. Kimsenin takım elbisesiz görmediği Kâtip, kızının sesiyle bir pijama altı ve atletle, annemin küçük terliklerinin üstünde koşturarak çıkmıştı. O halini görünce, acımı unutup sokağı inletecek kadar kahkahalar salmıştım semaya. Neyi, ne kadar güzel yaşadıysam Ali'nin yaşamamış olması canımı parça parça söker gibi acıttı. Savaş Ali Bozdoğan'a hayat gerçekten hiç adil davranmamıştı. El bebek gül bebek büyüyen Asude, onu dışarıdan izlerken kendine sunulan sevginin zerresine muhtaç bu adama içi yanıyordu.

Edilen ahların, beddualaların altında sıkışan Ali'nin bağıra çağıra hesap sormayışının hakkını kim verecekti? Halbuki en çok o hak ediyordu çığlıklarla arşı inletmeyi. Narin'in sesini kesip Burhan'ı hakkı olmayan aftan muaf tutmak, asıl gözyaşı dökmek benim Ali'min hakkı değil miydi?

Narin ayaklarını sürüye sürüye yürümeye başladı. Ağlayışlarının

kesilmediği sarsılan omuzlarından belliydi ama başı öyle bir eğikti ki saçlarından göremiyordum yüzünü. Bir zamanlar Ali'yi koşturdukları yokuştan aşağı tabanlarını sürüyerek inmeye başladı. Leyla hepimize öfkeyle bakıp peşinden koşturdu. Burhan ise hâlâ içinde umut varmış gibi aynı yerindeydi. Narin ne kadar kötüyse diliyle de kötü biriydi ama Burhan kötülüğünü mağdur görüntüsü altında, acındırmayla kapatmaya çalışan bir basiretsizdi. İkisine karşı nefretim bakiydi ama Burhan artık Narin'i bile geçmişti gözümde. Asla anne baba olmaması gereken iki kişiye Allah nimet niyetine iki evlat vermişti. İkisini de telef etmişlerdi.

Kadir amca öne doğru ilerleyip, Burhan'a yaklaşırken, babaanne bastonunu kaldırıp onu durması için ikaz etti. Sonra Ali'nin, giden kadının arkasından bakan gözlerine bakıp bir zamanlar evlat diye bağrına bastığı adamın karşısına dikildi. "Buraya adımını atma bir daha, Burhan," dedi.

Babaannenin titreme bile olmayan kaskatı sesine inat Burhan, "Anne..." diye inledi.

"O iş evin gibi... İçinde emek emek yaptığın oymaların gibi yıktım attım ben seni içimden. Öldü saydım. Savaş'ı torunum değil, evladım yapıp bağrıma bastım. Burada sana hacet yok, Burhan. Burada seni affedecek ne ana ne ata ne de evlat var. Sendeki kuyruk acısı, bendeki bu evlat acısıyla boy ölçüşemez. Sana bu topraklarda tutunacak kök yok."

Burhan'ın hıçkıran seslerini duysam da babaanneden gözlerimi çekemiyordum. Ali arkasını dönüp de Serhat abilerin evinin ardındaki garaja doğru yürüyene kadar olduğum yerde çakılı kalmıştım. Onun seri adımlarıyla ardımdakilere bakmadan, ben de koşarak peşine düştüm. Duvar dibinde yaslı bekleyen motoruna uzanacakken, "Ali," diye seslendim. "Ali, nereye gidiyorsun?" Ali başını kaldırdı ama cevap vermeden motoru düzeltip geri geri ilerletti. "Hadi, evimize girelim, canım. Biraz... Biraz konuşmak istersen..."

Ali yüzüme baktı. Üstümü başımı inceledi. "Ne zaman konuştun o kadınla?" diye sordu. Sesi buz gibi çıkınca tüylerim diken diken oldu sanki.

"Ben... Bugün çıktı karşıma. Yemin ederim, önceden yüzünü bile bilmem. Ben ilk ne yapacağımı bilemedim, niyetini öğrenmek için oturdum onunla, Ali. Derdini öğrenir öğrenmez Kadir amcaya gidecektim zaten. Sana zarar verir diye korktum." Onaylar gibi başını salla-

dı yine. Kızacak mıydı bana? *Kızmasın, ne olur.* Ben kötü niyetle konuşmamıştım o kadınla. "Yemin ederim, beni kandırmaya çalıştı ama asla inanmadım. Sadece derdini öğrenip onu senden uzak tutacak zamanı kazanmaktı niyetim. O zaten karşına çıkmayı istemiyormuş bile ama fark edemedim ki."

"Anlıyorum."

Sesi bu kadar yalın çıkmasa ve öfkesi de dahil ne hissediyorsa azıcık anlasam daha kolay olurdu her şey. Yanına doğru ilerledim. Gidonu tutan elinin üstüne elimi koydum.

"Çok kötü bir kadın. Kalbi kapkara ama gitti. Daha gelemez, biliyorum. Seni incitemez artık. Kimse müsaade etmez."

"Onunla kavga etmişsin."

O anlar aklıma düşünce anında kaşlarım çatıldı. "Öldürmediğime dua etsin!" dedim. "Serhat abi çekmeseydi yılan dilini sökecektim ağzından ama tuttular beni."

"Bilirim onu, canı sıkılırsa karşısındakinin de canını sıkmayı başarır ama keşke ona uymasaydın. Sen öyle bir kadın değilsin."

Utanç her zerremi sardı. Sahi, gerçekten böyle biri miydim? Öfkeden gözü dönen, yaşı beni ikiye katlayan bir kadına böylesi bir şiddet uygulayacak kişi miydim? Korkum, hırsım, nefretim beni neye dönüştürmüştü? Kulağımda beni kışkırtan cümleleri yankılandı, beni nasıl da saniyeler içinde kendine dönüştürmüştü. Üstelik Ali söyleyene kadar fark bile edememiştim.

"Sözleri insanı delirtiyor, engel olamadım kendime."

Yumruğumun içine sakladığım tırnaklarıma gözüm düştü ama utançtan bakamadım. Ne kadar kötü olursa olsun, ne kadar aklımla oynarsa oynasın bunu yapmak...

Of, Allah'ım, nasıl bu hale geldim ben?

"Onun, senin güzelliğine dokunmasını istemiyorum. Hiç değişmemiş belli ki. Eskiden yengemi kışkırtmaya çalıştığı zamanları hatırlıyorum, şimdi sana da yapmış aynısını, üstelik canını yakmış."

Başı iki yana sallandı. Yüzüm daha çok yandı, düştüğüm durum öyle kötüydü ki utançtan ne diyeceğimi bilemedim. Cebinden çıkardığı anahtarı kontağa taktığında dayanamayıp, yine uzanarak durdurdum onu.

"Gitme şimdi. Haklısın, yanlış yaptım ama böyle gitme. Ya da ben de geleyim seninle, ha? Bu halde yalnız olmaz."

Ali ağır ağır başını bana çevirmişti. Bir an yanlış bir şey söylemişim gibi dilimi ısırdım. Tedirginlik çöktü puslu bakışları yüzünden.

"Nasıl bir haldeyim, Asude? Zavallı mıyım? Nasıl bir halim var gözünde?"

"Hayır! Hayır, nasıl dersin böyle? Asıl onlar zavallı. Sen sadece üzgünsün." Sonra içimi nasıl olduğunu kavrayamadığım bir öfke kapladı. Onun üzüntüsünü zerre hak etmeyişleri ve Ali'nin bunu görmeyişi, laçkaya dönmüş sinirlerime elektrik çarpması gibi dokundu. İstemedim ama o kadına ve adama olan nefretim dilimi tutmamı engelledi. "O aşağılıklar için üzülmene dayanamıyorum. Üzülme işte, bırakıp bu halde gitme de! Hak etmiyorlar seni, görmüyor musun? Zerre kadar hak etmiyorlar hiçbirinizi. Yirmi yıldan sonra gelip *para*, diyen bir insan için üzülme lütfen. Çocuklarını umursamadan tahta oyan adam için üzülme."

Benim gibi Ali'nin de kaşları çatıldı. Gözleri saniye saniye kararardı. "Ne yapayım peki?" dedi. "Ne yapsam doğru olur, Asude?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum, Allah kahretsin, bilmiyorum. Bilsem böyle olmana izin verir miydim? Şu hale bak, birkaç saatte mahvettiler seni! Halime bak! Yüzünü bile ilk kez gördüğüm kadına şiddet uyguluyorum! Ama izin vermiyorum, Ali. Bu halde o motora binemezsin!"

"İzin almıyorum. Bırak, çıkmam lazım benim buradan."

"Umurumda bile değil, gidemezsin! Beni bu şekilde korkutmaya hakkın yok. Beş para etmez annenle baban için o motora bu kafayla binemezsin! Utanmaz rezil, para için ortalığı yıkarken senin karşında süt dökmüş kediye döndü. Beni delirtmek için söylediği sözleri yutup ağzını açamadı. Öbür basiretsizi söylemek bile istemiyorum. Bir de katil diye seni suçlamış pislikler! Onlar için üzülemezsin, anlıyor musun?"

Ali bir anda yanımızda dikilen motora hırsla bir tekme attığında çığlığım garajda yankılandı. Motor yan devrilmiş, arka tekeri havaya kalkmıştı. Ondan hiç böyle bir şey beklemediğim için gözlerim irice açılıp bir ona bir motora baktım.

"Üzülüyorum ama! Üzülüyorum, engel olamıyorum kendime!"

Bağırtısı benim çığlığım kadar güçlüydü. Elini kaldırıp da kafasına sertçe vurduğunda, "Ali!" diye bağırıp onu tutmak için üstüne atıldım.

"Bu ağzına sıçtığımın kafası almıyor, üzülüyorum! Mahvettiler hayatımı! Babaannemle beni diri diri toprağa gömdüler ama üzülmemi

engellemiyor bunları bilmek. Yirmi yıl! Yirmi yıl geçmiş, adamlar beni görse tanımaz ama ben sırtları bana dönük olsa bile o yolun başında görür görmez onların kim olduğunu anlayacak kadar aptalım hâlâ! Bir an bile olsa benim için geldiklerini sanacak kadar aptalım!" Eline yapışmış elimden kendini kurtardı. Ortada birkaç tur attığında ellerim ağzımda onun bu halini izliyordum. O kadar tanıdığım adam değildi ki nasıl yaklaşacağımı şaşırmıştım. Köşede duran bir koliye de tekme attı. "*Üzülemezsin*, diyorsun karşımda! Engel olabiliyormuşum gibi *üzülemezsin*, diyorsun."

Suratıma baktığında öfkesini hiç bu kadar yalın hissetmemiştim. Yaşadıklarını kontrolde tutmak için nasıl bir dirayet gösterdiyse ip kopmuştu artık.

"Ali... Tamam, geçti, sakinleş."

Ona yaklaşmak isterken ortalığa saçılanlara bir tekme daha vurdu. İstemsiz küçük bir çığlık daha kaçtı ağzımdan.

"Allah belalarını versin! Niye gitmiyorlar kafamın içinden? Niye bitmiyor bu şey?"

"Ali, ne olur..."

Ali iki elinin içiyle yine kafasına vurdu. Korku içimi daha da kapladı.

"*Barış'ın kan parası*, diyor! *Barış'ın, Zümra'nın kan parasını Savaş versin*, diyor! *Savaş*, diyor bana!"

"Değmezler, Ali. Ne olur, sakinleşmeye çalış. İnan, değmezler. Üzülmeni hak etmiyorlar."

"Neyi hak ediyorlar? Benim hakkım buysa onlar neyi hak ediyor?" Başı bana çevrildi, gözünün akını ayrıştıramıyordum öfkesi yüzünden. "Tüm aile sanıyor ki üç yıl ağzımı hiç açmadım ben! Açtığımda susturdular, üç yıl geride bıraktıklarına eziyet ettim sürekli."

Ne demek bu? Niye böyle dedi ki?

"Ya, Asude... Barış gittiğinden beri üç yıl açılmadı sandıkları ağzımı ben peşlerinden koşarken açtım. *Gitmeyin, beni bırakmayın*, demek için açtım. O gün dediği gibi bana *Savaş*, diyor. Sonra gözüne yaş kondurup tekrar *Ali*, diye seslenebiliyor. Aklımı kaybedeyim diye mi? Zorbela adam ettiler bu hasarı, hâlâ ne istiyorlar benden? Aldım işte tüm yükleri üstlerinden, beni kambur bırakan iki çocuğu da yükledim sırtıma. Daha ne istiyorlar? Niye konuştun ki sen o kadınla? Hâlâ girdiği

yerde güzel ne varsa bozabiliyor. Niye konuştun? Sana da zarar vermiş, sırf benimle bağın yüzünden ne hale getirmiş seni." Sesindeki titremeyle gözümden aşağı bir yaş süzüldü. "Asude..." diye inlediğinde boğazımdan kaçan hıçkırığı avuçiçimle durdurdum. "Asude, yapmadıklarını bırakmadılar bana. Ben niye onları görünce bile bir an heyecanlanacak kadar aptalım? Benim için geldiler sanacak kadar niye aptalım, Asude?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Benden öylece konuşmamı bekleyen adama sadece, "Senin sevgini hak etmiyorlar," diye fısıldayabildim.

Başını iki yana sallayıp, "Bilemezsin ki sen," dedi. "Bendeki de soru, değil mi? Nereden bileceksin? Seni zerre kadar sevip korumayan annenle babanı içten içe kimseye söylemeden sevmek nasıl bir şey, nasıl bileceksin? Gözünden sakınıyorlar seni, anlayamazsın ki."

"Deme böyle."

"Geldiklerini sandığım her hayalin sonunda, yorganın altında ağlamanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyene nasıl anlatayım ben? Para için gelmiş, ne istese versem belki de sarılıp *oğlum*, diyecek. Otuz yaşındayım, otuz! Ben niye hâlâ böyleyim?"

"Çünkü çok güzel bir kalbin var. Onlar hak etmiyor ama çok iyi birisin sen. Keşke hak ettiğin gibi annenle baban olsaydı ama olmuyor bazen. Kabul etmek gerekiyor bir yerde, Ali. Parasını versen bile değişmeyecek ki o kadın. Gidecek olanı tutamazsın."

Omuzları düştü, onaylar gibi başını salladı. Kabullenmiş bedeni ağırlaştı sanki. Yerdeki gözleri bana çevrildi. "Haklısın," dedi. "Gidecek olanı tutamıyorsun. Zamanı gelince gitmek istediğinde seni de tutamayacağım."

Bir anda söylediğiyle kalakaldım. Şaşkınlık tüm hücrelerime yayıldı. "Ali..." diye mırıldandım ama hiç beklemediğimden sesim çıkmadı sanki.

"Altı ay sonra *anlaşmanın günü doldu, gitmek istiyorum*, desen seni tutabilir miyim sanki?"

"Bana... Bana bunu nasıl söylersin?"

Hayal kırıklığı içime kor gibi düştü. Hiç ağzına almadığı anlaşmayı tam şu an dillendiriyor olması bir elin yüreğimi sıkması gibi sıktı kalbimi.

"Babama benzemişim ben galiba. Onun gibi basiretsizin, beceriksizin tekiyim. Doğru düzgün bir hayat kuramıyorum, peşimdeki herkesi

perişan etmenin önüne geçemiyorum, gücüm yetip de hayatıma yol bile çizemiyorum." Kısık bir kahkaha attı. "Babaannemin evlen baskısından kurtulmak için parayla kendime eş buluyorum, halime bak. İhtiyacı olmasa yüzüme bakmayacak kızın en zayıf anından yararlanıyorum. Babama kızıyorum ama ondan beter haldeyim halbuki."

"Ali... Ali, sen..."

Başını yerden kaldırıp üzerime doğru birkaç adım attı. Bana söylediği her şey öyle bir hayal kırıklığı olarak çöktü ki omuzlarıma, kendimi bulup da ağzımı açamıyordum. *Onca yaşadıklarımızdan sonra bunları nasıl söylersin*, diyemiyordum. Ondan aşk beklerken *altı ay sonra gideceksin*, diyen adam benim Ali'm miydi?

"Haksız mıyım Asude? Bilsen şu halimi, en başından bilsen tutar mıydın elimi? Şu haline bak, ben dokunmaya kıyamıyorum ama o, saçlarına neler yapmış. Dört milyona çekilecek adam mıyım ben?"

İstemsiz ayaklarım birkaç adım geri gitti. Elim bağrımda sözlerini sindirmeye çalıştım. "Sen... Sen bana bunları nasıl söylersin?" dedim. "Sen onca yaşadığımızdan sonra hâlâ anlaşmadan nasıl bahsedersin bana? Konuşsana! Her gece koynuna giriyorum ben senin, bana para verdiğin için mi yapıyorum tüm bunları? Konuşsana!" Hırsla öne atılıp iki elimle göğsüne vurduğumda gerisin geri yalpaladı. "Onlara olan öfkeni benden mi çıkaracaksın? Nasıl söylersin bunları? Nasıl altı ay sonra gitmemi ağzına alırsın? Ben *gideceğim*, desem senin tutman lazım. Nasıl konuşursun böyle?"

Başını iki yana sallayıp, "Zerreni hak ediyor muyum ben senin?" diye sordu. "Geldiğinden beri bu kaçıncı? Kaç kere daha benim için gözyaşı dökeceksin? Hangi yüzle *gitme*, derim sana?"

Hırsım içimi sardı. Ne Narin kaldı aklımda ne Burhan. Bana ettikleriyle öfke her hücremi örttü. Ellerim yine göğsüne tokat gibi çarptı.

"*Gitme, bırakma beni*, diyeceksin! *Beraber yaşayalım bu hayatı*, demek çok mu zor? Niye demiyorsun? Nasıl böyle konuşursun? Ben gözünün içine bakıyorum senin, yolunu gözlüyorum, sen nasıl anlaşmadan bahsedersin bana?"

Ellerimi kavrayıp ona vurmamı durdurdu. Gözlerini sık sık açıp kapatıyor, etrafa bakıp tekrar yüzümü süzüyordu.

"Asude, bırak şimdi, gideyim. Ne olur, kendimi toparlayamıyorum. Bırak, gideyim."

"Ne demek gideyim? Bana bunları söyleyip, öylece çekip gidecek misin?"

"Kafamı toplayamıyorum, düşünemiyorum, bırak. Allah'ını seviyorsan bırak, yine kayboldum ben, çıkmam lazım. Saçma sapan konuşuyorum, kendime gelmem lazım benim."

"Nereye gideceksin? Benim canımı bu kadar yakıp nereye gidebilirsin?"

"Yine kafam karışıyor. İçimi saran bu histen kurtulmak zorundayım. Boğulmaya başladım ben, çıkmam lazım."

İçimi ansızın saran öfke yine aynı hızla çekildi. Gözüme yalvarır gibi bakan gözlerinden çekilmeden geri geri birkaç adım attığımda arkamı döndüm. Dönmemle de beynimden vurulmuş gibi kalmam bir oldu. Ali henüz fark etmemişti. Dediği gibi derdi bir an önce buradan gitmek olan adam tekmeleyerek devirdiği motoru düzeltmenin peşindeydi. Ben ayaklarım görevini yitirmiş gibi gözüme büyük bir hayal kırıklığıyla bakan kadının karşısında put gibi kaldım.

Bastonuna iki elini bastırmış, omuzları düşmüş, yüzü sanki bir anda çok daha yaşlanmış gibi kırışmış kadına bakarken gözümden aşağı bir damla yaş süzüldü. O an Ali de motorunu düzeltip çıkışa yönelmişti. Tıpkı ben gibi babaanneyi gördüğü an onun da kilitlenip kaldığını çıkan seslerin durmasından anladım. Benim aksime o, "Babaanne," diye fısıldayabildi. Ben dilimi kullanamayacak kadar büyük bir korku ve utançla karşısında kalakalmıştım. *Böyle değil, Allah'ım. Bu şekilde değil.* Beni her daim gücüyle kendine hayran bırakan kadın, yürümeye mecali yokmuş gibi ayaklarını sürüye sürüye içeri doğru ilerledi. Ali birkaç adım gerimde öylece babaannesine bakarken, başımı çevirip onu izledim. Ne yapacaktık biz şimdi? Ne diyecektik ona?

Babaanne başını iki yana sallayıp yaşarmış gözleriyle bir bana bir Ali'ye baktı. En son gözleri torununda asılı kaldı. "*Etmedim öyle şey*, de," dedi. Sesi kırık, kendi daha kırıktı. Görüyordum onu. Biraz evvel yirmi yıl görmediği evladı vardı karşısında da onu kovarken bile böyle bitkin değildi. Tekrar iki yana salladı başını. "*Yapmadım öyle şey, kandırmadım seni*, de." Bu kez başı bana çevrildi. Benim gözümden kayan yaş sayısı arttı. Onunla beraber babaannenin de sol gözünden bir

damlanın kaydığını gördüğümde boğazımı acıtan hıçkırığı tutamadım. "Ben seni evlat gibi bağrıma bastım şuncacık zamanda, *yapmadım*, de, Asude."

"Babaanne, ben... Özür dilerim, ben böyle olsun istemedim ki."

Ali iki eliyle gidonunu düz tuttuğu motorunu ilerleterek babaannesine doğru yaklaştı. Kapı ağzında duran kadın gözleriyle konuşsun diye yalvarıyordu sanki.

"Olmuyor, babaanne," dedi. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, böylesi hasarlı bir maldan ne adam ne koca ne torun oluyor. Ne yaparsa yapsın, yamaladığın bir yer açılıp acısıyla bırakıyor."

Ali öylece çıkıp gitti. Çalışan motorun sesi uzaklaşana kadar ben de babaanne de olduğumuz yerden bir santim bile kıpırdamadık.

"Anlaşarak mı evlendiniz siz? Kandırdınız mı bizi? Para için mi öyle yanaştın hepimize?"

Başımı hızla iki yana sallayıp, "Öyle değil!" dedim. "Yemin ederim, ben onu da sizi de çok seviyorum. Gördün! Sen gördün beni. *Gözündeki sevdayı görüyorum*, diye kendin dedin. Çok seviyorum, babaanne. O da seviyor, biliyorum. Şimdi çok üzgün ama seviyor. Para için değil, yemin ederim değil." Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. "Seviyor. Sevmese öyle bakar mı bana? Sevmeyen adam öyle dokunur mu? Sadece korkuyor, ne yapması gerektiğini bilmiyor." Elimi göğsüme, hızla çarpan kalbimin üstüne yasladım. "Buramda hissediyorum ben onu."

Babaanne duyduklarını içinde hazmetmeye çalışırken yıkılmıştı, biliyordum. Gözlerinden geçen hayal kırıklığı içime batan cam kırıkları gibiydi. Saniye saniye o üzgün ifadesinden sıyrılışını seyrettim. Omuzlarını dikleştirişini, başını kaldırışını gözümü kırpmadan izledim. Sonra ardına doğru bakıp Ali'nin gittiği yolu seyretti birkaç dakika. Benim içim titriyordu. Bana küser, affetmez, yine sevmezse diye yüreğim ağzımda atıyordu. Çenesiyle ileriyi gösterip bana çevirdi yüzünü.

"Düş önüme!" diye bağıran sesiyle sıçradım. "Düş önüme, çık yukarı çabuk!"

Hızla başımı sallayıp, koşar adımlarla yanından geçtim. Büyük evin kapısında hararetli hararetli tartışan Serhat abi, Kadir amca ve yengeler arkadan çıkıp gelen bizi gördüğünde konuşmayı kesti. Gözlerim hızla etrafı taradı. Ne Ali'den ne de Burhan'dan bir iz vardı.

"Asude?" Serhat abinin sesiyle ona baktım ama konuşamadım. "Kı-

zım, yüzün kül gibi olmuş, ne oldu? Savaş bir şey mi dedi? Gitti de delibozuk, peşine düşecektim ama fırsat vermedi. Nereye gitti, biliyor musun?"

Yine konuşamadım. Başımı sadece hızla iki yana salladım.

"Yavrum, iyi misin? Kör olasıcalar aklımızı aldılar. Kız da ne hale geldi, bir bardak su iç içeri girip. Hadi, yengem."

"Çekilin kapı ağzından! Odama çık, Asude!"

Babaannenin bağırtısıyla hepsi şaşkınlıkla ikimize baktı. Kadir amca kolunu aşağı yukarı okşayan Cangül ablanın elinden sıyrılıp öne doğru yürümüştü.

"Ana, başka bir şey mi oldu? Bu oğlan gitti ama tasalanma, bulurum akşam olmadan."

"Canım burnumda, Kadir. Çekil karşımdan. O it de nereye giderse gitsin, kimse düşmeyecek peşine! Çık yukarı dedim sana, bakıp durma millete!"

Babaannenin bağıran sesiyle koşar adımlarla Fatoş yengenin yanından geçip merdivenleri çıkmaya başladım. İçeri girip, onu beklerken iki yana koşturan adımlarımı tutamıyordum. *Allah'ım, affetmeyecek bizi! Ali gitti diye merak etmiyor bile. Çok kızgın, affetmeyecek. Allah'ım, ne yaptık böyle? Her şeyi duydu, ne yaptık biz?* Yaklaşan baston sesiyle korku galip gelecek, hiç düşünmeden pencereden atlayacak kadar aklımı yitirecektim. Aralık kapıdan içeri girip, tüm evde duyulacak şiddette kapıyı çarparak kapadı. Gözünden geçen öfke etime değdikçe canımı acıtıyordu her bakışı.

"Babaanne, ne olur... Lütfen, bir dinle beni."

"Para karşılığı mı karısı olmayı kabul ettin?"

Yine çaresizce başım iki yana sallandı. "Öyle değil! Çok çaresizdim ben. Ne yapacağımı bilmiyordum, babam ölecek diye çok korkuyordum. Çok çaresizdim, yemin ederim. Kendim için istemedim o parayı."

Ağır ağır salladı başını. Yanımdan geçip her zaman oturduğu koltuğuna oturdu. Başı denize çevrildi, iki eliyle bastonunu kavrayıp başını bastonuna yasladı. Ben onu öyle görünce daha çok ağlamaya başladım. Yanına yaklaşıp dizlerimin üstünde ona dokunmak için uzandım.

"Beni dinle, ne olur. Küsme, kırılma. Sen bana gönül koyarsan ben dayanamam buna. Bir dinle, anlayacaksın beni."

Dizkapaklarımın sızısı arttıkça arttı. Babaanne hiç yüzüme bakma-

dan denizi izlemeye devam etti. Sonra fısıltı gibi bir sesle, "Sözümü tutamamışım, Ali'm," diye bir inilti çıkardı ve ben o an öldüm sandım.

"Öyle değil, vallahi öyle değil."

Onun gibi benim de mecalsiz sesim fısıltıdan halliceydi. Yavaş yavaş başını bana çevirdi. Hâlâ kafası bastonunu tutan ellerine yaslıydı.

"Nasıl öyle değil? Siz aylarca nasıl bir oyun oynadınız bize? Ben yuvası var artık diye kalan nefesimi sayarken ne ettiniz böyle?"

Gözlerinden bir an bile uzaklaşamıyordum. Biliyordum, o insanı gözlerinden bilirdi. Ne hissediyor, ne düşünüyor bakarak anlardı hep. Bana da baksın da içimdeki gerçeği görsün diye gözkapaklarımı kırpmıyordum bile.

"Beni bir kere dinle. Bir kerecik dinle, yemin ediyorum, bir daha açmam ağzımı. Ama yalan değil, babaanne. Ben onu çok seviyorum. Parası için değil, yemin ederim, azıcık bile değil. Ali için, sizin varlığınız için çok seviyorum. Ben bu evin kızı olmayı çok seviyorum, yalan değil."

Derin bir nefes alıp başını kaldırdı. Gözümün içine içine bakıp, "Anlat," dedi. "Nasıl girdiniz böylesi işe, anlat şimdi!"

Anlat, dedi ya, içimde hemen bir umut çiçeği yetişti sanki. O merhametsiz bir kadın değildi. Halimi anlayıp bendeki sevgiyi görürse affederdi bizi. Başımıza ne geldiyse birini bile atlamadan anlattım her şeyi.

"Babanın borcu için?" dedi, sorar gibi.

"Evi ipotek etmişler, bizim o evden başka bir şeyimiz yok ki. Bir anda sokakta kalacaktık. Çırpındım, her bankaya kredi için başvurdum ama dört milyon bizim altından kalkabileceğimiz bir para değildi. Bulamadıkça babam çok kötü oldu. Kalp krizi geçirdi." Ellerimi ona uzatıp avuçlarımı gösterdim. "Böyle elimin içinden kayar gibi... Onu öyle görünce ben aklımı yitirecek gibi oldum. İnan ki ben kimseyi kandırmak, üzmek istemedim. Ama ben babamın ölmesini de istemedim. Çok zor durumdaydım."

Dişlerinin gıcırtısını duydum. Gözünü benden ayırmadan, ağlayarak anlattıklarımı dinledi. Ara ara sesli soluklar alıyor, her zerremi inceleyerek beni izliyordu.

"Bilmediğin adam *sana para veririm*, dedi ve sen de kabul mü ettin?"

Beni anlamıyordu. Benim o zaman yaşadığım çaresizliği bilmiyor-

du. "Babam ölüyordu, babaanne," dedim. "Banka evi boşaltmamızı istiyordu. Otuz yılı saklı annemin o evde. Sadece mal değil bizim için. Anneannemin son zamanlarına kadar olan tüm anıları saklı. Benim çocukluğum, annemle babamın gençliği saklı. Babam bir tarafta eriyip, akarken annem de onun gibi soluyordu. Bana *ölmen lazım*, deseler kabul ederdim. Onları öyle görmektense ateşe atlar, yine kabul ederdim."

"Bir yıl sonra boşanınca ne olacaktı?"

"Eğer evliliği yürütemediğini görürseniz üstelemezsiniz sandı. Bilmiyorum onun aklının içini. Bana söylediği buydu. Beklentisi olmayan bir kadınla evlenip bir yıl sonra boşanacaktı. Siz onu evlen diye darlamayacaktınız artık. O zamanlar öyle düşünüyordu."

"Sen de bir yıl sonra çekip gidecek, *geride kalana ne olursa olsun*, diyecektin, öyle mi? Gittiğin yerde seni bekleyenler ne hale gelir, umursamadın."

"Ben böyle olacağını bilmiyordum ki. Ben buraya geldiğimde Ali'yi bu kadar seveceğimi, seni, tüm aileyi böyle çok seveceğimi hiç bilmiyordum. Bizim böyle büyük ailemiz olmadı, anneannem gittiğinden beri üç kişiyiz sadece. İçinize girince, Ali'yi tanıyınca buraya nasıl geldiğimi unuttum, bu aile benim de ailem olsun istedim."

"Savaş sana nasıl güvendi? Sonrasında daha fazlasını istemeyeceğine nereden emin oldu?"

Ali'nin bahsettikleri geldi aklıma. Kurumuş dudağımı yalayıp, beni dikkatle ölçüp biçen kadına baktım. "Çanakkale'ye aslında Şevket amcaya geldikçe görmüş beni," dedim. "Şevket amca çok sever, hakkımda iyi konuştu belli ki. Tanıyor oradaki herkes beni, kötü biri değilim, babaanne. Kimsenin parasını alacak, şantaj yapacak biri değilim ben. Ali, Melike'yle konuşmalarımızı duyunca ne kadar çaresiz olduğumu anlamış." Geriye doğru yaslanıp, eli bağrına gidince, korkuyla sürünerek yaklaştım. "Babaanne, iyi misin? Babaanne, çok özür dilerim, ne olur sana bir şey olmasın, çok özür dilerim."

Yakasındaki düğmeleri açtı. Başındaki namaz örtüsünü çıkarıp attı. Daha yakın zamanda kınaladığım saçlarını eliyle kavrayıp çekiştirdi.

"Bağırıp durma tepemde, tansiyonum çıkıyor, ilacımı getir!"

Anında yerimden fırlayıp ilaç kutusuna doğru koşturdum. İstediği

ilacı ve komodinin üzerinde ağzı kapalı hazırda bekleyen su bardağını kapıp yanına yaklaştım. Elimden ilacı alıp birkaç yudum da suyunu içince hırıltılı nefesleri biraz daha sakinledi.

"Senin ananla baban, borcu karşılığı kızını everecek insanlar değil. Onları ne diyerek kandırdınız?"

İçime bir su serpildi sanki. Para düşkünü insanlar olarak görmüyordu bizi. Bununla avunacak kadar ihtiyacım vardı merhametine. Yine dizlerinin dibine çöktüm.

"Bilmiyorlar. Bilse asıl o zaman ölür babam. Ne olur, söyleme. Ali onlarla konuştu. *Mehir olarak veriyorum*, dedi. Sen biliyorsun onu, ikna etmek istediğini inandırır kendine. Annemle babama da inandırdı. Onlar böyle şeyleri bilmez ki akıllarına bile gelmez."

"Akıllarına bile gelmez ya... Nereden bilsin garipler, kızları arkalarından ne işlere bulaşmış, nasıl akıl etsinler? Onca yıl yaşayan ben bilemedim. Kime, ne diyeyim, değil mi?"

Söylediklerine verecek cevabım yoktu. Şimdi sadece Ali'yi parası için istediğimi düşünmesinin önüne geçmekti niyetim.

"Babam evi benim üstüme geçirdi, vallahi onlar para göz insanlar değil. Veririm ben sana evi. Tapusu da yanımda, hemen veririm."

Söylediğime yüzünü buruşturup geri çekildi. Tıpkı Ali gibi yüzümü izledi bir süre. Kızgın ifadesini kıran bir hüzün çöktü simasına.

"Ya kötü biri olaydı? Ya başına olmadık işler geleydi? Hiç mi kafan yok kızım senin? Hadi o seni oradan buradan sorup da güvenmiş, ya sen? Alıp götürse ve bir kuytuda kötülük etse ne olacaktı halin?"

Biraz önce korkudan dökülen gözyaşlarım şimdi de benim için endişelenen kalbi için akmaya başladı. Kızsa da kırılsa da hâlâ beni düşünüyordu. Başıma gelebilecek kötülüğü aklına getirip hiddetleniyordu.

"Şevket amca sizi çok seviyor. Babam onu otuz yıldan fazladır tanıyor diye... Şevket amcam kötüye *iyi*, demez. Ali, dedesine kendi bakmış, siz birbirinize çok düşkünmüşsünüz. Yalan demez diye..."

Bana kınayan, küçümseyen bir bakış atıp yine başını iki yana salladı. Onun gözünde saf, akılsız bir kızdım. Belki de öyleydim. Tecrübesiz, hayatı bilmez, acıyı bilmez, pamuklara sarılı Asude'ydim ben. Belki de bende kendi cahilliğini görmüştü. Dedeyi azıcık bile tanımazken, elinden tutup giden o pervasız kızı karşısında seyretmek kızdırıyordu onu. Bir keresinde *ne kadar cahilmişim, nasıl da korkusuzca evet, demi-*

şim, diye hayıflanmıştı. Hem dedeye kaçtığı için mutluydu hem de ya kötü olsaydı endişesiyle bocalamıştı uzunca bir süre. *Anne olana kadar hiç böylesi ihtimalin aklıma gelmeyişi ne büyük eksiklik*, demişti daha geçen haftalarda.

"Bir yıl dolup da baba ocağına gidince ne olacaktı? Ne diyecektin onlara?"

Bu sorusuyla öne düğmüş başım hemen kalktı. "Gitmeyecektim!" dedim, sitemle. "Görmüyor musun sen beni? Gitmeyecektim ki. Ben Ali'yi parası için istemiyorum. Ben sizi paranız olduğu için sevmiyorum ki. Ailem olduğunuz için seviyorum. Bir yıl dolsa da burada sizinle kalacaktım."

Yine o küçümseyen bakış. Gözleri bile akılsız, diye bağırıyor.

"O it sana neler dedi, kulaklarımla duydum. Sen duymadın mı?"

Duymuştum. Canımı çok yakmıştı sözleri üstelik. Ama şu an yanan canı yüzünden öyle konuştuğunu biliyordum. *Sana bir şey olur diye içindeki öfkeyi yutmaya çalıştı, acısı aklını karıştırdı*, diyemedim. Onaylar gibi başımı salladım. Fısıltıyla, "Canı çok acıdığından," diye mırıldanabildim.

"*Git*, dese ne edecektin o zaman be kızım?"

Sonunda kırıldı o sesi. Sonunda buz gibi değil de azıcık ılıklık vardı kelimelerinde.

"Demezdi. Biliyorum ben, demezdi. Seviyor o beni. Sen nasıl dedeyi görünce anladın, ben de yanında kaldıkça, onu yaşadıkça anladım. Sadece korkuyor ama seviyor. Kalbimde hissediyorum ben onun bana verdiği değeri. Beni nasıl seveceğini bilmiyor, babaanne. Ben büyürken iliklerime kadar sevilerek büyüdüm, tanımaz mıyım nasıl bir his olduğunu? Ali bilmediğinden..."

Üstdudağını ısıra ısıra gözüme baktı. Aklının içinin ne denli karışık olduğunu biliyordum. Bakışından kırk farklı fikrin aktığını gözlerimle görüyordum ama ağzını açmadı. Bir saate yakın öylece kaldık. Ama en sonunda oturuşunu düzeltti. Dizinin dibindeki sefil halime bakıp ayaklandı.

"Kalk ayağa." Dediğini ikiletmeden ayaklandım hemen. "İn aşağı şimdi, topla valizini!"

Yine kızacak, ağzına geleni söyleyecek sanırken kurduğu cümle okkalı bir şamar gibi çarptı suratıma. "Ne?" diye inledim.

"Gir odana, yanına ilk elden ne lazımsa bir valiz yap ve hazırda bekle."

"Babaanne... Ben nereye gideceğim ki?"

Yine o diş gıcırdatma sesi. Bastonuna dayanarak, yürüyüp kapısına vardı. Sonra da gür sesiyle "Serhat!" diye bağırdı birkaç kez. Bir dakika bile olmadan Serhat abinin koşturan adımları ve kapıda nefes nefese varlığı belirdi. "Gir içeri, kapa kapıyı!"

Serhat abi benim perişan halime, babaannenin sert yüzüne bakıp ardındaki kapıyı kapadı. "Ne oluyor, babaanne?" diye telaşla sordu.

"Savaş'ın yediği boktan senin haberin var mıydı?"

Serhat abi başını bana çevirip karmaşık bir ifadeyle yine babaannesine baktı. "Ne haltı?" dedi, anlamayarak.

"Serhat, eğer yalan konuşuyorsan... Eğer o itin arkasını toplamak için gözüme baka baka yalan diyorsan ölüme bile gelme!"

Bizim yüzümüzden Serhat abiye de kinlenecek korkusuyla ortaya atılıp, "Hayır!" dedim. "Hayır, vallahi bilmiyor. O da gerçek sanıyor, bilmiyor. Bizim yüzümüzden ona da gücenme, haberi yok."

Serhat abinin kafası daha da karıştı. Eli ensesinde bir bana bir babaanneye bakıp durdu. "Ne oluyor burada?" dedi. "Ne haltından bahsediyorsunuz siz?"

Babaanne yine beni süzüp Serhat abiyi de doğru söylüyor mu diye inceledi. Sonunda yalan söylemediğinden emin olmuş olacak ki başı ağır ağır sallandı.

"Sevdalandıkları için değil, ben onu Yeşim'le evlendirmeyeyim diye bu kızla anlaşma yapmış."

Serhat abinin babaannede olan gözleri ok gibi üstüme çevrildi. "Ne diyorsun sen?" dedi, dehşetle. "Asude, ne diyor babaannem?"

"Abi, ben..."

Babaanne sesimi duymak istemiyormuş gibi bastonu bir kez daha yere vurdu. Bendeki öfkeli gözleri Serhat abiye çevrildi. "Valizini toplasın, alıp götür babasının evine," dedi.

Benim yerdeki gözlerim hızla babaanneye dönerken Serhat abinin de şaşkın gözleri daha bir aralanmıştı.

"Babaanne, dur bir saniye. Ne olmuş, onu anlayalım. Belli, delirmişsin de ben bir Savaş'la konuşayım. Ne olup bittiğini anlamadım bile, anlaşarak evlenmişler de ne demek?"

"Ne, Serhat? Bu kızın paraya ihtiyacı varmış, o itin de beni ayakta uyutmak için göstermelik karıya. Kendi başlarına olmadık boklar yemişler. Öylece bırakıp gitti kızı, lafımı ikiletme de alıp götür."

"Babaanne, hayır. Babaanne, ne olur yapma. Ben anlattım sana, onu çok seviyorum, ne olur yapma."

Hiç yüzüme bakmadı. Çatık kaşları Serhat abideydi. O da bir bana bir babaanneye bakıyor, ne diyeceğini bilemezmiş gibi ağzı açılıp kapanıyordu.

"Sultan'ım, bir dur, gözünü seveyim. Babasının evi olur mu hiç? Asude, konuş, abim. Yanlış anlamış belli ki babaannem. Ulan, gözümüzün önündesiniz, ne anlaşması? İki dakika ayrı oturamıyorsunuz, böyle anlaşma mı olur?" Gözümden kayan yaşı parmak ucumla silip, burnumu çekince bendeki çatık kaşları düzeldi. "Bir yanlışlık var, değil mi abim? Bak, ortalık zaten karışık, aslını de şu işin."

"Başta... Başta öyleydi ama artık değil. Ben Ali'yi çok seviyorum, abi. Babaanne bana inanmıyor, sen inan. Çok seviyorum ben onu."

Adamın umutla bana bakan gözlerindeki ışık söndü. *Yanlış anladı, öyle bir şey yok*, dememi öyle bir hevesle bekliyordu ki sözlerim onu da hayal kırıklığına uğrattı. Omuzları düşüp babaanneye baktı, daha sonra yine perişan halime dayanamamış olacak ki gözleri üstümde dolaştı.

"Babaanne, bir bok yemişler ama... Yahu, ne diyeyim ben, az sakinleşip öyle konuşsak olmaz mı? Ben Savaş'la bir konuşsam olmaz mı ha?"

"Ne konuşacaksın o itle? *Kızı öylece bıraktı, gitti*, diyorum, duymuyor musun? Al kızı, gözün göre göre götür babasının evine." Serhat abi itiraz eder gibi başını sallarken ben daha çok hıçkırdım. Buz kadar soğuk yüzü bana çevrildi. "Babanı arayayım, o mu gelip alsın istersin?"

Dediğiyle başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Korku ilmek ilmek ruhumu ele geçirdi.

"Hayır! Hayır, lütfen yapma. Ölür kahrından, ne olur yapma."

Beni onaylar gibi başı tekrar sallanmıştı. Derince bir iç çekti. Bendeki gözleri Serhat abiye çevrildi. "Al, götür," dedi yine. "Öbür ite haber verirsen sakın girme evime! Yemin olsun, kötü oluruz, Serhat."

Serhat abi yutkunup, "Biraz sakinleş, öyle konuşalım," diye mırıldandı.

"Sakinim ben! Aklım yerinde, ne diyorsam onu yap ve gerisine karışma."

Serhat abi bocalamış bir halde hıçkıra hıçkıra ağlayan bana ve babaanneye bakıp durdu. Ne yapacağını o da bilemiyordu. Hem halime acıyor hem de babaannesinin sözünü çiğneyemiyordu.

Sonunda kabul ettim. Beni istemiyordu artık. Omuzlarım daha çok düştü. Ayaklarımı sürüye sürüye yakınına ilerleyip, "Tamam," dedim. "Tamam, gideyim." Fısıltımla öfkeli gözlerinde bir dalgalanma gördüm ama duruşunu azıcık bile bozmadı. "Ama Ali gelsin, öyle gideyim. Onu zaten tam buradan kanatmışlar. Ne olur, babaanne, beni o kadının konumuna düşürme."

Yüzümü izlemeyi bırakmadı. Ağlayışlarımı duydu ama hiçbir şey demedi. Ara ara Serhat abinin *babaanne, yapma*, dediğini işittim ama gözümü bir an bile ayırmadım ondan. Azıcık merhamet için ne isterse yapacak haldeydim. Bir an gözünden öyle bir hüzün geçti ki *tamam*, dedim. *Tamam, kıyamayacak bana.* Ama aynı saniyede hızla o suratındaki hüznü silip tüm kararlılığını takındı.

"Öğrenecek. Sapla samanı ayırmayı artık öğrenecek. Ya büyüyüp adam olacak artık ya da sürünecek! Onunla bir olmadığını ayırt edemiyorsa seni israf edecek, görmüyor musun? Dediğimi yap, karşımda ağlayıp durma. Az gururun olsun! Öylece çekip gitti. Sen ardından ağlarken, ben ettiğiniz oyunu öğrenmişken, seni bir başına bırakıp gitti! Hak etmeyecekse gözünden akan yaşı, benim torunum için bile akıtma."

Onunla vedalaşmama bile izin vermeyen kadına diyecek sözüm kalmamıştı artık. Başka bir şey de söylemedim. Öylece odadan çıktığımda mırıltılar duydum ama ne konuşulduğunu anlayacak halde değildim. Odama girdim, kokusunu son kez derince içime çektim. Hıçkırmadan, azıcık bile ses çıkarmadan bir akar su yatağından taşar gibi akan yaşlarımla elime geçen valize ne olduğunu bile bilmediğim şeyler koydum. Kapıya çıktığımda Serhat abi beni bekliyordu. Ben kendimi yitirmiş gibi hissediyordum artık. Buraya geldiğim günü düşündüm. İçimdeki telaşlı heyecanı, bilinmezin korkusunu, ailemin özlemini nasıl da doruklarda yaşamıştım. Şimdi ise çok büyük bir acı vardı. Altı ayda yuvam yaptığım evden ayrılıyor olmak canımı hiç olmadığı kadar yakmıştı.

Aptal Asude. Gerçek dünyadan bihaber saf Asude. Bir yıl nedir ki, demiştin. Bak, hayat sana planlar yapmanın çok tehlikeli olduğunu ne de güzel öğretiyor. O bulutlarda yaşadığın hayatın sana gerçeklerin hiç de

lafta olmadığını ne güzel hatırlatıp seni büyütüyor. Evim, dediğin Çanakkale'ye dönmemek için adımların nasıl da yere yapışıp gitmemek için sana direniyor.

Gördün mü Asude?

Hiçbir sırrın gizli kalmadığını, başkaları üzerinden kurulan planların mutlaka ayağına dolandığını gördün mü?

Kadir amcanın bağıra çağıra ne olduğunu sormasını, Fatoş yengenin ellerime kapanıp *nereye gidiyorsun*, diye ağlamasını perdeli bir aralıkta izledim sanki. Göğsümü öyle bir ayrılık acısı sardı ki hepsinin yüzünü unutmamak için öylece bakıyordum. Olanları duyup, koşup gelen halalar ne derdindeyken benim gidişime şaşkınlıktan ne diyeceklerini bilememişlerdi. Babaanne o gür sesiyle herkesi susturup *gidecek, ben müsaade ediyorum, kimse karışmayacak Asude'ye*, diye bağırmıştı. Bense sanki kendi rızamla gidiyormuşum gibi hiç cevap veremedim sorulara.

Amcanın babaanneye bağırışı, yengenin, halaların ne olduğunu bilmeseler bile yumuşatmak için döktükleri dilleri öylece dinledim. Serhat abi valizimi alıp, arabasına koyarken de Asuman hala sıkı sıkı sarılıp *bırakmam*, diye bağırırken de hiçbir şey yapamadım. İlk kez Selma halanın annesine bağırarak konuştuğunu duydum. *Nasıl izin verirsin*, diye öfkeyle annesine sesini yükselttiğini işittim. Hiçbir şey diyemedim. Ne diyecektim sanki? *Ben yalancı, düzenbaz bir kızım* mı diyecektim? *Daha ilk günden beni bağrınıza bastınız ama ben size yalan söylemeye geldim*, diyecek yürek var mıydı bende?

Benim suskun halim bir noktada hepsinin direncini kırdı. Serhat abi koluma dokunana kadar onları izlemeyi bırakmadım. Başım yerde o arabaya binerken de arkama bakmamak için kendimi tutarken de çok zorlandım. Araba beni Sinop'tan uzağa, artık evim olmayan eve götürürken kalbimi bu şehirde bıraktım.

Bana artık lazım olmayacak o yüreği Ali'de bıraktım.

Saatler aktı. Yollar bitmeyecek gibi oldu ama sonunda tamamlandı. Arabadaki iki kişiden, nefes sesinden başka ses çıkmadı. Gece yarısını geçen bir zamanda ışıkları açık evin bahçesinde dikilirken, acının insanı öldürüp öldürmeyeceğini sorguluyordu aklım.

Serhat abinin sıcak eli sırtıma değince, bahçemizin demir kapısını açıp ilerledim. Aylardır elimin değmediği zile basmak, bir süre sonra gelen telaşlı adım seslerini, fısıltıları duymak çok zordu.

Ben annemle babama böyle gelmeyecektim. Kucağımda kocaman bir çiçek, ikisine de hediyeler almış bir halde yanımda sevdiğim adamla çalacaktım kapılarını. Kapı aralandı. Tedirgin bakışlar üstümde asılı kaldı. Yüzlerinde beni görmenin şaşkınlığı yoktu ama hüznü vardı.

Gördün mü Asude?

Bir yıl sonra döner, gelirim, ne olacak ki, dediğin evine altı ay sonra geldiğinde hiç de umduğun gibi olmadı bazı şeyler. Onlar bana kıyamaz ki, dediğin ailene çok büyük bir üzüntü getirdin Sinop'tan. Bir adamın aşkına kapılıp kuş gibi uçan yüreğinin kanatları kırılırsa ne kadar acı çekiyormuş o canın, anlayabildin mi?

Büyüdün mü Asude?

Aşkın varlığının bal, yokluğunun zehir gibi olduğunu sonunda öğrendin mi büyüyüp?

32. BÖLÜM

Güneşin kızıl ışıkları vurduğunda, gözlerini avuçiçleriyle kapatıp parmaklarını kafa derisine saplar gibi sapladı.

Sesler susmuyordu.

Kulağının içindeki çınlama, beynindeki uğultu bir an bile kesilmiyordu. Yine kaybolmuş bir çocuk gibi aklının içinde neyin gerçek neyin aklının oyunu olduğunu ayrıştırmakla boğuşuyordu. Nefesindeki daraltıyı azaltmak için sakin sakin birkaç derin nefes aldı ve gürültüyle bıraktı. Saatlerdir bir ayrım yapmanın peşindeydi ve nerede olduğunun bile farkında değildi. Annesiye babası gelmişti. Yoksa gelmemiş miydi? Parmakları kafa derisinde sızı yapacak kadar baskı uyguladı. Gelmişlerdi! Yüzündeki çizgileri düşündü. Saç diplerindeki beyazlara odaklandı. Eskiye oranla daha zayıf bedenini zihninde dolaştırıp durdu. Gerçekti. Sanrı değil, gerçekti. Sanrı olsa onu en son gördüğü haliyle görürdü. Şimdi yaşlanmış, yirmi yıl öncesinden çok farklılaşmıştı. Babası da öyleydi. Saçlarını kaplayan beyazlara odaklanmaya çalıştı. Gittiğinde tek bir beyazı bile yoktu. Sanrı değildi.

"Odağını değiştir," diye mırıldandı. Uzunca bir zaman önce doktoru, sanrı ve gerçek arasında sıkışırsa odağını değiştirmesinin zihni dinlendireceğini tavsiye etmişti. Gözleri yukarıdan izlediği koya çevrildi. Nasıl da sakindi deniz. Gerçi sadece bu noktadan sakindi. Ona uzun uzun bakabilmesini, korku göğsünü kaplamadan nefes almasını bir tek bu koy sağlıyordu.

"Ne olurdu o gün de böyle sakin olsaydın," diye mırıldandı. Burnunda şiddetli bir yanma ve gözünde sulanma oluştu. O gün de böyle sakin olsaydı hiçbir şey bugünkü gibi olmazdı. Sanrılarında Barış hep çocuktu, aklı onunla oynamak için bile büyümüş halini göstermiyordu

gözlerine. Eğer deniz bugünkü gibi sakin olsa Savaş, Barış'ın büyümüş halini bilirdi.

Nefesinde daralma artınca tekrar, "Odağını değiştir," diye inledi. Bu kez gözleri yeni doğmaya başlayan güneşe çevrildi. Günbatımını defalarca izlemişti de hiç gün doğumu kadar güzel olmamıştı. Güneşin denizle çarpışan kısmında öyle bir renk belirdi ki dudakları kıvrıldı. Böylesi güzel rengi tek bir yerde görmüştü şu yaşına kadar. Sesli nefes sayısı arttı. "Asude'yi getirmem lazım. Havalar daha da soğumadan ona da göstermem lazım," dedi. Fısıltısının ardından göğsünü hızlı bir panik dalgası sardı.

Asude!

Asude de mi sanrıydı? Telaşla sağa sola debelenirken birden sağ eliyle sol elini tuttu. Yüzükparmağındaki ince alyansı avuçladı. Hızla çıkarıp içine baktığında anlık durmuş soluğunu bu kez rahatlamayla aldı. Yorgun bedeni kısa süreli yaşadığı paniğin verdiği rehavetle gerisin geri düşmüştü. Yüzüğü havaya kaldırıp, inceler gibi tek gözünü kısarak seyretti.

"O sanrı değil. Aklını başına topla. Asude gerçek. Kıvırcık saçları var. Bal gibi gözleri, çiçek gibi kokusu var. O gerçek. Yüzüğü takıyorsun ve sol elinde. Siz evlisiniz."

En son gerçek olduğunu bir kez daha inleyip gözlerini kapadı. Bir savaş meydanı vardı içinde. Bağırışlar, çağırışlar, ağlamalar, inlemeler, kavgalar, küfürler derken bir harp kopuyordu sanki. Mavi bir montun peşinde koşuyordu. Koşarken ciğerlerini yakan su doluyordu. Su yaktıkça daha güçlü nefes almaya çalışıyordu. Nefes aldıkça ciğerlerindeki sancı daha çok artıyordu. Sonra o yanma azıcık hafiflemeden bir arabanın peşinde koşuyordu. Tozu tekrar ciğerlerine doluyor, acıyı katmerliyordu. *Sen her şeyi mahvettin*, diyordu öfkeli bir kadın. *Seni doğurduğum güne lanet olsun*, diye bağırıyordu yine aynı kadın.

Seni doğurduğum güne lanet olsun.

Seni doğurduğum güne lanet olsun.

Sonra başka bir kadın çığlığı kulak zarını acıtıyordu. *Sana yedirdiğim her lokma zehir zıkkım olsun*, diyordu.

Sana yedirdiğim her lokma zehir zıkkım olsun.

Sana yedirdiğim her lokma zehir zıkkım olsun.

Sesler susmuyor, sesler çığlık attıracak kadar güçleniyordu. Sonra

bir adam dizlerinin üstüne çöküyor, omuzlarını kavrıyor, *yüzüne bakamıyorum artık*, diye gözyaşı döküyordu.

İçindeki savaş daha da kızışıyordu. Dedesinin arşı inleten bağırtıları, babaannesinin çığlık çığlığa yıktığı iş evi, yengesinin ağlaması, amcasının yıkık hali, Serhat abisinin onu kucağına alıp kulaklarını kapama çabası...

Bitmiyor! Sonu gelmiyor savaşın. Bir türlü tükenmiyor, durulmuyor, su her yana doluyor, ciğerlerini yakmaya devam ediyor, çığlık atıyor ama duyulmuyor...

Ali ölüyor, geriye bir tek Savaş kalıyor.

Hırıltılı, boğulur gibi bir sesle yattığı yerden fırladığında, gözleri etrafta telaşla dolaştı. Nerede olduğunu, nasıl geldiğini çözemedikçe panik daha da çoğalmıştı. Ayağa kalkıp, toz toprak olmuş üstünü umursamadan sağa sola yürüdü. İçine daldığı sudan çıkmak için eliyle alnına birkaç defa vurdu. Sonunda pus kalkmaya, görüşü netleşmeye başladı. Güneş doğmuştu. Gözleri bu kez durgunluğu bozulmuş, dalgaları hafif de olsa güçlenmiş koya çevrildi. Tepedeydi. Sonra ardına dönüp, tek tekeri havada öylece fırlatılıp atılmış gibi duran motora çevrildi. Muhtemelen gerçekten fırlatıp atmıştı. Ellerinin içiyle başını sıkıştırıp gözlerini kapadı. Neler olduğunu düşünmeye çalıştı ama uğultuya dokunmuş gibi bir sıçrayışla uzaklaştı o düşünceden. Sonra nefesleri düzene girmeye başlayınca gözlerini de aralayabilecek gücü buldu kendinde. Ağır ağır motora doğru yürürken neler olduğu artık daha netti.

Annesiyle babası gelmişti. Onun için değildi ama gelmişlerdi. Sonra Barış'ın canına karşılık kan parası istemişti annesi. Gözünün içine baka baka *hakkım*, demişti. Hakkıydı tabii. Hakkı olmaz mıydı? Ama Savaş'ta Barış'ın canını karşılayacak kadar para yoktu. Annesi bilmiyordu ama Savaş'ın, Barış'ın canına eşdeğer malı mülkü yoktu. Sonra babasının karşısına dikilmişti. Artık yüzüne bakabilen babasının. O para istemiyordu. Onun Savaş'tan istediği aftı. O günün affı...

Annesi gibi babası da bilmiyordu. Savaş'ın her şeyi affedecek, unutacak kadar yüreği de yoktu. Yirmi yıl sonra karşısına dikilen iki kişi Savaş'ta olmayanları istemek için gelmişti. Nasıl vereceğini söylemeden bir tek istiyorlardı. Her şey üstüne üstüne geldiğinde kaçmak istedi. Bu kez de o kaçmak, uzaklaşmak, babaannesini tekrar ölümün kıyısına götürecek bir halin içine düşmeden yok olmak istedi. Bozdoğan-

ların kara vebası, hastalıklı yanı Savaş Ali Bozdoğan, yeni bir felakete sebep olmadan ortadan kaybolmak istedi. Sonra Asude geldi, onunla konuşmaya, ikna etmeye çalıştı. Sanki bilmiyormuş gibi üzülmemesi için kızdı. Sanki Savaş bunun farkında değilmiş gibi hak etmediklerini bağırdı yüzüne.

Elindeymiş gibi... Engel olabiliyormuş gibi değmediklerini bir kez de Asude söyledi. Savaş biliyordu zaten bunları. Zerre kadar bu aileyi hak etmeyen anne ve babası için üzülünmeyeceğini biliyordu da gücünün yetmediği bir yanı ona bu eziyeti yapmaya devam ediyordu. İnsanoğlu ne âciz varlıktı böyle. Zerre kadar sevilmeyi hak etmeyen kimselere içten içe nasıl da hâlâ duygu besleyebiliyordu. Onları gördüğü ilk an göğsünü döver gibi atmaya çalışan kalbine öyle kızgındı ki. O kadar nefret ediyordu ki ondan, eliyle yarıp göğsünden çıkarmak istiyordu yüreğini.

İnsan bunu kendine neden yapardı?

İnsan sevilmediği kişilerden niye bir umut sevgi beklerdi ki?

Göğsünü bu kez bambaşka bir sızı sardı. Ne olduğunu çözemedi. Motoru düzeltip tekrar sağa sola bakındı. Bir şey göğsünü çok acıtıyordu ama anne ve babasıyla ilgisi olmadığını biliyordu. Onların acısı zehir gibi bir tat bırakıyordu ağzında. Bu sızı ise bambaşka bir boğulmuşlukla daraltıyordu içini. Babaannesini düşündü bu kez. O da kendi gibi yıllar öncede kalmış evladını karşısında görünce böyle boğulmuş gibi hissediyor muydu acaba? Niye gelmişlerdi ki sanki? Daha yeni yeni iyileşmeye çalışan kadına bir darbe daha indirmek vicdan işi miydi? Belli ki haberlerini alıyorlardı dayısından ya da teyzesinden. Babaannesinin hastalığını bile bile karşılarına dikilecek kadar kötü olmak zorundalar mıydı?

Motora bindiğinde kaskın olmadığı dikkatini çekti. Dün böyle mi gelmişti? Halbuki kazadan sonra yemin etmişti babaannesine. Yine bir sözünü tutamamış olmanın ağırlığı omuzlarındaki yerini aldı. Motora binip olabilecek en yavaş haliyle eve dönmek için ilerlemeye başladı. Bir çiçek kokusu, bir çift bal rengi göz onu yirmi yıl sonra yine düştüğü sudan çıkarırdı zaten. Savaş bunu da atlatırdı. Kıvırcık saçlara burnunu dayayıp soluklansa ciğerlerindeki yanma elbet geçerdi.

Eve vardığında saat öğlene yaklaşmıştı. İçeri girdiğinde ise bir ölüm sessizliği çökmüş gibi hiç hareket yoktu. Sakinleşen yüreğine yine sinsi-

ce bir korku doldu. Etrafa baktığında salon kapısının kapalı olduğunu gördü. Panik içini sardıkça, ne yaptığını bilmeden koşar adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. Bir yandan evi inletir gibi, "Babaanne!" diye bağırıyordu. Üç katı nasıl çıktı, bilemedi. Kapıyı da öyle bir şiddetle açtı ki menteşeler gıcırdadı. Sonra koltuğunda öylece oturup denizi izleyen kadını gördüğünde olduğu yere çivilenmiş gibi kaldı. Bir an içine dolan ölüm sessizliği, babaannesinin sapasağlam koltuğundaki görüntüsüyle değişmişti.

"Babaanne, aklımı oynatıyordum! Herkes nerede? Ev çok sessiz. Asude nerede?"

Dursun Hanım, denizden ayırdığı bakışlarını Savaş'a doğru çevirdi. Elleriyle kavradığı bastonuna alışmışlık haliyle başını da yatırmıştı. Karşısındaki torununun perişan haline baktı. Hiçbir şey diyesi yoktu, gelmiyordu içinden. Öyle yorgundu ki uyumak, bir daha uyanmamak istiyordu artık. Savaş odaya girip kapıyı kapadığında bu halinin dün yüzünden olduğunu düşündü.

"Kimse yok mu evde?"

"Yok."

"Asude nerede?"

Fısıltı gibi bir sesle, "Gitti," deyip Savaş'ın çatılan kaşlarını izledi.

"Amcamla mı çıktı? Niye o halde işe gitti ki? Bugün dinlenseydi ya. Ben birazdan çıkar, ne yapılacaksa yaparım."

Babaannesi öyle durgun, o kadar bitkin bakınca üşüme geldi tenine. Çok üzgündü. Yıllar sonra gelip tekrar onları mahvedecek kadar etkilerinin olmasından nefret ediyordu Savaş.

"Ne yaparsın, oğlum? Anlaşmayla evlendiğin karına ağzına geleni verir, daha sonra da öylece çıkıp gider misin?"

Bir tokat yemiş gibi geriye doğru adım attı. Gözleri irice açıldı, telaşlı bir his içini saniyeler içinde doldurdu.

"Babaanne..."

Dursun Hanım bastonuna yaslanarak ayaklandı. Ağır adımlarla, yükünün çoğunu bastonuna vererek Savaş'ın karşısına dikildi.

"Ne yaparsın, Savaş? Beni başından atmak için tanımadığın bir kızın zorundan yararlanıp para verir, bu eve gelin diye mi getirirsin?"

Savaş daha da panikledi. Kafası aynı saniye daha güçlü karışmaya başladı. Bunu nasıl öğrendiğini sorgularken gözünün önüne Asude'nin

suratı geldi. Sanki bir ip koptu ve Savaş kendi söylediklerini biri dinletiyormuş gibi hatırladı. Yine aklı gerçek ve sanrı arasında sıkıştı. Babaannesi üzerine bir adım daha attı.

"O kızı karşımda çaresizce bırakıp, giderken ne vardı aklında?"

Sesi yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. Aklında bir şey yoktu. Aklı yerinde yoktu. Hâlâ da bulup düzgün düşünecek güce erişmemişti ama bunu düşünecek halde değildi.

"Asude!"

Bağırtısı tüm evi doldurdu. Babaannesine bir an bile bakmadan, merdivenleri koşarak, inip odasının kapısını kırar gibi açtı. Koku buradaydı ama aradığı yoktu. Panik daha da arttı. Uğultu çoğaldı. Gözünün önünde karıncalar koşturuyor, dişlerinin diplerinde titreyen bir uyuşma baş gösteriyordu. Tekrar, "Asude!" diye bağırıp tek kapağı açık olan dolaba koşturdu. Eşyalar vardı içinde ama eksikti. Savaş ona dair her şeyi aklına yazmasa belki farkına varmazdı ama üst üste katlanmış tişörtlerinin olduğu yerdeki dağınıklık, yarısı kapatılmamış çekmece, boşalmış üç beş askı neler olduğunu bağırıyordu sanki ona.

"Hayır, hayır, hayır! Asude! Asude, neredesin? Hayır!" Dolap kapağını farkında olmadan, şiddetle kapatıp, arkasını dönerek koşmaya başladığında babaannesi kapı ağzında dikiliyordu. "Babaanne, çekil!"

"Nereye gideceksin?"

"Babaanne, çekil, Asude yok! Çekil, ona yetişmem lazım, çekil!"

Şu zamana kadar babaannesine karşı sesi hiç böyle yükselmemişti. Hiçbir zaman ailesinden kimseye bağıran bir adam olmamıştı Savaş. Şimdi içini öyle bir korku sarmıştı ki karşısındakinin bile kim olduğunu unutacak hale gelmişti.

"O gitti, yetişemezsin."

Savaş'ın bağırtılarının aksine babaannesinin sesi durgundu. Savaş ise bozguna uğramış bir suratla ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

"Ne demek gitti? Gitmez! Gitmez o, yanlışın var!" Tekrar ses gelecekmiş gibi, "Asude!" diye en üst perdeden bağırdı. Babaannesi üstüne yürüdüğünde birkaç adım geriledi.

"Dün sen onu öylece bırakıp gidince az konuştuk. Ardımdan çevirdiklerini, yalanlarını, bana oynadığın oyunu bir güzel hatmettik. Sonra da Serhat aldı, babasının evine bırakmak için çıktı."

"Babaannene, sen ne yaptın? Allah kahretsin, ne yaptın sen? Onu nasıl öylece gönderirsin?"

Tüm sakinliğinden bu cümle azat etti Dursun'u. Kaşları çatıldı, o yılgın ifade çekildi kıyılarından. Hiddetle birkaç adım daha üstüne gitti Savaş'ın. "Sen onu öylece gerinde bırakıp nasıl gittiysen ben de öyle gönderdim!" dedi. "Sen böylesi bir oyuna girip de bana bunu nasıl yaptıysan ben de tam öyle gönderdim işte!"

Savaş itirazla başını iki yana salladı. "Niye yaptın?" dedi. "Ne haldedir şimdi, kim bilir. Hiç mi merhametin yok? Ne diyecek annesiyle babasına? Allah kahretsin, sen ne yaptın?" Savaş hırsla saçlarını çekiştirip, iki yana hızlı hızlı yürürken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. "Bana yap ne yapacaksan. Ondan ne istedin? Mahvolmuştur! Allah kahretsin, babası duyarsa kahrından ölür. Korkuyordur o şimdi, niye yaptın ona bunu? Benden alsan acını olmaz mıydı?"

"Senden acımı alayım, ha? Ben senden acımı nasıl alayım, Savaş? Tek bir isteğim vardı benim Allah'tan: Bir yuvan olacak, kimsesiz kalbin dolacak, bir aile kuracaksın. Bunun için gecemi gündüzümü adına dualarla doldurdum ben. Bu muydu bana reva gördüğün? Bir yıl sonunda öylece göndermek için sen eve gelin getirdin. Ben senden acımı nasıl alacağım?"

Savaş öfkeli gözlerle babaannesine baktı. "Dövseydin!" dedi. "Sövüp evinden atsaydın! Oğluna yaptığın ne varsa bana da yapsaydın! Hepsini yapsaydın da ona dokunmasaydın, olmaz mıydı?"

"Niye?" Bu soruyla kalakaldı. Öfkesi içini doldururken bir afallamışlık çöktü ifadesine. "Niye ki? Üç beş ay sonra göndereceğin bir kız için niye sana bunları yapayım istiyordun?"

Savaş'ı daha çok fişekledi bu sorular. Kaşlarındaki çatılma baş ağrısı yapacak etkideydi. "Ne demek niye?" dedi. "O Asude, babaanne. Unuttun mu? Asude o."

"Üç beş aya gidecek Asude..."

Savaş öne doğru bir adım atacakken ayağı havada kaldı. Boğazını saran düğüm büyüdü. Burnu acı verici şekilde sızladı. "Belki gitmezdi," diye inledi. Dursun Hanım içini saran acıyı kapatıp öfkeye sığınmaya öyle çok çalışıyordu ki kemikleri ağrıyordu artık.

"Dün *gidersin*, dedin. Gözüne baka baka *gideceksin*, dedin!"

Savaş'ın gözünü dolduran yaştan bir an bile bakışlarını çekmedi.

Savaş ise yine inleyerek, "Belki gitmezdi," dedi. "Belki kalırdı yanımda. Göndermesen ne olurdu? Ben hatırlar korkusuyla bir kez bile ağzıma almadım o anlaşmayı. Unutur da hep benimle kalır belki diye içimden kendime bile fısıldamadım. Niye gönderdin onu? Benim canımı yaksaydın da o gitmeseydi."

"Belki kendi gitmiştir, ne biliyorsun? Onu öylece ortada koyup, çekip gittin diye kendi gitmiştir, olamaz mı?"

Savaş'ın an an omuzları düştü. Babaannesindeki bakışları yere değdi, ne düşüneceğini bilemedi. Kafasının içindeki harbe şimdi göğsündeki kan gölü eşlik ediyordu. Kendine güvensiz, iniltili bir sesle, "Gitmez," diye mırıldandı. Zihninin içinde tıslamayı andıran bir ses *senin gibi adama niye tahammül etsin ki*, diye onu ısırırken göğsündeki baskı *yapmaz*, diye direniyordu. Âcizce bir umut diline baskı yaptı. Başı yerden kalkıp kendisine öfkeyle bakan babaannesine gözlerini değdirdi.

"Git- Gitmedi o, değil mi? Se- Sen gönderdin, değil mi?"

Dursun Hanım *kendi gitti*, deyip kendini attığı gibi bir üzüntü deryasına atası varsa da Asude'nin *o kadınla bir tutmasın beni* feryadı zihninin gerisinde can çekişiyordu. Boynunu düzeltip, çenesini kaldırarak karşısında âcizce kendinden medet dilenen torununa baktı.

"Doğru," dedi. "O gitmedi, değerini bilmeyen cahil bir kız o. Ben gönderdim. Elinde heba olmasın diye Serhat'a emanet ettim, o da götürdü." Sanki şu karmaşanın tek çaresi buymuş gibi Savaş bedenini düzeltip adımlamaya başladı. "Kal olduğun yerde," deyip kapıya yönelmiş torununa mâni oldu.

"Bırak, babaanne! Bırak, gitmem lazım!"

"Nereye gideceksin? Ne yüzle?"

Savaş da bilmiyordu bu sorunun cevabını. Kendine soracak kadar cesur da değildi üstelik. Hırsla tekrar elleriyle saçlarını çekiştirdi. "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Bilmiyorum, rahatladın mı? Sadece gitmem lazım, onu görmem lazım, gerisini bilmiyorum. Af dilemem lazım, beni bekliyordur. Annesiyle babası soru sordukça sıkışmış, korkmuştur o!"

"Hiçbir yere gidemezsin!"

"Senden izin istemiyorum!"

Kadın elindeki bastonu nereye olduğunu bile bilmeden öylece fırlattı. "O kapıdan adımını attığın dakika babasını ararım!" dedi. "Sebebi olmak istemiyorsan hiçbir yere gidemezsin!"

"Yapmazsın."

"Hadi sına beni! Var mı sende o yürek? Babasının karşısına geçip de ettiklerini ortaya dökecek kadar var mı yürek?"

Savaş duyduğu tehditle kalakaldı. Eli kapının kolunda, parmakları acı verici bir sıkılıkta kıpırdayamadı.

"Yapma. Allah aşkına, yapma bunu. Bak, bana ne istersen yap. Ne yaparsan razıyım, ağzımı açmayacağım ama Asude kaldıramaz, babaannene. Babasına bir şey olursa ölür. Sana yalvarıyorum, ne yapacaksan bana yap. O kız babasına bir şey olacak korkusuyla hiç düşünmeden kalkıp buralara geldi. Ne olur, bana değilse de ona acı. Seviyorsun sen onu. Yalan mı söylüyorum? Sevmiyor musun?" Dursun Hanım'ın yüzüne yine bir hüzün çöktü. Bastonsuz ayakta durmak zorlaşınca, gerisin geri gidip yatağa çöktü. Savaş belki insaf eder diye susmadı. "Aylardır yan yanasınız," dedi. "İzliyorum sizi, saklasan da hep gülüyorsun ona. Özlersin. Ben bilmez miyim seni, çok özlersin. Yapma, ne olur. Gideyim ayaklarına kapanıp af dileyeyim." Savaş yavaş adımlarla yürüyüp yere fırlattığı bastonu aldı. Yine aynı sessiz adımlarla babaannesinin önünde diz çöküp bastonu tutmasını sağladı. Dedesinin bastonuydu bu. Kavradığı kısımda gül oyuntusu olan baston... "Çok kırdım ben onu, daha fazla canını yakmayayım, lütfen. Sen de kıyamazsın. Onu öylece göndermeye için el vermez senin."

Kadın bastonu kavrayıp yaşların doldurduğu gözleriyle ona bakan, dizlerinin üzerinde çökmüş, dil döken torununa baktı. "Kıyamam elbet," dedi. "Nasıl kıyayım? İçtiğim ilaçları bile o verdi bana. Ben sana değil, ona güvendim, ona! Ben tutup elinden geldiğinde sana değil, onun hevesine sığındım. Gelinim mi oldu? Kızım mı oldu sanki bana?" Başını avuçiçlerine çevirdi. Gözünden kayan yaşa mâni olamadı. İçindeki kırgınlık ona nefes aldırmıyordu. Sesi titreyerek, "O benim ahretliğimdi," diye bir inilti çıkardı. Aylardır gözüne baka baka yalan söyleyen ahretliği. Savaş'ın evlenmesini neden sebep istediğini en çok anlattığı ahretliği. Halbuki gözünün önündeymiş gerçek. Daha ikinci günlerinde ayrı yataklarda yattıklarını fark ettiğinde içine düşen kurt sebepsiz değilmiş. Sadece umut da diğer duygular gibi çok tehlikeliymiş. Kandırmış, aldanmak isteyen kalbini. Torununa değil ama o gülen yüze, yerine sığmayan o kıza çok çabuk aldanmış. Onu bu evden gönderirken ki halini düşününce *belki en başta oyundu ama şimdi ger-*

çek olmuş sevdası, diyordu kalbi. Sonra aklı yine *en başta seni kandıran umut olmadığını nereden biliyorsun bu hissin*, diye önüne set çekiyordu. Çok bildiğini sanırdı Dursun. Çok gördüğünü, çok yaşadığını, insanı gözünden tanıdığını sanırdı. Burnunun dibindeki yalanı aylarca anlamayınca bildiklerini sorgular hale geliyordu insan tam da böyle. Bir de kandırılmış olmak...

Kısacık zamanda çok sevdiği arkadaşı tarafından kandırılmak hiç düşünmeyeceği kadar da koyuyordu içine. Yine bedenine bir uyuşukluk çökecek oldu ama şu an yıkılacak zaman değildi. Eskisinden daha güçlü nefes almaya ihtiyacı vardı. O, el kadar bir torun gömmüştü. O, kendi canından var ettiği evladı kalbinden kazıyarak, söküp atmıştı. Yarasından yüzü görünmeyen bir çocuğu bu yaşa getirmiş, altmış yıllık can yoldaşını gömmüştü. Buna da dayanacaktı. Dayanmak zorundaydı zira verilmiş sözleri vardı hâlâ.

"Babaanne, ne olur... Asude kovsun beni kapısından ama bırak, bir kerecik özür dileyeyim. Belki..."

Belki affeder, diyecek oldu ama *affedilmeyi hak edecek ne yaptın* sorusuna verecek cevabı olmadığı için sustu.

"Müsaadem yok! Yazık olurmuş elinde, kıymetini bilmeden solarmış. Ha üç gün sonra ha üç gün önce." Hâlâ avuçlarına bakarak, konuşurken başını kaldırdı. Karşısındaki perişan çocuğa baktı. Yirmi yıl önce toz toprak içindeki haliyle nasıl da benziyordu şimdiki hali. İçindeki hüznü bıçak gibi kesip kaşlarını çattı. "Şimdi defol, git evimden! Adam olmadan, erkek olmadan görünme gözüme! Çık, git, gözüm görmesin seni!"

Savaş'ın gözünden kayan yaşa bakıp başını karşısındaki duvara çevirdi. Sürtünerek ilerleyen adım sesleri içine kor düşürse de dayanmak zorundaydı. Dayanmak, bugündeki acı belki bir zaman sonra şerbet olur diye umut etmek zorundaydı.

***

Uyanmak istemiyordu. Her zerresi ayılmış olsa da gözlerini açmak, yaşadıklarıyla yüzleşmek korkutuyordu onu. Yastığına daha fazla gömdü başını. Göğsündeki sıkışmışlık hissi bağıra çağıra ağlatmak istiyordu ama annesiyle babasına kıyamıyordu. Kapısının çıkardığı küçük bir gıcırtıyla gözlerini daha sıkı yumdu. Usul usul yaklaşan adımlar ödünü koparıyordu.

"Asude'm... Annem, kalk artık, yavrum. Bak, on ikiyi geçti saat." Asude ne kadar istese de kaçamayacağını, onlarla yüzleşmek zorunda olduğunu biliyordu. Sadece ne diyeceğini bilemiyordu. "Hadi, kahvaltı getirdim, kızım. Az bir şeyler ye, kim bilir en son ne zaman yedin?"

Asude daha fazla saklanamayıp gözlerini araladı. Üstündeki yorganı indirip elinde tepsiyle kendisine bakan annesiyle göz göze geldi. Anında burnunun direği sızlamaya başlamıştı.

"Anneciğim..."

Hatun küçük tepsiyi komodine bırakıp yatağa oturdu. Başlığa yaslanan kızının ellerini kavrayıp hüzünlü gözlerle solmuş yüzünü inceledi. "Annem, güzel kızım benim. İyi misin bebeğim?" diye sordu.

Asude hiç iyi değildi ama bunu söylemek annesini daha da üzmek demekti. Gece ona açılan kapıdan annesiyle babasının kollarında içeri girmişti. Annesi onu kucaklayıp, odasına götürürken Serhat abisiyle babasının seslerini işitmişti bir zaman. O kadar yorgun ve üzgündü ki annesine sarılır sarılmaz, tek kelime edemeden, aylar önce bırakıp gittiği yatağında gözlerini kapamıştı.

"Azıcık konuşalım mı güzel kızım?" diye sordu. Korkusu daha çok arttı. Annesi gecenin bir yarısı öylece kapıya gelmesini yadırgamamış gibi o kadar yumuşak bakıyordu ki ne diyeceğini bilemedi. Hatun ise kızının buz gibi ellerini avuçlarına alıp, üfleyerek ısıtmaya çalıştı. "Çok mu kötü kavga ettiniz Savaş'la, kuzum?" Gözleri anında doldu, bir yaş hazırda bekliyormuş gibi yüzünden aşağı kaydı. "Ah, benim yavrum. Ah, kızım, sen niye böyle bir şey yaptın?"

Korku bir anda göğsünü kaplayınca soluğu durdu. Biliyorlar mıydı? Babası?

"Anne, siz... Siz biliyor musunuz?"

Hatun ağır ağır başını salladı. Onun da boğazı düğümlüydü kızının üzüntüsünden ama şimdi ona destek olma zorunluluğu kilit vuruyordu hislerine.

"Dursun Hanım aradı akşamüstü, Asude. Uzun uzun konuştuk."

Göğsü daha şiddetli bir çarpıntıda ölecekti. Yaptığını biliyorlardı. Gözünden akan yaş arttı, babasının yüzüne nasıl bakacağı gerçeği boynuna bir yılan gibi dolandı.

"Anne, ben çok özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim, çok özür dilerim."

Hatun başının arkasını kavrayıp göğsüne yasladı kızını. Saçlarını ağır ağır sevmeye başladı. "Ah, annem, sen herkesi kendin gibi mi sanıyorsun, kuzum?" dedi. "Bak, ne duruma düşürmüş aşağılık kadın seni. Allah belasını versin, babaannen anlatırken sesi kilitlendi kadının. Yine gelip mahvetmişler hepinizi."

Asude, annesine sarılmış, ağlarken neden bahsettiğini anlayamadı. Şaşkın bir ifadeyle geri çekilip annesine baktı.

"Babaanne... Şey... O ne anlattı size?"

Sesi bir mırıltıdan farksızdı. Hatun'un ise kaşları anında çatılmıştı. "O kahpe gelini gelmiş!" dedi. "Ah, Asude, ne işin var senin o kadınla, kızım? Teyzesi olacak o yosma neler dedi hepimizin gözü önünde, görmedin mi? O kadının iyi şeyler söyleyeceğini nasıl düşündün? Telefonunu da kaybetmişsin o aralıkta, arayıp duruyorum ben de. Savaş'ı da aradım, kapalı telefonu. İçime zaten bir sıkıntı çöktü. Kadın söylemese daha çok panik olacaktım." Asude'nin kafası daha da karıştı. Bu mevzunun şimdiki haliyle ne ilgisi vardı, anlayamadı. Ağzını açsa yanlış bir şey söyler korkusuyla konuşup soru da soramıyordu. "Allah belalarını versin, para için yirmi yıl sonra gelmeye yüzleri de kızarmamış. Ah, kızım, ah... Sen niye tek başına gittin o kadının yanına? Bak, iyi mi oldu? Kocanla aranı bozduğuna değdi mi annem?"

Asude titreyen bir sesle, "Babaanne başka ne dedi?" diye fısıldadı.

Hatun'un biraz önceki öfkeli suratı hüzne bulandı anında. "Savaş öğrenince kavga etmişsiniz," dedi. "Ona da çok kırgınım, seni bilmiyor mu? Kötülük için konuşmadığını elbet bilmesi lazımdı. Dursun Hanım torununa çok sinirli. Allah var, çok şaşırdım ama bayağı kızgın, Asude." Hatun konuşmaları hatırlamış gibi azıcık tebessüm edecek oldu. Sonra Asude'ye bakıp göz kırptı. "Telefonda *ben onun ağzına sıçacağım, kızın kıymetini öğrenmeden ona gün yüzü yok*, diye bir bağırdı ki baban duydu valla. Ay, çok tuhaf kadın sizin bu babaanne. Yani ben hiç kendinden olanı suçlu görüp gelini kayıran kaynana görmemiştim."

Hatun engel olamayıp kıkırdadı. Sanki biri duyacakmış gibi Asude'ye yaklaşıp, *o ettiği lafları götüne sokmadan bana rahat yok*, diye bir kızdı ki ne diyeceğimi bilemedim. Sonra kızının şaşkın şaşkın kendisine bakan yüzünü avuçiçlerine aldı. "Her evlilikte kavgalar olur, annem," dedi. "İstemeyiz ama ilk yıllar daha çok olur. Huyunu suyunu öğrenmek, tanımak, alışmak çok zor gelir. Senin niyetin de kötü değilmiş ama

kuzum, başkalarını da etkileyecek işler yapıyorsak bunun zararını illa çekeriz. Niyet ne kadar iyi olursa olsun, başkalarının hayatına da dokunuyorsa bir oturup düşünmek lazım, annem. O çocuğu mahvetmişler. Yani düşünmek bile istemiyorum ama yirmi yıl sonra karşısına çıkmak, Savaş'ın onları görmesi... Yüreğim sıkışıyor, kızım. İnsan aklını kaçırır. Gözüne baka baka ölen kardeşinin kan parasını istemişler. O çocuk nasıl ayakta kalmış, ben anlamıyorum. Yerine kendimi koyacak oluyorum da yok, Asude... Yok, yavrum, altından kalkılacak dert değil. İnsanın annesi de sevip sarmalamazsa nerede kendine yurt bulacak da sığınacak bir çocuk? Acısını senden çıkarmasına, kalbini kırmasına çok kızgınım. Sana sarılıp, sığınmak varken gönlünü kırmasına çok kızgınım da ana yüreğim dayanmıyor benim o çocuğa." Hatun duraksadı, tedirgince kızına baktı. "Dursun Hanım *birbirlerine ileri geri konuştular*, dedi. Sen de mi olmadık bir şey söyledin, kızım? Savaş çok mu kalbini kırdı?"

Asude gözlerini kapatıp başını geriye yasladı. Göğsündeki ağrı olduğu gibi duruyordu ama annesiyle babasının asıl olanları bilmeyişi içine su serpmişti. Canı tüm ömrü boyunca yanmadığı kadar yanıyordu lakin bir anlaşmayla evlendiği öğrenilecek diye öyle bir korkmuştu ki nasıl geldiğini düşünecek hali yoktu. Tüm yol boyunca babasına ve annesine ne diyeceğini düşünüp durmuştu. Nasıl açıklayacağını, onları üzmeden kendini nasıl anlatacağını sorgulamıştı. Annesi bir noktada yine kendisine kıyamaz, anlardı ama babası kahrolurdu. Kendi borcu yüzünden para karşılığı hiç tanımadığı bir adamla evlenmiş olmasını babası kaldıramazdı. Onu tekrar hasta etmek, belki de ölümüne sebep olmak, Asude için de hayatın bittiği anlamına gelirdi.

Onu öylece evden gönderen babaannesine gönlü ne kadar kırgın olsa da bir de böylesi ağır bir şeyle karşı karşıya gelmesini engellediği için minnet duydu. Kendisine olan öfkesine kapılıp her şeyi anlatır sanmıştı oysa. Burnu sızlayınca güçlükle çekmişti. Çok kırmışlardı onu ama kendisine olan hislerine kapılıp annesiyle babasına eziyet etmeyişi içini ferahlatmıştı. Annesinin ondan hâlâ bir cevap bekleyen ifadesine bakıp iç çekti.

Ağır konuşmuşlardı. Ali onu parça parça etmişti. Aşkın en güzel halini yaşatıp sonra onu en yüksekten aşağı bırakmıştı. Belki Asude de

hakkı olmadığı halde annesiyle babası için üzülüyor olmasına kızmıştı ama duyduğu hiçbir şeyi hak etmemişti. Öylece bırakıp gidilmeyi hak etmemişti.

"Çok kalbimi kırdı, anne. Öyle kırdı ki canım çok acıyor."

***

Serhat kapıyı aralayıp içeri girdiğinde, yorgunluktan bitap bir haldeydi. Babaannesinin yüzünü gördüğünde ise yorgunluğunu anında unuttu. Dursun Hanım başını çevirip gelen torununa baktı. Güçlü olması gerektiğini kendine söyleyip duruyordu ama bedeni sözünü dinlemiyordu. İki gündür odasından çıkmamıştı. Evdekilerle tek kelam etmemişti. Kapısına gelip duranları duymamış, konuşmaları, soruları yok saymıştı.

Serhat ağır adımlarla geçip oturdu. "İyi misin?" diye sordu, düz bir sesle.

Yorgun gözlerini torununa çevirip, "Bırak şimdi beni," dedi. "Gelini sağ salim bıraktın mı?" Serhat başını salladı. Bu durumdan ne kadar memnun olmadığı yüzünden belliydi. "Babasıyla konuştun mu?"

"Konuştum, babaanne. Dediklerini söyledim işte. *Sizi de çok özlemişti, biraz kafasını dinler*, diye saçmaladım adama. Ulan, Savaş! Ulan, köpek! Adamın yüzüne bakamadım doğru düzgün." Sonra kendi hayıflanmasını bırakıp babaannesine baktı. "Bak, babaanne, ne yapıyorsan yap ama bu adam öğrenmesin yedikleri haltı. Vallahi kaldıramaz. Ölür, kalır adam, ben alamam bu vebali üstüme. Yahu, adam gözlerimin içine bakıp *Savaş çok mu üzdü kızımı*, dedi. Ağzımı açamadım. *Benim kızım mı bir kusur etti, sen doğruyu söylersin*, dedi. Vallahi arkama bakmadan kaçacak gibi oldum. Bir şerefsiz amcama bak, bir de şu adama. Yok, ben anlamam, babaanne. Ne yapıyorsan yap ama anlaşmaymış, sözleşmeymiş sil ortalıktan."

Serhat'ın söylenmelerini sükûnetle dinledi kadın. "Ardını sürekli kolladığın it nerede?" dedi.

Serhat daha eve girmeden haberini aldığı çocuğu düşündü. Yine bir sıkıntıyla içe çekip geriye yaslandı. "Ustabaşıyla konuştum, tersanedeymiş," dedi. "Dünden beri hiç durmadan çalışıyor, bir sıkıntı mı var diye aramış adam."

"Çalışsın," diye mırıldanıp denizi izledi birkaç dakika. Sonra aklında olanları hizaya sokmak için konuşmasını bekleyen Serhat'a baktı.

"Gidip Ömer'i getir bana. Avukatı aradım, sana bir dosya verecek, yanında olsun o da. Sonra birkaç işimiz daha var, yeter bu kadar merhamet. Marazı çok canımı sıkmaya başladı."

Serhat kaşlarını çatıp, "Ömer'i ne yapacaksın?" dedi.

"Alıp gel, görürsün ne yapacağımı."

Serhat çıkıp gittiğinde Dursun yeleğinin iç kısmına diktiği cepte duran telefonunu çıkardı. Bir iç çekişle numarayı çevirdi. Yaklaşık on dakika kadar sürmüştü konuşması. En azından üç beş lokma yediğini duyup içi rahatladı. Sonra gözü duvarındaki saate çevrildi. İlaçlarının vakti gelmişti. Gelmeyeceğini bile bile kapıya baktı, burnunun direği sızladı. Farkında olmadığı bir yaş kaydı gözünden. İnsanlara gösterdiği o güçlü duruşun aksine titreyen bacaklarla yerinden kalktı. Belindeki ağrı yüzünden birkaç adım da olduğu yerde durmuştu. Yatak kenarından, duvardan destek ala ala dresuarın yanına ilerledi. Gözünden akan yaş görüşünü puslandırsa da sesini çıkarmamak için çenesi kilitlenmiş gibi sıkıydı. Her ilacın üzerinde inci gibi bir yazıyla ne için kullanıldığı, ne zamanlar alınacağı yazılıydı. Titreyen eliyle bardağa uzanıp tek tek dört ilacı da sırayla içti. Bardağın yarısını bile bitirmemişti. Kulağında bir ses yankılandı sanki. *O suyu bitir, babaanne, böbreklerine hiç mi insafın yok senin*, diye attığı çığlık yanı başındaymış gibi gerçekti. Zorbela suyu bitirdiğinde dermansız kalan ayakları onu yatağına taşıdı.

Yaşadığı hiçbir şey kolay olmamıştı Dursun'un. *Kaldıramayacağım yük olsa Allah vermezdi*, diyerek sabretmişti de böylesi kandırılmak çok ağırına gidiyordu. Hangi bakış, hangi gülüş sahteydi diye düşünmek çok çok zoruna gidiyordu. Geldiği günden itibaren gönlünü çelmek için bin farklı şey yapan kız, ne zamandan sonra oyunu bırakıp onu sevmeye başlamış, ayrımını bile yapamayacak kadar inanmak, seksen yıla dayanmış ömründe güvendiği aklının bir hiç olduğunu yüzüne vuruyordu. *Evladını kaybetmiş biri tüm acıların üstesinden gelir*, derdi kendi kendine. Sanki yıllardır yanındaymış gibi gönlünde yer eden arkadaşını kaybetmek de aklına gelmeyeceği kadar acı veriyormuş, öğrenmişti.

Uyumak istese de gözüne girmeyen uyku yüzünden kalkıp bir abdest aldı. Bir saat önce kıldığı öğlen namazını eda ettiğini unutup bir kez daha kıldı. Serhat gelene kadar koltuğunda, elinde tespih dua edip durdu. Sonunda beklediği adam geldiğinde ise biraz evvelki bitap halinden sıyrıldı. Serhat önde, Ömer arkada içeri girdiklerinde bastonunu

yine avuçlamış, duruşunu dikleştirmişti. Adamın yüzündeki mahcup hale bakıp küçümseyen bir bakış attı. Oğlu gibi bir basiretsiz de buydu işte.

"Geç, otur karşıma!"

Ömer kendinden küçük olmasına rağmen Serhat'a bir göz atmıştı. Sonra mecbur geçip oturdu. "Beni çağırmışsın, Dursun yenge," dedi. "Bak, geçen gün olanlar içinse inan, benim..."

"Kes sesini, Ömer! Seni başka bir şey için çağırdım." Ömer ne olduğunu bilemediğinden tedirgince bakmaya devam etti. Dursun ise Serhat'a baktı bu kez. Torunu onu hiç bekletmeden elindeki dosyayı uzatmıştı. "Manifaturacın iyi iş yapıyor mu?"

Hiç beklemediği soru karşısında şaşkınca baktı adam. Sonra da, "Çok şükür," diye güvensiz bir mırıltı çıkardı. Dursun bu kez tek kaşı kalkmış bir halde gözünü dikmişti üzerine.

"Ablanla enişten yanındaymış."

Ömer'in yüzü kızarmaya başladı, gözleri hemen önüne eğildi. "Kapıya gelene ne diyeyim?" dedi.

Yine o mahcup, ezik tını. Dursun'u irite eden bir âcizlik. Elindeki dosyayı ortalarında kalan fiskos masasına bıraktı. "Burada doğdun, burada büyüdün, evlenip çoluk çocuğa karıştın," dedi. "Sana düşman olmamı istemiyorsan al bunu, imzala."

Ömer ne olduğunu anlamadan gelen tehditle önüne bırakılan dosyaya baktı. "Bu ne ki?" diye mırıldanıp eline aldı.

"Evler için ikisinin de vekaletinin sende olduğunu biliyorum. Ben çok insaflı davranmışım, yeter bu kadar merhamet. Evleri bana satıyorsun. Senin evin bedelini Serhat yatıracak hesabına ama öbür iki kahpenin diyeti olarak onlar kalacak. Ha, sana attığımdan bir kuruş onların kursağından geçerse vay haline."

Adam şaşkınca bir elindeki dosyaya bir kadına baktı. "Dursun yenge..." dedikten sonra duraksadı. "Ben... Nasıl?"

"Sen şimdi bunu imzalayıp, kendi hakkını da alıp gideceksin, Ömer. Ben de ablaların olacak o iki yılana dünya kaç bucakmış, öğreteceğim. Ha, dersen ki ben böyle işe girmem, o zaman da Ali Reis'in çok hatırlı dostları var Sinop'ta, bilirsin. Birkaç telefonla ne manifaturacın kalır ortada ne de ekmek yiyeceğin bir Sinop!"

Karşısında beti benzi atmış adama bakıp asla geri adım atmadı. Para

için gelmişlerdi demek. Onlara istedikleri para nasıl verilir, gösterecekti Dursun. *Kan parası*, demişti Narin. Onu tek kuruşa muhtaç olacak halin içine nasıl sokuyor, para için kan nasıl satılıyor, öğretecekti.

"Dursun yenge, kurban olayım... Bak, yine kendi kendilerine yemişler bir halt ama inan, benim zerre kadar haberi-"

"Kes sesini, Ömer! Kendini acındır diye çağırmadım seni buraya. Ablalarına herkesin kendi evi barkı ne denli kıymetli, onu öğretmek için çağırdım. Bakalım karın, çocuğun, işin mi mühim yoksa iki bacın mı? Onlara en sevdiğinden, güvendiğinden darbe yemek nasıl bir şeymiş, öğreteceğim!"

Ömer dudağını kemire kemire bir Dursun'a bir Serhat'a baktı. Serhat iki kaşını da kaldırıp gözlerini Ömer'e dikmişti. "Aklını kullan istersen," dedi. "Dursun Bozdoğan'a düşman olursan çocuklarınla sersefil kalıp kendine yaşayacak şehir ararsın."

Ömer tam olarak bunu biliyordu. O çarşıda Dursun Bozdoğan'ın telefonuyla yüzüne kimse bakmazdı. Dükkânından bir müşteri girmez, kimse mal satmazdı. Boğazındaki düğümle ne yapacağını bilemedi. Yıllardır iki ablasının başına açtığı işler yüzünden çekmediği kalmamıştı. Şimdi de yuvasının bile yıkılacağı bir halin içine düşürmüşlerdi onu. Önündeki satış sözleşmesine baktı. Üç çocuğu vardı, iki ablasının da hakkına girecek olmayı onuru kaldırmıyordu ama üç evladını bu sefaletin içine de sokamazdı. Yalvarıp yakarmanın çare olmadığını bildiği için uğraşmadı. Titreyen elleriyle uzanıp adının altına imza attı. Bir noktada herkes kendi ailesi için uğraşmalıydı nihayetinde.

Atılan imzayla Serhat hızla çekip aldı dosyayı önünden. Dursun ise karşısında büzülen adama baktı. "Şimdi de eve gidip o ikisini kovacaksın," dedi.

Ömer yutkunup, "Dursun yenge..." dedi. Dursun ise hiç duymamış gibi konuşmasına devam etti.

"Bir an evvel Sinop'tan defolup gitmezlerse evini de başına yıkarım, Ömer. Ne dersin, ne yaparsın, bilmem ama bir daha adım atarlarsa senden bilirim. Öyle bir kov ki gelmeye zerre cesaretleri olmasın. Şimdi git, gözüm görmesin seni."

Ömer başını yerden kaldırıp uzaklaştı. Yirmi üç yıl önce ekmek teknem dediği manifaturacıyı açmak için karşılıksız destek veren kadın, bugün elinden geri nasıl alabileceğini göstermişti. Gerçi bunu Ömer

yıllar önce olacağını sanmıştı ama ona dokunmamışlardı. Ne kadar işe yaramaz bir dayı olsa da ekmeğiyle oynayacaklarına dair hiçbir imada bile bulunmamışlardı. Bıçağın kemiğe dayandığı gün illa geliyordu demek.

Serhat ise elindeki dosyayla babaannesinin yeni isteklerini bekliyordu. "Babam, Asude'yi gönderdin diye sana küs, haberin var mı?" dedi.

Dursun başını ağır ağır salladı. "Fırsat buldukça, yanıma gelip *yazıklar olsun*, deyip gidiyor," dedi.

"Onlar da öğrenecek mi anlaşmalı evlenme meselesini?"

"Diline sahip çıkarsan öğrenmeyecek kimse! Öğrenirlerse de seni Fizan'a sürerim, haberin olsun!"

Serhat gülecek gibi oldu ama duruşunu bozmadı. Şu zamanda babaannesiyle tersleşilmeyeceğini en iyi o bilirdi.

"Şimdi ne istiyorsun benden?" diye sordu.

Dursun dosyaya bir bakış atıp, "Şu işi tamamla," dedi. "Üstüme geçtikten sonra gelip üçünü de yık, çekilsinler gözümün önünden." Serhat kaşlarını kaldırıp onaylar gibi başını salladı. Dursun duraksayıp tekrar derin bir soluk aldı. "Git, izin falan ne gerekiyorsa hallet, karşımdaki ev de yıkılacak."

Serhat bunu beklemediği için, "Ne?" diye fısıldadı. Dursun kendinden emin bir halde torununa baktı.

"O melanet evden kimseye hayır gelmedi. Onu da aradan çıkar, yerine adam gibi bir ev dikilecek."

"Savaş'a yeni ev mi yaptıracaksın?"

Dursun ters ters torununa baktı. "Bu arsada senin evin var mı da Savaş'ın evi olsun?" dedi. "Asude'ye yeni ev yapılacak. Bir an evvel yıkılsın, molozları da toparlansın hemen. Cangül'le konuş da ortalık temizlenene kadar oğlanla anasında kalsınlar. Çocuk huylanmasın sesten, tozdan."

Serhat sırıtacak oldu ama kendini tuttu. "Hepimizi yolluyorsun evden," dedi. "Karımla çocuğum gidince ben de giderim kayınpedere, haberin olsun."

"Çok mu meraklıyım sana, sasuh! Git tabii, ne işin var burada?"

Serhat dayanamayıp kısık bir sesle güldü. Sonra duruldu. "Ya Asude bir daha gelmezse?" dedi. Bu soru onun da içini üşütüyordu. Bir kız kardeş gibi benimsemişti Asude'yi. Yapılan şey onun için de çok tersti

ama şu durumda da kimseyi fişekleyip ortalığı daha da karıştırası yoktu. Babaannesi yorgun bir ifadeyle ona baktı.

"Yirmi yıl boş ev izledim, kalan ömrümü de başka bir boş evi izleyerek geçiririm. Ben hakkını ölmeden teslim edeyim de ister satar ister yakar. Onun bileceği iş." Serhat iç çekip başını salladı sadece. Dursun tekrar, "Serhat," diyerek dikkatini çekti. "Büyük yılanın kocası hâlâ kahvecilik mi yapıyor?" Ani gelen sorunun maksadını çözemediyse de onaylar gibi başını salladı. "İyi. Onu bir izlet, Serhat. Geceleri kepenkler kapanınca ışık yanıyor mu kahvede, emin ol. Kanıtlı, şahitli emin ol ama oğlum. Sinop'ta gece yarısından sonra kumar çevrilmeyen kahve bir elin parmağını geçmez. Hakikaten öyle bir halt yiyorsa dikilirsin karşısına."

"Onu da mı yolculuyoruz?"

"İyiliğe *nereye gidiyorsun*, diye sormuşlar. *Sahibimin ağzına sıçmaya*, demiş, sasuh. Yeter bu kadar göz yumulduğu da acıları var diye ses kesildiği de. Hiçbirinin tozu kalmayacak bu şehirde. Ya edebiyle devreder, parasını kurtarır ya da mahkeme mahkeme dolaşıp ceza almasın, mühür vurulmasın diye altmış yaşından sonra uğraşır. Karısına sahip çıksın diye kaç kere söyledik, sahip çıkamıyorsa o da çekecek cezasını."

Serhat kısık bir ıslık çaldı. Babaannesinin acımasız tarafını unutmuştu bayağıdır. Hiç formundan bir şey kaybetmemiş olması takdirini kazandırdı.

"Allah düşmanına merhamet etsin, Ali Reis'in deli karısı. Ee, herkese fatura kesiyorsun, Savaş'a mevlit okutayım mı? Ona ne yapacaksın?"

Dursun karşısında cevap bekleyen torununa öylece baktı. "Onun kendine ettiğiyle ben boy ölçüşemem," dedi. "Ne ceza verirsem vereyim, kendini attığı ateş kadar yakamaz. Oyun edeceğim derken kıza sevdalandı. Şimdi de kaybetmenin acısında debelenip dursun bakalım."

***

Birkaç gün öyle bir sessizlikle geçti ki Çanakkale'de de Sinop'ta da yas var gibi çıt çıkmıyordu iki evden. Serhat elinde yemek poşetiyle tahta kapıyı yumruklamaya başladı. Birkaç gün kendini toparlasın diye ses etmemişti ama ustabaşının söyledikleri canını sıkıyordu artık. Kendine gelsin derken daha beter bir hal almaya başlamıştı. Kapıyı bir kez daha yumrukladı. Açılmayacağını anlayınca da oldukça gür bir sesle, "Kapıyı aç, vallahi levyeyle kanırta kanırta ben açarım!" diye bağırdı. Sonunda

sürtünmeyi andıran adım sesleriyle derin bir nefes almıştı. Kapı açıldığında ise perişan haldeki adamı üstünkörü süzdü. Sakallar yüzünü kapatmaya başlamıştı. Saçları da yolunmuş gibi darmadağınıktı. Üstünün pasağına bakılırsa günlerdir duş almadığı gibi değiştirmiyordu bile. Gözü ellerine kaydı. Göze çarpan yerlerde yontma kaynaklı oluşan kesikler sarılmaya zahmet edilmemişti hiç.

"Bu ne hal, lan?"

Soru sorsa da cevap beklemeden içeri girdi. İçerisinin de sahibinden farkı yoktu. Ortalığa saçılmış maketler biri üzerinde tepinmiş gibi parça parçaydı. Bir tek eski püskü büyük masanın ortasında bembeyaz bir gemi ihtişamla duruyordu. Odadaki pisliği ve kaosu tek başına unutturacak kadar da güzel bir parçaydı. Serhat bir ıslık çalıp içeri doğru adımladı. Tepedeki ampulün yansımasıyla geminin rengi dalgalanıyor gibiydi.

"Oğlum, bu ne?" Etrafında dolaşarak burnu, yelkeni, güverteyi inceledi. "Lan, kaç aydır uğraşıyorsun sen bununla? Vay, anam babam. Parlıyor, lan."

Savaş dediklerini duymamış gibi yanından geçip masanın yanındaki demir sandalyeye oturdu. Kollarını dolayıp masaya yaslaması ve başını üzerine bırakması aynı saniye oldu. Gözlerinin altının koyuluğu Serhat'ın canını daha çok sıkmıştı. O sırada mırıltıyla, "Beyaz İnci," dediğini duydu. Serhat gemiye bakarak söylediğini görünce adının bu olduğunu anlamış oldu. Elindeki yemek poşetlerini masaya bırakıp ortalıkta birkaç tur attı. Benzin döküp yakılmadan buranın mikrobu kırılmazdı. Çay falan bir şey koyası geldi de içi almayacağı için tereğin orada bakınmaya devam etti. Sonra bakışlarını birkaç ilaç çekti. Alıp inceleyince kaşları çatıldı.

"Bunlar ne, lan?"

Elindekileri bırakmadan, geçip Savaş'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Savaş ise gözlerini Beyaz İnci'sinden ayırıp Serhat'a baktı. Öylesine bir tınıyla, "İlaç," diye mırıldandı.

"Onu görüyoruz herhalde. Nereden çıktı bunlar?"

Savaş sıkkınca bir nefes daha alıp gözlerini tekrar gemiye çevirdi. Asıl görmesini istediği kişinin hiç görmediği parlak incisine baktı.

"Yıldırım Bey'e gittim."

Sırf yakasından düşsün diye söylenmiş bir şeydi. Serhat'ın ise kaşları

havaya kalktı. Yıllar önce terapiye gittiği psikoloğa kendi arzusuyla gidecek kadar durum vahimdi demek.

"Ee, tek tek mi anlatacaksın? Niye gittin?"

"Sesler geri geldi. Sanrılar da..."

Serhat'ın boğazını saniyeler içinde bir yumru kapladı.

"Ne? Ne dedi peki?"

Savaş elinde tuttuğu ilaçlara bir bakış attı. "*Terapiyle olacak iş değil,* dedi. Psikiyatr bir arkadaşından yardım aldı, o da tonla ilaç yazdı işte. Terapilere devam etmek lazımmış da ilaçlar yetiyor."

Savaş içindeki uyuşuk hisse şükretti. Onları kullanmaya başlayalı tahammül seviyesi artmıştı.

"Ne demek yeter? Savaş, beni zıvanadan çıkarma, adam ne diyorsa yap! Terapiyse terapi, ilaçsa ilaç."

"Merak etme, intihar eğilimim yok. Bir bela daha açmayacağım başınıza ama güzel uyutuyorlar, yeter onlar bana."

Serhat masanın üstündeki küçük çıta parçasını alıp kafasına fırlattı. "Sıçarım bacağına!" dedi. "Topla kendini diye dokunmuyorum ama daha beter hale düşeceksen ensenden tutup götürür, yatırırım seni bir hastaneye, o zaman dünya kaç bucakmış, görürsün. Hem düzelt kendini, yemek getirdim sana. Usta *hiçbir şey yemedi*, dedi. Bak, otuz yaşında demeden döverim, kötü olmayalım."

Sonra bir kenarda duran poşetleri aralayıp önüne bırakmaya başladı. Babaannesiyle konuşması lazımdı. Bunun böyle bir yola geleceği yoktu, başlarına daha kötü bir şey gelmeden bir an evvel şu meseleyi düzeltmeleri şarttı. Savaş birkaç kez itiraz edecek olsa da Serhat ensesinden kavrayıp, ağzına lokmayı tıkınca sesini kesti, birkaç küçük ısırık aldı önündeki pideden.

"Ee, şimdi asıl meseleye gelelim. Ne olacak böyle? Durumu düzeltmek için ne yapacaksın?"

Savaş sık sık izlerken daldığı gemiden gözlerini ayırıp Serhat'a baktı. "Hiçbir şey yapamıyorum, elimi kolumu bağladı, çıkıp gidemiyorum bile," dedi. "Babası öğrenirse Asude bunu kaldıramaz. Yeterince zarar verdim, bir de böyle canını yakarsam..." Serhat kaşlarını kaldırıp devam etmesi için bekledi. Savaş da zaten midesinin almayışından sebep elindekini bırakıp geriye yaslandı. "Nasıl olduğunu bir bilsem... Annesiyle babasına ne dedi, ne duruma düştü, bir kerecik haber alsam...

Telefonunu kapatmış, sesimi bile duymaya tahammülü yok. Melike'yi aradım, sanırım engellemiş beni, çalmadan meşgule düşüyor."

Serhat iç cebinde kapalı duran telefonu çıkarıp önüne doğru atar gibi yuvarladı. "Kafede unutmuş kız, kafanda kurma hemen," dedi. "Gidip aldım da şarjı bitmiş herhalde, kapalı." Savaş önündeki telefona baktı. Her arama girişiminde açılmayan telefonla içine nasıl da ateş düşmüştü. "Oğlum, sen bu boku nasıl yedin, lan? Hayır, kızı nereden buldun? Nasıl ikna ettin?" Savaş o günleri hatırlamış gibi yüzünde farkında olmadığı bir tebessümle gemisini izliyordu. Serhat, "Kim tanıştırdı seni Asude'yle?" diye sordu.

Yakasından düşmeyecek adamın bilinciyle iç çekti Savaş. "Kimse tanıştırmadı," dedi. "Ben gördüm onu."

"Ha, öylece gördün, *bu kız benimle oyun oynar*, dedin, öyle mi? Asude nereden tanıyormuş seni?"

Savaş kollarını göğsünde toplayıp gemisinin her bir parçasını seyretmeye devam etti. Dudağında günler sonra minik bir gülümseme oluşmuştu. "Onun benim varlığımdan haberi bile yoktu ki," dedi. "Ben *bu nasıl kız*, diye izlerdim ama onun gözü bile değmedi hiç bana." Kısa bir kahkaha attı. "Çok dikkat çekiyor, etrafında kim varsa izletiyor kendini, biliyorsun. Bir bakıyorsun, patronuyla kavga edip ardını toplu-yor, bir bakıyorsun, tüm esnafı kahkahaya boğuyor. Berber Sinan var o caddede. Adamla tavla oynayıp, bir de yenince izleyiciler dahil herkese günlük bir limonata borç yazdı. Görmen lazımdı, telefonunu çıkarıp tek tek isimleri yazdı. Günlerini karşısına eklediğini, bedavaya kimseye seyir sunamayacağını söylerken koca caddeyi güldürdü kendine. Geçip köşede izledim de fark etmedi ki bana da bir limonata borcu yazsın."

Serhat ağzını açıp açıp kapadı. Sonunda başını iki yana sallayıp, "Kızı görür görmez mi âşık oldun, mal herif?" dedi.

Savaş'ın kaşları çatıldı. *Ne diyorsun sen*, der gibi bir de Serhat'a baktı. "Ben ne anlatıyorum, sen ne diyorsun?" dedi. "*Kızı nereden buldun*, demedin mi? *Bulunmayacak gibi değildi*, diyorum sana. Görünmeyecek gibi değil, kıvırcık saçları bile yeter ona bakmak için."

Serhat aptallığına küçümseyen bir bakış atmıştı ama Savaş fark etmedi bunu.

"Hadi sen çok dikkat çekiyordu diye kıza fokuslandın, o ne halt etmeye girdi bu işe?"

"Paraya çok ihtiyacı vardı. Babası felaket zor bir durumun içindeydi. Arkadaşıyla konuşurken duydum." Omuz silkip, "O zaman mantıklı gelmişti," diye devam ettirdi lafını.

"Tam bir gerzeksin, yeminle. Kızı görür görmez âşık olmuşsun, andaval. *Yok evlenmem, yok benden koca olmaz, yok benden bir bok olmaz,* diye kafayı sıyırdığın için de gidip adam gibi peşine düşememişsin işte. O takıntılı aklın *mecburiyetten*, deyince daha mı kolay geldi evlilik fikri?"

Savaş boş boş baktı suratına. Ne dediğini, olanları nasıl yorumladığını umursayacak durumda değildi.

"İkimizin de birbirimize ihtiyacı vardı işte. Babaannem tepemden iniyor muydu? Yine mallaştığım bir zamanda teklif ettim, o da kabul etti." Serhat'ın küçümseyen bakışları üzerinden bir an bile çekilmiyordu. Savaş sinirlenmeye başlamıştı artık böyle baktıkça. "Ne var? Ne bakıyorsun öyle?"

"Geri zekâlı, kıza dakikasında yanmışsın ama kendine zerre kadar bir yuvayı hak görmeyen hastalıklı aklın yüzünden cesaret edip de yaklaşamamışsın bile. *Yardım ediyorum*, diye kendi kendini kandırarak oyun çevirmişsin resmen. Ulan, kalbin, *oyun yapıyoruz*, diye aklını kandırmış, lan! Sahteden evlilik yapınca beddualar üstüne musallat olmaz mı Savaş? Öyle düşünmek daha mı kolay geldi?"

Savaş öylece kilitlenmiş gibi bakıyordu. "Yan- Yanlışın var," diye mırıldandı. Serhat ise hayatının içine sıçılmış çocuğa bakıp iç çekti. Bir kere bile gözünün kıyısıyla hiç kızları izlediğini görmemişti onu bu yaşa kadar. Bazen sataşmak için sorduğu sorulara *benim o taraklarda bezim olmaz*, diye bir cevap alıp keskin bir veto yerdi. Kıvırcık saçlı Asude'sine gönlü düşünce kalbi, aklının inandıklarını böyle durdurmuştu demek ki. Asude'ye çekilen nefsi oyun diye girmişti kanına.

"Görmüyor muyuz sanıyorsun biz seni? Babaannem görmüyor muydu gerçekten içinde kırk kilitle sakladığın heveslerini? Alp doğunca uzaktan uzağa ona nasıl baktığının farkında değil miydim sanıyorsun? Sarmaş dolaş gezen sevgilileri görünce yan gözle nasıl izlediğini bilmiyor muyum? Sahip olamayacağına öyle inandırdın ki kendini, özlemini bile çekmeye müsaade etmedin be çocuk. Ah, ulan, niye ediyorsun bunu kendine? Suçun yok, oğlum, suçun yok! Alp arabanın kapısına taşla resim çizdiğinde ne kadar suçluysa o kadar suçlusun!"

Savaş'ın burnu yanıyordu niyeyse. Boğazında yutkunmasını önleyen bir lokma kalmıştı sanki. "O daha çok küçük," diye mırıldandı. Serhat elini masaya vurup öne doğru eğildi.

"Sen büyük müydün lan? Oğlan altı yaşına girdi girecek. Dört yıl sonra çok mu büyümüş olacak sanıyorsun?" Savaş'ın gözünden kayan yaşı görünce duruldu. Bağıran o değilmiş gibi sesini kıstı. "Sana yapacaklarını yaptılar, daha fazlasına müsaade etme, gözünü seveyim. Git, adam gibi terapilerini al, ilaçlarını iç. Babaannem için ya da bizim için değil, bu kez kendin için iyi olmaya çalış. Bak, o kıza da yazık. Gözünün içine bakıyordu, oğlum. Deli gibi seviyor, lan. Hakkı bu mu yani? Ulan, sen! Köpek gibi âşıksın kıza. Yemekten yemeğe gördüğümüz adam altı aydır evden çıkmayacak hale geldi. Biraz daha yanında oturmak için kadın muhabbetleri dinliyorsun. *Benim işim olmaz*, dediğin her şeye deli gibi hasretsin, görmüyor muyuz biz bunu? Bir eşin olmasına, baba olmaya, yuvan olmasına deli gibi hasretsin, lan. Allah yüzüne baktı, âşık da oldun işte, kıymetini bilsene. Şu halde yaşanır mı Savaş?"

Savaş'ın gözünden kayan yaş sayısı iki oldu. Hiç sesini çıkarmadan, ağzını açmadan, Serhat'ı dinlerken, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye inledi.

"Seviyor o kız seni. Gidene kadar gözyaşı döktü, çok seviyor, lan."

Ali başını önüne eğdi. Yara bere içinde kalmış ellerine baktı. "Aklım almıyor bunu, nasıl sever ki beni?" dedi. Ellerindeki bakışlarını, onu dinleyen Serhat'a çevirdi. "Onun gibi biri beni niye sever ki?"

Serhat'ın boğazındaki yumru onu boğuyormuş gibi öksürdü. Karşısındaki çocuğa bunu inandıran, onu kara kara sulara atan anasına babasına nefreti bir kat daha arttı.

"Az kör gözlerini açsan niye sever, o anlatır. Az kendine yaşamak için izin versen ne kadar çok seviyorsun, onu bile anlatır."

Ali'nin kalbi hemen kanmak istiyordu bu sözlere ama aynı kalp *haddini bil*, diye bıçaklarını çıkarıyordu aynı zamanda.

"Onsuz nasıl nefes alınır, onu bile bilmiyorum sanki. Çok kırıldı bana, affetmez ki. Çok acıttım ben onun canını."

"Affeder, lan. Valla bak, kadınlar tuhaf canlılar. Süründürüyorlar ama kıyamıyorlar da. Kıymetini bil, bir daha hata yapma, yeter. Nişanlıyken neredeyse yüzük atıyorduk, oğlum biz Cangül'le. Sıçtı ağzıma ama bağrına da bastı. Git, adam gibi kapan ayaklarına. *Oyun falan*

hikâye, ben sana deli gibi âşığım, de. Ne bileyim ben, lan. Al, şu gemiyi götür işte. Ya da işine lazım değilse bana ver, Cangül'e evlilik yıldönümü hediyesi diye vereyim, dibi düşer."

Savaş tekrar ortalarında duran gemiye baktı. Dudağı kıvrıldı. "Olmaz, Asude'nin o," diye fısıldadı. Onun eli değmişti. Çıtalarını tutmuş, reçinesini karıştırmış, *bu çok güzel*, diyerek kuru iskelete bile hayran hayran bakmıştı. Başkasına verir miydi hiç? Asude de almazsa elleriyle parçalar, tek bir kırıntıyı bile kimseye vermezdi.

Âciz bir sesle, oldukça âciz hissettiren bir şekilde, "Ya beni unuttuysa?" diye fısıldadı. Serhat'a bakmaya utandı. "Günlerdir görmüyor beni, affettiremedim ki kendimi. Ya beni unuttuysa? O çok güzel, kendi gibi güzel birini isterse?" Sonra önüne eğdiği gözlerini medet dilenir gibi Serhat'a çevirdi. "Unutmuş mudur beni? İstemez artık, değil mi? Unutmuştur."

Serhat geriye yaslanıp sırıtan bir ifadeyle Savaş'a baktı. "Bizim kızcık iyi, hoş da az saf be oğlum," dedi. "Nereye unutuyor? *Anlaşma, oyun*, diyerek kızı tongaya düşürmüşsün, it! Çok âşık sana."

Savaş bunu düşündüğünde hakkı olmasa da gülmek istedi. Asude'yi bir kere görse ve ona bir kerecik sarılsa tüm her şeyini verirdi. Buna canı da dahildi üstelik. Bir kerecik daha kokusunu içine çekmek için tüm varlığından vazgeçerdi. *Aşk*, diyordu Serhat abisi bu hisse. Savaş, aşk nasıl bir şey bilmiyordu ki *tamam, bu*, desin. Ama *Asude olmadan yaşamak mı yoksa ölmek mi sence*, deseler bir an bile düşünmeden ölümü seçerdi. Üç harfli bir kelimenin üstleneceği yük değildi bu. Varlığıyla cenneti ayaklarına seren, yokluğuyla cehennemin en kızgın kuytularına iten bu hisse *aşk* demek haksızlıktı. Dünyanın tüm kelimelerinin bir araya gelse sırtlanamayacağı hissi üç harfe mi yüklemişti insanlar? Bu, aşksa eğer Savaş Ali Bozdoğan tüm hücrelerine kadar Asude'sine âşık biriydi.

Ne yapacağını bilemiyordu. Sıkışmışlığına çare olur diye Serhat'a sığındı. "Ben ne yapayım şimdi?" diye sordu. "Babaannem babasını aramakla tehdit ediyor. Asude'ye kızmasalar da tüm acısını benden alsa razıyım ama o çok üzülür. Ne yapmam lazım?"

Serhat dudaklarını birbirine bastırıp düşünür gibi tek gözünü kıstı. "Anasına babasına kavga ettiğinizi söyledi," dedi. "Şu gelenlerden bahsetti, Asude'nin tek başına görüşmesi aranızı açmış gibi gösterdi. Gü-

ven olmaz tabii ihtiyara ama onun da kimseye duyurası yok. Babamlar da bu mevzudan gitti sanıyor. Birkaç gün keselim sesimizi. Ben gidip, gelip darlarım onu, illa yumuşayacak. Sonra git, karına ne yapıyorsan yap ve alıp getir kızı. Vallahi ev cenaze evi gibi oldu, kimsenin tadı tuzu yok. Düzeltelim şu mevzuyu, bir daha da *anlaşma*, dersen o dilini götüne sokarım, Savaş!"

Savaş son dal parçası gibi bu umuda sarıldı. Her zaman olduğu gibi abisinin ona destek olacağını bilmek, içindeki boğulmayı azaltmıştı. Ama anlık bir rahatlamaydı bu. Asude'nin onu istemeyeceği, bir daha hiç affetmeyeceği karabasanları hızla çöktü üzerine. Günler geçtikçe o karabasanlar daha çok boğdu. Özlem, acı, yoksunluk hissi tüketecek raddeye getirmişti. Yemeden, içmeden sadece çalışmak, ilaçlar sayesinde birkaç saat uyumak, ayık olduğu her an Asude'yle yaşadıklarını kafasının içinde dolaştırmak, tükenişini hızlandırıyordu. Gün geçtikçe ve babaannesi telefonlarını açmadıkça Asude'nin onu unutacağı, hayatına başka birini -onu hak eden birini- alacağı ihtimali zihnini ele geçiriyordu.

Bir sabah kahvaltısında Bozdoğanların evi üç haftadır olduğu gibi sessizlikle örtülüyken Serhat'ın telefonu çaldı. Masada çıkan tek ses bu olunca tüm bakışlar ona çevrilmişti. Serhat tersanedeki ustabaşının aradığını gördüğünde cevaplayıp, "Günaydın, usta, hayırdır?" dedi. "Sabah sabah aramazdın sen beni." Tüm bakışlar üstündeyken duyduklarıyla rengi gitmeye başladı. Sağ elindeki çatalı gürültüyle tabağına düştü. Gözü anında babaannesine çevrildi. O da gözünde saklı bir korkuyla Serhat'a bakıyordu. "Hı- Hızara mı?" Serhat'ın titreyen sesiyle ortalığı panik kapladı. Geriye devrilen sandalyelerin sesleri, ne olduğunu soran çığlıklar duyuldu. Serhat ise sadece babaannesine bakıyordu. "Savaş hızara kaptırmış kolunu, hastaneden arıyor. Tendonları zarar görmüş, ameliyata almışlar hemen."

Ağzındaki laf bitmeden tüm ev halkı büyük bağrışlar, çağırışlar eşliğinde öylece hastanenin yolunu tuttu. Serhat sık sık babaannesini gözlüyordu. Teni kül gibiydi. Ağzını bıçak açmıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Hastanede beklerken de hiçbir şey değişmedi. Babası ne olduysa öğrenmek için ustabaşıyla hararetli hararetli konuşurken halaları ve annesi kapı ağzında ağlayıp durdu. Bir tek babaannesi ameliyathanenin kapısına gözlerini dikmiş, öylece bekliyordu. Ustabaşının *günler-*

dir göndermeye çalışıyorum, diye söylenmelerini dinledi. *Adam gibi üç lokma bile yemiyor, işçiler gelmeden yontmaya geçmiş oluyor, millet gitse bile makineleri durdurmuyor*, diye dertlenişi ve tekrar edişi bitmiyordu.

Sonunda doktor çıktı, tendonlarda kısmi kesi oluştuğunu, mikrocerrahiyle müdahale edildiğini açıkladı. İki hafta atelde kalacağını, sonrasında kısa süreli bir fizik tedaviyle toparlayacağını açıklayınca hepsi rahat bir nefes alabildi. Bölgesel uyuşmayla yapılan işlem sonrasında tansiyonunun düşmesiyle şu an yarı baygın sayılsa da gayet iyi olduğunu birkaç kez tekrar etti. Serhat en kötü senaryoya hazırlamıştı kendini. Kaybedilen bir kol sonrası ne yapacaklarını düşünüp durmuştu. Olduğu yere çöktü. Derin birkaç nefesle şükür duaları fısıldadı. Yanına yaklaşan adım sesleriyle başını eğdiği yerden kaldırdı. Babaannesi karşısında gözünden kayan yaşla bakıyordu Serhat'a.

"Kopmamış, değil mi kolu?"

Doktor söylemişti aslında ama içindeki tufandan seslerin yarısını duysa yarısını duyamamıştı Dursun. Serhat ayaklanıp iyice çökmüş yaşlı bedene kollarını sardı. Bedenindeki titremeyi babaannesi fark etmiyordu muhtemelen ama sıtmaya tutulmuş gibiydi yaşlı vücudu.

"Korkma, yok öyle bir şey. Koruyucu giysileri varmış, çok şükür. Ustabaşı da yanında olunca durdurmuş, tendonlarını ameliyat etmişler. Hasar falan yok, korkma sakın." Serhat geri çekilip kırışmış yüzündeki yaşları başparmaklarıyla sildi. "Ama böyle olmaz, babaanne. Laf söz dinlemiyor, üç haftadır ne yerde ne gökte. Asude onu unutacak diye delirdi delirecek. Bak, bu çocuk o kıza çok âşık. Öfkeni, kırgınlığını anlıyorum ama olmaz. Asude'de Savaş'tan farklı değil. Ne yaptılarsa beraber yaptılar, bırakalım, beraber iyileşsinler. Bu çocuk, karısını biraz daha görmezse kafayı yiyecek."

Dursun gözünden kayan bir damlayla başını onaylar gibi salladı. "Bir bilet ayarla bana," dedi. "Önden gidip bir göreyim. En azından Hatun'a durumu anlatayım. Gelin bu halde görürse oğlanı, asıl o delirir. *Ben salmadım*, diyeyim. Asude'yi de... Onu da göreyim."

Serhat'ın dudağı kıvrıldı. "Ne yani barışacak mısın sıracalınla?" dedi. "Sen ki sana yanlış yapanın bir daha yüzüne ölsen bakmazsın."

Dursun'un kaşları çatıldı. "Ne yapayım, sasuh?" diye sordu. "Gözüme baka baka aylarca yalan söyleyenin ikisi de benim canım. Çocuk gibi oyuncakları ettiler beni. Ne zamandır yalan ediyorlar, ne zaman-

dan sonra essah sever oldular, ayıramayacağım kadar kandırdılar. Düştüğüm hale yanacak olsam kapımı kapar, Azrail'i beklerim."

Serhat onaylar gibi başını salladı. İnsan en çok sevdiğine kırılıyordu neticede. Başkası yapsa *el*, deyip geçerdi ama sevdiği iki insanın bunca zaman yalan söylüyor oluşlarını da kemikleşmiş beden öyle kolay hazmedemiyordu. Yarım saat sonra odaya girdiler. Savaş kendinde gibiydi ama değildi de sanki. Gözünü ara ara açsa da geri kapatıyordu. Dursun sakalların kapattığı solgun yüzüne baktı. Yükseltide duran sargılı koluna, zayıfladığı belli olan bedenine çevirdi gözlerini. Üç hafta önceki hali geldi bir de gözünün önüne. Kendine layık görmediği sevdaya tutunup, kimseye duyurmadan aralarında kapatsalardı oyunlarını olmaz mıydı? O kızı gözünde yaş bırakıp gitmeyecek kadar yoluna soksalardı en azından sevdalarını. Kandırılmayı da hazmederdi onun yaşlı bedeni. Neleri neleri atlatmıştı, bunun da üstesinden gelirdi de gözünden sevda dökülen o kızı bir kez daha kırar mı şüphesi, pranga olup yapışmıştı ayaklarına.

Ne olurdu elindekinin kıymetini az bilseydi? Az bilseydi de oyunla başlamış olanı bile zamanında gerçek sayıp sinesine gömseydi.

33. BÖLÜM

Elini demir kapıya attığında gözü de eski evde ince ince dolaştı. Bu ev için kendini attığı tehlike aklına geldikçe, o kıvırcık saçlarını eline dolayıp bir güzel sürükleyesi geliyordu içinden. O anneydi, üç tane kız evlat yetiştirmişti. Peşi sıra bir sürü kız torunu vardı. Birinin tırnağı kırılsa Dursun yedi cihanı ateşe verirdi. Asude'nin öylece atladığı çukur aklına geldikçe, başına gelebilecek kötülükler içini deştikçe korkuyla öfke göğüs göğse çarpışıyordu. Kendi cahilliğinin bir eşini görüyor olmak ise iliklerine kadar donduruyordu onu.

İnsan gençken tek gözü kapalı yaşıyordu hayatı. On sekizine yeni basmış Dursun da öyleydi. Allah ona merhamet etmişti de yazgı olarak Ali'sini vermişti. Ama ya vermeseydi? Ya elini kavrayıp kaçtığı adam kötünün de kötüsü çıksaydı? Şimdi kader onunla eğlenirmiş gibi aklının en olgun zamanlarında aynı hadiseyi bir kez daha gözüne sokuyordu. Başına gelecekleri hiç düşünmeyen kızı önüne atıyor ve *bak, sen de böyle yaptın*, diyordu. Sonra yine aynı soru içinde bir katranı bulandırıyordu. Ya Savaş'a değil de başka bir zalimin eline düşseydi? Ya alıp giden kötülük için bu işe girseydi? Güzelliği, masumluğu belası olup da olmayacak acılara sebebiyet verseydi? Sorular çoğaldıkça nefesi daraldı. İhtimaller paçasına asıldıkça aldığı nefes zehroldu.

"Babaanne..." Sırtına konan elle bir anda sıçradı. Düşündükçe boğulduğu sudan derin bir nefesle çıktı. Serhat ona tedirginlikle bakıyordu. "Tansiyonun mu çıkıyor? İyi misin?"

Dursun başını sallayıp, "İyiyim," diye mırıldanarak içeri adım attı. Birinci katın kapı girişi üst katlardan farklı yerdeydi. Serhat'ın yönlen-

dirmesiyle yan tarafa geçip çelik kapıyı tıklattı. Dursun karşısında gördüğü kadının üzgün suratıyla karşı karşıya kaldı. Hatun ise şaşkınlıkla karşısındaki ikiliye bakmıştı.

"Dursun Hanım?"

"Müsaade var mı kızım?"

Hatun onaylar gibi başını sallarken sağa sola bakınıyordu. Dursun kimi aradığını bildiği için ses etmeden içeri doğru ilerledi. Serhat ise kapı ağzında bekleyip Hatun'dan, Harun Bey'in evde olmadığını öğrenince, "Sizin konuşacaklarınız vardır," deyip, içeri girmeden gitti. Hatun haftalar sonra birden kapısında beliren kadınla ne yapacağını bilemese de peşinden ilerlemişti. Asude'nin kapalı kapısına baktı. Üç beş lokma yesin diye ikna etmeye çalıştığı kızı yine uykuya sığınıp ses vermemişti. İlk geldiğinde küçük bir tartışma sandığı bu hadisenin böyle büyümesini beklememişti Hatun. Bir iki gün sonra Savaş gelir, konuşurlar ve arayı düzeltirler sanmıştı. Çalmayan telefon, tıklatılmayan kapı her geçen gün canını öyle bir sıkıyordu ki ne diyeceğini bile bilmiyordu. Üstelik daha bu sabah Harun *olmuyorsa yapacak bir şey yok, boşansınlar*, demişti. Asude ağzını açıp tek kelime etmiyordu bu konu hakkında. Zorbela yanlarında oturduğu zaman da sanki hiç Savaş diye biri hayatında yokmuş gibi adını ağzına almıyordu. Ara ara Dursun Hanım'ın telefonları olmasa Hatun bile *hayal mi gördük biz*, diye kendini sorgulayacak oldu. O da aksi gibi Savaş'tan pek bahsetmeden Asude'yi sorup, bir ihtiyacı olup olmadığını irdeliyordu. Hatun, kızının neye ihtiyacı olduğunu bilse de açık açık bir kız annesi olarak gururuna yedirip de *Savaş neden gelmiyor*, diyemiyordu.

"Kusura bakmayın, ben beklemediğimden..."

Dursun ağır ağır başını sallayıp, "Pek ani oldu gelme kararı," dedi. "Asıl sen kusura bakma, kızım, rahatsız ettim bu saatte."

Dursun'un sanki görecekmiş gibi kapı girişine bakan gözleriyle Hatun sıkıntılı bir soluk aldı. "Estağfurullah, rahatsızlık ne demek?" dedi. "Asude odasında, Dursun Hanım. Duymamıştır kapıyı. Tüm gün uyuyor neredeyse."

Dursun'un yüzü hüzünle gölgelendi.

"Nasıl?"

Anne olarak kızının solgun halini kalbi kaldırmıyordu. Kızı için sevinçle karşıladığı bu evliliğin eziyet oluşuna yüreği yanıyordu.

"İyi değil, Dursun Hanım. Tüm gün yatıyor. *İki lokma ye*, diyorum ama *içim almıyor*, diyor. Zorbela yanımızda oturtsak öylece dalıp dalıp gidiyor." Hatun duraksayıp, kaşlarını çatarak karşısındaki kadına baktı. "Savaş nerede? Karısı bu haldeyken nerede? Madem kızımı böyle üzecekti, niye alıp götürdü? Daha ilk kavgalarında yok sayacaktı madem o zaman niye hayatına girdi?"

Hatun'un haklı isyanını görüyor ve çok da hak veriyordu. Onu onaylar gibi başını sallayıp, "Savaş suçlu, yavrum," dedi. "Kızının kıymetini bilemedi, üzdü onu. Bundan sonraki her derdinde de üzer mi diye içime kuşku düşürdü. Şu zamana kadar onu salmayan benim. Ehlinin elinde olmayan çiçek solar. Çiçek sahibi elindekinin kıymetini bilmiyorsa soldurur. Torun benim torunum, tüm kusurlarının müsebbibi benim. Onu bilerek salmadım, tehdit edip yollamadım yoksa çoktan gelmiş olurdu buraya. Çok cahil benim torunum, Hatun. Kızına çok sevdalı ama çok cahil. Öğrenene kadar göndermeye niyetim de yoktu, Allah biliyor ama..."

Hatun kafası karışmış bir halde kadını dinliyordu. Kendi söylenmelerinden sonra Dursun Hanım'ın *senin kızın da şöyle yaptı*, demesini beklemişti. Öyle olurdu çünkü bu işler. Karıkoca kavgasına aileler dahil olduğunda herkes kendi evladını korur, karşıyı yererdi. Böyle bir kabullenişle karşılaşınca ne diyeceğini bilemedi. Halbuki *Asude böyle yapmış*, dese hazırdı dişlerini çıkarmaya.

"Ben hal bilmez değilim, Dursun Hanım. Oğlanın ne büyük derdi var, görmeyecek kadar kör de değilim. Gözümüzün önünde ne hale düştü o çocuk. Tamam, benim kızım yanlış yapmış. O kadınla konuşmaması, yüzüne bakmadan kocasına gitmesi lazımdı ama Savaş'ın yaptığı... Gelip *evliliğimizi kurtaralım*, diye çabalayıp az emek harcasa ben kızımı bilmez miyim? Onun yüreği pamuk gibi kıyamaz kimseye. Hele ki Savaş'a. Ne çok seviyor, görmüyor mu bu çocuk? Madem görmüyor, babası sabah *uzamasın bu iş*, dedi. Bizim tek evladımız var. Üzülüp incinsin diye büyütmedik. Madem Savaş kızımızın sevgisini görmüyor, bitirelim bu işi büyümeden. Nasıl hızla evlendilerse aynı şekilde boşanırlar."

Dursun yine başını sallayarak onayladı. "Artık görüyor, kızım," dedi. "Artık Asude olmadan bir başına kalırsa ne hale geleceğini de biliyor. Her gidenin peşinden izlenmeyeceğini, bazı gidenler için canla başla savaşılması gerektiğini biliyor."

Hatunun gözü doldu. "O zaman niye sizle gelmedi?" dedi. "Evliliğini kurtarmak için niye burada değil?"

Dursun yine kapıya bakıp sesini kıstı. "Şu zamana kadar gelmesine mâni bendim, şimdi ise pek iyi değil," dedi. "O halde Asude'nin karşısına çıksın istemiyorum, Hatun."

Hatun'un kaşları çatıldı. Ne demek istediğini anlamamıştı ama kalbinde de bir sıkışma oluştu.

"Ne? Ne oldu ki?"

"Dün bir kaza geçirdi."

Hatun'un eli göğsüne gidip korkuyla, "Ne?" diye kısık bir çığlık atmıştı.

"Dur, ses etme, yavrum. Korkma, kötü bir şey olmadı çok şükür. Tersanede kolunu hızara kaptırmış."

Hatun'un dehşeti daha da büyüdü.

"Aman Allah'ım, sen koru! Ne oldu? Nasıl olmuş?"

"Koruyucu elbiseler varmış şükürler olsun. Ustabaşı da yanındaymış, durdurmuş makineyi. Korkma, ağır bir durum yok. Tendon mu ne bir şey dediler de aklım pek yerinde değildi. Onlar az zarar görmüş, *sargıda kalacak*, dedi doktor."

Hatun'un da kızı gibi gözünde yaş beklerdi hep. Hemen damlaları yanaklarına süzüldü. "Ne oldu bu çocuklara?" dedi. "Allah'ım, bakmaya kıyamıyordum ben ikisine, ne oldu birden? Nazara mı geldi yavrularım? Asude duyarsa kahrolur üzüntüsünden. Ne yapacağız biz, Dursun Hanım?"

"Az kendine gelince kalkar, gelir zaten artık. Tutulacak tarafı kalmadı. Gelsin, karısıyla ne konuşmak isterse konuşsun, Hatun. Harun oğlumla da sen konuş, kızım. Alsın karşısına, kız babası olarak vereceği ne kadar nasihat varsa versin. Benim oğlum babalık yapmadı o çocuğa. Belki senin kocan yapar. Koca nasıl olunur, öğretir belki, ha? Bu işi hale yola koyacak iki kişi varsa biri sensin biri ben. Çok cahiller, Hatun. Evlilikten oyuncak olmayacağını anlamayacak kadar cahiller. Ağızlarından çıkanın, yaptıklarının nelere sebep olacağını fikir edemeyecek kadar cahiller. Allah biliyor, ikisinin de sevdasından emin olmasaydım *gel, bu işi düzeltelim*, demezdim. *Al kızını, yazık etmesin torunum*, diye

asıl ben ön ayak olurdum boşanmalarına. Fakat gördüm şu yirmi günde. Belki kendi bile farkında değildi de canı etmiş kızını. Yokluğuyla terbiye oldu, bundan sonra varlığının kıymetini bilecek inşallah."

Hatun dudaklarını birbirine bastırıp ağır ağır başını salladı. Savaş'ın halini karşısındaki kadın görüyordu. O ise kendi kızını biliyordu. Ağzını açmasa da kapı gözleyen, çalan zilde telaşla gözlerini büyüten Asude'sine kıyamıyordu. *Çok kırgınım ona*, diyordu fakat *bir şeyler yapsın, geçirsin bu kırgınlığı*, diyen yüreğini annesi duyuyordu, bunu bilmiyordu.

"Ya bilmezse? Ya tekrar üzerse yavrumu?"

Dursun duruşunu düzeltti. Kaşları çatıldı, gözleri keskinleşti. "O zaman Allah şahit, tutar elinden ben getiririm yanına," dedi. "Ben yaşarken bir evlat gömdüm, kızım. Bana ettiğinden değil, o çocuğa ettiğinden gözümü bile kırpmadım, gömdüm. Eğer Savaş karısının kıymetini bilmez de gözüne yaş değdirirse bir de torun gömerim. Ben kapına, onun düştüğü hale kefil olup geldim, yüzümü yer ederse şart olsun ki mezarıma bile gelmesine mâni olurum."

Hatun böylesi bir yemin beklemiyordu. *Boşanırlar, biter*, diyecek sanırken bu kadın yine onu şaşırtıyordu. Asude'yi gerçekten Savaş'tan üstün mü tutacaktı öylesi bir durumda? Aklı *yalan söylüyor*, derken kalbi bu kadının adaletine güveniyordu. Dediği gibi ailesine yapılanlardan sonra yaşayan bir evlat gömmek herkesin sırtlanacağı bir yük değildi.

Dursun bir kez daha kapıya baktı. "Serhat bugüne geri dönüş için bilet aldı, yavrum," dedi. "Yarın sabah Savaş'ı çıkaracağız hastaneden. Gitmeden sıracalımı da görsem?"

Dursun boğazındaki düğümü tutup da sesinin titremesine mâni olamadı. Gelinini değil, kızını da değil ama arkadaşını çok özlemişti. Ölse sesli dile getirmezdi ama arkadaşını görmeyi çok istiyordu kalbi.

Hatun bir şey demeden ayaklandı. İçeriden gelen kısık sesleri duydu, yaklaşan adımlarla yetmiş sekiz yaşının yakışmayacağı bir çarpıntı hissetti. İçeri giren bedenle de farkında olmadan ayağa kalkmıştı. Üstünde küçük kalplerin olduğu pijaması, dağınık saçları, solgun görünen yüzüyle küçücük bir kız çocuğuna benziyordu. Gözüne bakan kızın gözlerinin dolduğunu görünce onun da burnunun direği sızladı. Ama gururu da kuyruğunu indirmesine müsaade etmiyordu.

"Eve gelen misafire *hoş geldin*, demeyi bilmiyor musun sıracalı?"

Asude'nin dolan gözlerinden taşan yaşa baktı. Yanına yaklaşıp, "Hoş geldin," diye mırıldanan kıza dayanamadı. Bastonunu kenara bırakıp kollarını doladı. Asude öylece dikiliyordu ama Dursun elini saçlarına atıp, okşarken bağrındaki özlemi dindirmenin derdine düşmüştü.

"Edepsiz seni, bir adam edemedim onca ay. Büyük gelmiş, yatak üstüyle karşısına çıkıyor bir de."

Hem söylenip hem saçını okşarken, diğer kolu sırtında dolaşıp duruyordu. Gözünden kayan yaşları, onları izleyen kadın görüyordu sadece. Dursun dudağını saçlarına bastırırken, "Ahretliğim, yalancı ahretliğim benim," diye inledi.

Asude'nin de dirayetini bu söz kırdı. Babaannesine de kırgın olan yüreği sanki günlerdir onu fitneleyen değilmiş gibi kandırdı aklını. Kollarını dolayıp, "Babaanne..." diye inledi. Dursun geriye çekildiğinde yüzünü ıslatan yaşları buruşuk elleriyle kuruladı.

"Ne bu halin? İyice sıracalı olmuşsun."

"İyiyim ben."

"Hıı, iyisin, kemiklerine sarıldım. Gören de ananın evine değil de izbe bir zindana gönderdim sanacak." Asude burnunu çekip omuzlarını silkti. Dursun ise Hatun'a bir bakış atmıştı. "Kızım, yoldayken ağzıma hiçbir şey alamadım, zahmet olmazsa birkaç lokma bir şey yesem ben? İlaçlarımın saati geldi."

Hatun telaşla, "Akıl mı kaldı bende, Dursun Hanım teyze," dedi. "Oturun siz, hemen hazırlıyorum," diye bir bağırtıyla mutfağa koştu.

Dursun ise bileğini tuttuğu Asude'yi yakınına çekerek koltuğa oturdu. Yüzüne bakmadan ellerini izleyen kızı süzdü bir süre. "Ne o, küstün mü bir de?" dedi. Asude omuzlarını silkip cevap vermedi. "İyi, küs! Ben de küstüm zaten. İnsan şunca yaştan sonra ahretlik diye bağrına bastığında tekme yiyince küsüyor tabii. Sen de haklısın." Asude yan gözle bakıp tekrar burnunu seslice çekti. "*Zaman dolunca babamın evine giderim*, diyordu o aklın. Öylece babaevine gidiliyor muymuş Gelin Hanım? Geridekilere ağzını açmadan, hiçbir şey demeden çıkılıyor muymuş o kapıdan? Yoksa *bana ben lazımım, geride kalanlara ne olursa olsun*, demek mi gerekiyormuş? Evlilikten oyun oluyor muymuş Asude?"

Gelen sorulara ne demesi gerekiyordu? *Aptaldım, zerre kadar düşünmedim* mi? *Sizi geç, ben kendi aileme ne yaparım, onu bile düşünmedim*

mi? *Alt tarafı bir yıl*, dediği o bir yılın altı ayında başına gelecekleri nereden bilecekti ki o? Bilememişti işte. O cahilliğinin cezasını çekmiyor muydu şimdi? Annesinin babasının ona hüzünle bakan gözlerini görmüyor muydu?

Kırgın sesiyle gelen soruları değil de kalbindeki kırıklığı dillendirip, "Beni öylece gönderdin sen," dedi.

"Bir yılın sonunda nasıl gidecektin be yavrum?"

Cevap veremeyeceği şeyler sormasa böyle olmazdı hiçbir şey. Asude'nin zamanında zerre kadar düşünmediği şeylerle karşısına gelmese ne olurdu ki? Dursun zaten bir cevap beklemiyordu. Verdiği hiçbir cevap canını attığı tehlikeyi kapatamazdı onun gözünde. Solgun yüzüne tekrar baktı. Asude bilmiyordu ama Dursun gerçekten ondaki sevdayı görmüştü. Görmüştü de değeri bilinmezse heba oluşunu izlemeye gücü yetmemişti. Esen yelden esirgediği torununa böyle zulmedecek kadın mıydı yoksa? Tırnağı kırılsa dünyayı yakardı Savaş için lakin kendi yavrusu için de başka bir çiçeği dalından koparmak reva mıydı?

Sonunda Savaş aklını başına topluyordu. Serhat'ın dediğine göre kendi isteğiyle doktora gidecek kadar iyi olmanın peşindeydi. Yıllarca kavga kıyametle terapilere sokmuştu ama dökme suyla değirmen dönmüyordu. Şimdi kendi iyileşmek isterse önünde hiçbir şey duramazdı da. On yıl önceki doktorunun dedikleri çınladı kulağında. *Hatır için burada*, demişti. *Bir maske takmış, sizi de buna inandırmanın doğru olacağına karar vermiş*, diyerek çare arayan kadına son sözlerini söylemişti. *Kendi istemeden ben onu iyi edemem*, diye bitirmişti her şeyi. Şimdi kendi isteğiyle bir şey yapıyordu. Onda açılan yaralar için ilk kez bir şeyi kendi yapıyordu. Sırf bu bile Asude, Savaş'ta ne demek, görmesine yeterdi.

"Gençken bu kadar kafama dert etmezdim ben yalanı, oyunu, aldatılmayı. Ama kaynatam kapıdan kovunca çok dert ettiydim kendime. Demek ki evden gönderilmek senin yaşlarında zor, yalanla dolanla aldatılmak benim yaşlarımda zor. Öğrenmiş oldum, sağ olasın."

"Aldatmadım ben seni!"

Asude sitem etmek, kırgınlığını göstermek istemese de engel olamıyordu diline. Ali'ye ne kadar kırgınsa babaannesine de bir o kadar kırgındı. Dursun'un dudağının köşesinden geçen gülümsemeyi göremedi.

"Öyle mi? Kandırmadın yani?"

Tam *hayır*, diyecek oldu ama diyemedi. O eve ne sebeple gittiğini unutmaya hakkı yoktu. Ne kadar *para için sevmedim Ali'yi*, dese de o eve tam da para için gitmeyi kabul etmişti. İçini Allah biliyordu ama asıl olanı değiştirmiyordu bunlar.

"Bir şey sorayım, daha sonra özrümü dileyip gideceğim, Asude." Adını duymak ürpertti tenini. Kızgın olsa da *sıracalı*, dediğinde daha iyi hissediyordu. Yine bir şey demedi ama soruyu beklediğini belli eder gibi gözüne baktı. "Savaş'a sevdalanmasaydın..." Asude bu lafın devamını çözemedi. Bu bir soru muydu onu da anlayamadı. "Savaş'a sevdalanmasaydın, en başından dediğiniz gibi bir yıl dolduktan sonra ne olacaktı?" Asude bakıp kaldı. Bir cevap için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. Dursun da yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle omuzlarını düşürüp ağır ağır başını salladı. "Gidecektin tabii," dedi. "Ne yapacaktın başka? Sessiz sedasız boşanıp yuvana dönecektin."

Mırıltısıyla Asude'nin de omuzları çöktü. Hâlâ doğru düzgün bir cümle kurup da kendini açıklayamıyordu zira Ali'ye âşık olmasa ne olurdu, o da bilmiyordu. Dursun bu kez dolu dolu gözlerle baktı Asude'ye.

"Peki, madem öyle edecektin, daha eve girer girmez niye kendini sevdirdin be kızım? Derdin neydi de peşimizde dolaşıp yüreğimize girdin? Herkesin bir yerde kendi ailesi, çoluğu, çocuğu var. İlla kabullenir, unuturlar da benden ne istedin? Benim tek duamdın sen, niye böyle ettin?"

Asude'nin omuzları sarsılmaya, tutmaya çalıştığı hıçkırıkları duyulur bir hal almaya başladı. Düşünmemişti! Kendi derdine o kadar odaklanmıştı ki aklına bile getirmemişti babaannenin ne hissedeceğini. Çekip gitmeyi umarak geldiği evdeki kimsenin onun ardından ne hale geleceğini umursamayacak kadar kör olmuştu.

Akan yaşlarına kıyamayan kadın, elinin birini başının arkasına atıp göğsüne doğru çekti Asude'yi. "Affet, kuzum, hırsıma yenilip de göndermedim seni," dedi. "Affet, gözümün nuru."

Asude utanç ve acının verdiği bir hisle sıkıca sarıldı bu kez. Sanki kızgın olan o değilmiş gibi özür dilemesini istemedi. Bu özrün altında böylesi ezileceği aklına bile gelmemişti. Hıçkırışlarının arasından, "Özür dilerim," diye inliyordu. Gelin Asude olarak değil, o eve kimseyi tanımadan dört milyon karşılığında bir yıllığına gelen kız olarak değil,

ahretliği Asude olarak diliyordu bu özrü. Zira babaannesi sahte bir evlilik için onlara kızıyorsa arkadaşı olarak yer edindiği Asude tarafından kandırılmaya kırılıyordu. Yirmi gündür hiç ağlamadığı kadar ağladı. Dursun'un başını yasladığı göğsünü ıslatacak kadar gözyaşı döktü. Biraz rahatladığında geri çekilebilmişti.

Dursun iç cebinden çıkardığı kumaş mendille yüzünü kuruladı. "Sil şuna burnunu," dedi. "Sümüğün akıyor."

Asude ona uzatılan mendile burnunu silip gözlerini babaanneye çevirdi. Sormak istediği ama ölse soramayacağı biri vardı. Lakin gönlündeki kırıklık babaanneye olanla yarışamazdı asla. O yüzden *Ali nerede*, demedi.

"Annemlere söylememişsin."

Dursun kaşını çatıp kapıya baktı. "Sesini kıs!" dedi. "O dilinizi tutun, biri bile duyarsa hepinizi süründürürüm!"

Asude bu kez daha kısık bir sesle, "Amca ve halalar..." diye mırıldandı.

"Serhat'tan başkası bilmiyor. *Anasıyla konuştu diye birbirlerine girdiler, ben de kafalarını toplasınlar diye gelini anasına gönderdim*, dedim."

Asude mahcup bir şekilde baktı bu kez. Herkesin öğrenmesi demek, kimsenin bir daha yüzüne bakamaması demekti. Zaten yakında boşanırlardı gerçi. Babaanne öğrendikten sonra Ali bir yıl evli kalmak istemezdi haliyle. Asude de istemezdi zaten. Onu öylece bırakıp giden adamı niye isteyecekti ki? Üstelik yirmi gündür buradaydı ve gelip de ne halde olduğunu öğrenmeye bile çalışmamıştı. Babaanne de muhtemelen boşanma işini konuşmak için gelmişti. Kalbi sızladı ama gururu buna üzülmesine izin vermiyordu. Ne olacaktı ki? Herkes boşanıyordu zaten. O da biraz üzülür, daha sonra alışırdı. Belki Salim abisi eski işine girmesine izin verirdi. Asude de hiç Ali'yi tanımamış gibi, hiç Bozdoğanların kızı olmamış gibi hayatına kaldığı yerden devam ederdi.

Ederdi tabii de bunları düşünmek boğazını böyle sıkmasa daha kolay olurdu. Üstelik... *Yok*, dedi. *Yok öyle bir şey. Düşünme sakın, yok öyle bir şey. İmkânsız!*

"Boşanma işini konuşmak için mi geldin?"

Dursun'un kaşları havaya kalktı. "Boşuyorsun demek kocanı, ha?" dedi.

Asude omuzlarını silkip, "Sen öğrendin ya, artık belki bir yıl dol-

masını beklemezsiniz diye," dedi. "Hem tapuyu da vereceğim ben geri. Anlaşma bozulmuş oldu böyle."

"Anan içeride olmasa bir tur daha elimden geçirirdim seni ya, dua et o kadına kıyamıyorum. Tapuyu bir daha ağzına aldığını duymayacağım! Ha, boşuyormuşsun, sen bilirsin. Boşamak istemene karışacak değilim ama tapu meselesi bitti. O adamcağız bu ev için kendini attığın tehlikeyi bilse gözü ev mi görürdü? Ananı babanı bu mevzuyla bir kere üzersen şu zamana kadar olan halimi mumla aratırım sana."

"Babam kabul etmez ki öyle. Yok, imkânı yok, sana vereyim en azından."

"Mehir diye vermedi mi oğlan sana bu evi? Al işte, boşarsan mehrini vermek zorunda. Ne diye geri veriyormuşsun?"

"Ama öyle değildi ki. Yani bir yıl için anlaştık biz. Şimdi altı ay oldu, anlaşmayı bozmuş olurum öyle ben."

Dursun'un kaşları daha bir çatıldı. "O anlaşmada karıkoca olmak da yoktu ama maşallah, birbirinize dokunmadan saniye geçirmediniz," dedi. "Ağzımı açtırma benim, *anlaşma*, deyip durma karşımda!" Buna ne diyeceğini bilemediği için sustu. "Ben geri döneceğim bugün, seni bir göreyim dedim öyle. Şimdi de sana bir soru sorup kalkayım."

Hemen gidecek olmasına ne diyeceğini bilemedi Asude. Üstelik hiç konuşmamıştı ki. Yani evdekilerin ne yaptığından hiç bahsetmemişti. Kadir Alp onu özledi mi bari onu söyleseydi. Cesaret edip soramadı ama.

"Sor."

Dursun baştan aşağı birkaç tur daha inceledi karşısındaki kızı. "Niye tüm gün uyuyorsun?" dedi. Asude şaşkınca baktı bu soruya. Konuyla alakasını da çözemedi. "Anan *üç beş lokmadan başka yemiyor, tüm gün uyuyor*, dedi. Niye?"

Asude *sanki bariz olanı görmüyor musun sen*, der gibi kaşlarını kaldırıp, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Dursun ağır ağır başını salladı yine. "Üzgünsün diye sabahları da için kalkıyor mu?" Asude yine ne konuşuyorlar, niye konuşuyorlar, çözemedi.

"Yok. Yani bilmem, niye ki?"

Dursun başını iki yana sallayıp, bastonunu iki bacağının arasına alıp yüzünü ellerinin üstüne yasladı. "Ben beş çocuk doğurdum, biliyorsun,

değil mi sıracalı?" dedi. Zaten yerinde olmayan kafası daha çok karıştı. Birbiriyle alakasız soruların maksadını çözemedi Asude. "Ne zamandır aybaşı olmuyorsun sen?" Asude işte şimdi anlamıştı soruların maksadını. Gözünü puslandıran yaşla sadece baktı. "Kokular da rahatsız etmeye başladı mı?"

Gözünü dolduran yaş arttı. Karşısındaki kadını göremez hale geldi. Rahatsız ediyordu. Sabah annesinin yapıp getirdiği sucuklu yumurtadan nefret etmişti mesela. Dün akşam yemek için kavrulan soğan kokusunu bastırsın diye yarım şişe limon kolonyası sıkmıştı her yere. Ama ima edileni kabul etmek istemiyordu. İmkânı yoktu ki. Tamam, adeti geçmişti ama onca olana çok normaldi.

"Üzüntüden... Çok üzülünce geciktiğim için..." Dursun yine ağır ağır başını salladı. Asude ise sanki cevap karşısındaki kadındaymış gibi medet dilenerek baktı. "Üzüntüden olur insanlarda. Ben çok üzüldüm, belki sen inanmıyorsun bana ama vallahi çok üzüldüm. Seni kandırdığımız için de çok üzüldüm. Yoksa başka bir şeyden değil. Anneannem ölünce üzülmüştüm, o zaman da geciktim." Dursun yine onaylar gibi başını salladı. Ağzını açıp tek kelam etmiyordu. Asude'nin yaşları inci tanesi gibi kaydı yüzünden aşağı. "Ondandır, değil mi babaanne? Çok üzüldüğümdendir, değil mi?"

Dursun parmaklarını eğip, büken kızın eline uzanıp üstüne yaşlı elini koydu. "Oğlanı bu zamana kadar salmayan, buraya gelmesine mâni olan benim, Asude," dedi. "Kıymetini birinin ona öğretmesi lazımdı. Yokluğunun ona ne yapacağını gözüne sokmazsam varlığının kıymetini bilemeyecekti. Gelmediyse kendi istediğinden değil, babana söylerim diye tehdit ettiğimden gelmedi. Belli ki boynundaki yuları çıkarmak lazım artık. Gelince, oturup konuşursunuz. Boşamak istersen ben arkandayım, tek celsede sessiz sedasız halledersiniz." Gözü bu kez sanki bir şey görecekmiş gibi karnına çevrildi Asude'nin. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştu ama hemen topladı simasını. "Neye nasıl karar verirsen destekçin olurum. Adıma konuşmaktan çekinme, ne diyorsan senin sözün, benim sözüm demek. Boşamakta da boşamamakta da. Doğurmakta da doğurmamakta da..."

Son söylediğini bir fısıltı gibi dile aldı. Asude'yi puta çeviren bir destekti bu. Kendi içindeki zelzeleye bir yenisini ekleyen, kendini bile kandırmak için bin farklı bahane sunduğu ihtimali dile getiren bir zelzele.

Dursun göreceğini görüp diyeceğini dedikten sonra kalkmak istedi fakat Hatun müsaade etmedi. Karnını doyurmadan, dinlenmesini sağlamadan yollamak istemiyordu. Aslında bir gece olsun kalmadan göndermeye de içi razı değildi ama sessizce *Savaş hastanede yalnız kalmasın*, dediği için bir şey diyemedi. Hem aklı yaralı çocuktaydı hem de Asude duyarsa ne olur endişesi düşündürüp duruyordu onu. Asude ise bir karmaşanın içinde, boğulmaya en yakın çizgideydi. Hâlâ bir umut *üzüntüden*, diyordu kalbi. Olacak şey değildi ki. Ne olacakları belirsiz bir durumun içinde yapayalnızken böylesi bir şeyle yüzleşecek kadar cesur değildi.

***

Dursun gece yarısı hastane bahçesine girdiğinde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Yorgunluk, görmezlikten gelinecek çizgiyi aşmıştı. Aklındakiler ise bedendeki halsizliğin katbekat üstündeydi. Odasında uyuyan torununa baktı. Serhat'ın, Selma'yla konuşmalarını dinledi. Ağzını açmayışı, hiçbir şey yemeyişi, kimseye bakmayışı anlatılırken yine suskunluğa sığınması yüzünde buruk bir tebessüm oluşturdu. Kendini toplayıp ailesinin alıştığı o sert ifadesiyle ikisini de yolladı hastaneden. Selma ve Serhat ne kadar karşı gelecek olsa da babaannesinin Savaş'ı kimseye emanet etmeyeceğini biliyordu ikisi de.

Sabah taburcu işlemleri sırasında da Savaş kimseyle göz göze gelmeden kendi başına toparlandı. Onunla konuşmaya çalışan kişileri duymuyormuş gibi bir hali vardı. İşlemler bitip de eve gitmek için herkes arabalara geçeceği zaman Serhat'ın anahtarını alıp herkesten ayrılmaya niyetlendi ama bu kez Serhat yapıştı ensesine. Bunu yapacağını babaannesi bilirmiş gibi önceden tembihlemişti.

"Hayırdır, nereye gidiyorsun?" Savaş sadece kapının kolunu tutan adama bakmış, sanki gözleriyle çekilmesini istemiş gibi derin bir nefes almıştı. Serhat ise sanki bir cevap almış gibi, "Tersaneye falan gidemezsin, doğruca eve!" dedi, sinirle. Savaş'ın hâlâ çekilmesi için dimdik bekleyişi yıldırmadı onu. "Bana bak, canımı sıkma benim! Ayakta zor duruyorsun, aklımızı da aldın, yeter ettiğin artık! Eve gideceğiz, Savaş. Ha, *yok, ben seni adam sayıp da dinlemem*, dersen defolup git, bir daha bakma yüzüme!" Serhat'ın bir anda sert çıkışını kimse beklemiyordu. O genelde uzlaşmacı bir köprüydü aile içinde. Kimse ses çıkarmadan, ikiliye bakarken Serhat tuttuğu kapının kolunu bırakıp anahtarı

da Savaş'ın sağ eline bıraktı. "Al, nereye gidersen git artık! Olmayınca olmuyor demek ki. Bizim de senle yüz yüze bakacak gün sayımız bu kadarmış!"

Savaş kolundaki sancılanmayı es geçip, eline bırakılan anahtarı sessizce Serhat'a uzattı. O kadar çok şey kaybetmişti ki bu yirmi günde, Serhat'ı da kaybetmeyi göze alacak kadar cesur değildi. Üstelik o kadar yorgundu ki ayakta durmak, hiç olmadığı kadar zorluyordu onu. Geçip arabanın sağ koltuğuna oturdu. Serhat ise bıyığını düzeltir gibi bir jestle babaannesine bir bakış attı. Müneccim gibi kadındı şu babaannesi. Daha hastaneye adım atar atmaz karşısına dikilmiş, *eve o gelmez, sen getireceksin*, diye direktifi vermişti. Serhat *koca adamı nasıl engelleyeyim*, diyecek olduğunda *yüzüne bakmam, de sen, götü yemez o kadarına*, diye yine lafın ortasından konuşmuştu. Kadın çoğu zaman sinir uçlarında dolaşıyordu ama neredeyse de hiç yanılmıyordu.

Eve vardıklarında arabadan inerken, sendeleyişini görünce direkt koluna asıldı. Savaş kimseye bakmadan öylece nereye götürürlerse yürüyordu. Odasına ulaşıp kapıyı açtıklarında ise gözlerini kapatışı, Asude'nin kokusunu içine çekişi aynı anda gerçekleşti. Burnunun direği sızladı, yüreğindeki kaya daha bir ağırlaştı. Ardında dikilen Serhat'ı ya da babaannesini umursamadan odadaki yatağa doğru ilerlemişti. Solunda kalan yastığı avuçlayıp uzanışını, sağ tarafına dönüp yastığa sarılışını gerisindeki iki kişi öylece izliyordu.

Savaş belli belirsiz kalmış saçlarının kokusunu daha iyi hissetmek ister gibi burnunu yastığa gömdü. Derin soluklar alırken gözünden akan yaş, ipek kumaşta dağıldı. Kendisinin bile farkında olmadığı bir sesle, "Asude..." diye inledi. Öldürecekti bu özlem onu. Yürüyen bir cesede çevirecekti. Kokusunu hissettikçe özlem hafifleyeceğine güçlendi. Kolunda hissettiği yanar gibi olan sancı, göğsünde olanla boy ölçüşemiyordu. Onun kıvranışını izleyen kadın ise hüzünle baktı haline. Yirmi iki günde bu hale geliyorsa bir yıl sonra gidişine nasıl müsaade edebilecekti? Hiç aklı yok muydu bu çocuğun da böylesi bir işe girişmişti? Serhat'ın ona söylediğine göre kızı görür görmez sevdalanan, herkese oyun kuruyorum sanırken en büyük oyunu kendine oynayan bir aklı eksikti torunu. O sırada odanın aralık kapısı açıldı. Kadir başını uzatıp yatakta kıvrılmış, sırtı dönük yatan yeğenine bakıp yine anasına kaşlarını çattı.

"Uyudu mu?" Dursun cevap vermeden oğlunu izliyordu. Kadir bu

kez sinirle Serhat'a baktı. "Dün ortalıktan Çanakkale'ye gitmek için kaybolmuşsunuz! Madem gittiniz, gelini niye almadan geldiniz?"

Kadir, anası ve oğlunun kendi aralarında çevirdiği işlerden fazlasıyla sıkılmıştı artık. Bir de yeğeninin halini gördükçe, anasıyla arası açıldıkça açılmıştı.

"Hesap mı vereceğim bu yaştan sonra sana, Kadir?"

"Ana, Allah aşkına, bunadın diye rapor alıp eve kapatırım seni artık. Yettin canıma, ne halt ediyorsunuz siz böyle? Yahu, hepimiz genç olduk, hepimiz karımızla kavga ettik. Bu nedir artık? Tamam, *az sakinleşsinler diye gitti*, dedin de yeter. Yirmi günlük küslük mü olur? Asude biliyor mu Savaş'ın başına geleni? Ulan, gittiniz de niye almadan geldiniz? Manyak mısınız siz, Serhat? Onca yolu aynı gün gidip niye eliniz boş döndünüz?"

Kadir'in kademe kademe artan sesiyle arkalarındaki yatakta bir hareketlilik oldu. Dursun da tam olarak bunu bekliyordu esasında.

"Sen! Sen Çanakkale'ye mi gittin? Asudelere mi gittin?"

Suskunluğunu bozacak bir şeyi varmış demek ki elinde. Dik duruşunu bozmadan, arkasını dönüp kendine dehşetle bakan torunuyla göz göze geldi. "Gittim, ne olacak?" dedi.

Savaş ise daha büyük bir panikle yaklaşıp, "Niye gittin?" diye sordu. "Ne dedin onlara? Söyledin mi?"

Dursun yanlarındaki Kadir'den sebep hızla kaşlarını çattı. "Kes sesini, gelinimi görmeye gidip geldim!" dedi. "Sana hesap mı vereceğim?"

"Ne dedin onlara?"

"Bir şey demedim, hal hatır sordum."

Savaş ise irice açtığı gözleriyle bir Serhat'a bir babaannesine baktı. Söylemiş miydi? Yaptıklarını gidip anlatmış mıydı? Günlerdir ayağındaki pranga olan gerçeği öylece gidip açığa mı dökmüştü yoksa? Asude! Asude'nin halini düşündükçe aklını oynatacak gibi oldu.

"Allah kahretsin, niye yapıyorsun bunu bana? Sana *söyleme*, dedim. Niye yaptın? Asude'yi hiç mi düşünmüyorsun?"

Savaş'ın bağırtısına Dursun da bastonunu yere vurarak karşılık verdi. "*Kızı görüp geldim*, diyorum sana!" dedi. "Laf dinle, kapa o ağzını!" Savaş farkında olmadan kolunun yarısını kaplayan ateli ve yarasını

unutup, sol elini kaldırarak saçlarını çekiştirmek istedi ama keskin acıyla inlemesini önleyemedi. "Akıllı, uslu dur, bastonu kafana geçirmeyeyim. *Gelini görüp geldim*, diyorum, laftan anlamıyor musun?"

Savaş söylediklerini duymuyormuş gibi öfkeyle birkaç adım attı. Harun babası duyarsa Asude'nin canı çok yanar diye haftalardır kafese kapatılmış hayvan gibi çırpınıyor ama ona gidemiyordu. Babaannesinin canını böylesine yakma hevesiyle baş edemiyordu artık. Tahammülü kalmamıştı. Biraz evvel kokusunun silinmeye yüz tuttuğu yastığa gözyaşlarını bulaştırırken onu kaybedişinin acısı şu anın öfkesiyle kucaklaştı.

"Yeter! Yeter bu kadar. Ben dayanamıyorum artık! Ne olacaksa olsun, ben dayanamıyorum, bırak yakamı!"

Yanından geçecekken Dursun sağ kolunun kavrayıp, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Savaş ise öfkeyle baktı karşısındaki kadına. "Ben böyle yaşayamıyorum, görmüyor musun?" dedi. "Gidip ben konuşacağım babasıyla. *Ben yaptım ne olduysa*, diyeceğim. Ayaklarına kapanırım, belki o senin kadar zalim değildir. İnsaf eder, merhamet edip belki affeder."

Dursun adına edilen veryansınları duymamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Ha, gidip ne bok yediysen kendin söyleyeceksin, öyle mi?" dedi. "Öyle gözünü kararttın yani karın için, ha?"

"Ben söyleyeceğim! Rahatladın mı? Oldum mu babaanne? İstediğin kadar âciz duruma düştüm mü? Gidip, elini ayağını öpüp yalvaracağım, tamam mı? Bana yaptığını ona da mı yaptın? Onu da mı korkutmak için o kadar yol gittin?"

Serhat ve Kadir odayı inleten bağırtıları öylece dinliyordu. Savaş'ın hırsına tezat babaannesi oldukça rahat ama gür bir sesle karşılık veriyordu ona. Savaş'a bakıp üstünkörü birkaç tur daha süzdü onu. "İyi, ne halin varsa gör," dediğinde Savaş yeni bir tehdit dalgasına hazırlanmışken bu karşılıkla kalakaldı. Dursun yine umursamazca bastonuna yaslana yaslana, yanından geçip kapıya doğru gitti. "Madem gideceksin, ayağını bağlayacak değilim ya ama onun öncesinde bir su dök üstüne. Pis pis kokuyorsun." Savaş ağzı aralanmış, öylece bakıp kalmıştı. Kapı ağzında duraksayan kadın sadece başını çevirip bir kez daha baktı torununa. "Ben *gelini görmeye gittim*, dediysem o kadardır. Ağzına mukayyet ol. Ha, sana acıdığımdan değil de anasının babasının hatırı büyük.

Hani kızı buraya getirdiğin vakit *tanısan söylediklerine utanır, benim de keşke evladım olsalardı, dersin*, dediydin ya. Bak, orada yalan dememişsin, evladım olsalar böyle kıymetleri büyük olurdu. Kendi yediğiniz boku kendi aranızda düzeltin, anasını babasını bulaştırır da yüzlerini yer ederseniz ikinizin de gözünün yaşına bakmam. Ha, bir daha o kızı gerinde bırakırsan andım olsun ki gerimde kalırsın, Savaş!"

Çıkıp giden kadının ardından üç çift göz şaşkınlıkla bakıp kaldı. Kadir ağzı açık bir Savaş'a bir Serhat'a çevirdi bu kez gözlerini. "Ulan, siz ne bok yediniz de anamı bu hale getirdiniz?" dedi. "Ağzınıza sıçayım, karıyla nasıl kavga edilir onu da mı öğreteyim, itoğlu itler?"

Adamcağız idrak edip de bir sonuca varamıyordu. Kız altı tarafı anası olacak kadınla görüşmüştü. Madem kızıyordu, usturubuyla kızsaydı. Böyle büyütecek ne vardı ki bunda?

"Baba, bana ne kızıyorsun, Allah aşkına ya? Karısıyla kavga eden Savaş, ona kızsana sadece!"

Kadir ters ters oğluna baktı. "Bu hiçbir boku tek başına yiyemez, kesin önünde arkasında senin de parmağın vardır," dedi. "Zaten kaç haftadır anamla tek başınıza çevirdiğiniz işleri bilmiyorum sanma, onun için ayrı sıçacağım ağzına."

"Baba, ne yaptım ben?"

Kadir üstüne üstüne yürüyüp Serhat'ı iki adım geriletti. "Ulan, bir haftada evleri yıktırıp, gece gündüz kafamızın içine sıçarak kaldırttın, daha ne yapacaksın?" dedi.

Serhat istemsiz sırıtıp, bıyıklarını bura bura babasına baktı. "Ama gördün değil mi ekskavatörü nasıl kullanıyorum?" dedi. "Hidrolik kırıcının dili olsa da anlatsa." Kadir'in suratı kıpkırmızı olmuştu. Biraz tövbe biraz küfür karşımı söylenmelerle çıktı dışarı. Serhat ise geride duran Savaş'la göz göze geldi. Sonra iç çekerek başını onaylar gibi aşağı yukarı salladı. "Kolunu poşete geçirelim de girip yıkan," dedi. "Ben de bu arada karımla çocuğumu göreyim, beni unuttular sayenizde. Ondan sonra çıkarız yola."

Savaş karmaşık bir akılla sadece başını salladı. Babaannesi yüzünden aklını kaçıracaktı bir noktada. Ailesine her şeyi anlattığını sandığı anlarda korku ve öfke o kadar güçlüydü ki şu an sakinleşen bedeninde kas seğirmelerini durduramıyordu.

"Ben... Ben giderim."

Kendini zorlayarak anca bu kadarını söyleyebilmişti. Serhat ise sinirli bir bakış attı. "Karın taksi diye diye ailenin taksisi olarak beni mimledi," dedi. "Git, duş al, hakikaten leş gibi kokuyorsun. Otuz beş yaşımda EYT bekliyorum sizin yüzünüzden. Fırıldak oğlum nerede benim ya? Paramı falan yesin şu çocuk, az dolandırsın beni. Normalimi unuttum lan sizin yüzünüzden!"

Arkasını dönüp, söylene söylene çıktı odadan. Savaş ise gevşemiş bedenini ayakta tutmakta zorlanıp yatağa oturdu. Eli tekrar Asude'nin yastığına gitti. Kırıntıları sıyırır gibi kalan kokuyu bir kez daha derince içine çekti. Kendine yabancı bir sesle, "Bir kere göreyim yüzünü," diye inledi.

Hiçbir yol bu kadar uçsuz bucaksız olmamıştı sanki. Kilometreler gittikçe arttı, yol uzadıkça uzadı. Aksi gibi uçak seferi de bulamadılar hızlı gidişlerini kolaylaştırmak için. Tüm yolu arabayla çekmek zorunda kaldılar. Gece yarısında Çanakkale'ye ulaştıklarında Serhat bir otel bulup dinlenmek istedi fakat Savaş onu Asudelerin kapısına bırakması için zorlamıştı. *Bu saatte gidilmez* uyarılarını duymuyormuş gibiydi. Sonunda inadını kıramayan Serhat da *ne halin varsa gör*, deyip onu demir kapının önüne bıraktı. Savaş sağa sola bakınıp içeri girdi. Binanın içinde zerre ışık olmadığı için adımlarını ilerletemedi. Bu saatte kapı çalınır mıydı hiç? Çalsa ne diyecekti? Onca yol aklından geçenleri bir hizaya sokmak istemişti ama başaramamıştı.

İlk özür dileyecekti. Sonra... Sonra kendini anlatacaktı da ne anlatacaktı, bilmiyordu ki. Asude ona *niye gittin*, diyecekti. Vereceği cevabı sıraya dizemiyordu.

Aklımı kaybettim.

Yönümü kaybettim.

Bir Allah'ın kulu daha benim delirdiğimi görüp zarar görmesin diye kaçtım.

Boğuluyordum, suyun yüzeyi nerede, bulamadım.

Olmuyordu! Ne derse desin, Asude'ye kendini anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordu. Üstelik yirmi gün gelmeme sebebini de bir şekilde ailesi duymadan söylemesi gerekiyordu. Ama her şeyden önce istediği o gücü bulmak için onu bir kere görmesi lazımdı. Eli çelik kapıya gitse de tıklatamadan durdu. Bu saatte olacak iş değildi. Geri çıkıp bahçede gezindi bir süre. Sonra bunun da birileri tarafından ters algılanacağını

düşünüp, demir kapıdan da çıkıp karşı kaldırıma oturdu. Sabaha çok da bir şey kalmamıştı. Biraz beklese hiçbir şey olmazdı, değil mi? Bunca gün dayanmıştı, birkaç saat daha dayanırdı. Kollarını dizlerine sarıp, başını da yaslayarak salon penceresini izledi. Keşke Asude'nin odası arka tarafa bakmasaydı.

Onu affetmeyeceği ihtimali kurt gibi kemiriyordu içini. Onu çok zor bir durumda öylece bırakmıştı. Babaannesinin insafına terk edip kaçmıştı. Hayat ne tuhaftı böyle. O an en büyük derdinin yirmi yıl sonra karşısına çıkan anne ve babası olduğunu sanıyordu. Asıl dert omuzlarına binene kadar zerre fark etmeyişine hayıflandı. Aslında aklı durmadan ona gerçekleri söylüyordu. Asude'ye yazık edişini, zerre hak etmeyişini yüzüne vuruyordu ama kalbi söz dinleyecek, laftan anlayacak sınırı çoktan geçmişti ve Savaş bunu zerre fark etmemişti.

Onu bu kadar yaşamamış olsa gidip kendine layık bir hayat kurması için önünden çekilirdi fakat bu kadar güçlü değildi. Asude yoksunluğunda geçen yirmi günü, dayanma eşiğini çoktan geçtiğini yüzüne vuruyordu. Onun yanındayken güneşli gün kadar aydınlık olan içi yokluğunda bir kasırgada boğuluyordu. Kıvırcık saçlarını özlüyordu, bal rengi gözlerini, gülen yüzünü, çiçek kokusunu...

Ona dair ne varsa öyle çok özlüyordu ki bununla başa çıkamıyordu artık. Gözleri bu kez atel yüzünden zorla iliklediği bileğine çevrildi. İnce ince yanıyormuş gibi hissettiren acı oradaydı fakat yüreğindekiyle boy ölçüşemiyordu. Kendine de şaşırıyordu artık. Hiç gidenin ardından koşacak biri olarak düşünmemişti kendini. Gerçi Asude'nin gidişini diğerleriyle kıyaslamak asla doğru değildi. Sonuçta onu babaannesi göndermişti. Durdu. Derin bir soluk alıp yıldızların aydınlattığı kara gökyüzüne baktı. "Bugün belki..." diye fısıldadı.

Bugün belki kendi rızasıyla gitmemişti ama - onu incitmeye devam ettikçe bu gidiş kendi isteğiyle olacaktı ve Savaş o zaman bugünkü gibi bir umutla kapısını gözleyemeyecekti bile. Farkına varmadan, onsuzluğun nasıl bir şey olduğunu yaşamadan anlayamayacak kadar içindeki siste kaybolmuş bir adam olmak böyle bir şeydi çünkü. Varlığıyla ilkbahar olan kalbi, yokluğundaki kışı yaşamasa o günlerin lezzetini bilemeyecekti.

Uyuşuk bir hissin kapladığı parmaklarını oynattı. İnsan niye bir şeyi kaybetmeden asıl değerini bilmiyordu? Pişmanlık içini daha büyük bir

buhranla sardı. Keşke yok saydıklarından kaçmadan üstüne gitseydi. *Tamam, ben senin dengin değilim ama benimle ol, sadece benim ol,* deseydi. Hüsranı omuzlarına kayalar bindiriyordu. Biraz daha cesur olsaydı... Azıcık kendine güvenip Asude'nin ona sunduğu o güzellikleri kucaklasaydı bugün bu noktada olmazlardı belki.

Gözleri tekrar pencereye çevrildi. Onu kaybetmek istemiyordu. On yaşındaki Savaş bir anda her şeyini yitirmişti, bunu otuz yaşında tekrar yaşamak istemiyordu. Altı ayda her şeyi olan o kızın kokusu olmadan hayatına devam edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Sonra duraksadı. Tekrar pencereye baktı. "Altı ayda değil," diye fısıldadığından bile bihaber öylece ışıksız camı izledi. Onu ilk gördüğü andan beri her şeyi olmuştu Asude. *Bu nasıl kız*, diyen aklı, *böylesi bir kız*, diyen kalbiyle farkında olmadığı bir cenge tutuşmuştu. Geriye dönüp, o günleri düşündükçe Serhat abisinin yüzüne vurduğu gerçekle daha büyük bir aydınlanma yaşadı. O gün tek tek herkesi limonata borcuna dizen kızın kendine ne zaman yaklaşacağını beklerken duvara yasladığı bedenini hazır ola çekişi sanki gözkapaklarının altında bir seyir gibi canlandı. Ya da mağazadan arkadaşıyla çıkıp, kahkaha atarken bir an göz göze geldiklerinde nefesini tutuşu ve geri dönüp ona bakacak mı diye bekleyişi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Mal alma bahanesiyle işleri başına yıkan patronunu getirtmek için oyun kuruşuna gülmemek için yanağının içini dişlemişti. Yüzünü buruşturuşu, aynı anda gülüşü, gözlerinin parıltısı, kaşlarının eğlenerek aşağı yukarı oynayışı...

Kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti. Çanakkale'ye geldiği gün Şevket amca bekler diye kendi işine kilometrelerce uzak konuma koşarak giderdi. Sağ elini alnına birkaç kez vururken, "Aptal, aptal, aptal..." diye inledi. Hiç aklında yokken kurduğu oyunu ise düşünmek bile istemiyordu. Bir anda, öylesi bir konuşmayla yaptığı plan şu an ne kadar büyük bir aptal oluşunu iliklerine kadar hissettiriyordu. Teklifini reddettikten sonra geçen o beş günde bir otelin kapısını gözlemişti. *Kabul ediyorum*, diye kendini üzerine atan kızın kollarını tuttuğunda yüreğinin üstünden kalkan ağırlığı şu an olmuş gibi hissediyordu. Nasıl rahatladığını, içten içe hissettiği o memnuniyeti belli etmemek için ne kadar çabaladığını hiçbir Allah'ın kulu anlayamazdı.

O günlerin Savaş'ını düşündükçe dudağı kıvrıldı. Nasıl kendine güvenen, nasıl da iş bitiriciydi. Hedefe giderken nasıl da kendinden emin

kelimeleri sıralamıştı. Sonuçta babaannesini üstünden atmaya yarayacak mükemmel planı için bu şarttı, değil mi? Kısık bir kahkahayla başını iki yana salladı. Kendini üçüncü bir göz olarak izlerken yargılayan aklını tutamıyordu.

Herkesi ne de güzel kandırmışsın, Savaş Ali Bozdoğan. Ama en büyük yalanı kendine söylemişsin. Sen ki maskelerin ardına saklanır, senden ne bekleniyorsa onu gösterir, geriye çekilirdin. Zerre farkına varmadan en büyük maskeyi kendi aklına göstermişsin. Aşk dedikleri bu hissi saklamak için kat kat yalandan örtüler dikmişsin.

Asude'nin layığı değildi ama bunu kabullenip geri çekilecek kadar güçlü hiç değildi. İçli bir nefes sonrasında, "Çabalarım," diye fısıldadı. Gün ışığının çöktüğü eve baktı. "Senin için iyi bir adam olmaya çalışırım."

Asude ise bugün düne nazaran daha iyi hissediyordu kendini. Babaanneyi görmek, kabul etmese de içinde bir parça rahatlamaya neden olmuştu. Ona yapılana kırgınlığı olduğu yerdeydi fakat kendisinin yaptıklarının affedilmiş olması vicdan azabını hafifletiyordu. Üzerindeki halsizliği bu rahatlama almıştı sanki. Yorgunluk hissi yataktan kalkmasını engelleyecek düzeyde değildi. Anne ve babasından önce kalkıp çay suyunu koydu, haşlansınlar diye yumurtaları ocağa bıraktı. Aslında babası kaşarlı yumurta seviyordu ama şu an yumurtayı kırmayı ve o akışkan beyazı görmeyi içi kaldırmıyordu. Bu düşünce elektrik çarpmış gibi sıçramasına neden oldu.

"Saçmalama! *Üzüntüden*, dedim ya, aptal aptal şeyler düşünüp durma artık! Buruşuk muşamba! Kaç kilometre yol gelip ağzıma tükürüp gitti!"

Kendini öfkeyle azarlarken, "Kızım," diyen sesle sıçradı. Asude hızla arkasını döndüğünde babasıyla göz göze geldi. Yüzüne zoraki bir tebessüm oturttu.

"Babacığım... Günaydın, ben duymadım kalktığını."

Harun ise kendi kendine konuşup, bir de azarlayan kızının halini süzüp tahlil etmeye çalışıyordu.

"Günaydın, yavrum, iyi misin babam?"

Asude elindeki peynir tabağını masaya bırakırken, gülümseyip yanağından bir öpücük aldı. "İyiyim tabii ki kâtibim, kahvaltı hazırlıyorum size," dedi. "Ama ekmeğimiz yok, alıp geleceğim hemen."

"Dur sen, yavrum, ben alırım. Gazete de alacağım zaten."

Asude üstelemeden bıraktı. Harun hazırlanıp evden çıktığında ise karşı kaldırımda oturan adamla anında göz göze geldi. Şaşkınlıkla ayağa kalkıp kendine çekidüzen vermeyen çalışan Savaş'a doğru ilerledi.

"Savaş?"

Savaş telaşla ne yapacağını bilemedi. Karşısına ilk Harun'un çıkacağı hiç aklına gelmemişti.

"Harun baba, ben..."

Harun bir karşısındaki adama bir ardındaki eve baktı. Tam artık Asude'yi yanına alıp bu meseleyi neticeye erdirmeyi düşündüğü gün beklemediği damadını görmek, onun da nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Sonra Hatun'un gece söyledikleri geldi aklına. Gözü elinin üstüne doğru inen ama gömlekten sebep çok görünmeyen atele çevrildi. Evlerine gelen babaannesinin söylediklerini tüm gece kendi kendilerine fısıldayıp durmuşlardı da bir hale yola sokmak için hiç fikir üretememişlerdi.

"Geçmiş olsun, bir kaza olmuş galiba."

Savaş neden bahsettiğini ilk anlayamadı ama adamın dikkatle sol eline bakışıyla istemsiz kolunu ardına çekmişti.

"Ha, sağ ol, Harun baba. Önemli bir şey yok, küçük bir iş kazası." Harun'un kaşları kalktı. Hızara kaptırmayı *küçük*, diye adlandırışını beklememişti. Savaş ise tedirgin bir adımla öne doğru ilerledi. "Harun baba, ben... Özür dilemek için... Yani Asude'yle müsaade edersen..."

Derin bir nefes aldı Harun. Ne demesi lazımdı ki? Günlerdir kızının halini görüyordu. Gerçi şöyle bir bakınca karşısındaki adamın hali de ondan pek aşağı kalır gibi değildi. Zayıfladığı belliydi. Yüzünü örten sakalları vardı, saçları da çekiştirilmekten hiç de düzgün bir hal içinde değildi. Göz altlarının koyuluğu, yüzündeki utanç yüklü ifade ağzını bağlıyordu sanki. Önce *git buradan*, diyecek oldu. Daha sonra bunun Asude'ye vereceği zararı düşündü. İçten içe bir beklentide olan kızına kıyamadı.

"İçeride kahvaltı hazırlıyor. Ben ekmek alacağım, Savaş. Belli ki konuşacaklarınız var ama döndüğümde onu üzecek bir şey demiş olursan bu kapıya bir daha yaklaşamayacak olduğunu unutma, olur mu?"

Savaş hiç bu kadar yerin dibine girmemişti galiba. Hayatında hiç böyle utanmamış, ne diyeceğini bilemeyip kıvranmamıştı.

"Öz- Özür dilerim, Harun baba. Ben çok özür dilerim senden."

Harun içten içe üzülse de duruşunu bozmadı. "Benden değil ama kızımdan hakkıyla özür dile, Savaş," dedi.

Arkasını dönüp yürümeye başladığında Savaş yerdeki gözlerini kapıya çevirdi. Kalbi bir anda deli gibi çırpınmaya başladı. Ya kovarsa? Uyanmış, kahvaltı hazırlıyordu. *Kovacak tabii ki neler yaptın ona!* Zile mi basması lazımdı yoksa kapıyı mı tıklatsa iyi olurdu? *İstemez seni artık, boşuna gidiyorsun.* Keşke kahvaltı için bir şeyler almış olmayı akıl etseydi, böyle eli boş çok kötü görünüyordu. *Yüzüne bile bakmayacak belki de.* Sakallarını bari kesmiş olsaydı, dağ kaçkını gibi görünecekti bir anda. O kapının ardında olduğunu gördüğü an yüzüne örtülecekti her şey. Ne söylemesi lazımdı ilk? Özür dilerim mi? Direkt özürle başlasa olur muydu ki? *Senin böyle bir kızın yanında işin ne, hiç mi had öğrenemeyeceksin?*

Eli kapıyı tıklatmak için uzandı. Sesli sesli birkaç nefes alıp verdi, daha sonra gözlerini sıkıca yumup çaldı.

"Bu kadar hızlı gidip gelemezsin, kâtibim."

İçeriden gelen sesle derin, tatlı bir nefes aldı. Uzuvlarındaki tüm kasılmalar sihirli bir el değmiş gibi gevşedi. Sonra o kapı açıldı ve dünyasından yirmi günde çekilen tüm renkler geri geldi. Saçlarını koca bir topuzla başının üstünde toplamıştı. Üstünde küçük kaktüslerin olduğu bir pijama vardı. İncecik boynu, güzel yüzü, bal gözleri...

Olduğu yere yığılacak kadar ayaklarındaki güç çekildi sanki. Yirmi günde bu görüntünün yoksunluğunda nasıl ölmemişti? İnsan böyle bir şeyi yaşar da yokluğunda nasıl nefes almaya devam ederdi? Asude ise donup kalmıştı. Zerre beklemediği o kişiyi karşısında görmek onu puta çevirdi. "Asude..." Sesini duyduğunda ise karnına bir bıçak saplanmış gibi keskin bir sızı hissetti. Dişleri titriyordu. Dilini araya kıstırmasa sesi dışarıdan duyulurdu.

"Sen... Senin ne işin var burada?"

Karşısındaki adam ona öyle bir bakıyordu ki konuştuğunun bile farkında değilmiş gibiydi. Sesi de zaten çok titrek, solgun çıktı. Bu oldukça canını sıkınca duruşunu dikleştirmişti. "Neden geldin? Ne işin var burada?" Asude kendini toplayıp öfkeye sığınmak için sesini yükseltti.

Onun çatılan kaşlarına inat, Savaş zerrelerini bile kaçırmak istemez gibi ona bakıyordu. Gözleri sürekli yüzünde, boynunda hareket ediyor, Asude'yi sinir eden bir tebessümle onu izliyordu.

"Allah'ım, çok şükür," diye mırıltısını duyduğunda sinir katsayısı arttı.

"*Ne işin var senin burada*, diyorum. Sağır mısın?" Savaş sanki dokunacakmış gibi elini uzattı ama Asude bir adım geriye çekildiğinde eli boşa düştü. "Ne bakıyorsun? *Niye geldin*, diyorum sana?"

Savaş ise ona biri bağırmıyormuş gibi bir ifadeyle iki adım üzerine doğru geldi. Gözleri asla bir an olduğu noktada durmuyordu, Asude'nin yüzünden saniye ayrılmıyordu ama gerçekliğine inandırmak istediği aklı için her hücresini içer gibi izliyordu. "Bir kere sarılayım," dedi. "Bir kere, ne olur..."

Belli belirsiz bir sesle söylediğini duyduğunda ise Asude'nin gözleri iri iri açıldı ve yine öfkeyle kaşları çatıldı. "Ne?" diye bağırdı. "Asla! Defol, ne işin var senin burada?"

Savaş onun bağırışlarını duyamayacak kadar onda kaybolmuştu. Özlemin böyle güçlüsünü hiç yaşamamıştı şu ana kadar. Elden ayaktan düşürecek, asıl aklı nasıl ele geçirdiğini bilemeyecek kadar güçlüsüyle tanışmamıştı. Düşünse Asude'nin daha çok kızacağını bilip yapmazdı ama özlemiyle baş edebilecek gibi de değildi hiç. O yüzden düşünmedi, kollarının karşı koyamadığı isteğiyle ona uzanıp sarıldı. Gözleri kapandığında saçlarından burnuna sızan çiçek kokusunu soludu. Tam şu an ölebilirdi. Hiç sorun değildi, son nefesini tam şu an teslim etse zerre üzülmezdi. Yüreğinin üstündeki o kayayı biri kaldırmış, onu attıkları sudan biri çıkarmış da nefes almaya başlamış gibiydi. Ona vuran elleri, kendinden uzaklaştırmak için çırpınan bedeni birkaç saniye daha kollarında tuttu.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni! Bırak çabuk!"

Savaş geri çekildiğinde, "Özür dilerim," diye inledi. Yüzünde asla yaptığından pişman bir bakış yoktu. Hatta elleri hâlâ havada aralık bulsa sarılmak için tetikteydi.

Asude'nin yüzü kıpkırmızı, kaşları ise çatıktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

Bağırtısına gülecek oldu Savaş. Aklını gerçekten yitiriyordu, kızarken bile güzel olur muydu insan? Bal rengi gözlerinin öfkelenince rengi

daha da koyulaşıyormuş gibiydi. Hafif yeşile çalan bir renkle elayı andırmıştı bu kez irisleri. Nasıl da güzeldi. Aklını gerçekten oynatacaktı, çok güzeldi.

"Ne bakıyorsun öyle, aptal? Bir anda gelip ne hakla bana sarılırsın?"

Savaş onaylar gibi başını salladı. "Çok aptalım. Özür dilerim, haklısın, çok özür dilerim." Eli yine söz dinlemeyecekmiş gibi ona uzanacak oldu ama yarı yolda durdurup indirdi. Gözleri hâlâ her yerde dolaşıyordu. "Çok güzelsin. Özür dilerim, ben bir an tutamadım kendimi. Haklısın, aptalın tekiyim, öyle sarılmamam lazımdı. Çok özür dilerim, çok güzlesin. Ben aslında konuşmak için, yani ben ne diyeceğimi bilemiyorum ama müsaitsen eğer beş dakika... Allah'ım, çok güzelsin. Kızdırdım, değil mi daha ilk dakikadan? Böyle düşünmedim aslında, yani özür dilemeden sarılmayacaktım. Tabii sen izin vermeden de sarılmayacaktım, affedersin. Tabii sarılmama izin vermezsin şimdi haklı olarak belki sonra da vermezsin, ben bir an tutamadım. Çok özür dilerim."

Asude ağzı aralık, hiç susmadan konuşan adama baktı. Sözlerinin yarısını anladıysa yarısını anlamamıştı. "Sen ne diyorsun?" Savaş ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemeyip geri kapadı. Omuzları çöktü, yüzünde heyecanla dolaşan gözlerini kapadı, birkaç saniye sonra anca açabildi. Bu kez büyük bir utanç, üzüntü, mahcubiyet vardı gözlerinde.

"Bilmiyorum. Sensiz kaldım ben, artık ne yaptığımı ve ne söylediğimi bilmiyorum."

Asude'nin boğazında bir düğüm oldu. Gözleri sulanacak gibi olunca derin derin nefeslerle dişlerini sıktı. Tam *defol buradan*, diyecekken arkasından gelen sese çevirdi başını.

"Asude, hayırdır, kızım? Kimle konuşuyorsun?"

Hatun kapı girişinde duran kızına yaklaşınca onun kiminle konuştuğunu gördü. Savaş'ı karşısında görünce farkında olmadan kaşlarını kaldırdı. Bir önceki gün kapısını çalan kadından sonra geleceğini biliyordu da bu kadar erken beklemiyordu. Gözü kızına belli etmeden koluna indi. Gömlek yüzünden pek bir şey görünmese de elinin yarısını örten siyah atelle istemsiz içi çekildi. Anne yüreği hemen sızlamaya başlamıştı bile.

"Savaş?"

Savaş bu kez de Hatun'a mahcupça baktı. "Günaydın, Hatun anne, ben rahatsız ettim, kusura bakmayın," dedi. Hatun ikisine bakmış, kı-

zının sinirden kızarmış yüzünü, saklamaya çalıştığı heyecan yüzünden titreyen ellerini görmüştü.

"Ben yukardaki teyzeye bakayım, yavrum. Çay suyunu koyamamıştır kadın."

Asude'nin ağzı aralandığında ise Savaş'ın yanından ev terliklerini bile çıkarmadan, kayıp geçti. Asude onu öylece bırakıp giden annesinin ardından şaşkınca bakıp kaldı. Ne yani kovmayacak mıydı bu adamı? Onu bu kadar üzdüğünü görüp de *git buradan*, demeyecek miydi? Dişlerini gıcırdattı, annesi demiyorsa Asude derdi.

"Asude, biraz konuşalım, bana birazcık izin ver."

Kaşları çatık, "Sen söyleyeceğin her şeyi söyledin zaten bana!" diye bağırdı. Sonra evlerinin yanında kalan evin penceresindeki perdenin kıpırdadığını gördü. Sabah sabah bir de komşulara seyir sunuyorlardı.

Savaş da Asude nereye bakıyor diye bir bakış attı. "Lütfen içeri girmeme izin ver. Azıcık konuşalım, daha sonra giderim, olmaz mı?" Asude *gidersen git*, diyecek oldu, bu kez de ona olan kızgınlığını tam söylemeden gitmesini istemedi. Ondan ne kadar nefret ettiğini daha belli edememişti bile.

"Gir içeri! İnsanlara rezil oluyorum senin yüzünden!"

Savaş zaten oldukça sert bir tepki bekliyordu ama hep yumuşacık yüzüne alıştığı kızın onunla böyle konuşacağını kalbi inkâr etmişti galiba. Kendi duvarlarından silinmeye yüz tutmuş koku bu evin her yerindeydi. Gözleri kapandı, derince bir soluk aldı. Asude ne yapıyor diye öylece bakıyordu. Gözleri aralandığında yüzünde hafif bir tebessümle Asude'ye baktı Savaş. "Ev çok güzel kokuyor," dedi. Kendi kafayı yemişti, sırada Asude vardı demek ki. Şimdi konu tam olarak bu muydu yani? Savaş kendine doğru dönüp iki üç adım attığında Asude geri çıkıp da zayıf imajı çizmemeye çalıştı. "Sen gibi kokuyor her yer. Bizim odamızda kokun neredeyse silinecek. Burası... Sen çok güzel kokunca ben..."

Asude ağzını açıp kapadı. Sonunda yine kaşlarını çattı. "Konumuz bu mu şimdi?" dedi. "Hem ne işin var senin burada? Niye geldin?" Savaş bir adım daha attı üzerine doğru. Artık Asude de kokusunu rahatça hissedebiliyordu. Biraz tıraş kolonyası sızıyordu burnuna ama biraz da kendi duş jelinin kokusu vardı arada. Kafası karıştı, birkaç gündür her duyumsadığı koku rahatsız ederken bunun ferahlatıcı hissettirmesi canını çok sıkmaya başladı. "Niye üstüme üstüme geliyorsun sen hem?"

Savaş gözlerini yüzünde dolaştırırken, "Seni çok özledim," diye mırıldandı. Asude ise buna daha çok öfkelendi.

"Özledin! Özledin ama yirmi gündür yoksun, öyle mi? Ben ne haldeyim diye merak bile etmedin. Beni öylece bıraktın sen!"

"Gelmek istedim. Yemin ederim, gelecektim, babaannem babana söylemekle tehdit etti. İnan, sen zarar görmeyecek olsan asla durmazdım. Harun baba dövsün, sövsün, sesimi çıkarmazdım ama senin canın yanar diye korktum."

Asude istese de engel olamadı. Gözleri hızla doldu, aynı hızla yanağından aşağı akmaya başladı yaşlar. "Sen beni o gün bıraktın!" dedi. "Beni öylece bıraktın, daha sonra gelsen ne olacaktı sanki? Beni tek başıma babaannenle bıraktın sen! Ne diyeceğimi bilemedim, korktum, sen öylece gittin!" Yanaklarını ıslatan yaşları izledikçe onun da içine kor damlıyordu sanki. Onu böyle ağlatan kişi olmak öyle çok koyuyordu ki içine.

"Özür dilerim." Burnu yanmaya, gözleri tıpkı Asude gibi dolmaya başladı. "Aklımı kaybediyordum. Ne yaptığımı, ne söylediğimi bile bilmiyorum. Boğuluyordum, Asude."

Asude hırsla yanağındaki yaşı sildi. "Benden yardım isteseydin!" dedi. "Kaçmak yerine bana tutunsaydın! Ben ne zaman bıraktım elini? Ne düşündün öylece giderken?"

Savaş itiraz eder gibi başını iki yana salladı. "Bilmiyorsun sen," dedi. "O hissin ne kadar âciz hissettirdiğini, tekrar bu ailenin felaketi olmanın nasıl bir yük olduğunu bilmiyorsun. Yine gerçekle sanrıyı karıştırdım. Annem karşımda mı yoksa yine delirdim mi bilmiyordum. Ben saçındaki beyazdan gerçek olduğuna aklımı inandırmaya çalıştım, yapamadım. Denize tekrar düştüm sanki. Ciğerlerim o günkü gibi yanmaya başladı. Barış için *kan parası*, dedi. Aklım yine kabul etmedi. *Bu kadar değildir, bu kadar canını yakmak istemezler*, dedim. Yine saçma sapan hayallerden biri diye ikna etmeye çalıştım kendimi. Ama onlar yaşlanmış! Ben sanrılarımda onları en son gördüğüm gibi görürdüm ama yaşlanmışlar." Asude öylece gözünü kırpmadan, bakarken yanaklarından sıralı yaşlar kaydı. Savaş'ın da sol gözünden o an bir damla yüzüne aktı. "Sana en büyük korkumu söylediğim günü hatırlıyor musun?" Savaş bir adım daha üzerine geldi. Asude geri gitmek yerine başını geriye yatırıp, gözünü bile kırpmadan bir soluk uzağındaki adama baktı. "Korktuğum

o gerçeği inkâr edecek hiçbir dalım kalmadı, Asude. Onlar sahiden de kendilerini kurtarmak için boğmaya çalışmışlar beni. Acıdan değil. Barış'ın yokluğundan değil. Kimse onları suçlamasın diye beni suçlamışlar. Kapı aralıktı. Hiç sesli söylemedim, hiç düşünmeye izin vermedim ama babam içerideymiş. *Kapıyı açık unutmuştur*, diyen yanlarımı kesip, attı karşımda ağlarken. Ben çocukları ellerimle ölüme götürürken yanı başımdaki kimse duymamış beni gerçekten." Asude'nin hıçkırır gibi nefes alışıyla gözlerini sıkı sıkı kapadı. Geri açtığında kahve gözleri çok açık bir tona bürünmüştü. Babaannesinin öldüğünü düşündüğü o günkü kadar saydamdı irisleri. "Beni o halde görmenize tahammül edemediğim için kaçtım. Babaannem benim yüzümden tekrar ölümle cebelleşir korkusu her yanımı sardı. *Ne düşündün*, diyorsun ama ben düşünemeyecek kadar âcizdim. Ben neler söylediğimi bile tam olarak hatırlamıyorum ki."

Asude bunları duymak istemiyordu. Katılaştırmaya çalıştığı kalbine iyi gelmiyordu onun hissettiklerini bilmek. Haftalardır çektikleri, üzüntüsü, korkusu öylece silinip değersizleşsin istemiyordu.

"Bana sığınsaydın hiçbir şey böyle olmazdı. Şimdi daha mı iyi her şey? O kadının karşısında ne haldeydim, biliyor musun? *Beni kandırdınız*, dediğinde, *onu sana emanet ettim*, dediğinde ne kadar utandım, biliyor musun? Öylece gönderdi beni! Annemle babama ne söyleyeceğimi düşünüp ne kadar korktum, senin bunlardan haberin var mı?"

Vardı.

Tüm utancın altında ezilmesine neden olan her şeyden haberi vardı. Yaptıkları anlaşmanın tek sorumlusu Savaş olması gerekirken Asude'yi bu duruma düşüren kişi olmak onu mahvediyordu. "Çok özür dilerim. Affet," dedi. Ne diyeceğini bilemiyordu, kendini affettirmek için ne yapsa doğru olur, bir çıkış yolu bulamıyordu. "Affet, ne olur. Ben sensiz yaşayamıyorum."

Asude yine hırsla yanağına akan yaşı sildi. Gözyaşlarından da nefret ediyordu. Ne vardı hiç akmasalar ve karşısında onu zayıf gösterecek şu şeyi Asude'ye yapmasalar?

"Affetsem ne olacak, ha? Ne değişecek ki? Şu hale bak! Altı ay geçirdik biz seninle. Yaşadığımız onca şey... Hepsi oyun muydu? *Gideceksin*, dedin sen bana!"

Savaş hızla başını iki yana salladı. "Hayır!" derken sesini yükseltmiş-

ti. "Hayır, böyle düşünme asla! Nasıl oyun olsun? Ben seninle yaşadım, Asude. Ben seni yaşadım, nasıl oyun olsun? Ellerini tuttum, sana baktım, ben ilk kez kalbimi hissettim. Aptalım ben, kalın kafalının tekiyim. Bariz olanı göremeyecek kadar körüm. Gitme. Ne olur, yalvarırım, bırakma beni." Tekrar çiçek kokusuyla ciğerlerini doldurdu. Kendi gözlerine titreyerek bakan gözlerini içer gibi izliyordu. Yüksek sesle hiç söylemediği o şeyi dile getirmek istedi. Dili uyuşur gibi oldu, kekeleyeceği zamanlarda hep ağzında şişer gibi hissederdi, şimdi de öyleydi. Bir iki kez ısırdı, kendini toparladı. "Asude, ben sana âşık oldum," dedi. Gözlerine baka baka söylediğiyle Asude olduğu yerde kaldı. İçine dolan nefesi bırakmayı bile akıl edemedi. Savaş ise çekingen bir bakışla yumruk yaptığı eline uzanıp sağ eliyle kavradı. "Asude, ben sana çok âşık oldum. Kokun gidecek yastıktan, bunun olacağını biliyorum ya, aklımı kaçıracağım. Sensiz kaldıkça, gülüşünü duymadıkça... Sesin yok hiçbir yerde, öleceğim sanki." Titreyen çenesine, irislerinde dalgalanan gözyaşlarına bakıp biraz daha sokuldu ona. Milim milim yaklaştıkça ciğerleri şenlik yerine dönüyordu sanki. Yirmi gün değil de yirmi yıllık bir esaretten sonra ilk kez güneşi hissediyormuş gibi tenindeki üşüme geçiyordu.

"Ama bu altı ayda olmadı bunlar. Sadece ben çok aptaldım, bilemedim. Çanakkale'ye koşturarak geldiğim günlerde âşık oldum. Öylesine etrafa bakıyorum diye seni arayan gözlerim fark etmedi kalbime sızışını. Sesini duyunca konuştuğum lafı unuttuğum saniyelerin hepsi bağırıyormuş ama sağırdım, Asude, duymadım. Ben bir körüm, gerçeği göremedim. Ne olurdu o gün bana da borç niyetine bir limonata yazsaydın? Ben değil ama sen görürdün bu ahrazın halini. Daha erken uyanırdım belki ben de daldığım bu uykudan. Seni gördüğüm ilk anda vurgun yemiş gibi oldum ama bunu anlayamayacak kadar kaybolmuştum." Asude'nin sarsılan omuzları, akan gözyaşları, yine onu üzen kişi olmak çok kötüydü. Gülüşlerini alan adam olmak hiç olmadığı kadar zavallı hissettiriyordu. "Ağlama, ne olur. Benim gibi bir adam için ağlama. Çok özür dilerim."

Asude ise aylarca duymak istediklerini tam şu an söyleyişine ne hissetmesi gerek, artık bilmiyordu. Yirmi gün önce omuzlarına atlar, sıkıca sarılır, öpülmedik tek bir zerresini bırakmazdı. Şimdi ise acı veriyordu duyduğu itiraf. Heyecanlanmak için an gözleyen kalbi bile yaşadığı ikilemden sıyrılamıyordu.

"Ben çok bekledim seni," derken sesi mırıltı gibi çıktı. Başı önüne düştü, sesini kontrol etmeyi bırakıp, hıçkırarak ağlamaya başladı. Savaş'ın elleri ona uzanmak için kalksa da daha çok üzerim korkusuyla sarılamadı. Sonra yüzünde büyük bir öfkeyle başını kaldırıp ellerini göğsüne çarptı. "Ben çok bekledim bunları söylemeni!" Bir kez daha ellerini göğsüne çarpıp iki adım gerilemesine neden oldu. "Bana âşık olduğunu söyle diye gözünün içine bakıp durdum!" Hırsı acıyı bastırdıkça sesi yükseldi. Yirmi gün öncesinin Asude'si canı yanar diye kıyamaz, böyle vurmazdı ona. Şimdi acıyla harmanlanmış Asude onun kadar canı yansın istiyordu. "Şimdi mi söylüyorsun? Aylardır seni bekliyorum, şimdi mi âşık olduğunu söylüyorsun? Allah seni kahretmesin, ben bunu duymak için o kadar bekledim, niye şimdi?"

Savaş ellerinin göğsüne bıraktığı tokatları hiç durdurmadı ama bir noktadan sonra kendi elini acıttığını görünce, dayanamayıp bileklerini kavradı. Asude sağ bileğini tutan, sola oranla daha az baskı kuran eline çevirdi gözlerini. Elinin üstündeki siyah atele baktı. Midesi sancılandı bir anda. Gözlerini sıkıca yumup kendini tutmak için dilini ısırdı. Sormayacaktı! Ona ne olduğunu merak ediyormuş gibi görünmeyecekti karşısında.

"Git buradan! Defol git, görmek istemiyorum seni, defol! Allah kahretmesin seni. Git, görmek istemiyorum, defol!" Bağıra çağıra onu tutan ellerinden sıyrıldı. Sinirle yüzünü ıslatan yaşları kuruladı, saçlarını yolar gibi parmaklarını köklerine sapladı. "Kandıramayacaksın beni! Defol, görmek istemiyorum seni, git artık! Âşık oldun, öyle mi? Defol!" Savaş ne söylese onu dinler, bilemiyordu. Üzerine gittikçe daha mı iyi olur yoksa daha mı kötüleşir, bunun ayrımını yapamıyordu.

"Lütfen dur, gidersem daha mı iyi olursun? Dur, yapma lütfen."

"Git! Git buradan, Allah'ın cezası, git!"

"Tamam. Tamam, lütfen zarar verme kendine. Gideceğim, lütfen dur. Saçlarını çekiştirme, acıyacaklar, dur!" Ellerini kaldırmış, bir şey yapmayacağını kanıtlamak ister gibi geri geri yürümeye başlamıştı. "Asude... Bak, gidiyorum, güzelim. Sakinleş lütfen."

Asude hırsla baktı söylediğine. İçinden bir ses *nasıl gidersin beni bırakıp*, diye çığlık atsa da dışından şiddetle, "Defol!" diye bağırdı.

Savaş geri geri çıkarken, gözünü bile kırpmadan onu izledi. Öfkeyle bakan gözlerine bile razı olacak kadar hasretti her şeyine. Kapıdan çık-

tığında ise Asude olduğu yere çöküp, içi katılırcasına ağlamaya başladı. Yine bırakmıştı işte onu. Yine öylece gitmiş, azıcık bile uğraşmamıştı bahsettiği aşkı için. Asude *git*, demişti, o da hemen kabul etmişti. Niye bu kadar aptaldı sanki? Niye üzülüyordu onun için? Kalbini sökse de bir an önce unutsa ne olurdu? *Âşık oldum*, diyordu bir de utanmadan. Gözüne baka baka yalan söylüyor, zaten ona kanmak için çırpınan kalbine eziyet ediyordu. Daha çok ağladı, bitmek bilmez gözyaşlarından bir damla kalmasın diye daha çok yaş akıttı. Yanına koşturarak gelen adımlar ve ona sarılan kollarla başı bir göğse yaslandı.

"Yavrum! Güzel kızım, bak bana, anneciğim." Hatun sıkı sıkı sarıp saçlarını okşadığı kızını sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Âşıkmış bana! Yalancı! Yalancı pislik, yalancı!"

Hatun bu bağırtıya ne cevap vereceğini bilemeden, "Hadi sakinleş, yavrum," diye sırtını okşamaya başladı. Asude ise iç çeke çeke annesine baktı.

"Beni kandırmak istiyor! Beni bırakıp gitti o, neler söyledi, yine kandırmak istiyor."

"Ah, annem... Ah, kuzum... Ne oldu size böyle?"

Asude bir çocuk gibi ayaklarını yere vura vura ağlamanın eşiğindeydi. "Bak, yine gitti!" dedi. "Kovdum, hemen gitti. Allah onu kahretmesin, *âşık oldum sana*, diyor bir de! *Affet*, diyor, anne. *Güzelim*, diyor utanmadan ama yirmi gündür yok!"

"Tamam, kuzum, az sakin ol. Hadi, kalkalım yerden. Gel bakalım, güzel kızım." Asude bir yandan söylenip bir yandan da annesinin dediğini yapmak için onu tutan ellerden destek aldı. Hatun pencerenin kenarındaki koltuğa götürürken teselli etmeyi bırakmıyordu. "Geçti, annem, yok bir şey. Geçti, bebeğim."

"Yirmi gündür yok! Gelmedi ama gelince hakkıymış gibi sarılıp bir de kokluyor beni. Aptal! Beni ilk gördüğünde âşık olmuş. Allah onu kahretmesin!" Hatun sitem ederken bile beddua edemeyişine gülse mi yoksa ağlasa mı bilemedi. Asude acı çeken bir ifadeyle ona bakıp, "Bak, yine bıraktı beni," diye inledi. "*Git*, dedim, hemen gitti. Ben nasıl inanayım ona? Ben niye bu kadar gursuzum? Anne, ben niye inanmak istiyorum ona?" Tekrar katıla katıla ağlarken başını annesinin bağrına yasladı.

Hatun ise saçlarını okşarken, iç çekip, "Seviyorsun, anneciğim,"

dedi. "İnsan birini çok sevince böyle oluyor çünkü. *Bir şey desin, ikna etsin beni*, diye içten içe kıvranıyor. Âşıksın kocana, kızsan bile öylece içinden atamazsın ki bu hissi. Çok kırmış kalbini, çok incitmiş pis çocuk da sen sevmeye devam ediyorsun, kuzum."

Asude gözlerini kapatıp bu kez daha sessiz ama insanın içini sızlatan bir şekilde gözyaşı döktü. Hatun ise televizyonun yanındaki kolonyayı alıp bileklerini ovmaya başladı. "Beni her seferinde bırakıp giden bir adama âşık oldum. Niye böyleyim ben?" Ağlamaktan şişmiş, beyazları kıpkırmızı olmuş gözlerini araladı. Ona hüzünle bakan annesine baktı. "Hiç çabalamıyor benim için. *Git, defol*, dedim, hemen gitti. O gün de gitti. Neler söyledi bana, ben bunları hak etmedim, anne. Âşık olsa gidemez, değil mi? İnsan gerçekten sevse gidebilir mi?"

Hatun ayağa kalkıp, elindeki kolonya şişesini bir kenara bırakacakken, pencereye bakıp kaldı. Dudaklarını birbirine bastırıp bir cama bir Asude'ye baktı. "İyi defedememişsin, anneciğim," dedi. Asude pijamasının kollarıyla yüzünü kurularken annesinin ne dediğini anlayamadı. Hatun ise kaşları kalkık, öylece cama bakıyordu. "İyi kovamamışsın sen bunu." Asude ayaklanıp, küçük adımlarla annesine yaklaşınca, nereye baktığını merak edip o da yönünü pencereye çevirdi. Karşı kaldırıma oturmuş, dizlerini kendine çekmiş, öylece bekleyen adamı gördü. O da zaten kendine bakıyordu.

"Ne? Ne yapıyor orada?" Daha tam olarak ağlamasını bile bitirememişti, şimdi bir de şaşkınlık basmıştı üstüne.

Hatun dudağını büzüp kızına baktı. "Kapımızın önüne dilenmek için mendil açmayacaksa seni bekleyecek," dedi.

Asude bir şey söylemek için ağzını açıp sonra hemen geri kapadı. *Nasıl olsa birazdan gider*, diyen aklına, ***hiç gidecek gibi değil***, diyen kalbi karşı çıktı. Sahiden, orada öyle oturup Asude'yi mi bekleyecekti? Kovsa bile gitmeyecek miydi?



34. BÖLÜM

Harun olabilecek en yavaş şekilde ekmeğini almış, gazetesi için birkaç sokak ötedeki markete gitmiş, yolu uzatabildiği kadar uzatmıştı. Bir kız babası olarak yapabileceği en fazla şey buydu sonuçta. Aslında görür görmez kovmak vardı da buna yine en çok Asude üzülür diye kızına kıyamıyordu. Geri döndüğünde ise Savaş'ı bıraktığı yerde otururken buldu. Kaşları çatıldı, ona konuşma fırsatı vermişti ve o hâlâ olduğu yerde mi bekliyordu? Yanına yaklaştığında yumuşak mizacına ters bir sesle, "Burada oturmaya devam mı ediyorsun?" diye sordu. Savaş gözünün dalıp gittiği pencereden bakışlarını çekip başında sinirle ona bakan adama yüzünü çevirdi.

"Gitmemi istedi, çok öfkeli," diye mırıldandı. Harun ise sıkıca kapatılmış perdelere baktı. Demek konuşmuşlardı ama kızı sinirini atamamıştı. Kızı ve damadı arasında olanları çok çok bilmiyordu. Hatun'un anlattığı kadarıyla Savaş'ın annesi gelmişti ve Asude onunla görüştüğü için araları açılmıştı. Kavga anında da ağızlarının şirazesi kaymıştı. Damadına yan yan bakarken gençlik hallerini düşündü. Evlendikleri ilk yıllarda oldukça fazla kavgaları olmuştu. Özellikle kardeşlerinin sebep olduğu bayağı çekişmeli kavgalar. Zaman içinde Harun kendini törpülemeyi öğrenmiş, Hatun bazı şeyleri görmezlikten gelmeye başlamış ve uyum sağlamışlardı. İki insan aynı oranda fedakârlık yapmazsa evlilik denilen şeyin kahrı çekilmezdi yoksa. Bu hadisede ise büyük oranda hatalının damadı olduğunu biliyordu. Kızı anlık bir akıl tutulmasıyla yanlış bir şey yapmış olsa da Savaş'ın onu bu kadar kırmış olması hoşgörülür şey değildi. Harun'a kalsa gelişinden sonraki hafta hiçbir adım

atılmayışıyla kızını alır karşısına, *olmuyorsa bırak*, derdi. Ama kızı ne kadar kırgın olursa olsun, sevgisini de göremeyecek körlük evrelerini geçmişti.

Karşısındaki adamın haline yine üstünkörü bakıp, iç çekerek yanına oturdu. "Kızımı çok üzdün sen," dedi. "Bana verdiğin sözü tutmadın!"

Savaş oturuşunu düzeltip toparlandı. Onaylar gibi başını salladı. "Tutmadım, Harun baba, onu ağlattım," dedi.

"Ben sana en değerlimi verdim, kıymetini bilemedin." Savaş utançla başını öne eğerken ağır ağır da onaylar gibi salladı. "Asude boşanma davası açmak isterse ben onu desteklerim, Savaş." Savaş eğdiği başını hızla kaldırıp panikle bir cama bir Harun'a baktı.

"Boşanacak mı? Öyle mi söyledi? *Boşanmak istiyorum* mu dedi? Hayır, Harun baba, lütfen..." Harun bu kadar tiz bir tepki beklemiyordu, sadece tepkisini merak etmişti aslında. Kaşlarını kaldırıp gözünden geçen paniği inceledi.

"Ben bu yaşa kadar Asude ne dediyse destekçisi oldum, Savaş. *Ben bunu yapmak istiyorum*, dedi, baktım zarar verecek bir şey değil, *yanındayım*, dedim. Hiç onluk olmadığını bile bile *ben burada okumak istiyorum*, dedi, sevinçle karşıladım. Zaman geldi, *ben bu adamla evlenmek istiyorum*, dedi, yine elim sırtında bekledim. Onun hayatı çünkü. Onun kararları. Bana destek olmak dışında hiçbir şey düşmedi. Hatun Hanım daha evvel gelmek istediğini söyledi, gelmedin. Babaannen *kızının değerini anlamadan göndermem*, demiş. Sen şimdi kızımın gerçekten değerini anladın mı nereden bileceğim ben?"

Savaş yutkunup tekrar cama baktı. "Gelemedim," dedi. *Benim suçumun bedelini Asude çeksin istemedim*, diyemedi. *Tüm her şeyi öğrenirsen yıkılışını kaldıramaz, korktum*, diyemedi. Gelmeme sebebini söyleyemediği için diğer soruya cevap vermek istedi.

"Asude'nin bendeki değerini sana nasıl anlatayım, Harun Baba? Ben bilmiyordum. Yani bir insanın, başka bir insanın kokusu silinecek diye aklını kaçırabileceğini bilmiyordum. Yerde gökte deli gibi bir yüz arar mı insanın gözleri? Yaşamasam yemin ederim, inanmazdım ama o yoksa bana hiçbir şey yokmuş."

"Peki, nasıl olacak böyle?"

Savaş gözlerini kapatıp derince bir soluk aldı. Geri açtığında ise Harun ona dikkatle bakıyordu. "Onsuz yaşayamıyorum. Biliyorum,

ona zarar verdim, canını yaktım, layığı değilim ama onsuz devam edemiyorum. Beni unutursa diye düşünmekten kendimi kaybedeceğim, yapamıyorum. Ama onun bendeki yerini gösteremedim, o benim kıymetlim fakat hiç hissettiremedim." Harun'un gözünü bile kırpmadan bakışıyla istemsiz burnu sızlamaya başladı. "Bana öğretsene baba..."

Harun son cümlesini fısıltı gibi kuran adama öylece bakıp kaldı. İlk andan beri saygısını hiç bozmayan, hafif bir mesafeyle sevgisini de esirgemeyen adam şimdi karşısında ilk kez adını eklemeden *baba*, derken sesi titriyordu.

"Ben kime soracağımı bilmiyorum, bana onu incitmeden nasıl severim, öğretsene. *Asude ne yapsa yanındayım*, dedin ya, ben bunu bilmiyorum. Ailemden herkes desteğini bir kez bile esirgemedi fakat yanlış yapmamaya öyle çok uğraştım ki bir yanlıştan nasıl dönülür, öğrenememişim. Şimdi çıkamıyorum düştüğüm sudan. Yıllar önce de yanlış yaptım, benim yanlışlarımın bedeli çok ağır oluyor. Yine aynısını yaşamak istemiyorum. Bana öğret, ne olur."

Boğazı düğümlendi Harun'un. Babasızlıkla sınandığında o da çok büyük sayılmazdı fakat aklı da yerindeydi. Bir de onları ayıran ölümdü, çaresiz bir durumdu nihayetinde. Karşısında kendinden medet dilenen adam ise kendi öz ailesi tarafından yok sayılmıştı. Öyle bir geride bırakmışlardı ki yanlış yapma lüksü elinden daha on yaşında alınmıştı.

Biraz bencil bir adam olsa *kızım üzüldükten sonrası önemli değil*, derdi ama Harun'un da fıtratında bencillik hiç olmamıştı. Babası varken babasız kalan bir adam ondan kızı için yardım istiyordu ve Harun arkasını dönemiyordu. Ama Asude de onun hassas noktasıydı.

Eli dizine gidip sıktı. "Geldiği günden beri sararıp soldu sanki," dedi. "Sinop'ta yerine sığmayan, yüzünde gülücük eksik olmayan kızımın gözleri kurumadı. Ben sana nasıl tekrar güveneyim, oğlum?"

"Her şeyi yaparım. Benden ne isterseniz... Onu kaybedemem, bu çok fazla. Bununla baş edemem ben."

"O zaman niye bu kadar kırdın be oğlum? O dilini niye hiç frenleyemedin?"

Savaş başı önünde, utanç iliklerine kadar titretir bir vaziyette bekledi. O günü düşünmek istemiyordu. O günkü gibi tekrar hissetmek asla istemiyordu. Annesini ve babasını bir daha görmek, yine aklını kaçırma eşiğinde dolaşmak, kaybetme korkusuyla çıldıracak noktaya

ulaşmak istemiyordu. O sözleri Asude'ye söylerken ne düşünmüştü ki? Ya da düşünmüş müydü? *Gideceksin*, demişti. Mutlak bir gerçek olan Savaş'ın elbet geride bırakılacağını dillendirmek için *sen de gideceksin...*

Aklının içinde kol gezen şeytanların fısıltısı hiç susmamıştı. *Annen gitti, baban gitti. Barış, Zümra, teyzen... Gerkes gitti. Asude de gidecek. Zavallılığını görüp o da gidecek.* Onu ele geçiren boğulma hissinden kurtulup *Asude beni bırakmaz*, diye düşünememişti bile.

Harun yüzüne bakamayan adama ne dese bilemedi. Gözü koluna çevrildi. İstemsiz içi cız etti. Daha beter şeyler olabileceği ihtimalini düşünmek istemiyordu. Üzüntünün insana ne yaptığını biliyordu Harun. Aylar önce üzüntüden yorgun düşen kalbi Harun'a ne yaptıysa bugün o üzüntünün bir benzeri Savaş'a kolundaki yarayı açmıştı. Üstelik içten içe bir minnet borcu vardı damadına. Kendi düşüncesizliğinin başlarına açtığı işten bir anda çekip çıkarmıştı bu çocuk onları. Asude üzülüyor diye dünya parayı gözü görmemiş, onlara duyurmadan koca bir sıkıntının koynundan almıştı ailesini. Savaş olmasaydı düşecekleri hali aklına bile getirmek istemiyordu. Karısına, kızına yaşatacağı zorluğu yüreği kaldırır mı onu bile bilmiyordu.

"Koluna baktırdın mı? Var mı bir sıkıntı?"

Baba yüreği ne kadar kızgın olsa da kıyamıyordu karşısındaki çocuğa. Otuz yaşındaydı ama *çocuk* demekten de geri duramıyordu zira bir babanın çocukları hep küçücük yaşta kalıyordu. Savaş bunu hiç tadamamıştı. Aklının erdiği zamanlarda annesiyle babasından tekme yiyen bir çocuk nereden bilecekti bu kıyamayışı?

Savaş sağ eliyle saklar gibi sol elinin üstünü kapamıştı. "Bir şey yok, iyi," diye mırıldandı.

"*Hızara kaptırmış*, dedi Hatun annen, ya daha kötü bir şey olsaydı?"

"Ben bir an dengemi kaybettim. Bir şey olmadı, kesik sadece."

Bu hali daha çok üzdü onu. Asude kırılan bardakla parmağını kesince anneannesinin tülbentiyle boynundan askı yaptırmıştı koluna. Üç gün boyunca ev usulü atelle gezmişti çocukken. Her yanına gelişinde de *acıyor*, diye parmağının ucunu öptürmüştü. Annesiz babasız büyüyen çocuklar büyük büyük yaraları bile saklamaya alışıyordu demek ki. Elini dizine atıp bir kez daha sıktı. Kız babası olan yanı *bırak, sürünsün,*

diyordu esasında da *sen de benim bir evladımsın*, diyen Harun kendine bunu yakıştıramıyordu. *Baba* diye medet dilenen adama başkasının çocuğu gözüyle bakamıyordu.

"Hadi git, biraz dinlen. İlla bir şekilde hale yola konulur, Asude biraz düşünsün. Kendi için en doğrusu ne, biraz kafasını toplasın. Sen de kolunu çok sarkıtıyorsun, ağrı yapar öyle."

Savaş başını iki yana salladı. Gözü tekrar güneşliklerine kadar kapatılmış pencereye çevrildi. "Ben hiçbir yere gidemem, baba," dedi.

Harun kaşlarını çatıp ciddi mi diye tekrar süzdü ama Savaş pencereyi izlerken duruşunu bozmuyordu. "Böyle oturup bekleyecek misin?" Sadece onaylama içeren bir kafa sallayış alabildi karşılık olarak. "Oğlum, olmaz öyle şey. Sen git, dinlen biraz. Biz de Asude'yle konuşalım, bakalım ne düşünüyormuş. Böyle kaldırım üstünde mi bekleyeceksin?"

"Yirmi gündür yakınımda değil. Ben ondan daha fazla uzakta duramam, burada bekleyeceğim düşünmesini."

Harun ağzını açıp geri kapadı. Savaş da dizlerine doladığı kollarına başını yaslarken perdedeki hareketi gördü. Ayaklanırken sesli bir iç çekmişti. Evden kovduğu adam gitti mi diye perde kenarından kontrol eden kızı ne haldeydi, bir de onu görmek için yanına bıraktığı ekmek ve gazeteyi aldı. Savaş'a tekrar baktığında gerçekten öylece bekleyeceğinden de emin oldu. Karşısındaki adama da üzülüyordu ama içten içe kızını üzmüş olmasının bir diyeti olarak görse çok mu kötü bir insan olur, bilemiyordu.

"Asude'nin hiç tersini görmedim de anasını bilirim. Ona çektiyse sen daha o kaldırımda otursun. Ama bir yanlışın var. Asude değer görmediğini bilseydi sen onu yanında altı ay tutamazdın. Sinop'ta ben kızımı gördüm, yere basmadan yürüyen adımlarını izledim. Senin ona kıymet vermediğini düşünseydi yüzündeki gülleri öyle pembeleştirmezdi. Yine de Asude duymayı sever. Bugün *seviyorum*, de, yarın iki kez söyle diye bekler. Sen ketumsun, aranızdaki ilişkiyi bilmem ama Asude ne kadar her şeyi dilinde yaşıyorsa sen içinde saklıyorsun. İçinde tutma, Savaş. Şimdi de otur, bekle bakalım karını. Sonu nereye varacak bu işin, hep beraber görelim."

Harun ağır ağır evine doğru yürürken ardında bıraktığı çocuğu ve onu beklerken, üzüntüden yemeden içmeden kesilen kızını düşündü. İçeri girdiğinde ise sanki karşı kaldırımda oturan bir adam yokmuş gibi

çay dolduran kızına baktı. Hatun kaşlarını kaldırmış, kızını işaret ediyordu. Asude'nin ağlamaktan kızarmış, şişmiş yüzünü inceledi. Günlerdir annesi bir şeyler yesin diye dil dökerken bu sabah hırslı hırslı ne bulduysa ağzına tıkışına gülmemeye çalıştı. Harun gazetesinin sayfasını çevirip alelade bir şeyden bahseder gibi, "Savaş da kaldırımda yaşayacakmış bundan sonra," diye konuya girdi. Hatun çayından bir yudum alırken, ekmeğinin içine peynir koyup koca lokmayı ağzına tıkan kızına baktı.

"Öyle galiba. Geldi biraz, konuştular. Asude de *defol, git*, deyince kaldırıma kadar gidebilmiş demek ki."

"İyi kovamamışsa..."

"Ya ya, değil mi? Ben de aynen böyle söyledim."

"Yazık, keşke ekmekten bir parça koparıp verseydim, gitmeyeceğine göre bir şey de yemez şimdi."

"Zıkkımın kökünü yesin!"

Asude vişne reçelini kaşıklarken, boş bulunup söylemişti bunu. Yoksa ona kurulan oyunun pekâlâ farkındaydı. Bile isteye konuşsun diye kışkırtıyorlardı Asude'yi.

"Ay, *tövbe*, de çabuk. Tamam, kızalım, küselim de beddua olmaz, annem. Dönüp, dolaşıp başımıza gelir. Hem yazık, hâlâ bizim çocuğumuz sayılır Savaş, sen boşarsan o zaman düşünürüz beddua işini."

"Bakıyorum da hiç de kıyamıyorsun damadına, Hatun Hanım. Koluna atel takmış, nasıl sormadın ne olduğunu?"

Hatun da ağzını açacak olup geri kapadı. Sonra da bilmiş bir sırıtmayla göz kırptı. "Çok mu merak ettin kocanın kolunu, annem?" dedi. "Kovarken araya *kolına ne oldu*, diye sıkıştırsaydın lafı."

Asude bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama sesi çıkmadığı için önündeki ekmeği ağzına attı. Harun ise elindeki gazeteyi dikkatle katlayıp kenara koydu. Şimdi yüzü daha ciddiydi.

"Asude'm, gönül şenliğim, biz hiç üzerine gelmek istemedik ama bu durum ne olacak, düşünmemiz lazım, yavrum. Görüyorum, gönlün çok kırgın. Oturup sana neler dedi hiç ağzını açmadın ama çok incitmiş, gözündeki solan ışıktan belli. Ne istersen ben senin arkandayım, babam. Biliyorsun, değil mi?"

Asude ağzındaki lokmayı çiğnerken yine gözleri dolmaya başladı. İyice sulu göz oluşu daha çok canını sıkıyordu. Üzüntü, hormonlarını da elinin içine almıştı demek ki.

"Anneciğim, ağlama, güzel kuzum. Dursun bakalım orada saksı gibi. Sen de içini ölçüp biç, ona göre karar ver. Erkekler işte kuzum, ne diyeyim ki? En iyisi bile bir halt yiyip her şeyi batırıyor."

Harun çay bardağını bırakırken küskünce karısına baktı. "Sen niye bana bakarak konuşuyorsun, Hatun Hanım? Savaş diyorduk, beni niye işin içine katıyorsun?" Hatun eline aldığı ekmek kenarına bal sürüp, kocasının tabağına bırakırken kaşlarını çattı.

"Şimdi çocuğun yanında konuşturma beni, Harun! Geçip gitti, sıkıntısı büyüktü diye ağzıma almıyorum ama daha yedi ay önce başımıza geleni unuttum sanma. O kılkuyruk kardeşin yüzünden sokakta kalıyorduk. Canından oluyordun neredeyse. Allah işini rast getirsin, Savaş olmasaydı ne haldeydik şimdi, düşünmeye bile içim el vermiyor." Harun çatık kaşlarını düzeltip mahcup mahcup baktı. Hatun ise yine yan yan bakıp kızına döndü. "Görüyorsun, anneciğim, ha altı ay geçirmişsin ha otuz yıl. İlla bir noktada aklınla oynayıp delirtiyorlar. Allah'tan yufka yüreklinin tekiyim de boşamadım babanı."

Asude konunun kendinden kayıp bir anda nasıl yedi ay evvele döndüğünü anlayamadı. Babasının mahzunca bakışına üzüldü hemen. Harun ise ona verilen ekmeği yerken, "Boşarım diye tehdit ettin ya," demekten geri durmadı.

Hatun daha çatık bir kaşla öne doğru eğildi. "O iki sansar kılıklıyla münasebeti kesmeseydin tehditle kalmazdım, Harun Bey! Bak, yine aklıma geldi, sinirim tepeme çıktı. Canına bir şey olacak korkusuyla o zaman ağzımı azıcık bile açamadım, beni konuşturma."

Harun tam bu anlarda susması gerektiğini bilecek kadar yıl geçirmişti sonuçta. E haklı oluşu da tüm kelimelerini durduruyordu. Konunun da üzerinden çekilmesi için Hatun'un sert bakışlarından saklanarak Asude'ye baktı. "Bu çocuk affedilmez bir kabahat mi işledi, kızım?" dedi. "Anan gibi süründürmek mi istiyorsun yoksa aranızda bir şey kalmasına gönlün yok mu artık?"

Asude bu soruya cevap veremezdi. Bu sorunun cevabı bir tek Ali'nin suçlarını değil, kendi yaptığını da ortaya saçmak demekti. Utançla yanan yanakları ise bunu yapamayacağını belli ediyordu zaten. Henüz boşanma durumunun onun üzerine nasıl kaldığını bile idrak edememişti ki. *Anlaşma bitti, Ali boşanma davası açar,* diye düşünmüştü. O kararı verecek kişi nasıl bir anda kendisi oldu, anlamamıştı. Nihayetin-

de şartları tamamlanmamış bir anlaşmaları vardı. "Ben..." dedi, durakladı. "Ben, bilmiyorum. Ne yapacağımı inanın bilmiyorum. Yüreğimde bir acı var, geçer mi yoksa ben bununla kalacak mıyım böyle aklım almıyor. Hem..." Lafını tam o anda kesti. Babaannesinin kendinden emin teşhisine inat o hâlâ üzüntüden dediği durumu dile getirecek kadar bile cesur değildi.

Ya üzüntüden değilse Asude?

Bunu düşünmeyi ise asla istemiyordu. Tek başına altından kalkacağı bir durum değildi. Ali'nin bu konuda fikrini bilirken ne yapacaktı o?

"Bilmiyorum hiçbir şey. Üzülmekten başka bir şey yapamıyorum ki. Zaten gidecek birazdan. Ben ne yapacağım tek başıma, bilmiyorum."

Masadan kalkıp hızla odasına gittiğinde ardından onu hüzünle izleyen iki kişi bıraktı. Bir süre odasında yalnız kalmasına müsaade eden Hatun, pencere kenarından hâlâ oturan damadına baktı. Biraz önce kapattığı telefonda yaşlı kadına olanları anlatmıştı. Hatun'un aksine Dursun Hanım, Savaş'ın saatlerdir bir kaldırımda oturuşunu bayağı iyi karşılamıştı. Hatun'un anne yüreği *yazık, hava da serin bugün*, derken Dursun Hanım *yaktığına sayar*, deyip kapatmıştı. Bu kadını asla anlamayacaktı, çok sert bir adalet anlayışı vardı. Gözü ardındaki kapalı kapıya çevrildi. Yaşadıklarını düşününce *sert olmamasına imkân mı varmış*, diye sorguladı. Torun kaybeden, evlat ihanetiyle sınanan, yıllarca hasta bir çocuğu kimseye emanet etmeden bakan biri illa yumuşak her yanını mermere çevirirdi galiba. Mutfağa girip kızı için süt ısıttı. *Midem yanıyor*, demişti dün akşam. Bugün de sık sık tuvalete gidip geliyordu. Odasının kapısını tıklattığında Asude'nin yastığına sarılarak uzandığını gördü.

"Kuzum." Asude toparlanıp oturdu. Annesi gözlerindeki şişliğe baktı bu sefer. "Süt getirdim sana, anneciğim. Karnın mı ağrıyor, yavrum? Allah korusun, hasta mısın?"

Asude'nin akmaya doymayan yaşları peş peşe hemen süzülmeye başladı. "Ağrımıyor karnım. Allah kahretsin, ağrımıyor bir türlü," dedi. "Gidip geliyorum, bakıyorum ama yok. *Üzüntüden*, diyorum ama ya değilse? Ben ne yapacağım, anne?"

Hatun telaşla elindeki bardağı bir kenara bırakıp yatağa oturdu. Ağlayan kızını hemen bağrına bastı. "Yavrum, Asude'm, ne oluyor kuzum sana?" dedi. "Bak, tamam, çok üzüldüğünü biliyorum ama olmaz

böyle, annem. Hem görüyorum ben, o çocuk da üzülüyor, yapmış bir eşeklik de pişman be kızım."

Asude geri çekilip eliyle gözlerini sildi. "Anne, ben regl olmuyorum." Asude'nin söylediğiyle Hatun kalakaldı, ağzını bile kapatamadı. "*Üzüntüden*, diyorum. *Çok üzüldüm, ondan etkilendim*, diyorum. *Hava değişimi çarptı*, diyorum ama on altı gün geçti, olmuyorum."

Hatun inler gibi, "Asude..." diyebildi sadece.

Asude'nin çenesi yine titremeye başladı. "Üzüntüden değil, değil mi?" diye mırıldandı.

Hatun kendinden medet dilenen kızına ne diyeceğini bilemedi. Elini başına sarıp göğsüne yasladı ama üst dişleri de altdudağını kıstırmıştı. Asude'nin bağrında sesli sesli ağlamasıyla derin bir soluk aldı. "Dur, yavrum," dedi. "Dur, annem, heba ettin kendini. Bir bak bana, güzel kızım." Asude'nin yüzünü avuçlayıp göz göze gelecek kadar kendinden uzaklaştırdı. "Siz korunmuyor muydunuz annem?"

Asude utançla gözlerini kapatıp, "Korunuyorduk," diye mırıldandı. Hatun da buna ne diyeceğini bilemedi işte.

"Tamam. Tamam, olsun, yavrum. Biraz sakin kafayla düşünelim. Sen istemiyor musun kuzum? Onun için mi bu kadar ağlıyorsun?"

Asude yine kısık bir sesle, "Ali çocuk istemiyor, o baba olmak istemiyor," dedi. "Hem ben ona nasıl güveneceğim?"

Hatun ise kaşlarını kaldırıp, bu söylediğinin üstünden atlayarak, "Ben seni sordum, kızım, sen istemiyor musun?" diye yineledi sorusunu. Gözleri kendine değip sonra ellerine çevrilen kızı süzdü bir süre.

Asude, "Bilmiyorum, sadece korkuyorum," diye mırıldandı.

Hatun ise duruşunu dikleştirip, "Ağlamayı bırakıyorsun şu andan itibaren, Asude," dedi. "Yüzüme bak, öyle utanılacak bir şey yapmış gibi niye gözünü kaçırıyorsun benden?" Asude, annesinin biraz sert bir tınıda çıkan sesiyle oturuşunu düzeltti. "Önce niye adet olmadığından emin olmalıyız. Ha, diyelim ki hamilesin, sen ne istiyorsun, yavrum? Bana onu söyle."

"Anne, şu halimize bak. Biz daha kendi ilişkimizi bile yola koyamadık, ben ne halde geldim Sinop'tan. O... O bana neler söyledi, beni öylece bırakıp gitti. Üstelik o istemiyor. Hiç istemiyor, anne."

Hatun aslında derdini anlasa da söylemeyeceğini bildiği için başını iki yana salladı. "Ben hâlâ senin ne istediğini öğrenemedim, yavrum,"

dedi. "Eğer *bu evlilikte gelecek yok*, dersen boşarsın kocanı, ölüm yok ya işin ucunda. Ha, diyelim hamilesin, daha her şey çok yeni, annem. Kimse seni doğurmak için zorlayamaz. *Ben anne olmak istemiyorum*, dersen ben yine yanındayım. Hadi bunu da geçelim, *kocayı boşayayım ama bebeğim doğsun*, dersen yine kapı gibi annenle baban var yanında. Dünyada boşanmış tek anne baba siz olmazsınız. Bana senin istediğin önemli, kızım. Benim kızım benden ne istiyor, bu lazım bana."

Kararlı bir ifadeyle kendisine bakan annesine ne diyeceğini bilmiyordu. Onun şu an bildiği tek şey bebek istemeyen adam bunu duyduğunda neler olacağıydı. Üstelik kendi de istiyor mu yoksa istemiyor mu bilmiyordu. Onlar hep korunmuştu, ihtimal olarak düşünmemişti ki. Nasıl olduğunu bile hâlâ aklı almıyordu. Korkusundan test bile yapamıyordu. Yirmi günün öncesinde böyle bir haber alsa yine korkar, Ali'nin istemeyeceğinden endişelenir ama kendi ne hisseder, kestiremiyordu. Karnına gitmek isteyen elini yumruk yapıp tuttu. Henüz böyle bir bağa hazır değildi.

"Ne istediğimi bilmiyorum ben. Ona *git*, diyorum ama gidince de üzülmemi engelleyemiyorum. Çok kırgınım, kalbimi bir kere görsen parça parça ama onu içimden de atamıyorum. *Tamam, bitti, herkes yoluna*, diyemiyorum. Çok mutluydum ben onunla. Öyle güzel davrandı, ayaklarım öyle bir yerden kesildi ki bu hale nasıl geldim, hâlâ anlamış değilim. Şu halime bak, kim görse gursuz diye yüzüme tükürecek gibi hissediyorum. Âşık olunca böyle mi oluyor insanlar?"

Hatun yüzüne dağılan kıvırcık saçlarını parmak uçlarıyla çekip yanağını usul usul okşadı. "İnsan sınanmadığını yargılamayı sever, yavrum," dedi. "Sor bakalım bana, başımıza gelmeden önce ona buna kefil olup da ailesini sıkıntıya düşürenler için ne diyormuşum? Sınanmayınca bilmiyorsun. Ben babanla otuz yıl devirdim, annem. Kötü günümüz olmadı mı? Oldu, kızım ama iyi günümüzün sayısı daha çoktu. Ben iyi günlerin hatırına babanı alttan aldım çoğu zaman. Hiçbiri aylar evvel başımıza gelen kadar korkunç değildi, kabul ama bir şekilde düzeltme-ye çalışması, işleri yoluna koymak için emek verme çabası hoş görmem için vesile oldu. Hasan nankörüne yaptığının benim için affı mümkün müydü? Değildi fakat o yangında bir de canının korkusunu yaşadım. Utançtan bana bakamayışını, gözyaşı döküşünü unutmam mümkün değil. Zira bu adam babam ölür ölmez annemi kolundan tutup bu eve

getirdi. Gitmek isteyen annemin eline yapışıp *ölsem bırakmam*, dedi. Sana hamile kaldığımda bize bir şey olur diye çok korkuyordum, bir bardak su için bile ayağa kalkmama izin vermedi. Şu an için değil ama yirmi beş yıl öncesinin normalinde bu büyük bir lükstü, yavrum. Gözümün kaldığını almak, mutlu etmek için emek verdi. Siz çok yenisiniz, şu an bir çıkmazdasın. Savaş sana ne dedi, bilmiyorum, söylemediğine göre de sende kalsın istiyorsun. Söylediği her şey sana hissettirdiği mutlu günleri yok sayıyorsa boşa bu adamı, kızım. Seni sevmediğine inanıyorsan bir dakika bile parmağında o yüzüğü tutma. Ha, bebek meselesine gelince de sen ne dersen o olur, Savaş istemiyor da sen istiyorsan bizim olur o çocuk. Zira ben seni soruyorum, sen Savaş'ın istemeyeceğinden bahsediyorsun. Savaş'ın çok istediğini bilsen bile kararın ne olur, bu lazım bana."

Annesi Asude'yi yatırıp, saçlarını okşaya okşaya uyuttu. Uykuya dalacağı minicik bir anda "İstese..." diye fısıldadığını fark etmemişti bile. Hatun odadan çıkınca salon penceresinden baktı. Oturduğu yerden kırpırdamayan adamı görünce de iç çekip mutfağa gitti. Küçük bir tepsi ve minderle evden çıkarken Harun Bey kitabından ayırdığı gözlerini karısına çevirmişti.

"Bakma öyle, kızımı üzdü diye kızgınım da aç aç da bekletmek insanlık mı şimdi?"

Harun, "Bir şey mi dedim sanki?" dedi ama gülümsemesini engelleyemedi.

Hatun terliklerini giyip Savaş'ın yanına gitti. Asude'nin korktuğu gibi çocuk mevzusunda kızını üzecek tek kelamı olsun, Allah yarattı demeyecekti. Şimdilik sabırlı davranıp kızına verdiği değeri anlamanın derdindeydi.

"Al bakalım, damat. Aç aç bekleyip bir de hasta olma."

Savaş kendine uzatılan tepsiyi ne yapacağını bilemedi. Hatun annesi de direkt kucağına bırakmıştı zaten. Kolunun altına kıstırdığı minderi de uzattı. "Al şunu da altına, beton çekecek, çocuğun olmayacak." Savaş'ın mahcup bakışlarıyla bu söze nasıl tepki vereceğini beklerken kaşları kalkmıştı.

Savaş, "Teşekkürler, anne," diye mırıldanıp uzattığı minderi de aldı. Harun *bana yardım et, baba, deyince kızamadım*, demişti. Şimdi de adını eklemeden ona *anne* deyince ne demek istediğini anladı. İçinde ince

bir sızı oluştu. En son ne zaman böyle nahif bir şekilde anne demişti acaba? Annesi olacak kadını eline verseler kimse elinden alamazdı.

"Ee, ne yapacaksın böyle?" Savaş bu soruya cevap vermeyince Hatun üsten üsten bakmayı bırakmadı. "Oğlum, burada oturup duracak mısın?"

"Asude benimle konuşmak isteyene kadar duracağım."

"Ya hiç istemezse?"

"Beklerim."

"Ay, üstüme iyilik sağlık. Ne kadar bekleyeceksin, çocuğum?"

Savaş *bilmem*, der gibi dudağını büzdü sadece. "Asude ne zaman konuşmak isterse o zamana kadar." Tek eli belinde, yukarıdan onu izleyen kadına ne demeliydi ki? *Gidecek başka yerim yok, Asude'nin uzağında ne yaparım, bilmiyorum*, dese halinden anlar mıydı?

"Konuşup ne olacak, Savaş? Ne değişecek?"

Savaş önündeki tepsiyi yanına bırakırken sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Ben ona ne kadar sevdiğimi hiç doğru düzgün hissettiremedim, anne," dedi. "Asude bende ne demek, hiç anlatamadım. Bunun için azıcık bile çabalamadan onu kaybetmeyi göze alamam." Ellerindeki bakışları dikkatle onu izleyen kadına çevrildi. "Ben onu yaşadım, onsuz yaşamaya tahammül edecek güç yok. Gitmemi istiyor ama ben nereye gidilir, bilmiyorum artık. Onun olmadığı yerde benim ne işim olur, inan ki hiç bilmiyorum."

Hatun dudağının içini kemire kemire düşündü. *Sevmese böyle açık açık da söylemez*, diyordu kalbi. Ya da kızının çok seven kalbine kıyamıyor ve aynı şekilde sevildiğine inanmak istiyordu. Ama şu an daha da çok istediği bir şey varsa Asude'nin şüphelendiği çocuk mevzusunun korktuğu gibi olmamasıydı. "Diyecek bir şey yok, oğlum, kendi aranızda çözeceksiniz bu işi," dedi. "Olur da Asude sana ikinci bir şans verirse kendine mukayyet ol, Savaş. Tek bir yanlış kelimede onu sonsuza kadar kaybedeceğini sakın unutma. O mindere otur. Yemeğini de ye, tepsiyi bir zahmet sen getir, bacaklarının uyuşukluğu açılsın."

Yarım saat sonra tepsideki her şey yenmiş bir şekilde kapıda dikilen adamın içeriyi merakla gözleyen haline kahkaha atası geldi. Asude'yi köşeden de olsa görme hevesi içini yumuşatıyordu. Akşam çöktüğünde Serhat geldi. Bir saate yakın dil döktü ama ikna edemedi. En azından gece bir otele gidip, ertesi gün geri gelmesini söyleyip durdu ama Sa-

vaş, o konuşmuyormuş gibi ışığı yanan camı izlemeyi bırakmadı. Yarı küfür yarı söylenmeyle Serhat eve gitmesi gerektiğini söylemişti. Savaş sadece *sen git, benim geleceğim belirsiz*, diye kestirip atmıştı. İnadını bilen adam da daha fazla uğraşmadı. Yediği halt yüzünden de içten içe bilenen yanı *süründürsün seni Asude*, diye düşünmüştü.

Ertesi sabah güneşin doğuşunu sırtı ardındaki duvara yaslı bir vaziyette uyurken karşıladı. Ayaklanıp, biraz hareket ederek uyuşmuş kaslarını hareket ettirdi. Asude uyandı mı diye merak eden yanına karşı koyamayıp kahvaltıda seviyor diye Karaköy böreği bulabileceği bir pastane aradı. Börekleri aldıktan sonra dün Harun babasının elinde olan gazeteden ve ekmekten de alıp kapılarına geldi. Kapıyı çalıp çalmamakta emin olamadığında ise beklenmedik bir şekilde kapı açıldı. Asude'yle göz göze geldiğinde kalbi duracakmış gibi bir hızla atmaya başladı. Ona çatılmış kaşlarla bakıyor olmasını bile umursamayacak durumdaydı. Dünkü gibi gözleri kızarık değildi, ağlamamıştı demek ki. Yüzü güzel bir ışıltıyla parlıyordu.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

Elindeki cüzdana ve arkasına bastığı spor ayakkabılarına bakılırsa dışarı çıkacaktı. "Sana... Yani size kahvaltı için ekmekle börek aldım," dedi.

Asude aynı sinirle elindeki poşetlere baktı. Çiçek ekmek ve gazete de babasını kandırmak içindi demek ki. "Ben alırım ekmeğimizi, sana ne oluyor?" diye terslendi. "Hem sen niye gitmedin hâlâ?"

Savaş yüzünü izlemekten söylediklerine odaklanmayı geciktiriyordu. Güzel gözlerine doya doya bakıyor olmanın tadını çıkarıyordu tam şu an.

"Seninle konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim, Asude. İstediğin kadar kov, gidemem."

Asude dişlerini gıcırdata gıcırdata karşısında pişkince *gidemem*, diyen adama ne dese bilemedi. Gözleri tekrar elindeki poşete çevrildi. Böreğin kokusu burnuna sızmıştı hemen. Diğer elindeki atele bakarken biraz fazla inceledi. Manşet düğmesini açmıştı. Bileğini mi incitmişti acaba, niye takıyordu o ateli? Sormamak için dilini ısırıp, "Ver şunları," diye elindeki poşeti kapıp kapıyı da hızla çarptı. Savaş en azından aldıklarının reddedilmediğine sevinecek haldeydi. Geçip, yerine otururken güneşin gözüne vurmasıyla başını geriye yasladı. Sabahları daha bir gü-

zeldi. İnsan bakmaya doyamıyordu ama vicdansız kıvırcık iki dakikada kapıyı suratına çarpmıştı. Biraz daha kızsaydı da en azından Savaş birkaç dakika fazla görseydi ne olurdu sanki.

Öğlene doğru koşturarak gelen Melike, duyduklarının doğruluğunu teyit edip, Savaş'a sinirli bir bakış atıp evin kapısını hızlı hızlı çaldı. Açılan kapıyla da paldır küldür içeri girdi. "Asude, şu telefon işini çöz artık," dedi, sitemle. "Hatun'uma sürekli mesaj atamıyorum ben böyle. Ay, gerçekten bu kapı süsü gibi orada duruyor ya. Medine fukarası gibi bağdaş kurmuş, oturuyor, Asude." Hızlı hızlı konuşan, üstündeki ince gömleği çıkarıp askıya asan, kendi terlikleri olarak işaretlediği terlikleri ayağına geçiren kız nefes nefese arkadaşına baktı. Yüzündeki ifadesizlikle de kaşları havaya kalktı. "Kız, bir şey desene."

"Ne diyeyim?" Asude arkasını dönüp, içeri giderken Melike yine koşturdu. Harun amcası babasıyla kahvedeydi. Hatun'unu öpüp bu kez ona bulaştı.

"Senin *ex* olup olmayacağı muallaktaki damat kaldırım gülü olmuş, Hatun'um."

"Hiç sorma, dünden beri orada çocuk. Perdeyi de açtırmıyor ki bakayım."

Asude sinirle baktı annesine. "Çok merak ediyorsan yanına git, anne," dedi. "Ha, doğru, yemek vermek için gittin biraz evvel, değil mi?"

"Ay, anneciğim, çocuk aç aç mı beklesin? Ay, daha neler! Kız, bir güzel yiyor ki tek parça kalmıyor tabakta. Asude, sen yemeğin dibini her zaman bırakıyorsun ya, ne sinir oluyorum, ah bir bilsen."

Asude yine ters ters baktı ama bir şey demedi. Melike yeni eğlencesine dört elle sarıldı ama. "Ne kadar böyle sürünür acaba?" dedi. "Bayılırım acı çeken erkeğe. Kovdun ve gitmedi mi şimdi?"

"Utanmazın teki olduğu için gitmiyor."

Melike kaşlarını kaldırıp Hatun'a baktı. Asude ise önüne açtığı manikür setiyle tırnaklarını şekillendiriyordu. Hatun uyarır gibi gözleriyle işaret etti. Melike sıradan bir durumdan bahsedermiş gibi geçip karşısına oturdu. Asude'nin elinden törpüyü alıp sol elinin işaretparmağını kavradı.

"Erkekler böyle işte, yapıp ederler, daha sonra yüzleri kızarmadan af dilerler."

"O kadar arsız ki Melike. Annem tabii damatçı bir insan olduğu için anlamıyor bunu. Gelmiş karşıma *özür dilerim, ben sana âşık oldum*, diyor."

Melike'nin kaşlar biraz daha kalktı. "*Âşık oldum*, diyor, böyle açık açık korkaklık etmeden, ha?"

Bunun altında yatan asıl maksadı iki genç kız da biliyordu. Asude de dişlerini gıcırdatıp onaylar gibi başını salladı. "Ya, değil mi? Hiç öyle evirip, çevirmeden, gözüme baka baka bana nasıl âşık olduğunu, bensiz yapamayacağını söylüyor. Beni o halde babaanneyle bırakıp gitti, rezil adam! Ne diyeceğimi bilemedim kadına. Bir de *çok güzelsin, seni çok özledim*, diyor ama yirmi gündür yok!"

Melike yan bir bakışla Hatun teyzesine baktı. Asude'nin diğer tırnağına geçerken küçük bir çimdik bırakmayı unutmadı. "Hatun'um *kıymetini bilsin diye babaannesi bırakmamış*, dedi ya, kim bilir neyle tehdit etti artık." Üstü kapalı bir uyarıyla Asude'nin ayarını bulmasını belli etti. Şimdi hırsla anlaşmayı katar ortaya, karışık olan her şey daha beter bir hale gelirdi. Asude de boş bulunup bir an ağzından kaçacak olanı tuttu. İçindeki hırs neredeyse *anlaşmayı gözüme sokarken aşkın neredeydi*, diyecek olmuştu. Melike bu kez yanlarında oturan kadına dikti gözünü.

"Hatun'um, şey mi yapsak ya?" dedi. Annem *canım çok sıkılıyor*, diyordu, senin de kafan şişmiştir Asude'nin dızdızından, sen annemle kahve keyfi mi yapsan? Ben de az kahrını çekeyim canım arkadaşımın. Sen kafa dinle birazcık, sana da yazık yani." Hatun yalnız kalmak için sepetlendiğini bilmiyordu sanki. Gözünün kenarıyla bakıp ayaklandı. Evden giden kadınla Melike şap diye elinin üstüne vurdu. "Salak kız, otur, annene anlaşma olayını da dök istersen! Senin buruşuk muşamba Savaş'ı bununla tehdit etmiş, demedin mi sen bana? Gelmediyse anlaşmayı annenler öğrenmesin diye gelmemiş işte!"

Asude suratını asıp, "Biliyoruz herhalde, ben anlattım zaten bunları sana," dedi.

"E o zaman?"

"Sinirim geçmiyor, tamam mı? Hırsımı atamıyorum. Adam bir dakikada beş kere bana nasıl âşık olduğunu söyleyip durdu, daha önce söylese ölür müydü? Bana yaptığını unutamıyorum."

Melike dudağını ısırıp, sırıtmasını engelleyerek, "Hoşuna gitti mi?"

dedi. Asude kaşlarını çatarak baktı. "Âşık olduğunu söylemesi diyorum, hoşuna gitti mi? Kapında da yatıyor. Şurada biz bizeyiz, Asude, ne hissettin?"

Asude yeni renklendirilen tırnaklarına baktı bir süre. "Kalbim ona kanmaya öyle hevesli ki," dedi. "Kendimi tutmam çok zor, Melike. Ne kadar kızarsam kızayım onu bir an bile düşünmeyi bırakamıyorum. Kolunda atel var, annem babam bir şey demedi. Ne oldu da onu takıyor, sürekli bunu düşünüyorum. Kırgınım ama kıyamıyorum. *Git*, diyorum ama giderse diye aklım çıkıyor. Bir şey yapsın, beni inandırsın, Melike. Ne olur beni çok sevsin, iyileştirsin içimde acıyan her şeyi. "

Melike haline bakıp üzgünce omuzlarını düşürdü. "Seviyor, belli de biraz salak gibi be arkadaşım. Ne diyeyim, bilmiyorum ki. İnşallah düzelir her şey." Asude başını sallayıp ardında kalan perdelere baktı öylece. O perdenin ardında bekleyeni görme istediğini tutmak zorundaydı. "Azizlerin sizin durumdan haberi yok. Ağzını aradım da ayakta uyuyor. Annesini sordum nasıl, iyi mi diye *bu ara teyzemleri özledi herhalde, sabah akşam telefonda*, dedi. Aziz'in babasının tarafa sizin orada olanları duyurmuyorlar galiba. Eve düşen yıldırımdan hiç haberleri yok."

Asude, "O evin içinde olanlara karşı hep hassaslar, pek dışarıya duyurmayı sevmiyorlar ne olursa olsun," diye mırıldandı.

Melike onaylayıp bu kez de tedirgince Asude'nin karnına baktı. "Regl oldun mu?" Arkadaşı sessiz kalınca cevabını almış oldu. Defalarca eczaneden test alıp gelmeyi teklif etmişti ama Asude her seferinde *üzüntüden olmuyor*, diyerek reddediyordu. "Olmaz böyle, bir doktora gidelim artık ya."

Asude yutkunup kapalı pencereye baktı. "Cesaret edemiyorum," diye inler gibi bir ses çıkardı.

"Bak, neden korktuğunu biliyorum ama belki öyle olmaz."

Asude başını iki yana sallarken gözleri dolmaya hazırlanmıştı bile. "İstemez," dedi. "O hiç istemez ki."

"Asude, belki..."

"İstemez, Melike. Biliyorum, neler yaşayacağımızı biliyorum. İstemez, sevinmez hiç."

Asude sesli dile getiremese de yaşayacağı her şeyi biliyordu. Kabullenmek için biraz daha zaman lazım diye bugüne kadar ertelemişti doktora gitmeyi. Tüm belkilerini yok edecek o adım için güç toplaması

gerekiyordu. Ali'yle yollarını ayıracak o dönemece yaklaştığını biliyor, ona âşık kalbini buna hazırlıyordu.

Melike üzerine gitse daha kötü olacağını düşünüp, uğraştığı tırnaklarına cilayı da çekip kuruması için bıraktı. Asude bu konuda çok katı olsa da Melike'nin içinde çok taze bir umut vardı. Hiç olmadık zamanda ortaya çıkan ihtimalin iyi şeylere neden olmasını istiyordu içten içe. Sonra ayaklanıp kapalı güneşliğin kenarından oturan adamı izledi. Aklına gelen hinlikle dudağını ısırıp koltukta uzanan arkadaşına baktı.

"Bu adam kıskanç diyordun, değil mi sen?" Gelen sorunun maksadını çözemeyen kız tek gözünü açıp *ne diyorsun*, der gibi baktı. "Kıskançtı, doğru. Dur, biraz aklıyla oynayalım şunun, Çanakkale kızlarına yamuk yapanın sakat kalmama olasılığı yok, bunu öğretelim."

"Ne diyorsun, Melike? Allah aşkına, kafam kazan gibi zaten."

Melike arka cebindeki telefonu alıp, *bir dakika*, diye işaret ederek ortada dolanmaya başladı.

"Hah, ne yapıyorsun, abi? Güzel güzel, maşallah, şimdi bırakıyorsun hemen yatışı. Çiçekçiden böyle kocaman, bir körün bile görebileceği boyutta bir sürü çiçekten yapılma buket kapıp geliyorsun. Asude'deyim, çabuk ol. Yahu, gel, eğleneceksin. Asude'nin koca derbeder olmuş, kapıda yatıyor. Ya ya, değil mi? Seni tanımıyor ya, içine kurt salacağım. Hem sana peynir helvası yaparım. Allah'ıma kitabıma bak. Üstün başın düzgün olsun, izin günün diye sakın eşofmanlarla çalma kapıyı."

Telefonu kapatan kız ciğer kapmış kedi gibi sırıttı. Asude ise kaşları havada onu izliyordu.

"Amaç ne tam olarak?"

"Senin kocayı korkutacağız, Asude. Kıymetini bilmezse neler olur, fragman çekeceğim."

"Meriç abiyle?"

"Savaş için elin adamı. Kapında çiçekli bir adamın işi ne, düşünüp dursun."

Asude *saçma sapan işler*, diye ağız ucuyla söylense de dudağını ısıra ısıra kapalı perdelere baktı. Yanından geçerken dokunacaklar diye deli olmuştu zamanında. Şimdi de *kim bu*, diye kudursa ne olurdu ki sanki? Hem kötü bir şey mi yapıyordu yani, yirmi beş yıllık Meriç abisiydi neticede, bir demet çiçek alacak kadar da hatır vardı aralarında. Melike *kapalı perdelerden ne yaptığını göremem*, diye cazgırlık yapıp güneşliği

açmayı başardı. Bir saat sonunda da abisi elinde tam da istediği gibi koca bir demetle bahçe kapısından girerken, ardına baka baka yürüyordu. Koşturarak kapıya geldi ama açmasını Asude'den istedi. Asude içeri buyur ederken de gözünün kenarıyla sağa sola yürüyen, gözünü bu taraftan ayırmayan Savaş'a bir bakış atmıştı. Meriç içeri girdiğinde buketi uzatıp, Melike'den makas alıp koltuğa yayıldı.

"Gâvura bakar gibi bakıyor it. Helvayı sıcak, taze isterim. Dondurması Nevzat Usta'dan olsun, yengen başka yerin dondurmasını sevmiyor." Melike sırıtıp karşı koltuğa kuruldu. Asude ise çiçekler israf olmasın diye vazoya koymakla uğraşıyordu. "Kız! Çalı süpürgesi, çok para verdim ben onlara, güzel davran."

Asude yan yan bakıp, "Sağ olasın, abi," diye mırıldandı. Meriç sırıtarak geri toparlandı.

"Ee, ne yapıyoruz şimdi? Ezgi meraktan çatlıyor."

"Bir şey yapmıyoruz, abi. Melike'nin canı oyun istedi, ben de ses etmedim. Ezgi ablayı da getirseydin keşke."

"Senin kocaya fena kurulmuş, beni de doldurarak gönderdi. Şöyle bahçede, elim omzunda dolaşmaya ne dersin?" Meriç kardeşine baktı bu kez. "Sol elim cebimde girdim, itoğlu it bir bakıyordu ki yüzüğü görecek diye yanlayarak yürüdüm."

"Aslansın, aslan. Kafayı yesin kim bu adam diye."

İki kardeş sırıta sırıta kocasına eziyet ediyordu karşısında. Asude birden silkelendi. Onu geride bırakan kocası için de üzülecek değildi. Pencerenin önündeki sehpaya vazoyu koyarken gözünün kenarıyla karşıdaki hareketliliği izledi. Sağa sola yürüyen adam bu kez kapıya kadar gelmiş, demir kapıyı aralamış ama saçlarını çekiştirerek geri dönmüştü. Kaldırımda volta atmayı bırakmıyordu ama. Gülmek isteyen dudaklarını ısırarak durdurdu.

"Oh oh, kıçında kurt var gibi oturamıyor da."

Meriç de yanlarına geldi. Elleri cebinde üç adım ileri, üç adım geri yürüyen adamı inceledi. "Bu beni çıkarken, kıstırıp dövmez, değil mi?" Asude kaşlarını kaldırarak baksa da Melike tiz bir kahkaha atmıştı. Meriç ise *ne var*, der gibi iki yana başını salladı. "Kızım, ben karıma tanımadığım bir adamın çiçek verdiğini görsem onu Allah'ına kavuştururum, biz bu elemana kurulduk da bu kudurdu gibi. Burnum zaten kırık benim, vurur mu bu bana?"

Asude kemerli burnuna bakıp inceledi. Lise hadisesi olarak kalmıştı. Ne karmaşaydı o gün öyle. Naim amcası dövüştüğü çocuğun babasıyla kavga etmiş, daha sonra da *sen niye burnunu kırdırıyorsun*, diye Meriç abisini sokakta bahçe çapasıyla kovalamıştı. Sinirleri boşalmış gibi gülmeye, kendini kontrol edemeyip kahkaha atmaya başladı.

Meriç *ne oldu buna*, der gibi Melike'ye baktığında Melike koşturup kolonyayı aldı. "Hormonları bozuk biraz," dedi. "Gel, Asude. Kız, sakin ol, için katılacak." Asude ise nefessizce gülmesini kontrol etmek için kıvrandıkça kıvrandı. Kasıklarında bir sancı belirdiğinde kahkahası yavaşladı. Ona deli görmüş gibi bakan adama ise başını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Bilmiyorum, abi. Ben onun için bir kadın dövdüm de o bana çiçek getirdi diye bir adam döver mi inan, bilmiyorum. Bana çok âşıkmış bak, onu da bilmiyordum. Limonata borcu yazmadım diye sitem etti ama ne limonatası, ondan da haberim yok. Doktora gitmem lazım, bana söyleyeceği şeyden sonra ne yapacağımı bilmediğimden evin içinde kıvranıyorum. Ama en çok ben bu hale nasıl düştüm, onu bilmiyorum."

Sonra bozulmuş sinirlerinin etkisiyle biraz önce gülen o değilmiş gibi ağlamaya başladı. Hiçbir şey bilmiyordu ama Ali'nin zerre istemediği bu çocuğu istiyormuş gibi hissetmesi canını çok yakacaktı, bunu iyi biliyordu.

***

Savaş aklını oynatacaktı. Bu kez tamamdı, kesin deli gömleği giydirilecek hale gelecekti. Kimdi o adam? Niye çiçekle Asudelerin evine giriyordu? Hadi giriyor, niye iki saattir çıkmıyordu? Oturup kalkmaktan, kendini sıkmaktan tüm kasları çığlık çığlığa bağıracak haldeydi. Koca bir demet çiçekle elin adamı niye karısının olduğu eve giriyordu ki? Evli barklı kadına öyle bir çiçek niye alınırdı? Kendine engel olamadığında *ne yapıyorum ben*, demeden, gidip kapıyı hırslı hırslı çaldı. Beklediği kıvırcık güzeli kapıyı açınca, bir an duraksayıp kaldı ama içeriden gelen sesle kaşları hızla çatıldı.

Asude kaşlarını kaldırıp *ne var*, der gibi başını iki yana sallamıştı. Karşısındaki adam ise gözleriyle içeriyi tarıyordu hızla. Savaş yanağının içini ısıra ısıra, "Hatun anne öylece çıkıp gitti de kötü bir şey mi oldu, merak ettim," diyebildi.

Asude kollarını göğsünde topladı ve baştan aşağı bakarken içeriden gelen kahkaha sesine sırıtmadan edemedi. En az Melike kadar kinci biriydi Meriç abisi. En son Asude'yi sakinleştiriyordu. Şu an sebepsiz yere kahkaha attığına da o kadar emindi ki. "Nurhan teyzeme kahveye gitti," dedi.

Savaş başını sallayıp tekrar içeri baktı. "Sen de uyuyordun galiba," dedi. "Gözlerin şişmiş, yüzün kızarmış."

"Yok, uyumuyorum. Ab- Yani Meriç'le sohbet ediyorduk, gülmekten karnımıza ağrı girdi, ondan kızarmıştır yüzüm." Savaş'ın ısırılmaktan kan akıtan yanağı sızlıyordu. Meriç kimdi şimdi? Niye güldürüyordu onun karısını? "Annem iyi, bir sorun yok anlayacağın. Başka bir şey yoksa Meriç bize bir şey anlatıyordu."

Ne anlatıyordu elin Meriç'i acaba? Ne anlatıyordu da karısını gülmekten kıpkırmızı yapıyordu? Haklı ya da haksız oluşunu umursamadan Asude'ye de kızdı. Savaş onun azıcık tebessüm eden halini görmek için canını verecek haldeyken, o adam ne yapıp da hak etmişti kahkahalarını sanki?

"Yok. Yok, ne olsun? Bir şey lazım mı? Alayım hemen."

"Bir şey lazım değil, olsa da kendim alırım çünkü elim ayağım tutuyor çok şükür."

Eli kapıya giden kıza, "Asude," diye hızla seslendi. "Seni çok seviyorum, Asude. Canımdan bile çok seviyorum." Asude'nin aralanmış dudaklarına, bal rengi gözlerindeki dalgalanmaya bakıp, fark etmeden hafif gülümsedi. "Her şeyden çok seviyorum," diye tekrar fısıldadı. Bir şey der umuduyla beklerken suratına kapanan kapıyla kalakaldı. Üzülecek gibi oldu ama sonra *ben seni sevmiyorum*, demedi diye sevinesi tuttu. Gerisin geri çıkıp kaldırımına döndü. Hatun annesine de kızacak oldu. Niye Asude'yi bırakıp gidiyordu? Kahveyi kendi evinde içseler olmaz mıydı? Ama daha önemlisi kimdi bu kılkuyruk da karısına çiçek alıyor, onu güldürüyordu?

Deli gibi sağa sola giderken Hatun annesi sonunda eve gelebildi. Kendine bir baş selamı verip içeri girdiğinde hâlâ evde olan adam delirtiyordu onu. Açılan kapıdan adam çıktı, arsızca Hatun annesine de sarıldı. Bu nasıl hadsizdi böyle? Koca kadını ayağı yerden kesilecek kadar kaldırıp iki yana sallıyordu bir de. Daha Savaş bir kere öyle sarılmamıştı. Hatun annesi de ona edilen zulme ortakçı olmuş, kahkaha

atıyordu. Elbirliğiyle delirtseler de hepsi rahatlasa olmaz mıydı yani? Evden sonunda çıkıp giden adama bulaşmak için kıvranan her yanını tutmak çok zordu. Şimdi *arkadaşımla kavga ediyorsun*, diye daha çok kinlenecekti Asude. Suçlu konuma düşecekti bir de. Ona sırıta sırıta yürüyen adam gerçekten de kavga için sürünüyordu. Belli ki Asude'yle daha kötü olsalar en çok bu adam keyif alacaktı bu işten. Saçlarını çekiştire çekiştire terapilerden kalma beş kısa nefes, beş uzun nefes egzersizlerini tekrarladı.

Hatun ise Melike'ye göz kırpıp, "Savaş dışarıda deliriyor," diye kıkırdadı.

"Abimi tanımıyor ya, yedi kendini. Görmen lazımdı, Hatun'um. Asfalt aşındı gidip gelmesinden."

"Allah o Aziz'e sabır versin, hiç merhametin yok. Asude nerede, kızım?" Melike banyoyu işaret eder gibi gözlerini oraya çevirdi. Hatun ise tedirgince kızının çıkmasını bekledi. Asude içeriden çıktığında gözleri kızarıktı. "Anneciğim," diyerek temkinli bir sesle usul usul yaklaştı.

"Kasıklarım ağrıdı. Bekledim ama yok! Yok, olmuyor, yok!" Asude'nin titreyen çenesine bakıp ne diyeceğini bilemedi Hatun. Asude ise üzgün ifadesinden saniye saniye öfkeli bir hale büründü. "Niye ben tek başıma üzülüyorum ya? Niye bunu ben tek başıma düşünüyorum?" Hırsla bağırıp elindeki havluyu yere attı. Ardından seslenen annesine bakmadan ayağına geçirdiği terliklerle dışarı çıktı. "Ben niye tek başıma kıvranmak zorundayım? Ben mi yaptım sadece?" Savaş oturduğu yerden ayaklanıp kendine doğru hızlı hızlı yürüyen Asude'ye baktı. Ne olduğunu anlamadan öfkeli bir yüzle ellerini göğsüne çarpmıştı. "Niye tek başıma ben düşünmek zorundayım?"

"Asude?"

Asude bir kez daha vurdu göğsüne. "Aklımı kaybedeceğim, bir ben mi yaptım?" dedi. "Niye sadece ben korkuyorum?"

"Asude, ne oldu? Ben... Ben mi bir şey yaptım? Eğer o adam bir şey dediyse yemin ederim ki dokunmadım bile."

Asude söylediklerini duymuyormuş gibi hem ağlayıp hem göğsüne can yakmayan tokatlar atıyordu. "Senin yüzünden!" diye bağırdı. "Allah seni kahretmesin, senin yüzünden işte. Doktora bile gidemiyorum senin yüzünden."

"Asude, hasta mısın? Gel, hemen gidelim. Tamam, kız bana ama hadi, gidelim. Neren ağrıyor?"

Asude'nin ellerini tutup göğsüne yasladı. Korkuyla ağzını açmasını, neresinin ağrıdığını söylemesini bekledi. Asude ise tuttuğu gözyaşlarını öfkesinin aksine sessizce akıttı.

"Ben hep tek başıma mı çırpınacağım? Sen niye beni tek bırakıyorsun?"

Yanaklarına akan yaşları parmak uçlarıyla silip yüzünü avuçladı. Halsiz düşüşünden yararlanmak isteyen nefsi iyice sokuldu yakınına. "Özür dilerim," dedi. "Seni bırakmak istemedim, yemin ederim ki istemedim. Neren ağrıyor, Asude? Kurban olurum ben senin düşen damlalarına, özür dilerim. Doktora gidelim, kıvırcığım, ağrımasın bir yerin. Acımasın canın, ben her şeyi hak ettim ama benim yüzümden sana bir şey olmasın, ne olur."

Asude'nin içli ağlayışıyla iyice çaresizlik çöktü üzerine. Gözünden kaçmadan bakan bal rengi gözler acı çeker gibi kendisine kilitlenmişti. "Regl olmuyorum," dedi birden. "On altı gün geçti, olmuyorum. Sen benim canımı o kadar yaktın ki üzüntüden bedenim bile bozuldu diye kendimi kandırıyorum. Mutfak kötü kokuyor, yemekler kötü kokuyor. Uykudan açamıyorum gözlerimi. Sen yaptın! Sen yaptın ama ben korkudan doktora gidemiyorum. Sanki bir suç işlemişim gibi ağzıma bile alamıyorum."

Savaş donmuş gibi karşısında ona söylenenleri dinliyordu. Dermansız kalan elleri, yüzünden aşağı düştü. Söylediklerini bir yere oturtmak, oturttuğu o yerin doğru olup olmadığını anlamak öyle zordu ki.

"Asude..."

Burnunu seslice çekip biraz evvel yüzünü okşayan, şimdi ise iki yanda yumruk olmuş ellerine baktı. "Ne yapacağım ben?" dedi Asude. "O doktor *hamilesin*, derse ne yapacağım? Onu azıcık bile istemeyen bir adama nasıl çocuk doğuracağım? *İstemiyorum, alsınlar benden*, diyecek olunca kalbim sancılanıyor. Beni daha erken sevseydin ölür müydün Allah'ın cezası? Sen niye yaptın bunu bana? Niye bıraktın ki beni?" Gözünü bile kırpmadan onu izleyen adam nefes de almıyordu galiba. Asude ağlamanın içinde hüzünlü bir tebessümle baktı. "Bunun altında bir başıma kalmayacağım! Duyuyor musun beni, Savaş Ali Bozdoğan? Sen söyleyeceksin. *Hadi gidip aldıralım*, diye sen söyleyeceksin! Bana yık-

mayacaksın bunun kabahatini! Tek başıma vermeyeceğim bu kararı." Elinin tersiyle sol gözünden kayan yaşı sertçe sildi. Son bir bakış atıp geldiği gibi yine öfkeli adımlarla gitti. Savaş ardından öylece bakakaldı. Ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilemedi. Asude'nin ağzından çıkan her şeyi beyninde tekrar etmenin derdindeydi. Söyledikleri anladığı şey mi emin olmak için en az beş kere tekrar etti.

Asude perdenin ardında öylece Savaş'ı izledi. Gözünün yaşı kurumadı ama ağladığını belli edecek tek bir ses çıkarmıyordu. Donup kalmış halinden çıkamayacaktı belli ki. Böylesi bir korkağı sevdiği için tüm hikâyenin tek suçlusu kendisiydi aslında. Karnındakini aldırmak için bile yanında olamayacak kadar korkak bir adama âşık oluyorsa bedelini de ödemesi gerekiyordu demek ki.

Odasına giderken annesiyle göz göze geldi. "Yarın... Yarın doktora gidelim," dedi, kısık bir sesle. "Daha fazla geç kalmadan... Yasal süreyi geçirmeden... Sonra da bir avukat bulalım, anne. Yeterince uzadı bu mesele, bitsin artık." Hatun'un gözleri saniyeler içinde dolup taştı. Asude gibi sessiz yaşları yanaklarından aşağı kaydı. Ağzını açıp bir şey demedi ama başını salladı sadece. Asude odasına girecekken kapı tıkırtısıyla duraksadı. Annesinin ne kadar kendini sıktığını görmüştü. Dudağı minicik kıvrıldı. "Sen banyoda yüzünü yıka, anneciğim. Babamdır, alıştı artık benim ağlamama ama seni böyle görmesin."

Asude ayaklarını sürüye sürüye, kapıya giderken Hatun kendini banyoya attı. Babası için yüzünü biraz toparlamaya çalıştı ama gözleri hâlâ akmaya devam ediyordu. Araladığı kapının ardında göz göze geldiği adamla kalakaldı. Babası değildi. Ali, yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Yıldırım Bey'e gidiyorum. İlaç verdi, *seanslara başlayalım*, dedi. Haftalık düzenli terapi seansları hazırlayacak bana. İlaçları da aksatmadan kullanmamı istedi. Birkaç kez saatini kaçırdım ama artık ihmal etmem."

Asude ne diyor, zerre kadar anlamamıştı. "Ne?" dedi, şaşkınlıkla.

Savaş hızla başını sallayıp, "Travma sonrası stres bozukluğu için defalarca seansına katıldım ama hiçbiri kendim istediğim için değildi," dedi. "Evdekilerin gönlünü görmek içindi. Bana *sen istersen*, dedi. Yani *iyi olmayı istersen başarırsın*, dedi. İsterim! Yani seanslara katılmayı, ilaçları isterim. Çabalarım." Asude duysa da algılamayacak haldeydi.

Ağzını açıp *ne anlatıyorsun sen*, demedi bile. "İyi değilim, biliyorum. Sana denk değilim, çok üzdüm, hak etmiyorum seni, inan ki hepsini biliyorum. Ama senden vazgeçemem." Gözleri bu kez karnına gitti. Tedirgince bakan irisleri bir şey görecekmiş gibi orada kaldı. Kabul etmez gibi başı iki yana sallandı. "Eğer... Eğer oradaysa ondan da vazgeçemem. Çabalarım. Yemin ederim ki iyileşmek için, sana düzgün bir koca olmak için çok çabalarım. Öğrenirim. Harun baba öğretir."

Asude'nin dili damağı kurudu sanki. Kalbi ağzında atıyor, bacakları tir tir titriyordu. "Sen... Sen onu isteyecek misin?" derken sesi öyle kısıktı ki duyulması bile mucizeydi.

Savaş ise kurumuş dudağını yalayıp Asude'nin karnına baktı tekrar. Sonra gözleri bal rengi gözlere saplandı. "Gözümü ayırmam sizden," dedi. "Hiç yalnız bırakmam. Sonra... Sonra çok severim, saklamam. Hep söylerim, hep gösteririm ne kadar çok sevdiğimi. Öğrenirim, Asude." Asude'nin kurumaya yüz tutmuş yüzüne bir damla kayarken aynı damla Savaş'tan da aktı. "Yemin ederim. Yemin ederim koca olmayı, baba olmayı öğrenirim."



35. BÖLÜM

Asude ne diyeceğini, nasıl düşüneceğini bilmiyordu artık. İçine düşen kurt onu kemirmeye başlayana kadar hayattaki en büyük derdinin Ali'yle yaşadıkları olduğunu sanıyordu ama içten içe kaynayan o kurt yüzünden çok daha büyük bir derdin onu beklediğini anlamış oldu. İlk andan beri kendini saklı gizli bir gerçeğe hazırlıyordu belki de. Biraz önce annesine söylediklerini yaşayacağından o kadar emindi ki tam şu an Ali'nin bahsettiği halüsinasyonlardan birinin içinde olup olmadığına emin olamıyordu.

Şaşkınlığını gizleyemeden, "Sen gerçekten bebeği isteyecek misin?" diye fısıldadı.

Ali ise sürekli karnına ve gözlerine bakıyor, ne diyeceğini bilemez gibi yutkunuyordu. Aceleyle başını sallayıp, "Doktora gidelim," dedi. "İyi misiniz diye öğrenmemiz lazım. *Çok uyuyorum*, dedin. Bu kötü bir şey mi bilmiyorum. *Yemekler de kötü kokuyor*, diyorsun. Bunları soralım önce. Hiçbir şey bilmiyorum ben. Bu söylediklerin bir şeylerin yolunda gitmediğine mi işaret? Lütfen önce doktora gidelim."

İki ateş arasında kalmış gibiydi Asude. Ona kırgın, kızgın yanı bir taraftan çekiştirirken diğer yandan karın içinde bir çiçek açmış gibi hissediyordu. Kalbi hızlanmak için öyle hevesliydi ki. İlişkileri berbat durumdaydı. Daha birkaç dakika önce boşanmak için avukat bulmaları gerektiğini söylemişti ama şimdi...

Onun çocuk tutumunu bilirken heveslenemeyen her hücresi taarruza geçmiş gibiydi. Asude bunu sevinilecek bir haber olarak görmeyi bile yasaklamıştı kendine ama Ali asla beklemediği bir şey için çalmıştı kapısını. Öyle ki yıllarca zorlanarak gittiği doktora bile istekle gideceğinin sözünü veriyordu. Babaannesiyle olan sohbetlerinde ne emekler

verdiğini hatırlıyordu. Gitmesi için çok uğraştığını anlatırken bile gözleri dolardı. Terapileri sık sık aksattığını, işleri bahane edip çoğunun üstünden atladığını dertlenerek anlatmıştı. Bebek için söylediklerini bir kenara bıraktı. Onları yalnızken, içindeki şu karmaşa az da olsa durulunca düşünecekti.

"Doktora gideceksin?"dedi, soru sorar gibi.

Ali yine hızla başını salladı. Gözleri Asude'nin tişörtünün ucunu tutan, karnına çok yakın noktada yumruk yapıp sıktığı eline gitti. "Gideceğim," dedi. "Yani aslında gidiyorum, üç kez gittim şu ana kadar. Devam ederim, ilaçları da aksatmayacağım, söz veriyorum. O doğmadan..."

Gözleri Asude'nin bal rengi gözlerine değdiğinde dili kendiliğinden durdu. O doğmadan aklını toparlayacak, geçmişinin yüklerinden kurtulacak, kendi babası gibi biri asla olmayacaktı.

Aralarında bir sessizlik uzadı, ikisi de ne diyeceğini bilemez haldeydi. Hatun yanlarına yaklaştığında kızarmış gözleriyle ilk Savaş'a, daha sonra Asude'ye baktı.

"Kızım?"

Asude sadece, "Doktora gitmek istiyor," diyebildi. Hatun'un rengi atan yüzüyle Asude ne düşündüğünü anladı hemen. "Onu görmek için," dedi bu kez, yine aynı kısık sesle. Hatun ne dese bilemedi. Asude istemiyordu ama aralarını düzeltseler, bebek haberine doya doya sevinseler diye kalbi kuş gibi çırpınıyordu.

"Şimdi gitsek olur mu?"

Savaş'ın konuşması iki kadının bakışmasını kesti. Hatun başını iki yana salladı bu kez. "Saat geç oldu, sabah aç karnına tahlil verse daha iyi olur." Tüm gün kendini yiyip bitirdiği için yüzü bembeyaz kızının da biraz dinlenmesini, en azından içten içe korkup dışından söyleyemediği bu yeni durumu hazmetmesini istiyordu Hatun. Savaş ardında kalan saate bakınca gerçekten neredeyse akşam olduğunu yeni fark etti.

"Ben çok yorgunum, uyumak istiyorum," diyen Asude, son bir kez Savaş'a bakıp, arkasını dönüp gitti. Odaya girdiğinde sırtını kapıya yaslamış ve soluk soluğa kalmış ciğerleri rahatlayana kadar beklemişti. İki eli hızlı atan kalbinin üstündeydi. Gözleri kapalı, biraz önce ona sözler veren adamın her bir cümlesini içinden tekrar ediyordu. Heveslenen o gönül kuşu kabına sığmıyordu sanki. Asude, "Sakin ol," diye fısıldasa

da kendine, engel olmak çok zordu. Bir anda tekrar güvenmek çok çok zordu. Ama kalp atışını durduramıyordu. Tekrar, "Sakin ol, şimdi değil," diye fısıldadı. Yatağına bakıp, bir an evvel uykuya sığınmak için üzerindekileri çıkarmadan yattı. Gözleri sıkı sıkı kapalıydı fakat dudaklarında yeşermek için can çekişen tebessümü tutamıyordu. Bu nasıl mümkün olabiliyordu, Asude'nin aklı almıyordu. Birkaç cümleyle hayatını mahvederken yine aynı kişi birkaç cümleyle nasıl içinde yeni filizlere sebep olabilirdi ki?

Savaş ise peşinden refleksle bir adım atmak istedi ama kendini durdurmayı başardı. Kapanan kapı sesiyle bu kez karşısındaki kadına baktı.

"Asude istemeyeceğini söylemişti. Biraz evvel *aldırmak için yarın doktora gidelim*, dedi. Ondan sonra da avukatla görüşmek istiyordu."

Savaş'ın her kelime sonrasında atan rengiyle içine bir ferahlık dalgası daha yayıldı. En azından bu noktada korktukları başına gelmiyordu demek ki.

"Anne, hayır... O istemezse tabii ki zorlayamam, bir fikir belirtemem. Ama hayır, lütfen..."

Hatun kollarını göğsünde birleştirip Savaş'a doğru iki adım attı. "Bunun oyun olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi. "O gün ben de oradaydım, Savaş. Teyzen o iğrenç bedduaları sıralarken yüzünün aldığı şekli gözlerimle gördüm. Sen çok inandırmışsın kendini, oğlum. Onların zehirli kelimelerini içine çok işlemişsin. Şimdi bir anlık hisle kızımı olmadık bir şeyin içerisinde bırakırsan ne yaparız biz?"

Savaş başını iki yana salladı. "Benim omuzlarımda iki çocuk canı var, Hatun anne," dedi. "Kendi çocuğumun canını da üstlenirsem ölürüm. Asude istemese *hazır değilim* ya da *senin çocuğunu doğurmam*, dese onun hakkıdır. Ağzımı açamam ama o benim yüzümden ondan vazgeçerse bana olan güvensizliği yüzünden verirse bu kararı, bununla başa çıkamam. Hem ben..."

Gözlerini sıkıca yumup Serhat'ın ona barakasında söylediklerini bir kez daha geçirdi aklından. Asuman halasının çocukları olunca pek kendinde değildi, gözü ikisini bile görmemişti. Selma halasının kızı olunca da nasıldı, hatırlamıyordu hiç. Ama Alp'in eve geldiği günü biliyordu. Herkesin ne kadar güzel koktuğunu söylediği ama Savaş'ın cesaret edip soluyamadığı o kokuyu merak edişi vardı zihninde. Çocuk emekleyene kadar neredeyse hiç dokunmamıştı bile. Uzaktan seslenir, izler ama

asla kucağına alacak kadar cesareti olmazdı. Serhat'ın sevgiyle bağrına bastığını gördüğü anlarda adını koyamadığı bir hüzün çökerdi üstüne. Aklını meşgul eden motor gezintileri ya da saatler süren maket çalışmalarıyla kurtulurdu o histen. Asla bişr isim koyamazdı o duyguya. Serhat yüzüne çarpmasa hâlâ da anlamazdı. Ama bugün biliyordu. Hiç sahip olamayacağı bir şeyin özlemini çekmek, bu özleme asla müsaade etmemek nedir, Savaş Ali çok iyi biliyordu. Asude'yi görmese aşkı da bilmezdi, aklından bile geçirmeyi hak görmezdi. Asude elinden tutup, onu bu hisle doldurup taşırmasa *bunu yaşamak istiyorum*, diyemezdi. Şimdi Asude karşısına çıkıp hamile olabileceğini söylüyordu. Savaş istemeyi bilmezdi ama Asude onun saklısında ne varsa her seferinde istemeden ellerine bırakıyordu. Yoksa *ben de bunu yaşamak istiyorum*, diyecek cesareti kendinde hiç bulur mu bu bile muallaktaydı ama şu an çok başkaydı her şey.

"Onlardan vazgeçemem, anne."

Hatun iç çekip sesli bir soluk verdi. "Gidip dinlen, Savaş," dedi. "Sabah gelirsin, oğlum. Allah aşkına, kaldırımda falan da yatma. Bak, tüm gece uyku girmedi gözüme. Kendine çekidüzen ver, şu koluna baktır. Asude bilmiyor, öğrenince bir de onun için üzülecek kızım. En azından mikrop falan kapıp daha kötü etme yaranı. Sabah da nereye gidecekseniz gidersiniz. Ay, günlerdir perişan ettiniz bizi, çocuğum. Düzeltin şu işi artık."

Hatun'un azar görünümlü, kıyamadığı için sesini bile yükseltmediği veryansını bitince, Savaş başını sallayıp, geri geri yürüyerek evden uzaklaştı. İki üç adımda bir ardına bakan adama Hatun gülecek oldu. Sabah gelince karısını bulamayacak olmasından mı korkuyordu, ne yapıyordu yani? Sonra da odasında yatan kızını kontrole gitti. Asude dediği gibi yatmış, düzenli nefesleriyle de uyuduğunu belli etmişti. Yine dudağı kıvrıldı. Savaş'tan beklediğini görmeyen bedeni gevşemiş, rahatlayıp hemen uykuya çekilmişti. Hatun kızının dilinden dökülenlerin gözleriyle uyuşmadığını görmeyecek anne miydi sanki? Ali istemez diye gözyaşı döken ama *istesin*, diye bağıran bakışları bilmez mi sanıyordu? *Ona çok kırgınım*, diyen diline inat *bir şey yapsın, beni iyileştirsin*, diye çığlıklar atıyordu o irisler.

Ertesi sabah ise kapı beklenilmeyecek kadar erken bir saatte tıklatıldı. Kocasıyla tüm gece konuşmuş, muhtemel durumdan bahsetmiş,

Harun'un tepkisini izlemişti. Ağzını uzunca bir süre açmayan Harun *kızım ne isterse o*, deyip sırtını dönüp yatmıştı. Hatun uyumuş gibi davransa da saatlerce uyumadığını biliyordu.

Şimdi ise sabahın sekizi bile olmadan tıklanan kapıyı araladı. Geleni tahmin etmek zor değildi üstelik. Kaşları kalkık bir vaziyette kucağında iki koca gül demeti olan damadına baktı.

Sakallarını kesmiş, saçlarını da alıştığı kısalığa geri döndürmüştü. Üstü başı da yine alıştığı kalitede gayet şıktı. Bu kez kucağında tuttuğu kırmızı ve beyaz gül buketine baktı. Kırmızı olan daha büyüktü, onun sahibinin kim olduğunu da anlaması zor olmadı.

"Günaydın, çocuğum, geçe kaldın?"

Hatunun kaşlarını kaldırarak ve hafif alaylı sesiyle Savaş karşı duvarda asılı saate baktı. "Günaydın, anne, aslında ben siz uyanmazsınız diye dolaşıyordum buralarda," dedi. "Geç mi kaldım? Asude hazır mı?" Hatun kıkırdayıp, vestiyerden bir terlik alarak Savaş'a uzattı.

"Gel, çocuğum, gel. Daha sekiz değil saat. Asude de uyuyor hâlâ. Gir içeri. *Dolaşıyordum*, diyor bir de."

İçeri girdiğinde Harun babası da koltuğunda oturuyordu. Elindeki kitabı kenara bırakan adam okuma gözlüğünün üstünden Savaş'a baktı.

"Günaydın, baba. Kusura bakmayın, rahatsız ettim."

"Günaydın, evladım. Geç, buyur, rahatsızlık falan yok."

Savaş pencere önündeki sehpada duran çiçeklere baktığında kucağındakileri de hatırlamış oldu. Sonra beyaz gülleri yanında onu izleyen kadına uzattı. "Bunlar senin için, anne," dedi. "Asude, *annem beyaz gül sever*, demişti bir kere. İnşallah beğenirsin."

Hatun gül buketini kucaklayıp, "Sağ ol, oğlum, çok severim," dedi. "Hemen bir vazo bulayım ben bunlara," diye sağa sola bakınmaya başladı.

"Aslında şuradaki çiçekler solmuş, onlarla değiştirelim istersen. Hatta ben değiştireyim, Asude uyanmamış madem bu işi halledeyim."

Harun Bey tekrar gözlüğünün üstünden Hatun'un sırıtan suratına baktı. Savaş sehpadaki çiçeklere düşmana bakar gibi bakıyordu. Hatun ise kıskançlığı eğlence mezesi olmuş damadına kıkırdayıp da rencide etmemek için yanağının içini ısırıp durdu.

"Ay, yok, daha dün Meriç getirdi onları, oğlum," dedi. "Ben başka vazo bulurum."

Savaş dişini gıcırdatıp tekrar çiçeklere baktı. Bal gibi de solmuş, zerre güzellikleri kalmamıştı ama dilini ısırıp söylemek istediklerini yuttu. Bu Meriç denilen adamın da elini kolunu sallayarak eve girebiliyor olması iyice canını sıkıyordu. Hatun annesinin bile bu kadar benimsiyor oluşu delirtecekti onu.

"Solmuşlar aslında da tabii siz bilirsiniz. Ben... Ben bir Asude'ye baksam müsaade eder misiniz?"

Hatun dudaklarını birbirine bastırıp başını onaylar gibi salladı. Savaş salondan çıktığında ise sonunda kıkırtısını saldı.

"Eğlenme şu çocukla," dedi Harun.

"Harun, bu bir Asude'yi değil, beni bile kıskanıyor. Ay, zavallı çiçeklere düşmana bakar gibi bakıyor ya."

Harun'un dudağı kıvrıldı, aralık kalmış salon kapısına baktı. "Hayatta çok az şeyi olmuş, olunca da kimseyle paylaşası gelmiyor," dedi.

***

Savaş sessizce araladığı kapıdan girdiğinde en sevdiği kokuyu tekrar içine çekti. Yatağında yarı yüzüstü yatan, bir bacağını kendine çekip yastığa sarılmış uyuyan kıvırcığına baktı. Yatarken saçlarını toplamıştı muhtemelen ama söz dinlemez kıvırcıklar tokanın esaretinden kurtulmak için çırpınıyordu. Ağır ağır yatağın kenarına gelip kucağındaki çiçeği uca bıraktı. Yatağın yanında yere oturup Asude'nin uyuyan yüzünü izledi.

Su gibiydi karısı. Her zerresi hayat vermek için vardı sanki. Yokluğunda kurak iklimler, renksiz bahçeler, hayatsız yaşamlarla sınarken varlığı bahar gibi canlandırıyordu her yeri.

Af istiyordu.

Bir hatasının daha onu cehenneme atmasına tahammülü kalmamıştı. Üstelik Asude'nin verdiği hayatı yaşamışken onsuzluğun kuraklığında yok olmak cesaret edilecek şey değildi. Dün söylediklerinden sonra ne hissedeceğini bilemedi. Korku bir anda her zerresini kaplamıştı ama heyecan kıvılcımı da yanmıştı. Dünden beri de o kıvılcım çığ gibi büyüyordu. Dudağının kenarını kemirerek karnına indirdi gözlerini. Tüm gece yapay zekâya aklına gelen her şeyi sormuştu. Bir hamilelik nasıl yürütülür, bununla ilgili sayfalarca yazı okumuştu. Nasıl beslenmeli? Nelere dikkat edilmeli? Neler alınmalı? Nasıl korunmalı?

Nasıl korunmalı?

Nasıl korunmalı?

Bu kadar minik şey nasıl korunmalı?

Gözünü ayırmadan, ikisini bir an bırakmadan, karısının gönlünde açtığı yaraları kapatmak için çırpınmadan an geçiremezdi artık.

Kirpikleri kıpırdayıp, burnunu kırıştırdığında fark etmeden haftalar sonunda bir gülümseme büyüdü yüzünde. Şimdi saçlarını karıştıracak, çekiştirecek, kabarttıkça kabartacaktı. Sonra iyice ayılınca da *tüm gece ne yapıyorsunuz da bu hale geliyorsunuz*, diye söylenecekti.

Asude'nin aralanan bal gözleri ilk ne olduğunu algılayamadı, geri kapandı ama sonra onu izleyen bakışları doğru görüp görmediğinden emin olmak için hızla geri açıldı.

"Sen..."

Sesi puslu, biraz da cızırtılı çıkmıştı.

"Günaydın, kıvırcığım. Senin caddedeki çiçekçiden sana gül aldım. Selamı var sana."

Asude şaşkın şakın kendini toparlayıp oturdu. Topuzundan tokası gevşese de düşmemişti. Bir tarafa doğru yatan topuzuyla o kadar güzel görünüyordu ki.

"Adil abi mi?" diye sordu. Odaklandığı şeyin bu olması pek normal değildi ama henüz kendine gelmeyen aklı bu soruyu uygun görmüştü.

Savaş kucağına koca buketi uzatırken başını onaylar gibi salladı. "*Asude'nin kocasıyım*, deyince daha bir özendi," diye mırıldandı.

Asude yüzünde oluşan tebessümden habersiz buketi kucağına almış, sanki gülün kendi kokusuymuş gibi algılansın diye sıktığı gül kokusunu soluyunca kıkırdamıştı.

"Of, Adil abi, hâlâ mı parfüm?" Kendi kendine söylenirken yüzünde oluşan ifade karşısındaki adamı nasıl mest ediyor, farkında bile değildi. Asude biraz daha kendine gelince, kaşlarını çatıp onu hayran hayran süzen gözlere baktı. "Senin ne işin var benim odamda?"

Savaş omuzlarını silkip, "Hatun annem aldı içeri, hastaneye gidecegiz, değil mi?" diye mırıldandı. Asude ise asıl gerçeklerini bir an unuttuysa da hatırlamış oldu böylece. Odasındaki saate baktı, kucağındaki gülleri izledi. *Senin çiçeğini istemiyorum*, diyecek oldu ama güllerine kıyamadı. Ne emeklerle geliyordu bu güller gecenin bir yarısı dükkâna. Savaş'ın sorusunu duymazlıktan gelip ayaklandı. Odasında yapma çiçek bulunan vazodaki çiçeği çıkarıp gülleri içine yerleştirdi. Her adı-

mını izleyen adamı yok saymak kolay değildi ama bir şekilde başarmıştı. Sonra arkasını dönüp, "Ee?" dedi. Savaş'ın ona anlamaz bakışlarla baktığını görünce nefesini seslice bıraktı.

"Eğer odamdan çıkarsan üzerimi değiştireceğim. *Hastaneye gideceğiz*, demedin mi?"

Savaş oturduğu yerden hızla ayaklandı. "Affedersin, ben seni izlerken dalmışım. Tamam, doğru. Üzerini giyineceksin, çıkayım o zaman ben."

Asude'nin *daha ne duruyorsun*, der gibi attığı bakışlarıyla odadan çıktı. Yarım saat sonra hazırlanmış bir şekilde odasından çıkan karısıyla yola koyuldular.

Asude için bitmedi yol. Karnı sancılanıyor, kalbi çok hızlı atıyordu. Kulakları uğulduyor, ayakkabısının içindeki parmakları saklanmak ister gibi kıvrılıp duruyordu. Bir yanı *yok böyle bir durum*, desin diye beklerken diğer yanı bu hissi tatmak istiyordu. Yan gözle yanında araba süren adama baktı. Sanki bu anı gözlüyormuş gibi hemen onun da gözleri kendine çevrilince ateşe değmiş gibi kaçtı. Bebek haberi onu gerçekten mutlu mu etmişti yoksa kendini kandırmak için yaptığı bir oyun muydu bu? Gözleri kapanıp da başı geriye yaslanınca küçük bir vicdan sızısı yokladı yüreğini. O güne kadar Ali'nin hangi yaptığını rol olarak görmüştü ki? İlk günlerindeki yakınlığına bile mana veremez, *nasıl böyle davranabilir*, diye sorgulardı hep. Kalbinin umut etmek için çırpınan yanı *ya gerçekten iyi olmak, aile olmak istiyorsa*, diye fısıldadı. *Ya gerçekten Asude'yle Asude'nin içten içe istediği o aşkı yaşamak istiyorsa?*

Âşık oldum, demişti geldiği gün. *Seni gördüğüm ilk anda vurgun yedim.*

Bunun yalan olmadığını biliyordu. Ali aşkını sesli söylemediği zamanlarda bile biliyordu Asude. Sabırla beklemesine neden olan şey bu gerçeğe olan inancıydı. Severek büyütülmüştü o. Sevgiyle yoğrulmuş, asla esirgenmemiş, oluk oluk akıtılmıştı sevgi Asude'ye. Tanımaz mıydı? Nerede görürse görsün, bilmez miydi? Onu endişelendiren Ali'nin onu sevmeyişi değildi. Ali sevse de bu hissi bağrına basmayı bilmiyordu. Sevdiği her şeyi kaybetmiş bir adama yeni bir sevgi ödül mü yoksa ceza mı olur tereddütü ağzına mühür vurmuştu bu zamana kadar. Şimdi kendi için değil, eğer oradaysa bebeği için de endişeliydi. Korkuyla gözlerine bakacak bir baba istemiyordu. Sevgiyle göğsünde uyutacak bir baba hakkıydı.

Eli tekrar refleks gibi bir hisle karnına gitmek istedi ama durdurdu kendini. Derin derin nefesler aldı.

"Miden mi bulanıyor, kıvırcığım? Duralım, nefes al biraz."

Ali'nin sesiyle daldığı yerden sıçrayarak çıktı. Endişeyle ona ve yola bakıp duran adama başını salladı. "İyiyim, az kaldı," diye fısıldayabildi.

Beş dakika sonrasında ise hastanede bir kapının önünde bekliyorlardı. İkisi de heyecan ve karmaşanın içinde yerine sığmaz halde bir iki adımlık voltalarla çağrılmayı beklediler. İçeri girince ve Asude geciken günü ve şikâyetlerini dillendirince kan tahlili için yönlendirildi.

Tahlil sonuçlarını beklemek içinse hastane bahçesinde bir bankta öylece oturdular. Ali ağzını açmadan karşıya bakan kadını süzdü. "Hiçbir şey yemedin, bir tane simit alsam en azından," dedi. Asude başını çevirip beşinci kez bir şeyler yemesi için ısrar eden adama baktı. Onaylar gibi gözlerini kapatınca, Ali hemen ayaklanıp kantine doğru koşar adımlarla ilerledi. Beş dakika bile olmadan elinde meyve suyu ve simitle yanına oturmuştu bile.

Asude minik parçalar kopardığı simitten birkaç lokma alırken her an içmeye hazır meyve suyunu tutuyordu Ali. "İyisin, değil mi?" diye sordu.

Asude tekrar baktı Ali'ye. Bu kez çekmedi gözlerini, uzun uzun izledi kahvelerini. "Eğer *o* gerçekten varsa ne olacak?" Zerre kızgınlık olmayan, duru bir sesle sormuştu bunu. Ali'nin gözleri karnına değdi o zaman. "Sen kendini o beddualara çok inandırdın. Bunu yaşayacağına o kadar eminsin ki bir kere bile çocukla ilgili konuştuğunu duymadım. Halaların ima ettiğinde bembeyaz olan yüzünü gördüm kaç kez. Ne olacak ona? Onu sevmekten korkan bir babası mı olacak?"

Ali yutkunup gözlerini Asude'ye çevirdi. "İlk önce ayağıma vurulmuş prangalarımdan kurtulacağım," dedi. "Yıllarca *acılarından yapıyorlar*, dediğim o histen kendimi azat edeceğim, Asude. O doğmadan on yaşında denize düşmüş Ali'yi o sudan çıkaracağım."

"Ama hiç istemedin. Sen... Sen azıcık bile istemedin ki."

Ali kırık bir tebessümle Asude'nin gözlerine baktı. "İstemeyi bilmiyorum," dedi. "Bu yaşa kadar kimseden bir şey isteyecek yüzüm olmadı. Sen bana böylesi bir aşk vermemiş olsan bunu bile yaşamak için cesaret edemezdim. Haklısın. Hiç aklımdan geçirmedim, kendimi baba olarak hayal etmedim. Hiç böylesi bir şeyi isteyecek haddi bulamadım

kendimde ama yine sen çıkıp bana imkânsız saydığım bir şeyi veriyorsun. Senin verdiğin her şey çok güzel. Yaşamasam bilmem ama artık biliyorum." Yutkunurken boğazını sıkan eli uzaklaştırmak için parmak uçları boyun çukurunu ovuşturdu. Asude'nin gözünü bile kırpmadan onu izleyişinden güç alıp bankta ona doğru biraz daha yaklaştı. "Yirmi yaşımda son seanstayken Yıldırım Bey *amaçsız yaşayamaz insan*, demişti. *Amaç edin ve hayatını koru*, diye tembihlemişti. Anlamadım onu o zamanlar. Şimdi anlıyorum." Bakışları bal rengi irislerden kopup karnına indi. Dokunacakmış gibi eli uzandı ama Asude rahatsız olur diye kendini durdurdu. "Her yanım yama dolu, biliyorum. İnan, senin hak ettiğinin bu olmadığını çok iyi biliyorum fakat senden vazgeçemeyecek kadar sana âşık oldum. Şimdi bir tane daha ihtimalim var. O ihtimali korkularıma heba edemeyecek kadar aşkında kayboldum. Sana hak ettiğini vermek, ona iyi bir baba olmak nasıl bir şey öğreneceğim. Etrafında binlerce insan olsun..." Ali'nin gözleri sıkıca kapandı, yüzü hüzünle buruştu ama hemen düzeltti. Kahveleri açıldığında hafif sulanmış bir haldeydi. "Seni sevdiğini söyleyen binlerce insan olsun, sen anneni ve babanı istiyorsun, Asude. Sevgiyle ısıtılmış ev istiyorsun. Duyulmak, görülmek istiyorsun. Bütün gece düşündüm ben bunu. Yani o gerçekten varsa ne yaparım diye bin farklı soru geçirdim aklımdan. Öyle bir zamanda, üstelik korunurken bizi seçtiyse sebepsiz olamaz. *Seni bana kader mi getirdi*, demiştim, onu da kader veriyor işte. Bir ihtimalim olsun diye... Seni layık olduğun şekilde sevmek istiyorum. Bu kadar çaresizken geliyor bize, onu da çok sevmek istiyorum. Kafamın içindeki sesler benden on koca yılı söküp aldı. Sonraki on yılı bir sis içinde yaşayarak tüketti. Geriye kalan hayatımda bana bahşedilmiş bir mucize var, yitiremem." Asude'nin elindeki simidi sıkıca tutmuş ellerine baktı. Şimdi o kadar büyük bir ihtiyaç duyuyordu ki bu ellere. Parmakları can çekişiyordu ait olduklarına uzanmak için. "Kendi gerçeğimi kabulleneceğim. Denize yirmi yıldır parmağımın ucuyla bile dokunmadım. Böyle güzel olup bu kadar zalim oluşunu bir türlü kabullenemedim. Yirmi yıldır yanı başımda. Geçim kaynağım yaptığım ama hayatımın katili olarak gördüğüm deniz seni bana verdi." Ali başını iki yana sallayıp hüzünlü bir tebessümle iç çekti. "*Ben katil değilim*, der gibi. *Bak, bir tek almıyorum, sana en kıymetli incimi veriyorum*, der gibi seni bana verdi. Onu da affetmeyi öğreneceğim. Kalbimde kötü olan ne kadar his

varsa o doğmadan hepsinden kurtulacağım." Asude'nin sol gözünden kayan yaşı işaretparmağının ucuyla uzanıp aldı. Küçük bir inciden hiç farkı yoktu parmak ucundaki damlanın. "Annenle babanın arasındaki sevgiyi yaşamak istiyorum." Parmağındaki damladan ayrılan gözleri Asude'nin gözlerine tutundu. "Senin, babanı sevdiğin gibi o da beni sevsin istiyorum," dedi.

Sonrasında geçen bir saatte ikisi de bir daha konuşmadı. Asude elindeki simidi bir saate yayarak anca bitirdi. Ali ise onu görmediği yirmi iki günde birikmiş özlemini doyurmak için bir an bile bakışlarını çekmedi. Asude bu bakışların altında kaldıkça, yanağının içine eziyet edip durmuştu. Sonunda sürekli gözüne batan atele olan merakını susturamadı.

"Koluna ne oldu?"

Onu merak etmesi ayıpmış da kimse duymasın diye sesini en kısık seviyede tutmuş gibiydi. Ali ise parmak uçlarında hissettiği uyuşukluğa dokundu. "Küçük bir kaza," dedi.

Asude dudağını kemire kemire izledi elini. Niye daha detaylı söylemiyordu ki? "İncittin mi?" Ali cevap vermedi ama onaylar gibi başını salladı sadece. Bu cevap da yetmiyordu. Niye adam gibi kimse söylemiyordu sanki? Sofrada da annesiyle babası geçiştirmişti. Atel kullanmasını gerektirecek ne olmuştu? Bir şey mi düşmüştü koluna acaba? "İlaç kullanıyor musun?" Onun için endişeleniyormuş gibi görünmek istemiyordu ama gerçeği kendinden de saklayamıyordu. Ne olmuştu koluna? Gömlek kollarını mutlaka katlayan adam, manşetlerini ilikleyerek kapamaya çalışıyordu ateli. Biri ne olduğunu söyleyip Asude'yi kemiren şu kurtlardan kurtarsa ölür müydü?

"Antibiyotik alıyorum."

Ezilmeye antibiyotik olur muydu? Niye mikrop kapmayacaktı? Kesilmişti o zaman, dikiş vardı. E o zaman sargı yetmez miydi? Atel niyeydi? Dili ağzında şiştikçe, daha çok soru sormak için onu bunalttıkça gözlerini sıkıca kapadı. Onun için endişelenen yanlarını böyle ortalığa sermek istemiyordu. Ağzından cımbızla laf almasına da sinirlendi. Açık açık ne olduysa anlatsa ölürdü sanki.

Öfkeyle ayaklanıp, "Çıkmıştır sonuçlar!" dedi. "Bir an önce girelim, ne olacaksa olsun artık."

Asude'nin kızgınlıkla söylenip, ardına bakmadan yürümesiyle Ali

de oturduğu yerden fırladı. Doktorun kapısında beklerken, kendine sinirle bakan kıza bilmeden yine ne yapmıştı, bulamadı. Konuşurken bal gözleri merhametle yumuşamıştı halbuki. Eliyle değil ama bakışlarıyla okşamıştı yüzünü. Ali onun sadece izleyerek bile insanı sevişini yaşamıştı sonuçta. Kıyamıyor gibi titreyen kirpiklerine baktıkça affedileceğine olan inancı kuvvetlenmişti. Yine bir anda öfkesini kaldırmak gibi bir salaklığı nasıl becermişti acaba?

Odaya girdiklerinde doktor tebessümle baktı genç çifte. "Oturun lütfen, sonuçlarınızı kontrol ediyordum şu an," dedi. Asude ve Ali aynı anda nefesini tuttu. "Doğru tahmin etmişsiniz. Beta hCG değeriniz yedinci haftanın içinde olduğunuzu gösteriyor. Şöyle geçelim, ultrasonla kalp atışı alabiliyor muyuz diye bir bakalım."

Sanki tam da bunun için gelmemişler gibi ikisi de kaskatı olmuş, konuşan kadına bakıyordu. Doktor kaşlarını kaldırıp bir tepki bekledi.

"Sa- Sahiden bebek var mı?"

Savaşın göğsü çatlayacaktı. Dili ağzına sığmaz oldu bir anda. Doktor yine onaylar gibi küçük bir tebessümle, "Evet, öyle görünüyor," dedi.

Asude'nin ise yüzü kül gibiydi. Ali koluna dokunduğunda sakınma gibi bir harekette bulunmayınca bu kez beline doladı elini. Asude'yi doktorun gösterdiği sedyeye doğru yürütürken bacakları titriyordu. Kuş gibi titreyen zayıf bedenini destekleyip uzanmasını sağladı. Onları sabırla bekleyen doktora mahcup bir gülümseme yollayıp Asude'nin pantolon düğmesini araladı, karnını açığa çıkardı. Zira Asude bunları yapamayacak gibiydi. Ona karşı gelmediğine göre müsaadesi de vardı. Doktor karnına bir jel sürüp, onu muayene ederken gözlerini karısından ayırmadı.

"Asude, iyi misin yavrum?"

Bal rengi gözler solgun, dudaklar kupkuru, teni bembeyazdı. Ali yumruk yaptığı elini kavrayınca ince titremeyi avuçiçlerinde hissetti.

"İşte, buradasın," diyen doktorun sesi ikisini de kendine getirdi. Dikkatle iki çift göz ekrana kilitlendi. "Güzel bir yerleşme, kese temiz, embriyo sağlıklı." Doktor oldukça içten bir tebessümle taze anne babaya baktı. "Kalp atışı için hazır mıyız?"

Sonra da odayı inletecek bir ses doldu. Nutku tutulur mu insanın? Ya da neden tutulur? Nefes almayı unutturacak, yaşamla bağını anlık koparacak bir his... Ama acıtmayanından, hüzün ya da sancıyla kıvran-

dırmayanından bir his... Ali'nin hissettiği tam olarak buydu. Çırpınır gibi güçlü atan kalbin ardından kendi kalbi durdu sanki. Elini sıkan elle ekrandaki bakışları hızla Asude'ye çevrildi. Onun da kendisinden pek bir farkı yoktu. Telaş, şaşkınlık, merak, heyecan ve ad veremediği binlerce duygu iki bal rengi iriste oynaşıyordu. Ağzından sesli bir nefes alışında Ali de derince havayı soludu. Sağ eli titreyerek yüzüne uzandı. Farkında olmadığı bir kahkaha kaydı dudaklarından. Telaşlı bakışlar bir ekrana bir Asude'ye çevriliyordu.

"Ka- Kalbi... Kalbi atıyor." Daha sesli bir kahkaha duyuldu kalp atışlarının yanı sıra. Ama aynı saniye bir damla da yanaklarına süzüldü. "Asude, orada... Kalbi atıyor."

Asude tekrar sesli bir soluk aldı. İnler gibi, "Allah'ım..." diyebildi. Ali kızacağını unutup dudaklarını alnına, saçlarına bastırırken sürekli *kalbi var, kalbi atıyor*, diye mırıldandı. "Gerçekten oradaymış. Üzüntüden değilmiş." Biliyordu zaten bunu. Biliyordu ama niye her zerresini şaşkınlık kaplamıştı o zaman? Her kalp atışı kulaklarını uğuldatıyordu sanki. Ali'nin kızarmış gözlerine baktıkça, onun heyecanını teninde hissettikçe sıktığı her kası gevşedi. Ali'nin tüm yüzünü kaplayan gülümsemeyle kendi dudaklarının kıvrıldığını bile fark edemedi. Tıpkı karşısındaki adam gibi gözlerini su damlaları kapladı. "Sesine bak. Gerçekten orada."

Ali yüzünü Asude'nin saçlarına gömüp sürekli *teşekkür ederim*, diye inledi. Doktorun yanlarından uzaklaştığını, sesin artık duyulmadığını bile anlayamadı ikisi. Gözleri yaşlarla doldu. İçinde tarifi olmayan bir mutluluk vardı. Acı gözden yaş akıtırdı da sevinç böyle yapar mıydı insanı? Aynı şekilde bal rengi irisleri dolduran su damlalarına baktı. Nasıl da titriyor, yüzü heyecandan nasıl da kızarıyordu? Elleri yanaklarını kavrayıp alnını Asude'nin alnına yasladı. Nefesinden tekrar can bulur gibi soluduğu havayı kokladı.

"Sen... Sen benim asla hak etmediğim bir mucizesin. Seni çok seviyorum. Seni akla gelebilecek her şeyden çok seviyorum. Hayatım boyunca hayalini bile kurmadığım ne varsa verdin. İstememiştim bile ama sen öylece avuçlarıma bıraktın. Ne olur... Ne olur, bana son bir şans ver. Sen benim her şeyimsin. Siz benim her şeyimsiniz. Ne olur, yanınızda kalmama izin ver. İstersen dokunmam bile ama yanınızda kalayım. Ben... Biraz önce..." Geri çekilip gözlerini araladığında Asude

de kapanmış gözlerini açtı. Kahve irislerden kayan bir damlaya baktı. "Sana yalvarıyorum, beni sizden uzağa atma. Ölürüm. Sen ve o olmazsa ölürüm, Asude."

Asude ağzını açıp konuşmadı ama itiraz eden bir hareket de sergilemedi. Sadece gözleri kapanmış, Ali gibi bir damla kaymış ve belli belirsiz bir tebessümle derin nefes almıştı. Ali geri çekilip Asude'nin karnını silerken, üzerini düzeltirken elleri titriyordu hâlâ. Farkında olmadan sık sık teşekkür ve şükür kelimelerini fısıldıyordu. Kanı kaynıyordu. Delici, kontrolsüz bir his Asude'yi göğsüne bastırmayı, kalp atışını kendi göğsünde hissedene kadar onu orada tutmayı istiyordu. Üzerine gitmemek, onu sıkıp kendinden uzaklaştırmamak için verdiği gayreti bir Allah'ın kulu bilse haline acırdı.

Onları bekleyen doktorun karşısına oturdukları an ikisi de farkında olmadan seslice nefes aldı. Bu, karşılarındaki kadını güldürmüştü. "Oldukça heyecanlı bir çift," dedi. "Şimdi de hamilelik sürecinin nasıl olacağıyla ilgili konuşalım. Anne baba olarak dikkat etmemiz gereken durumlar var. Asude Hanım, ferritin değeriniz sınırda, bunun için ilaç başlıyoruz. Kullanmanız gereken takviyeler var, gebelik sürecinde bebeğinizle her şeyi paylaşacaksınız. Sizi güçlü tutmamız gerekiyor. İyi bir gelişim için ilaçları asla aksatmıyoruz."

Bunu söylerken ikisine de bakmıştı doktor. Ali hızla başını sallayıp doktorun uzattığı reçeteyi aldı. "Ben de kullanayım mı?" diye sordu. Doktor ilk olarak algılayamadı soruyu. Ali anlayacakmış gibi elindeki reçeteye bakıyordu. "Takviyeleri yani... Ben de kullanayım mı?"

Çok mantıklı bir soru sormuş gibi cevap bekleyen bir ifadeyle doktora baktı. Doktor ise kaşları kalkmış, bir Ali'ye bir Asude'ye bakıyordu.

"Çok istiyorsanız..."

"*Anne ve babası olarak*, dediniz. Babası benim. Yani bebeğin babasıyım ben."

Doktorun kaşlar biraz daha kalktı. "Anlayabiliyorum," dedi.

"Yani kullanmam gerekiyor mu?"

Doktor cevap Asude'deymiş gibi ona baktı ama o da kendi kadar şaşkın bir ifadeyle kocasını izliyordu. "Biz daha çok gebelerin kullanması taraftarıyız," dedi.

"*Anne ve babası olarak*, dediniz. O zaman ben neye dikkat edeceğim?"

Kadın üstdudağının kenarını dişiyle kıstırıp biraz çekiştirdi. Kahkaha atmak istiyordu ama profesyonel çizgisini korumak zorundaydı. "Anneyi rahat ettirmek konusunda babalara çok iş düşer," dedi.

"Nasıl rahat ettiririm onu? Kokular rahatsız ediyor. Yapay zekâya sordum, *normal olabilir*, dedi ama net değil. Çok uyuduğunu söyledi Asude. Bu da gebelikte görülüyormuş ama yine yapay zekâ *her gebe farklı*, dedi. Kan değerleri düşük, ondan mı uyumak istiyor? Çünkü yapay zekâ *tiroit sorunu, düşük tansiyon da sebep olabilir* yazıyordu. Bunlar karımda yok, değil mi?"

Asude dişlerinin arasından, "Sus artık," diye mırıldansa da doktorun tutmaya çalıştığı kıkırtı kaçmıştı artık.

"Yapay zekânın işimizi elimizden almamasını umalım. Öncelikle ilk üç ayda koku hassasiyeti ve uyku yoğunluğu normaldir. Bahsedilen endişeler için tabii ki değerler takip edilecek ama şu an için böyle bir sorun görünmüyor." Sonra tebessümünü bozmadan Asude'ye baktı. "Evhamlı bir baba adayı, umarım sizin için kolay bir süreç olur. Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Asude iç çekip ters bir bakışla Ali'yi süzdü. "Şu an biraz heyecanlıyım, aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedi. "Beklenmedik bir durum bu. Yani biz korunuyorduk, nasıl olur, aklım almıyor. Biraz kendime gelmem, kabullenmem lazım sanırım."

"Anlıyorum. Hiçbir korunma yöntemi yüzde yüz garantili değildir. Sık rastlarız korunurken hamile kalınmasına. Şu an için her şey yolunda. Randevu günü oluşturalım, bir sonraki ziyaretinizde sorularınızı cevaplarım."

Asude onaylayıp ayaklandı. Kalkması için gözleriyle Ali'yi de uyardı. Ali çok rahat hissetmese de Asude'yi kızdırmayı göze alamamış olacak ki kalktı yerinden. Aynı şekilde bir teşekkürle çıktılar odadan. Yan yana yürürken, "Başka bir doktora daha mı gitsek?" dedi.

Asude, içinde tuhaf bir dalgalanmayla yürürken, duraksayıp karmaşık bakışlarla Ali'yi inceledi. "Kalp atışını duyduk," dedi. "Orada."

Ali'nin o memnuniyetsiz ifadesi hızla değişti. Başını hızla salladı. "Evet, ne kadar hızlı atıyor duydun, değil mi?" dedi. "Akıl alır gibi değil, küçücük noktadan o ses nasıl çıkar?"

"O zaman neden başka doktora gitmek istiyorsun?"

Ali, arkalarında bıraktıkları kapıya baktı. "Doktora çok güveneme-

dim," dedi. "Kokular normal dedi ama uyku konusunda yapay zekâ troit..."

"Sen ciddi misin?"

"Bak, bunlar gözden kaçan önemli konular olabilirmiş. Yani ya düşük tansiyon sebep oluyorsa? Ya troitlerdense? Doktor *normal*, dedi, geçti. Ben dün gece okudum, dikkat etmek lazım bu belirtilere."

"Arama motoru bitti, yapay zekâya mı dadandın?"

Ali omuzlarını silkti. "Arama motoru istediğim gibi cevap vermiyor. Bu daha iyi, istatistiksel oranlarına kadar söylüyor."

Asude başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Bir noktada delirecekti ama ne zaman olur, bilmiyordu. Eve vardıklarında kapı açık bekleyen iki kişiyle dudakları kıvrıldı Asude'nin. Onun belirsiz ruh hali yüzünden tüm hissettiklerini içlerinde yaşayan anne babasını da üzüyordu. Halbuki bir bebek haberine en çok onların sevineceğini biliyordu.

"Asude?" Savaş'ın sesiyle Asude bakışlarını yanında oturan adama çevirdi. Ağzını açmadı ama konuşmasını ister gibi kaşlarını kaldırdı. "Ben de geleyim mi?"

"Nereye?"

Savaş bakışlarını anlık onları bekleyen ikiliye değdirip tekrar Asude'ye çevirdi. "Doktorda olanları anlatacaksın ya, ben de geleyim mi?" diye sordu.

Burnunda ince bir sızı oluştu. Hep böyle yapıyordu, ona kıyamayan yerlerini o kadar iyi biliyordu ki. *Sana kızgınım, git buradan*, demek isteyen dili biri tarafından durduruluyordu sanki. *Gel*, demeye de gururu izin vermediği için başını hafif aşağı eğip onaylar gibi bir harekette bulundu. Arabadan iner inmez Savaş da peşinden yürümeye başlamıştı.

Hatun'un fır fır dolaşan gözleri ikisinin ruh halini çözmeye çalışıyordu. Harun da aynı şekilde kızı üzgün mü yoksa mutlu mu anlamak için sürekli onu izliyordu. Asude karşılarına geçince başını sola yatırdı. "Sandıkta sakladıklarını çıkarman lazım," dedi. "Bebeklik tulumlarımı ona giydirip, kendi fotoğraflarımla birleştirip kolaj yapacağım."

Hatun tüm sokakta duyulacak kadar gür bir çığlıkla, "Asude!" diye bağırıp kollarını kızına doladı. Asude ona söylediği andan beri sevinmek için an gözleyen annesine sıkıca sarıldı. "Annem... Güzel kızım benim. Yavrumun yavrusu olacak. Allah'ım, şükürler olsun."

"Kalbi atıyor, anne. O kadar hızlı ki görmelisin. Nokta kadar aslında ama çok hızlı."

Hatun'un zaten hazırda bekleyen yaşları sıra sıra aktı. "Yerim ben onun minik kalbini, Asude'm," dedi. "Canım yavrum benim, bebeğimiz mi olacak şimdi bizim?"

İki yana sallana sallana sarılan karısı ve kızını bekliyordu Harun. Onun da genzi yanıyordu ama bir baba olarak ağırlığını korumak için dirayetli duruyordu. Yoksa Asude'yi kollarına verdikleri gün sanki dünmüş gibi gözünün önüne gelmesine dayanamayıp ağlayacaktı. Asude annesinden ayrılıp babasına döndüğünde Harun kollarını açtı. Hemen arasına giren kızının saçlarına sayısız öpücük bıraktı. "Ben daha seni yeni kucağımdan indirdim, kızım," dedi. "Şimdi senin bebeğini mi kollarımda gezdireceğim?"

"Baba ya, böyle söyleme, benim ağlamam geliyor."

"Bebeğin de senin gibi sulu göz olursa ne yapacağız biz böyle? Onu da avutmak için tüm mahalleyi omzumda taşıyarak mı gezdireceğim?"

"Babacığım..."

Asude'nin sırtını okşaya okşaya bir sürü dua etti Harun. Başını yana yatırmış, dudağında güzel bir tebessümle onları izleyen adama baktı bu kez Hatun. "Annem, gel, yavrum," dedi. "Seni tebrik etmedik bak." Kolları Savaş'ın boynuna yetişmediğinde Savaş öne doğru eğilmişti. Boğazı düğümlendi sırtında dolaşan el yüzünden. "Sağlıkla doğsun bebeğiniz, anneciğim. Güzel günlerini gördüğünüz çok uzun, çok güzel bir ömrü olsun. Siz ona hakkıyla anne baba olacaksınız, o da size çok güzel evlat olsun."

"Anne..."

Savaş'ın kısık sesiyle Hatun şu ana kadar ilk kez yaptığı bir şeyi yapıp yanağına küçük bir öpücük bıraktı. "Sen çok güzel bir evlatsın," dedi. "Rabbi'm de senin gibi güzel bir evlat versin sana. Birbirinizden hiç ayırmasın."

Hatun kollarını ayırınca bu kez Harun sarıldı Savaş'a. "Tebrik ederim, oğlum," dedi. "Allah size evladınızı bağışlasın. Evinize, ailenize neşe getirsin. Bizi çok sevindirdiniz, Allah'ım da sizi hep sevindirsin."

Savaş beddualar tatmıştı. Karnında taşıyanından, kursağına lokma koyanından çok ağır bedduları içinde saklardı. Şimdi başka bir anne, kan bağı bile olmayan bir baba...

Savaş'ın ailesi hayır dualarla sırtını okşuyordu. Bir cuma namazında hoca vaaz verirken *baba duası cehennemden alır, anne duası sizi cennete taşır*, demişti. Ses sanki kulağında yankılanmıştı. Denizin hırçın dalgaları bu kez *çocuğunun mezarını görmeden ölme*, diyen ahları alıp götürdü de yerine ruh okşayanları getirdi sanki.

İçeri girip uzunca bir süre de evlerinde sevinçlerini yaşadılar. Hatun erinmeden, Asude'nin ne kadar bebeklik kıyafeti varsa çıkarıp ortalığa serdi. Savaş'ın eline bırakılan bebeklik albümünün her karesinde olan tulumu, hırkayı, patiği de hevesle gösteriyordu. Savaş her fotoğrafa bakıyor, daha sonra Asude'yi izliyor, sırayı bozmadan en son karnını inceliyordu. Fotoğraftaki saçları korkunç kabarıklıkta, bal gözleri iri, yanakları tombul, yüzünden yaramazlık akan kız çocuğu içini okşuyordu sanki.

Asude sessizce ailesini ve karşısında her şeyi ilgiyle izleyen adamı seyretti. Ali'nin fark etmeden patiğini kokladığını gördüğünde neredeyse gülecekti. Onun karşısında dik durmak o kadar zordu ki. Ona uçmak isteyen kalbini hizada tutmak akıl almayacak kadar zordu. Fark etmeden eli karnına gitti. Bebeğinin babasını izlerken bebeğini okşadı.

Hata mı yapıyordu? Ona kanmak isteyen kalbine yine uyup başka bir üzüntü deryasında mı bulacaktı kendini? Üstelik bu kez yalnız da değildi. İnsan en büyük kumarları kalbi üzerine oynarmış. Asude şu an bunu anlıyordu artık. Ali'nin dile dökmekten artık çekinmediği o aşkına inanmayı seçmezse ihtimalini kaybetmiş olacaktı. Fakat bir kez daha onun tarafından incitilirse ne yapar, bilmiyordu. Eğer vaat ettiği aşkla, sözünü verdiği aileyi kuracaklarsa önlerindeki hayatı gözleri kapalı düşündü. Başı geriye yaslanmış, eli karnında neredeyse uykuya daldığı bir çizgide Ali'yi kucağında bebeğiyle düşledi. Kalbi kuş gibi çırpındı. Ne muazzam bir manzaraydı ama...

Asude gözlerini araladığında odasında, kendi yatağındaydı. Ne ara buraya geldi, ne zaman uyudu, onu bile idrak edemedi. Duyduğu fısıltılarla başını yastıktan kaldırdı. Salona ulaştığında Melike ve annesinin kısık ama hararetli bir halde konuştuklarını duydu. Kıkırtılarını elleriyle saklayarak susturuyorlardı.

O anda Melike'yle göz göze gelince arkadaşı ayaklandı hemen. "Ay ay ay, benim taze anneciğim uyanmış," dedi. "Aman da aman, anne mi oluyormuş benim kıvırcık arkadaşım? Bebişimiz mi olacakmış bizim?"

Melike kollarını dolayıp da iki yana devrilir gibi sallandığında Asude kıkırtısını tutamadı. "Sanki bilmiyordun, şapşal, günlerdir tuvalette kapı bekçiliğimi yapıyorsun ya," dedi.

"O zaman durum karışık olduğu için sevinç gösterisinde bulunamadık, Asude. İçime içime şiştim resmen. Şimdi durum farklı, Hatun'umla lokma dağıtacağız sevincimizden." Asude geri çekilip başını iki yana salladı. Gözü evin içinde hızlı bir tur atmıştı. Babası da yoktu sanki ortada. "Sen oturduğun yerde uyuyunca Savaş odana taşıdı seni. Biraz boş boş oturunca ne yapacağını da bilemedi çocuk, baban aldı da kahveye götürdü."

Asude geçip, üçlü koltuğa otururken, "Onu mu sordum sanki?" diye söylendi. Melike ve Hatun aynı anda kıkırdadı. Sonra gözleri sehpanın üzerindeki beyaz güllere kaydı. Kaşları kalkık annesine baktı. Hatun soruyu anında anlamıştı.

"Ay, bakma şöyle, Asude," dedi. "Çocuk sinir hastası olacaktı çiçeklere bakıp bakıp. *Bunlar da iyice solmuş, en iyisi güllerimi koyayım ben oraya*, deyince beş yaşındaki çocuklar gibi güldü yavrum. Meriç'ime de söylemeyin sakın, kıskanıyor damadım beni herkesten, canım. Çocuğumun gönlünü bir çiçek için de kıramam şimdi."

Asude başını geriye yaslayıp şakaklarını ovaladı. "Annemin bu damat seviciliği beni öldürecek," dedi. "Sen ne zaman geldin, Melike?"

"Oluyor biraz. Ee, anlatsana canım, ne dedi doktor? Kalp atışı bile başlamış, gerçi az daha dursak çocuk doğacakmış resmen. Savaş ne yaptı, Asude? Sevindi mi duyunca?"

Dudakları kıvrıldı. O anları düşünüp kıkırdamasını engelleyemedi.

"Aptal! Kekeleyip durdu. Bir de bütün gece yapay zekâya hamilelikle ilgili şeyler sormuş. Doktora neler söyledi, utancımdan anlatamam."

Melike tek kaşını kaldırıp arkadaşını inceledi. "Ee, ne yapıyorsun sen şimdi?" diye sordu. "Bu deveyi güdüyor musun yoksa bu diyardan gidiyor musun?"

Asude susunca Hatun, "O anasının kızı," dedi. "Ne deveyi gütmek için uğraşır artık ne de diyarı kimselere bırakır. Deveyi adam edecek. O da *beni Asude'den başkası güderse kurt kapar*, diyerek peşinde koşturacak. Bak bana, Harun amcanı bir kere korkuttum, altı aydır sızısını atamadı içinden. Savaş da bu korkuyu yaşadı ya, hayatta gözünü ayırmaz çobanından artık."

Melike kıkırdayınca Asude de kendini tutamadı. Ne fena kadındı annesi. Zavallı babacığına yaptığından azıcık bile pişman değildi. Dudağının kenarını kemire kemire kendi devesini düşündü. Çok peşinde koşası varsa koşabilirdi, Asude kendi sırasını savmıştı zira.

"Hiç beklemiyordum ondan böyle bir heves. Yani nasıl desem... Onu bir görseydiniz doktorda, çocuk istemeyen adam değil de yıllardır bunu bekleyen biri gibiydi. Ben çok karmaşık hissediyorum. Ona kırgınım ama aynı zamanda çok seviyorum. Bana verdiği sözleri tutarsa hayal bile etmediğim kadar mutlu bir hayatım olacak. Yine de korku var içimde. Ali benim en zayıf yanım, kalbim ondan geçemiyor."

Sakin sakin konuşmasına iki kadın da tebessümle baktı sadece. Melike biraz ağır havanın değişmesi biraz da merakla doktorda olanları sorunca olan biteni uzun uzun anlattı. Bir süre sonra yerde bağdaş kurarak oturan Melike, dudaklarını büzerek alelade bir şeyden bahseder gibi, "Aziz de bu sabah *ailem ailenle tanışmak istiyor, müsaitseniz size geleceğiz*, dedi," diye konuya daldı.

Asude, annesinin yesin diye verdiği kara üzüm kurularından birini Melike'nin alnına fırlattı. "Sen bunu şimdi mi söylüyorsun, saftirik?" dedi. "Ne zaman geliyorlar? İstemeye mi geliyorlar yoksa tanışmaya mı?"

Melike sanki çok da önemsiz bir detaymış gibi omuz silkerek, "Tanışmadır heralde," diye mıy mıy konuştu.

Hatun ise kaşları kalkmış, yerdeki kıza bakıyordu. "Yavrum, güzel kızım, sen daha geçenlerde *bu benle gönül mü eğlendiriyor, niye işi ciddiye dökmüyor*, diye söylenmiyor muydun?" diye sordu.

Asude annesine baktı. Bu bilgi onda yoktu. "Öyle mi yapıyordu?" dedi, hayretle.

"Valla öyle yapıyordu. Kız, ben *Aziz'le ne durumdasınız*, dedim de *benimle gönül eğlendiriyor herhalde, basacağım tekmeyi*, demedin mi? Şimdi şu tipe bak, sanki oğlan zorla geliyor."

Melike teessüf eder gibi yan yan baktı Hatun teyzesine. Anlık bir sinir halinde dertlendiği her şeyi ortaya dökmesi hiç hoş olmamıştı. "Hatun'um, ayıp ama!" dedi. "Ben o zaman biraz sinir olmuştum da ondan şey yaptım."

"Gözün çıkmasın, Melike. Oğlana da böyle yapıyorsun, değil mi? Kendini ağırdan satıp sanki hiç evlenmek için adak adayan sen değilmişsin gibi rolleniyorsun."

Melike ciğer kapmış kedi gibi sinsice sırıtıp, "Kaçan kovalanır, Hatun'um," dedi. "Bak, Asude kalkıp geldi, kocası pervane oluyor etrafında. Kızı eldeki kuş zannediyordu senin damat, uçtuğunu görünce nasıl tutuşmuş ama. Aziz'imin de otuza gelmeden ikinci çocuğa hamile kalacağım planlarından haberi olmasa da olur."

Hatun ayağındaki terliği fırlatınca, Melike havada yakalayıp bir kahkaha attı. "Hiç utanıyor mu bak şuna?" dedi. "Nurhan duysa saçlarını tek tek yolar. Kız, hani bu oğlan sarı diye söyleniyordun sen?"

"Ya, öyle deme, Hatun'um. Yirmi altı yaşındayım. Tanışma, evlenme, alışma derken yirmi yedi olurum. Ne zaman doğuracağım ben bu çocukları? Benim aile planlamamda otuza iki çocukla girmek vardı. Üçüncüyü kaç yaşında doğuracağım ben? *Zaman kalmadı*, diyorum. Hem sarılara şans verip Kıvanç Tatlıtuğ falan izledim. Ay, bayağı hoş adammış ya. Asude, bu sarıların bu kadar gideri olduğunu niye hiç söylemedin sen bana?"

Hatun ve Asude ağızları açık dinliyordu karşılarındaki kızı. Aziz'in de Kıvanç'a olan benzerliği Samsun, Sinop ve Çanakkale arasında olan tüm illerde mevzubahisti çünkü.

"Ay... *Kıvanç*, diyor, *bebekler*, diyor. Yavrum, sen kaç tane doğuracaksın?"

Melike dudak büzüp tavana baktı. "Üç net, Hatun'um," dedi. "İki kız, bir oğlan olursa çok makbule geçer. Asude'ye yetişmek için ilkinin onunki ne olursa o olmasını istiyorum, kardeş kardeş büyüsünler. Asude, erkek doğurur musun lütfen? Ben oğlumun büyük olmasını istiyorum. Kızlarıma abilik yapacak."

Asude ve Hatun bakıp kaldılar. Asude fark etmediği bir sesle, "Allah'ım, Aziz abime acı," demiş bile olabilirdi.

Sonraki gün Melike'nin tanışma merasimi için alışverişle geçti. Asude'nin bir nebze de olsa düzelen ruh hali hepsine çok iyi gelmişti. Alışveriş sürecinde peşlerinde gezen Savaş ise ayrı bir keyif veriyordu. Melike, Asude'nin yüz vermeden her işini yaptırmasıyla dalga geçip durdu. *Sen ne geliyorsun bizle*, diyordu ama elindeki poşetleri taşımasına izin veriyordu. *Ben bir şey istemiyorum*, diye söyleniyordu lakin Savaş'ın aldığı limonatayı, çikolatayı keyifle yiyip içiyordu. *Senin parana mı kaldım ben*, diye trip atıyor fakat mağazadan aldığı her şeyi ödesin diye adamı arkasında bırakıp dışarı çıkıyordu.

Tanışma merasimine her ne kadar ısrar edilse de Asudeler katılmadı. İki aile arasında olmasını özellikle tekrar edip durdu Hatun. Ertesi gün sabahın erken vaktinde kapı hızla çalınca, Asude kimin geldiğini bildiği için sırıtarak açtı kapıyı. Melike tanışma merasiminin bilmediği bir şekilde söz kesmeye dönüşeceğini bağıra çağıra söylerken, Harun havluyla yüzünü kurulayıp karşılarına çıktı.

"Asude, seninkinden buruşuk olmasın ama bende de bir babaanne var. Allah'ım, kadın nasıl yaptı, bilmiyorum ama bir anda *gelmişken sözümüzü de keselim, yol kemiklerimi çok ağrıtıyor*, dedi. Kendi aramızda söz kesecekmişiz."

Asude kaşları kalkık, Rahime halasının kayınvalidesini düşündü. Adı geçmişti ama hiç görmemişti. "E yapılır, Melike'm, hazırlanırız bir şekilde," dedi.

"Asude, *kendi aramızda*, dedi kadın. Biz *tamam*, dedik ama sonra da şak diye senin babaanneyi aradı. *Kalkıp gelin, torununu sözlüyoruz, sen uyukluyorsun*, dedi."

"Nasıl? Amcamlar da mı gelecek?"

"Sanırım öyle."

"E nasıl olacak? Bir yer tutmak lazım ama önceden ayarlanmadan imkânsız."

Melike yine onaylar gibi başını salladı. "Müstakbel kayınvalidem *bir yer bulalım*, dedi ama annem de *bu hafta içinde bulmak zor olur*, dedi. Babam da *kocaman bahçemiz, evimiz var, kendi içimizde yapalım*, deyince babaanne *olur*, diye hemen atladı."

"Ama sen? Sen ne istiyorsun? Böyle çok damdan düşer gibi olmuş."

"Ya, açıkçası benim işime geldi. Teyzemler *geliriz*, dedi ama amcamla dayım *az durun, işimiz var*, diye kem küm etti. Kadir dayı lafı ikiletmeden *hazırlanıyoruz o zaman biz*, dedi. Gelmek isteyen hiç bahane buluyor mu bak? Onları çekemem valla, Asude. Yengelerimin sürekli kusur bulmasıyla uğraşacak kafa yok bende. Şimdi damat tarafı uzaktan geliyor, git gel ayıp olur diye hop yaparız, kurtuluruz."

Asude dudağını kemire kemire gelecek olan amcayı, halaları düşündü. Melike için güzel bir şeydi ama onları görünce ne yapacağını bilemeyen yanı tedirgince kıvranmaya başladı. Melike'nin heyecanını bozmamak için bir şey söylemeden ona uyum sağladı.

Yine bir alışveriş curcunası yaşandı. Melike daha hamileliğinin ba-

şında olan arkadaşını yormamak için bunlardan uzak tutmak isteyince Asude bu karmaşaya girmekten kurtulmuş oldu.

Sözün yapılacağı akşam için hazırlanırken kapıları çaldı. Asude, Ali'nin geldiğini düşünmüştü. Her gün mutlaka geliyordu, gelirken de olmadık şeyleri bahane ediyordu. Kapıyı araladığında Kadir amcasıyla göz göze geldi. Kalbi bir anda çok hızlı atmaya başladı. Sonra ardındaki kalabalığa baktı, kalbinin ritmi kaydı sanki. Hepsi buradaydı ve hepsi hevesli bir tebessümle ona bakıyordu.

"Kıvırcık gelinim, *hoş geldin*, demek yok mu amcana?"

"Amca, siz..."

Kadir kollarını açıp kocaman bir gülümsemeyle sarılmıştı bile şaşkın gelinine. "Amcası kurban," dedi. "Hasret kaldık, kızım."

"Amca, hoş geldiniz," diyen Asude, tereddütlü bir şekilde kollarını doladı.

Fadime, "Çekil kenara, az sarılalım kızıma," diye kalçasıyla koca adamı ittirmişti. Fadime dolu dolu gözlerle bakıp, "Asude, Savaş'ın dediği doğru mu kızım?" diye kollarını doladı. Kim, ne dedi, bilmiyordu Asude. Çokça şaşkınlığın sardığı bedenini kontrol edip konuşamıyordu bile. Şap şap iki öpücük kondurdu yengesi yanağına. "Allah'ım, sağlıkla kucağımıza almayı nasip etsin, dünyalar bizim oldu, yavrum," dedi.

Fatoş'tan uzaklaşınca Asuman ve Selma halası doladı kollarını. Sevinçli halleri, şen kahkahaları, hayır duaları derken bir tur da onlarla hasret giderdi. Asude, niye gittiğine dair sorular sorulmasını beklerken annesinin evine öylece ziyarete gelmiş gibi davranılmasını çok yadırgadı. En geride, bastonuna yaslı bekleyen kadınla göz göze geldi. Ona çok kırılmıştı ama o kadar çok da özlemişti ki küs kalamıyordu. Yanında duran Ali'yle göz göze geldi. Öyle bir bakıyordu ki tüm hücrelerine dokunuyormuş gibi bir ürperti geziniyordu Asude'nin teninde.

"Ahretliğine *hoş geldin*, demeyecek misin sıracalı?" Yanına yaklaşıp elini öpmek için uzanacak oldu, Dursun bastonundan ayırdığı tek eliyle başının arkasını tutup dudaklarını alnına bastırdı.

Boynunu koluna doladığında Asude de ona sarıldı. "Babaanne..." derken sesi çok kısıktı, ne diyeceğini de bilemiyordu gerçi.

"Bana *babaanne, ben baba olacağım, benim bebeğim olacak*, dedi. Allah sana iki cihanda da ne dileğin varsa versin, Asude. Ben senin gönlün kadar güzelini görmedim, Allah seni bizim başımızdan eksik etmesin."

Asude'nin zaten hormonları hiç iyi değildi. Şirazesi kaymış bir halde neye güleceğini, neye ağlayacağını bilemezdi. Bir evin büyüğüne edilen duayı hiçbir ev büyüğünden kendi için duymamıştı. Duymuş olsa da kalbini böyle hızlandıracağını, içine sığmazmış gibi çarptıracağını bilemezdi.

"Sana çok küsüm ama ben."

Böyle diyordu ama daha sıkı sarılmayı da bırakmıyordu. Dursun'un dudağı kıvrıldı. Saçını okşarken, "Küsülmez ahretliklere," diye azarlamayı da es geçmedi.

Asude fısıltıdan hallice bir sesle, "Doktora gideceğini söyledi," dedi. Dursun'un kolları daha bir sıkıştı. Varlığı ayrı iyi gelmişti torununa, yokluğu bambaşka şifa olmuştu. Ezası büyüktü ama sonunda kaybetmeyi göze alamayacağı çok kıymetli iki yoldaşı vardı. Onlar için çabalayacak, ailesini kendi isteğiyle koruyacaktı Savaş. Ona kırgındı gönlü, zulmüne karşı küskündü ama Dursun, *varsın bana küssün*, demekle teselli buluyordu. Aklını başına böyle toplayacaksa varsın onu yok saysın, azıcık kalmış ömründe çok da lazım değildi ya.

Söz Melike'nin evindeydi ama sanki bir düğün varmış gibi Asude'nin evi şenlik yeriydi. İçerideki ses oranı çok yüksekti. Her biri yeni bebeğin haberiyle kabına sığmaz bir neşe yansıtıyordu. Fadime yengesi ve annesi şimdiden telefona bakıp örülecek hırkaları birbirilerine gösteriyordu. Amcası babasına sürekli takılıyor, dede olunca torunun evlattan tatlı oluşunu gözüne sokmak ister gibi Kadir Alp'i öpüp duruyordu. Cangül ablası kulağına eğilip *heves ettim, ikinciyi yapayım da bizimkileri bebeğe doyuralım*, diye takılmıştı ona.

Söz saati geldi diye Selma hala uyarmasa kimsenin kalkmaya niyeti yoktu. Herkes hazırlanıp, arabalara binerken Asude elbisesini giymek için geride kaldı. Savaş da onunla geleceğini söylemişti. Saçlarını zaten toplayacağı için çok zamanını almayacaktı. Olabildiğince sade, siyah, kare yaka, kalın askılı, bele kadar oturan, diz kapaklarının üzerinde bol şekilde biten bir elbise seçmişti. İnce siyah çorabını dikkatle giydikten sonra saçlarını hızla toplayıp birkaç bukleyi kenarlardan çıkardı. Makyaj olarak tenini pürüzsüzleştirip gözlerini belirgin bir hale getirdi. Dudaklarına hafif ışıltılı bir *gloss* sürmekle yetindi. Odasından çıktığında karşısındaki adamla göz göze geldi. Ali'nin onu baştan aşağı süzüşünü, hayran hayran bakışını yok saymaya çalışmak biraz zor oluyordu.

Eve geldiği andan beri bakmamak için verdiği çaba boşa gitti. Takım elbise niye böyle yakışıyordu ki sanki? Bir de kravat takmadan boynunu aralamıştı. Siyah gömleği, siyah pantolonu, üzerine giydiği gri ceketi canını sıktı. Hani onsuz kaldığı günlerde perişandı? Hemencecik kendini toparlayıp eskisi gibi yakışıklı olmuştu. Ters ters bakıp evde giyeceği ayakkabılarını bir çantaya yerleştirdi.

"Çok güzelsin. Niye böyle güzelsin sen be kıvırcık?"

Bunları sanki Asude'ye değil de kendine söyler gibi bir sesle dillendirmişti. Lütfedip cevap vermeden, yanında geçerken sesli nefes alan adama güldüğünü belli etmemek için yüzünü aranıyormuş gibi aşağı eğdi.

Ev yakın olduğu için arabaya binmek istemedi, biraz sessizce yürümek ve herkesi gördüğünde yaşadığı telaşın kalbinden uzaklaşması için zaman kazanmak istedi. *Ne diyeceğim*, diye kendini yemişti dünden beri. Fakat kimse kavga gürültüyle çıkıp gitmemiş gibi davranıyordu. Azıcık imalı bir bakış bile göremedi.

Ali ise çoğunlukla onu yok sayışına üzülüyordu fakat yakınında olmasına müsaade ettiği için dingin bir huzur taşıyordu içinde. Ondan iki adım önden yürüyen karısının zarif bedenini izledi. Dudağı minicik kıvrıldı. Varsın eline bile dokunmasın ama yakınında olsun, ona yeterdi. Kokusunu hissetsin, gözlerini seyretsin ama uzağına atmasın, her şeye razıydı. Böyle diyordu kendine ama ona sokulmak isteyen nefsine de boyun eğiyordu hemen. Eve girmeden sesini duysa ve azıcık kulakları şenlense ne olurdu sanki?

"Asude, biz bir daha ne zaman doktora gideriz?"

Kapı ağzında sorulan soruyla elindeki ayakkabıları yere bırakıp Ali'ye baktı. "Şu an için bir sorun yok, randevu günü verdi ya doktor," dedi.

Ali her zaman yaptığı bir şeymiş gibi önünde tek dizini kırıp çömeldi. Asude ise ne yaptığına bakıyordu öylece. Ayağındaki düz ayakkabısını çıkarıp, yanında getirdiği topuklusunu giydirirken işini titizlikle yapan bir görevli gibiydi.

"Kalp atışını dinlerdik. O gün niye aklımıza gelmedi ki kaydederdik. Ben özlüyorum böyle."

Ali, boşta duran elini omzuna koyup, destek alması için yönlendirirken diğer ayağına da ayakkabıyı geçirdi.

"Ne yapıyorum dedin?"

Ali işini bitirince, Asude'nin tutukluğundan faydalanarak, omzundaki elini kavrayıp ayağa kalktı. Aralarında çok az mesafe vardı. "Özlüyorum," dedi. "Tuhaf bir şekilde o sesi tekrar tekrar dinlemek istiyorum ben. Telefonumda videoların var sürekli, onları dinleyip avunuyorum yokluğunda ama yetmiyor artık. Onu da istiyorum, yarın gidip bir kez daha dinlesek ama bu kez kaydettirsek olmaz mı?" Asude onaylar gibi başını sallarken Ali kulağına yakın bir noktadan sarkan bukleye dokundu. "Çok yakışmış elbisen. Zaten güzelsin, daha da güzelleşti her şeyin. Bir yerde duydum, galiba *erkek çocuk anneyi güzelleştirir, kız çocuk da güzelliğini alır* gibi bir şeydi. Erkek mi acaba? Ondan mı daha güzel oldun sen?"

Asude kaşlarını kaldırıp dalga geçer gibi güldü. "Bir yerde duymamışsındır, kesin internette okumuşsundur," dedi. "Doğru söyle, anne sohbetlerinin olduğu siteleri mi inceliyorsun?"

Ali itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey diyemeden geri kapadı. Doğum yapmış kadınların deneyimlerini öğrenmek istemesi suç muydu yani? Oldukça faydalı bilgiler vardı orada. Şimdi söylemese iyiydi ama Asude'ye birkaç ay sonra göğüslerinin ucuna zeytinyağı sürmesini söyleyecekti. Emzirme döneminde yara olup, canlarının çok yandığını o siteleri okumasa hayatta düşünüp akıl edemezdi Ali.

Asude başını iki yana sallayıp, yan bir bakış atarak içeri girdi. Tabii ki de okuyordu. Bununla dalga geçmek isteyen yanına ılık bir his eşlik ediyordu. Onun, bebeği böyle büyük bir şevkle karşılayacağını düşünmemişti. Öyle çok korkmuştu ki istemeyeceği gerçeğinden, karnında hayat bulmaya çalışan bebeğini kabullenmemek için direnmişti. Şimdi ise eli sürekli karnına gidiyor, bunu hiç fark etmiyordu bile. Dudakları kıvrıldı, nasıl da atıyordu kalbi? Ali'nin dediği gibi erkekse bir de yanmıştı Asude. Erkek çocukları fena yaramaz oluyordu, kendi de çocukken hatırı sayılır yaramazlıktaydı, erkek versiyonu kim bilir ne kadar peşinde koştururdu onu. Gözünün kenarıyla onu izleyen adama baktı. Başına gelenlerden önce onun da çok yaramaz, ele avuca sığmaz bir çocuk olduğunu söylemişti babaanne. Babasının o hallerini alırdı belki. Nasıl koşturacaksa peşinde. Kalbinin sıcaklığı o fark etmese de büyüdü. Babası koşardı peşinde. Hep Asude koşacak değil ya, o uğraşırdı yaramaz oğluyla. Genzi yandı, burnunun direği sızladı. Hayal ederken bile

içinin gittiği her şeyi yaşamak istiyordu. Bir kere çok kırılmıştı, aynısını tekrar kaldıracak güç yoktu onda.

İçeri girdiklerinde çok büyük bir kalabalık karşıladı onları. Herkes birbiriyle sohbet ettiği için inanılmaz da bir uğultu vardı. Onlara çevrilen gözlerle ne yapacağını bilemedi ilk. Hepsinden önce jilet gibi bugüne hazırlanmış Aziz abisi kalktı ayağa. Yüzünde büyük bir sırıtmayla elini uzatıp, "Kıvırcık gelin, aldım haberlerinizi, hayırlı uğurlu olsun," dedi. "Gündem ben olayım derken Savaş'ım Ali'm Bozdoğan'ım fark attı bize."

Asude bu sataşmaya kıkırdayıp Aziz'in sarılmak için uzanan kollarının arasına girdi. "Estağfurullah, abi, gündem senden kayamaz asla," dedi. "Melike'yi evliliğe ikna etmiş birisin sen, uzunca bir süre bunu konuşacağız sadece."

Melike'nin sıkı tembihlerinden biri de evlilik merakının asla dillendirilmeyecek oluşuydu. Bin kere çizdiği *evlilikle ne işim olur, daha yaşım çok küçük benim* triplerine eşlik etti. Aziz de içli bir nefes çekip, "Hiç sorma valla," dedi. "Senin bu arkadaşını ikna etmek ne zor. Şimdi de tutturmuş, *düğünü bir yıl sonra yaparız, acelemiz yok ya*, diyor. Kurban olayım bana destek çık da iki aya halledelim şu işi." Asude dayanamayıp kıkırdadı. Gelecek yıla çocuğu doğurmuş olmayı planlıyordu Melike'si, zavallı adam nasıl düşüyordu bu tuzağa her seferinde, anlamadı. Aziz bu kez yan yan bakarak Ali'ye uzandı. "Ben *kalk, gel Sinop'tan, yüzük takacağız*, diye adamı arıyorum ama adam zaten Çanakkale'yi mesken tutmuş. Ne işin var lan senin burada?"

Ali dudağında yamuk bir gülümsemeyle eşlik etti Aziz'e. "Oğlum, karım burada, annemle babam burada, neyine şaşırıyorsun?" diye karşılık verdi. "Tabii burada olacağım, ne işim var başka yerde?"

Hatun'un bu söz üzerine oturuşundaki dikleşme Asude'nin gözünden kaçmadı. Nasıl hoşuna gidiyordu Ali'nin onları benimseyen cümleleri. "Anneannesi sevsin, şimdi bir de torunumuz geliyor, sık sık gelecekler inşallah, Azizciğim," dedi. "Sen de alıştır ayağını Çanakkale'ye, yolunuzu gözleyenleriniz olacak."

Hatun'un takılmasına hepsi birden güldü. Gelenlere *hoş geldiniz*, derken Ali geçen gün karısına çiçek getiren adamla karşı karşıya kaldı. Adam sırıtarak gözüne bakmış, Melike'nin abisi olarak kendini tanıtmış, bir de arsızca karısını kolunun altına alıp, "Eşim Ezgi," diyerek sa-

dece Ali'nin bildiği bir pislikle suratına karşı sırıtmıştı. O gün yaşadığı sinir hâlâ ensesini kaşındırıyordu. Bile isteye onu kışkırtmak için kurulmuş oyunu idrak ettiğinde abisinin bir eşi sırıtmayla ona bakan kızı gözlerini kısarak inceledi. Çok eğlendiği nasıl da yüzünden belliydi.

Sohbeti genelde Aziz'in babaannesi Saadet Hanım yürütüyordu. Kadın asla susmadan her şeyi sorguluyordu. Babaannesinin yan yan bakışlarına neredeyse gülecek oldu Ali. Bir ortamda sessiz kalanın kendisi oluşu görülmüş şey değildi zira. Ya çok canı sıkkındı, kimseyi duymuyordu ya da çok keyifliydi ve lütfedip uğraşmaya değer bulmuyordu.

"Neymiş bu Çanakkale kızları böyle, iki uşağı da kaptılar, bırakmıyorlar, dünür." Yanında oturan babaannesi memnuniyetsiz bir bakış daha attı sadece. Kadın umursamayıp Ali'ye baktı bu kez. "Söyle bakalım, Savaş oğlan, halan *o evlenmez*, diyordu. Neyle aldattı buranın kızı da koca Sinop'ta bulamadığını Çanakkale'de buldun?"

Ali farkında olmadan yanında oturan karısının elini kavramış, parmaklarını bir güzel dolayıp, gülümseyerek karşısındaki yaşlı kadına bakmıştı. "Sinop'un, Çanakkale'nin kızlarını bilmem ben, Saadet teyze, bir Asude'yi bilirim," dedi. "Onu da sen görüyorsun zaten, ne diyeyim ki baksan yetiyor."

Kadın kurula kurula Asude'yi süzüp memnun bakışlarla sırıttı. "Pek güzel pek, seni az saf sanıyordum ben ama gözü açık çıktın, vesselam," dedi.

"Neyini saf sanıyormuşsun torunumun?"

Pek muhabbetlere karışmayan kadın da sonunda lafa dahil olmuş oldu. Saadet gözünün kenarıyla dünürüne bakıp, "Aman, kötü bir şey dedik sanki," dedi. "Etmedik laf torununa, hemen ısırmaya yer arama, Dursun."

"Efendi adama saf denmez, Saadet. Haramı helali bilen, kendinden başkasına göz dikmeyene saf denmez, maşallah çekilir."

Asude kaşlarını kaldırarak baktı babaanneye. Şu yaşa gelmiş adama sık sık *it*, diyen kendi değilmiş gibi nasıl da kabarıyordu hemen. Dursun sırıtarak kendine bakan kızın ne dediğini bilir gibi çenesini dike dike başını çevirdi, mağrur görüntüsünü bozmadan babasıyla sohbetini sürdürdü.

"Sen bakma ebene, oğlum, kötülüğüne demedim ben," dedi kadın. "Pek mülayimsin, beklemediğimden dedim. Maşallah, pek yakışmışsınız, Allah daim etsin. E bir de bebe yoldaymış, hayırlı olsun."

"Sağ ol, Saadet teyze, biliyorum niyetini. Babaanneme bakma sen. O kendinden başkasının bana sataşmasına dayanamaz."

Savaş kendine ters bakış atan babaannesine kaşları kalkık baktı. Yalan söylememişti sonuçta. Biri Savaş'ı mahvedecekse bu babaannesi olurdu zira.

Muhabbet ilerledikçe içerisi daha bir ısındı. Kahveler içilirken, isteme töreni gerçekleşirken Melike yerinde duramaz bir heyecanla izledi her şeyi. Asude'nin ona sataşan sözlerine sonra cevap verecekti. Yüzük takma kısmı nasıl olduysa Harun'a kaldı. İki baba birbirini gönüllerken Kadir kendi dünürünü işaret etmişti. Hayır dualarla takılan yüzüklerden sonra emekle hazırlanmış ikramları hep birlikte servis ettiler. Düğün tarihini belirleyip evin hazırlığına başlanacağı bir zamanda Kadir lafa girip, "Aziz, bizim dünürlerin arsa işi ne oldu?" diye sordu. "Oğlum, elini çabuk tut, bak torun geliyor. Kâtibi Sinop'a taşıyacağız daha."

Aziz yan gözle Savaş'a bakıp aldığı işaretle dayısına döndü. "Ben de aslında fırsat bulsam da konuşsam diyordum, dayı," dedi. "Hatun abla, müsait olduğun bir vakitte o işle ilgilenelim mi ne dersin? Fikrini değiştirdin mi yoksa?"

Hatun aklından çıkmış mevzuyla ilk şaşırdı. Kocasına ve kızına baktı, *ne desem*, der gibi başını iki yana salladı. "Bilmem ki," dedi, en sonunda. "Yani benim aklımdan çıkmış, oğlum. Öyle ilgilenen müteahhit var mı arsayla?"

Aziz yine alttan bir bakışla Savaş'ı süzmüş, daha sonra onaylar gibi başını sallamıştı. "Hallettim ben, abla," dedi. "Buradaki evin inşaatı henüz başlamadı, onu teslim almanız on beş ayı bulur da Sinop'tan birkaç seçenek var ve neredeyse bitmek üzereler, onlara bakarsınız."

Hatun yine açtı ağzını ama şaşkınlığı çok büyüktü. Arsası pek büyük değildi, henüz yerleşim yerine de yakın sayılmazdı. Bir tane küçük de olsa topraktan ev olur sanmıştı ama iki oluşu hayrete düşürdü. "Oğlum, sen arsanın yerini doğru anlamıştın, değil mi?" diye sordu. "Oralar pek değerli değil, iki ev mi verecekler yani?"

Aziz yönünü iyice kadına çevirdi. "Şimdi değil ama on yıla şehir o tarafa kayacak, Hatun abla," dedi. "Çoğu müteahhit şimdiden değerlenecek yerleri alır, elinde tutar. Seninki de öyle aslında. Yatırımcısını bulunca pazarlığı kolay oldu."

Hatun'un yüzünü koca bir gülümseme kapladı. Mal mülk düşkünlüğü hiç olmamıştı aslında ama dar gün görmeyi de bilirdi. Hiç ummadığı bir şey karşısına çıkınca mutlu oldu. Asude'ye baktı hemen. Sinop'taki evi buradaki gibi kullanırlardı, bir de torun doğunca ne yapacaklarını düşünmediğini söylese yalan olurdu. Özlerdi Hatun, daha ortada olmayan bebeğin kalp atışına bile merakı büyüktü, doğunca nasıl dayanacaktı? E gidip gelse kaç gün misafir kalınırdı başkasının yanında?

"Sen ilgilen, Aziz'im," dedi Kadir. "Sinop'taki ev bitmemişse eksiği olur, Asude'nin eviyle beraber tamamlanır her şey."

Kadir'in dediği yine hepsini şaşırttı. Hatun, "Asude'nin ev?" diye mırıldandı.

Kadir de geriye yaslanıp, çayını içerken Asude'ye göz kırptı. "Gelin eve girdi, torun yola çıktı, evi kurulmadı kızın, onu diyorum," dedi. "Savaş'ın eski evi kaldırttık, yaza kadar yeni evi kurulur inşallah." Sonra kaşları çatık, Asude'nin karnına baktı. "Yok, işi aceleye getirmek lazım. Bir an önce bitirsinler de torun doğmadan gürültüsü kalksın ortalıktan. Yahu, bu sıpalar kapı sesine bile uyanıyorlar, Kâtip. Benim azman doğduğunda aylarca parmak ucunda yürüdük."

Kadir'in ne dediğini hiçbiri anlamıyordu ama kalabalıkta da sorulmuyordu. Hatun sadece Asude'ye baktı ama kızı da kendinden farksızdı. Asude yanında oturan adama baktı. Ali elinde tuttuğu eli başparmağıyla okşarken, "Sonra konuşuruz," diye mırıldandı.

Bu kez elinde tatlı tabağıyla Aziz'in babaannesi dahil oldu konuya. "Her işiniz hızlı sizin de be Kadir," dedi. "Siz daha Savaş'ın koluyla uğraşmıyor muydunuz? Evi kaldırıp yerine yenisini kurmayı ne zaman becerdiniz? *Çocuk kolunu hızara kaptırmış*, dedi Rahime de ödüm koptu."

Bir anda koca salonda derin sessizlik oluştu. Asude başını hızla Ali'ye çevirmiş, dehşetle açılmış gözleri yüzünde ve sol kolunda gidip gelmişti. Boğazında oluşan düğümü yutmak, genzini yakan sızıdan kurtulmak için derin nefesler aldı ama kendini tutamayacak gibi hissedince, "Ben bir mutfağa bakayım," diye ayaklandı. Mutfağa girdiğinde titreyen ellerini tezgâha bastırdı. Karnı sancılanıyordu, sol kolundaki atel gözünün önüne geldikçe içi çekiliyordu. Hızara kaptırmak ne demekti? Ne kadar zarar görmüştü? Gözlerini sıkıca kapatıp, ne olmuş olabileceğini düşünürken yanağına bir yaş süzüldü. Sonra ona doğru

yaklaşan adımları hissetti, mutfak kapısının usulca kapandığını işitti ama dönüp kimin geldiğine bakmadı. Kokusu ondan önce geliyordu her seferinde. Sırtına bir sıcaklık vurunca istemsiz bedenini dikleştirdi. Dokunmuyordu bile aslında ama o sıcaklık Asude'ye sarılıyordu.

"Kandırdın beni. Melike'nin abisiymiş o adam." Ali'nin kısık sesiyle dişlerini daha çok sıktı. Ağlamak istemiyordu. Kolunun çok acıdığını düşünüp, bağıra çağıra ağlamayacaktı. "Benim çiçeğime çiçek verdi bir de gözümün önünde." Ameliyat mı olmuştu? Ya daha kötü olsaydı? Ya... Düşünmek istemediği için başını iki yana salladı. "Deli olacaktım o adamın kapıdan girdiğini görünce. Aile dostuymuş adam. Ben... Ben bir şey demedim sana." Sesindeki titremeyi engelleyemedi. Ali'nin göğsü sırtına değdiğinde tüm teninden bir ürperti geçmişti. Onu kafese almak isteyen adam tıpkı Asude gibi ellerini tezgâha yasladı. "Seni ne kadar kıskandığımı biliyorsun, o adamı tanımıyorum, bunu da biliyorsun. Delirecektim çiçeklerle kapından girince."

"Kaç yıllık abim o benim. Sen beni çok üzdüğün için çiçek alıp mutlu etmek istemiş."

Ali'nin burnu, açıkta kalan ensesine dokunduğunda ürperti hissi karıncalanmaya, uyuşuk bir his yaymaya başladı. "Asude'm... Kıvırcığım benim. Güzeller güzelim, en kıymetlim." Bedeninin sıcaklığı yakacaktı onu. Kendine engel olamıyor, özlemini çektiği sıcaklığı uzaklaştırmaya gücü yetmiyordu. Gözleri kapalı, haftalardır hissedemediği sıcaklığın üşümüş her yanını ısıtmasına izin veriyordu. Dudakları kulağına değerken, "Asude..." diye fısıldadı. Dudağını ısırmaktan ses çıkaramadı. Ağzını açsa hıçkıracaktı ama bunu yapmak istemiyordu. "Karnını okşuyorsun. Onu hissedebiliyor musun?"

Mırıltıyla sorulmuş soruyla gözleri hafif aralandı. Ona kolunu sormasın diye mi dikkatini dağıtıyordu yoksa şu an merak ettiği tek şey bu muydu gerçekten?

"Bilmiyorum. Sürekli elim karnıma gidiyor. Onu hissetmek hoşuma gidiyor."

"Ben de dokunabilir miyim? Seni zorlamak istemiyorum ama sen ona ne zaman dokunsan içimi çok büyük bir istek kaplıyor. Lütfen izin ver, ona ben de dokunayım. Bebekler hissediyormuş böyle şeyleri, beni de hissetsin. Yani babası olduğumu..."

Asude tezgâha yasladığı sol eline uzanacakken duraksadı. Gözlerini

sıkıca yumup, sağ elini tutup kasıklarına bastırdı. Ali'nin sesli aldığı nefesle gözünden kayan yaşı tutamamıştı. Aynı anda Ali diğer kolunu göğsünü saracak şekilde Asude'ye sarıp başını boynuna yasladı. Yüzyıllar sonrasında yuvasına kavuşmuş gibi hissediyordu.

"Seni çok seviyorum." İniltiden farksız, muhtaç bir çaresizlikle diline dokundurmaya korktuğu o cümleyi birkaç kez tekrar etti. Asude kollarının arasında döndüğünde yüzleri birbirine çok yakındı. Bal rengi gözleri ilk yüzünde dolaşmış, daha sonra buğulu bakışlarla sol eline uzanarak iki eliyle kavramıştı.

"Ne oldu koluna?"

Yüzlerinin arasında santimler vardı sadece. Asude'nin gözünden kayan yaşına burnunu dokundurarak, "Kaza," diye fısıldadı.

"Parmaklarını oynatmıyorsun."

Ali gözleri kapalı bu kez burnunu burnuyla okşadı. Şu an öyle huzurlu, öyle mutluydu ki kolu aklına bile gelmiyordu. "Fizik tedaviden sonra oynatacağım, uyuşuk sadece," dedi.

"Çok... Çok acıdı mı?"

Asude'nin kendini sıkarak sorduğu soruyla gözleri aralandı. Bal irislerdeki çiğ damlalarına baktı. "Senin canını acıttığım kadar değil," dedi. "Yokluğunla sınandığımın zerresi bile olamaz. Seni kaybettiğim anlardakiyle boy ölçüşemez."

"Nasıl dikkat etmezsin?"

Ali sağ eliyle ensesini kavrayıp, dudağını sürterek yanağında gezindi. Öpmeden sadece dudaklarında tenini hissetme arzusuydu bu. Tekrar hayata dönmüş o zavallının yeniden doğuş anıydı.

"Sen yoktun, ben ne yaptığımı bile bilmiyordum. Acıdı diye üzülme, ben kalbimin acısından hissetmedim kolumu."

Asude tutmak istediği hıçkırığa engel olamadı. Alnını birkaç kez alnına çarptı. "Aptalsın sen!" dedi. "Aptalın tekisin, ya daha kötü olsaydı? Ya kolun..."

"Sen yoksan ben zaten elsiz, ayaksızım, Asude. Sen yokken hiçim. Eğer o güne dönebilsem... Her şeyi düzeltmek için o güne geri gitme şansım olsa bedel diye kolum ne ki? Canımı veririm."

Sırtındaki kolu okşayarak, aşağı inip çıktığında Asude'nin tenindeki o hafif titreme azaldı. "Canın çok acımıştır," diye yineledi derdini.

Ali'nin azıcık bile umurunda değildi acı. Şu an o kadar mutlu his-

sediyordu ki hiç yaşanmamış gibi silmişti aklı kazayı. "Sana bu kadar yakınım ya..." dedi. "Çok özledim seni. Canımı veririm ben sana."

Asude'nin iç çekişi, kendini sıkışı, ağlamamak için verdiği çaba yara bere olan her yanına dokunuyordu sanki. Bir de o masum sesiyle, "Ama ben sana kıyamam ki," deyip hıçkırdığında onu içini yarıp hapsetme arzusuyla dolmuştu. Avuçları deli bir istekle yüzünde, saçlarında dolaşıyordu. Asırlardır onsuz kalmış gibi can çekişen her zerresi bir an dokunmayı bıraksa oracıkta ölecekti sanki.

"Adımı hiç söylemiyorsun. Aklım çıkıyor korkudan. Ben artık senin *Ali'n* olmayacak mıyım hiç?"

Asude bunu bilerek yapmıyordu ama dili de ismini seslenirse dayanamayıp özlemle sarılmasına neden olacakmış gibi o isimden uzak duruyordu. "Beni çok üzdün, adını söylememişim ne ki?" dedi.

Ali şu an birbirlerine böyle sarılmıyor olsalar bunun ne ağır bedel olduğunu yüzündeki her çizgiden seyrettirirdi ama ondan uzaklaşmak demekti bu. Kolu, sırtını daha sıkı kavradığında Asude'nin sıcak elini belinin yan tarafında hissetti. Gömleğini avuçlayıp sarılma istediğini böyle tutuyordu demek ki. Burnu saçlarının içinde dolaştı bu kez. "İyileştireceğim," dedi. "Beni affet, ne istersen yaparım."

"Beni bir daha üzmeyeceksin."

"Asla."

"Nasıl evlendiğimizi yüzüme vurup..."

"Ben seninle evlenebilmek için kırk farklı yalan söyleyen, oyun çeviren, sana azıcık yakın olabilmek için her şeyinden vazgeçebilen biriyim. Seninle böyle evlendim. Ne olur, beraber dönelim Sinop'a. Sana gönlünün istediği gibi bir ev yapabileyim. Kendi ailemizi kuracağımız, her yeri sen kokan bir evimiz olsun."

Asude kokusunu bu kadar yakından soludukça, aslında üzüntüye sığınıp ipini tuttuğu özlemiyle baş başa kalmış oldu. Şu an kendini kontrol etmesini sağlayan tek şey yine aralarında konuşulmayan şeyler yüzünden yarım kalma korkusuydu.

"Psikolog randevularını, ilaçlarını asla ihmal edemezsin."

"Söz veriyorum, asla ihmal etmeyeceğim. Hiç olmadığı kadar istiyorum bunu, Asude. İyileşmeyi hiç istemediğim kadar çok istiyorum."

"Bebeğimizi çok sevmek zorundasın. Kimsenin kötü kalbinden dökülenleri ona yansıtamazsın."

"Çok seviyorum. İnan, nasıl olduğunu bile anlamayacağım hızla sevdim o kalbi. Onu duymadan yani daha ihtimal dediğin andan beri içimi saran bir sıcaklık vardı ama kalp atışını duyduğumdan beri ben, ben gibi değilim sanki."

"Beni de çok sevmek zorundasın. Aylardır beklediğim aşkı misliyle vermek zorundasın bana."

"Bana dair hiçbir şey zaten bende kalmadı. Neyim varsa senin, sen diye yaşıyor. Asude, yokluğunda ölecektim. Ben böylesi bir eziyet görmedim, bir daha bunu yaşamaktansa oracıkta ölmeyi yeğlerim."

Geri çekilip çenesini iki parmağıyla tuttu. Başını geriye yatırdığında dudakları neredeyse birbirine değecek kadar başını eğerek yakınına sokuldu. Asude'nin gözlerine bakarak dudağını dudağına değdirdi. Öpmeden sadece dokundu. Affediliyordu. Kalbinin güzelliği ayı, güneşi kıskandıracak karısı affediyordu Savaş'ı. İçi çıkacaktı sevinçten. Bacaklarındaki derman çekiliyordu da bedenini taşıyamayacakmış gibi bir his yayılıyordu uzuvlarına.

"Seni çok seviyorum." Dudağını biraz daha bastırdı. Reddedilmediğini görünce öpücüğü kuvvetlendi. "Her şeyden çok seviyorum, ne olur bir kere söyle. Bir kere duyayım sesinden." Asude gözleri kapalı, sıcak dudaklarının verdiği hisle, "Ali..." diye fısıldadı. Ali ise aralanmış dudağını iki dudağıyla kıstırıp çekiştirmiş, üstdudağına da ıslak bir öpücük bırakmıştı. "Bir kerecik duyayım. Seni çok seviyorum. Ne olur, bir kere..."

Nefesleri birbirine karışıyordu. Gözleri kapalı, dudakları dokunarak hissediyordu içlerindeki aşkı. Zıvanadan çıkmış hisleri yüzünden engel de olamıyordu kendine, bir öpücük daha bıraktı altdudağına. Dili okşadığında aldığı tat yüzünden anlık kalp atışı durdu sanki.

"Çok âşığım sana, ne olur sen de söyle."

Asude uyuşmuş hislerin içinde sesini bulup, "Biliyorsun," diye fısıldayabildi. Ali yüzündeki ellerini minik okşayışlarla yanaklarında gezdirirken dudakları karşılığını henüz alamadığı öpücüğünü sürdürmeye devam etti. Dili kadife teninde gezdikçe kalbi ağzından çıkacakmış gibi atıyordu.

"Duymam lazım. Bir kerecik de olsa beni sevdiğini duymak için her şeyi yaparım."

"Seviyorum."

Ağzının içine bırakılan tek bir kelime tüm ömründen vazgeçebileceği kadar kıymetliydi. Günlerdir bir suyun altında, nefessiz yaşamaya çalışır gibiydi ciğerleri. Yanma yerini ferah havanın varlığına bırakmış, zerrelerine kadar istila eden acı hiç var olmamış gibi tüm kıyılarından çekilip uzaklaşmıştı. Derin, sesli bir soluk aldı. Başının arkasına attığı eliyle Asude'yi iyice göğsüne yasladı.

"Allah'ım, şükürler olsun. Seni çok seviyorum, her şeyim. Kıymetlim. İki bebeğimi de çok seviyorum, Allah'ım."

"Beni sakın bir daha kırma. Başkaları ne derse desin, yüzüm bile asılmaz ama senin bana ettiğin tek kötü laf öldürür beni, Ali. Lütfen beni bir kez daha öldürme. Üstelik bu kez benim kadar canı yanacak biri daha var, bebeğimizi ve beni incitme."

Ailesini geri alıyordu ve dağa taşa haykırası bir neşe sarıyordu göğsünü. Dudağındaki kıvrılmayı engelleyemedi. Göğsünü çatlatan heyecanı azıcık salıverse Asude'yi sıkıca sarar, kalbinin içine hemen şuracıkta sokardı.

"Barış'ın üzerine yemin ederim ki bunun tekrarı olmayacak. Seni de bebeğimizi de kaybetmeyeceğim. Seni çok seviyorum, Asude Bozdoğan. Bunu kaybetmeyeceğim."



FİNAL

Asude arabadan indiğinde karşısındaki eve baktı bir süre. Bir ay önce buradan ayrılırken canı ne kadar da yanmıştı. Her şeyin bittiğine, Sinop'a dair hiçbir şeyin kalmadığına çok emindi.

İnsan ne tuhaf canlıydı böyle. Defalarca *tamam, bitti*, dediği yerden ne çok şeyi tekrar diriltebiliyordu. Çanakkale'de geçirdiği günlerde bir daha buraya gelmeyeceğine dair türlü yeminler etmişti, o yeminlerin ardından daha çok üzülmüştü. Ama gönül söz dinlemiyordu. Kalp istediği aşktan öylece vazgeçip de başka yol seçemiyordu. Haklı ve mutlu olmak arasında sıkışmış aklı da susmuştu. Ona vaat edilen aşkı arzulayan kalbi öyle zıvanadan çıkmıştı ki *seni kırdı*, diyen aklını susturuyordu. Çünkü ihtimal yabana atılası, yok sayılası, üstünden atlanası değildi. Üstelik şimdi bir de minik bebeği vardı. Eli karnına gidip okşadı. Ali'nin sözünü verdiği her şey gerçek olursa onları çok mutlu bir hayat bekliyordu. İşte bu ihtimali yok sayamıyordu. İkinci bir şans için yalvaran adamın gözlerine böyle bakışı, aşkını çekinmeden söyleyişi, bebeğini beklemediği bir heyecanla karşılayışı Asude'nin kopan tüm dallarına umut oluyordu.

Arkasında duran arabalarla beraber gözleri evden uzaklaşıp yanında oturan adama çevrildi. Ali tedirgince ona bakıyordu. Başı ne düşündüğünü bilir gibi iki yana sallandı. "Hepsini unutturacağım," dedi. "Yerine o kadar güzel anılar koyacağım ki asla hatırlamayacaksın." Kırık bir tebessüm yeşerdi dudaklarında. Ali karnının üzerinde öylece duran ellerini kavrayıp avuçlarının içine bir sürü öpücük bıraktı. "Çok seviyorum seni, her şeyden çok seviyorum sizi."

Ardındaki arabadan annesiyl babası da inince, daha fazla durmanın manası olmadığına karar verip kapıya uzandı. Kadir amcası ev konusu-

nu bir an evvel düzene sokmak için nasıl olduğunu bile anlamadığı bir hızla anne ve babasını da ikna edip yanlarında gelmelerini sağlamıştı.

"Annemlerin valizlerini alayım ben, yavrum. Hemen geliyorum."

Ali yanından uzaklaşırken, Kadir amcası da babasına ne dediyse babası gülümseyip başını iki yana salladı. O an amcayla göz göze geldiler, adam daha büyük sırıttı.

"Baba, Allah aşkına, niye böyle yapıyorsun sen bana? Geçmişte kaldı o günler. Unut, kurban olayım!"

Serhat'ın kucağında yarı uykulu yarı uyanık duran Alp başını kaldırıp etrafa bakmış, daha sonra başını tekrar babasının omzuna bırakmıştı. Ona kıkırdayan karısına teessüf eder gibi baktı.

"Höst, ulan, nasıl unutayım? Endüstri mesleği bitirtene kadar imanım gevredi, dünür. Yahu, şu kız olmasa hâlâ baba parası yiyordu bu zibidi."

Cangül'ün kahkahasıyla Asude de kaşlarını kaldırıp muhabbetin sebebini anlamak için yanlarına yaklaştı. Kadir alışmış bir hamleyle kolunu Asude'nin omzuna atıp, "Benim oğlanlar karılarından sille yemeden adam olmuyor, dünür," dedi. "Ne yapalım, yazgımız böyle."

"Serhat abi ne yaptı ki?" diye mırıldandı Asude.

Kadir de dişleri görünecek kadar sırıtarak Cangül'e baktı.

"Bu var ya, iki kere lisede sınıf tekrarı etti. Hocalarına yalvar yakar geçirttik. *Gel, yanımda çalış*, dedim, söz dinlemedi. *Askere yollayalım, adam olur belki*, diye umutlandık, adama Kıbrıs çıktı yine yarısını yatarak geçirdi. Askerden dönünce yine aylaklık peşindeydi. Sonunda Allah yüzüme baktı da Cangül'e kafayı taktı. Benim aslan gelin de *baba parası yiyen, iş bilmeze mi kaldım ben*, demiş."

Serhat'ın, "Baba, tamam ya," demesine Cangül'ün cilveli kıkırtıları karıştı. Yanlarına gelen halalarla kıkırtılar kahkahaya dönüştü. Asude ve annesi yüzlerinde gülümseme, hikâyenin devamını bekliyordu.

"Sonra ne oldu, abla? Peşinden mi koşturdun abimi?"

Cangül saçını savurup babasının kucağında mahzunlaşmış oğlunu öptü. "Benim sülalem çalışkandır, Asudeciğim, öyle tembel adama kız falan verilmez bizim ailede," dedi. "Serhat *seni istemeye geleceğiz*, dediğinde *hiç zahmet etme boşuna, çiçeğine çikolatana yazık*, dedim. Ben işsiz güçsüz adama mı kaldım, değil mi ama?"

"Cangül, şu babama uyma sen de."

"Sus, lan. Doğru konuşuyoruz şurada. Tabii kızdan zılgıtı yemek anadan babadan yemeye benzemiyor. Nasıl gururuna dokunmuş. İşe yaramadı tabii, fiyakalı bıyıkları ya, süngüsü düşmüş, geldi yanıma iş öğreneceğim diye. Ben de o zamanlar safım, affedersiniz oğlan sonunda kendine geldi, sorumluluk alacak sanıyorum da seviniyorum. Meğer yıllarca yapamadığımı bizim gelin bir çift sözle yapmış."

"Öyle ya da böyle aslan gibi evlat, koca, baba olmuş ama Kadir abi. Gençken insanın aklı az havada oluyor da içi temizse illa yolunu buluyor." Annesinin Ali'den sonra laf söyletmeyecekler listesine Serhat abisi de eklenmişti demek ki. Asude, annesine manalı manalı bakınca, Hatun da kıkırdayıp, "Bakma öyle, utandırıyorlar çocuğu," diye kısık sesle söylendi.

"Aslansın, Hatun ablam. Babam eliyle dövemeyince, diliyle tokatlıyor canı çektikçe. Hadi ayakta kaldık, girelim içeri."

Önden yürüyenlerle beraber geriden gelen babaanneye gözü takıldı Asude'nin. Çanakkale'ye geldiğinden beri oldukça sessizdi. Bu eve girdiği günlerdeki gibi uzun uzun izliyor, gözlerini ne Ali'den ne de ondan çekiyordu. Yanına doğru küçük adımlarla yürüdü.

"Ne geçiyor yine aklından? Sessiz kalınca korkutuyorsun beni."

Dursun yan bir bakış atıp bastonuna yaslanarak yürümeye başladı. "Ne geçecekmiş benim aklımdan?" dedi. "Sessiz sakin yaşıma yakışır şekilde köşemde duruyorum. Ne o, beğenemedin mi?"

Asude burnundan gülüp yanında yürümeye devam etti. "Kusura bakma, buruşuk babaanne, sende sessiz sakin kalacak tek bir hücre yok," dedi. "Aklındaki neyse söyle de hazırlıklı olayım."

"Beni kendine bulaştırma, sıracalı, şu evini de bir an önce kurdur da başımdan kaybol. Sizin yüzünüzden yirmi günde yirmi yıl yaşlandım."

"*Ev istemiyorum*, dedim sana. Ev lafı bile duymak istemiyorum ben artık."

Dursun boş vermişlikle omuzlarını silkip, "Ben bilmem," dedi. "Ali'mden kalanı yaşatayım, hakkını vereyim de sen sonra çok canın isterse yıktırırsın."

"O kadar inat bir kadınsın ki deli ediyorsun insanı."

"Seksenine gelince torunların da sana böyle desin inşallah. Sekerek yürüme, bebeyi içeride salladın hep."

Asude yürürken sektiğini babaanne demese fark etmezdi. Durak-

sayıp karnına baktı. "Nasıl yani?" dedi, tedirgin bir edayla. "Sallanır mı böyle hemen? E ben merdivenleri de atlayarak iniyorum. Ay, çocuk sağa sola mı çarpıyor yoksa?" Dursun adımlarını durdurup yüzüne dehşetle baktı. Kadının bir anda küle dönen yüzüyle Asude sırıtmasını engelleyemedi. "Ay, tamam, bakma öyle. Şaka yaptım. Atlamıyorum merdivenden falan. Yaşlılara da hiç şaka yapılmıyor, hemen hık diye gidecekmiş gibi bakıyorlar insana."

Asude *kesin kızacak*, derken kırışık dudak kenarlarındaki gerilmeyi gördü. Uzun vakit olmuştu ona gülerek bakmayalı. Kendini tutmak isterken, kıkırtısı sesli bir hal alınca başını iki yana sallamıştı.

"Seni mi büyüteceğiz yoksa çocuğu mu bilmem ki. Hadi hadi, çok yol geldin, dinlen az. Sonra bulaşırsın bana."

Babaanne önden giderken Asude gerisinde ona sırıtarak baktı. Kapı girişine valizleri bırakan Ali de yanına doğru gelirken gülümsüyordu. "Babaanneme ne söyledin?" dedi, merakla.

"Bir şey demedim, neden ki?"

"İçeri girerken şükür duaları sıralıyordu." Asude *bilmem*, diye kıkırdayıp omuzlarını silkti. Ali de başını yana yatırıp onun gülen yüzünü inceledi. "Çok güzelsin be kıvırcık." Yanına sokulup, yüzünü parmak uçlarıyla okşarken Asude'nin o çok sevdiği uzun bakışlarını gezdirdi yüzünde.

"Kapıma geldiğin ilk gün de devrik cümlelerle dolu konuşmandan anladığım kadarıyla beni bayağı güzel buluyorsun."

Ali haliyle dalga geçişine gülümsedi. "Özlemden kafayı yemişim," dedi. "Kokunu hissedeceğim, yüzünü göreceğim diye tek aklıselim zerrem kalmamış, ne yapayım? Az sarılayım mı sana?"

Söz akşamından beri böyleydi. Yaklaşmak istediğinde mutlaka izin isteyen bir cümle kurup sokuluyordu yanına. Kolları omuzlarına dolanıp da başını omzuna yasladığında Ali'nin sesli aldığı nefese gülümsedi.

"Kolun için doktora gitmemiz lazım."

"Ben hallederim, bunu düşünüp sakın sıkma canını."

"Doktor *iyi bakmamışsın*, derse seni mahvederim."

Ali gülümsemesini bastırıp biraz daha sardı kolunu. "Endişelenme, sana sarılmaya başladığımdan beri ağrısını bile hissetmiyorum ben," dedi. "Şifam yanımda, hiçbir şey olmaz bana. Çok yoruldun, minik kıvırcığım da yoruldu, dinlen biraz."

"Fizik tedaviye beraber gideceğiz. Ayrıca erkek olacak, iki seferdir kız iması yapıyorsun, daha sonra hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Ali omuzlarını tutup yüzüne baktı. Öyle huşu dolu bir tebessüm vardı ki gözlerinde, sebebini çözemedi. "Kızımız olacak bence," dedi. "Annesine benzeyen çok güzel bir kız."

"Nereden biliyorsun? Erkek olacak, çocuğu ben taşıyorum bir kere. Benim hissettiğim doğru."

"Öyle diyorsan..."

İmalı bir gülümsemeyle Asude'yi kolunun altına çekip içeri girdi.

"Niye öyle dedin? Daha su damlası kadar cinsiyetini falan bilemezsin. Şöyle gülme, sinirlerim bozuluyor. Oğlum olacak benim."

Ali'nin kısık kahkahasıyla karnına bir şaplak attı. Salonda her koltuğa yayılmış ev ahalisine bakıp, "Asude yorgun, yemek saatine kadar az dinlensin," diye durum bildiriminde bulundu. Zaten sohbete dalmış ev adamı da baş sallamanın ötesine geçmedi.

"Otururdum yanlarında, böyle ayıp olacak."

Ali'nin gözlerinde yanan parıltıyla ne olduğunu çözemedi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Bakalım beğenecek misin?"

Hevesli neşesini anlamasa da onu çekiştiren adama uyum sağladı. Odasına girdiğinde ise bir an gözleri kapandı. Burayı çok özlemişti. O kadar çok özlemişti ki kokuyu ciğerlerini doldurduğunda bir rahatlık hissetti. Annesi evden uzak kaldıkları bir iki günlük tatillerden döndüğünde *evimin kokusu bile başka*, derdi hep. Asude şu an bunun nedenini anlıyordu. Gözleri aralanıp da odasında dolaştığında farklı olanın ne olduğunu artık biliyordu. Bu odada Ali'yle yaşadıkları güzel günler vardı. Duvarlara sinmiş kahkahalar, sohbetler, aşkın başladığı ilk andaki heyecan vardı.

Odada dolaşan gözleri bir zamanlar Ali'nin maketleri için yapılan dolabın olduğu yerde durdu. Dolap gitmişti ama yerinde uzun kokteyl masasını andıran bir masa vardı. Üzerinde ise şu ana kadar gördüğü en güzel gemi duruyordu. Maket demeye dili varmadı. Her şeyiyle her an yüzmeye hazır gibiydi.

"Bu ne?"

Ali'nin elinden elini çekip yakınına doğru ilerledi. İnci rengi gemi tıpkı bir inci gibi de parlıyordu. Güvertesine, yelkenine, burna baktı. Küpeşte bile özenle yerleştirilmişti. Parmak ucuyla kamaraların bulun-

duğu kısımdaki camlara dokundu. Gerçek cam kullanmıştı. Yelkenine parmak ucuyla dokundu. Gemide kullandığı rengi yelken için de kullanmıştı. Her an masal diyarına doğru yüzecek gibi duruyordu.

"Çok güzel. Sen bunla ne kadar uğraştın? Şu detaylara bak. Hakikaten beyaz bir inci olmuş. Seninle yaptığımız o maket değil mi bu?"

Bal irisleri parlayarak Ali'ye baktı. O da kollarını göğsünde toplamış, Asude'nin beğeniyle süzüşünü izliyordu. "Evet, elinin değdiği o maket," dedi.

"Ben gördüğümde iskeletti sadece. Of, çok güzel olmuş bu."

"Öyle... Çok güzel. İnsan bakmaya kıyamıyor, dokunsan bozulacak gibi ama dokunmasan da canın dayanmıyor."

Asude gözüne baka baka edilen laflarla yanaklarında bir yanma hissetti. Ali pek diline ket vuran biri olmamıştı. Aralarında aşka dair hiçbir kelam geçmezken bile güzel cümleleriyle kalbini okşardı. Şimdi sık sık dile getirdiği sevgisine de bu tatlı cümleler eklendiğinde kalbindeki hızlanmayı tutamıyordu.

"Diğerleri... Yani diğer maketler nerede? Onları kaldırdın mı?"

"Beyaz İnci'm aklıma düştüğünden beri geri kalanı gözüm görmüyordu zaten. Kaldırdım hepsini, bu odada sadece o olsun artık." Ali zarafetle duran gemisine baktı. "Ondan başkasını istemiyorum, hiçbir yaptığım onun kadar güzel olamayacak."

"Ama çok emek vermiştin hepsine. *Öylece bir köşeye bıraktım*, deme. Çok güzellerdi."

Ali iki adımla Asude'nin yakınına sokuldu. Sağ eli yüzüne rüzgâr okşaması gibi hafif bir dokunuşla dokundu. "Hiçbiri ortaya çıkarken güzel hislerle doğmadı, Asude," dedi. "Halbuki bunu yaparken her anında senin güzel yüzünü, tatlı gülüşünü, bal gözlerini, eşsiz kalbini düşündüm. Her bir parçasında sen varsın, diğerlerinin matemi incime dokunmasın. Bundan sonra yaptığım da bebeğimiz için olacak."

Yüzünden aşağı kayan eli okşaya okşaya indi Asude'nin eline. Onu tutup da yatağına götürürken adımları yavaştı. Bir bebeği uyandırmaktan korkar gibi nahif hamlelerle uzanmasını sağladı. Aynı şekilde yanına uzanırken gözlerini bile kırpmadı. Cebinden telefonunu çıkarıp da şu sıra dinlediği tek sesi aralarına açtığında Asude'nin gözleri kapanmıştı. O tatlı kalp atışından başka bir ses yoktu şu an.

"Nasıl bu kadar hızlı atabilir ki?"

Ali'nin mırıltısıyla dudakları kıvrıldı. Gözleri kapalı, "Bebeklerin öyle olur," diye fısıldadı.

"Uyuyor mudur acaba?"

Asude gözlerini açtığında Ali'yi daha bir yakınında buldu. "Çok küçük, nasıl olduğunu hayal edemiyorum ki," dedi.

Ali altdudağını ısırıp başını aşağı doğru eğdi. "Azıcık seveyim mi onu?" diye sordu.

Asude sadece gözlerini kapatıp açtı. Ali de yatakta aşağı kayıp karnıyla yüz yüze geldi. Parmak uçları bir iki kez okşadı, daha sonra tık tık yapar gibi dokundu. Asude'nin kıkırtısıyla başını kaldırmıştı.

"Uyanmıştır kesin."

"Çocuğu sarsıyorsun şu an."

Ali'nin parmakları tekrar okşama haline geçti. Başı karnına daha çok yaklaştı. İlk burnunun ucuyla dokundu Asude'nin bluzuna. "Karnını açayım mı? Böyle beni hissedemez belki," diye mırıldandı. Herhangi aksi bir cevap almadığında tenini açığa çıkarmıştı. Engel olamadığı bir istekle dudaklarını göbek deliğinin altına bastırdı. Asude'nin gözleri kapandı, bu anın tadıyla tüm uzuvları uyuşmuştu. Ali bir kez daha yumuşak bir buse bırakıp, "Bebeğim..." diye fısıldadı. Oda bu kadar sessiz olmasa duyulmazdı sesi. "Benim güzel bebeğim..."

Dudakları tekrar ve tekrar bir sürü buse bıraktı. Bebeği onu hissediyorsa eğer bilmeliydi. Babasının onu çok sevdiğini su damlası kadarken bile hissetmeliydi. Onu gözünden ayırmayacağını, sakınıp saklayacağını, sevgisini azıcık bile esirgemeyeceğini daha minicikken anlamalıydı. Başını karnına yaslayıp kolunu da doladığında en huzurlu nefesi ciğerlerine doldurduğunu düşündü.

"Baban çok haklı."

Mırıl mırıl bir sesle konuştuğunda Asude'nin gözleri aralandı. "Hangi konuda?" diye sordu.

"Sen gerçekten bir gönül şenliğisin. Senin olduğun yerde şenlenmeyen, mutlu olmayan gönül yok. Şu halime bak, kalbim içime sığmıyor. Gözümü kapadığım an karnının büyüyeceği zamanları düşünüyorum. Beş aylık olunca hareket ediyormuş, deli gibi o günleri bekliyorum. Sonra canın bir şey istediğinde alıp gelmenin hevesi çok güzel." Ali geri çekilip tekrar Asude'yle yüz yüze geleceği şekilde yukarı tırmandı. Eli hâlâ açıkta olan karnını okşarken yüzünü derin derin izledi. "Sonra

doğacak. Kendi ailemiz olacak. Minicik oluyor bebekler, avuçiçimde büyüyecek. Asude, hayal ettikçe... Göğsüm çatlayacak gibi. Sen olmasan ben bunların hiçbirini hissedemeden, ölüp gidecektim. Ben nasıl ödeyeceğim senin hakkını? Nasıl sana layık olabileceğim?"

Asude elini kaldırıp parmak uçlarıyla saçlarına dokundu. Aynı şekilde yeni çıkmaya yüz tutmuş sakallarını okşadı. Ali'nin mest olmuş bir ifadeyle kapanan gözlerine, huzurla gevşemiş yüzüne baktı. Parmakları ona özgürce dokunmayı nasıl da özlemişti böyle.

"Seveceksin... Beni de bebeğimizi de çok seveceksin, Ali. Senden istediğim tek şey bu. Ben nankör biri değilim. O güne kadar geldiğim ilk andan beri beni nasıl sakındığını, iyi hissetmem için emek verdiğini, dilin söylemese de kalbinle ne çok sevdiğini unutmadım. İnsanlar son kötü hisse saplanıp kalır, öncesi hiç var olmamış sayar ama ben bunun üzerinden atlayamam. Sen bana beş ayda hiç hissetmediğim kadar güzel hissettirdin. Mutlu olmam için elinden geleni yaptın ve kör değilim, benimle çok mutlu da oldun. Sadece bunu istiyorum. Kimsenin yükünü üstlenmeden kendimize ait o ailenin içinde sadece biz olmak istiyorum."

Artık Ali'nin de tek istediği şey buydu. Asude'yle bir ömrü hayal etmek bile o kadar güzeldi ki onun vereceği her şeyi heyecanla bekliyordu.

Akşam yemeğine kadar uzanırken Asude uykuya dalmıştı bile. Ali ise onun yüzünü, ellerini, saçlarını izleyip saatler geçirdi. Neredeyse kaybedeceği incisine kavuşmuş olmanın dingin bir huzuru vardı içinde. Asude'yle yaşamak istediği o kadar çok şey vardı ki hangisinden başlayacağını bile bilmiyordu.

Ertesi gün ise Kadir amcasının ısrarıyla Aziz'in bahsettiği evlere bakılması için yola düşüldü. Henüz inşaatı tamamlanmamış evleri dolaşırken Asude hafif canı sıkılmış bir vaziyette sağı solu inceliyordu. Annesi ise büyük bir keyifle her yeri dolaşıyordu.

"Asude, bu da çok güzel. Allah'ım, hangisini seçeceğim ben?"

Ali, annesine baktı. "Acele etme, anne," dedi. "Birkaç tane daha var, onlara da bakalım, hangisi içine sinerse o olur. Hızlı karar vereceğim diye kendini sıkıntıya düşürme."

"Aziz'e ayıp olmasın, oğlum," dedi. "Çocuğu zor durumda bırakmayalım."

"Yok yok, Aziz de öyle söyledi zaten, acelelik bir durum yok."

Hatun aldığı cevapla gülümseyip, arka odaları incelemek için yanlarından kayıp geçti. Asude ise kaşları çatılı mutfağı inceliyordu.

"Sen beğenmedin mi kıvırcığım? Bir önceki evde de yüzün asıldı. Beğenmediysen çıkalım, diğerine bakarız."

Asude aynı asık suratla Ali'ye bakıp, "Beğendim," dedi. "Hatta fazla beğendim."

"O zaman sorun ne, yavrum?"

Asude henüz kapısı takılmamış mutfak girişine bakıp, Ali'nin elini tutarak evden çıkardı. Aşağı indiklerinde tekrar etrafta biri var mı diye inceledi. "Bu evler ne, Ali?" dedi, sitemle. "Ben aptal değilim, annemin arsası böyle bir ev etmezken iki evden bahsediyorsunuz!"

"Çanakkale'deki küçük bir ev olduğu için..."

"Ali!" Asude'nin sert çıkışıyla Ali ağzını açıp geri kapadı. Asude anladığıyla omuzlarını düşürdü. "Hayır. Lütfen *bunu yapmadım*, de. Burayı sen alıyorsun, değil mi?"

Düşen sesi ve kolundan ayrılan elle Ali hızla geri uzandı. "Beni bir dinle," dedi. "Özür dilerim ama önce dinle. Saklamak gibi bir niyetim yoktu, sadece annenin hepsini gezmesini, içine sinene karar vermesini bekliyordum söylemek için."

"Ali, bunu niye yapıyorsun? Ben senden böyle bir şey istedim mi? Yeni yeni her şey düzene girerken benim için böyle bir şey yapmanı istemiyorum ki."

"Senin için değil!" Ali'nin bir anlık çıkışıyla Asude sitemine devam edecekken sustu. Ali elini tutup biraz daha yakınına çekti karısını. "Senin için değil. Özür dilerim, arkandan iş çevirdim ama bunu Aziz'le konuştuğumuzda biz zaten çok iyiydik. Beni affettiğin için ya da göze girmek için değil. Kendim için istedim bunu." Asude'nin hemen kaşları çatıldı, ne demek istediğini anlayamamıştı. "Yalan söylemeyeceğim, ilk arsa muhabbeti geçtiğinde senin sevincini görünce ve Aziz *iki ev veriyorlar Çanakkale'de, bir ev ve üstüne bir miktar para veriyorlar*, dediğinde senin için istedim, doğru. Onları özlüyordun, yakınımızda olsalar daha mutlu olursun diye düşündüm ama şimdi tek sebep sen değilsin, ben de istiyorum, Asude. Senin kadar ihtiyacım var benim onlara. Bebeğimiz doğunca daha çok ihtiyacım olacak ama babam da annem de uzun süre gelip kalmazlar yanımızda. Kendi evimizde olsak bile tanı-

dım onları, hemen dönerler Çanakkale'ye. Ama burada kendilerine ait bir evleri olursa..."

"Ali, ben senin paranı böyle bir şey için kullanmanı istemiyorum. Tekrar parayla ilgili bir şeyin aramıza girmesi bile ödümü koparıyor."

"Hangi para, Asude? Her şeyim zaten senin, bana ait ne varsa asıl sahibi sensin. Biliyorum neye çok kırgın olduğunu. *Para için katlanılacak adam mıyım ben*, dedim sana. Doğru da söyledim, dört milyon ne ki? Ben sana yaşattıklarımın binde birini her şeyimi versem ödeyemem. Ne olur, Hatun annemin beğendiği evi alalım, yakınımızda olsunlar. Bebeğimiz doğacak, ben nasıl davranacağımı bilmiyorum. Onun hayal ettiği gibi bir baba olmak istiyorum, çok iyi bakmak istiyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Babam burada olursa..." Asude omuzlarını düşürüp alnını çenesine yasladı. İyi niyetinin farkındaydı ama aralarına tekrar bir para mevzusunun girmesine cesaret edemiyordu. "Lütfen kızma bana, darılma. Şimdi istesen ben ne var ne yok hepsini ayaklarına sererim. Sen gelene kadar yüzüne bile bakmadığım parayı şimdi harcayabilmek için imkânım var. Ailem için kullanmayacaksam ne yapacağım ki? Karımın gülümsemesine neden olmayacaksa ne işime yarayacak o kadar para? Onlar bize yakın olduğunda sen daha mutlu olacaksın. İnan, bunun için dünyaları veririm ben sana."

"Babam duyunca çok kızacak."

"Ben konuşurum, sandığın gibi büyük katkım da olmadı zaten. Nakit verilecek paranın üstünü tamamladım. O paraya da alınırdı aslında ama gönlünün çektiği gibi bir ev olsun diye... Sen *istemiyorum*, deme. Ben ikna edeceğim onları. Lütfen kararlarını etkileme, başka bir şey istemiyorum." Ali tedirgince omuz başlarına dokundu. Asude'nin alnı hâlâ çenesinde yaslıydı. Ona darılacak korkusuyla aldığı nefesi bile bırakmayı akıl edemedi. "Azıcık sarılayım mı sana?"

Asude iç çekip gözlerini araladı. Geriye çekildiğinde ise tedirgin kahvelere baktı bir süre. Ailesine nasıl yakın olduğunu görmüyor değildi. Babasıyla uzun uzun sohbet edişini, işiyle ilgili sorduğu soruları nasıl hevesle anlattığını, annesinin sıcak davranışlarına karşı gözlerinin parlayışını bir köşeden izliyordu zaten.

"Kabul etmezler, ben şimdiden söyleyim de sonra hayal kırıklığına uğrama."

Ali'nin dudakları minicik kıvrıldı. "Sen *istemiyorum*, diyerek önle-

rini kesme, ben ikna ederim. Bana küsme, ben her şeyi halledeceğim. Şimdi sarılayım mı?"

Asude başını iki yana sallayıp, "Aptalın tekisin," diye fısıldadı. Ali'nin dudağı daha çok kıvrılıp omuzlarını içine alarak sıkıca sarıldı.

"Senin aptalınım ama değil mi? Kızsan bile seviyorsun beni." Geri çekilip, tek gözünü kısarak baktı. "Seviyorsun, değil mi kıvırcığım? Kızdırıyorum seni ama yine de çok seviyorsun, ha?"

"Bilmiyorum, genelde çok kızdırıyorsun. Şu an o kısmı düşünemiyorum."

Ali yakınına sokuldu, dudağını kaşının üstüne bastırdı. "Yalancı kıvırcık, seviyorsun," dedi. "Hadi bir kere söyle, babamla konuşacağım."

Asude içe çekip başını iki yana salladı. "Bir aptala âşık olmak yoktu planlarımın arasında ama ne yapalım, kaderim böyleymiş," dedi. "Seviyorum, Savaş Ali Bozdoğan. Yalancı, düzenbaz, sahtekârın tekisin ama çok seviyorum seni."

Dişleri görünecek kadar büyük bir gülümsemeyle sonunda yanağına da güçlü bir öpücük bıraktığında ardından gelen öksürük sesiyle geri çekildi. Hatun ikisini sırıtarak izlese de Harun ardındaki eve bakıyormuş gibi yapıp yönünü çevirmişti.

Ali ise derin bir nefes alıp ikiliye yaklaştı. "Baba, ben sizinle bir şey konuşacaktım," dedi. "Diğer evleri de dolaşalım, daha sonra bir yerde oturup, yemek yerken konuşalım, olur mu?"

Hatun ne olduğunu sorar gibi Asude'ye baktı ama kızı başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapmadı. Sessiz sakin birkaç ev daha gezdiler. Hatun'un aklı geniş mutfaklı, deniz manzaralı o evde kalmıştı. Yemek için girdikleri restoranda Asude'ye anlatıp duruyordu. Asude ise babasının kabul etmeyeceğini bildiği için can sıkıntısıyla sadece annesini dinliyordu. Sonunda masaya geçtiklerinde babası dikkatle Ali'ye baktı.

"*Konuşacağımız bir şey var*, demiştin, oğlum. Seni dinliyorum."

Ali ise bir iki kere öksürdü, duruşunu dikleştirdi. Asude'ye yan bir bakış attı ama yüzündeki ifadeyi kırmadan direkt karşısındaki ikiliye baktı.

"Baba, bir mesele var, önce beni dinlemenizi rica ediyorum. Hatun annem, ben haddim olmayarak bir şey yaptım ama Asude bu konuda çok katı, o yüzden sizden yardım istiyorum."

Hatun'un kaşları anında çatıldı. "Allah korusun, kötü bir şey mi var, annem?" dedi. "Söyle, yavrum, elimizden gelen neyse yaparız, evladım."

Ali dudağında küçük bir gülümsemeyle masanın üstündeki eline uzanıp sıktı. "Anne, arsa konusunda ben size biraz eksik bahsettim durumu," dedi. "Müteahhit Çanakkale'de evi veriyor ama üstüne ikinci evi vermiyor, nakit ödeme yapmak istiyor."

Hatun'un tedirginlikle bakan gözleri duyduklarıyla anlık bir hüzne kapıldı ama kendini zorladığı belli olan bir ifadeyle gülümseyip, "Olsun, oğlum, nasip değilmiş," diye fısıldadı.

Ali elini daha çok sıktı bununla beraber. "Anne ama ben nasip olsun istiyorum," dedi.

Gözleri bu kez Harun'a çevrildi. Karısının hüzünlenmiş yüzünü gören adam buraya taşınma konusundaki hevesinin sönüşüne üzülmüştü ama yapacak da bir şey yoktu şu durumda.

"Hayırlısı böyleymiş, oğlum, bizlik bir sıkıntı yok." Harun tekrar karısına baktı, yüzündeki küçük tebessümü koruma çabasına kıyamadı. "Şey yaparız biz de... Oradaki ev bitince satar, buradan yine ederi kadar bir ev bakarız, olmaz mı Hatun Hanım?"

Kocasının bir anda sunduğu teklif kadının kırılmış hevesini anında yeşertti. Şimdi daha gerçek bir gülümsemeyle başını hızla salladı. "Doğru!" dedi, heyecanla. "Doğru, vallahi öyle yaparız. Aman, ne yapacağım sanki ben oradaki evi? Ha orada ha burada, değil mi ama Harun Bey?"

"Ben o kadar bekleyemem, anne." Ali'nin yine araya girmesiyle karşısındaki ikili tekrar Ali'ye baktı. "O evin tamamlanması, satılması derken kaç ay var daha. Ben o kadar uzak kalmak istemiyorum sizden."

"Oğlum ama..."

Ali bu kez Harun'a baktı. "Baba, müsaade edersen buradaki evin eksiğini ben karşılayıp annemin beğendiği o evi almak istiyorum." Harun duyduğunu ilk algılayamadı ama hemen kaşları çatıldı. Ali konuşmasına müsaade etmeden, masaya biraz daha yaklaşıp gözlerini karşısındaki adama ve kadına çevirdi. "Size çok ihtiyacım var. Burada olmanız, bebeğimiz doğduğunda bize destek olmanız çok önemli. Ben torun olmayı biliyorum, yeğen olmayı da ama evlat olmayı pek bilmiyorum. Baba, bana kızma, kırılma ama sen *evladımsın*, dedin ya, bırak da azıcık evlatlık yapayım. Ben senin gönül şenliğinin kalbini kırdım,

sizi üzdüm. Sonra kapınıza geldim, sen beni kovmak yerine kolumu sordun, halimi sordun. Hatun annem, aslında hakkın beni ona azıcık bile yaklaştırmamaktı ama sen aç kalırım diye yemek getirip yerde oturuşumu dert ettin. Asude'yle *evlendiğimde sen de bundan sonra bizim evladımızsın*, dediniz. İnanın, ben bu kadar gerçek olduğunu bilmemişim bunun. Size yanlış yaptım ama siz beni atmak yerine yine yakınınızda tuttunuz. İnsanın anne babasının olması çok güzel bir şeymiş, bunu otuz yaşından sonra öğrendim. Şimdi ne olur müsaade edin, size birazcık evlatlık yapabileyim."

Harun hevesle yüzüne bakan adama ne diyeceğini bilemedi ilk. Böyle bir şeyi kabul etmeye de gönlü el vermiyordu. "Oğlum, sen zaten bize evlatlık yaptın," dedi. "Hem de daha kapımızdan girdiğin ilk gün. Sen beni, karımı, kızımı çok büyük bir felaketten öylece çekip aldın, şimdi buna lüzum bile yok. Paranızı ailen için harca, evladım."

Ali yine başını onaylar gibi salladı. "Lüzum olmadığını biliyorum," dedi. "Sizin buna zerre kadar ihtiyacınız yok, farkındayım ama benim bize yakın olmanıza çok ihtiyacım var. Dediğin gibi paramı ailem için harcamak istiyorum. Şu zamana kadar olanı harcayacak hiçbir yerim yokken şimdi sayenizde hevesle harcayacak imkânlarım doğuyor. Ben anne babaya nasıl evlat olunur, bilmiyorum. Bunun parayla alınacak şeylerle olmadığının da farkındayım ama en azından bir yerden başlamama müsaade edin. Annemin beğendiği o evi almama, sevincine azıcık ortak olmama müsaade edin."

Harun ağzını açıp açıp kapadı. Sonra yanında oturan karısına baktı, onun da yüzünde kararsız bir ifade vardı ve sık sık kızını izliyordu. Asude ise duyduğu her şey kalbine dokunsa da ailesi ve Ali'nin arasında kalmasını istiyordu bu mevzunun. Kendini dahil etmemek için hiç sesini çıkarmıyordu. Ali bu kez Hatun'a baktı. Onun ikilemde kalmış ifadesinden yararlanıp, biraz daha başını eğerek göz göze gelmelerini sağladı. Yüzünde de küçük bir gülümseme vardı.

"Serhat abim ilk kazandığı parayla annesine bilezik hediye etti. Ben de babaanneme hediye almıştım, iyi hissettiriyor bu duygu insana, Hatun annem. Şimdi benim de annem var, bir anneye kendi emeğinle hediye almak nasıl bir şeymiş yaşamak istiyorum, esirgeyecek misin bunu benden?"

Hatun'un burnu sızlamaya başladı. Asude de ilk kazancıyla onları

yemeğe götürmüştü, annesine elbise, babasına gömlek almıştı. Yemek boyunca kendi aldıklarına bakıp bakıp gülümsemişti. Evlat kaç yaşına gelirse gelsin, anne babadan o aferimi bekliyordu işte. "Çocuğum, sen niye böyle söylüyorsun şimdi?" dedi. "Sen zaten hediyesin bize, oğlum. Evlattan kıymetli hediye mi olurmuş?"

"Evin mutfağına bakarken gözlerin parladı, azıcık da ben sebep olmuş olsam buna? Annesini mutlu eden, onu sevindiren oğlun olsam olmaz mı?"

Hatun'un çenesi titremeye başlayınca Ali'nin gülümsemesi büyüdü. Elini tutan eline küçük bir tokat vurup, "Harun Bey, bu çocuk beni kandırıyor," diye söylendi.

Harun ise kızına dönüp, "Asude, sen niye konuşmuyorsun?" diye sordu.

"Ali benim karışmamı istemiyor, baba. Bu meseleyi onunla siz halledeceksiniz, ben fikrimi söylemeyeceğim," derken Ali hızla başını salladı.

"Ben özellikle rica ettim, baba. Asude bu konuda beni anlamıyor, onun için yapıyorum sanıyor ama ben annemi ve babamı yakınımda istiyorum. Bebek için size ne kadar ihtiyacım var, biliyorsun."

"Oğlum, en azından Çanakkale'deki evi alsan da onun karşılığı olsa buradaki?"

Ali başını iki yana salladı. "Böylesi ticaret olur, baba," dedi. "Ben size hediye vermek istiyorum. Sizin bana verdiklerinizin yanında ağza bile alınmaya layık değil üstelik. Ailem için küçücük bir şey yapmak istiyorum, esirgemeyin bunu benden."

Ali geri çekildiğinde yüzünü kaplayan bir gülümseme vardı artık. Harun babasıyla bakışmalarından bu işin bu kadar olduğunu biliyordu. Kolunu geriye atıp, Asude'nin omzunu kavrayarak kendine çekti.

Asude ise yan yan bakıp, "Gerçek bir sahtekârsın," dedi.

Ali burnunu saçlarına gömüp, "İkna ettim onları, arkalarından iş çevirmeden yaptım hem de," diye karşılık verdi.

"Dolandırıcılığını unutmuştum, hiç körelmemişsin. Annemin dram sevdasını kullandın. Babam da anneme *yok*, diyemez, biliyorsun. Utanmaz bir rezilsin."

"Gördün, değil mi? Gönüllerini kırmadan ikna ettim, kıyamıyor bana. Bizimle burada yaşayacaklar."

"Korkuyorum senin şovmenliğinden, resmen manipüle ettin ikisini de. Sahtekâr."

"Ama beni seviyorsun."

"Kapa çeneni, babam bakıyor."

Ali dudağını birkaç kez daha saçına bastırdı. "Seviyorsun, değil mi?" dedi. "İş çevirmeden hallettim bu kez, sevmen lazım."

"Babam bakıyor, aptal. Düzgün dur."

"Sevdiğini söyle, durayım."

"Canım aileme sahtekâr bir damat getirdiğime inanamıyorum."

"Hâlâ *seviyorum*, demedin."

Ali'nin dudağı bu kez de şakağına dokundu. Asude yan gözle onları izleyen, bir yandan da fısır fısır konuşan annesiyle babasına baktı. "Seviyorum işte, seviyorum," dedi. "Çekil azıcık, ayıp diye bir şey bilmiyor musun sen hiç?"

Ali sırıta sırıta, omzundaki kolunu gevşetip geriye çekildi. Karşısında ona bakan ikiliye aynı şekilde gülümsemesini bozmadan bakıyordu.

"Siparişlerimiz nerede kaldı ya? Çok acıktınız mı? Baba, buranın lakerdası çok güzel, mutlaka yemeniz lazım."

***

Asude balkonundan karşıya bakarken kollarını bedenine dolamış, karmaşayı izliyordu. Bahçelerinde bir inşaat başlamıştı. Ne kadar inatla *istemiyorum*, dese de buruşuk muşambayı yenemiyordu. En sonunda *tamam, yapılsın, siz de istediğiniz evi tutun, orada yaşayın*, dendiğinde bir şey diyemedi. Zira buradan gitmek falan istemiyordu. Şimdi bebeği de olacaktı, hiç istemiyordu. Bu arazide, bu kalabalık içinde büyütmek istiyordu minik bebeğini. Sinop'a döneli sadece on gün olmuştu ama deli gibi bir koşturmacanın içindelerdi. Annesinin ev işi nihayete erer ermez ertesi gün kendi evi için çalışmalara başlandı.

Başını iki yana sallayıp kıkırtısını engelleyemedi. Buraya gelme sebebi otuz yıllık evlerini kurtarıp ailesini o zor durumdan azat etmekti. Şimdi ise aklının alamayacağı kadar çok evle uğraşmak durumundaydı. Altı ay gibi bir zamanda nasıl bu hale geldiğini bile anlamamıştı.

Temeli hazırlanan yeni evine bakarken Serhat abisi ve Ali'yi birkaç adamla karşı tarafta gördü. Bir zamanlar orada olan evlerden eser yoktu. Koca bir boşluğu andırıyordu orası artık. Ölçüm yaptığını düşündüğü birkaç kişide dolaştı gözleri. Merak ağır basınca, üzerindeki ince şala

biraz daha sarınıp aşağı indi. Annesi salonda evin kadınlarıyla sohbet ediyordu. Onlara uğramadan, dışarı çıkıp ağır ağır yürümeye başladı.

Onun geldiğini gören Ali de Serhat abisinin omzunu sıkıp Asude'ye doğru yürümeye başlamıştı.

"Kıvırcığım."

Asude dikkatle ardında neler olduğunu incelerken, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye fısıldadı. "Sen bugün fizik tedavi için randevu almayacak mıydın?"

Ali yüzünde koca bir gülümsemeyle arkasına bakıp, "Akşam beşe aldım randevuyu, gideceğim, merak etme," dedi. "Peyzaj için düzenlemeye alıyoruz, yavrum. Arsaya katılacak burası."

Asude üstünkörü inceledi yine boş kısmı. "Ne yapılacak ki?" diye sordu. "Babaanne hızını alamadı da üç beş ev daha mı dikiyor?"

Ali meraklı gözlerle etrafı süzen karısının görüş açısını iyice kapatıp ona bakması için yüzünü eğdi. "Yok, sadece *şurayı adam edin, sinirimi bozuyor*, diye söylendi," dedi. "Biz de abimle çocuklar için park mı yapsak dedik."

O sırada onlara yaklaşan adamı fark etmediler bile. Serhat sırtına elini koyup Asude'ye göz kırptı.

"Benim aklıma gelmedi, kıvırcık," dedi. "Kocan çocuğuna park yapmak istemiş. Çocuk doğup da büyüyünce nerede oynayacakmış. Bu çocuklar böyle sıkılırmış, elimizde şimdilik iki çocuk var ama planlarında sayı fazla herhalde ki tam teşekküllü bir park planlaması istiyor seninki. Ben tersaneye geçiyorum, Savaş. Sen de buradaki iş bitince gel, imzan lazım."

Serhat yanlarından geçip, giderken Asude kaşları kalkmış bir şekilde Ali'ye bakıyordu. "Doğmamış çocuğa park mı yaptırıyorsun?" diye sordu.

"Ama doğacak."

"Doğsa bile bir süre parkta oynayabileceğini sanmıyorum."

"Olsun, hazır beklemesi daha iyi. Hem Kadir Alp de sıkılıyor, eğlenir çocuk."

"Zenginliğini dibine kadar kullanıyorsun, Savaş Ali Bozdoğan. Kafana taktığın her şeyi anında yaptığını görünce sınıf kinim artıyor."

Ali kahkaha atıp, tek kolunu Asude'ye dolayarak eve doğru yürütmeye başladı. "Keşke sen de zenginliğinin az tadını çıkarsan," dedi.

"İkimizin yerine sen gayet iyisin bu konuda."

"Parktaki oyuncakları seçmek senin görevin. Kızım hangisiyle oynamayı sever acaba?"

"*Kız*, deyip durma şu çocuğa, erkek olursa yüzüne bakmayacak."

Ali eğilip karnına güçlü bir öpücük kondurdu. "Babası affettirir kendini."

Ali'nin randevusuna kadar evde diğerleriyle oturdular. Yeni ev planı, parkın oyuncakları, Melike'nin düğünü, bebeğin doğumu derken bin farklı konudan bahsedildi ama kimse Ali ve Asude'nin ayrı geçen günlerine dokunmadı. Asude böylesinin daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyordu bir türlü. Öyle ya da böyle bu sıkıntı Ali ve Asude'nin sebep olduğu bir durumdu. En azından kendi adına özür dileme maksatlı Çanakkale'de Kadir amcasına *bizim yüzümüzden siz de sıkıntıya girdiniz*, diyecek olmuştu. Amcası direkt *aile içinde sıkıntı mı olur*, diye lafını kesmişti. Bir de Asude'nin uzattığı çayı gözüne baka baka göbeğine oturtup *o it sıpası canını sıkarsa sen bana gel, ben onu gebertirim*, diye destek bile olmuştu. Bir yerde de hiçbirini yaşanmamış sayması üstündeki yükü hafifletiyordu. Bir Allah'ın kuluna daha yalan söyleyecek, anlaşma mevzusu duyulur diye korkacak takati kalmamıştı.

Randevu saati geldiğinde Ali ne kadar ısrar etse de Asude onunla gideceği konusunda diretmişti. Fizik tedaviye başlanacağı zaman dışarı çıkması istendi. Bundan memnun olmasa da mecbur kabullenmişti.

Savaş ise doktor kontrolüyle çıkarılan atelle yaranın durumunu net görmüş oldu. Hızar çirkin bir kesi izi bırakmıştı. Asude'nin şu an burada olmayışı içini bir nebze rahatlattı. Tedavi sonrası atelin tekrar takılması onu bir süre daha idare edecekti. Dışarı çıkarken tekrar siyah atele baktı. Bedeninde çirkin bir iz daha ağırlıyordu. Kendinden ziyade Asude için kafasına taktı yara izini. Bu yaraya ne zaman baksa canının yanacağını, onlara kötü günlerini hatırlatacağını çok iyi biliyordu. Asude'nin onun için azıcık bile üzülmesine dayanamazdı. Uyuşuk hissettiren parmak uçlarına dokundu. Kendinde değiştirmek, düzene sokmak istediği birçok şey vardı ve hepsini olabildiğince kısa sürede hayata geçirmesi gerekiyordu. Dudağı kıvrıldı. Asude'nin gelişi baharsa bebeğinin doğumu yaz olacaktı artık. Ali'nin çok çalışıp bu değişime uyum sağlaması lazımdı.

Akşam yemeğini dışarıda yediler. Asude'nin hevesle anlattığı bebek

odası planlarını dinledi. Telefonuna kaydettiği beşik, puset, biberon ve bir sürü bebek eşyasına baktı sırayla. Onu izlemeyi hep çok sevmişti Savaş Ali ama anne heyecanı yüklenmiş Asude'sini izlemek bambaşka bir seyir keyfiydi.

Eve döndüklerinde arabada gözleri kapanmaya başlayan karısını kucağına alıp odasına çıkardı. Asude zorbela üzerini değiştirip yatağa girdiğinde aksi gibi Ali'nin azıcık bile uyuyası yoktu. Saatlerini onu izleyerek geçirdi. Aklına gelen her soruyu yapay zekâya yazdı. Cevaplar yeterli gelmeyince başka bir uygulamanınkine tekrar sordu. Asude döndükçe, kıpırdadıkça ya da anlaşılmayan kelimeler fısıldadıkça yakınına sokulup durdu. Az öpüp dokunsa uyanır endişesi vardı ama öyle de çok istiyordu ki ona dokunmayı, parmak uçlarına öpücük bırakmaktan alıkoyamıyordu kendini.

Şafağın henüz sökmediği bir zamanda içini bambaşka bir istek kapladı. Gözü saate takıldı, daha sonra uyuyan karısına baktı. Hem kıyamıyor hem de ona haftalar öncesinde göstermek istediği manzarayı bir an evvel izletmek istiyordu. "Asude..." Yüzüne biraz daha sokuldu, kıvırcık saçlarını okşadı. "Gül güzelim... Kıvırcığım... Bebeğimin annesi..." Mırıl mırıl hem okşayıp hem uyansın diye fısıldamaya başladı.

Asude burnunu kırıştırdı. Saçını çekiştirip, "Ali..." diye fısıldadı.

"Uyan, yavrum. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ali, ne oldu?"

Sesi hâlâ kısıktı. "Seninle bizim koyumuza gidelim mi? Senin görmeni çok istiyorum."

Kafası karışmıştı. Ne olduğunu anlayamayan bakışlarla sağa sola bakındı. Hâlâ karanlık olan havayı süzüp, "Saat kaç?" diye sordu.

"Dörde geliyor."

"Ali ya, ne koyu bu saatte?"

"Söz veriyorum, çok seveceksin. Havalar daha çok soğursa gösteremem. Eve gelince ben uyutacağım seni, kıvırcığım."

Asude hevesli gözlerle kendisine bakışını görünce, yattığı yerden kalkıp saçlarını biraz daha karıştırdı. Gözlerinde anlık bir kıvılcım çaktı. "Koya dedin, değil mi? Motorla mı gideceğiz?" dedi.

Ali yataktan kalkıp, elini tutarak banyoya kadar yürüttü. "Motorla değil, bebeğimiz var bizim," dedi. "Motora binmek yok bundan sonra."

"Ben binmezsem sen de binemezsin!"

Ali omuzlarını silkip başını salladı. "*Binme*, dersen binmem."

Asude yüzünü yıkayıp aynadan arkasındaki adama kısılı gözlerle baktı. "Binmezsin?" dedi, sorar gibi.

"Sen istemezsen yapmam."

Yanından geçerken dudağında hin bir sırıtış vardı. Ağzından çıkana anında uyum sağlıyor oluşu biraz fazla hoşuna gitmeye başlamıştı.

Asude hazırlanırken, Ali de arabaya konulması gerekenler olduğunu söyleyip aşağı inmişti. Olabildiğince sessiz çıkmışlardı evden. Şu saatte derdi neydi, ne gösterecekti, bilmiyordu ama hevesini de kırmak istememişti. Koya gelene kadar sessizce dışarıyı izledi. Çıktıkları o tepeye vardıklarında ise Ali arabayı uca çekmişti.

"Sen bekle, ben dışarıyı hazırlayayım, öyle inersin."

Elini attığı kapıdan da böylece geri çekti elini Asude. Ali seri adımlarla inip bagajdan bir şeyler aldı. Yan bıraktığı arabanın Asude tarafında uğraştı beş dakika. Asude dışarı çıktığında ise kıkırdamadan yapamadı. Koca bir kilim sermişti. Yetmemiş, üstüne oldukça büyük bir battaniye de eklemişti. Yastıklara baktı, omuzları için aldığı polara... Daha çok gülümsedi, küçük bir yatak kurmuştu neredeyse.

"Güneş doğacak birazdan, hadi gel."

Asude kendini hazırlanmış minik yatağına bıraktığında, sonunda etrafa baktı. Hafif hafif gün aydınlanmaya başlamıştı. Sağ köşeden de güneşin kızıl ışıkları belirmeye başlamıştı.

"Nereden aklına geldi bu saatte buraya gelmek?"

Ali ayakkabılarını çıkarıp Asude'yi bacaklarının arasına alacak şekilde arkasına geçti. Hazırladığı battaniyeyi hemen omuzlarına sardı. Güneşin doğduğu yöne doğru bedenini iyice çevirdiğinde çenesini de omzuna yerleştirmişti. Elleri hemen karnına dolandı, sağ elinin başparmağıyla kasıklarını okşamaya başladı.

"Her şeyi batırdığımı bilmeden burada sabahladım."

"Ali..."

Asude artık o günlere dönmek istemiyordu. Tekrar tekrar dile getirerek canlarını yakmaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu çünkü bu.

Ali ise dudaklarını omzuna bastırıp Asude'nin kendine dönmek için hareketlenmiş bedenini sabitledi. "Denize bak, kıvırcığım," dedi. Sonra dudağı boynuna değdi. Asude de itaat etti söylediğine. Nasıl sakindi, Karadeniz genelde çok hırçındı halbuki. "O güne dair her şey

o kadar parça parça ki başında ne oldu, sonu nasıldı, bilmiyorum. Duyduklarım, yaptıklarım... Hiçbiri yoktu, sadece senin bal gözlerin vardı içimde. Yirmi yıldan sonra denizin güzelliğiyle, gün doğumuyla büyülendim ve sadece seni istedim. Kendi ateşimi yaktığımı, kendimi cehenneme attığımı bilmeden sana geliyordum."

"Ali, bunları konuşmak bize iyi gelmiyor."

Ali bir kez daha boynunu öpüp, "Senin kalbin ipekten," dedi. "Kendi kırgınlıklarını bile dile getirirken nazik, incitmekten uzak. Senin unutmanı her şeyden çok istiyorum ama ben unutmayacağım, Asude. Seni kaybetmenin bana ne yaptığını biraz bile unutmayacağım. Hak ettiğin her şeyi esirgemeden sana vereceğim. Biliyorum, o gün yaşanılanlar olmasa ben seni buraya getirsem her cümlem eksik olacaktı. *Çok güzeldi, sen de gör istedim*, diyecektim ama önüne ardına *seni çok seviyorum* eklemeyecektim. *Güzelliği seni hatırlattı bana, deniz gözüme ilk kez bu kadar masum geldi senin yüzünü düşününce*, diyemeyecektim. İçim deli gibi isteyecekti ama *Asude, hep benimle kal, sakın beni bırakma*, diye yalvaramayacaktım."

Asude başını çevirip, yüzlerini olabildiğince birbirine yaklaştırdı. Eli çenesine uzanıp küçük küçük okşadı. "Ben çok üzüldüm, doğru," dedi. "O günleri gerçekten hatırlamak istemiyorum, aynı zamanda biz bu ilişkiye ikinci bir şans verdiysek oraya saplanıp kalmak da istemiyorum, Ali. Bebeğimin şüphesi içime düştüğü an benim bize dair tüm ihtimallerim kesildi. Farkındaydım ama yok saydım çünkü kalbimin inatla *bir şeyler olsun, düzelsin her şey*, dediği hiçbir şey kalmayacaktı ortada. Sen *benden baba olmaz*, diyecektin ve ben ondan vazgeçip seninle yollarımızı tamamen ayıracaktım. Başıma gelecek olanı biliyor olmak, kabullenmek için zaman kazanmaya çalışmak hiç kolay olmadı. Eğer o gün tekrar kapıyı çalmamış ve bizim için uğraşacağının sözünü vermemiş olsan ne halde olurdum şimdi, bilmiyorum. Biz bu bebek haberini her şey çok iyiyken almış olsak ne halde olurduk, onu da bilmiyorum. Şu anı yaşamak istiyorum. Sana ve kendime ikinci bir şans verirken adil olmak istedim. İkimiz de kaybetmek ne, biliyoruz artık. Kaybettiğimiz halde tekrar kendimizi aynı noktada bulursak belkilerim olmayacak. Senden sadece bunu istiyorum. O günü silip atmak zorundayız, bana vaat ettiğin hayat için o günde saplanıp kalamayız."

Ali tenini okşayan sesini dinlerken neredeyse uyuşmuş gibi bir huşu

sardı bedenini. Hiç lafını etmiyordu. *Beni çok incittin*, diyerek hatalarını yüzüne vurmuyordu. Aksi gibi unutmak, unutturmak için teşvik eden bizzat canı yanan kişiydi.

"Kalbinin güzelliğinin bir sınırı yok, değil mi kıvırcık? Seni kıranı incitmeye korkacak kadar güzel nasıl olabilir? Böylesi bir *gönülçelen*, nasıl benim olabilir?"

Asude'nin dudağı kıvrıldı, çenesine minik bir öpücük bıraktı. "Senden çok fazla şey isteyeceğim, o yüzden beni her şeyden çok sevmen lazım," dedi. "Şimdi beni sabahın bu saatinde göreyim diye getirdiğin manzaraya bakmak istiyorum."

Ali kulağının altına bir öpücük bırakıp iyice bedenine yaslanmasını sağladı. Sonra kilimin ucunda tuttuğu ayakları dikkatini çekti, rahat etsin istiyordu. "Bir saniye, güzelim," dedi. Bedenini eğip ayağını kavradı ve ayakkabıları seri bir şekilde çıkardı. Kendi sırtını arabaya yasladığında, Asude'yi de yan bir pozisyonda kucağına oturtup iyice battaniyenin altına soktu. Sol kolu omzunu sararken sağ eli ayaklarına masaj yapmaya başlamıştı bile. Asude başını omzuna yaslayıp güneşi izlemeye başladı. Işıklar arttıkça denize düşen görüntüsü içini ısıtmaya başlamıştı. Mavilik kırıldı, kızıllıkla karıştı.

"Bak şimdi..." Ali'nin uyarısıyla daha çok dikkat kesildi. Kulağının dibinde fısıltıyla konuşan adama iyice sokuldu. "Denize düşen kısımdaki dalgalara bak. Kızıl rengini kırıyor, sararmaya başladıkça bal rengi gibi görünecek. Ben o gün şafak sökerken sadece gün doğumunun aldığı rengi hiç görmediğimi fark ettim. Hep yanlış zamanda gelip bakmışım. Bal renginin beni şafakta beklediğini bilememişim hiç. Denizi hiç bu kadar güzel görmedim, Asude. Mavisine karışan bal rengine bakıp, kalınca bir tek sen vardın aklımda." Güneş biraz daha yükseldiğinde gerçekten kızıllıkta hafifleme oldu. Sararmaya meyilli bir ton denize vuran kısmında hoş bir görüntü meydana getirdi. "Bana bakan gözlerin gibi. Şimdiye kadar nasıl bilmem böyle güzel olduğunu buranın? Şuna bak. Tanyeri benim Asude'min gözlerinin rengine boyandı. Denizin güzelliğine bak."

Ali bir öpücük daha bıraktı kulağının altına. Asude izlediği manzaranın keyfini sürerken onun tarafından böyle seviliyor olmanın da ruhunu nasıl doyurduğunu hissediyordu. Diline değdirmese de orada olduğunu bildiği sevginin bir zamanlar nasıl eksik hissettirdiğini öğ-

renmişti artık. Kalp, hakikaten arsızmış. Duymak ama sürekli duymak istiyormuş meğer. Bilmek hiçbir şeymiş, Ali onu sevdiğini anlattıkça onu her anıyla mutlu eden günlerdeki eksiklik daha çok fark etmesini sağlıyordu.

"Asude..."

"Hmm..."

"Bu çoraplarını yeni mi aldın?"

Hiç beklenmedik anda gelen soruyla kaşları çatıldı. İyice yükselmeye başlamış güneşten bakışlarını ayırıp Ali'ye çevirdi. Ali ise dakikalardır okşadığı ayaklarına ve yüzüne bakıyordu. "Ne?" dedi, şaşkınlıkla. Ali bileğinde biten, bittiği kısımda küçük kalp şeklinde, gümüş renkli kolye ucunu andıran aksesuarlı gök mavisi çorapla oynuyordu.

"Ne güzelmiş bu böyle, nereden buluyorsun bunları? Ama çok ince, üşüdü mü ayakların?"

Asude gözünü kıstı, alt dişleriyle üstdudağını azıcık kıstırıp çekiştirdi. "Ben kalın şeyler giymekten pek hoşlanmıyorum, biliyorsun," dedi.

Ali bilek kısmındaki lastiğini çekiştirip geri bıraktı. "Çok yakışmış sana," dedi. Asude gülmek istese de tuttu kendini. Çanakkale'den döneli bir hayli zaman olmuştu. Beraber yatıyorlar, sarılıyorlar, hafif dokunmalar dışında tensel olarak çok yaklaşmıyorlardı. Asude'nin buna karşı bir tutumu yoktu ama Ali ellerini üzerinden çekmese de hiç daha fazlası için harekete geçmemişti.

"Ben de sevdim bu rengi. Takımından da çok hoşlandım."

Ali yutkunup bir an göğüs bölgesine baksa da başını çevirip denizi süzdü. "Takım... Alışkanlık tabii." Sonra gözleri Asude'nin onunla eğlenen gözlerine çevrildi. "Ne istikrarlısın, arayıp buluyorsun hep aynı renkleri," dedi. Eli yine çorabın boncuğuna takıldı. "Kesin bu aksesuarı için bile ne kadar uğraşmışsındır."

"Ya, aslında sutyenimin tam ortasında böyle bir *charm* var, çorapta bulamadım. Sonra uğraşasım geldi, gidip bir tuhafiyeden benzerini bulup kendim ekledim onu. Huy işte, engel olamıyorum. Böyle iç çamaşırlarımı giyiyorum, çoraplarımla aynanın karşısında kendime bakıyorum ya, hoşuma gidiyor."

Ali bir kez daha yutkunup tekrar göğüs bölgesine baktı. "Çok güzelsin, zaten ne giysen yakışıyor," dedi. "Genelde koyu renkler giyiyordun ya, bu kadar açık bir maviyi hiç görmedim."

Asude suratına karşı kahkaha atmamak için iyice sıktı kendini. Tek kaşı kalkmışken, "Görmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı. Aynı anda oturuşunu değiştirip, bacaklarını iki yana açarak kucağına daha bir yerleşmişti.

"Gösterir misin?" Ali rüyaya dalar gibi bir ifadeyle bunu söyler söylemez, başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Ya da gösterme." Asude sadece onun yüzünü izliyor, gülmemek için kendini sıkıyordu. "Yani görmek için ölürüm bile ama şimdi gösterme, doktora gidelim de öyle göster."

"Niye? Doktor, karının sutyenine bakmak için izin mi yazacak?"

Ali burnunu çenesine sürterken bir iç çekti. "Ben seni çok özledim. Aklımı kaybedecek kadar çok özledim, şimdi bakarsam..." dedi.

"Bakarsan?"

"Dayanamam, çıkarmak da isterim ama doktor bir şey demedi. Bebeğimiz var."

"Yani bildiğim kadarıyla doktor özellikle uyarmadığı sürece evli çiftler hamilelik sürecinde de cinsel hayatına devam edebiliyor ama sen bilirsin tabii."

Asude yana kayacak gibi olunca, Ali dizlerini kavrayıp onu durdurdu. "Öyle mi diyorsun?"

"Ben bir şey demiyorum, sen için rahat edecek şekilde davran bence."

Yine kalkmaya meyletti ama Ali elini beline sarınca olduğu yerde kaldı. "Yok, sen diyorsan kesin doğrudur," dedi. "Hem hayatta bebeğimizi riske atmazsın sen zaten."

Asude başını iki yana sallayıp gülümsedi. Ali ise gözlerini tişörtünün göğüs kısmına saplamış, hevesli bakışlarla izliyordu. "Yapay zekâna sormayacak mısın?" dedi, alayla.

"Yok."

"Ne yani şimdi burada sutyenimin ortasındaki *charm* nasıl diye görmek mi istiyorsun?"

"Eğer iznin olursa..."

Asude biraz onunla oynamak için bilerek kışkırtmıştı ama Ali'nin kararmış kahvelerine bakınca hiç de oyun olarak kalmayacağını fark etti. Gözleri etrafta dolaştı. "Ali, dışarıdayız," dedi. Ali tişörtünün yakasına uzanıp biraz çekiştirdi. Gerçekten sutyenin iki kupunu ortada

kalp şeklinde bir aksesuar tutuyordu. Mavisi de çorapla birebir aynıydı neredeyse. Fark etmeden biraz daha araladı göğsünü. Danteli o kadar inceydi ki teninin rengini asla örtmüyordu. Göğüs ucunun rengi mi koyulaşmıştı, emin olamadı.

"Ali, *dışarıdayız*, diyorum."

Ali uzanıp, göğüs oluğuna bir öpücük bırakırken, "Buraya kimse gelmez," diye mırıldandı. İlk öpücük kısa olsa da ikincisi oldukça uzun ve ıslak bir his bırakmıştı. Yetmemiş, tadını hissetmek için dilini aşağı yukarı sürtmüştü. Uzun zamandır birbirlerine bu anlamda dokunmadıkları için hızlı bir ateş yandı sanki kasıklarında Asude'nin. Sıcak dilinin geçtiği yerler havanın serinliğiyle birleşince tüm tüyleri diken diken olmuştu.

"Ali..."

Teninden geçen ince titremeyle Ali dantelin üzerinden göğüs ucuna küçük bir öpücük bıraktı. "Hamilelikten galiba, daha koyu rengi," dedi. "Üşüdün mü yavrum?" Geri çekilip Asude'nin ikilemde kalmış ama hoş bir hevesle yanmaya başlayan bal gözlerine baktı. "Isıtayım mı seni?"

Sadece biraz kışkırtacaktı onu. Çok değil, zararsız bir oyundu altı tarafı ama kasıklarında şu zamana kadar hiç hissetmediği bir doluluk baş gösterdi. Ali yüzüne yaklaşıp dudak kenarına, çenesine öpücük bırakırken gözleri kapandı. "Burada nasıl?" diye bir inilti çıktı sadece dudaklarının arasından. Aynı saniyede Ali'nin sağ eli ensesini kavrayıp ağzını hırslı bir öpücükle kapadı. Asude'nin nefes almasına, dudaklarını kıpırdatmasına bile izin vermeyecek bir acelecilik vardı. Dili ağzının içinde dolaşırken, damağını sıyırırken, dudaklarını dişleriyle çekiştirip, sızıyı artırırken sadece eşlik edebiliyordu. Bacaklarının arasında kalan sertlik hissedilir oldukça nerede olduklarını unutacak hale gelmişti bile.

Ali dudaklarını boynunda gezdirirken başı geriye düştü. Emdiği her noktanın izler bırakacağı sızılardan belliydi. "Çok özledim seni. O kadar güzel kokuyorsun ki. Gömleğimin düğmelerini açsana. Tenime dokun." Ali'nin sesi teninde dolaşırken, söylediğini yapıp tenini açığa çıkardı. Alev gibi yanan göğsünde soğuk parmaklarını dolaştırırken acı çekiyormuş gibi bir inilti duydu kulakları. "Tişörtünü çıkar, Asude. Sutyeninin sana ne kadar yakıştığını göster bana." Asude gözüne baka baka çıkardığı tişörtü kenara bıraktı. Ali'nin gözünden kayan kıvıl-

cımlar serin havayla buluştuğunda yanmak ve donmak arası bir hisle silkelendi. "Çok güzel. Çok özledim seni, fazla dayanamam ama söz veriyorum, seni yıkarken uzun uzun seveceğim her yerini."

Bacaklarından ince taytını çıkarırken ya da kendi pantolonunu ararken gözünü bir an bile Asude'den ayırmadı. Üşür korkusuyla tüm bedenini battaniyeyle sarmıştı. Kucağında hareket eden, rahatlamak için kendini içine çeken karısının memnun oluşunu beklemek hiç bu kadar zor gelmemişti. Asude'nin sıklaşan solukları, kasılan bedeni, onu içine çeken kadınlığı dayanma eşiğini kırdı. Kucağında inip kalkan bedene bakmak bile boşalması için yetecek bir görüntüyken onun sıcaklığında kaymak, iradesini tüketiyordu. Karısının gözleri kapanıp başı geriye düştüğünde kendini bıraktı. Erkekliğinde hissettiği o titreme anıyla aldığı zevk yüzünden bedeni kendinden geçti. İlk kez bu kadar çıplak içine boşalıyordu. Hayatı boyunca böylesi bir zevkle hiç tanışmamıştı. Sevişmeleri hep çok güzeldi ama onu bu kadar çıplak hissediyor oluşu tükenişini hiç olmadığı kadar çarpıcı bir hale taşıdı.

Asude'nin yorgun bedeni üzerine düşüp başı omzuna konduğunda omuzlarından düşmüş battaniyeyi tekrar iyice bedenine sardı. Hâlâ içindeydi ve küçük titreşimler hâlâ onu etkiliyordu. Soluk soluğa onun da başı geriye yaslandı. Çok da uzun bir zaman geçmeden Asude içindeki büyümeyi hissettiğinde başını geri çekip Ali'ye baktı. Ali ise gözleri kapalı ama yüzünde küçük bir gülümsemeyle öylece duruyordu.

"Ali?"

"Bir an önce eve gitmemiz lazım, kıvırcık. Ben seni tahmin ettiğinden bile çok özledim. Bir de böyle hiçbir şey yok aramızda, benim sana doymam mümkün değilmiş gibi."

Bahsettiği özlemi gösterebilmek için hızla toparlanıp eve ulaştılar. Ali kucağında banyoya taşırken, bedenini sıcak suda özenle yıkarken özlemini sesli dile getirdi. Yetmediği noktada dizlerinin üzerine çöküp bacaklarının arasından istediğini aldı. Asude'nin zevkten halsiz düşen bedenini kucağına çıkardığında ve sırtı seramiklerde sürtündüğünde onu yormamak için elinden geldiğini yaptı ama bırakmak çok zordu. Islanmış atel umurunda değildi, elektrik çarpmasını andıran sızıları zerre düşünmüyordu. O kadar mutluydu ki şu anı bozacak tek bir şeye tahammülü yoktu.

Aşağıdan gelen seslerin arttığı bir anda yataklarındaydılar. Ali soluk

soluğa ağırlığının yarısını Asude'nin üzerine bırakıp boynunda nefeslendi.

Asude'nin ise gözleri kapanıyordu neredeyse. "Evdekiler kalktı," diye mırıltıyı andıran bir sesle Ali'nin çıplak sırtını okşadı. Kendini yana atan adam pikeyi üzerine çektiğinde Asude'nin başını da omzuna yaslamıştı. Zerre kadar yorgunluk ya da uykusuzluk emaresi yoktu yüzünde. Işıl ışıl parlayan gözleriyle Asude'nin bitkin yüzüne bakıyordu.

"Böyle bakıp duracak mısın hep?"

"İnşallah hep öyle olacak."

"Beni sevişmek için bir tepeye götürdüğüne inanamıyorum."

Ali kısık bir kahkaha atıp burnunun ucunu öptü. "Hiç öyle bir niyetim yoktu aslında," dedi. "Sen o saatte erinmeden, kolyeli çorap giyip beni kandırdın."

"Bir insan çoraptan nasıl tahrik olur ki?" diyen Asude de kıkırdayıp alnını çenesine sürttü. Gözleri kapalıydı ama konuşmayı bırakası yoktu.

"O çorabın ne vaat ettiğini bilen aklıma engel olamıyorum. Benim görmediğim başka çoraplar da aldın mı?"

Asude daha sesli kıkırdadı. Ali'nin kaşına sıralı bıraktığı öpücükleri arasından, "Aptalsın, Ali, üşüdüm senin yüzünden," diye mırıldandı.

"Senin aptalın ama."

Ali boynuna birkaç öpücük bırakırken, "Çok seviyorum, Allah'ım," diye mırıldanmıştı. Asude tüy hafifliğinde hissediyordu her şeyi. Tam bu şekilde, burada uyumak istiyordu.

"Uyu, güzeller güzeli kıvırcığım, ben seni ısıtacağım."

Öyle de oldu. Saatlerce uyudular ve kimse de *nerede bunlar*, diye sorgulamadı.

Günler öyle yoğun geçiyordu ki takip edemiyordu Asude. Annesinin eviyle kendi evinin inşası derken sürekli hareket halindelerdi. Ali yeni yapılan evleri için her bir detayını Asude'ye göre şekillendiriyordu. Bu sırada haftalık terapi seanslarını asla ihmal etmiyordu. Bir kere beraber de gitmişlerdi. Doktoruyla tanışmış, hoş imalar barındıran sözler işitmişti Yıldırım Bey'den. En azından *ilacını da yanında getirmişsin*, diye bahsediliyor olmak hoşuna gitmişti. Sadece kolu için gittiği fizik tedaviden uzak tutmaya çalışması canını sıkıyordu. Parmaklarını rahat oynatmaya başlamıştı, kavrama becerileri her geçen gün artıyordu ama

ateli çıkarma konusunda isteksizdi Ali. Son seansa birlikte gideceklerdi. Oradan sonra evde hareketlerine devam ederek iyileşme sürecini devam ettirecekti.

"Niye benim gelmemi istemiyorsun, anlamıyorum."

"Yorulma diye, yavrum."

Asude çağırılmayı beklerken, Ali'nin oynatıp durduğu bacağına baktı. Fizyoterapist Ali'nin ismini seslendiğinde ise bu kez geride kalmayıp ondan önce girdi odaya. Ateli çıkarma aşamasında sıkıntıyla, "Yara biraz çirkin, bakmasan olur mu?" diye mırıldandı. Asude büyük bir farkındalıkla Ali'ye çevirdi başını. Yaranın görüntüsünden kaynaklı mı kolunu bir türlü açmıyordu? Ali gözlerini kaçırıp karşısındaki terapiste baktı. "Dövme yaptırmak istiyorum," dedi. "Derim buna ne zaman uygun olur?"

Adam bantlarını açtığı ateli dikkatle çıkarırken, Asude de yarayı ilk kez görmenin hüznüyle susup kaldı. Derideki tırtıklı hasar hiç beklediği kadar fazlaydı. Şu an hafif şiş ve kırmızı görünen iz zamanla beyazlasa da hızarın bıraktığı doku tahribatı hep orada olacaktı. Üstelik iyileşip iyileşmediğini sormadan dövme yaptırmak istemesi canını sıkmıştı.

"Şu an mümkün değil, tam bir iyileşme süreci bir yılı aşacaktır."

Asude yaklaşıp ellerini Ali'nin omzuna koydu. Fark etmeden biraz da sıkmıştı. "İyileşme süreci nasıl şu an?" dedi. "Siz eşime bakmayın, dövme sözkonusu bile değil. Tendonlarında herhangi bir sıkıntı kalmayacak, değil mi?"

Adam başını onaylar gibi sallarken izometrik egzersizlere devam ettiriyordu. "Skar iyi ilerliyor, doku yapışması yaşamadık," dedi. "Tendonlar büyük bir hasar almadığı için fizik tedavide güzel bir karşılık gördük. Kas güçlendirme çalışmalarını aksatmamak, sağlıklı beslenmek, iyileşme hızını tabii ki artıracak. Bu arada, hücre yenilenmesi için doktorunuzun tavsiye ettiği fraksiyonel lazer işlemlerini ihmal etmeyin. Böyle ağır skar tedavilerinde büyük oranda sonuç alınır. Sizinle seansımızı bitiriyoruz ama günlük yapmanız gereken egzersizleri asla ihmal etmeyin."

Fizik tedavi merkezinden çıktıklarında bir süre sahil yolunda yürüdüler.

Asude birden, "Niye dövme yaptırmak istedin?" diye sordu. Asude yüzüne baksa da Ali öylece karşısına bakarak ilerliyordu.

"Çok çirkin görünüyor."

Asude önüne doğru bir adım atıp yürümesini durdurdu. "Bu düşüncenin hangi kısmında ben varım?" diye sordu.

Ali, gözünü kaçırsa da ısrarcı ballara takılıp, "Seni etkilemesini istemiyorum," dedi. Asude sadece kaşlarını kaldırmış, ağzını açmamıştı. Ali ise sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Her baktığında sana kötü olan şeyleri anımsatır diye korkuyorum."

"Teyzenin açtığı yaraya her baktığında sana bunu mu yapıyor? O yüzden mi yönsüz bir pusulayla örtüyorsun?"

Ali yutkundu ama cevap veremedi. Asude ellerini sol koluna uzatıp, gözünc baka baka üzerindeki ince montun kolunu sıyırdı. Parmakları incitmekten korkar gibi kırmızı, tırtıklı yara izini okşadı. Bileğinden en az on beş santim yukarıda, enlemesine neredeyse on santimlik bir izdi. Sonra eğilip küçük küçük bir kaç öpücük bıraktı.

"Bu yaraya baktığımda yanan canını düşünüp içim sızlayacak, doğru. Ya daha kötü olsaydı diye korkacağım ama iyi oluşuyla avunup şükredeceğim. Başka bir şey değil, Ali. Aklıma gelecek iki şey bu olacak. Sırf benim görmemi istemiyorsun diye eksik bırakılmış başka bir şeyi daha tenine damgalama."

Göğsüne dar gelen bir aşka ev sahipliği yapacak kadar nasıl bir iyilik yaptı, bilmiyordu Savaş. Böyle bir merhameti hak edecek kimin duasını aldı, yıllarca düşünse bulamazdı. Dudakları alnına dokundu. İçini kokusuyla doldurdu. Etrafında geçip giden insanları umursamadan, diz çöküp bebeğine de bir öpücük bıraktı.

Asude'nin söylediği gibi yıllar öncesinden kalma izi yarım yamalak bir dövmeyle kapatıyordu hâlâ. İçinde bambaşka bir istek uyandı. Eksik hiçbir şey kalmayacaktı onda. Ayağa kalktığında elini kavrayıp, "Hadi, gidelim o zaman," diye fısıldadı. Adımları sıklaştığında Asude ne olduğunu anlayamamıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bende eksik hiçbir şey kalmayacak."

Bir süre yürüdüler, daha sonra bir mekânın önünde durduklarında Asude başını iki yana sallayıp, "Hayır, kolun bu haldeyken dövme falan yapılmayacak!" dedi. "Ali, gerçekten çok kötü olay çıkarırım, asla!"

Ali'nin dudağı kıvrıldı. Asude'yi kendine çekip çatılmış kaşlarına, sinirli suratına baktı. "Sinirlenirken bile çok güzel olduğunu söylemiştim sana, değil mi?" dedi.

"Sinirliyken çok da çirkef olurum. *Asla*, diyorum sana!"

Ali kolunu başına sarıp karısını göğsüne çekti. "Eksik bırakılanı tamamlama zamanım gelmiş, Asude," dedi. "Hani dövmemi ilk gördüğünde *yönsüz kalırsan yıldızlara bak*, demiştin bana, hatırlıyor musun?" Geri çekildiğinde kafası karışmış bir halde gözlerini kırpıştırışını izledi. "Ay... Güneş... Yıldız... Hepsi sensin benim için. Yönsüz geçen yıllarımın aksine tek yönüme bakacağım. Hadi gel, eksik olanı tamamlatalım."

Dövme salonuna girildi, Ali istediğini sanatçıya anlatırken geride durdu ve adam onu hazırlarken Asude sadece izledi. Yüzündeki heveskli gülümseme o kadar hoşuna gidiyordu ki eksiği nasıl tamamlatacak, düşünmedi bile.

On yıl önce yapılmış dövmede yönler ya da bir ibre yoktu ama Ali'nin isteğiyle tüm yönler Asude'nin adının ilk harfiyle doldurudu. Kuzeyi, güneyi, doğusu, batısı artık Asude olan adam için tek bir harf yeterdi artık. Sonra teninde belli belirsiz şekil alan ibreler tüm yönlerde hayalet izler bıraktı.

Eve vardıklarında, aileyle zaman geçirdiklerinde ikisinde de dingin bir huzur vardı. Pek konuşmuyorlardı ama gözleriyle dokunup, seviyormuş gibi bakışıp gülümsüyorlardı.

Gece Ali yatakta uzanırken Asude elinde ilaç poşeti ve bir kapla girdi odaya. Üzerindeki sabahlığı çıkarıp, teklifsizce geçip Ali'nin uzattığı dizlerine oturdu. "Kolunun ve dövmenin kremini sürelim, hadi," dedi.

Tişörtünü aralayıp yanında getirdiği kaptan ıslak pamukla ağır ağır dövmeyi sildi. Kremini sürerken olabildiğince nazikti. İlk gördüğünde oldukça hoşuna giden ama eksikliği gözüne batan dövme şimdi o kadar tamdı ki dudağının kenarını ısırarak baktı yeni haline.

"Güzel oldu mu?" diye soran Ali, merakla tepkisini bekliyordu.

Asude parmak ucuyla dokunup okşadı. "Eksikmiş gibi değil artık," dedi.

"Asude'si var çünkü. Artık hiç olmadığı kadar tam. Hayal bile edemeyeceği kadar tamam."

Asude dudağını ısırıp, öne eğilerek dövmenin üst kısmına minik

bir öpücük bıraktı. Sonra şımarık bir gülümseme kapladı dudaklarını. "Tek yönün benim yani artık," dedi.

Ali de aynı şekilde gülümseyip, "İlk gördüğüm andan beri öylesin," dedi.

Asude şen kahkahasıyla bu kez koluna uzandı. Önce minik minik birkaç öpücük bıraktı yaranın etrafına, daha sonra parmak uçlarıyla masaj yaparak kremi yedirmeye başladı. "Acıyor mu?" Tedirgin bir başkış attı ama işini yapmaya devam etti.

"Sen dokunuyorsun, acıması mümkün mü? Bir de öpüyorsun, sızı bile yok ama çirkin görünüyor, Asude. Miden hassas, etkilemesin seni."

Asude küçümser bir bakış atıp tekrar yaranın etrafına minik öpücükler bıraktı. "Bende böyle bir yara olsa miden bulanır mı?" diye sordu.

Ali'nin gözleri irice açıldı. İhtimalini bile düşünemeyip, "Allah korusun, ne biçim konuşuyorsun böyle?" diye sesini yükseltti.

Onun aksine Asude tebessüm edip bir tedavi süreciymiş gibi minik öpücüklerini gezdirmeye devam etti. "O zaman söyleme bana böyle şeyler," dedi. "Sana yaraların öpülerek iyileştirildiğini kanıtlayayım da gör. Bak, kızarıklığı hafifledi bile."

Elindekileri başlığın yanındaki komodine bırakırken, Ali de yüzüne yaklaşıp boynunu öptü. "Her şeyin şifa zaten," dedi. "Yarın doktor kontrolüne gideceğiz, cinsiyeti belli olmuş mudur?"

"Henüz on dört haftalık, Ali. Çok sabırsızsın." Asude tekrar kucağına yerleşti. "Annemler Çanakkale'ye dönecekler, canım. Hastaneden sonra onları bırakmamız lazım."

Ali'nin kaşları çatılmıştı hemen. "Niye?" diye sordu. "Bir şey mi oldu? Daha kaç gün oldu ki?"

"Bir ay olacak, hayatım. Buradaki ev için yapacakları bir şey yok artık. Üstelik Melike'nin düğünü için Nurhan teyzeme yardım etmek istiyor. Ben de yokum, kadın tek başına uğraşacak. Aziz abi *iki ay içinde düğün yapacağız*, derken çok ciddiymiş."

Ali'nin dudağı kıvrıldı. "Melike *erken*, diyor ya, bir an önce oldu bittiye getirmenin peşinde," dedi, gülerek.

Asude de kıkırtısını engelleyemedi. "Ay, siz çok safsınız ya," dedi. "Melike otuz yaşında ikinci çocuğu doğurma planı yapıyor, zavallı kuzeninin haberi bile yok."

Ali çıplak koluna sıralı öpücükler bırakırken, Asude'nin kıkırdayarak anlattıklarına gülüyordu. "Annemler madem gidecekler, onlar yokken sen de ev eşyalarını seçersin," dedi. "Anneme sürpriz yaparsın, olmaz mı? Düğünden sonra kışı burada geçirirler."

Asude düşünüyormuş gibi gözlerini tavanda dolaştırdı. "Eşyaları alacaksın ama bu kez kendini araya atmadan beni sokuyorsun ki bir şey demesinler," dedi.

"Yerleşme tantanasıyla yormayalım insanları, anneni en iyi sen tanıyorsun sonuçta. Geldiğinde her şeyi yerli yerinde görse daha güzel olmaz mı? Hem bizim evin eşyaları için de ön araştırma olur sana. Bebeğimize hiçbir şey almadık, dünya kadar yapılacak şey var."

"Beni manipüle mi ediyorsun?"

"Sıkılma diye, kıvırcığım. Annemlere yeni ev hediyesi vermek istemez misin?"

Asude gülümseyip başını iki yana salladı. "Sıkılmam ben, canım," dedi. "Kadir amcam *ofise gel, çayımı iç*, diyor. Adam direkt *gelip yardım et*, diyemeyip yol yapıyor ama doğru diyorsun, annemleri ev yerleştirmesiyle yormayacağım. İşe de dönersem yapılan alışverişi maaşımdan kesersin. Benim hediyem olacak çünkü. Ayrıca maaş konusunu da hiç konuşmamışız biz senle, onu fark ettim. Serhat abim kadar maaş alacağım senden."

Ali'nin kaşları kalktı. "Ha, o amcamı sen de beni batırmayı kafaya koydun yani," dedi.

Asude uzanıp çenesine bir öpücük bıraktı. "Yanınızda dura dura sahtekâr olmanın inceliklerini öğrendim diyelim," dedi. "Üç ayda bir maaş artı ikramiye isterim. Çocuğum olacak benim, masraflarımız artıyor."

Ali kolunu hızla beline dolayıp dudak dudağa gelecekleri şekilde Asude'yi kendine çekti. "Çocuğunu ayrı, seni ayrı yerim," diye fısıldadı. "Gel buraya, ellerin buz gibi olmuş, ısıtayım seni."

"Hadi, uyumadan bana nasıl âşık olduğunu anlat, bebeğim dinlemeyi seviyor." Ali'nin eğlenen bakışlarıyla koynuna yerleşti. "Şeyi anlat, hani limonata mevzusunu anlat. Nasıl bekledin? Ay, yazık, bakmadım mı ben sana? Aslında şahin gibi gözlerim var, kapı gibi adamı nasıl kesmemişsem. Sonra ne oldu? Anlatsana Ali ya!"

"Şımarık kıvırcık, gel buraya. Bana bakmamak ne demekmiş, göstereceğim sana."

***

Doktorun odasından çıktıklarında Hatun kızının sırıtan yüzüne, damadının pek ifade barındırmayan suretine baktı.

"Ee, ne dedi? İyi miymiş anneannesinin balı?"

Asude hızla başını sallayıp, "Gayet iyiymiş, anne," dedi. "Gününe göre bir hafta ileriden gidiyormuş üstelik."

"Cinsiyetine bir şey dedi mi?"

Asude'nin sırıtması büyüdü.

"Erkek."

"Ay, gerçekten mi? Oy, yerim onu ben."

Ali yan bir bakış atıp, "Henüz net belli değil, annem," dedi. "Doktor tam göremedi de *erkeğe benziyor*, dedi."

"Kız olmadı diye kabullenemiyor. Alışırsın, canım."

Harun da gülümseyip damadının sırtını okşadı. "Sağlıklı olsun da evladım yoksa hepsinin tadı güzel," dedi.

"Öyle, baba," dedi Ali. "Çok şükür, her şeyi iyi. Asude benimle uğraşmayı çok sevdiğinden öyle söylüyor yoksa bebeğimin iyi olduğunu bildikten sonra ne olduğunun zerre önemi yok."

Hastane sonrası havaalanına gidene kadar Asude annesiyle bebeğine alınacak kıyafetlerin inceliklerini konuştu. Sırf uğraşması zevkli diye arada kız elbiselerini gösterip *tüh bundan alamayacak mıyız şimdi*, diye Ali'yi darlayıp durdu. Kısa sürede geri dönecek ailesi için bu kez uzun uzun gözyaşı dökmemeşti. Hatta içinde annesi için yapacağı evin heyecanı vardı. Yokluk görmemişlerdi hiç ama öyle varlığın da sefasını sürecek rahatları olmamıştı. Her şeyden önce annesine, bakıp iç çektiği balkabağı görünümlü, çiçek modelli tencere setini almak vardı. Onları yolcu ettiklerinde ise Ali alışveriş diye tutturdu. Kendilerini koca bir bebek mağazasında dolaşırken buldular.

"Şuna bak, Asude, bir aylık yazıyor ama minicik."

Elinde salladığı beyaz tuluma bakıp gülümsedi. Kendi de ayıcıklı tulumlara bakarken tıpkı böyle düşünmüştü. Her şey o kadar küçüktü ki onlar nasıl bakacaktı böylesi minik bir canlıya?

"Ali, küçücük bunlar ya. Böyle ayak mı olur?" Çoraplar, mendiller,

tulumlar, zıbınlar derken ne buldularsa alacak bir hale geldiler. "Ali, çocuk nasıl oynasın onunla?"

"Alalım da dursun, büyüyünce oynar."

"Uzaktan kumandalı tank o, kaç yıllık bir duruş var kafanda?"

Ali gözünü kısıp elindeki oyuncağa baktı. Bebekler hızlı büyüyordu neticede. Kendi oynayana kadar Ali hareket ettirerek nasıl kullanılacağını gösterirdi.

"Sen şimdi akülü araba için de laf edeceksin, değil mi?"

Asude elindeki çıngırağı sallayıp, "Bu seviyede takıl, canım," diye çemkirdi. "Bak, bu yaş aralığında olacak."

Beşiklere baktıkları zaman ise Ali arkasından yaklaşıp çenesini omzuna yasladı.

"Kıvırcığım..."

"Efendim, canım."

"Ben yapayım mı?"

Asude beşiğin sallanışını durdurup, başını çevirerek kocasına baktı.

"Neyi?"

"Beşiğini ben yapayım mı? Yani en azından hani ilk zamanlar için küçük bir tane bakıyorsun ya, onu ben yapsam da odası için olanı böyle alsak olur mu?"

Yönünü dönüp kollarını boynuna sardığında parlak bir gülümseme büyüdü yüzünde. "Yapabilir misin?" dedi, büyük bir coşkuyla. "Nasıl yaparsın? Yaa, çok güzel olur."

Ali hevesli halini görünce hemen elini cebine atmış ve telefonunu çıkarmıştı bile. "Bak, ben çizimini yaptım," dedi. "Sen de incele, beğenmediğin yerleri göster ki tekrar çizeyim."

Asude eline tutuşturduğu telefona baktığında bir gemi maketinin çizili halini görmüştü. Sayılar ve harflerle doluydu her parça ama bütüne bakıldığında yarım ay şeklinde, ayaklı bir standa oturtulmuş gemiyle bakıştı.

"İçi tamamen sağlıklı süngerle kaplanacak, dokunduğu yerde sert olabilecek hiçbir şey yok. Standart ölçülere göre ayarladım genişliği."

"Ay, çok güzel ama bu. Beyaz İnci'den sonra diye bahsettiğin bu muydu? Of, çok tatlı, ne ara çizdin ki?"

"Beğendin mi gerçekten? Yapmaya başlayayım mı? Doğmadan bitirmem lazım."

Asude telefondan ayırdığı gözlerini karşısındaki adama çevirdi. Kahveleri ışıl ışıldı. Hevesi her gözeneğinden taşıyordu sanki. Eli yine hafif çıkıntı olarak görünen göbeğine gidip okşadı. Babasının bebeğini böyle sevgiyle bekleyişi, onun için heyecanlanışı, elleriyle yapacağı beşiğin hevesi içini sıcacık yaptı.

"Çok şanslı olacak benim oğlum. Babası ona her şeyin en iyisini yapıyor."

Ali'nin gülümsemesi büyüdü, eli Asude'nin saçlarının arasına gidip başını göğsüne yasladı. "Doktor emin konuşmadı, kızsa ve onu *oğlum*, diye seviyorsan sana küsecek," dedi. "Ayrıca babası ona daha neler yapacak, bunlar ne ki? Canımın içinde gezdireceğim onu."

Asude'nin ayaklarını yerden kesen vaatlerdi bunlar. Bir an evvel doğmasını arzulatan, gözünün önüne gelen hayalleri yaşamak için sabırsızlandıran düşlerdi. Anne ve babasının sevgisini iliklerine kadar yaşamış biri olarak bebeği için de aynısını istiyordu. Zira anne ve baba sevgisizliği Ali'ye neler yapmış, en iyi Asude biliyordu.

Akşam eve döndüklerinde alınan her şey salonun ortasına saçıldı. Asuman'ın merakı tüm ev halkını başlarına toplamıştı.

"Aman, şuna bak, anne! Ya, bunlar böyle minik miydi? Alp, kardeşinin çoraplarına bak, bebeğim."

Cangül elindeki minik çorapları oğluna göstermek istedi ama Kadir Alp bebeğe niyet, kendine kısmet tankla oynuyordu.

Asude sırıta sırıta Ali'ye baktı. "Kadir Alp, hediyeni beğendin mi balım? Bebeğimiz senin için özellikle seçti," dedi.

Alp ise heyecanla hareket ettirdiği tanktan gözünü ayırmadan başını salladı hızla. "Çok güzelmiş, bunların bir de helikopterlisi var, biliyor musun Asude?" dedi. "Bebeğe söylesene ondan da alsın bana, babam almıyor."

Asude'nin kıkırtısına Serhat yan yan baktı. "Biz bu çocuğun nankörlüğünü ne yapacağız, yahu?" dedi. "Ver lan şunu, iki tur da ben süreyim. Bebek *amcama da kullandır*, demiş."

Serhat oturduğu yerden fırlayıp oğluyla yeni oyuncakları için kavgaya düştü. Asude kaşları kalkık, eğlendiği her halinden belli bir ifadeyle Ali'ye baktı. "Tüh, çok da heves etmiştin ama bu evde onunla oynayacak asıl çocuğu unuttun," dedi.

Ali elindeki biberonları poşetine geri koyarken, göz kırpıp, "İnternetten bir tane daha aldım bile," dedi.

Asude kıkırdayıp bu kez de Asuman halanın gösterdiği zıbına baktı. "Halam, hep beyaz almışsınız, az da mavili mavili alsaydınız ya," diyen kadına gülümsedi.

"Ali cinsiyeti hâlâ tam kabullenemedi, halacığım. Dur bak, benim seçtiklerim şu poşette, onlar mavi."

Papyonlu tulumu çıkarıp sanki bir de bebek varmış gibi öpüşüne kıkırdadılar.

"Anne, şuna bak ya, ben hep unutmuşum. Eldivenleri parmak ucum kadar."

Başını bastonuna yaslayıp hem izleyen hem dinleyen Dursun, uzatılmış eldiveni aldı, burnuna götürüp kokladı. Küçük bir tebessümle ilk Asude'ye, daha sonra Ali'ye baktı. "Babası gibi olursa hiç tutmaz da bunları," dedi. "Kendini yoluyor diye çorap geçirirdim ellerine. Hepsi pek güzel, sağlıkla giymek nasip olsun inşallah."

Asude gülümseyip bu kez de küçük patikleri uzattı babannesine. "Fatoş yengem bir sürü şey örüyor ama sende hiç hareket yok, babanne," dedi. "Bundan yapsana bebeğime, büyük babannesinin ördüklerini giydiririm."

Dursun uzatılan patiğe baktı bu kez de. Dudağı minicik kıvrıldı. "Ellerim pek iş tutmuyor artık da yarın bir denerim," dedi. "İlmekler belki güzel düşmez elimden ama doğru diyorsun, hatıra kalır yavruma."

Fatoş bu kez de hevesle ördüğü yeleği çıkardı poşetten. "Selma, bak, bitti bile," dedi. "Senin başladığına takım olur."

Selma penye battaniyeleri katlarken başını salladı. Sonra Asude'ye bakıp aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Ayva diyecektik kıza, unuttuk bak," dedi. "Asude, hep ayva ye, halam. Gamzeli olsun bizim küçük oğlan."

"Öyle mi oluyormuş?"

"Bilmem. Asuman bugün telefonundan gösterdi de *Asude'ye diyelim*, diyorduk."

"Ay, evet, öyle bir şey gördüm. Hamileyken ayva yersen bebeğin gamzeli olurmuş. Denesene Asude, gerçekten oluyor mu? Şule'me hamileyken bilsem ne çok yerdim."

Asude gülümseyip dudağını yaladı. "Anneannemin gamzesi vardı da

ne bende ne annemde olmuş," dedi. "Böyle limonla tuz serpip yesek de işe yarar mı acaba?"

"Limon mu?"

Hızla başını salladı Asude, farkında olmadan da yutkundu. "Ay, hala, o kadar güzel oluyor ki," dedi, içi giderek. "Böyle bol limon sıkacaksın, az tuz serpeceksin. Babam yapar hep bize, çok güzel oluyor." Hevesli anlatışının arasında bir hareket hissetti. Ali ayağa kalkmış, ona güzel bir gülümseyle bakıyordu. "Bir şey mi oldu, Ali?"

Uzanıp başının üstünü öpen adam çenesinden de makas almıştı. "Bekle, alıp geliyorum, yavrum," dedi. Tekrar uzanıp kaşının üstünü öptü bu kez. "Güzelim benim, yarım saate gelmiş olurum," diye fısıldayıp hızla çıktı salondan. Asude ise ilk önce algılayamadı ama sonra gülümseyerek onları izleyenlere baktı.

"Deli bu adam ya, aşerdim mi sandı ki?"

"Kız, öyle bir söyledin ki benim bile canım istedi, aşerdin tabii."

"Yok ya, siz söylediniz diye dedim yoksa olmasa da olur. Ya da olsa güzel olur, çok severim ben ayvayı."

Dursun ise kapanmış kapıya bakıyordu. Heveslerini nasıl güzel yaşıyordu böyle? Hep içinden *bir gün görür müyüm acaba*, dediği her halini izletiyordu ona Allah. Çıkıp giden torunuyla dalga geçenlere baktı. Gülmekten yüzü kızarmış kızı süzdü. Bir bahçeyi tek bir ayrık otu ne kadar çirkinleştirse de gülün güzelliğini örtemiyordu işte. Yaraya şifa diye ta uzak topraklardan kendi bahçelerine kök salmaya gelmiş gül böyle güzelken ayrık otunun varlığı bile unutuluyordu.

Savaş kısa sürede bulup geldiği ayvaları mutfakta tıpkı Asude'nin tarif ettiği gibi hazırladı. Serhat'ın dalga geçmek için attığı laflarına yengesinin Alp'e hamileyken ne durumlarda olduğunu söyleyerek karşılık verdi. Sonra Asude ne kadar ısrar etse de kendi elleriyle yedirdi. Yüzünü güldüren olmak öyle büyük bir nimetti ki bulduğu hiçbir fırsatı kaçırası gelmiyordu.

Haftalar su gibi akıp geçmeye başladı. İçindeki coşkuyu, heyecanlı bekleyişi deli gibi çalışarak ve Asude'yle zaman geçirerek tüketiyordu. Bebeği için istediği park neredeyse bitmek üzereydi. Evlerinin kaba inşaatı oturmuş, detaylara girilme zamanı gelmişti. Bu süreçte Asude kendi ve annesi için Sinop'un altını üstüne getirmekle meşguldü hep. Yirminci haftada ise Asude'nin acaba mı dediği bir şeyin sevinci sardı onları.

Asude çığlık çığlığa bebeğini hissettiğini söylediği zaman Savaş bütün gece eli karnında beklemişti. Neredeyse pes edeceği bir anda avuçiçinde titreşimi andıran bir şey hissetmiş ve Asude yine aynı sevinçle *kıpırdadı*, demişti. Savaş avcuna baktı dakikalarca. Aklını kaçırmıyordu, gerçekten orada bir kıpırtı vardı. Sabaha kadar karnına sarılı yattı. O günden sonra da tüm yatış şekli buna evrildi. Hissedilecek tek bir hareket için saatlerce kıpırdamadan bekler olmuştu. Asude'nin dalga geçtiği yapay zekâ önerileriyle ilk çikolata yedirip sonra hareketlenmesini ummak ise bambaşka bir seviyeydi. Bu zamanlarda şikâyet edebileceği tek şey Asude'nin fazlasıyla artan mide yanmaları ve bebeğin her kontrolde kendini saklaması oldu. Net olarak cinsiyeti hakkında fikir vermiyordu doktor. *Erkeğe benziyor*, diyordu ama pozisyonundan kaynaklı *kesin erkek*, demiyordu.

Yirmi dördüncü haftada Melike'nin kına gecesi için ilk Çanakkale'ye gidildi. Düğünden hallice kına gecesinin sonunda bu kez de düğün için Samsun yollarına düşüldü. Çok yorucuydu Asude için her şey ama o kadar eğleniyordu ki hiçbir şeyden geri kalası gelmiyordu. Melike'nin bol paniği, Asude'nin rahatlatıcı telkinleri derken kaos gibi bir düğünden çıktılar.

Sonraki iki hafta ise inşaatı bitmiş evlerinin temizlenip yerleşme kısmına ayrıldı. Arsadaki evlerin mimarisini bozmadan iki katlı bir ev yapılmıştı tekrar. Diğerine göre biraz küçüktü ama öyle güzel bir havası vardı ki Asude boş duvarları izlerken bile içi içine sığmıyordu. Mutfak dolapları takıldı, mobilyaları geldi, perdeleri asıldı, halıları serildi derken adım adım renklendi, şekillendi, sıcacık bir yuva oldu onlara. Üst kat yatak odalarına ayrılmıştı, ilerideki zamanlar için bebeğine oda da yapılmıştı. Şimdi ise Ali'nin kendi elleriyle yaptığı beşikte parmak uçlarını gezdirirken mobilya kokusuyla dolu odasını inceledi. Deniz görünmüyordu odasından ama bebeğinin oynayacağı park olduğu gibi karşısındaydı. Dudakları kıvrıldı, önceki eve göre yönünde yapılan sapmanın tamamanen bunu amaçladığını biliyordu Asude. İçinden atılması hiç kolay olmayan korkuları vardı Ali'nin. Bebeğini gözünün önünden ayırmak, görüş açısından çıktığı bir alan bırakmamak da bunlardan biriydi. Tedavisi için verdiği çabayı izledikçe bunu da göğsünde zamanla yumuşatacağına inancı tamdı. Verdiği sözü umduğundan bile iyi tutuyordu. Kullandığı iki ilacı dakikası geçmeden içiyor, terapi

seanslarını çok önemli bir işi olsa bile asla ertelemiyordu. Bazı seans sonraları ya çok durgun oluyor ya da dingin bir huzurla uzun uzun onu izliyordu.

Beşiğin içindeki minik tavşanı alıp kulaklarını okşadı. Bebeği doğduğunda her şey onlar için daha güzel olacaktı. Geçen yıl tam bugün bir imza atmıştı Asude. Korkunun, acının, paniğin içinden sıyrılıp önünü arkasını düşünmeden hayatını her anlamda değiştiren o imzayı atmıştı. Dudakları kıvrıldı. *Bir yıl dediğin nedir ki*, demişti o zaman, çok haklıymış. Bir yıl su gibi akıp geçmişti ama o su akarken tüm yolun da şeklini değiştirmişti. *Boşanıp evime dönerim*, diyen Asude şimdi karnında kıpırdayan bebeğini okşuyordu. Deli gözüyle baktığı adama deli divane âşık bir kadın olmuş, bir aile kurmuştu. Kendi çekirdek ailesinin dışında çok sevildiği kocaman bir ailesi de vardı artık. Bir yıl diye küçümsediği zaman çok büyük değişimler getirebiliyordu işte.

Karnına bir çift kol dolandığında hafif sıçradı ama genzine dolan kokuyla bedenini geri yaslamaktan çekinmedi.

"Hoş geldin, Ali'm."

"Çok hoş buldum, kıvırcığım. Seni burada bulacağımı biliyordum."

Asude kollarının arasında dönüp boynuna sarıldı. Yüzünü ağır ağır inceledi. Ali de onu aynı yavaşlıkla süzüyordu.

"Her şey yerleşti, kıyafetlerimizi getireceğiz yarın."

"Asude, sakın, sen ellemiyorsun bir şey. Sadece neyin nereye konulacağını söyle, çalışanlar halletsin. Yarın teslimat için tershanede olmam lazım ama Asuman halam tembihli, işi bıraktırıp getirtme beni."

Asude kıkırdayıp omuz silkti. Dolaba elbise yerleştirmekte ne varsa sanki bir de halayı işin içine katıyordu. İki yana sallanarak kocasının gözlerine baktı. "Seansın nasıl geçti?" diye ilgiyle sordu.

Ali'nin yüzü hafif durulsa da dudaklarındaki tebessümü bozmadı. "Boşver seansı, bugün çok daha önemli konular konuşmamız lazım," dedi.

Asude kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neymiş o konular?" diye sataştı. Ali ise dudaklarını sürte sürte yüzünde gezintiye çıkmıştı bile.

"Tam bir yıl önce kollarıma düşen kıvırcıktan bahsettim mi sana?"

"Hmm, sana limonata borcu yazmayan kız mı?"

"Hı hı. Bir o değil ki. Herkese gülücüklerden demet sunarken bana gözünün kenarıyla bakmışlığı, daha sonra geri dönmemişliği de var. Neyse ki işimi biliyorum da şimdi gözü benden başkasını görmüyor."

"*Yalan dolanla kafesledi kızı*, diyorlar. Doğrusu var mı o işin?"

Ali'nin sırıtması büyüdü.

"*Adam kendini pazarlamayı iyi biliyormuş, hiç uğraşmamış bile*, diyorlar. *Annesiyle babasının kollarından ayrılamayan kızı ikna edip ta nerelere getirmiş*, de diyorlar üstelik."

Asude kıkırdayıp eliyle omzuna vurdu. "Evet, babama yaptığın şovu asla unutamıyorum," dedi. "Adamla tanışmanın ikinci saatinde *Asude'yi Sinop'a götüreceğim*, demiştin."

"Artık nasıl istiyorsam ikna için her şeyi yapmışım. Başardım mı sen ona bak."

Asude alnını çenesine yasladığında karnındaki kıpırtıyla dudakları kıvrıldı. Konuşulmadan şekillenen başka bir şey ise anlaşma mevzusuydu. Ali birbirlerine dolanmaları için hayatın önlerine çıkardığı fırsat olarak görüyordu o anlaşmayı. Asude başka topraklarda da kök salacağını öğrensin, Ali Asude'siyle nasıl şifa buluyor, görsün diye kaderin önlerine sunduğu nimetti. Öyle ki *Allah amcandan razı olsun*, deyip Asude'yi çileden çıkarmıştı bir keresinde. Pişkin pişkin sırıtmış, *ben sana başka nasıl yaklaşacaktım o olmasa*, diye haklıymış gibi açıklama yapmıştı.

"Seninki uyandı, hayatım. Karnı acıktı. Babasını beklerken mahvoldu çocuğum. Bizi nereye götüreceksin?"

Ali alışkanlıkla dizinin üstüne çöktü. İyice görünür hale gelmiş karnını okşayıp, tıpkı annesinin yüzüne yaptığı gibi dudaklarını sürte sürte tüm karnında dolaştı."

"Babasının kıymetlisi, nereyi istersin, miniğim? Ne yapsın baban senin için?" Sonra ayaklanıp Asude'nin elini kavradı. "Hadi, çıkalım ama şimdiden uyarıyorum, kızartma falan yemek yok çünkü miden mahvoluyor, Asude. Bütün gece uyuyamıyorsun."

"Ya, deli olacağım. Tüm gün bir şekilde tamam da gece niye azıtıyor bu yanmalar? Ali, ilaç da işe yaramadı hiç."

"Doktora gidip tekrar soralım, yavrum. Kaç hafta var daha, böyle olmaz."

Sinop'ta güzel bir mekânda yemek yediler. Avuçiçleri öpüldü, sayısız seviyorum ve teşekkür kelimeleri aralarında can buldu.

Asude yemek sonrası hareket etmezse mide yanmaları onu daha perişan ediyordu. Bir süre de cadde boyu yürüdüler. Günün en çok bu

saatlerini seviyordu yürüyüş için. Hava kararmamıştı ama akşam durgunluğu çökmüştü sıcacık yaz gününe.

Her şey hayal ettiğinden bile güzeldi. Ali onu pamuklara sarıyor, bugüne özel belki de çok daha fazla sevgisini dile getiriyordu. Ama bir şey vardı. Gözle görünmese de Asude'nin içine dokunan bir tutukluk vardı aralarında. Sebep bu diyemeyeceği kadar yok, kalbinin hissedeceği kadar var bir sıkıntı geziyordu sanki omuzlarında. Eve gidene kadar arabada kocasını inceledi. Annesi ve babasının ne zaman geleceğini soruyordu, evde eksik gördüğü bir şey olup olmadığını sorguluyordu, neredeyse hiç susmuyordu ama bu bile Asude'nin içine sızan huzursuzluğu kapatamıyordu. Evlerine ulaştıklarında araba durunca eli kendiliğinden Ali'nin eline uzandı.

"Seansta bir şey mi oldu, Ali'm?"

Ali'nin yüzündeki tebessüm saniye saniye azaldı. "Bir şey yok, kıvırcığım," dedi.

Böyle diyordu ama Asude onun sesinin rengini bile ezbere bilirdi. "Ali'm..." diye fısıldadı. Ali'nin yavaşça çöken omuzlarıyla ve sesli verdiği nefesiyle iyice ona döndü. "Söylemeyecek misin kıvırcığına?"

"Yıldırım Bey... Benden bir şey yapmamı istiyor, Asude." Bal rengi gözleri araştıran hislerle yüzünde dolaştı. Konuşsun diye baskı kurmak istemiyordu ama şu saatten sonra peşini de bırakamazdı. "Benden... Kaçıp durduğum yollarda yürümemi, korktuğum yere gitmemi istiyor."

Asude nefes aldı ama vermedi. Bir an algısı durdu, içinden *kaçıp durduğu*, diye tekrar etti. Sonra bir farkındalıkla onun da omuzları çöktü.

"Ali..."

"Geçmişi geçmişte bırakmak için vedalaşmak gerektiğini söylüyor. Haklı. Biliyorum, çok haklı ama bunu nasıl yaparım, onu bilmiyorum işte."

Asude yutkunup öylece karşısındaki adama baktı. Bir süre ikisi de konuşmadı. O sırada yine Asude'nin karnında kıpırtılar çoğalmaya başladı. Dudağı kıvrıldı. Ali'nin öylece duran eline uzanıp karnına yasladı. "Bunu ne zaman yapmanı istiyor?" diye sordu.

"*Ertelemek zorlaştırır*, dedi. Ben de ötelemek istemiyorum ama nasıl?"

"Karın ve bebeğin yanındaysa sen her şeyi yaparsın, canımın içi. Yıldırım Bey sana *kaçtığın yere git*, demiş ama *tek git*, dememiş ki. Beraber gideriz biz de olmaz mı?" Ali'nin yutkunuşu, dudak kenarını kemirişiyle biraz daha cesaretlendi Asude. "Benimle beraber yürü o yolda, Ali. Beni götür oraya."

Ağzını açmadı ama Asude'nin bakışları sırtında bir el varmış gibi hissettiriyordu. O kadar uzun zamandır ne o yollara bakmış ne de onun katili bellediği yerlere adım atmıştı. Korku gibi bir his içini sardı önce, panik göğsünü daraltttı ama Asude'nin bal irisleri nefes almasını kolaylaştırdı. Ona verdiği söz geldi aklına. *İyi olmak için ne gerekiyorsa yapacağım*, diye ettiği yeminleri çınladı kulağında. Bu kez karnına baktı. Orada doğmak için gün sayan bebeğini düşündü. Onun için her şeyi yapardı. Öyle ki hayatının katili olan sulara yakından bir kez daha bakmak buna dahildi.

İçi nasıl bir kıyamet yeriyse dışı durgun sular gibiydi. Asude elini sıkıca kavradığında Selma halasının evinden aşağı yürümeye başladılar. Arazinin bu kısmı kayın ağaçlarıyla doluydu. Evlerin arka kısmında kaldığı için çok da yolları düşmezdi. Asude sanki ilk kez görüyormuş gibi sağı solu incelemeye devam etti. Ağaçların arasında yokuş aşağı sayılacak patika bir yoldan inmeye başladılar. Yürüdükleri yol uzadıkça kaşları çatıldı. Elini tutup, onu yürüten adama bakarken gözleri birleşmiş ellerine çevrildi. Yirmi yıl önce bu kadar yolu, on yaşında bir oğlanın öncülüğünde mi gelmişti o iki küçük çocuk? Ali eğimli yolda ayağı takılmasın diye ağır ağır yürütürken Asude taşları, ağaç köklerini, girintileri, çıkıntıları inceleyip durdu. Yirmi dakikadan fazla süren yolla içini kaplayan panik arttı: Nasıl bu kadar yok oluşları dikkat çekmez, aklı bunu kabul etmiyordu. Hep bir patika yoldan bahsediliyordu ama Asude bahsedilen yolun böyle meşakkatli olduğunu hiç düşünmemişti. Tepe sayılmasa da eğimi belirgin bir noktada durdular. Asude aşağılarında kalan denize baktı. Ali'nin kaskatı kesilmiş bedeniyle gözünü çekmediği kısmı inceledi.

"Ali..."

"İskele gitmiş." Fısıltı gibi çıkan sesiyle Asude tuttuğu eline diğer eliyle sarıldı. "Eski... Tahtadan bir iskele vardı. Balıkçılar olta atmak için yapmıştı ama yok artık."

Ne diyeceğini bilemediğinden sadece kolunu okşuyor, dudaklarını

sürekli omzunu öpmek için bastırıyordu. "Bugünlük burada duralım mı bir tanem?" dedi. "Yoruldum ben biraz. Burada oturalım, daha inmeyelim."

Aslında Ali'ye iyi geleceğini bilse azıcık bile şikâyet etmezdi. Ama yirmi yıldan sonra bu kadarın bile onu nasıl zorladığını derin derin aldığı nefesten anladı. Yüzü bakıp kaldığı noktadan ayrılıp Asude'ye çevrildi. Eli, ardında bir noktayı işaret edip, "Ben her şeyi orada kaybettim, Asude," diye fısıldadı. Asude ise kollarını beline dolayıp başını göğsüne yasladı. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre öylece sarılı kaldılar. Ali geriye çekildiğinde, "Yoruldun, biraz dinlen de döneriz," diye üzerindeki ceketi çıkardı. Yere serip Asude'nin oturması için destek oldu. Kendi de yanına oturmuş ve artık yerinde olmayan iskeleyi arar gibi bakmıştı. Suda bir adam görünüyordu, neredeyse on metre içeride el örmesi ağı toplarken beline kadar anca geliyordu su. Çocukken çok derin sanardı denizin bu kısmını. İskelede en az yirmi büyük adımlık ahşap yoldan sonra dikdörtgen bir salı andıran kısım vardı. Olta sallardı dedesi bazen. Korkulukları vardı ama Ali oturduğunda ayakları rahatlıkla sarkar, suya değerdi. Dalgaların o korkulukları kırmamış olmasını diledi. Belki o zaman...

"Ali'm... Kötü hissediyorsan gidelim mi canım?"

Denizden ayırdığı gözleri sol kolunu, daha doğrusu yara izinin olduğu kısmı okşayan parmaklara çevrildi. "Çok derin değilmiş aslında," dedi. "Bir on metre daha ilerisi mi derindi acaba?"

Asude kolunu biraz daha sıktı. "Bana biraz Barış'ı ve Zümra'yı anlatsana," dedi.

Ali'nin gözleri nemlenmiş bir şekilde çevrildi bu kez Asude'ye. Sonra tekrar yönünü denize çevirdi. Pantolonunun cebindeki kâğıt paralardan birini çekip aldı. Asude ne yapıyor diye merakla izliyordu ama ağzını açmadı.

"Felaketimizden bir gün önce Barış tahtadan tekne diye tutturdu," diye anlatmaya başladı. Elindeki parayı katladı, bir kısmını muntazam şekilde yırttı. "*Tamam, alırız yarın*, dediler ama *dedemin teknesi gibi tekne isterim, plastikten istemem*, dedi ve başka bir şey demedi. Babama da *sen yap*, diye diretti. Babam ahşabı oymayı çok iyi bilir de şekil vermek başka iş. Denedi o akşam ama hiç istediği gibi olmadı." Elindeki kâğıt şekillenirken Asude yutkunmuştu. "Ağlaması bitmedi bir türlü.

Okulda bir arkadaşımdan öğrendiğim kâğıttan gemiyi yaptım, merak etme, dedim. *Babam yapamıyorsa ben yapacağım sana o tekneyi. Al, bak, sen bununla oyna, nasıl olsa öğreniyorum, ben sana yaparım*, diye söz verdim." Elinde şekillenen küçük gemiyi Asude'nin avuçiçine bıraktı. "En azından sözümü tutacak kadar benimle kalsa olmaz mıydı? Hiç abilik yapamadım, bu kadarını yapmış olsam olmaz mıydı?"

Asude elindeki mavi gemiye bakarken gözünden aşağı bir damlanın kaymasını engelleyemedi. O maketleri düşündükçe... Kardeşi için yapılan ama hiç verilemeyen gemiler gözünün önüne geldikçe genzi yanmaya devam etti. Asude babasına duyduğu gizli bir özlem sanıyordu hep maketlerle uğraşmasını. Kardeşine veremediği oyuncağın üzüntüsü olduğu hiç aklına gelmemişti. Burnunu çekerken avcundaki gemiyi biraz daha yaklaştırdı kendine. "Oynadı mı?" diye sordu. Ali'nin bakışları denizden ayrılıp Asude'ye çevrildi. "Yaptığın kâğıttan gemiyle oynadı mı?"

Başını onaylar gibi sallayıp, "Böyle küçük küçük birkaç tane daha yaptırdı bana," dedi. "Dedemin tershanesi gibi tershanesi olacakmış. Teyzemler akşam oturmaya gelmişti, Zümra da isteyince renkli renkli bir sürü gemiyle doldu odamız. Kardeşleri küçüktü onun, kız olsak daha mutlu olurdu aslında ama yine de yanımızdan ayrılmazdı. Zorla evcilik oynattırırdı, pazarlıkla biz de kaleden kaleye maçlarda topları yakalatırdık. Gemileri o da sevdi, giderken kız rengi diye ayırdıklarını yanında götürdü."

Asude'nin gözünden bir damla daha kaysa da dudağındaki gülümseme belirginleşti. "Sen onlara çok güzel abilik yapmışsın, Ali'm," dedi. "Koca koca insanlar istediğini yapamazken sen hemencecik dileğini gerçekleştirmişsin kardeşinin. O akşam gemisi olmadığı için ağlayarak uyuyacak çocuk, abisi sayesinde gülerek uykuya dalmış. Zümra'ya da abi olmuşsun hep."

Asude'nin saf bir inançla kendine bakışı göğsünü sıkan elden uzaklaştırıyordu onu. Artık sesler yoktu zihninde. Ne olduğunu hatırlamadığı kâbuslar uzun süredir çalmıyordu kapısını. Kaçıp durduğu gerçeği kabullendiğinden beri bunun bir kaza oluşunu düşünmek daha kolaydı. Onların başına bir felaket gelmişti, acıyla baş etmeleri lazımken başka bir felaket dalgası daha yemişlerdi. Asude'nin zerre tereddüt barındırmayan güveni, Yıldırım Bey'in zihninin kapılarını aralamasıyla

on yaşındaki bir çocuğun üstüne bırakılmayacak kadar ağır bir imtihan olduğunu kabul etmişti Savaş. Bazen niyetler, sonuçlardan önemli oluyormuş. Tam böyle demişti. *O gün iki çocuğu eğlendirmek isteyen oğlanın niyetini söyle bana*, dediğinde aklına gelen ilk şey abileri olarak onları oynatmak olmuştu. Zarar görsünler ister miydi hiç? Kıyamazdı ki.

Niyeti iyi olan çocuğa haksızlık yapmayı bırak, on yaşındaki o çocuğa zaten çok haksızlık yapılmış, sen de canını yakma. O bunu hak etmedi.

"Asude... Bir gün tamamen geçecek mi bu boğulma? İyileştiğimi nasıl bileceğim ben?"

Asude dikkatle kâğıttan gemiyi kenara koyup kollarını açtı. Ali'nin başı göğsüne yaslandığında saçlarını okşadı. "Gurur duyuyorum seninle, Ali'm," dedi. "Seni yaşadıkça biraz daha âşık oluyorum. Sadece otuz yaşındaki kocama değil, her yaşında bambaşka seviyorum seni. O sudan çıkıyorsun, canımın içi. Adım adım olacak ama olacak, biliyorum. Şu ana kadar hiç Barış'tan ya da Zümra'dan bahsetmedin ama bana artık onları anlatacak kadar yol katettin. Babanneden değil, senden dinleyeceğim çocukluğunuzu. Bebeğimiz bir amcası olduğunu bilerek büyüyecek. Sen hâlâ Barış'ın abisisin ve bu değişmez, Ali'm. Ölüm bunu değiştirmez."

"Sen olmasan, bebeğimiz olmasa ne yapardım ben? Babanneme hayatım boyunca minnet duyacağım."

Asude'nin yüzünde muzip bir gülümseme yeşerdi. "Beni senden ayırdı diye küs değil misin ona artık?" dedi.

Rüzgârın uçurduğu saçlarını yüzünden çekerken Ali de gülümsedi. "Kızgınım," dedi. "Sensiz yirmi iki gün geçirdim onun yüzünden ama hakkını ödeyemem. Eğer o benim gözlerimi açmasaydı neler olurdu, bilmiyorum. Babannem bana öğretti, Asude. Birini seviyorsan onun için her şeyi yapman gerektiğini yüzüme çarpa çarpa öğretti. Her geride kalışın aynı olmadığını, giden hak ediyorsa peşinden sürünerek de olsa gidilmesi gerektiğini tokatlayarak öğretti." Asude'nin bal gözlerindeki o okşamayı solur gibi nefes aldı. Sonra ceketinin cebinden yarısı çıkmış kutu dikkatini çekti. Karısının bakışları altında kutudan zarif, elmas bir bileklik çıkardı. "Aslında yatağımızda takacaktım koluna. Öpüp, okşayarak verecektim evlilik yıldönümümüzün hediyesini ama bileklik yerini istiyor gibi."

Hem konuşup hem zarif bileğine mücevherini taktı. Sonra dudak-

ları etrafında sayısız öpücük için dolaşmaya başladı. Asude'nin ışıl ışıl parlayan yüzüne, muazzam güzellikteki bal irislerine aşkla baktı.

"Ay, Ali, bu ne? Ama ben bir şey almadım sana. Of, çok güzel, damla damla."

"Sen bana verilebilecek her şeyi verdin, güzeller güzelim. İyi ki beni kabul ettin. Bir yıl önce bugün ahir ömrümün en şanslı günüymüş. O zaman pek bilemedim ama tam bir yıl önce koşmaktan nefes nefese kalmış o kız kollarıma sarılmasaydı ben bu denizden hiç çıkamayacakmışım."

***

Sıcak sıcak ter sırtından aşağı akarken üzerindeki pikeyi biraz daha tekmeledi. Yan yatmaktan sol tarafı çürümüştü resmen. Yüzüstü uyumak istiyordu. En olmadı sırtüstü yatmaya da razıydı ama doğumdan sonra uzunca bir vakit soluna asla yatmayacaktı.

Ofladı, bacağını çekmeye çalıştı ama kasığına giren krampla ondan da vazgeçti. Yatağın içinde darmadağınık bir şekilde oturduğunda koca karnıyla bakıştı. O kadar hareketliydi ki zaten uykuya dalamayan bedeni tekmelemeler yüzünden iyice eziyetteydi. Gözü yanında uyuyan adama değdi.

"Horla istersen! Utanmadan yüzüstü yatıyor bir de!" Söylenirken dağılmış saçını bileğindeki lastikle koca bir topuz yaptı. O sıra kasığına bir sancı daha girdi. "Allah aşkına dur artık, yavrum. Görüyorsun babanı, değil mi? Ne sen ne ben uyuyoruz ama adamın kıçında pireler uçuşuyor." Bir dalgalanmayla dudağı kıvrıldı, o sıra sıcak bir ıslaklık da bacaklarının arasına yayıldı. Panikle bacaklarını açıp baktı ama dışarıdan bir şey görünmüyordu. "Ay, altıma mı yaptım ben? Of, *vurma*, diyorum. Yine sızdırdım mı ya?"

"Asude..."

Ardından gelen mırıltıyla başı bu kez daha telaşlı döndü.

"Yok bir şey yok, yat sen."

Ali yatağın içinde toparlanıp Asude'nin ayrık duran bacaklarına baktı. "İyi misin kıvırcığım?" dedi. "Miden mi yanıyor?"

Asude *yediğim tekme mesaneme gelince kaçırdım*, diyemediği için yutkunup, "Yok, tuvalete gidecektim," diye ayaklandı. Odalarındaki banyoya girmesi ve suratı bembeyaz bir halde çıkması sadece otuz saniye sürmüştü. Ali sırtını yasladığı başlıktan, karısının suratındaki ifadeyi görünce hızla ayaklandı.

"Asude!"

Asude iki bacağı ayrık, eli karnında yutkunup ona doğru atılan kocasının uzattığı eli kavradı. "Ali, doktora gitmemiz lazım," dedi, panikle.

"Asude, ne oldu? İyi misin yavrum?"

"Altıma kaçırdım sandım ama galiba doğruyorum ben, Ali. Akıntı var. Bir de... Biraz kan var."

İşte bu sözden sonra kıyamet yerine döndü ortalık. Ali panikle "Asude!" diye bağırmıştı. Doğum haftasına girdiği için son beş gündür onların evinde kalan Hatun annesi ve Harun babası darmadağınık bir halde odalarından çıkmıştı. Kimin ne dediği belli olmayan bir koşturmaca başladı. Asude ise telaştan sadece, "Ben doğruyorum," dedi ve başka bir şey çıkmadı ağzından. Sabahın altısında hatırladığı son şey ise çizgili pijama altı, beyaz atleti, koca göbeğiyle koşturarak arabasına binen Kadir amcası oldu.

Bir anda ev ahalisi hastaneye akın etti. İlk muayeneyle doğumun başladığı kesinleşmişti zaten. Sancı odasında geçen iki saatin ardından ise Asude doğum için hazırlandı.

"Buradayım, güzelim. Korkma, buradayım." Başına taktıkları boneyi düzeltirken elleri titriyordu Ali'nin.

"Ali, korkuyorum, çok acıyacak mı?"

"Çok az kaldı, bebeğim. Doktor dedi ya, ağrısız olacakmış. Korkma, buradayım, bırakır mıyım seni hiç? Canın yanıyor mu?"

Asude gözünden yaşlar aksa da başını iki yana sallayıp, "Bilmiyorum," dedi. "Yani pek hissetmiyorum gibi. Baskı var ama acımaz, değil mi?"

"Acımayacak, sordum ben. Söz verdiler, hiç acıtmayacaklar. Ben de geleyim, Asude, lütfen."

Asude başını iki yana salladı. Ali yanağına akan yaşı parmaklarıyla sildi.

"Babalar orada bayılıyormuş, sen benden de paniksin, olmaz. Of, *acımayacak*, dediler, değil mi?"

"Yok, bebeğim, korkma. Hemen gel, kapının önündeyim ben, tamam mı?"

"Hastamızı artık doğuma almamız gerekiyor."

Aile bireyleri diğer kapının arkasındayken bir tek Ali bu alana girebilmişti. Asude doğumhaneye doğru götürülürken tekrar panikle baktı.

"Gitme sakın buradan, tamam mı? Burada bekle, gitme, Ali."

"Buradayım, güzelim, ölsem gitmem. Bebeğimizi alıp gel, kıvırcığım. Korkma."

Sürgülü kapılar kapandığında göğüs kafesindeki sıkışma yüzünden öne eğildi, elleri acı verecek şekilde dizlerini avuçluyordu. Sürekli *buradayım*, diye fısıldıyordu dudakları. Ne kadar zaman geçti, bilmiyordu bile. Daha yeni mi girdi yoksa yıllar mı oldu, ayrımını yapamayacak bir çaresizlik çöktü omuzlarına. Bir şey duyacakmış gibi kulağını kapıya dayadı. Adımları hızlı hızlı dört metrelik koridorda ileri geri gidip geldi. Saçlarını çekiştirmekten kafa derisi sancılanıyordu.

Ali'nin paniğinin aksine Asude içeri girdiğinde daha sakin bir hale bürünmüştü. Sancı sürecinde kateter yardımıyla verilen ilaç işini çok kolaylaştırmıştı. Bilinmezin korkusu vardı ama baş edilemeyecek bir ağrıyla boğuşmuyordu. Derin nefesler ve ıkınma çabası arasında korkusunu da bir köşeye bırakmak zorunda kaldı.

"Çok az kaldı, Asude Hanım, yanma hissi geldiği an ıkınmayı kesmemenizi istiyorum."

"Tamam. Tamam, bu kez olacak, tamam."

Ağzından sesli nefesler alıp, verirken bahsedilen yanma hissiyle tekrar ıkındı ama nefesi bir noktada hep yetersiz kalıyordu.

"Gayet güzel. Kesmeyelim lütfen, çok az daha."

Nefes aldığı an yarım kalmışlıkla yorgun bedeni kendini bırakmak istiyordu ama yanma hissi tekrar geldiğinde yine son kalan dermanıyla ıkındı.

"Evet, sakın bırakmayın. Başı çıktı, çok iyi."

Oradan sonra bacaklarının arasından bir dünya çıktı. İçi bir anda boşaldı, şiddetli bir uyku hali bedenini sardı. Başı geriye düştüğünde, "Allah'ım..." diye inlemişti. Tam o saniyede de soğuk doğumhaneyi zil gibi bir ağlama sesi doldurdu. Asude'nin dermansız sandığı başı hızla geri kalktı.

"Aman Allah'ım! Doğdu." Ebe, yeşil bir örtüye sarılan, yüzü gözü kir içindeki bebeğini Asude'ye gösterdi. "Oğlum doğdu. Allah'ım, inanmıyorum, doğdu. Bebeğim, minik oğlum."

Ebenin kaşları kalktı, biraz da şaşkın bir halde doktora baktı. "Sanırım sizi bir sürpriz bekliyor, Asude Hanım çünkü burada küçük bir hanımefendi var," dedi.

Asude'nin kızarmış, terden ıslanmış yüzünü saniye saniye şaşkınlık sardı. Hâlâ ağlayan bebeğinden gözünü çekmiyordu.

"Nasıl?"

"Bir kızınız oldu, bayağı sağlıklı bir kız."

"Ama siz erkek demiştiniz," diye doktora döndü Asude.

Asude'yle ilgilenen doktordan kısık bir gülme sesi duyuldu. "*Erkeğe benziyor*, dedim, Asude Hanım ama biliyorsunuz, her kontrolde yan duruyordu ve çoğunda uyuyordu."

Asude ağzını açıp geri kapadı. Sonra ebenin kollarındaki bebeğine uzanıp, "Kucağıma alabilir miyim?" dedi. Kadın uzattığında hemen kolları dolandı. Dudakları titreye titreye ağlayışını hayret dolu bakışlarla izliyordu. "Bebeğim... Hoş geldin, miniciğim. Babana çok büyük bir sürpriz olacak." Kısık bir kahkaha attı. Parmak ucu yanağında dolaştı. "Aman Allah'ım, gerçekten doğdun," diye mırıldandı. Sonra büyük bir ihtiyaçla tekrar ebeye baktı. "Biraz kollarımda dursun lütfen, ağlaması bitsin." Ebenin onayıyla tekrar kucağındaki minik kızına baktı. Minik iç çekişleri dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Yeşil örtünün içinden yumruk olmuş eline dokundu bu kez. Yapış yapış görünse de oldukça belirgin olan saçlarına bakıp kahkaha attı. "Sen... Sen gerçekten babana çok büyük bir sürpriz olacaksın," dedi, keyifle.

Ali ise aklını oynatma eşiğine gelmişti. Boş bulunup bir kaç kez sürgülü kapıya elinin içiyle vurup, "Niye bitmedi daha!" diye bağıracak kadar şuurunu yitirmeye başlamıştı. Kapı iki yana kaydığında içeriden çıkan hemşireyle göz göze geldi.

"Siz bekleme salonuna geçmediniz mi?"

"Karım nerede? Karım içeride, Asude Bozdoğan. Bebeğimiz doğdu mu? Niye çıkmadı daha?"

"Endişelenmeyin, bebeğiniz de karınız da gayet iyi. Şu an Asude Hanım odaya çıkarılmak için hazırlanıyor, bebek Bozdoğan ise kontroller için uzmanımızın yanına götürüldü. Topuk kanı alınır alınmaz odaya getireceğiz."

"Yanlarına gidemiyorum, neredeler şimdi?"

"Siz odaya geçin, çıkışlar bu kanattan yapılmıyor. İçerideki asansör kullanılıyor."

Ali telaşlı bakışlarla kapanmış kapılara baktı. Sonra koşar adımlarla ardındaki koridordan çıktı. Dışarıdaki kalabalık, buldukları banklara

oturmuş, bekliyordu. Onu görür görmez ilk ayaklanan Harun ve Hatun oldu.

"Savaş! Asude çıktı mı oğlum? Doğdu mu bebek? Neredeler?"

"İyi miymiş kızım? Çıkmadılar mı annem?"

Ali kurumuş dudağını yaladı. Konuşacaktı da dili şişti sanki. Panik, korku, heyecan, her biri birbirine girdi. "Doğ- Doğdu," dedi zorla. "Doğmuş yani. Oda... Oraya getirecekler."

Bunu demesiyle de ikinci katta Asude için hazır bekletilen odaya doğru koşturmaya başladı. Peşinden gelenleri gözü görmüyordu bile. Kapıya ulaştığında tam karşı koridorda sedyede gelen Asude'yle göz göze geldi. Daha hızlı koşmaya başladı.

"Asude!"

"Bir saniye müsaade edin, hastamızı odasına alalım."

Müdahale edildiğinde geride durmak zorunda kaldı. Hemşire erkeklerin odaya girmesine engel olup Asude'yi içeri götürmelerini sağlamıştı. Asude yatağına yatırılınca tansiyonu kontrol edildi. Ali ise geride durmak çok zormuş gibi ayağını yere vurup duruyordu.

Asude yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Ali'ye iki elini de uzattı. Kapıda durmaya dayanamayan Hatun, Dursun ve Fatoş da içeri girmişti.

"Ali, doğdu. Saçları var. Dudaklarını görmelisin, büze büze ağlıyor bir de. Sana bir sürprizim var, geldi mi? Sen gördün mü onu?"

Ali uzanıp hemen ellerini avuçladı. Buz gibi olmuştu teni. "Hayır, kontrol ediliyormuş," dedi. "Sen iyi misin? Üşüdün mü?" Yüzünü kavrayıp sanki bir şey bulacakmış gibi bakındı. Üzerinde beraber aldıkları pijama takımı vardı. Doğuma girerken giydirdikleriyle değiştirmişlerdi. "Ağrın var mı? Korkmadın, değil mi? Kapıdaydım ben. Ayrılmadım oradan. İyi misin kıvırcığım?"

Hızlı hızlı başını salladı.

"Onu görmelisin, o kadar güzel ki minicik."

Asude'nin ışıl ışıl gülümsemesinin aksine Ali koca koca kayaların altından çıkmış gibiydi. "Allah'ım, şükürler olsun," deyip sarıldı. "Siz çıkmadıkça aklımı oynatacaktım. Güzelim benim, her şeyim." Avuçlarının içine aldığı suratı dudaklarıyla buselemeye başladı. "Korktun mu? Geçti, bebeğimiz gelecek şimdi."

Kendi kendine konuşup, öpmeye devam ederken Asude konuşacak

aralık bulamıyordu. "Ali, dur," dese de kocası onu duyacak gibi değildi. Sürekli dudaklarına, çenesine, yanağına, burnuna bırakılan öpücükler yüzünden elinden kurtulamıyordu.

"Ula, yeter, yedin kızı! Bizi adam yerine koyma, alıştık da anasından utan azıcık. Bırak sabiyi de görsün kadın. Tövbe ya Rabbi'm, yapıştın sülük gibi. Çekil öte!"

Babannenin bağırtısıyla anca geri çekilmeyi akıl edebildi. Sonra ne yaptığını yeni fark ediyormuş gibi avuçlarının içine kıstırdığı surata baktı. Asude kıpkırmızıydı ama kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu ona.

"Aptal, çekil artık. Annemin yanında bu şekilde öpemezsin beni."

"Özür dilerim, çok panik yaptım ben. İyisin, değil mi?"

Asude yine başını sallarken Ali bir boş bulunmuşlukla tekrar dudaklarını hızla dudaklarına bastırıp geri çekildi. Babannesinin tövbe çekişlerini duyamayacak kadar aklı başından gitmişti. Oturduğu yerden kalktığında utançla Hatun annesine baktı ama o büyük bir gülümsemeyle izliyordu onları.

"Anneciğim, bebeğim benim. İyi misin kızım?" Hatun, Asude'ye sarıldığında Asude daha bir rahatladı. Çok fazla şeyi aynı anda hissetmek öyle yorucuydu ki her tarafı ağrıyordu sanki. "Şaşkın senin bu kocan," diye fısıldadığında daha iştahlı kıkırdadı. İçi içine sığmıyordu, bıraksalar Asude de dağı taşı öpecek kadar kontrolsüzdü.

"Anneciğim... İyiyim, bebeğimi getirsinler artık, ben çok iyiyim. Anne, o kadar güzel ki minicik. Böyle canımın içine sokasım geldi kollarıma bırakılınca." Hatun çekildiğinde bu kez Dursun başını soluna yatırıp baktı. Asude ise tebessümünü bozmadan aynı şekilde başını sağına yatırdı. "Bebeğim çok güzel, babanne."

Dursun'un gözleri dolu dolu başını göğsüne yasladı. "Anası güzel, ondandır," diye mırıldandı. Fatoş'un ardından aralık kapıdan Asuman ve Selma da girmişti. O aralıkta yine bir hareket oldu ve şeffaf pusette bebekleri bir hastabakıcı ve hemşire yardımıyla odaya getirildi.

"Bebek Bozdoğan'ın kontrolleri tamamlandı, ailesiyle tanışmaya hazır."

Asude kendini yatakta iyice yukarı çekerken Ali kilitlenmiş gibi şeffaf pusetin içinde sadece yüzü görünen bebeğe bakıp kaldı. Mırıltılar duyuyordu, her ağızdan bir şeyler çıkıyordu ama o puta dönmüştü san-

ki. Odaya ne ara girdiğini bilmediği Harun babası pusetin başına geçip de adını seslenene kadar öylece kaldı.

"Bebeğini kucağına almayacak mısın oğlum?"

Ali küçük adımlarla yaklaştı. Beyaz battaniyenin içinde uyuyan bebek, oyuncaktan farksızdı sanki. Elleri titremeye başladı. "Çok küçük..." diye mırıldandı. "Nasıl tutacağım? Canını acıtırsam?"

Harunun dudağı kıvrıldı ama hiçbir şey demeden, pusetteki bebeğe uzanıp kollarına aldı. Sonra Ali'ye bakıp, "Aç bakalım kollarını," dedi. Ali verilen talimatı hızla yerine getirmek için kollarını açmıştı ama elleri hâlâ çok titriyordu. Harun'un kollarına uzattığı bebekten gözlerini bir an bile ayırmadı. Ağırlık çöktüğünde telaşla Harun'a baktı.

"Baba!"

"Sar kollarını yavruna, oğlum. Babası sensin, hiçbir yeri acımayacak."

Yutkunup Harun'un yönlendirmesiyle sardı kollarını. Bir şey hem bu kadar hafif hem bu kadar ağır nasıl hissettirebilirdi? Kapalı gözleri, minicik suratı daha yakından izlemek için başını eğdi. Dudağını açıp kapatışıyla farkında bile olmadığı bir kahkaha duyuldu odada. Minik bir esnemeyle yüzü daha çok eğilip burnu yumuşak tene dokundu. Ciğerlerine dolan kokuyla ayakları yerden kesildi sanki. Ahir ömrünün en güzel günü olarak Asude'nin kollarına düştüğü günü söylerdi. Şimdi ona bir gün daha eklenmişti. Minik bebeğinin kollarına konduğu günün mutluluğunu asla unutmayacaktı. Karşısındaki adama baktığında yumuşacık bir tebessümle izliyordu Ali'yi. Tekrar fısıltıyla, "Baba..." diyebildi.

"Sana baba olmak çok yakıştı, evladım. Hadi, annesine götür. Bak, kızım nasıl bakıyor size?"

Gözünü bir an bile bebeğinden ayırmadan, arkasını dönüp Asude'ye doğru yürümeye başladı. Odada iğne düşse sesi duyulacak gibiydi. Yatağın kenarına oturduğunda bebeğine saplanmış gözler karısına çevrildi.

"Asude... Bu nasıl bir şey böyle?"

Sesindeki titreme Asude'nin burnunu sızlatmıştı. Savaş kollarını açıp bekleyen karısının kucağına bebeklerini bırakırken içi gitti. Saniyeler içinde bir bağımlılığa tutulmuştu. Kolları anında yoksunluk krizine girecek, tarifi mümkün olmayan bir bağımlılık.

"Sana bir sürprizi var, Ali." Gözlerini bir an bile kırpmayan adama bir bakış attı. Başına takılmış beresini yavaşça çıkarıp tüy yumuşaklığındaki saçlarını ortaya çıkardı. "Kızını beğendin mi Savaş Ali Bozdoğan?"

Bir güne kaç tutukluk sığarsa hepsini aynı saat içinde yaşıyordu Ali. Bebeğinin saçlarına hayran hayran bakarken Asude'nin ağzından çıkanlarla gözleri yukarı çıktı.

"Ne?"

Asude önce kıkırdadı, daha sonra dudaklarını bebeğinin saçlarına bastırıp, "Kızına *merhaba*, de," dedi. "Seninle eğlenmek için kendini saklamış, istediğin oldu, bak."

Ali ağzını açıp açıp kapadı. Alnı Asude'nin alnına yaslanıp bir süre soluklandı. Dudaklarında bir tebessüm kısık bir sesle, "Kızım mı oldu benim?" diye mırıldandı. Onlara mahremiyet sağlamak için odayı boşaltanları bile duymadı kulakları. Kollarında dünyasını tutuyordu Savaş Ali, bir süre bunun lezzetinde boğulması gerekiyordu.

***

"Oy oy, yerim seni. Asude, bu kadar saça senin o mide yanmaları azmış bile, halam. İki çocuğum da kel doğdu benim, hiç bu kadar saçlı bebek görmedim."

Selma parmak ucuyla elini okşadığı bebeğe hayran hayran bakarken, kardeşini onaylayıp, "Benim Ersin saçlıydı da bu kadar değildi, maşallah," dedi. "Allah'ım, nazarlardan sakla."

Hatun kızına ılık suyunu içirirken kuş yuvasına dönmüş saçlarını da okşadı. "Asude'm de böyleydi," dedi. "Doğunca ebe bir şaşırmıştı ki sormayın."

"Anne, bir bak şuna, dudaklara bak. Kalemle çizilmiş gibi sanki," diyen Asuman, bir köşede izleyen annesine doğru ilerleyip bebeği kucağına bıraktı. Dursun önce bir nazar duası okumuş, cennet kokusunu solumuştu. Daha sonra da hayran hayran kucağındaki taze nefesi inceledi.

"Melek gibi. Rabbi'm sevilsin diye yaratmış sanki."

"Değil mi? Yeni doğdu. Ne kızarıklık var ne şişlik. Oyuncak gibi valla."

Hatun kıkırdayıp Asude'ye baktı. Aynı cümleleri yirmi altı yıl önce kendi annesi Asude'yi kollarına koyarken söylemişti. Ali ise Asude'nin

ellerini okşayıp, parmak uçlarını öperek ayaklandı. Yavaş yavaş babaannesine yaklaştı. Dursun önünde diz çöken torunuyla göz göze geldiğinde içini tarifsiz bir huzur sardı.

"Kızım güzel mi babaanne?"

Dursun kollarındaki bebeği babasına uzatırken gülümsedi. Yüzündeki her bir kırışıklık mutluluğunu göstermek için daha bir belirginleşti.

"Güzel. Çok güzel, yavrum."

"Dediğini yapabildim mi Dursun Sultan? Koca olmayı, baba olmayı başardım mı?"

Gözünü dolduran yaşlarla ağır ağır salladı başını Dursun. "Bir onları olmadın, gözümün nuru," dedi. "Bana şifa oldun, evlat oldun, tutunacağım dal oldun. Sen sandın ki babannen sayesinde yaşadın ama bilemedin, saf oğlum. Sen olmasan tüm kemiklerim kırıktı benim. Seni de yitirsem asıl ben hiç olup giderdim. Bak, şimdi de yavrunun kokusuyla can üflüyorsun içime."

Ali uzanıp tülbentinin üzerinden başını öptü. "Benden vazgeçmediğin için teşekkürler, babaanne," dedi. Kollarında kızıyla ayaklanıp Asude'sinin yanına ilerledi.

"Biz bu yavruya oğlan diye bin tane isim söyledik de hiç kız gelmedi aklımıza. Ne koyacaksınız adını, Asude?"

Fatoş'un sorusuyla Asude yanına oturan adamın kollarındaki kızını koklayıp öptü. "Bilmiyorum ki yenge, düşünme fırsatımız da olmadı," dedi.

"Bebeğimiz çok güzel, ona yakışacak güzel bir ismi olsun, halam."

Ali minik minik salladığı kızının gözlerini anlık açışıyla gülümsedi. İrisleri şeffaf denilecek kadar renksizdi hâlâ.

"Ay, evet, paşam. Şöyle güzel bir isim koyun bu kıza."

"Asude öyleyse," diye mırıldandı. Kızını izleyen Asude ise gözlerini kaldırıp Ali'ye baktı. Aynı şekilde Ali de bakışlarını bebeğinden çekmişti.

"Asude olacak kızımın adı."

"Ali..."

"*Dünyanın en güzel ismi olsun*, dediler. Başka güzel isim bilmem ki ben. Bir Asude'yi bilirim."

Aralarındaki bakışmayı ardındaki kadınların gülüşleri bozdu.

"Sevsinler senin Asude'ni. En azından ikinci bir adı daha olsun, paşam. Biz bebek Asude, gelin Asude mi diyeceğiz hep? Hem bir kızın daha olunca ne diyeceksin ona?"

Ali gözünü bir an bile ayırmadığı karısına gülümseyip omuz silkti. "O da Asu olur, annesi istesin yeter ki Sude olur, seçenek çok," dedi.

Ardındaki kahkahalara tezat daha yumuşak bir kıkırtıyla karşılık verdi Asude. Bir fısıltıyla, "Aptalın tekisin," demeyi ihmal etmedi.

"Senin aptalınım ama. Asude olsun mu kızımızın adı?"

"Gerçekten benim adımı mı koyacaksın?"

"Asude olsun, lütfen."

"Çocuk gibisin, yemin ederim. İkinci bir isim daha bulalım, tek olmasın bari."

Ali yine omuz silkti. "Onu da sen seç, acelemiz yok ya, ne istersen onu koyarız," dedi.

Asude dudağını ısırıp düşünmeye başlamıştı bile. Herkes gittiğinde sadece Harun, Hatun ve Ali vardı odada. Asude'nin henüz sütü gelmediği için bebeğe mama verildi. Harun gelip gidip kızını seviyordu. Savaş'ın kollarından bırakmadığı bebeği işaret edip, "Herkes kendi kızını kollarında tutsun," diye damadına takılıyordu.

Asude'nin sağlığı oldukça yerinde olduğu için sabah hastaneden çıkabilmişlerdi. Sık sık bebeğini emziriyordu ama tam anlamıyla sütü gelmemişti. Hemşire sızıntı gibi olan damlaların bile yeteceğini söyler söylemez her fırsatta emzirme işiyle ilgilendi. Ali'nin onları bir büyüyü izler gibi izlemesi ise çok hoşuna gidiyordu. Çok konuşmuyordu, uzun uzun izlemenin içinde Asude fısıltıyla *hayal mi sanıyorsun*, demişti, içinde uyanmak isteyen bir sıkıntıyla. Ali ise gözlerinde parıltılarla başını iki yana sallayıp *hiçbir şeyin gerçekliğinden bu kadar emin olamamıştım, gözümü ayıramıyorun sizden*, deyip Asude'yi tedirgin eden tüm hislerden arındırmıştı.

Ali kollarındaki kızıyla önden odalarına girip Asude için kapıyı araladı. Hatun hemen yatağına uzanmasını sağlamıştı bile.

"Siz dinlenin, anneciğim, biz yemeklerle ilgileneceğiz. Uyu biraz, tüm gece emzireceğim diye gözünü kırpmadın."

"İyiyim ben, annem. Uyanmıyor ki biraz daha çalışalım."

"Merak etme, kuzum, gelecek sütün. Savaş, gel yavrum, sen de dinlen biraz. Aman, hiçbir şey yemedin de çocuğum sen."

Savaş kucağındaki beyaz battaniye içinde ay perisi gibi uyuyan kızını hafif hafif iki yana sallayarak yatağa yaklaştı. Tam ortalarına bırakırken öyle dikkatliydi ki Asude'yi sıcacık yapıyordu bu halleri. Kısık bir sesle, "İyiyim ben, annem," demişti sadece. Hatun odadan çıkınca yine olabilecek en ağır hareketlerle yatağın soluna uzandı. Asude de onu taklit ederek uzanmıştı. Aralarında uyuyan kızlarından ikisi de gözlerini ayıramıyordu.

"Bizim olduğuna hâlâ inanamıyorum ben."

Ali altdudağını ısırırken kızındaki gözleri Asude'ye çevrildi. "Benim olduğunuza ben de inanamıyorum," dedi. "Ama hiçbir hayal de böyle güzel olamaz ki." Bebeğinin yanağını okşayan eli bu kez karısını okşamak için uzandı. "İsim düşündün mü Asude'me?"

Dudağını büze büze iç çekti Asude. Aklının bir köşesinde sürekli bunu düşünüyordu ama bir türlü bulamıyordu.

"Bilmiyorum ki. Erkek olsa birkaç seçeneğim vardı da böyle çok hazırlıksız yakaladı beni."

Odada gezen gözleri köşede duran Beyaz İnci'sine değdi. Dudağının kenarını ısıra ısıra bu kez aralarında uyuyan kızına baktı. Bembeyaz tulumu, eldiveni, beresiyle o kadar güzeldi ki. Battaniyesi onu bir istiridyenin incisini sardığı gibi sarmıştı. Kademe kademe yüzünü bir gülümseme kapladı. Uzanıp, dudağını yanağına sürterken, "Benim beyaz İnci'm..." diye fısıldadı. Sonra onu dikkatle izleyen Ali'ye baktı. "İnci olsun ismi, Ali'm. Bak, bembeyaz zaten, bizim pamuk incimiz olsun."

Ali tıpkı Asude gibi kademe kademe gülümsemişti.

"Asude İnci Bozdoğan..."

"Yakıştı sanki, ha? Olsun mu? Ne dersin?"

"Olsun, kıvırcığım. Babasının tüm serveti, en kıymetli incisi olsun bu kız."

Asude dayanamayıp oturur hale geldi. "Biraz daha emzireyim, bir saati geçti, uyanmıyor da hiç," diye söylenip kucağına aldı kızını. Göğsünü aralayıp inat etmiş kızının ağzına tıkıştırana kadar uğraştı. "Çok nazlısın, olmaz böyle. Senin emmen gerekiyor, uyuman değil. Babaanne ne dedi? *Emerek çağırır sütünü*, dedi, İnci Hanım. Hep uyursan nasıl olacak bu iş?" Bir yandan söylenip, bir yandan çenesine dokunarak onu teşvik etmeye çalışıyordu. Anlık bir bakışla Ali'ye çevrildi gözleri. Hayran hayran izleyen bakışlarıyla tek gözünü kırpıp gülümsemişti. "Niye öyle bakıyorsun?"

Ali omuz silkip, "Nasıl?" dedi. Asude'nin kıkırtısıyla kendi gülümsemesi de büyümüştü.

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

Ali başını iki yana sallayarak iyice yaklaştı. Nasıl seviyordu bu oyunbaz hallerini. "Ben seni hep öpmek istiyorum," dedi.

"E öp bari, şimdi kızınla ilgileniyorum diye dertlenme."

Ali kısık kahkahasıyla dudaklarına biraz daha yaklaştı. Dudaklarının kenarına minik minik birkaç öpücük bıraktı.

"Nasıl güzelsin, çokça da oyunbaz. Hoşuna gidiyor değil mi pervanen olmam?"

Dudağını dudaklarına sürte sürte fısıldadıklarıyla Asude daha çok kıkırdadı. "Asudeler öyle olur," dedi. "Sana bir yetmedi, ikinciyi de sardın başına. Şimdi gidip gelip bizi nazlandıracaksın. Kızım da benim gibi olacak, görürsün sen. Divanemiz olmazsan ne yapalım biz seni?"

Ali dudaklarıyla örtene kadar ona sataşmaya devam etti. Tatlı öpüğü olabildiğince yavaştı ama gözlerini kapatacak kadar his barındırıyordu. İki göğsünü saran sancıya kadar yüzünü kavramış elden uzaklaşmayıp Ali'nin öpücüğüne karşılık verdi. Göğsündeki sızı ise haz veren bir acıyla gerildikçe gerilmişti. Onunla beraber kızının hızlı hızlı emmeye başladığını fark edip geri çekildi.

"Ali!" Gözleri irice kucağındaki bebeğinin göğsüne asılır gibi emişini, ses çıkararak nefes alışını hayretle izledi. "Ali, süt... Allah'ım! Ali, ne yaptığına bak."

Aynı hevesli gülümseme karşısındaki adamda da vardı. İyice eğilmiş, kızının çıkardığı sesleri dinliyordu.

"Yutkunuyor mu o? Süt mü içiyor? Sese bak."

Hımlayarak emişini, yorulduğu için ağzını aralayışını ama açlığın verdiği hisle göğsüne geri asılışını büyülenmiş gibi izlediler. Aklına gelenle üzerindekini çıkardı hemen. Asude şaşkın şaşkın baktı bu duruma.

"Sakın *ben de emzireceğim*, deme. Bu kadarını kaldıramam."

Ali gülümsemesini bozmadan, uzanıp karısının kollarından İnci kızını aldı. Geri yaslanıp çıplak göğsüne yatırdığında gözleri anlık kapanmıştı. Elindeki eldiveni de çıkarıp minicik avcunu kalbinin üstüne bıraktığında o huşu dolu ifadeyi Asude mest olarak izledi. "Güvenli bağlanma için babalar böyle yapıyormuş. Seni emiyor, bana da böyle bağlansın. Çok sevsin."

Asude mırıl mırıl konuşmasını dinlerken biraz daha ona doğru sokuldu. Bebeğinin çıplak parmaklarına dudaklarını sürttü. "Seni zaten çok seviyor, daha karnımdayken bile sesinle sakinleşiyordu, unuttun mu?" dedi. Gözleri açılıp da ona bakan kocasına yaklaştı. Burnunu burnuna sürttüğünde, "Senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı," diye fısıldadı.

Ali şeref madalyası gibi takardı bu sözü göğsüne. Dişleri görünecek kadar gülümsediğinde ise kızı gerçekten doymuş olduğunu ve yerinin rahatlığını ifade etmek ister gibi başka sesler de çıkardı. İkisinin gözleri de şaşkınlıkla aralandı, daha sonra aynı anda kahkaha attılar. Ne ilginç bir histi bu? İnsan bir bebeğin altına yapmasını bile eğlenceli bulur mu? Buluyordu demek ki.

Ali minik avcuna öpücük bırakıp kızını yukarı doğru kaldırdı.

"Asude'm, İnci kızım, ne yaptın sen?"

"Hemen değiştirelim de pişik olmasın. Annemi mi çağırsan? Belki bir yerini acıtırım ben."

Ali, kızını annesine uzatıp yataktan kalkmıştı bile. "Dur dur, ben yapacağım," dedi. "Öğrenmemiz lazım, gece de annem yaptı, olmaz öyle hep."

Hatun annesinin tarif ettiği gibi banyodan ılık suyu, hazırlanan pamukları koşturarak, alıp geldi. Dikkatle zıbınını aralayışı, parmak uçlarıyla ayaklarını tutuşu Asude'yi çok güldürüyordu.

"Sen nereden biliyorsun zıbını öyle katlamayı?"

Ali dikkatle bezi açıp da ıslak pamukla temizlerken gözünü bile ayırmadı bebekten. Asude'nin sorusuna, "Alt değiştirme videoları izledim," diye karşılık verdi. Tabii ki de izlemişti, kıkırtısı daha neşeli oldu.

"Gaz nasıl çıkarılır, izledin mi?"

Ali dikkatle işini yapıp, bezini takarken Asude'ye teessüf eder gibi baktı. "Tabii ki izledim," dedi. "Bebekler en çok babalarını seviyormuş bu konuda. Şu işi bitireyim, onu da deneyeceğim. Asude, bu zıbınları ters giydirmemiz gerekiyormuş, unutma, olur mu? Dikiş yerleri iz yapmasın."

Asude daha iki günlük baba olan kocasının çokbilmişliğiyle sonra dalga geçecekti, şimdi onun ne kadar muhteşem oluşunu izlemek istiyordu.

Ali yemek sırasında ya da sonrasında kızını kollarından hiç indirme-

di. Belli bir zamandan sonra en çok bununla dalga geçmeye başladılar. Uyuyan çocuğu beşiğine bırakası gelmiyordu.

"Ulan, bırak yavruyu. Sonra alışacak böyle uyumaya, dört dönersin gece, haberin olsun."

Kadir amcasının takılmasıyla beresini kokladığı kızından başını kaldırıp, "Alışıyorlar mı öyle?" diye masumca sordu.

"Tabii alışıyorlar, halam. Sonra hep aynı şekilde uyumak ister, olan sana olur."

Bir uyarıydı aslında ama Ali için hoş bir vaat gibi gelmişti bu durum. Asude ışıl ışıl parlayan gözlerinden anlamıştı bile bunu.

"Keşke bunu Ali'ye söylemeseydiniz, amca. Şimdi asla bırakmayacak." Yerinden yavaşça kalkıp ağır adımlarla kocasına yaklaştı. Gözünü dikerek kucağından aldı. "Bilerek kendine alıştırmaya çalıştığını görmüyorum sanma, düzenbaz Bozdoğan. Sürekli seni istesin diye yapıyorsun ama yemezler, ver kızımı."

Ali gönülsüzce annesine uzatıp, "Sen zaten emziriyorsun sürekli," diye söylendi. *Buldumcuk*, diyorlardı Savaş'a. *Görmemişin kızı olmuş*, diyorlar, dalga geçiyorlardı. Herkes eğlenmek için ona sataşabilirdi zira inkâr etmiyordu. Hayatında böylesi serveti olmamıştı. Kollarından indirmek ne demek, gözünü üzerinden çekesi gelmiyordu. Çıkardığı azıcık sesleri duymak için kulağı onda geziyordu hep. Ara ara kırpıştırdığı gözlere bakmak için deli oluyordu. Günler ilerledikçe evden çıkası, karısıyla kızının yanından ayrılası gelmiyordu bir türlü. Hayattaki en büyük hobisi olmuştu bebeğini ve karısını izlemek. Asude bir gece yarısı gözlerini araladığında, beşiğinin başında başını kollarına yaslayıp bebeğini izleyişini gördü.

"Ali?" diye fısıltıyla ona seslenip yavaşça yanına yaklaştı. Sık sık emzirmek için uyanıyordu, çok yoruluyordu ama şikâyetçi değildi. Ona hayatı kolaylaştırmak için tüm aile o kadar emek harcıyordu ki lohusalığı oldukça kolay geçiyordu. Bir de Ali gibi destek yanı başındayken diğer anneleri çok yoran uyku ve yemek eksikliği yaşamıyordu. "Ne yapıyorsun, canım?"

Ali başını kaldırıp ona bakan Asude'yle göz göze geldi. "Nefes alışını izliyorum," dedi.

Beşiğin yanına yerleştirdikleri emzirme sandalyesinde oturan adamın kucağına geçip teklifsizce yerleşti. Birazdan tekrar emzirmek için

uyandırması, mızmızlanması arasında olabildiğince beslemesi gerekecekti kızını ama şu an Ali'nin huzur kokan sesiyle o da kızını izlemek istedi. Ali ise hemen kucağındaki kıvırcığını sarmaladı. Boynuna dudağını bastırıp kokusunu soludu.

"İnci'yle kokunuz aynı, mis gibisiniz."

Daha sesli bir nefes aldığında Asude huylanıp kıkırdadı. "Tüm gün zaten peşindesin yavrumun, gece niye başını bekliyorsun?" diye sordu.

"Çok sessiz nefes alıyor, rahatsız oluyorum."

Asude kendini geri çekip baktı.

"Ne?"

"Sen de yapıyorsun bunu, sinir oluyorum ikinize. Uyurken bazen gözümü açıyorum, hiç sesin çıkmıyor. İyice yaklaşınca nefes sesini duyabiliyorum, kızım da öyle. Biraz ses çıkarsanız ne olur sanki?"

Asude şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Sen şu an horlamıyoruz diye bize kuruluyorsun, farkında mısın?" dedi, hayretle.

Ali kınayan bir bakış atıp beşikte uyuyan bebeğe baktı. "Serhat abim derdi de inanamazdım," dedi. "Bir nefes sesi için tüm uykulardan vazgeçiyormuş insan." Bu kez Asude'ye baktı. Tüm zerrelerinde dolaştı bakışı. "İki nefesin kölesi oldum ben, Asude. İki nefes için gözümü kırpmaz hale geldim. Yaşamak nasıl da güzel bir şeymiş bilmeden, ölüp, gidecekken bir çift çiçek balı, bir tutam kıvırcık saç sayesinde ne hale geldim! Seni çok seviyorum, minik Asude'mi çok seviyorum. İçim dışım siz oldunuz, gözümü ayıramıyorum."

Asude mutlu bir tebessümle uzanıp dudağının köşesine küçük bir öpücük bıraktı ama geri çekilmedi. Bilerek ya da bilmeyerek kocasının en çok ihtiyaç duyduğu sözleri kulağına fısıldadı:

"Dünyanın en güzel babasına sahibim diye hep çok sevinirdim, şimdi kızım için de çok mutluyum. Benim İnci'm de tıpkı annesi gibi dünyanın en güzel babasına sahip."

***

Havluyla nemini aldığı saçları ağır ağır taramaya başladı.

"Uçlarından iyi ki aldık, çok zayıflamıştı."

"Saç mı kaldı kafamdan da zayıflasın? Kedi kuyruğu gibi bir örük işte."

Asude kurulamasına izin vermeyeceğini bildiği için dikkatle örüp ucunu bağladı.

"Kınana hibiskus koyalım hep, babaanne. Bak böyle daha koyu oldu kızılı."

Elindeki aynaya bakan kadın çenesini omzuna yaslayıp aynadaki aksine göz kırpan kıza gülümsedi. Sonra eli yanağına gidip az az okşadı. "Bu yüzüme sürdüğün de güzelmiş, pamuk gibi yaptı," dedi.

Asude yanağına öpücük bırakırken, "Lafımı dinlediğinde ne kadar pamuk oluyorsun, gör işte," diye sataştı. Sonra yataktan kalkıp dresuarda dizili ilaçlara doğru yürüdü. "Dün gece almamışsın ilacını!"

Kaşları çatık elindeki gün gün ayırdığı ilaçlara ve suçlu bir çocuk gibi yatağının ortasında oturan kadına baktı.

"Uyku mahmuru unutmuşum, sıracalı. Kötek çek bir de! Hem sen niye musallat oldun bana? Yok mu senin beben, kuyruğunda gezen kocan?"

Asude sırıta sırıta yaklaşıp ilaçları uzattı. "İnci'yle eve geçti onlar," dedi. "Yorulmuş bugün bayağı. *İnci'yi uyutup, erken yatacağım*, dedi."

"Yavruya *baba* dedirtmeye çalışıyor sürekli, düşmedi yakasından. Uyutmak bahane."

Asude'nin kıkırtısıyla Dursun da güldü.

"Ve zavallı kocam bunu yediğimi sanıyor. Hecelediği harfleri gerçekten baba demek için söylüyor sanıyor, yazık benim Ali'me."

"Yaşına girdi, artık dili çözülmeye başlar."

"Yaşına girer girmez emmeyi bıraktı, bir zahmet ödül olarak konuşmaya başlasın. Şaka gibi. Bir anda kesti, babaanne ya."

"Elleşme çocuğa, o kadarmış rızkı demek ki."

"Ben iki yaşına kadar emsin istiyordum ama."

Dursun hüzünlü söylenmesine başını sola yatırarak baktı. "Sanki kuzundan ayrılıyormuş gibi bir hüzün çöküyor, değil mi?" dedi.

Asude omuzları düşük yatağa, tam yanına sokulup başını omzuna bıraktı. "Gizli gizli tuvalette ağladım," diye itiraf etti. "Of, babaanne, çok saçma olduğunu biliyorum ama niye bıraktı ki? Emseydi biraz daha, ben onu emzirmeye doyamadım."

"Analık öyle işte, iki yaşına kadar da emzirsen doyamayacaktın. Yine böyle içine sızısı düşecekti."

Asude başını onaylar gibi salladı. "Hadi, dinlen sen de," dedi. "Tülbentini de saralım başına, ıslak ıslak yatıyorsun hep."

"İhtiyar olan benim, her lafa söylenen sensin. İki satır bir şey anlat da öyle git bari, uykum gelsin az."

Yatağına yerleşen kadının üzerini örterken kahkaha attı. "Beni iyice uyku öncesi masal perin olarak kullanıyorsun, farkındayım," dedi. "Ne anlatayım bugün?"

"Ne bileyim ben? Çocukken yediğin haltlar güzel oluyor, onlardan anlat bari."

"O zaman sen de dedeyle olanlardan anlatırsın. Babaanne ya, gerçekten Kadir amcayı doğururken bayıldı mı dede? Bana hep çok sert bir adam gibi geliyordu."

Dursun'un dudağı kıvrıldı, o gün aklına gelmiş gibi gözleri kapandı.

"Dışarıya öyleydi. Yanından geçen biraz evvel dövüşten çıkmış da ondan suratı böyle sanırdı. Suyum bir anda gelince eli ayağına dolandı, daha sonra bir baktım, adam yere serilmiş. Allah'tan gündüz gözüydü de imdadıma yetişen çok oldu. Ben barakadan yürüye yürüye çıkıp doktora gittim de Ali'm iki kişinin kollarıyla bacaklarını kavramasıyla gidebildi hastaneye."

Nadir kıkırtılarından birini daha duydu Asude. Oturduğu yerden kalkıp alışmışlıkla yanağına minik bir öpücük bıraktı.

"Adamın sana zaafını tüm Sinop biliyor, Tokat sarmam. Ne yapsın, öyle görünce aklı gitmiştir. Neyse ki benim Ali'm bayılmadı."

Bunu biraz nispet yaparak söyleyince Dursun yan yan baktı. "Hıı, bayılmadı da altına sıçıyordu," deyip gözlerini Asude'nin onu izleyen gözlerine çevirdi. "Asude..."

"Efendim, buruşuk pamuğum."

"Doktora gitmeyi bırakmıyor, değil mi? İlaçlarını..."

"Hiç ihmal etmiyor, aklın kalmasın. Hem ilacı oldukça azalttı doktoru, seansları da hiç atlamıyor. O atlayacak olsa ben paralarım vallahi. *Belalıyım*, diyorum, babaanne. İnanmıyorsun sen bana." Babaannenin bir yana bükülmüş dudağıyla kırışıklık kaplamış ellerini bir kez daha sıkıp ayaklandı. Gitmeden son kez bulaşma maksatlı, "İyi geceler, babaanne, rüyanda beni gör," diye sataştı. Kapıyı araladığında mırıltı gibi adını seslenen kadınla adımı eşikte kaldı.

"Bebesini kucağına alırken tam Ali'm gibiydi." Asude hafif bir kaş çatıklığıyla baktı. Babaanne ise gözünü ondan çekmedi. "Ellerinin titreyişi, sesindeki neşe, gözünde bekleyen damlayla benim Ali'mi gördüm sanki. Senin sayende gördüm o hallerini ben. Bir çatısı olmadan, tek başına koyup gideceğim diye yüreğimi korku sarmışken yetiştin

imdadıma. Hiç aklım kalmıyor artık onda. *Ne olacak bu çocuğun hali*, demiyorum. Onca yıldan sonra senin sayende başımı yastığa rahat bırakıyorum artık ben. Allah seni cennet hatunu etsin, Asude."

Asude başını yanına yatırıp minicik gülümsedi. "Allah seni de cennet hatunu etsin, ahretliğim," dedi. "Senin yetiştirdiğin çocuk sayesinde dünyada cenneti yaşıyorum ben zaten."

Odadan çıkıp, ağır ağır aşağı inerken üzerinde dingin bir huzur vardı. Evden çıkıp da kendi evine girdiğinde ise gece aydınlatmaları açılmıştı. Gülümseyerek odasına çıktı, olabildiğince sessiz beşiğe yaklaşıp kızına bakmak için eğildi ama boş beşikle gözleri kapanıp derince bir nefes aldı. Sonra başı yataktaki kabarıklığa çevrildi. Yine ağır ağır yaklaşıp parmak ucuyla kocasını dürttü.

"Ali!"

"Hmm..."

"İnci yatağında değil!"

"Ya, öyle miymiş?"

"Beşiğe alıştırıyoruz ve yatağında değil."

Pikeyi kafasına kadar çekmiş, saklanıyordu. Uzanıp kafasını açığa çıkardı.

"Oralardadır, kıvırcığım, uyuyorum ben."

"Çocuğu ver, Ali."

Ali sesli bir soluk alıp gözünü açtı.

"Of, Asude!"

Sonra pikeyi biraz daha çekiştirip onu engelleyen adamın elinden kurtardı. Koynunda sarmalanmış uyuyan kızına bakıp biraz sesini kıstı.

"Beşiğine alıştırmaya çalışıyorum ben onu."

"İyi de biz bunu niye yapıyoruz? Ne gerek var yani? Bak, burada hemen uyuyor."

"Beşiğinde de hemen uyuyor benim akıllı kızım."

"Bensiz uyuyamıyor. Ayrıca şuna bak, bacağını üstüme atmış. Şimdi onu benden alıp huzurunu mu bozacaksın?"

Asude bir ayağı babasının üstünde, başı iyice kolunun altına girmiş haline bakınca kıyamadı gerçekten alıp beşiğe koymaya. Yine de kaşları çatık bir halde Ali'ye baktı. "Bu sondu, yarın kendi yatağında yatacak," dedi. "Ayrıca İnci değil, sen yatamıyorsun onsuz. Asıl seni yalnız yatmaya alıştırmam lazım."

"Ben araştırdım, uzmanlar *üç yaşına kadar babasıyla yatabilir*, diyor."

Asude yan bir bakış atıp dolabına yöneldi. İçinden çıkardığı geceliği alıp tam yatağın kenarında üzerindekileri çıkarmaya başladı. Ali'nin yastıktaki başı kalkmıştı bile. Asude umursamaz bir ifadeyle ilk bluzunu çıkardı, daha sonra pantolonunu sıyırdı.

"O uzmanlar bireysellik için de bir şeyler söylüyor, dikkate almak istersen."

Yaptığından bağımsız söylenmeye devam ederken, sutyenini de çıkarıp bir kenara bıraktı. Sonra yanına aldığı siyah geceliği üzerine geçirdiğinde nasıl izlendiğinin farkındaydı. Toplu saçlarını açıp öne doğru eğildi, elleriyle biraz kabartıp şekil verir gibi parmaklarını gezdirdi.

"Aslında haklısın gibi." Ali'nin sesiyle yaptığı işe ara verip gözünün kenarıyla baktı. Ali yavaşça yataktan çıkıp, kızını kucağına aynı yavaşlıkla alarak beşiğine götürdü. "Orta yolu bulabiliriz bence bu konuda. Yani uyurken benle uyusa da sonra beşiğine bıraksam gayet makul olabilir." Asude dudağında gülümsemeyle bir çift memeye tav olan kocasına baktı. Ali tekrar yatağa doğru yürürken, üzerindeki tişörtü çıkarıp öylece yere bıraktı. "Böylece biz de kendimize zaman ayırmada hiç sıkıntı yaşamayız. Gerçekten haklısın, kıvırcık."

"Biz kendimize zaman ayırabiliyoruz aslında."

Ali yatağa girdiğinde ayakta bekleyen Asude'yi bileğinden tutarak kendine çekti.

"Daha yakın zamanlardan bahsediyorum. Gel bakayım sen şöyle. Yavrum sen, *canım seni çekiyor, kızımızı araya sokup uzak kalmak istemiyorum*, desene."

Asude kıkırdayıp onu üstüne çeken adamın karnına oturdu, elini de göğsüne çarptı. "Bu fikre nereden kapıldın acaba?" diye sordu. "Hiç alakası yok, uyuyacağım ben ayrıca."

Ali omzundaki askıları parmak uçlarıyla düşürürken, başını da onaylar gibi sallayıp, "Uyu sen, kıvırcığım," dedi. "Ben hiç yormayacağım zaten seni."

Düşen askılar yüzünden göğüslerinin yarısı ortadaydı. Elleri de dizlerinden kayıp kalçalarını okşamaya başladığında Asude'nin kıkırtısı biraz daha arttı.

"Nasıl olacakmış o? Kucağına da çektin beni, yorulurum ben böyle."

Ali saniyeler içinde yer değiştirip, Asude'yi altına aldığında ağzından çıkacak çığlığı da daha duyulmadan dudaklarıyla kapadı. Dili dudaklarını okşayıp, biraz emince başını geriye çekmişti.

"Bak, böyle işte. Sen sadece bacaklarını belime sar, gerisini ben halledeceğim. Bacaklarını ne kadar çok açarsan o kadar hızlı bir uykuya dalış olacak."

Asude bir şey söylemek için ağzını açtıysa da başka bir ağız tarafından kapatıldığı için kelimeleri içinde kaldı. Ali sözlerini tutan bir adamdı, çok da uzun olmayan bir zaman sonra oldukça rahatlamış bir halde uykuya daldı.

Ertesi gün kahvaltı için büyük eve geçtiler. Bu sabah anne ve babası da geliyordu kahvaltıya. Mutfaktan kaptığı tepsiyi masaya yerleştirirken babasının kucağında oturan kızına baktı.

"Ali, dikkat et, üzerini kirletmesin, olur mu?"

Ali kızının kıvırcık saçlarına öpücük bırakırken başını da onaylamak için salladı. Bu kez Asude'ye baktı. Tüm zerrelerinde dolaştı bakışı.

"Anneyi duydun mu kıvırcığım? Cicileri kirletmek yok." İnci eline verilmiş küçük ekmek parçasını kemirirken bal rengi gözleriyle babasına baktı. Ne dediğini anlamasa da babası başını sallıyor diye gülümseyerek o da salladı. Ali dayanamayıp yanağına sesli bir öpücük bıraktı. Sonra tam karşısında oturan Kadir Alp'e göz kırptı. "Senin kız kardeşin de böyle güzel olacak mı?"

Alp yeni aldıkları haberle çok mutlu olmamıştı açıkçası. O erkek kardeş istiyordu. Serhat ise ensesine minicik vurup saçını dağıttı oğlunun. "O surat ne öyle?" dedi. "Oğlum, kız abisi olacaksın, daha ne istiyorsun?"

"Futbol oynamayacak kardeşi ben ne yapayım?" Çocuğun söylenmesine iki adam da kahkaha attı. "Melike yengem de kız doğuracakmış, niye hepiniz kız doğuruyorsunuz ki? Bıktım artık, biri de erkek doğursun!"

"Ulan, seçilir mi öyle? Allah ne nasip ediyorsa o olur."

"Biraz da erkek nasip etsin. İnci bile arabalarımla oynamıyor hiç." Alp'le uğraştıkları vakit neredeyse herkes gelmişti. Asude, annesiyle babasını içeri buyur ederken Ali ayaklandı.

"Hoş geldiniz, annem, buyurun."

"Hoş bulduk, yavrum, geç mi kaldık? Kusura bakmayın. Anneannesinin balı gel, kuzum."

"Yok, dünür, biz de daha yeni toplandık, anam bile inmedi daha. Ee, dolanıp geldin evine, Kâtip. Çok şükür. Yahu, tavla oynayacak kimse yok, beni bırakıp gitme, gözünü seveyim."

Kadir, Harun'la görüşürken ona takılmayı ihmal etmedi. Halalar, yengeler daha dün Çanakkale'den dönmüş dünürlerini aynı sıcaklıkla kucakladı. Asudeler dün havaalanından almaya gittikleri için öncesinde görüşmüşlerdi zaten.

"Serhat, bu anam nerede kaldı? Git de çağır hadi, kahvaltımızı yapalım."

Serhat ayaklanacakken Ali eliyle işaret etti. "Dur, abi, çıkma sen oradan," dedi. "Ben alıp gelirim babaannemi."

Ali hızlı adımlarla çıkarken salonda da herkesten bir ses çıkıyordu. Hatun bir aydır Çanakkale'de ne yaptıysa onu anlatıyor, Asude'ye orada olan değişikliklerden bahsediyordu. Neredeyse yarım saat olduğunda Kadir'in söylenmesiyle başını o tarafa çevirdi.

"Ula, yukarı çıkan inmiyor. Çaylar buz oldu, nerede kaldı bunlar?"

Asude gülümseyerek ayaklandı. "Ben alıp geliyorum ikisini de amca," dedi. "Konuşmaya dalmıştır onlar." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp, kapıyı açarken, "Sizi bekliyoruz aşağıda biz," diye söylendi. Ama gördüğü manzara beklediği gibi değildi. Asude donmuş gibi bakıp kaldı. Ali ise iki eliyle kavradığı elden başını kaldırıp dolu gözleriyle Asude'ye baktı.

"Babaannem gitti, Asude. Bizi bırakıp gitti."

Asude gözlerini yataktaki görüntüden ayıramıyordu. Morarmış dudakları, rengi çekilmiş teniyle öylece duruyordu. Gözünden aşağı bir damla süzülüp gitti. Çenesi titreyerek, "Ali..." diyebildi. Ali ise öylece avuçladığı eli okşarken bir damla yaş düşmüştü artık canı olmayan tene.

***

Bozdoğanlara geldiği günden beri hiç böylesi bir sessizliğin içinde kalmamıştı Asude. Kuşlar bile susmuş, tüm sesler kısılmıştı. Kucağında sanki olan biteni bilir gibi pusup kalmış bebeğini daha çok sarmaladı. Mermer mezar taşında yazan Ali Bozdoğan isminde dolaştı gözleri. Yanaklarına akan yaşlar daha yeni toprağa saplanmış tahtada gezindi. Dudakları titreye titreye taze toprağın dibinde oturan kocasına baktı.

Ali, eliyle okşadığı topraktan bakışlarını çekip etrafında gezdirdi gözlerini. Kadir amcası altmışına girmiş bir adam gibi değil de bir çocuk gibi omuzları sarsıla sarsıla, Fatoş yengesine sarılıp ağlıyordu. Cangül yengesi iyice belirginleşmiş karnıyla Serhat abisine sarılmış, bir şeyler fısıldıyordu. Melike, Aziz'in yüzünü okşaya okşaya konuşuyordu. Halaları, eşleri ve çocuklarının arasında teselli ediliyor, kaybın yasını atlatmaya çalışıyordu.

En son gözleri kucağında kızlarıyla onu izleyen karısına takıldı. Hemen ardında birbirine sığınmış, tedirgin bakışlarla onu ölçüp biçen anne babasında dolaştı. Elinin içindeki toprağı biraz daha okşadı. "Buna hazırlıyordu beni, değil mi?" diye mırıldandı. Zamanı geldiğinde mezar başında yapayalnız kalmasın diyeydi tüm arzusu. Bal rengi gözlerden ayırmadı bakışlarını. Asude'nin yaşlarla kaplı olan bakışları sanki incitmekten korkar gibi tenini okşuyordu. Babaannesinin onun için ne istediğini öğrenmişti sonunda.

Asude ise ağır adımlarla yanına ilerledi. Kucağındaki kızının kıvırcık saçlarına dudaklarını bastırıp babasını görmesi için duruşunu düzeltti. Tam da beklediği gibi İnci mahzunluğundan arınıp anında, "Ba-Ba," diye ellerini ona uzatmış, Asude'yle sık sık yaptığı *gel gel* hareketini babası için kullanmıştı. Ali küçük bal gözlere ve annesinin kucağından ona atılmak için nasıl emek verişine bakıp gülümsedi. Babaannesine bir kez daha minnet duydu. En acı gününde yüzünü güldürecek sebepler vermek için ne çok emek harcamıştı.

"İnci uyuyacak ama seni istiyor."

Dudağı titreyerek konuşmasına, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bal gözlerine baktı. Onun için de bugün ne kadar zordu, kim bilir. Dik durmak, kendine destek olmak için verdiği çaba kalbini ısıtıyordu. Onu kucağına alsın diye çırpınan kızına uzanıp kollarıyla sarmaladı.

"Asude'm... Babacığım..."

"Ba- Ba!"

"Bal kıvırcığım benim. Babayı mı özledin, bebeğim?"

Ali'nin sakin sesiyle İnci ıslak dudaklarını yanağına bastırdı. Annesi gibi en çok öpmeyi seviyordu ama bunu Asude ve kendi dışında kimseye asla yapmıyordu.

"Ali'm..."

Ali ağzını açmadan, Asude kollarını ona sarıp kendince bir koza oluşturdu. Başı boynuna düştüğünde Asude'nin hıçkırığıyla gözlerini sıkıca kapadı.

"Canım Ali'm..."

Ali tek koluyla kızını sararken diğer koluyla karısını kavradı. Gözünden yaş kaymıştı ama ağladığına dair hiçbir iz yoktu bedeninde. Asude'nin kokusuyla, kızının sıcaklığıyla öylece kaldı bir süre. Sonra sırtında sıcak bir el hissetti.

"Buradayız, babam. Yanındayız, evladım."

Ona başka bir el daha eşlik etti.

"İyi misin kuzum? Buradayız, anneciğim. Biz yanınızdayız."

Ali'nin gözündeki yaş sayısı arttı. Asude'nin boynunu ıslattıkça Asude'nin ağlamaları da çoğaldı. Yaşadığı her gün babaannesine teşekkürle geçecekti. Onu koruyup kollamak için tüm ömrünü adayan kadın yokluğunu bile düşünüp Ali'nin asla cesaret edemeyeceği bir yola itmişti. O yol sayesinde canının çok yandığı bugün, boğulmadan nefes alabiliyordu.

Mezarlıktan eve döndüklerinde bir taziye evi olmanın ağırlığı çöktü bu kez omuzlarına. Ali ve Asude kucağında uyuyan kızlarıyla evlerine girdi. Yatağa sessizce bırakılan minik kızlarını izlediler bir süre.

"Ali'm... Hiç konuşmayacak mısın canımın içi?"

İnci'nin kıvırcık saçlarını okşarken karısının sesiyle gözlerini Asude'ye çevirdi. "Benim için endişelenme, güzeller güzelim, iyiyim," dedi. Sonra duraksadı, Asude'nin ağlamaktan solmuş yüzünü okşadı. "Sen iyi misin Asude'm? Arkadaşını kaybettin, gerçekten iyi misin?" Çenesi titreyen, anında gözlerinden yaşlar akan yüzü okşayarak sevdi. "Ağla, bebeğim, benim için endişelenme. Kendi yasını benim için gizleme."

"Ali..."

Ali uzanıp, alnını öperken uzun bir nefes aldı.

"Korkma benim için."

"Ali, ben babaannemi çok özleyeceğim."

Ali'nin dudağı alnındayken gözleri kapandı. Bir fısıltıyla, "Ben de Asude," diye mırıldandı.

Cenaze evlerinin üzerine çöken kasvet mevsim yaz olsa bile havayı soğutuyordu. Gelenler, ağlayanlar, Dursun Bozdoğan hakkında anılar anlatanlar, yas tutanlar derken bir haftayı geçirdiler. Asude'nin tedirgin bakışlarını üzerinde yakalıyordu ama ne yapsa onu ferahlatır, bilemiyordu henüz. Yemek yiyordu, onunla birebir konuştuğunda susmadan cevap veriyordu. Misafirlerle ilgilenildiği zamanlarda Alp'le İnci'yi parkta saatlerce oynatıyor, pek ortada görünmeden sessizce yasını yaşıyordu. Her gece sarılıp yatıyorlardı. Asude'nin saçlarıyla oynuyor, onun babaannesi hakkında anlattıklarını yüzünde bir tebessümle dinliyordu.

Son zamanlarda onu iyi hissettiren sayılı şeyden biri de Asude'nin anıları oldu. Karısı yasını, geçmiş anılara sarılarak tutuyordu.

"Sanki başıma bu derdi o açmamış gibi *sen niye Yeşim'le aynı sofraya oturdun*, dedi, inanabiliyor musun?"

"Üste çıkmayı iyi bilir, gerçi sen de altta kalmamışsındır."

Asude başını sallarken Ali kucağındaki saçlarında parmaklarını biraz daha dolaştırdı. "Tabii ki altta kalmam. *İyi gelin olmaya çalışıyorum, yine yaranamıyorum, ne memnuniyetsiz kadınsın*, dedim. Ben sana dedeyi hurilere kaptırmamak için kolajen maskesi yaptığımız günü anlattım mı?" Anlatmıştı aslında ama Ali yüzüne böyle bakınca bir kez daha anlatası geldi muhtemelen. Eve girdiği andan itibaren ne gelmişse başlarına, gözünden yaş kayarken, dudaklarında güzel bir gülümsemeyle bahsedip durdu.

Asude ise göğsündeki sancının hafifleyeceği zamanları bekliyordu. Hafifleyecekti zira bir kez daha yaşamıştı bu yas günlerini. Anneannesinde de böyle içinde bir el yüreğini sıkıyormuş gibi zorlamıştı onu. Zaman geçtikçe o el gevşemiş, sancı tamamen yok olmasa da sürekli ağlama isteği azalmıştı. Şu sıra sadece evin üçüncü katına çıkmak, dışarıdaysa tek bir pencereye bakmak çok canını acıtıyordu. Sesini arıyordu kulağı. Biri ona *sıracalı*, desin diye bekliyordu içten içe ama artık bunun olmayacağını da biliyordu. Bir yandan ahretliğinin o son gece söylediği sözler dik duruşunu güçlendiriyordu. Gözü arkada değildi nasıl olsa. Asude çok üzülüyordu ama dingin bir his de vardı içinde. Özlediğine kavuşmuş o kadın için bir miktar mutluydu açıkçası.

Dalgın ruh hali yüzünden taziyeye gelenleri uğurlayan amcasıyla kapıda çarpıştı. Elinde Ali için hazırladığı yemek tepsisi vardı.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim, amca. Gitti mi misafirler?"

Bir haftada sanki birkaç yıl yaşlanmış gibi duran adama bakarken bile ağlama isteğini tutmak çok zordu.

"Gittiler. Savaş nerede, Asude? Hiç ortalarda değil. Kızım, biliyorum, senin de halin kalmadı ama o çocuk anamsız kalmadı. Altmışımda içim sökülecek gibi. Savaş kötü olursa..."

Asude yanaklarına süzülen yaşları silerken başını iki yana salladı. "Ben yanından hiç ayrılmıyorum, amca," dedi.

Kadir, elinde sıkılmaktan hali kalmamış peçeteyle gözünü silerken, "Yemez, uyumaz, konuşmaz o şimdi," dedi. "Bir kuytuda inim inim inler. Kurbanın olayım, elini çekme üstünden. Yakınına sokmaz bizi ama sen gözbebeğisin, ne olur, Asude..."

"Ben onu bırakır mıyım hiç? Merak etme, uyuyor, konuşuyor da. Bak, yemek götürüyorum, İnci'yle parktalar. Aklın kalmasın, ben bir an bile ayrılmıyorum yanından."

Elini omzuna atıp sıkan adam ağır ağır başını salladı. Gözünü merdivene değdirip yine akan yaşlarını elinin içiyle sildi. "Anamsız ne yapacağız biz, Asude?" dedi. "Ben hiç onsuz kalmadım, ne yapacağız biz böyle?"

Asude yanağını ısıra ısıra ağzını kanla doldurdu. Sanki bir yerlerden babaannesi *dik dur, sıracalı*, diye bağırmış gibi omuzlarını kaldırdı. "Babaannemin istediği gibi birbirimize sığınacağız, amca," dedi. "Daha çok kenetleneceğiz, ailemizi koruyacağız. Aile her şeyden önce gelir, değil mi?"

Kadir uzanıp, dudağını saçının üstüne yaslarken başını da onaylar gibi salladı. "Öyle yapacağız, amcam, ailemizi bir arada tutacağız," dedi. "Hadi, kocanla kızının yanına git."

Parka doğru adımlarken, Ali'yi salıncağın önüne eğilmiş, yavaş yavaş kızlarını sallarken buldu.

"Ali'm... Yemek getirdim, bir tanem."

Ali, İnci'den gözünü ayırıp Asude'ye baktı. Onaylar gibi başını sallayıp kızını salıncaktan indirdi. Asude çimenlerin ortasına tepsiyi koyduğunda yanına geçip oturdu. Kızları yerdeki çimenleri koparmayı çok seviyordu, bir süre onu izlediler.

"Biraz yemek ye, canımın içi."

Kopardığı ekmeği çorbaya batırıp, uzattığında hiç ses çıkarmadan ağzını açtı. Tıpkı kızına yaptığı gibi usul usul kendi eliyle yedirdi. Sormaya çekindiği soru ağzında büyüdükçe Asude sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Neyin var?"

Ali'nin ona seslenmesiyle sonunda cesaretini toplayabilmişti.

"Öğleden sonra seansın..."

"Gideceğim, Asude. Endişe etme, olur mu?"

"Ben sadece..."

"Sen benim için korkuyorsun, biliyorum. Korkma, sanrılar görmüyorum. Ya da susmak yok içimde ama halsizim. Bununla baş etmenin yolunu arıyorum." Sonra karısının bal gözlerine baktı. "Sen kaybınla nasıl baş edebiliyorsun, Asude? Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum, benim kadar üzgün olduğunu biliyorum ama nasıl baş edebiliyorsun? Dedem hasta olduğundan belki biliyordum ama babannem... O hep *ben ölünce*, derdi de ben hiç bunu gerçekten düşünmemiştim galiba. Her an merdivenden inecek diye bekliyorum ahmak gibi. Sende de böyle oluyor mu?"

Asude aralarındaki tepsiyi çekerken kızını da kucağına almıştı. Tombul yanağını okşarken kızı "Ma-ma!" diye sesler çıkardığında uzanıp mama biberonunu kavradı. "Üst kata çıkamıyorum. Orada olmadığını biliyorum aslında ama olmadığını görmek canımı daha çok yakacak gibi ya, ayaklarım gitmiyor. Çok üzülüyorum, haklısın ama teselli ediyorum kendimi. Dedeyi çok özlemişti, ona kavuştu diye düşündüğümde içimdeki ağrı hafifliyor. Bana hep onu anlatıyordu, şimdi dedeye bizi anlatacak. Bunu düşünmek içimdeki mateme iyi geliyor."

Ali gözlerini bile çekmeden Asude'ye biraz daha yaklaştı. "Dedeme kavuştu, değil mi?" dedi.

Asude'nin onaylayan bakışlarıyla gözleri mamasını içen kızına çevrildi. Hiç böyle düşünmemişti. Sonra başka bir ihtimal daha içinde filizlendi. Belki gittiği yerde Barış'ı da bulur, ona da bahsederdi her şeyden. Onu ne kadar çok sevdiğini ve olanlar için ne kadar üzgün olduğunu babaannesi anlatırdı Barış'a. İçinde tuhaf bir his bırakan düşünceler çoğaldı. Üç yıldır dedesi olmadan hayatta kalan o kadının hasreti bitmişti aslında. Asude'nin güzel yüzünü izlerken onsuz kalsa ne yapacağı düşünceleri zihnini sarmaladı. Üç yıl gibi bir zaman onsuz kalmak ne büyük bir acı olurdu.

Asude sanki aklından geçeni bilirmiş gibi başını kaldırıp tam gözünün içine baktı. "Ben sensiz üç yıl kalamam ki," dedi. "Babaanneyi çok özleyeceğim ama insan kalbi eksik yaşasa bile mutlu olamaz. Uyumadan önce *gözüm arkada değil*, dedi bana. Mutlu olarak ayrıldı yanımızdan. Huzurlu bir şekilde dedeyle olduğunu düşününce göğsümdeki ağrı hafifliyor."

Ali uzanıp dudağını yanağına bastırdı. "Allah bana senden fazla tek bir nefes yazmasın," diye mırıldandı. Bir müddet orada öylece kaldı. "Haklısın. İnsan çatısı olmadan yapamıyor. Benim için endişelenmeden huzurla uyuyacak," deyip Asude'nin yumuşak tenine yine minik bir öpücük bıraktı. Sözler Asude'ye söylenmiş gibiydi aslında ama her kelime babaannesini çok özleyen o çocuğa fısıldandı. Çünkü o çocuk saklanmak istiyordu. Kimsenin görmediği bir yerde uzun uzun ağlamak, daha önce tatmadığı bu yoksunluğu unutmak istiyordu. Babaannesi olmadan hiç yaşamamıştı, her şeyi eline yüzüne bulaştırma korkusu da içinde büyümek için an kolluyordu. Fakat bunlara izin vermemesi gerektiğini de artık aklı biliyordu. Kaybolursa tek başına yok olmayacaktı çünkü. O artık koca ve bir babaydı. Kendini kaybetmek gibi bir seçenek mümkün değildi. İçindeki bu kasvetli havada bir ışık

gibi belirdi bu düşünce. Başı gökyüzüne kalktı. Babaannesi onun böyle düşündüğünü bilse Ali'yle gurur duyardı.

Günlerdir büyük evde ağırlanan misafirler nedeniyle yorgun düşen bedeni ağır uykudaydı. Sonra bir his gözlerini aralamasına neden oldu. Yatağın diğer yanındaki boşluk göğsünü sıkıştırdı. Hemen ayaklandığında saatin daha sekiz bile olmadığını fark etti. Kızı ise beşiğinde, derin bir uykudaydı. Ayaklanıp sessizce evde dolaştı, Ali'nin yokluğu göğsündeki sancıyı büyüttü. Dün seanstan döndükten sonra o kadar içine kapanmıştı ki Asude diken üstündeydi. Şimdi olmayışı, korkusunu ikiye katladı. Bir haftadır onlarda kalan anne ve babasının odasına sessizce girip annesine yaklaştı.

"Anneciğim..."

"Asude..."

"Ali yok, anne, mezarlığa gitti galiba. İnci'yi yanınıza bıraksam da ben de gitsem olur mu? Onun bana ihtiyacı vardır."

Hatun da Harun da bir anda ayaklandı. Asude birkaç dakika içinde hazırlanıp, çıkarken babası da onunla gelmek için ısrar etti ama Asude kabul etmemişti. Mezarlığa gitmek için garaja gitti fakat Ali'nin arabasına bakıp kaldı. Yürüyerek, gidip gitmediğini sorguladı bir süre. Sonra içini bambaşka bir his kapladı. Adımları ağır ağır onu kayın ağaçlarına doğru ilerletirken ne yaptığından emin değildi. Sadece bir hissin peşine takılarak uzun zaman önce yürüdüğü yollardan ilerlemeye devam etti. Taşlı patika, ayağına takılan kökler, içini ürperten hislerle deniz gören tepeye kadar öylece yürüdü. Sonra beline kadar suyun içinde duran adamı gördüğünde ise içini öyle bir korku sardı ki nasıl yaptığını bile bilmediği bir hızla tepeyi inmeye başladı. Deniz kenarına geldiğinde hâlâ suda öylece sırtı ona dönük duran adam varlığını fark etmemişti. Asude göğsünü yaracak bir korkuyla ağır ağır suyun içinde yürümeye başladı. Korku dişlerini titretiyordu. Yirmi yıldan fazla bir zamandır denize parmak ucuyla dokunmayan adam beline kadar suyun içindeydi.

Asude dehşetini yönetip ağzını açamıyordu bile. Titreyen bir sesle, "Ali!" diyebildi.

Ali ise ardındaki sesten hiç irkilmeden, başını çevirip küçük bir tebessümle Asude'ye baktı. "Beni bilmezken bile nasıl her seferinde bulabiliyorsun?" diye sordu.

Asude biraz daha ilerlediğinde su karnını aşmıştı. "Uyandım, yoktun yanımda," dedi. Onu ürkütmek, korkunç bir şeye sebep olmaktan ödü kopuyordu.

"Uyku tutmadı bir türlü."

Yanına biraz daha yaklaştığında deniz üstünde yüzen kâğıttan gemileri gördü. Ağzı aralandı, renkli kâğıtlardan yapılmış bir sürü gemiye bakıp kaldı.

"Bugün Barış'ın doğum günü. Yirmi iki tane Barış için, yirmi iki tane Zümra için yaptım. Kutlayamadığım her doğum günlerine bir tane."

"Ali'm..."

Ali suyun üstünde yüzen gemilerden gözlerini ayırıp Asude'ye çevirdi bakışlarını. Bembeyaz olmuş suratını avuçlarının içine aldı.

"Korkuttum mu seni, kıvırcığım?"

"İyi ol. İyi ol sadece."

Dudağında huzurlu bir gülümseme vardı Ali'nin. "İyiyim, güzeller güzelim," dedi, yumuşak bir sesle. "Babaanneme de göstermek istedim bunu. Kardeşimle ve Zümra'yla vedalaşmaya geldim ama ne kadar iyi olduğumu babaannem de görsün diye girdim suya."

"Canımın içi..."

"Yıldırım Bey seanslarımızı bitirme kararı aldı. İlaçları kademeli bırakabileceğimi söyledi."

"Ama... Nasıl olur?"

Asude neye şaşıracağını, ne düşüneceğini bilemez haldeydi.

"Ölümlerle, kazalarla, hayatın getirdikleriyle baş edebilecek kadar kendi iradesini yöneten biriyim artık, Asude. Yas tutmayı biliyorum, bir kaybın ardından acı çekmeyi ama acı çekerken yaşamaya devam etmeyi biliyorum. O da bundan emin olunca hayatımı desteksiz yaşayabilecek çizgiye ulaştığımı söyledi." Asude ıslak elleriyle Ali'nin yüzüne uzanıp yanağını okşadı. Bal irisleri her zerresinde dolaştı. "Bunu babaanneme söylemek için geldim. Ne kadar iyi olduğumu duyarsa gittiği yerde daha mutlu olur diye düşündüm. Beni büyütmek, iyi etmek için çok emek verdi, bilsin istedim. O benim kimsesizliğimden, onsuz kalırsam kaybolmamdan korkuyordu ama ben kimsesiz değilim. Sana sahibim. Bana senin gibi bakan bir Asude'm daha var. Ben çatısız değilim ki kaybolayım. Sen haklısın, şimdi dedemin yanında Barış'ı büyütecek. Eğer beni görüyorsa amcasına yaptığım gibi kızıma da kâğıttan gemiler yapacağımı söyledim. Beni görüyorlar, değil mi?"

Asude dolu dolu gözlerle başını salladı. "Görüyorlardır, bir tanem," dedi. "Kızımızı, beni anlatıyordur. Senin ne kadar gurur duyulası biri olduğundan bahsediyordur. Eminim öyledir çünkü ben seninle gurur duyuyorum, Savaş Ali Bozdoğan. Seni çok seviyorum."

Ali'nin gülümsemesi daha çok büyüdü. Asude'ye uzanıp kollarına

aldı. Suyun soğukluğu, ağır ağır onlara çarpan dalgaların varlığı çok da önemli değildi tam şu an. Ali, denizin tenine bıraktığı hissi ne kadar özlediğini sonunda fark etmişti. Bu hissi özlemiş olmak, Barış'a ihanet değildi, sonunda bunu da kabul etmişti.

"Benim için istedikleri o kadar güzelmiş ki... İyi ki vazgeçmemiş, sana giden yollara beni o itti. İyi ki peşimi bırakmamış."

"O çok güzel bir kadın. Ömür boyu minnet duyacağım ona. Benim sevdiğim için verdiği her emeğe şükürler fısıldayacağım. Bana verdiği kıymet için senin bile karşında durdu. Sadece seni değil, beni de kurtardı babaannem, Ali. Onun sırtımızdaki eli olmasa bugün bu halde olabilir miydik bilmiyorum. Buraya gelmeden önce bir annem, bir babam vardı ama şimdi kocaman bir ailenin içinde, çok büyük bir servetim var." Gözünden akan yaşlara inat kocaman gülümsedi. Başını geriye yatırıp gökyüzüne doğru, "Onu koruduğun için, diğer yarımı sakınıp sakladığın için çok teşekkürler, babaanne!" diye bağırdı. "Ali'mi benim için böyle mükemmel bir adam yaptın. Ali'ne söyle, seni benim için kocaman öpsün. Ben de Savaş Ali'mi her gün senin için daha fazla öpeceğim."

Ali onun bu coşkulu bağırtısına kısık bir kahkaha attı, daha sonra ise kalbinin en güvenli koyundan güç almış gibi aynı şekilde başını gökyüzüne kaldırıp, "Beni görüyor musun babaanne?" diye bağırdı. "*Bir çatın olsun*, demiştin. Bak, buldum onu. *Ben gidersem sana ne olacak*, demiştin. Yuvamın sıcaklığında ısınacağım. Ben büyüdüm, babaanne. Şimdi sıra Barış'ta. Onu da sen büyüt, benim için kardeşimi sen büyüt."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uzanıp dudaklarını Ali'nin dudaklarına bastırdı. Usul usul minik öpücükler bıraktı. Savaş yüzüne bırakılan buselerin verdiği huzurla gözlerini kapamıştı. Dalgaların değdiği bedeni o kadar dingindi ki uyuşmuş gibi hissediyordu. Deniz en son canını çok acıtmıştı ama öncesinde ne kadar iyi hissettirdiğini sonunda hatırlıyordu. Bakmanın yetmediğini, dokunmanın da nasıl bir şifa olduğunu hissederek tekrar öğreniyordu.

"Asude'm..."

"Canımın içi..."

"Sekiz gün geciktin."

Asude'nin dudağı çenesinde öylece kaldı. Kapalı gözleri aralandı. Geriye çekildiğinde Ali de yavaşça açmıştı gözlerini.

"Ne?"

"Sekiz gün geciktin, kıvırcığım. Senin günlerin çok düzenli olurdu."

Asude şaşkın şaşkın söylediklerini düşünürken buldu kendini. Güvensiz bir fısıltıyla, "Üzüntüden..." diye mırıldandı.

"Hiç gününü geçirmezdi. Bazen bir iki gün erken olurdu ama gecikmezdi."

"Ama... Ama olmaz ki. Kafamı karıştırma benim. Olmaz, korunuyoruz." Ali'nin yüzünde minik bir gülümseme oluştu ama bir şey söylemedi. Asude ise dudaklarını birbirine bastırıp alnını Ali'nin çenesine yasladı. "Şaka yapıyor olmalısın, İnci daha bir yaşında."

"Oradaysa doğduğunda iki yaşına yaklaşmış olacak. Bana bir Asude daha verecek misin?"

Asude düşmüş omuzlarıyla kendini Ali'ye iyice yasladı. Bir süre içinden takvimi hesaplamaya çalıştı. İnkâr eden yanına Ali'nin dediği gibi erken olan ama geçe kalmayan bedeni izin vermiyordu. Derin bir nefes alıp geri çekildiğinde, gözlerinde parıltılarla ona bakan kocasına yorgun bir gülümseme gönderdi.

"Bu sefer dediğin olmayacak, sahtekâr Bozdoğan. Eğer gerçekten oradaysa bu kez kucağına bir Ali vereceğim."

Bir can bilinmezliğe doğru yol alırken bambaşka bir can yeni hikâyeler yazılsın diye yola çıkmıştı bile. Kader iki kişiyi denizi aracı kılıp bir araya getirdi. Eksikler tamamlansın, yaralar şifalansın diye ilmeklerini sıkı sıkı işledi.

Zorluklar olmasa kolaylığın tadını bilemiyordu insan. İyinin kıymetini anlamak için kötünün eline düşmek gerekiyordu bazen de. Acı çekmeyene tatlının sefasını anlatamazsın. Dar görmemişe bolluğu açıklayamazsın. Kışı geçirmezsen baharın kokusunu soluyamazsın. Yaşamak gerekiyor pes etmeden. Eğrisiyle doğrusuyla kendi hayatından vazgeçmeden yaşamak. Her yara iyileşebiliyor, merhemi yanındaysa. Her çiçek açabiliyor, ehlinin elleri okşuyorsa. Savaş Ali Bozdoğan, duasını etmeye utandığı bir aşkın koynunda kendi hayatını yaşamayı öğrendi. Asude Bozdoğan, güzel gülümsemesi, sevgi dolu kalbiyle aklının ucundan bile geçmeyecek bir aşkla kuşanıp kocaman bir ailenin gözbebeği oluverdi.

Bir son mu bekliyor okuyan gözler? Nefes almaya devam ederken son mümkün mü? Her gün yeni bir hayatken, her nefese bambaşka hisler yüklenecekken sonu nasıl gelir hikâyelerin?

Deniz de kaderin bir eşi. Hep almaz ya, bazen de verir.

Özür niyetine güzeller güzeli bir *gönülçelen* gönderir.

SON